

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

Časopis pro katolíky,
zvláště pro zbožné spolky a bratrstva mezi Čechoslovany.

S povolením duchovní vrchnosti

vydává a zodpovídá

rukopisy přijímá a pořádá

P. BERNARD PLAČEK,

P. PETR HLOBIL,

ředitel tiskárny.

benediktin rajhradský.

Ročník dvacátý pátý.

V BRNĚ.

Tiskem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských.

OBSAH.

B á s n ě.

	Strana		Strana
Vstup do jubilejního roku „Školy B. S. P.“	1	Jubileum sv. Aloisia	170
Na rozhodnou	10	Ave Maria	193
Srdce Panny Marie a Pána Ježíše	33	Místo útěchy	201
Žákyně božského Srdce Páně	42	Svatý Prokope!	208
Klášteří zvonky	47	Maria!	225
80, 112, 140, 176, 209, 243, 272, 304, 333, 363.		Balbínova modlitba k sv. Václavu	257
Pod hvězdami	65	Říjnové růže	289
Na cestě života	97	Na podzim	321
Májová	129	Ježíšek	353

Četba dějepisná a poučná.

Pozdrav novoroční	3	Božské Srdce Páně na svadbě v Káni Galilejské	229, 263
O nejsv. oběti mše svaté	14	Chrám se světi na Hostýně	237
54, 82, 118, 149, 177.		Pout' života	270
Jak se hájí rázný katolík	16	Posvátné roucho Kristovo v Trevíru	275
43, 77, 113, 142, 170, 201, 240, 273, 300, 329, 365.		Obširnější zpráva o mešním spolku v Ingol- stadtě	277, 308, 354
Křesťanská rodina	18	Slavnost sv. Aloisia v Římě	279
Dvě připomenutí k radostnému Božimu hodu vánočnímu	22	Kardinál Bellarmin o sv. Aloisiovi 291, 325	325
O postu	57	Pomocnice křesťanů	293
Jak božské Srdce Ježíšovo se slitovalo nad cizoložnou ženou	72, 103	O výstavě posvátného roucha Kristova	306
O častějším sv. přijímání	74	Hora Kalvaria v Jaroměřicích u Jevíčka 337.	310
O třetím řádu sv. Otce Benedikta	84	Vzpomínejte na dušičky v očistci	321
Loretto	85	Divy Pána Ježíše v Lúrdcích	340, 368
Těla vzkříšení	105	Slovo o věrných zemělých	344
Svatý škapulíř	115, 146, 172	Ukončení jubilea 300leté památky sv. Aloisia	359
Náboženská lhostejnost	197	Ještě něco o posvátném rouchu Kristově Šťastná rodina	371 374
Ke 300letému jubileu úmrtí sv. Aloisia 244.	210		

Četba k pobožnosti povzbuzující.

Třiatřicet rozjímání, uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vy- kupitele	5	Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova	6
34, 67, 97, 129, 166, 193, 225, 257, 289, 324.		35, 67, 99, 132, 168, 195, 227, 259.	
		Nejsvětější jméno Ježíš	10

	Strana		Strana
Pro dobu postní	48	v únoru o stálost ve víře	63
Tři rozjímání na den Očištvání blah. Panny Marie	55	v březnu o svaté mravy křesťanů	95
Maria láska naše	135	v dubnu za křesťanské učence	128
Okružník Stolice apoštolské	161	v květnu za křesťanské umělce	159
Božské Srdce Páně	163	v červnu za pravou úctu ke svatému kříži	191
Ku svátku Nanebevzetí Panny Marie	233	v červenci za křesťanské lékaře	223
Maria	268	v srpnu o všeobecný pokoj	255
U jeslíček Kristových	354	v září o pokoj mezi křesťanskými národy	287
		v říjnu za misii na Madagaskaru	319
		v listopadu za misii v Annamu	351
		v prosinci za misii v Africe	383
Hlavní úmysly měsíční:			
v lednu za větší úctu sv. Aloisia, pa- trona mládeže	31		

O křesťanských záležitostech.

Zájmy Krista Pána v různých zemích	28	Zprávy z misii katolických	23
62, 93, 126, 157, 190, 220, 253, 286, 317, 349, 381. ♣		91, 121, 154, 183, 215, 282, 313, 347, 377.	

Různé zprávy.

Různé zprávy a drobnosti	25	61, 92, 124, 157, 188, 219, 253, 285, 316, 348, 380.
60, 89, 121, 151, 180, 252, 375.		Panna Maria vyslyšela prosbu hvězdáře znameního a vroucího ctitele svého 123
Milodary božského Srdce Páně	28	

I. O. G. D.

Let pětkrát pět u věčno seto v zDařilém Vzkvětu práce:
tak pětkrát pět Bůh v nově poVoL přetrvat!

HvězDa na obzoru nám vzešLa světLa třpytIVého: sLáVa
na výsosteCh! všeChny zapějte zVuky!

Vstup do jubilejního roku „Školy Božského Srdce Páně.“

Štědrá ruka Boží, na níž světy stojí,
Která uzdu třímá pestrému hvězd roji,
O níž opírá se vše, co žitím dýše:
Lásku novou sype s nadprostorne výše
A z své nezměfené věčna bytu tůně

Byt náš podeňčí zas novou kapkou množí.
Otevírá v nového nám roku lůně
Želanou pláň šírou, v jejíž nádro vloží
Símé práce naše ruce přičinlivé:
Klasy vzrostou ke žni oné spravedlivé,
Evangelium již Pravdy Věčné věstí,
Hospodin kdy zrno od plev mocnou pěstí
Oddělí a dvojí cenou obé splatí. —

Símé práce bohulibé, nebedárné!
Roků čtyřmécítma v klasy uzrávati
Dáno tobě v září lásky Boží žárné:
Celou vlastí rozletlo se's okřídleno,
Ejhle! žeň tvá — slavné Ježíšovo jméno!

Padlo's v půdu dobrou lidu pokorného,
Anděl nad osnám strážné rozstřel dlaně;
Nezarostlo's setbou nepřítele zlého, —
Ejhle! žeň tvá — hojná úcta Srdce Páně!

Sela tebe ruka lidská, ruka slabá,
Leckdy umdlévajíc klesala v klín chabá;
Ale líto duši bylo prsti žírné,
Vidouc neosety lány nedozírné,
I zas k síle nové vzpružila se čile. —

Símě práce drahocenné, vzrůstěj dále
V novém roce z nové rozséváno píce;
Oplozuj vše srdce lidu neustále,
Urodíš se hojně v lásky jeho vláze! —

Dopřej, Bože dobrý, v započaté dráze
Víc a více síly k cíli vytknutému!
A jak časy měříš trudu pozemskému,
Cestu též mu vystel láskou svou a přízní,
Aby zdarem věnčen, přec však neukojen,
Tebe stále hledal, pravdy trýzněn žízni!
Okřep ducha, jenž lká s těla mdlobou spojen,
Utuž vůle vazy, v Tvé ať jho se sklání!

Pohled' na lid svůj v Tvé službě tisícletý,
Apoštolů svých jak svatý odkaz chrání
Tiše, oddané, přes zloby příboj kletý!
Očist' drahokam ten, v lesku svém ať blyskne,
U Tvém žezlu se sluncem o závod tryskne.

Roků čtyřmecítma hojil's slabost naši,
Osvěcoval's ducha, v temnotách kdy tápal,
Čekáme, hle, v srdci tucha sladká raší,
Neuhasíš, Bože, sluhů svojich zápal,
I let nových zdarem zjasníš jejich skráně,
Co vlast' českou drahou kypří svatou snahou
I. Tvou slávu štípí v úctě k Srdci Páně!

Pozdrav novoroční.

o pětadvacáté již nastupuje »Škola« roční svou pouť po vlastech našich a rodinách křesťanských, a proto slaví roku letošního se všemi těmi tisíci čtenářů svých »stříbrnou svadbu.« Jest to pro »Školu« zajisté velice radostné, že s pomocí Boží tak dlouhý čas se udržela, a proto doufá v další pomoc s hůry, že nových 25 let se dožije a že, dáli Bůh, i »zlatou svadbu« slaviti bude. Byloť úkolem »Školy« po všecka ta léta, býti duchovním vůdcem v rodinách katolických, vůdcem ku zbožnosti, zejména k účel' nejsv. Srdce Ježísova, tohoto nevyvážitelného zdroje vši lásky a milosti, vůdcem ku poznání nejdůležitějších pravd náboženských, které rozum náš osvécují, vůli naši k dobrému posilují, které člověka povznášejí k obdivu nad vznešeností a dokonalostí Boží se strany jedné a k důvěře v pomoc a milosrdenství Boží se strany druhé; obě pak toto vede člověka křesťana k nejkrásnější ctnosti, k lásce Boží, skrze niž si nejjistější lásku, odpustění a milost Boží získati můžeme.

Aby pak se nikomu nezdálo, že člověk při strastech a bojích vezdejších může to k takému stupni přivést, ukazovala »Škola« na vznešené příklady svatých a světic Božích, přinášeje jejich životopisy. Žiliť svati také jednou na zemi v těchže okolnostech jako my, ba vedlo se jim v mnohém ohledu ještě hůře, krutěji museli trpěti, hrdinněji bojovati, a hle, přece dosáhli palmy vítězství! Ó jak velebí nyní prozřetelnost Boží, že dala jim trpěti zde za víru, za ctnost, za pravdu a právo, neboť tím si zasloužili té neskonalé radosti a štěstí věčného. Jež u Boha nyní užívají. Životopisy svatých jsou nám bojujícím a trpícím na zemi jednak útěchou a úlevou, jednak nadějí na zaslouženou odměnu za skutky dobré.

Že i za dob našich hrdinnost křesťanskou, která vše nasazuje za nejdraží skvosty, víru a spásu duše, že i posud hrdinnost tuto naléztí lze, dokázala »Škola« články svými, líčícimi činnost misii katolických mezi pohany. Když čtenářové »Školy« články tyto četli, zajisté musili zvolati: »Ejhle, jak mocná jest víra naše: činí ze slabých reky, učí opovrhovati všim pomíjejícím a držeti se statků stálých, učí bojovati pravdou, učí trpěti bez reptání, učí vše Bohu obětovati, učí tělo sice v obět dáti, ale duši zachovati!« V moci této víry naši jeví se také nepopíratelně původ její božský a božská její pravost.

A že Srdce Páně všem posud otevřeno jest, kdož s opravdovou zbožností a dětinnou důvěrou k němu se utíkají, že ze Srdce tohoto čerpati lze jak útěchu tak pomoc v potřebách tělesných i duševních, dokazovala »Škola« v každém sesítě svědectvím vyslyšených, kteří za milodary nejsv. Srdci srdečně díky vzdávali.

Nuže, putovala »Škola« po 24 léta nadarmo po rodinách křesťanských? Odpověď nenáleží nám dáti, necht odpoví všichni ti, kteří s dychtivostí na každý sesít čekali, jej četli a také dle naučení jeho se řídili. »Škola« doufá, že odpověď vypadne jen k její cti!

Proto přeje dnes o slavném dni novoročním »Škola« všem ctěným čtenářům svým hojného požehnání od milého Pána Boha po celý dlouhý rok. Kéž Hospodin shlédne v lásce své na lid náš a naši vlast; kéž utvrdí dobré v dobrém, obrátí hříšníky na cestu pravou, potěšuje zarmoucené; kéž otevře štědrou ruku svou a

udělí potřebných darů k životu pozemskému; kéž sílí církev v boji s mocnostmi zlými, a jednotlivce každého přivede ku smrti šťastné, aby jedenkaždý smířen jsa s Bohem uzavřel pozemský život svůj tak, aby žil dále u Boha život věčný! A jak to bude možné? Kdy nadíti se můžeme také pomoci a milosti od Boha? Když užijeme dobře, dle vůle Boží, krátkého života pozemského. Ó jak mnoho jest těch, kteří nerozumějí svému vlastnímu blahu, promrhávají drahý čas života svého, a nežli se nadějí, přichází konec, a oni odcházejí před trůn Soudice věčného s rukama prázdnýma. Zde na světě není naše pravá vlast, jelikož nám nelze zde stále býti. Člověk jest jen poutníkem na zemi — kéž by vždy také toho si vědom byl! Jdi k dravé řece, postav se na břeh a pozoruj běh vody. Vlna za vlnou se hrne, a chcešli jednu okem sledovati, zatím deset jiných již se před tebou mihne. To jest obraz našeho života. Léta ubíhají jako den, a dni zase jak okamžiky. Kdykoli bijí hodiny na věži, vždy zdá se, jakoby zvuk zvonu k nám volal: »Opět jedna hodina uplynula a nikdy se již nevrátí; opět máš bliže ke smrti.« Hodina jest krátká sice, avšak možno jí dáti cenu věčnosti, jestli se jí dobře užije.

Starí vypodobovali si smrt s přesýpacími hodinami ve vyzáblé ruce. »Hle,« pravil starostlivý otec k mladému synu, »viz, dolní nádobka jest ještě prázdná, avšak ustavičně padá do ní zrnko po zrnku.« Každé toto zrnko má cenu zlata, neboť plno může býti šlechetných myšlenek a skutků. Neříkej nikdy: »Nádobka není ještě plná, mám času dosti, mohu si pohovět, až zítra začnu pracovati a se starati.« Jen nynější hodina jest tvoje, budoucí nikoli. Společášli se na zítra a pozejtří, ó tu se lehce přepočítáš! Nežli se naděješ, je sklínka plná, a smrt překazí tobě všechny další záměry. Pohleď na liného rolníka. Nebe jest jasné, slunko hřeje. jest krásné jarní jitro. Hlas v nitru jeho volá: »Dnes jdi sit!« ale lenosť mu brání; až zítra, bude také pěkně. Zítra však prší, prší po několik týdnův. a špatná sklizeň jest trestem za lenosť rolníkovu. Tak bláhovým jest každý, kdož příhodný čas marí daremnými radovánkami, kdož zanedbává povinnosti stavu svého, kdož jen do starosti pozemských se ponořuje, o duši svou péče nemá, kdož čas ucházeti nechává bez dobrých skutkův a zásluh. Čas života jest drahým, vzácným darem od Boha, jest hřivnou, již Pán nám svěřil, abychom ji užívali tak, aby nesla úrok, neboť ze života bude nám jednou klásti účet Bohu Soudice.

Příležitost věru jest dosti, aby každý užil drahého času dobře. Konej vše z lasky k Bohu a dle jeho vůle, láska k bližnímu nebudíž tobě jen mrtvou písmenou, nýbrž jevíž se skutky. starosť o rodinu tvou v ohledu hmotném i duchovním ležijž tobě na srdci, podporuj vše dobré u jiných, sloužijž Bohu, jak se na katolika sluší, buď vždy mužem celým, milovníkem pravdy a práva, při tom neztrácej nikdy z očí cíl života — spásu duše, a pak jsi užil času svého dobře; až dojde řada na tebe a Bůh zavolá, můžeš s klidným svědomím zvolati: »Nežil jsem nadarmo! Od Tebe, Bože, očekávám odplatu za práci věrnou.«

I »Škola« přičiní se a bude, seč jest, pomáhati, aby čtenáři života užívali ku cti Boží a k časnému i věčnému svému blahu; přičiní se, aby i ročník tento jubilejní mohl čestně se řaditi ku svým starším bratřím. Protož: S Bohem v nový rok!

Boh. Hendl.

Triatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (č. d.)

Rozjímání.

Tichá mysl Srdce Ježíšova.

1. Tichá mysl v Srdci, 2. v řeči, 3. v chování.

1. Ježíš tichý Srdcem. On sám nám to povídá: »Učte se ode mne; neboť jsem tichý srdcem.« (Mat. 11.) Srdce vlastně jest to, v němž ctnost tato panovává a odkud dále se rozšiřovati má. Avšak právě v srdci vydána jest útokům náruživosti nejprudších, kteréžto hrozné bouře proti ní pozdvihují. Nespravedlnosti a odpory od druhých lidí, trampoty a souzení života, protivenství a strasti všeho druhu bojují v srdci našem proti ctnosti tiché mysli. Ale v Srdci Ježíšově všeliká hnutí a žádostivost byly úplně podrobeny rozumu. Jakou vnitřní zlost a svatou rozhorlenost byla by měla podle zdání našeho vzbuditi v něm zatvrzelost a zarputilost hříšníků, nenávisť a potupy nepřátelů jeho, a podle pokrytectví fariseův, a přece vždy zůstal tiché mysli božský Vykupitel: »Učte se ode mne, neboť jsem tichý.« Když pak i někdy s horlivostí povstává proti něstěti, přece jen dobrý a shovívavý jest ke hříšníkům. »Nevíte ještě, jaký duch ovládati má ve vás,« dí apoštolům svým, kteří nutili ho, aby použil moci své a dal ohni sestoupiti s nebe na ty, kteří nechtěli učení jeho přijati. Jak vyhlíží to se mnou, ó můj Bože, vzhledem ke ctnosti této? Jak zřídka kdy smýšlim laskavě o bližním. a naproti tomu jak často přechovávám nechuť k němu, pohrdání a necitlivost, netrpělivost a tvrdost atd., tak že srdce mé s tichým Srdcem Vykupitelovým v odporu se nachází. Ježíš, jenž Bůh jest a neskončeně svatý a dokonalý, chová tichou mysl i k největším hříšníkům, a já pln jsa bíd a hříchy pokryt, nejsem

shovívavý netoliko ke hříšníkům, ale ani ke přátelům Božím, k jeho služebníkům a synům.

2. Ježíš byl lahodný v řečech svých. Jemnoduchost srdce ukazuje se zvláště a docela přirozeně v řeči: »Z hojnosti srdce ústa mluví.« (Mat. 12.) »Láska neupřimná,« dí svatý Řehoř, »rozhorluje se proti hříšníkovi. pravá láska naproti tomu má s ním útrpnost.« S jakou dobrotou a s jak tichou myslí mluvil božský Mistr ke svým nevzdělaným a nevědomým apoštolům! Nedočítáme se, že by byl Petrovi vytýkal provinění jeho. Jidáš zrazuje ho, a on nazývá ho »přítelem« a dopouští, aby ho polibil. Nedbaje na rouhání protivníků mluví s dřeva kříže jen slova slítování a jemnoduchosti: »Otče, odpusť jim; neboť nevědí, co činí.« Zlořečili jemu, a on žehnal, mučili jej, a on nehrozil pomstou, ačkoli všemohoucí jest: »Kterýžto když mu zlořečili, nezlořečil zase, když trpěl, nehrozil.« (1. Petr. 2.) Neotevřel ani úst svých, aby si naríkal: »Jako beránek před tím, kterýž ho stříže, oněmí, a neotevře úst svých.« (Is. 53.) Všim právem mohl tedy božský Vykupitel za vzor tiché mysli se vydávati a říkati: »Učte se ode mne; neboť jsem tichý.« A přece jak málo následuje se příkladu jeho! Domyslíme se, že si zadáme tím, neoplatíme-li urážky urážkami a pohrdání pohrdáním. Kdož umí za takových příležitostí se přemoci a mlčeti? Kdož snese to, aby na slova ostrá odpověděl s myslí tichou? Kdož modlí se za ty, kteří ho urazili a jemu protivenství činí? Ó jak ostrá bývají slova naše, jak tvrdá a prochlá!

Jak daleko vzdálení jsme od tichosti božského Vykupitele svého!

3. Ježíš byl pln tiché mysli v chování se k bližnímu. Na to ukazují sladká jména, jimiž volil nazývanu býti: jako Beránek Boží; přítel publikánův a hříšníků (Mat. 11.), a nazýváje se »králem,« ihned připojuje, že tichý jest: »Aj, král tvůj bere se k tobě tichý.« (Mat. 21.) Ježíš byl tichý již za dětství svého; neboť sv. Diviš dává nám zprávu, že dítky, mluvíce o Ježíši, říkaly: »Pojďme k lahodnosti« (ad suavitatem). On byl jemnocitným i ke hříšníkům za svého veřejného života; neboť psáno jest o něm: »Třtiny nalomené nedolomí a knotu kouřícího neuhasí.« (Mat. 12.) Ano, pokojným byl i ke svým popravcům a nejlitějším nepřátelům; vždyť i za ně krev a život obětoval. A jak podivuhodná jest jemnoduchost jeho v nejsv. Svátosti i k těm, kteří jej právě

ve Svátosti té urážejí a jemu se rouhají! — Zpytuj se, jak se chováš ku rozličným osobám, s nimiž ti činiti jest. Nebylo by to hanebné, kdyby otrok a opovážlivý hříšník zhurta a zlobivě choval se ku bratřím svým, jejichž Ježíš miluje a za něž umřel? Nezapomínej na slova Spasitelova: »Blahoslavení tiší: neboť zemí vládnouti budou.« (Mat. 5.) »O jaké zemi mluvím tu,« táže se sv. Augustin, »zdali ne o oné, již prorok nazývá ‚zemí živých‘?« Nezapomínej dále, že naloží s tebou Bůh tak, jak ty nakládáš se svým bližním. Jsili tedy vlídným ke svým bratřím, také takovým bude k tobě jednou Ježíš. Ó jak utěšitelné to pomyslení! Nauč se tedy o každém dobře smýšleti, ke každému laskavě a vlídně mluvit, a ke všem laskavě a vlídně se chovati.

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha IV., hlava 3.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Číst dále.)

Služba VIII.

Obětovatel.

„Synu, daruj mi srdce své!“
(Přel. 23. 26.)

„Chceš někdo za mnou přijíti, zapřizí sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne!“ (Mat. 16. 24.)

„Kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali se všemi jeho vášněmi a žádostmi.“ (Galat. 5. 24.)

Příprava.

Milý ctiteli božského Srdce Páně, máje konati tuto službu obětuj se každého dne hned na úsvitě velkomyšlně Pánu Bohu za obět a slib ochotně, že chceš po celý nastávající den ve všem svém počínání dle jeho nejsv. zalíbení se řídit, a to na úmysl, abys umínil aspoň z části spravedlivý hněv jeho naproti hříšníkům. Toto úplně ode-

vzdání či obětování sebe sama připoj k oné nejsv. oběti, již Kristus Pán na kříži vykonal a podnes každodenně na oltářích našich obnovuje.

Při návštěvě velebné Svátosti oltářní a při mši svaté obětuj nebeskému Otci skrze ruce kůru andělského, jenž se zove »Nebeské síly,« nejsv. Srdce Syna jeho, abys tím jistěji získal milosrdenství Božihobohým hříšníkům.

Tohoto ducha obětovného jakož i touhu smířiti ubohé hříšníky se spravedlností Boží obnovuj v srdci svém každého pátku, denně pak uctivej božské Srdce Ježíšovo obětováním sebe sama.

Dále se snaž co nehorlivěji cvičiti se v křesťanském sebezapírání; proto netoliko potlačuj všeliké neztizené

choutky svého srdce, ale odpírej smyslům svým i některý dovolený požitek.

Hlavní zásadou v konání této služby buď ti pravda, že pravá láska k Bohu lehkými učini i nejtěžší a nejbolestnější oběti.

Nyní představ si hodně živě, kterak na kříži všecek zraněn a zkrvácen pni Ježíš Kristus, a co zatím přestává již bítí Srdce jeho, volá k nebesům: »Dokonáno jest!« Pros jej, aby ti dal poznání a pochopiti, co to vlastně znamená »obětování býti« a jak vznešené jest takové dobrovolné obětování se Bohu. Pros pak také o milost, abys tuto oběť sám u sebe mohl uskutečnit, a zvolej následovně:

»Ó nejlaskavější Ježíši, jenž jsi se z nesmírné lásky ve Svátosti oltární stal obětí naší a z tohoto svatostánku duše Ti zasvěcené sladkými pouty lásky k sobě táhneš, aby v nich oběti svou pokračoval, ó přitáhni i toto mé vzdorné srdce k sobě, učin' je cele svým majetkem a přiveď je konečně k poznání, že Tobě sloužiti jest panovati, aby již jednou všelikým marným radostem tohoto světa výhošť dalo a Tvé službě se zcela zasvětilo, jsouce tak zápalnou obětí, již by oheň lásky strávil ke cti a chvále Otce nebeského a ku spáse ubohých hříšníků!

Ty pak, ó Maria, kteráž jsi byla obětí po Kristu Ježíši nejdokonalejší a Otci nebeskému nejmilejší, ó dej, ať poznám a pochopím, jak velikou jest to cti následovati Tebe v tomto neobmezeném obětování se Bohu; abych si na zemi již ničeho jiného nežádal, ničeho nepřál, po ničem jiném netoužil, než Tobě a božskému Synu Tvému se vždy líbiti a bloudící bratry své na pravou cestu života přiváděti!

Ó božské Srdce Páně, rač mně dáti, abych Tě mohl víc a více milovati!

Vzorem a patronem u konání této služby buď ti svatý Alois, kterýž

horoucí láskou svou k nejsv. Srdci Ježíšovu stal se tak milou a libeznou obětí zápalnou ke cti a chvále velebnosti božské. Jej tedy vzývej o pomoc, abys tuto službu »Obětovatele« náležitě provésti mohl, a modli se k jeho počtě Otčenáš, Zdrávas, Sláva Otci.

Rozjímání.

Obětovatel a zároveň oběť.

1. Otázka k první. Jaká jest úloha »Obětovatele« nejsv. Srdce Ježíšova?

Úloha ta naznačena již výše slovy: že má »Obětovatel« sama sebe přinášeti Bohu v oběť; že se má tedy cvičiti v křesť. sebezapírání a tudíž především toho dbáti, aby odporoval nezřízeným chťičům svého srdce a smyslům svým aby někdy i dovolený požitek odepřel.

Tato osmá služba obnáší tedy patrně mnohem více nežli služba předešlá. — »Služebník« nejsv. Srdce snaží se totiž přikázání a rozkazů Pána svého bedlivě a věrně plniti, hledě se všeho smrtelného i všedního hříchu uchrániti, všeliké příležitosti ke hříchu se vystříhati, vůbec všecko podstoupiti, čeho k uvarování hříchu podstoupiti třeba. Kdo však sebe sama chce nejsv. Srdci v oběť podati, ten na tom nepřestává, on se nejen staví nezřízeným choutkám na odpor, aby nehřešil, ale on se snaží je i zkrotiti, ano z kořene vyhubiti a vymýtiti; on se netoliko brání proti útokům těla světa a ďábla, když jej ponoukají ke hříchu, ale on žene sám útokem na nepřátely tyto i tenkrát, když jej nepokoušejí; on se nespokojí jen tím, odpírati sobě nedovolené, ale on si odpírá dobrovolně i mnohý dovolený požitek. On nese tedy netoliko kříž, ježž mu ukládá povinnost nésti, aby Pána Boha neurazil, ale on béře i dobrovolně mnohý jiný kříž a mnohá sebezapření na sebe jen proto, aby se Pánu a Mistru svému podobal.

»Služebník« musí sice i u vykoná-

vání rozkazů svého Pána také mnohé oběti podstoupiti, ba i mnohé sebezapření; ale co se tu na křestanu požaduje, jest vše přísná, svatá a nezbytná povinnost, a opomenuti toho jest tedy pokaždě buď těžkým, buď všedním hříchem! Můžeme tedy říci, že úloha »Služebnickova,« jak jsme ji z minulého rozjímání seznali, jest vlastně úlohou a povinností všech křestanů bez výminky; neboť všem řečeno jest: »Kdo chceš za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi každodenní kříž svůj na sebe a následuj mne.« — »Služebnik« obmezuje se tedy pouze na to, co povinné a potřebné jest, aby duši svou pro nebe spasil; »Obětovatel« pak hledí si v nebi uložití ještě poklad, a proto činí více, než pouhá povinnost káže; on koná i takové sebezapírání a odřikání se, jež by bez hříchu mohl pominouti a k němuž se jen z pouhé a čisté lásky ke Kristu Pánu odhodlává. Co tedy v této osmé službě za úlohu se klade ctiteli božského Srdce, není povinností pro všechny křestany (toho si, milý čtenáři, dobře povšimni, abys se vystříhal vseliké úzkostlivosti), nýbrž jsou to cvičení, jsou to skutky, k nimž pobádá ctitel pouhá láska k nejsv. Srdci a žádost co nejvíce jemu se připodobniti. Následovně kdo nezachovává příkázání božského Srdce a jemu neslouží, hřeší! Kdo však nekoná obětí, jak se v této službě vypisují, nemá z toho hříchu žádného, vyjma toho, kdo se zavázal k některým obětím svatým slibem, jako na př. řeholní osoby.

2. Otázka druhá. Jak si má tedy počínati ten a takový, kdo se odhodlá konati tuto dokonalejší službu a chce sebe sama z čisté lásky nejsvětějšímu Srdci obětovati?

Chťe sebe božskému Srdci zcela a bezvýmínečně obětovati, hled' následujících čtvero řečí splniti:

Předně: Snaž se opravdově.

abys nezřízené své choutky z krotil a vyhubil. — Sv. František Saleský praví (Filotea I. kn. 24. kap.): Jsou lidé na světě, kteří od přirození jsou nakloněni k lehkomyšlnosti. Jiní zase ke vzdorování, zase jiní k svěhlavosti; ti zase cítí v sobě náchylnost ke hněvu a zlosti; jiní pak k lásce atd. Tyto a jiné podobné přirozené náklonnosti nejsou vlastně žádnými hříchy, ani těžkými, ani všedními; nazývají se ale náklonnostmi nezřízenými, poněvadž obyčejně vznikají v člověku dříve, než rozum uvažuje a vůle rozhoduje. Kdo těmto náklonnostem odpirá tou měrou, že se jimi nedá strhnouti do hříchu, na př. ke skutečnému hněvu, ten činí povinnosti křesťanské zado-t. — Kdo ale božskému Srdci Páně zcela chce náležeti a v lásce se jemu podobati, ten se snaží náklonnostem těm nejen odpirati ale též jakožto kořeny hříchů je zmírniti, zeslabiti, aneb se jich (se zvláštěm přispěním milosti Boží) dočista zbaviti.

Tážesli se dále, kterak a jakým způsobem bys to měl učiniti, tu podává ti již svrchu úvod k této službě vhodný k tomu prostředek slovy: »Obětovatel dbej ustavičně toho, aby jednal oproti nezřízeným choutkám svého srdce.« — Co zatím »Služebnik božského Srdce« — na př. ohledně pokory přestává na tom, by se proti ctnosti té neprohřešil ješitnými myšlenkami, vychloubavými řečmi, ctižádostí a p. — snaží se »Obětovatel« sama sebe před lidmi ponižovati, i věci opovržených se neštitě, snaží se své přednosti před světem ukryvati, a jen tenkrát je vyjeviti, když toho čest' Boží nebo spása duši vyžaduje. — Co zatím »Služebnik bož. Srdce« přirozenou svou náklonnost k veselosti jen potud mírní, pokud by se nezvrhla v nevázanost, nezbednost a hřích, snaží se »Obětovatel Srdce Ježíšova« náklonnost tu mírniti a krotiti vážnými myšlenkami

na vlastní hříchy a spravedlnost Boží, upomínkou na smrt a soud, na pokání a t. p. — Co zatím »Služebník« na tom přestává, aby své přirozené náklonnosti k netrpělivosti nedal propuknouti ve zjevný hněv, snaží se »Obětovatel«, aby tuto náklonnost v sobě mírnosti, tichosti a laskavostí napravoval aneb zcela ze srdce vykořenil.

Za druhé: Kdo se božskému Srdci obětuje, má se snažiti, aby i dovolených požitků a rozkoší se odříkal. — Požitky tyto týkají se buďto těla a jeho smyslů, nebo ducha a jeho sil. V prvním ohledu může se tedy »Obětovatel« zdržeti na př. pohledu na rozkošnou krajinu, četby nějaké zajímavé knihy, naslouchání libezné hudbě, nějaké zábavní rozmluvy s přátely, požívání chutnějších, úpravnějších pokrmů a nápojů atd. Jestě vhodnějších příležitosti naskytuje se »Obětovateli« k sebezapírání ohledně ducha. Tu může na př. z lásky k božskému Srdci svou obrazotvornost a paměť odvrátiti od milých mu a příjemných vzpomínek a představ a obrátiti je na věci vážné, jako jsou utrpení Páně a jiná svatá tajemství; anebo může u věcech lhostejných své mínění podrobiti náhledům jiných a jim ustoupiti na místě, aby vzdušovitě a neústupně na svém stál; konečně může v dovolených věcech i vůli svou podrobiti vůli jiných lidí, jimžto ani poslušností není zavázán, aby tak ve všem se božskému Srdci Ježíšovu podobal. Jak vidíš, milý křesťane, jest zde rozsáhlé pole, na němžto svou obětavost k božskému Srdci můžeš cvičiti a osvědčovati.

Nepraví se tu, že máš to vše a při každé příležitosti konati; vždyť potřebuje dle vůle Boží i tělo i duch časem svého zotavení; užívej ho v pravém čase, v pravé míře a v dobrém úmyslu a pak posvětiš i ten odpočinek ve skutek bohumilý. Chtěl jsem ti tuto jen dáti jakýsi

pokyn a návod, a naznačiti ti tu a onu příležitost, kde bys — jak tě láska tva k božskému Srdci pobádá — tu neb onu obět podstoupiti a tak se jemu připodobniti mohl.

Za třetí: Obětovatel božského Srdce má býti pilen v křesťanském sebezapírání. A to pozůstává v tom, že člověk zcela dobrovolně bere na se těžké, nepříjemné a odporné věci, aby se podobal nevinně trpícímu Srdci Ježíšovu. Takovým sebezapíráním či mrtvením jest na př. dobrovolná újma v jídle, v pití, u spaní, práce těžší a namáhavější, nebo práce obyčejná s větší pilí konaná, zkrátka všeliké tělesné skutky kajienosti, které s nějakým nepohodlím nebo bolestí těla spojeny jsou. Ovšem při tom vždy dlužno přísně šetřiti napomenutí sv. Františka Saleského: »Tělesných skutků kajieich nikdo nepodniknej bez výslovné rady svého duchovního vůdce!« — A pokorně podrobeni se moudrě radě zpovědníkově lepší bude před Bohem oběti, než tvé mrtvení těla, podle slov Páně: »Milejší Bohu poslušnost, než obět«.

Co v těchto třech odstavcích až dosud řečeno bylo, mohou konati osoby každého stavu a každého věku. Avšak nejvyšší a nejdokonalejší obět, která všechno v sobě uzavírá a proto člověka Ježíši Kristu nejpodobnějším činí, jest ona obět, již přináší Bohu stav řeholní trojím slibem svým: chudoby, poslušnosti a čistoty. Osoby řeholní jsou tudíž již stavem svým pravou obětí božského Srdce a zachovávali věrně a svědomitě své sliby a pravidla řehole, mohou býti dokonalou obětí zápalní božského Srdce Páně. Protož blaze, třikrát blaze těm, jež Bůh k takovému obětování sebe povolal a vyvolil!

Za čtvrté: Důvody, proč se »Obětovatel« božskému Srdci v obět podává a úmysl, s jakým to činí, již svrchu

bylo uvedeno. Obětovatel se totiž snaží :
1. láskou svou připodobniti se božskému
Srdci a tak ještě více se mu zalíbiti,
poněvadž Ježíš Kristus v neskonale lásce
své se za nás v oběť dal, a za 2. snaží

se obětovatel ve spojení s nejsvětějším
Srdcem Ježíšovým a dle příkladu jeho
usmířiti Boha Otce i hříšníky a jim svými
obětmi milosrdenství Boží nakloniti.

(Příště dále.)

Na rozhodnou.

Jako kalich zvonku blankytného rosou skloněn
perlu jednu blyskající na vřes strásá :
v minulost tak tiše skanul z ruky Boží zroněn
starý rok a nad ním propast' hezbehlásá
rozstřela své křídlo. Marné za ním zraky plíí,
marné ruka poloprázdná po něm sahá.
Zůstavil nás v páli cesty k žádoucím cíli,
osušil líc jednu, druhá slzou vlahá.

Však ač blahem nedolil nám éšii našich přání
ani nádra nerozvučel v hymnus plesný,
zlato snův ač zaměnil nám v suché listí v dlani,
svědkem ač byl bezúčastným mládí vesny,
vesny bolem zachmuřené, jež až v srdce zábla ;
svědkem léta slibného a hojných plodů,
jež však místo ruky naší níevá bouř shrábla ;
svědkem podzimu, jež ku věčnosti brodu
listům ustlal padajícím cestu svoji šerou ;
svědkem zimy, jež kmen suchý ve hrob sklála ;
neknehn' mu : spravedlivou mělil nám všem
měrou,
dával jen, co milost' Boží v klín mu svála.

Zapad' už a rozčetená stopa po něm zbyla,
po nž jiskry upomínek sem tam vzletnou,
než i ty vše brázdy záře svatá zacelila,
záře naděje, vše ménic ve pláň květnou.

A tak s dechem utajeným pohlížíme v dáli.
Prázdnó dosud. Na obzoru mhy stojí,
ale v mhy oko naše kreslí ideály,
budoucí své štěstí z chumli mhy strojí.

Přejdou mhy, přejde rok nic lepší, než byl starý ;
věčné stejným tokem věky v moře plynou ;
Bůh vždy stejně spravedlivý, stejně štědrý dary,
radoš — hoře z jeho dlaně k zemi linou.

Ale duše nezkojena touží vždy přec výše.
Čím jí štěstí, jež nám věky ve klín hází ?
Čím jí žal a smutek, jež nám v čela vrásky píše ?
K hvězdám zalétá, tam v prostor beze hrází,
hledá, hledá, kam as sklonit ušvané své skráně,
hledá, veš se začlytit, co pevno stojí,
aby v houří pochyb svých se nezmláto maně,
hledá věčný úkoj ve své zízne znoji.

Blahoslaven rok, jenž mocné svoji na peruti
o krok blíže povzněl jí, touhou mroucím ;
blahoslaven rok, jenž každé její zbožné hnutí
sítil v řeku kypcím, v proud nechabnouc,
který v oblak bije ctností svou a nebe stká,
který život tento rmutný pohlcuje,
rubáš těla křehký s duše nevadnoucí avléká,
v Bohu jí stan nesmrtelný posvěcuje !
Blahoslaven rok, jenž časné hradby blaha boří,
aby na ssutinách stavěl město věčné,
jenž květ žití zavlažuje slzou dátcí v hoří,
ovoce by vydal slasti nekonečné !

Nuže, s hrudí nebojácnou pohlížejme v dáli !
Nechť kolkol neprůhledné mhy stojí,
v Bohu kotví skálopevné naše ideály !
Plyňte věky ! — proud vás nás jen s nebem spojí.

P. Š. Senický.

Nejsvětější jméno Ježíš.

Slavný Říman Plinius píše ve spisech
svých též o balsámu, a vypravuje
následující : »Zprva dařil se balsám
jen v zemi židovské, a to v obojím
království, jak judském, tak israelském.
Když však Římané Palestinu si pod-
manili a jí panovali, pěstována jest bylina

balsámová na mnohých návrších na způsob
vinič ; nyní sází jí jen stát, a věru nebylo
jí nikdy více, jako za našich časů. Židé
však ze zlosti začali proti balsámu zuřiti,
jej ničiti, tak jako kdysi sami ničili
svobodu svou ; Římané však hájili byliny
té, jí se zastávali. Stáva převzácná prýští

se z byliny, balsám zvaná, sladkosti výborné.«

Tento balsám můžeme pokládati obrazem nejsvětějšího, nejslavnějšího Spasitele svého, Pána Ježíše. V Betlémě, jakoby v zahrádce balsámové, narodilo se Děťátko, osmého dne jest obřezáno a jméno jeho Ježíš nazváno, kterýmž nazváno bylo od anděla, prve než se v životě počalo. Dítě toto dáno jest ze začátku jen zemi židovské, zdržovalo se v obou bývalých říších, jak judské, tak israelské; Římané se ho však potom zmocnili, a od té chvíle po všem okrsku známo jest a rozšířeno. Zurili proti němu Židé, ale zastali se ho Římané, bojovali proň až do krve křesťané. Jméno Ježíš zvítězilo!

Ó věru, nemáme světějšího, nemáme mocnějšího jména nade jméno Ježíš. Všecka neskonalá láska Boha trojjediného překrásně září nám ze jména toho; všecko, co trojjediný Bůh pro vykoupení padlého člověčenstva vykonnati ráčil, hlásá nám jméno Ježíš. Dojemně praví svatý Pavel v listě k Filipenským: »Kterýž — Ježíš — sebe samého zmařil, přijav způsobu služebníka, k podobnosti lidí učiněn, a ve způsobě nalezen jako člověk. Ponižil sebe samého, učiněn jsa poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho, a dal jemu jméno, které jest nade všeliká jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, nebeských, zemských i pekelných, a každý jazyk (aby) vyznával, že Pán Ježíš Kristus jest ve slávě Boha Otce.« (Filip. 2, 7.—11.)

Z toho následuje, co praví sv. Petr: »Není v žádném jiném spasení; aniž jest zajisté jiné jméno pod nebem dáno lidem, skrze něž bychom měli spasení býti« — než jméno Ježíš. (Skut. ap. 4, 12.)

Vpravdě mocno jest jméno Ježíš; v něm jest naše ochrana, naše útěcha, náš vůdce do slávy nebeské. —

Balsám ve mdlobě a slabosti sílí a občerstvuje, chrání před zahynutím. Podobně, ba u míře daleko vyšší chrání nás nejsvětější jméno Ježíš; chrání nás před úhlavním nepřítelem naším, ďáblem, a přede vši družinou jeho; tato družina jest hřích u všeliké podobě své, hříšný svět a hříšná žádostivost v těle našem. Toť říše ďablova, toť jeho království.

Jak nešťastěn byl by člověk, kdyby neměl ochrany proti tomuto neúhlavnějšímu nepříteli svému! Než, nebojme se. Již ve Starém Zákoně radil Hospodin lidu svému: »Vzývej mne v den souzení: »a já vytrhnu tě, a ty mne budeš oslavovati.« Ž. 49, 15. To platí i pro Nový Zákon, a to tím více, ježto máme v Novém Zákoně jméno, které jest nade všeliké jméno, — Ježíš.

»Aj, počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš,« zvěstoval archanděl Gabriel Marii Panně; podobně i sv. Josefovi oznámil: »Porodit pak — Maria — syna, a nazveš jméno jeho Ježíš: onť zajisté vysvobodí lid svůj ode hříchů jejich.« (Mat. 1, 21.)

Toť tedy dilem mělo býti Ježíšovým, aby osvobodil lid svůj ode hříchů, aby vytrhl jej z otroctví ďablova. Dobře věděl ďábel, že přišel Ten, jenž moc jeho zlomí; kolikráte vyznal to z lidí posedlých volaje: »Co jest nám a Tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápit nás?« (Mat. 8, 29.) Skrze farisey, zákonníky a starší lidu chtěl překaziti ďábel vykupitelskou činnost Ježíšovu, ano i toho dosáhl, že jeden z apoštolů Spasitele zradil: radoval se asi, když Kristus Pán na kříži umíral; než krátká byla radost jeho. Vstaltě Vykupitel třetího dne z mrtvých nesmrtelný, slavný, jako vítěz nade smrtí a ďáblem. Goliáš — ďábel — jest obloupen, člověk jest vykoupen.

Ježíš jest náš Spasitel, Ježíš naše ochrana proti hříchu, ďáblu, světu hříš-

nému i hříšné žádostivosti těla našeho. Jak pošetile jednájí, kdož k Ježíši s: neutikají! Jediný Spasitel náš řici mohl Židům: »Kdo z vás může vinit mne ze hříchů?« My však všichni ahychom se Zalmistou Páně volali: »V nepravostech počat jsem, ve hříchích počala mě matka má.« My uboží jsme hříšníci, kterým

stále potřebí jest milosrdenství Božího, a nemáme jiného jména, v němž bychom odpuštění hříchu, spasení dosáhli, nežli jméno Ježíš. Ó volejme tedy plni skroušenosti ve svátosti pokání: Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou, a uslyšíme láskyplná slova: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji. Budeme vytrženi takto

z moci ďablový, zachráněni spousty hříšného světa, zvítězíme nade hříšným tělem svým. V čistém srdci našem chce pak bydlet Kristus, chce do něho vstoupiti v nejsvětější Svátosti oltářní, chce nás chrániti budoucích úhon, chce zkrotiti a potlačiti v nás zlou žádost, chce otevřiti nám vchod do života věčného; a to všechno proto, že Ježíš sluje, že Spasitel

naš jest. Proto, že Ježíš sluje, plakal již jako dítko ve chlévě betlémském; proto, že Ježíš sluje, prolil již osmého dne po svém narození svou přesvatou krev při obřezání. po 33 let vedl život chudobný, bolestný, ponížený; vydal svaté tělo své ranám nespočetným a ducha svého v nesmírné opuštěnosti na dřevě kříže vypustil.

Ó toho velikého jména! Ctíme je, oslavujeme, zvelebujeme, abychom doznali na sobě ovoce vykoupění, abychom uchráněni byli ďábla, hříšného světa, žádostivosti tělesné. —

•Člověk narozený ze ženy, krátký živ jsa čas. naplněn bývá mnohými bidami. Kterýžto vychází jako květ a setřen bývá, a utlíká jako stín, a nikdy v témž stavu nezůstává. (Job. 14, 1. 2.) Tak bédoval zbožný, svatý trpitel Starého Zákona, Job, tak nařikal si do bolesti a soužení tohoto života; tak bédovati, tak nařikati můžeme i my; vždyť i náš život mnohými naplněn bývá bidami. Tu jest zármutek a sklíčenost duše, tam veliké bolesti těla, nemoci, neštěstí, ztráty všeliké, protivensství, pronásledování a kříže nesčíslné. jimiž každý den jest označen. Věru, žijeme v slzavém údolí jako vyhnaní synové Evy. Kdo nás občeřství, kdo nás potěší? Nejsladší, nejsvětější jméno Ježíš.

Od té chvíle, co Kristus pro nás trpěti, zemřiti ráčil, jest utrpení všeliké sladko a příjemno všem, kdož Pána Ježíše milují. Proto chtěl veliký ctitel jména »Ježíš,« sv. Bernard, kdyby možno bylo, utrpení všeho světa na se vzíti, aby okusil co možná nejvíce přeladké útěchy jména toho. Kde jest nevěrec, kde jest svěťák, jenž by dychtil po utrpení? Takové reky, takové hrdiny vychováva jen naše svaté náboženství; takoví reci, takoví hrdinové rodí se jen ve škole Božského Trpitele Ježíše Krista, který ponížil sebe sama, učiněn jsa poslušným až ke smrti, a to ke smrti kříže.

Jsmeli tudíž, milí bratří, milé sestry, v nějakém soužení, potřebujeme útěchy, pomoci, ach, vzývejme nejsvětější jméno Ježíš, prosme ve jménu tomta, a zajisté budeme vyslyšeni. Mnozí rodiče nařikají si, že ditky jejich jsou neposlušny, nezvedeny, rozpustily, že hříšný život vedou. A kterak si pomáhají rodiče taci?

Napomínají, což ovšem dobré jest, hrozí, trestají, což také dobré jest; avšak bohužel dělají ještě něco, což nanejvýše špatné jest a hříšné: proklínají ditky své. Může jim toto klení pomoci? Může Bůh tam žehnati, kde klením požeňnání Božímu takorka dvěře se zavírají? Proklínati uměli i pohané: my pak jsme křesťané, a proto nečínme toho. Chtěli rodiče, aby napominání jejich bylo platno, ať napomínají, kárají ditky své ve jménu Ježíše, ať odporoučí je denně mocné ochrané jména toho.

A kam obrátiti se mají chudí, opuštění, nuzní, nemocní, pronásledováni? U koho naleznou pomoc, útěchu? Mnohdy snad u lidí; avšak nepomohou lidé, nebudouli soustrastni, kam potom se obrátiti? Co potom počíti? Vzývati uctivě nejsladší jméno Ježíš; pravil Pán: »Budeteli zač prositi Otce mého nebeského ve jménu mém, dát vám.«

Krásný příběh jest nám zaznamenan v životopise sv. Františka Paulanského. Nedaleko města Pauly plula po moři loď, jež měla v přístavě tamějším přistáti. Pojednou strhla se nesmírná bouře. loď zahánána jest daleko od břehu a tak jest vlnami a větrem zmitána, že již již měla utonouti. Lidé, kteří se břehu neštěstí to viděli, zavolali sv. Františka Paulanského. Světec přichvátal; pln jsa důvěry v Boha udělal sv. kříž a volal mocným hlasem: Ježíš, Ježíš! A ejhle! Bouře se utišila, nebe se vyjasnilo, libé slunce se ukázalo, a loď šťastně přistála. Zachráněnci poznali moc nejsvětějšího jména a velebili dobrotu Boží. —

Ježto jméno Ježíš jest naše ochrana i útěcha, z toho již vidno jest, že jméno to jest též náš nejbezpečnější vůdce na pouť do slávy nebeské.

Ve jménu Ježíše Krista vyšli apoštolé do všeho světa, vydali se na pouť daleké, a putovali šťastně; kroky jejich byly požeňnány.

Inu tedy všecko v tomto nejsvětějším jméně začínejme, vzývejme je hned při procitnutí, při práci, před každou cestou i na cestě, a doznáme se žalmistou Páně, že »šťastnou cestu učiní nám Bůh spasení našeho« (Z. 67, 20.); doznáme s Pannou Marií a svatým Josefem, že koho Ježíš vede, šťastně putuje. Když totiž anděl ve snách byl napomenul pěstouna Páně: Vstaň, vezmi dítě a matku jeho a utec do Egypta, neboť hledati bude Herodes bezživoti jeho, neřekl: A já vás povedu tou neznámou cestou, neřekl, ježto věděl, že Ježíš sám rodiče své vésti bude a řídití.

Kdykoli ctihodný Tomáš Kempenský někde se ubíral, říkal: »Jesus et Maria sint mecum (čti mecum) semper in via,« t. j. Ježíš a Maria se mnou buďte vždy na cestě.

Po této pouli pozemské zbývá nám cesta na věčnosť; brána cesty té jest smrt. Kdo věrně žil s Ježíšem, šťastně s ním umírá, šťastně se bere na věčnosť.

Ó smrti, jak trpká jest vzpomínka tvá člověku, jenž za života svého Ježíši se vyhýbá; jak strašná jsi, když pak skutečně proň se přiblížíš! A naopak, jak příjemna jsi věrným ctitelům Ježíšovým!

Jako balsám chrání mrtvá těla

hniloby, tak nebeský balsám jméno Ježíš chrání duši nešťastné smrti, oslazuje poslední chvíle.

»Pane Ježíši Kriste, přijmi ducha mého!« volal prvomučeník sv. Štěpán, když děst skal na něho se řítí. »Ó láskyplný Ježíši, ó dobrotivý Ježíši!« volala sv. Mechtilda, když nesnesitelné bolesti, hrozná pokušení na ni v hodinku smrti doléhaly. »Nikdy bych nebyl řekl, že jest smrt tak sladká!« pravil umíraje zbožný sluha Páně Jan z Urily; co vás osladilo smrt? Zajisté, že jméno Ježíš, ve které věrně věřil, pevně doufal, které ze srdce miloval.

Zamilujme si tudíž i my celým srdcem nejsvětější, nejsladší jméno Ježíš, vzývejme je často v životě, aby bylo v ústech našich i ve smrti. Tehdy plně poznáme pravdu slov sv. Bernarda, jenž u velebném hymnu »Jesu dulcis memoria« pje:

Sladká paměť Jesu Krista,
v ní se chová rozkoš jistá,
přítomnost však jeho čistá
slasť všech slasť duši chystá.
Není žádně písne hladší,
neslyší nic ucho radší,
není myslí věcí sladší,
jedin Ježíš duši stačí.

Fr. Janovský.

O nejsv. oběti mše svatě.

Podává Placidus B., ř. sv. B.

Na každém místě obětována bývá jménu mému obět čistá:
nebo veliké jest jméno mé mezi národy. (Malach. I, 10.)

Když rozešli se apoštolé do celého světa a konajíce vůli božského Mistra svého, učili a křtili ve jménu jeho všechny národy, plnili také onen příkaz jeho přesvatý, který dal jim »den před tím, než trpěl,« rka: »To činite na mou památku.« Slovy těmi udělil jim moc proměňovati chléb a víno v nejsv. tělo a krev svou, a přikázal takto konání mše sv. jakožto ne-

krvavou památku veliké oné oběti krvavé, kterou za hříchy světa Otci svému nebeskému přiněsti se chystá.

Apoštolé přenesli pak tuto moc i povinnost na nástupce své biskupy a kněze, kteří po celém světě obnovují ono výkupné a smírné dílo krvavé, před věky v Jerusalemě, městě vyvoleném, vykonané; na všech místech klaní se nyní lid Stvořiteli svému přinášením oběti této

jemu nejmilejší, tak že došla vyplnění slova Spasitelova k ženě Samaritance pronešená: »Ženo, věř mi, že přichází hodina, kdyžto ani na této hoře ani v Jerusalemě nebudete se klaněti Otci.« (Jan 4, 21.) Všude může se nyní oběť mše sv. konati, jeli jen k účelu tomu posvěcený oltář na snadě. Samo sebou se však rozumí, že k úkonu tak svatému také svatá místa se vyhledávají, dle známého výroku: »Svaté věci svatě konány býti mají.«

Ale výrok tento dvojím způsobem vyložen býti může. Svaté budiž místo, na němž oběť nejsv. se koná, ale také jen svatý, totiž hříchů prostý a ve stavu milosti se nalézající kněz odvažuj se přináseti oběť Bohu nejmilejší. Ve druhé pak části této opět dvoji okolnost rozlišiti třeba. Můžeť se požadavek svatosti vztahovati nejen ku knězi obětujícímu, ale také nemenší měrou k lidu oběti té svatě přítomnému, po němž také vším právem čistota srdce i myslí, aneb alespoň vnitřní sebranosť a lítost skroušená nad hříchy a poklesky se vyžaduje. A o této poslední části hodláme tu několika slovy se rozšířiti a podati zbožnému lidu našemu maličký alespoň návod, jak by na svatá tajemství oběti nekrvavé pohlízetí, jak jim rozuměti a jim zbožně obcovati by měl, a tak co největšího užítku z nich jak pro sebe tak pro bližní své dosáhl. Nestanovíme si tu úkolem, všechny částky mše sv. dopodrobna probrati, vysvětliti a k tomu patřičné pokyny připojiti; to poskytlo by dosti látky na objemnou knihu; ve skrovných řádkách těchto jen při těch částech prodletí chceme, na něž církev sama věřící upozorňuje, dále které samy již myslí k sobě obracejí nebo zračitějí na venek nevysupující pro důležitost a význam svůj pozornosti zasluhují. Tak, milý čtenáři, řádkům těmto rozumějí!

Vcházejíce do domu Božího, znamená se sv. křížem smáčejíce dříve ruku ve svěcené vodě u vchodu chrámového k tomu účelu chované. Co znamená tato voda svěcená a jakého užítku nabývá ten, kdo smočiv ruku v ní zbožně a skroušeně sv. křížem se znamená? Jakkoli malichernou zdá se býti věc tato a k vlastnímu úkolu našemu méně příslušící, přece chceme tu několika slovy o ní se zmíniti, dobře věduce, s jakou lehkomyšlností a nedbalostí a jak úzasně bezmyslenkovitě toto kropení se svěcenou vodou od mnohých jest vykonáváno nejen k vlastní jich škodě duchovní, ale také k nemalému pohoršení spoluvěřících, zvláště k povrchnosti beztoho již dosti náchylné mládeže.

Od nepaměti připisována u všech národů vodě moc očišťující a posvěcující. V církvi sv. pak dostává se živlu tomuto mnohovýznamným svěcením jeho zvláštěního postavení a důležitosti mezi prostředky spásy. Spojeny jsou zajisté s náležitým užíváním svěcené vody mnohé výhody a milosti. Tak může každý, kdokoliv jí zbožně používá, dosáhnouti odpustění menších provinění. prominuti časných trestův a ochrany božské proti pokušením a úkladům ďábelským. Církev svatá pak prospěšnosť vody svěcené zvýšila ještě tím, že každému jí zbožně se kropícím udělila hojných odpustků, které také duším v očištcí mohou býti přivlastněny. K dosažení toho všeho ovšem potřebí, abychom ze své strany vzbudili upřímnou lítosť nad hříchy a vroucí touhu chovali po jich odpustění jakož i pevně věřili, že milosrdsnosť Boží hotova jest této touze naší vyhověti.

To vše tedy na paměti mějme, kdykoli, vcházejíce do chrámu Páně ke slyšení oběti nejsvětější, u vchodu svěcenou vodou se kropíme, a považujme i obětujme úkon ten, nepatrný sice, ale velevýznamný, Otci nebeskému jakožto

přípravu svou k modlitbě. k níž do domu jeho vcházíme, na paměť uvádějice si důtklivé napomenutí písma sv.: „Před modlitbou připrav duši svou: a nebuď jako člověk, kterýž pokouší Roha.“ (Sir. 18, 23.) A jest zajisté svrchovaným pokoušením Stvořitele

dobrotivého — nemáme-li to horším jménem nazvati — v nedbalé lhostejnosti nevážiti si znamení svatého kříže, jímž postaveni jsme byli na křtu sv. do řad vyznavačů nejsv. Trojice a oddělení od synů temnosti a bludu!

(Přistě dále.)

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 24.

„Proč užívá církev kat. řeči latinské při bohoslužbě? Lépe by bylo užívatí řeči lidu srozumitelné.“

Ně jest dobře rozeznávati, co lidu nutné jest a potřebné a co nikoli. Kázání, lidu křesfanskému potřebné, koná se v řeči srozumitelné, jiné pobožnosti také; co pak se mše sv. týče, nezáleží lidu na tom, v jaké řeči posvátná slova zde se pronášejí, vždyť bez toho říká je kněz většinou potichu. Ostatně rozumí veliká část kat. křesťanů řeči lat., a pro ty, kdož nerozumí, jest postaráno, jelikož všechny modlitby mše sv. a při udělování sv. svátostí přeloženy jsou do všech jazyků. Mimo to má býti každý kat. křesťan již od mládi zasvěcen do obřadů mše sv., má znáti částky její, má věděti, co kněz při oltáři koná, a jak s ním v duchu spojen býti má. To je povinností každého katolika, pak může obcovati nejsv. oběti s myslí pozornou, i když právě nerozumí slovům. Kdo ovšem roztržit jest při úkonu tak svatém, ten at neshává vinu na řeč, již prý nerozumí, nýbrž sám na sebe a svou nedbalost.

Ostatně považ jen, milý příteli, jak vznešená jest myšlenka, že církev obecná všude tatáž, všude stejná i jednu společnou řeč má. Od jednoho konce světa ke druhému jest katolík v chrámě katolickém

všude doma, neboť at se již nalezá v cizině. mezi lidem mu úplně neznámým, ve chrámě katol. je mu přece všecko známo; tam slyší zvuky, které byl od maličkosti doma ve farním chrámu slyšával, vidí úkony posvátné, kterým doma tolikráte přítomen býval. Ó věru, at nikdo nelaje na řeč latinskou, jako řeč církve při bohoslužbě, neboť jest to páska tajemná. páska pevná, která národy rozličných jazyků spojuje v jedné a téže církvi katolické.

Dále nesmí se zapomenouti, že právě řeč latinská má veliké přednosti před jinými! Považ jen její vznešenost, jasnost a libozvučnost. At již pomineme tu okolnost, že byla řečí národa ve starověku nejsilnějšího, národa, který si dovedl celý známý tehdy svět podmaniti, nesmíme toho opomenouti, že se řeč latinská v pozdějších časech stala řečí vzdělanosti, řečí věd, proto zajisté zaslouží, aby byla také řečí náboženství.

Nad to jest latina řeči ve stavbě své a vývinu dokonalou, není podrobena změnám, jako je to u řečí živých, které se všelijak mění a vyvíjejí, u nichž výrazy a slova dle dob rozličných nabývají významů; takové měnící se řeči by náboženství, které v sobě již ustálené a neproměnlivé jest, s prospěchem užívatí nemohlo. Abychom to na příkladu ukázali, ví každý, kdo trochu více se učil, nežli

jen co nejvíce nutné jest, že i naše mateřština, jakou nyní mluvíme, valně se liší od řeči, již naši předkové před 4—5 sty lety mluvili. Kdyby kdo na nás onou řečí promluvil, ztěžka bychom mu rozuměli, tu by i církev svou řeč bohoslužebnou neustále měniti musila.

Důvody, z nichž církev kat. latiny užívá při mši sv. a sv. svátostech, dají se shrnouti v následující:

1. Poněvadž první zvěrozvěstové, sv. apoštolové, na západě téže řeči, tehdy obecné, užívali.

2. Poněvadž latina, jako řeč mrtvá, jest ustálená a se nemění.

3. Poněvadž řeči jednotnou po celé církvi ukazuje se na jednotu bohoslužby a jednotu viny, která pro všechny lidi, pro všechny časy, pro všechna místa tatáž jest.

Kdo toto bedlivě uváží, přestane zehrati na latinu a postará se jiným způsobem, aby modlitbám při mši sv. a sv. svátostech porozuměl.

Námítka 25.

„Bůh nepotřebuje našich modliteb; on ví i bez modlitby, čeho nám potřebí.“

Máš zcela pravdu: Bůh ví, čeho potřebujeme, neboť jest vševědoucí, on nepotřebuje našich modliteb, neboť jest sám o sobě nejvýše blaženým, ale z toho přece nikoliv nenásleduje závěrek, který asi za tvou námítku vězí, že ty a člověk vůbec se modliti nemusí. Ty jsa tvorem, jsa dítkem Božím se modliti musíš, neboť Bůh od tebe žádá úctu, žádá díky, žádá prosbu. On jest původcem tvých myšlenek a citů, proto má také na ně právo, a proto žádá, by myšlenky tvé a žádosti k němu směřovaly, proto musíš se modliti. I srdce tvé jest dilem jeho, proto má právo na lásku tvou, a proto také žádá, abys mu srdce své dobrovolně, z lásky věnoval. Ví Bůh zajisté, čeho tobě potřebí, ví

to lépe, nežli ty sám. Proto také mu své prosby nepřednášíš, aby se dověděl o nouzi a potřebách tvých, nýbrž proto, abys nikdy s očmi nespustil pravdu, zes odvislým od Boha, že on jest ve všem Pánem tvým, a že bez jeho milosti jsi bez moci, tak jako plavec bez vesla na rozbouřeném moři.

Rodiče, otec i matka také dobře vědí, co dítěti jejich chybí, čím by mu pomoci mohli, a hle, přece chtějí, aby dítko za to prosilo. A proč to? Poněvadž tak žádá úcta, láska k rodičům, které si dítě vždy a všudy vědomo býti musí. K vůli dítěti samému tedy a jeho užítku požadují rodiče od něho prosbu. Tak se to má i s modlitbou, již jsme Bohu povinni.

Kdo by pak rád se modlitby, jako věci nepotřebné zbavil, ten dokazuje, že modlitbu nezná, že neví, v čem záleží, že necítí její slasti. Co pak jest, uvažuj jen, milý brachu, co pak jest vznešenějšího, sladšího, jednoduššího a snazšího nad modlitbu? Vždyť modlitba jest nejslechetnější úkonem člověka na tomto světě; modlitba povznáší, uslechtuje všechny naše ostatní práce, všechno naše zaměstnání, a činí z nich úkony tvora rozumného důstojné. Modlitba jest myšlenka k Bohu obrácená, s Bohem se obírající; ptám se tě: jest jiný nějaký předmět hodnější, důstojnější? Modlitba jest spojení srdce lidského s Bohem, všemohoucím, nej-dokonalejším, nejdobrotivějším, jenž jediný srdci lidskému dostačuje.

Modlitbou mluví člověk k Bohu jako dítě k otci, jako dobrý přítel k milovanému příteli. Modlitbou prosí ubohý hříšník za milosrdenství a odpuštění toho, jenž přislíbil: »Kdo ke mně přijde, toho od sebe neoděženou.«

Modlitbou děkuje hříšník vyslyšený za milost nezaslouženou, která povznesla jej z kalu hříchu a uvedla na dráhu ctnosti.

Modlitba jest nejlepší útěchou ve strastech, trápeních a křížích, jest pokladem našeho největšího štěstí, jež nikdo nám uzmotit nemůže; neboť modlitba jest v nás, modlitbou jsme my sami, my sami na Boha myslíce, Boha milující. S modlitbou se to má právě tak, jako s láskou k Bohu. Zavazuje nás k povinnosti této, poroučí nám Bůh slovy sladkými: »Buďte blaženi!« A Spasitel náš, jenž přišel, aby nás spasil tím, že nás věrou a zákony svými k dobrému vede, neodporučuje nám nic důtklivěji nežli modlitbu. Sv. Lukáš vypravuje nám ve svém evangeliu (kap. 18., verši 1.), kterak Spasitel lidi napomíná »ustavičně se modliti a o d modlitby neustávat.« Tím chce říci zajisté: »Navykni duši svou především na Boha mysliti a Boha milovati.« Modlitba jest konečně základem života křesťanského. Kterak lze bez modlitby líbiti se Bohu, kterak lze býti dobrým křesťanem? Modli se tedy netoliko ústy, nýbrž z hlubokosti duše své. Modli se, jak žádá Vykupitel, »v duchu a v pravdě.« Na Boha vzpomínej na počátku a na konci každého dne, abys mu děkoval vřele za dary lásky jeho, jimiž tě zasyává. Svatý Vincenc z Paula pravil jednoho dne: »Od člověka, jenž nevykonává přesně modlitbu ranní a večerní, nesmíme nic dobrého očekávat.« Modli se v protivenstvích, v nebezpečí, v pokušení; modli se, hřešili jsi, abys došel odpuštěn; modli

se při své práci, při svém denním zaměstnání. Pakliže modlitbou každý čin posvěcuješ, pak nabývá každý sebe menší a nepatrnější skutek dobrý na váze před Bohem, a nic se neztrácí pro věčnost. Budešli se často a dobře modliti, zůstaneš zajisté čistým a dobrým, a pokoj bude v srdci tvém, a při vši bídě, již podroben jest život náš na zemi, požívati budeš sladké vnitřní radosti, která vše trpké ti osladí. Až pak uplynou dnové zkoušky, a ty nalezen budeš v stálosti a věrnosti, pak nadejde slastný den žné, den odplaty. Pak řekne k tobě Kristus Pán, jako ke všem jej milujícím a spravedlivým: »Dobrý a věrný služebník; poněvadž jsi byl nad málem věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdi v radost Pána svého.« (Sv. Matouš 25, 23.) Nemášli posud chuť k modlitbě, přemož sama sebe, padni na kolena před křížem a před obrazem Matky Boží, pomodli se zbožně jen jeden »Otčenáš«; uvidíš, že Pán dá milostí svou pomoc s hůry, že srdce tvé se čím dále tím hlouběji ponoří v Boha; ústa umlknou, ale duch zalétně k výšinám nebeským, a slasti netušenou naplní se srdce tvé. Tak to dělali svatí před námi, zkus to po nich, a pak zajisté se nebudeš omlouvat: »Bůh modlitby mé nepotřebuje.« Modlitba ti bude nejsladším a nejmilejším zaměstnáním, a pak blaze tobě, neboť jistě dojdeš kýženého cíle.

(Příště dále.)

Křesťanská rodina.

Apoštol národů svatý Pavel píše v listě ke Galatským (hlava 5, 22. 23.): »Ovoce Ducha jest: láska, radost, pokoj, trpělivost, dobrotivost, dobročinnost, dlouhočekání, tichost,

věrnost, mírnost, zdržlivost, čistota.« Ó vpravdě, kde Duch Boží, kde Duch sv. mezi lidmi vládne, tam se jeví toto vzácné jeho ovoce, tyto blahodárné účinky; kde však hříšná tělesnost panuje, kde člověk

zákona Božího nedbá, tam jest jinak; i to nám oznamuje sv. Pavel, právě v témž listě ke Galatským: »Zjevnit jsou skutkové těla, jež jsou smilství, nečistota, chlípnost, nestydatost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, vády, různice, závisti, vraždy, opilství, žrání a těm podobné věci.« (5, 19—21.)

Bohu díky, že i za našich časů zříme ovoce, účinky Ducha sv.; budiž však zároveň bolestně Bohu žalováno, že i ovoce ducha zlého právě v naší době tak zhoubné a divoce se rozmáhá.

Hrůza nás pojímá, když co chvíle čteme nebo slyšíme o hrozných zločinech a nepravostech, jež se v našich dobách páchají. Nyní pomalu není už nic jisto, nic bezpečno; na vše se doráží, vše se nepadá: čest, majetek, život; zloba, neurvalost jakoby slavily hody, poctivost, slechetnost se utlačují. A což při tom nejsmutnější, jest to, že i mládež, jež by přece měla býti chloubou a nadějí církve i vlasti, že i mládež shledáváme v radách těch, kdož pořádek od Boha a ve jménu Božím ustanovený ničí a podkopávají, ba jemu se ďábelsky smějí, jim zjevně pohrdají.

Kdo Boha a bližního, kdo církev i vlast upřímně miluje, ten za takových okolností smutně pohlíží do budoucnosti a přeje si z té duše, aby co možná nejdříve byla učiněna přítrž této nevázanosti, této zkáze.

A který pak jest ten prostředek, jenž zde může pomoci? Pravý, důkladný, trvalý prostředek jest jen jeden, totiž naše svaté náboženství. Všecky

ostatní možné prostředky, ať se jmenují jakkoli, mohou snad na chvíli, na okamžik pomoci, pomoc však trvalou, neklamnou skýtá jenom naše svaté náboženství.

Kéž by byl každý o této pravdě přesvědčen, kéž by se každý pevně této pravdy držel! Avšak budiž opět Bohu žalováno, že právě tento jediný, tento nejvydatnější prostředek trvalé nápravy společnosti lidské jest ode mnohých tak zneuznáván, ba že mnozí, kteří jakousi moc v rukou mají, jsou zarputilými nepřáteli sv. náboženství a sami mravní zkázu jen urychlují. Nač pak se lidé tací učili dějepisu, dějinám? Což nehlásají nám dějiny, že celé mocné světové říše zmizely s povrchu zemského proto, že v nich bylo náboženství podkopáno? Což nám nehlásají dějiny, že strašné pohromy, hrozná neštěstí celé národy zastihly proto, že náboženství bylo pohrdáno, že náboženství bylo zlehčováno?

Není nám toho dostatečným důkazem naše milá vlast, kde předkové naši byli přivedeni takorča na pokraj zahuby, že povstali jistí lidé, kteří náboženský řád církve katolické v naší zemi rušili? Kdo vypíše všeliké ty hrůzy, jimiž zmítány byly naše milé kraje ve válkách husitských, a což později ve válce třicetileté! Dle seznamu, jenž jest ve štokholmském říšském archivu, zničili Švédové za třicetileté války v těch zemích, kde se válčilo, 1976 hradův a zámků, 1629 měst a 18.300 vesnic! A co máme říci o hrůzách francouzské revoluce?

Běda tedy, třikrát běda tam, kde se

nedbá sv. náboženství! Když před několika lety jistý pozemský kníže, jenž sám nebyl dosti věren Bohu, hroznou nevázanost říše své pozoroval a už i na jeho život zákeřnický bylo doráženo, pravil svému kancléřovi: »Vraťte zemi náboženství!«

Ó vpravdě, jenom naše svaté náboženství může pokolení lidské napravit, oblažiti. »Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, vše ostatní bude vám přidáno,« pravil náš božský Spasitel, jenž přišel světa spasiti nétoliko vzhledem k životu věčnému, nýbrž i vzhledem k tomuto životu pozemskému. Jiného základu blaženosti pozemské, než jaký položil náš věčný Pán, nemůže nikdo položit. Proto není jiné rady, není jiné pomoci, než držeti se Krista; a jestliže se nynější svět ve mnohé příčině od Krista odvrátil, není mu jiné rady, není mu jiné pomoci, než ke Kristu se zase vrátiti. Tak se musí světu bloudícím volati, máli býti uchráněn od záhuby; toť jest jediný lék nemocného světa. Tak se musí volati celé společnosti lidské, tak se musí zejména volati té nejmenší společnosti — rodině. Rodiny budou jen tehdy šťastny, budouli se věrně držeti Krista. Z rodin povstává obec, z obcí celá země, ze zemí stát; a tak budou i země i stát blaženy, budouli rodiny věrný svatému náboženství.

»Rodina,« pravil jistý učený muž, »jest druhou duší člověčenstva.« Na tuto pravdu se bohužel za našich dnů ve všelikých těch zřízeních velmi zapomíná; nyní se více pamatuje na jednotlivce nebo na celý národ, kdežto prece od rodiny závisí blaho jednotlivcův i celého národa. Dějiny nám to zřejmě dokládají. Jak slavní byli na př. kdysi staří Římané, jakému těšili se blahobytu! A jak dlouho trvala ta sláva, jak dlouho trval ten blahobyť? Tak dlouho, pokud se udržela otcovská autorita, otcovská vážnost v ro-

dině. Tuto závislost zdaru celého státu na zdaru rodiny lze si lehkou vysvětliti; neboť jak stát tak rodina potřebují těchž ctností, těchž zákonův, a právě ve zdárné rodině lze se naučiti těm ctnostem, jejich společnosť, stát spravedlivě na svých občanech žádá. Jestliže se však rodina spustila řádu Bohem ustanoveného, kde pak naučí se člověk uslechtilosti, pevnému charakteru, dobrosrdečnosti, silné vůli? A toť jsou prece ctnosti, jež mají býti duší státu. Nevychovali rodina řádných mužů, kde pak nabere stát řádných občanů? Zdaž pak nalezneme právě vlastenectví, pravý patriotismus v srdci národa, jenž nemá úcty k rodině? Patriotismus, vlastenectví, láska k vlasti, láska k zemi drahých předků, přitulnost k zemi, jež první naše kroky viděla — patriotismus musí už v rodině zapustiti své kořeny; rodina otvírá rozum náš pravdě, rodina otvírá srdce naše ctnosti, a pravda i ctnost — toť jsou známky pravého vlastence; bez pravdy a ctnosti není vlastenectví; kdo pravdy nemiluje, kdo nemravně živ jest, nemůže býti vlastencem, on jest jenom tak zvaným národním boucharonem, který více uskodí než prospěje.

Z toho tedy zřime, že rodina jest něco předležitějšího, převelikého. Jako však už každý jednotlivý člověk bez náboženství poskytuje zrakům našim velmi trapné divadlo, poskytuje rodina bez náboženství divadlo tím trapnější. Zdárný život rodinný musí tedy nezbytně býti založen na náboženství; kdo by chtěl rodinu na jiném základě nežli na náboženství budovati, ten by byl největším škůdcem společnosti lidské.

Rodina má dvě stránky: lidskou i božskou. Lidská stránka rodiny povstává ze svobodné vůle muže i ženy; k této lidské stránce patří též všeliké smlouvy svaдебní i ochrana, kteréž stát svými zákony manželům dopřává. Tato však

celá lidská stránka rodiny jest daleko nižší u porovnání se stránkou božskou; onen životní princip rodiny, onen mravní svazek, jenž dvě osoby spolu víže, není původu lidského, nýbrž pochází z vůle Boží, založen byv hned v ráji od Boha a povýšen byv od Krista na svátost. Tento doživotní svazek týká se především srdce lidského, a pravíme dále, že srdce bez náboženství jakož se vůbec nehodí k žádnému bohumilému dílu, tím méně se hodí k založení rodiny. Toho v jisté míře byli si vědomi i pohané, a proto svůj domácí, rodinný krb stavivali vedle domácího rodinného oltáře. Teprve za našich smutných dob vidíme kolikráte a slyšíme, že mnozí pobloudivci zakládají rodinu bez Boha, bez náboženství, nebo Boha, náboženství ve svém rodinném životě málo dbají nebo docela nic nedbají. A odtud pochází tolik svárů, hádek, různic v rodinách, tolik nešťastných manželstev, tolik nezdárných dětí, tolik bídy a útrap. Kdo seče všeliké ty slzy, kdo seče všeliké ty vzdechy, jež vyšly z útroh ubohých manželek, ježto viděly, ježto vidí, že si vzaly manžela, jenž jest nevěren svému náboženství! Ba stává se mnohdy, že zlý, zatvrzelý, nelidský manžel sám neslouží Bohu, všemožné činí překážky své manželce a chce dosíci, aby i ona Bohu nesloužila; tak že taková ubohá žena musí jenom úkradkem své povinnosti náboženské konati; a víme přece, že si mají manželé navzájem pomáhati netoliko v prácech pozemských, nýbrž — a to především — ve svém posvěcení, ve svém spasení, jakož i pečovati o spásu svých dětí.

Rodina bez náboženství jest hrozné, strašné divadlo, tím hroznější, tím strašnější, čím více strastí a utrpení pozemských snáseti podle věčného soudu Božího lidem takovým jest uloženo. Ale na ty všeliké oběti trpělivosti a sebezapírání, jaké ve stavě manželském čekají,

jakoby mnozí ani nevzpomněli, když rodinu si zakládají. Podle jejich chování zdálo by se, že si myslí, že budou žiti život plný radostí, slasti, radovánek; podle jejich chování zdálo by se, že ani nevědí; jak těžké povinnosti jsou ve stavě manželském uchystány, jak mnohá obtíž, jak mnohý kříž připraveny. Když pak na ně skutečně mimo nadání tato tíže, kříž, strast, souzení přikvačí — co si počnou, nejsou-li v srdci proniknutí náboženstvím? Odtud tedy opět pochází tolik nesvorností, různic, nářků.

Rodina však nezáleží pouze za muže a ženy, nýbrž též z dítek, jež mají býti radostí a útěchou svých rodičů, z dítek, o něž mají rodiče pečovati jako o zřítelnici oka svého. Jakmile se dítě narodí, nastává rodičům veliká zodpovědnost. Záleží pak dítě netoliko z těla, nýbrž i z nesmrtelné duše, a proto pečovati jest rodičům netoliko o tělo dítěte, nýbrž — a to hlavně — o duši; jest jim starati se netoliko o časné potřeby svého dítěte, nýbrž i — a to především — o věčné spasení křesťanskou výchovou. Dítě má prospívati netoliko věkem, nýbrž i moudrostí křesťanskou a milostí; má zvykati modlitbě a vůbec službě Boží. Jak pak naplní rodiče tuto svou povinnost, když sami jsou neteční, nevěrní ve svatém náboženství? Odtud pochází ten smutný zjev za našich časů, že dítky přicházejí do školy a neumějí se ani modliti, neumějí se ani svatým křížem požehnati, nevědí ničeho o Bohu trojjediném, ničeho o Rodičce Boží. Toho dříve nebývalo! Dříve byla přece veliká většina rodičů toho dbalá, by dítky hned z nejtělejšího mládí službě Boží přivýkaly; proto také dožili se rodiče na svých dětech více radosti nežli nyní. Nyní co chvíle si stěžují rodiče do nezdárnosti svých dětí, a nevzpomenou, že snad sami nezdárností jejich jistou měrou zavinili.

V Řecku ve Spartě bývalo za dávných dob pohanských zvykem, že se narozené pacholátko položilo otcí na klin; pohlédli otec na dítě, zřítalo živo; pakli nepohlédl, bylo usmrceno. A tak se nyní stává mnohým rodičům, že jejich dítky hynou, mrou mravně čili duševně, protože rodiče nepopatrili do hloubi srdce svého dítěte, protože nedbali, aby pravda, ctnost a náboženství v tom srdci přebývaly.

Kdo pak může býti lepším strážcem zvedenosti a mravnosti dítek, nežli náboženství? A když se děje vychování

proti výslovné vůli Boží bez náboženství, co pak jest po něm, zač pak stojí? Otec nedrže se víry nectí Boha, a syn vychováván jsa bez víry nectí otce. Tot vespek souvisí. Kde se ničí autorita Boží, tam brzy dodělá autorita lidská. Proto není jiné rady, není jiné pomoci, než aby každá rodina provanuta byla veskrz sv. náboženstvím. Nejkrásnější pak vzor rodiny sv. náboženstvím veskrz proniknuté a provanuté jest nejsvětější Rodina nazaretská: Ježíš, Maria a Josef.

F. J.

Dvě připomenutí

k radostnému „Božímu Hodu vánočnímu.“

I.

N pravidla dovoleno jest kněžím katolické církve jednou denně nejsv. obět mše sv. Bohu přinašeti. V radostný Hod Boží vánoční dostává se každému knězi toho štěstí, že může třikrát k oltáři Páně přistoupiti a třikrát radostné »Gloria« s kůry andělskými novorozenému Spasiteli zapěti. Již o půl noci může v radostný tento den mše sv. sloužena býti; druhá má obětovati se na úsvitě, třetí konečně již za jasného dne. Tak ustanovila církev sv.; v mnohých krajinách jest od biskupů jiný pořádek zaveden. Obýčeť tento, tři mše sv. sloužiti, jest prastarý; již papež Leo Veliký (440—461) píše o věci té následovně: »První mše sv. slouží se přede dnem a naznačuje dobu předzákonnou, kdy jsme ještě v temnostech bludu chodili. Druhá obětuje se na úsvitě a značí dobu pod zákonem, kdy nebylo ještě plného a přesného poznání Boha. Třetí konečně, přinášena Bohu za jasného dne, značí dobu milosti, kdy nepetržitě září již jasné světlo pravého poznání.

Jiné vysvětlení jest následující. První mše svatá značí věčné, rouškou tajemství zahalené zplození Syna z Otce, proto slouží se v noci; druhou označeno jest přirozené narození Ježíše Krista z blahoslavené Panny, proto přináší se na úsvitě, kdy rozbřeskuje se den, jelikož narozením Syna Božího teprve pravý den nám zasvitl. Třetí mše sv. za jasného dne značí duchovní obrození Ježíše Krista v duších věřících, kterým teprve pravá jasnota člověku vzhází; vždyť chodíme již jako za dne odloživše skutky temnosti, když vzešlo v nás stkvoucí slunce spravedlnosti.

Poněkud jinak vysvětluje sv. Tomáš Aquinský tyto tři mše sv., jakož i různé doby, v nichž jsou obětovány. První mše sv. značí dle něho odvěké zrození, jež skryto jest rozumu našemu, a proto slaví se v noci. Druhá připomíná duchovní narození, jímž Kristus jako jitřenka jasná v srdcích našich vzhází, proto obětuje se za svitání. Třetí zobrazuje narození Kristovo dle těla, kterým se nám viditelným objevil; zrodil se z Panny nejčistší.

II.

Hvězda betlémská. V některých listech objevily se zprávy, že »hvězda betlémská« objevuje se za každých 315 let. Objevení se takové zprávy v listech protikatolických nebylo by žádnou zvláštností. Že však i listy katolické tutéž věc oznamovaly, klademe tu ct. čtenářům svým maličkě vysvětlení, aby měli čím úsudek svůj o záležitosti té spravovati.

Tvrzení shora připomenuté jest hrozný omyl učenců, přičítí se samému písmu sv. Hvězda betlémská byla zcela zvláštní, neobyčejná hvězda, která nikdy před tím aniž kdy po tom na obloze nebeské se neobjevila a neobjeví. »Viděli jsme hvězdu jeho,« praví písmo sv., tedy hvězdu o něm předpověděnou (v 4. Mojž. 24., 17.), ačkoliv obyčejnou hvězdu, časem na nebi se

objevující. Tak učí již sv. Augustin a sv. Tomáš Akv. Proto nelze souhlasiti ani s hvězdodopytci ani s učenci byt i křesťanskými, byt i kněžími, že to bylo buď 1. zvláštní spojení hvězd Saturna (Hladoletu) a Jupitera (Kralomoce), jež se nyní ovšem právě k sobě blíží na jižním nebi, nebo 2. vlasatice, nebo zvláště zdlouhavá oběžnice za 315 let se vracející. Taková domněnka povstala z bázně před rozumáři, upírajícími zázraky Boží. Nikoliv, neobjme se zázraky Boží připouštěti. Bůh jest všemohoucí, může zázraky činiti a Bůh zajisté zázrak ten učinil a přivedl tři mudrce zvláštní hvězdou k jesličkám, v nichž odpočívalo »Světlo světa,« Pán nejmocnější, Král, jehož království nebude konce!

Zprávy z misí katolických.

Přední Indie. Arcibiskupství Bombay. Dne 30. srpna poslal nám misionář z Bombaye následující zprávu o úmrtí P. Karla z Bösenlangerů T. J.: »Zesnulý náš spolubratr, jenž se až do nejposlednější doby vždy pevnému a stálému zdraví těšil, zachvácen byl začátkem měsíce srpna tak silnou horečkou, že musel ulehnouti. Sám nevěděl, v jakém stavu se nalezá; přivolání lékařové nám pak řekli, že jest velmi nebezpečně nemocen a že se sotva uzdraví. Čtyři lékaři byli k němu povoláni, z nichž tři byli Evropané; vynasnažili jsme se všemožně, abychom ho na živu zachovali, avšak věda se nám ukázala nedostatečnou. Horečka nepřestávala, nýbrž zůstávala na stejné výši. Dne 18. srpna byl za účastenství 20 spolubratří zaopatřen svátostmi umírajících, jež přijal s úplnou odevzdaností do vůle

Boží. Ustavičně ve dne, v noci opatrovalo ho několik bratří. Síly těla rychle se ztracely a 28. srpna ráno o 9 $\frac{1}{2}$ hodině ležel v posledním tažení. P. superior říkal modlitby za umírající, asi dvacet kněží klečelo kolem lůžka — zesnul tiše, tak že jsme první okamžik smrt jeho ani nepozorovali.

Zpráva o úmrtí roznesla se rychle, a ačkoliv se pohřeb ještě téhož dne o 5. hodině odpoledne odbyval, dostavilo se k němu veliké množství obyvatelů; mnozí z Hindů, Mohamedánův a Parsů, již v dobrém onom knězi svého milého učitele ctíli, doprovázeli tělo zesnulého na hřbitov asi hodinu vzdálený. Právě jedenáct měsíců tomu, co týž kněz pozornost Bombayanů na téže cestě vzbudil, když totiž jakožto představený kongreganistů se svými svěřenci před rakvi našeho nejdůst. arcibiskupa kráčel

a sv. růženec se modlil. Byl to tehdy první průvod, jakého pohanský Bombay ještě nezažil. Kdo by byl tenkrát řekl, že ještě než uplyne rok, a než osiřelé biskupství nového pastýře dosáhne, P. z Bösenlangerů na tichém hřbitově u nohou svého biskupa odpočívati bude.

Nebude od místa promluvit o činnosti a ctnostech našeho misionáře. Karel z Bösenlangerů narodil se 9. března 1848 v Reinheimu ve Vestfalsku jakožto druhý syn Klementa barona z Bösenlangerů a Žofie rozené Wolf-Metternichové. Karel studoval gymnasium na Karolinu v Osnabrückeru a universitu v Heidelbergu. Vstoupil pak jako jednorocní dobrovolník k husarům a prodělal u téhož pluku německo-francouzskou válku. V dalších letech byl vůdcem katolických studentů na universitě bonnské. Ačkoliv byl z rodu šlechtického a dědicem bohatých statků, jeho mysl toužila po vyšším. Zřekl se svého bohatství, vyvolil si dobrovolnou chudobu a odloučení od drahé otčiny, za niž život svůj nasaditi neváhal a 30. září 1873. v 25. roku věku svého vstoupil do kláštera v Holandsku. Po ukončených studiích bohosloveckých a filosofických byl 3. září 1882 v Ditton-Hallu (v Anglii) posvěcen na kněze a roku 1884. vyslán jakožto misionář do Indie, kamž připlul 22. listopadu téhož roku.

P. z Bösenlangerů hned po svém příchodu ukázal, jak pojal úkol svůj misionářský; charakteristické vlastnosti jeho byly: železná vůle a vytrvalost, nelícená pobožnost, vykonávání všech povinností, ochotná úslužnost. Po pět let byl na dvou nejdůležitějších kolejích bombayských, kdež byl od svých svěřenců ctěn a vážen a od představených hledán a vyznamenáván; hlavním jeho předmětem byly dějiny, a sice dějiny Indie. Kdo zná jen trochu tamější poměry, může posouditi, jaké překážky musel přemoci,

s jakou pílí a odhodlaností pracovati. Jeho heslem bylo: »omnibus omnia« (Všem vše). Ve škole a při akademických přednáškách byl důkladným professorem, svým katolickým studentům byl moudrým vůdcem, rádcem a zpovědníkem. Veliká byla jeho radost, když u někoho seznal povolání ku stavu kněžskému. Působilo mu potěšení chudé a opuštěné dítky těšiti a povzbuzovati, svým kongreganistům o milosti Boží vykládati a třeba i několik hodin ve zpovědnici seděti; byl-též vždy ochoten v leckterém chrámu kázati. Tato veliká ochota a pílí jeho mu podkopala zdraví. Ano i když již nemocen byl, a lékaři mu úplný klid naporučili, jeho vojenská mysl tomu odpírala. A když neočekávaně brzy a rychle z našeho středu nám byl odňat, můžeme o něm užití slov písmá sv.: »Dokonav v krátku, vyplnil časy mnohé.«

Slavnost Narození Páně u Arménů.

Jelikož Arméni ve staré své liturgii, již se užívá aspoň od 5. století, dle juliánského kalendáře počítají, připadá též letošního roku Narození Páně na 6. ledna dle našeho kalendáře, tedy na svátek sv. tři Králů. — Večer 24. prosince dle kalendáře juliánského o 11. hodině otevře seskvěle ozdobený kostel. V každém arménském kostele jsou v presbytáři dva páry sloupů, jež jsou železnou tyčí spojeny, na niž visí záclona; přední záclona jest červená, vnitřní, oltáři bližší z jemné bílé látky; záclona těchto užívá se jen při slavných službách Božích. Na oltáři hoří veliké množství svící kolem okrášleného obrazu Ježíška, jenž zůstává na oltáři až do svátku Očisťování P. Marie. Bohoslužby začínou právě o půlnoci zpíváním matutina a laud. Při matutinu, jež trvá asi dvě hodiny, jest kněžstvo černě oblečeno. Před laudami obleknou se do zvláštního roucha, z tlusté červené látky, podobného naší rochetě, přes něž nosí krátký pláštík jiné barvy,

podobný naší mozettě, na jehož zadní straně vyšit jest kříž a na přední straně dva menší kříže. Při assistenci mají kněží roucha podobná našim pluválům. Po ukončených laudách ubírají se všichni do prostřed kostela, kdež se do kola rozestaví. Když jáhen biskupa třikrát incensoval, začne zpívati chvalozpěv, obsahující prosbu o požehnání pro všechny kraje světa. Na to obrácen ku čtyř úhlům světa čte čtyři evangelia, jednající o narození Spasitele, po každém evangeliu, než se na jinou stranu obrátí, následuje chvalozpěv. Zpěv nebývá provázen hrou na varhany, nýbrž cimbály a jinými mosaznými a bronzovými nástroji, jež se nazývají »zniska.« To trvá skoro do 3 hodin, načež se slouží slavná mše sv. Privilej sloužití tři mše sv. v ten den na Východě nemají. Mše sv. na den Narození Páně neliší se od obyčejné mše sv. dle ritu armenského; rozdily však od ritu římského jsou následující: Credo zpívá jáhen sám, Offertorium a Pater noster však celý chor. Po Pater noster ukazuje kněz nejsvětější Tělo a krev Páně lidu a uděluje požehnání. — Záclona červená jest zatažena od introitu až po epistolu, bílá pak při sv. přijímání, kněze však viděti lze obrysy, neboť záclona jest velmi jemná. Odpoledne pak bývají nešpory a požehnání jako v Evropě. Tytéž obřady zachovávají i schismaticové arménští.

Západní Afrika. Apoštolská prefektura Kamerun. Dne 1. října odebral se P. Jindřich Vieler, P. Walter

a šest laiků z kongregace Pallotínů na parníku »Petropolis« jakožto první misionáři do Kamerunu; druzí v brzku jim budou vysláni na pomoc, jen co nejnulnější věci na místě samém si zaopatří; později i sestry téže kongregace činností svou spolupůčinkovati budou, aby země ona co nejdříve katolickou se stala. Dosud v Kameruně nebylo katolických misionářů, ačkoliv roku 1841. angličti Baptisté a později misionáři z Německa tam své nauky hlásali, avšak bez velikých úspěchů.

Pallotinská kongregace má své jméno od zakladatele svého Pallotího. Svatý tento muž, jehož činnost spadá do první polovice tohoto století, jest u Římanů v dobré památce. Dobrovolně se k němu připojili nábožní kněží, aby hodného sluhu Páně v jeho apoštolské činnosti podporovali. Ponenáhlu vytvořila se větší společnost kněží, již dle společných pravidel žili a Pallotího za svého představeného vyvolili. Pod protektorem Pia IX. kongregace se tak rozmohla, že mohl zbožný zakladatel několik svých spolupracovníků do Anglie odeslati. Nyní mají Pallotini několik ústavů misionářských v severní a jižní Americe; hlavní klášter podnes je v Římě, kde ctihodný kněz žil a zemřel. Tak svatě, jak žil, též umřel oplakáván od svých duchovních synův a ode všech, již ho znali. Jistě že se přimluví blahoslavený sluha Páně v nebi, aby Hospodin synům jeho popřál vytrvalosti a zdaru při těžkém jejich úkolu v Kamerunu!

„Kat. misie.“

Různé zprávy a drobnosti.

Potrestaný rouhač. Římský časopis »Osservatore Romano« vypravuje: V jistém domě knězicím v Římě byl sluha, který neustále se rouhal Bohu, Rodičce Boží a Svatým. 14. listopadu m. r. pro-

nášel opět hrozná rouhání. Sotva však je vyslovil, náhle zemřel; padl na zem a byl mrtev. Hned dostavily se proticirkevní spolky, aby rouhače slavnostně pohřbily. Kníže však, u něhož ten rouhač

sloužil, nedovolil, by v jeho domě nepřátelé církve vítězství slavili. Policie pak spolky rozehnala a dala mrtvolu tajně dopravit na hřbitov. Událost tato učinila na lid veliký dojem.

Anglikánská církev kráčí pomalu — k Římu. Není tomu tak dlouho, kdy anglikánská (protestantská) církev o pobožnostech věnovaných zemřelým něčeho slyšeti nechtěla. Mezi jinými zavrhovali Anglikáné i očištěc jako slepou pověru, modlitbu za zemřelé, za modloslužbu a podobně. Nyní jsou Anglikáné v příčině této věci a také jiných docela jiného názoru. Tak loni v den všech věrných zemřelých konána v Londýně ve 250 anglikánských kostelích ráno zvláštní bohoslužba za zemřelé, spojená s podáváním večere Páně. Hlavní obřad konán však onoho dne o 11 hodinách pode jménem »Památka všech duší.« Oděvy duchovenstva církevní obřad konajících byly barvy černé a na oltáři černě zastřeném hořely svíce a hudba při tom byla vážná, smuteční. Ve všech těch 250 chrámech zpíváno »Dies irae« (den hněvu) Také v některých menších městech Anglie započato ve chrámech s touto bohoslužbou a kazatelé v neděli o svátku »Všech svatých« obrali sobě za předmět kázání — památku zemřelých. Modlitba apoštolátu přivádí je ku pravé církvi Kristově. Přijd' království Tvé!

Čtvrté vystavení těla sv. Františka Xaverského. Tělo rekovného světce sv. Františka Xav. odpočívá v Goi, hlavním městě portugalských držav východo-indických. Veliký tento apoštol Indie a Japonska náleží všim právem mezi nejslavnější muže, již z lůna církve katolické kdy vyšli. V době, kdy miliony Evropanů odpadávaly od viry katolické, získány sv. Františkem Xaverským nové miliony věřících v Indii. Obrátiv obyvatele východní Indie na viru Kristovu, odebral se ve svaté horlivosti za tímž účelem do dalekého Japonska. Než všechna tato vítězství dobytá nedostačovala rekovnému jeho duchu. Ještě do ohromné Číny toužil se odebrati se spásonosnou zvěstí sv. evangelia. Než dosti již vykonáno bylo od toho, když miliony pohanů vlastní rukou pokřtil. Roku 1552. zemřel veliký ten svatý, mroucím okem patře ještě na pobřeží čínské, na ostrově Sancianu.

Aby po uplynulé zimě tělesné pozůstatky světcovy s sebou vzítí mohli, ponořili plavci portugalští tělo jeho do jámy naplněné nehaseným vápnem. A div! Co u jiných mrtvol rozklad uspíšilo, stalo se svatému tělu tomu prostředkem k zachování. Na jaře roku 1553. přivezeno tělo sv. Františka do Malakky. Hned tam oslavil Bůh věrného sluhu svého zázrakem stkvělým. Zhoubný mor v městě zuřící přestal, když svaté tělo jeho v průvodu ulicemi nešeno bylo. Odtud dostalo se do Goy.

Místo, kde ponejprv ostatky velikého svatého uloženy byly, až dosud chovají věřící ve veliké úctě. V malém, gotickém kostelíčku chová se kámen, na němž čísti lze nápis v řeči portugalské: »Zde pohřben byl sv. František Xav., apoštol Východu. Kámen tento zbudován byl roku 1639., obnoven r. 1869.«

V Goi prokazována tělu sv. Františka úcta daleko větší. V poboční kapli jesuitského chrámu božského Spasitele kryje je náhrobek z mramoru a jaspisu provedený.

Během století bylo svaté tělo čtyřikráte k veřejnému uctění vystaveno: ponejprv r. 1782., po druhé r. 1859., po třetí r. 1878. a po čtvrté dne 3. prosince roku 1890.

Roku 1859. přítomen byl vystavení sv. těla Msgr. Canoz T. J., apoštolský vikář maďarský, který generálu Tov. Jež. o celé slavnosti následující zprávu zaslal: »V zadní části kaple sv. Františka Xav. zdvihá se nádherný pomník, ke cti apoštola Indie r. 1655. nákladem velkovévody toskánského zbudovaný. Spatřiti jej lze skrze bronzovou, uměle pracovanou mříž; škoda, že celé místo jest poněkud těsné a temné, tak že nelze dílo to dle zásluhy oceniti. Pomník vyveden jest z bílého mramoru a dolejší část jeho dosti místa poskytlá k postavení oltářů. Druhá část nad těmito oltáři jest uprostřed bronzovými basreliefy okrášlena; na jedné straně viděti jest sv. Františka, an pohanům křest sv. uděluje, na druhé straně káže sv. evangelium a na třetí konečně umírá opuštěn na Sancianu. Na vrchu třetí a nejvyšší části pomníku umístěna jest stříbrná skříň s ostatky světcovými. Třetí tuto část zdobí krásné sloupky, mezi něž vložena

jsou vyobrazení výjevy ze života velkého apoštola představující. Skříň tato, z ní zpráva dále, postavena byla uprostřed kostela na podstavci zelenými koberci pokrytém. Sama rakev však bohatě ozdobená z ní vyňata a na mramorovém stole u náhrobků k veřejnému uctění vystavena. Konečně přiblížil se veliký svátek sv. Františka Xav.: slavnostní zvonění ve všech chrámech a rány dělové oznamovaly jeho příchod. Za zvuků hudby bralo se vše ku chrámu božského Spasitele. Kanovníci a ostatní duchovenstvo shromáždilo se v kapli. Jakmile dostavil se guvernér, hnul se slavnostní průvod, který prošel klášterní chodbou křížovou opět vrátil se do kostela. Rakev nesena byla pod nebesy šesti kanovníky stříbrným brokátem oděnými. Guvernér se svým štábem, důstojníci a úředníci kolonie následovali. Před mříží bronzovou průvod stanul, načež víko s rakve snato a tělo svatého objevilo se usazeným zrakům zbožných přítomných. Hned na to počaly slavné služby Boží, po nichž proslavena chvalořeč na velkého apoštola Indie.

Tělo světcovo oděno jest ornátem, bohaté zlatem a perlami ozdobeným, který roku 1699., kdy sv. František Xav. prohlášen patronem Indie, jakožto stkvělý dar poslala královna portugalská. Táh obličje tohoto reka křesťanského jsou ještě znatelné; doba tři set let nemohla jich vymazati. Tvář jest barvy nahnědlé, ústa maličko pootevřená, tak že zuby maličko mezi rty proleskují. Maličko vlasů sedivých zdá se býti jakoby do kůže zaschlých. Hlava jest poněkud pozdvížena a spočívá na polštáři. Levá ruka, oděná rukávem drahocenné alby, leží na rouchu mešnim; pěst jest otevřená a jednotlivé prsty maličko od sebe vzdáleny. Pravá ruka byla na rozkaz generála řádu P. Claudia Aquavivy odňata a do Říma přenesena. Od té doby pozbylo tělo své svěžesti a plnosti, bezpochyby následkem veliké ztráty krve, která po odnětí ruky z rány v hojně míře vytékala. Masité částky vždy víc a více se sesychají, hnilyby však nebo jakéhokoli rozkladu naprosto pozorovati není. Toliko nohy, které pro sv. evangelium tolik namáhavých cest vykonaly, podivným řízením zůstaly čerstvými a svěžími, ni čm nelisíce se od nohou

člověka živého a zdravého. Stkvělé do-
tvrzení pravdy slov: »Quam speciosi
pedes evangelizantium pacem, evangeli-
zantium bona.« (Ó jak vznešené jsou
nohy těch, kteří přinášejí zvěst pokoje,
zvěst spásy!)

Po čtvrté ukazován byl drahocenný poklad katolíků indických dne 3. prosince 1890 na důkaz, jak slavný a velebný jest Bůh ve svatých svých. na svědectví, že katolická církev jediná chová v lůně svém pravdu spasitelnou, k životu věčnému vedoucí. Bylo by žádoucí. aby ti, kteří nestydí se popíratí viru v zázraky, neobtěžovali si putovati do Indie a tam na tento do očí bijící zázrak vlastněma očima pohlédli, ať již zasedají lidé takoví v siních sněmovních anebo hlásají moudrosti své ve školách! Také oni utrhači, kteří řádu jesuitskému na jméno přijíti nemohou, mohou se spokojiti se zázrakem tímto, jakožto jedinou odpovědí na všechny urážky, metané ve tvář řádu tomu slavnému a velezasloužilému.

Vtd.

Stálost' ve víře. Dějiny krutého pronásledování, jakým ruská vláda skoro 100 let proti katolíkům v Polsce zuřil, aby je získala pro pravoslavi, vypravují mnohé zajímavé příběhy o stálosti ve víře. Sdělíme se čtenáři svými jeden takový příběh z roku 1874. V jedné osadě začal katolický farář nátlaku vlády ruské ustupovati a konal služby Boží podle církve ruské; farníci nechťeli jej proto již do kostela pustiti. Na to farář z krajského města oddělení vojska přivolal, aby jeho pomocí přemohl odpor svých farníků. Lid shromáždil se před kostelem, proti lidu postavilo se vojsko. Vůdce vojenský vyzval lid, aby se rozešel, jinak že užije zbraně. Lid se ani nehnul. Vůdce dal rozkaz, vojsko se žene proti lidu s bodáky, lid jim bodáky z rukou vytrhuje a staví se zase na své místo. Vůdce otázal se telegrafický v Petrohradě, co má činiti. Za několik hodin dostal odpověď: »Všecko postřileti!« I dal vystřeliti napřed na prázdno. Tu vystoupil jeden sedlák a pravil vůdci: »Střilejte jen opravdu, mateli k tomu rozkaz; my všickni hotoví jsme za viru svou umříti.« Na dané znamení klekl veškeren lid a modlil se: »Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží

Rodičko!« Rány vysly, a hrbitov okolo kostela byl naplněn mrtvými a raněnými. Kteří zůstali na živé, těm vojáci dali pouta a odvedli je s sebou. Příbuzní

jejich neplakali; kterým nikdo nepadl, záviděli druhým, že uznáni hodnými za viru svatou umřítí.

Milodary božského Srdce Páně.

Z Plzně. Slíbené díky vzdáváme tímto nejsvětějšímu Srdci Páně: za brzké pozdravení z nemoci a posílení v namahavé práci; — za všemohoucí jeho ochranu při hrozném povodni dne 3. září 1890; — za odvrácení nemilé soudní pře a smírné vyrovnání jisté záležitosti, kterýchžto milostí se nám na přímluvu neposkvrněné Matky Páně a sv. Josefa dostalo.

Z Roketnice. Abych vyplnila slib učiněný v těžké nemoci, zde veřejně vroucné díky vzdávám bož. Srdci Páně, blah. P. Marii, sv. Josefu, pěstounu Páně, a sv. Jakubu apóstolu za vyslyšení prosby mé o navrácení zdraví. Po vykonání devítidenní pobožnosti hned mi bylo volněji, zdraví přibývalo, a dnes se cítím úplně zhravou.

V tebe, Pane, jsem důvěřovala a nebyla jsem vpravdě zahanbena! T. K.

Z Prahy. Čtenář Školy B. S. P. vzdává díky za vyslyšení jeho modlitby, již vzýval nejsv. Srdce Páně a neposkvrněné Srdce Panny Marie.

Od Uher. Hradiště. Ku větší cti a slávě Boží a ku rozmnožení důvěry v nejsv. Srdce Pána Ježíše, nejbl. Pannu Marii a sv. Josefa veřejně vyznávám, že jsem byl v záležitosti své vyslyšen a posílám na poděkování 1 zl. pro misionáře za mořem na pohanské ditky. F. V.

Z Prahy. Svě nejvroucnější díky vzdávám přelaskavému Srdci Páně za všecka dobrodini nesčetná, kterýmiž mne obsypává, jakož i za laskavé vedení jeho božské prozřetelnosti. Zároveň také díky vroucné vyslovuji tímto Matce Boží a sv. Josefu za jejich mocnou přímluvu u Boha. H. V.

Z Dobříše. Tisícere díky budtež vzdány nejsv. Srdci Páně, nejbl. Panně Marii, sv. Josefu a sv. Antonínu za vyslyšení proseb za duchovního pastýře. Vice farntků.

Z Dobrušky. Pres půldruhého roku trpěla jsem bolesti v noze, nemohouc chodit, a všechna lékařská pomoc byla marná. I vzala jsem útočiště k Panně Marii Filipisdorfské a Lúrdské, putovala jsem do Filipisdorfu a vykonala tam devítidenní pobožnosť a hle, jsem vyslyšena. Obrževši, ož jsem prosila, vzdávám Rodičce Boží moje nejvřelejší díky. A. D.

Poznámka. Nepodepsané dopisy o milodarech dostali jsme: Z Brušperku a ze Lhot. Pro nedostatek podpisu neuvěřejňujeme. Zároveň žádáme všech, kdož chtějí, aby dopisy o vyslyšení proseb uveřejněny byly, aby jméno své podepsali. Dle přání pak se buď uveřejní jméno písmenky začátečnými, nebo docela se jméno vynechá. Na dopisu však žádáme zaručení podpisem. Redakce.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Rím a Itálie. Sv. Otec Lev XIII. rozeslal biskupům zvláštní list, v němž rozepisuje se o činnosti jejich proti-otrokářské. Dokázav lidumilnou snahu církve o zrušení hanebného obchodu s lidmi od nejstarších až na naše doby,

děkuje panovníkům a národům za účinnou podporu snah těch, osvědčenou nedávným svoláním velikých sjezdů protiotrokářských v Brusselu a v Paříži, a nařizuje konečně, aby o sv. třech králích byly konány po celém katolickém světě ve

prospěch afrických misí každoroční sbírky. — Pro ty, kteří zasloužili se o sv. Stolicí, zřídil sv. Otec nový řád, kterýž počtěn názvem »Služebníci sv. Petra.« Řád tvoří bilou šestihranou hvězdu, v jejímž středu jest obraz nejsv. Trojice. Hvězda sama visí na papežské tíaře se zlatými dvěma kříži Petrovými a nosí se na žluté stužce s černou obrubou.

Rakousko. V dolnorakouském sněmu oťel se poslanec Loquay o neomylnost sv. Otce, obdržel však od maršálka důtku s odůvodněním, že Jeho Svatost není přítomna a nemůže se hájiti. — Dne 18. prosince m. r. odevzdan Velehrad na Moravě do správy řádu jesuitskému. Okolnost tato nesmírně pobouřila kroměřížsko-holesovský list »Velehrad,« který vpravdě se vrhl na řád jesuitů, vyčítaje mu, že jest »nejnebezpečnějším a nejchytřejším nepřiznivcem všeho cyrillo-methodějského,« sám o sobě pak nadšeně hlásá, »že bude sřezíti v lidu moravském památku sv. věrověstův jako nejdraží závěť nasich dějin a nedopustí, aby zhýralost světská zastírala ji rouškou lži a klamu.« At jest jen bez starosti »Velehrad,« ta skálopevná. černá garda sv. Otce, slavný řád jesuitský, ochrání nám to dědictví cyrillo-methodějské lépe, než tisíc listů jemu podobných. Jen tou radou bude mu asi každý upřímný katolík a vlastenec, aby, než tak nestydatě otírali se počne o jesuity, dříve o snahách a působnosti řádu toho ze spolehlivých pramenů se poučil. Na štěstí si synové sv. Ignáce hlasu takových »obrů,« jako jest »Velehrad,« nevšímají! — Církevní otázky v Uhrách hlásí se nyní čím dále tím hustěji na veřejnost. Poměry mezi církví a vládou jsou sverchovaně tísňivé, a četné vyskytují se hlasy, projadřující obavy před možným bojem kulturním. Zpráv v příčině této tolik dostává se do veřejnosti, že ne-

snadno by bylo všechny tu v jednotu srovnati, jen tolik zaznamenati dlužno jakožto celkový dojem, že veškerá snaha maďarských »státníků« k tomu čelí, aby církev katolická v Uhrách byla oslabena a pokořena, a odstraněno apoštolské království. Jaké věci ve sněmovně uherké na přetřes přicházejí, poučí nás následující kousek státnické moudrosti! Dvojnásobný přeběhlík, kalvin, ministr spravedlnosti Szylagyi přijal nabídku na zavedení občanského sňatku (o nějž také podána žádost na zemském sněmu štyrském) a prohlásil, že ministerstvo vypracuje zvláštní předlohu zákona, kterým stanoveny budou zásady manželského práva na všeobecných základech, bez ohledu na náboženské rozdíly, a jímž odňata bude pravomoc ve věcech manželských duchovním úřadům. Jak dalece se tyto úřední sňatky osvědčily, malický třeba rozhled po společnosti s dostatek poučí. Jisto a nepopíratelno jest, že zavedení občanských sňatků v zápětí může míti jen rozpadnutí veškerých společností, ba celých států. Zařízení takové, mírně řečeno, nelze ničím jiným nazvati, než velevhodným prostředkem ke vzrůstání bezuzdné luzy, neznabohův a rýpálů, kteří by chtěli rázem vše na ruby obrátiti! Spojit se sňatkem občanským nebo civilním osoby mnohdy nahodile sešlé, různého vyznání, ba mnohdy i bez něho. Dětem z manželství takových ponechává se úplná volnost náboženská; obyčejně bývajjí děti takové bez vyznání, jelikož rodiče nevěrice v Boha u potomstva svého účtu a lásku k něčemu svatému vzbuditi nemohou. A co jest společnost lidská bez náboženství? Dům na písku stavěný! Aby jen nedoznali velemoudří osvícenci uherští pravdu slov, že zlé nejvíce škodí tomu, kdo je sám svévolně plodí!

Rusko. Die »Petrohradských Vědomostí« nabídl přý Vatikán ruské vládě,

aby zřídila při papežské stoličce stálého diplomatického zástupce. Vatikán navzájem zavazoval se zříditi papežskou nunciaturu v Petrohradě. Návrh ten však byl zamítnut, ačkoli Vatikán chtěl jím osvědčiti ochotu v choulostivých a nerozřešených dosud otázkách.

Francie. Proslulý kardinál Lavigerie prohlásil se pro republikánskou vládu. Za tou příčinou učinil jeden biskup francouzský dotaz u sv. Stolice, na nějž dostává se nyní odpovědi listem kardinála Rampolly, uveřejněným dvěma konservativními listy pařížskými. Dle něho nemá církev ve své ústavě a ve svých naukách ničeho, co by se jakékoli vládní formě protivilo. Každá vládní forma, používali se jí spravedlivě, může udržeti ve společnosti výtečný stav. Věřící mohou se tedy, nenlí nějakých jiných překážek, účastnití ve správě veřejných záležitostí, aby náboženství spasitelně účinkovalo na blaho státu. Tento projev kardinála — státního tajemníka znamená tolik, že sv. Stoličce uznává republiku ve Francii za vládní formu zákonitou. Než tu položiti třeba otázku: co znamenají oproti tak blahovolnému jednání sv. Stolice ta pronásledování církve, a stíhání řádů řeholních, na něž ustavičně katolici francouzští si stěžují? Či projevuje se snad tak vděčnost v druhé polovici devatenáctého století?

Německo. Gosslerův zákon školský stanoví všemohoucnost ministerstva ve věcech školských. Úplně toto sestátnění školy v Prusku jest krokem, aby se škola stala nekřesťanskou a bezkonfesionelní. Stát rozhoduje o učebním plánu i při vyučování náboženství. Stát pořizovati bude i katechismy; hlas poradní mají sice církevní úřady, rozhodnutí však úplně ponecháno jest státu. Náboženství vyučovati budou učitelé státem vychovaní a zvolení, svolení církve potřebí tu není. Jak smutné a zahanbuující to poměry

v době míru mezi církví a státem pruským, a ministr Gossler jest si asi dobře vědom, jak krutý a urputný boj vypověděl církvi! — Vláda bavorská divně chová se k theologům, kteří vyhověti chtějíce přání sv. Otee, v Římě v Germaniku studiiim boshosloveckým oddati se hodlají. Zbavujet je možnosti ucházeti se o jakékoli domácí duchovní obroči, odvolávajíc se na nařízení z roku 1873., jimž zapovídá se bavorským kandidátům theologie studovati v Germaniku, dokud ústav ten řízen bude jesuity nebo řádem jim podobným. Také znamená doby! —

V Dánsku zkvěta katolictví měrou velmi potěšitelnou. Tak znova zřízeno nedávno v Kodani bratrstvo růžencové, kteréž až do 15. století znamenitě prosperavši, potom stalo se obětí protestantismu. Byl uspořádán veliký veřejný průvod, který zajisté mocné dojmy u všech způsobil. Co nejdříve má býti zaveden v Dánsku řád Dominikánův. Zavedení tétož řádu jest v přítomné době možným také v Norvéžsku. Tak dá se alespoň souditi z přátelského přijetí kněze řádu sv. Dominika v Christianii a hojného účastenství na kázáních jeho, jimž přítomny bývaly osoby všech stavů i důstojností. V Christianii, jež čítá 140.000 obyvatel, jest jen 400 katolíků. V celém Norvéžsku jest jich sotva 1000 s 20 kněžimi, misionáři, mezi 5 miliony protestantů.

V belgickém městě Gentu zřízen zvláštní zednářský výbor zaručující každému dělníku, který prislibí, že v případě onemocnění žádného duchovního k sobě nezavolá a po smrti církevně pohřbiti se nedá, pro rodinu jeho 100 franků. Tak vysoko tedy cení se v 19. století nesmrtelná duše lidská!

Čína. Dle zpráv apóst. vikáře Msgr. Blettera, vypuklo v Číně zuřivě pronásledování křesťanů. Křesťané jsou vražděni, nepodařili se jim uprchnouti, a obydlí

jejich pálena a bořena. Nebezpečí zdá se již hroziti také středu misí v Tschon-Kingu. Msgr. Blettery se domnívá, že nelidské události ty jsou výsledkem štvání

zедnářského. Kde sluší tedy hledati toho pravého nepřítele společnosti lidské a jejich zařízení?

V lednu modleme se za větší úctu sv. Aloisia, patrona mládeže.

MŘímě na jednom hospici »Panny Marie, potěšení zarmoucených« jest ve mramoru vryt obraz, představující andělského mládence, sv. Aloisia z Gonzagy, jak nese na ramenou morem zchváceného člověka. A pod obrazem lze čítí nápis: »Za moru, ve věčném městě Římě zle řádícího, sv. Alois z Gonzagy, člen tovaryšstva Ježíšova, naložil morem zchváceného na ramena svá a nesl jej do tohoto hospice; brzy pak sám onemocněv, zemřel jako oběť křesťanské lásky ke bližnímu, léta Páně 1591.« Vpravdě, kdož by v onom nešťastném bidáku neviděl zobrazenou naši mládež, která se stala obětí té neb oné pekelné moci. Mládenectví sv. Aloisia, připomenutí 300leté památky jeho svatě smrti, zdali to není zvláštní řízení Boží na ochranu naší mládeže?

Hlavní úmysl, který tentokráte předkládáme, nebyl toliko potvrzen, nýbrž vyvolen od samého sv. Otce Lva XIII., jenž pravil: »Jest krásné oslavovati mimořádně cti a chválou mimořádnou svatost mládence sv. Aloisia.« Slova tato platí obzvláště studující mládeži a školním dítkám, aby tento rok zvláště tohoto slavného patrona svého uctívali. Aby však úcta sv. Aloisia tím více mezi mládeží vzkvétala, podáme tuto obrázek jeho svatého života, bychom nenásledovavše nevinného, aspoň kajicného následovali.

Sv. Alois narodil se ze šlechtických rodičů na zámku Castiglione v Lombardii 9. března 1568. Nábožná matka vštěpovala do útlého dítěte ihned vroucí zbožnost, kterou dítko také zachovalo. Jako sedmiletého chlapečka vzal jej otec s sebou do vojenského ležení. Tu by byl neopatrnosti skoro život ztratil. Mimo to slyšchal lehkovážné řeči, které, jak u dítek bývá, hned kořinky zasazovaly. Ale nábožný hoch poznav nebezpečenství duše, zhroutil se; útlé svědomí jej velmi trápilo a bolestí proniknut hořké proléval slzy, a nyní oddal se tichému životu. Tento rok byl rokem obrácení a počátkem rychlého pokroku na dráze etnostného a bohumilého života. V létě 1577 byl se svým mladším bratrem poslán do Florencie na dvůr velkovévody Františka Medici, kdež velmi prospíval ve vědách a vzdělanosti, s nimiž spojoval vroucí zbožnost a lásku k Bohu, zvláště pak andělskou čistotu a tuhé zapírání sebe. Duchovní život sv. mládence dospěl o stupeň výše, když 12 let stár poprvé přistoupil ke stolu Páně. Byl to sv. Karel Borromejský, kardinál a arcibiskup milánský, jenž podal sv. Aloisiovi poprvé nejsv. tělo Páně a dal mu také pravidla života. Ježíš Kristus zajisté vlil do duše tak čistě, tak milé hojnost milosti svých. Aby však tím volněji mohl Pánu Bohu sloužiti, odstoupil dědičtí své bratru a vstoupil 25. listopadu 1585 do noviciátu u jezuitů v Římě. Tu stkvěl se čistotou andělskou, pokorou hlubokou, láskou vroucí a přísným životem. Avšak i sv. Alois měl zkoušen býti. Upadl do veliké zámudčivosti, zdálo se mu, jakoby milost Boží docela jej opustila a duše jeho mír andělský na vždy ztratila. Ale

přestál zkoušku tuto. Po dvou letech, 25. listopadu 1587, složil sliby řeholní. Ve studiu filosofie a bohosloví vyznamenal se nad jiné, ač pokorou zastíral veliké schopnosti své. S uměním rostla i láska k Bohu, tak že duše jeho podobala se právě výhni sv. ohně a lásky Boží. Po šesti letech, co byl v řádu sv. Alois, nastal v Římě mor. Svatý mládenec ošetřoval nemocné pilně a horlivě, neboť s láskou k Bohu spojoval v srdci svém i lásku k bližnímu svému. Býv touto nemocí nakažen, chřadnul po tři měsíce, až roku toho (1591) v noci z 20. na 21. června, v oktávě Božího Těla, svatě zemřel. Tělo jeho pochováno u veliké slávy v kapli sv. kříže v kostele kollegia jesuitů, r. 1699. v kostele sv. Ignacia, v oltáři v kapli sv. Aloisia zasvěcené. Brzy po smrti jeho staly se mnohé zázraky, a již počali jej jako světce ctíti. Roku 1621. byla účta jeho papežem dovolena. Za svatého prohlášen teprve roku 1726. papežem Benediktem XIII. a zvláště jako příklad a ochránce mládeže postaven.

Kdož by neměl účtu k tak sv. mládenci, jakým byl sv. Alois? Bylt on zajiště miláčkem nejsv. Srdce Páně! Protož modleme se, aby účta jeho zvláště letos se rozšířila po celém katol. světě mezi mládeží, aby příkladem jeho povzbuzena i ona pilna byla nevinnosti, pokory, kajivosti a vroucí lásky k Bohu a bližnímu. Nejsv. Srdce Ježíšovo, zachraň naši mládež od všeliké náказы, a to na přímluvu sv. Aloisia, miláčka tvého!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozšíření účty andělského mládence, sv. Aloisia, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlasť naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v únoru: Stálost ve víře.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V lednu modleme se za větší úctu sv. Aloisia.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Obřezání Páně. — Aby jméno Boží bylo svčeno a uctivě užíváno. Za ochranu Boží v tomto roce. Za požehnání podniku katolickému.	
2.	Sv. Makaria, poust. (394). — Za sv. Otce a požehnání pracím jeho. Za obnovení ducha všem věřícím. Za pravou kajcnost. Za umírající.	
3.	Sv. Genovefy, p. (512). — Za ženské kláštery a jich ústavy. Za uzdravení choromyslné matky a potěšení rodiny. Za jednoty panenské. Za matku.	
4.	Neděle po obřezání Páně. Sv. Tita, bisk. m. l. st. — Za vrchní pastýře v Čechách a na Moravě. Za apoštolát modlitby. Za obrácení hříšníků.	
5.	Sv. Simeona, Styl. poust. (459). — Za polepšení katolíků. Za ducha sebezapírání. Za sv. dětství. Za spolky sv. Vincence. Za horlivé kněze.	
6.	Zjevení Páně. (Sv. tři Králů.) — Za obrácení pohan. národů. Za kat. misionáře. Za spolky rozšíření křestanstva. Za svornost v jedné obci.	
7.	Sv. Luciana, kn. m. (312). — Za srdatost obhájcům Boha, církve a vlasti. Za rozkvět dědictví sv. Cyrilla a Methoda. Za všechny chudé a nuzné.	
8.	Sv. Severina, op. (482). — Za ducha obětavosti katolíkům. Za zdar apoštolátu tisku. Za představené klášterů ve vlasti naší. Za dělnictvo a pracovní lid.	
9.	Sv. Juliany a Basilissy, muč. (300). — Za matky a hospodyně křesť. Za svornost v rodinách. Za odvrácení pohoršení v jednom domě. Za mládež.	
10.	Sv. Pavla, poust. (342). — Za kněžstvo, řeholné. Za choromyslnou matku a potěšení rodiny. Za horlivé spolupracovníky naše. Za trpělivost.	
11.	Neděle I. po Zjevení Páně. Sv. Theodosia, op. (529). — Za obnovení vrchnosti křesť. Za odvrácení pohoršení. Za bratrskou lásku. Za umírající.	
12.	Sv. Arnošta, bisk. — Za semináře naše bohoslovecké. Za ducha moudrosti a bázně Boží. Za misie mezi pohany. Za obrácení nevěrcův a židů.	
13.	Sv. Hilaria, bisk. (369). — Za ochranu sv. Otce Lva XIII. Za kat. učence. Za ducha křesť. na vysokých školách. Za horlivé kazatele a zpovědníky.	
14.	Sv. Felixe z Noly, kn. (310). — Za rozšíření úcty Bohorodičky skrze apoštolát modlitby. Za horlivé kněžstvo. Za mládež, by si vážila nevinnosti.	
15.	Sv. Maura, op. ř. sv. Benedikta (584). — Za řád benedikt. v Čechách a na Moravě. Za řeholný dům. Za kněze. Za požehnání práce. Za duše v očisti.	
16.	Sv. Marcella, pap. m. (310). Blah. Bohumira, ř. prem. (1127). — Za jednotu všech křestanův u obnovení království Božího na zemi. Za sv. Otce. Za ř. matku.	
17.	Sv. Antonia, poust. (356). — Za obrácení Anglie a rozkolných Slovanů. Za choromyslnou matku a potěšení rodiny. Za ducha kajcného. Za rodiče.	
18.	Neděle II. po Zjevení Páně. Nejsl. Jména Ježíš. — Za vyplnění prosby: Posvěť se jméno Tvé. Za odvrácení klení a podobných pohoršení.	
19.	Sv. Kanuta, kr., muč. — Za obrácení Dánska. Aby věřící hodně sv. svátostí přijímali. Za pokoj a mír ve vlasti naší. Za šťastné ukončení palčivé záležitosti.	
20.	Sv. Fabiána a Šebastiána, muč. (250 a 288). — Za křesť. ducha u vojska. Za náležité svčenní neděl a svátků. Za obrácení vlažných a nedbalých.	
21.	Sv. Anežky, p. a m. (304). — Za křesť. panny. Za zachování mravnosti u mládeže školní. Za dar čistoty a stálosti v dobrém. Za vícero osob.	
22.	Sv. Vincence, jáhna, m. (303). — Za údy arcibratrstva nejsv. Svátosti. Za odprošení urážek Bohu učiněných. Za kajcníky. Za horlivé zpovědníky.	
23.	Zasnoubení Panny Marie se sv. Josefem. — Za zvelebení poutních míst Mariánských. Za bratrstva růžencová. Za větší úctu sv. Josefa. Za rodinu.	

Odpusťky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Sv. Timothea, bisk. m. (97). — Za císaře a krále našeho. Za svornost národů. Za horlivé kněžstvo. Za křesť. školy a jich učitele. Za sestru.	
25.	Neděle Devítník. Obrácení sv. Pavla (35). — Za obrácení Anglie. Za zatvrzelé hříšníky. Za příbuzné. Za pokorení nepřátel. Za kat. duchovenstvo.	
26.	Sv. Polykarpa, bisk. m. (165). — Za kat. církev na Východě. Za větší úctu sv. patronů našich. Za tovaryšstvo Ježíšovo ve vlasti naší. Za trpící.	
27.	Sv. Jana Zlatoustce, bisk. (407). — Za obrácení rozkolných Slovanů. Za horlivé kazatele. Za obhájce víry slovem i písmem. Za pronásledované.	
28.	Sv. Rajmunda, kn. — Za zdar 300letého jubilea úmrtí sv. Aloisia. Za naši mládež. Za české bohoslovce v Římě. Za střední školy. Za trpělivost. Za rodiče.	
29.	Sv. Františka Sal., bisk. a uč. cirk. (1622). — Za našeho velepastýře a jeho duchovenstvo. Za zdar obnovení chrámu. Za četné dobrodince.	
30.	Sv. Martiny, p. m. v II. stol. — Za zachování mravnosti u mládeže. Za překážení zlych úmyslů nepřátel církve. Za svornost a jednotu v obci.	
31.	Sv. Petra Nolasko, kn. (1256). — Za spolupracovníky a příznivce „Školy.“ Za zemřelé údy katol. bratrstev. Na poděkování za všechna dobrodini.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek rykonaný na tyto úmysly.

Svatý Alois, andělský mládenec, byl a jest patronem mládeže. Zaříctnostmi, zvláště pak nevinností, která tak krásně sluší naší mládeži. Žil sv. Alois jen Bohu a bližnímu. Ze Bohu žil, zasvětil jemu život svůj mladistvý, tak že o něm říkali, že jest andělem v těle lidském. Bližnímu žil též; toho důkazem jest nápis ve mramoru vyrytý na jednom hospici v Římě pod Kapitolem. Nápis ten zní: „Sv. Alois z Gonzagy, tovaryšstva Ježíšova, v době moru v městě rozšířeném, nesa nemocného na ramenou do nemocnice, nakažen jest a umřel jako oběť křesťanské lásky ke bližnímu. Roku 1591.“ Tedy letos připadá 300letá památka úmrtí jeho. Ctěme tohoto světce co nejvroucněji, prokázal se jako zvláštní ctitel nejsv. Srdce Páně, zasvětiv jemu život svůj. Mládeži, následuj patrona svého! Cti památku 300letou úmrtí jeho!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuj Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvřené Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skulky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozšíření úcty andělského mládence, sv. Aloisia, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plinomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v únoru: Stálost ve víře.

Co sVět v záVratném se utápí Víru a tanCI, křesťane, sVátosti
v odVetu kLaň se niCÍ!

Srdce Panny Marie a Pána Ježíše.

Máj Pane na nebesích, dej mi tenkrát sílu,
bych zas' dechl v duši lidí stopy ráje,
bych v písní ověnit směl Pána, Pannu vílu,
podat v ruce jejich palmy, kytky máje,
bych ze rtů jejich nesl pozdrav zemi svěží,
Marii Panně zvonil zvony světa, věží,
bych před ní na kolena s lidmi kleknout moh',
a dal jim píseň ptáčků, již šumí les i hloh,
již nese vína moře, větry v horách vanou,
že radují se s Pannou!

Smím k Tobě nyní, Pane, v tiché písní dojít,
na věnec Ti čela vetknout listek nový,
hlas svůj tam s cherubíny v nebi v hymnu
spojit?

se slzou mohu začít —! ach, sotva slovy!
Máš, Panno, nebe v očích, tolik vděku, krásy,
že Boží zář obemkla víčka, zlatí řasy,
že v srdce mé se loudí tajný, božský svit,
již cítím! andělský to balsám v duši vlit,
a nitro mé — ba celá duše již se třese,
Marii Panně v plese.

Teď vidím v dáli, národy jak k Tobě spějí,
oka lesk jim radosti se z nebe svítí,
tisíce písní blahých, tklivých v srdci znějí,
co pupenců strom, na louce smaragd kvítí!
Kde srdce jen, tu touha v něm se po Vás
střádá,
ze vzdechů, modliteb Vám každý věnec sprádá,
duši svou Vám, srdce zlatá, v oběť nosí,
vezměte je, celý svět Vás za to prosí,
by zulíbali Vás, přitiskli ku své hrudi,
se ze sna Vámi zbudí!

Mám, Panno, za svět tolik toho Tobě zpívat,
že teprv v smrti počnu Tobě zpívat zas,
teď dovol, bych se v srdce Tvoje mohl dívat,
svou duši nasytit — tam tolik dřímá krás!
Vás obepíná věčný blankyt, snívá duha,
ó srdce šepněte: že Vás jsem navždy slinla,
pak na kolenu u Vás žítí budu čns,
posvětim duši v modlitbu — modlitbu v hlas:
že u Vás žít, jsou neskonale blaha těš —
mře srdce, touhou stůně!

Jste jistou stezkou nám, jež za hvězdy se tratí,
jste rosou, jež v perly na srdce nám padá,
jste září, jež nás v žití, v smrti mírem zlatí,
víc než řeknu — v duši se to k verši skládá!
K Vám proto zvoava, Panno, Pane milý, volá,
to lidstvo v prosbách — v písní zvedá ruce zdola,
ó přijměte nás v náruč hebkou, věčný klín!
Až přes rty naše mihne smrt ten slední stín,
ať duše naše zajásá Vám blaha píseň:
Jen u Vás mizí tiseň!

Čermák-Chřtenovický.

Triatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (č. d.)

Rozjímání.

Trpělivost Srdce Ježíšova.

Ježíš trpělivý jest: 1. v utrpení svém; 2. v poměrech svých k lidem; 3. ve svých přáních.

1. Srdce Ježíšovo trpěливо bylo v utrpeních, v upokoleních i urážkách, jaké se jemu děly; trpěливо bylo, snažejíc velikou chudobu a nouzi, obtíže a práce denního úkolu svého; bylo trpěливо uprostřed pronásledování, od nepřátelů proti němu nastrojených, uprostřed utrhaní a obvinění druhu všeho, jež vesměs na Srdce to dorážela. Trpělivý Spasitel ani neotevřel úst k nařikání, ačkoli všecko to zlo dělo se jemu pro to, že na se vzal odpovídání za hříchy naše. Zdá se, že nebe, země a peklo, — že Bůh, lidé i ďablové proti němu ozbrojili se, a přece nevinná jeho duše nepřestává nikdy pokojnou a trpělivou býti, ačkoliv stala se kořistí hořkosti a trýzně, a jako terčem šípům všem. On statečně to snáší jako skála, o niž vlny se odrážejí. Ó vpravdě božská to a nepochopitelná trpělivost! Alejak málo to potřebuje, abych já o klid a pokoj připraven byl! A já přece jsem hříšný a musím tudíž trpěti: »My zajisté spravedlivě, neb co náleží na skutky naše, bēfeme: ale tento nic zlého neučinil.« (Luk. 23.) Zavinił jsem toho a mnohem více, chci budoucně říkati ve všech utrpeních svých. Vždyť jest nám to i užitečno; neboť zkoušení působí trpělivost: trpělivost pak skutek dokonaly má: tak že potom dokonali a celí jsme, nemajíce v ničem nedostatku. (Jak. 1.) Ó vy, kteří pod tíží strasti stenáte, pozorujte Ježíše! Vnikněte v Srdce jeho velebení hodné, patřte na kříž a na oltář, kdež stále přebývá, ač

přemnozí křesťané lhotejně a nevděčně k němu se chovají a svatokradežemi jej zneuctivají, — a učte se trpělivosti. Ó duše moje! brzdi se vzdáš a budeš trpěлива? Viceli ještě důvodů žádáš, popatř na nebe! Ó, což jsou utrpeni tohoto života u porovnání s radostmi věčnými?

2. Srdce Ježíšovo trpěливо bylo v poměrech svých k lidem. Aníž bychom tu mluviti chtěli, jak dobrotvivě zacházel s nepřátely svými a vrahy, považme jen, jak prokázal se trpělivým býti s lidem nevzdělaným, s nevědomými učeniky svými. Čehož bylo mu snáseti od jeho apoštolů, kteří po tříletém s ním obcování pořad ještě tak nedokonali byli? Jak něžně a laskavě s nimi zacházel, jak nezvratitelnou trpělivost měl s nimi a k nim až ku podivu se snižoval? A on jest přece Bůh! Jak i nyní chová se v nejsvětější Svátosti, v niž jemu od tvorů denně nových urážek zakoušeti jest? A já nemohu ani nejmenší vady druhých přetrpěti! »Vy nemůžete druhých snáseti, kdo však vás snese?« dí sv. Augustin. A kdyby i skutečně bližní tvůj na sobě měl chyby, jichž na něm pozorovati mníš, sám pak bys jich prost byl, přece dle učení apoštolova snáseti bys musel jeho mdloby a sám sobě marnivě se nelíbiti: »Máme pak my silnější snáseti mdloby slabých a ne sami sobě se líbiti.« (Řím. 15.) Co však činiti máš, když chyby ty jen smyšleny jsou, aneb když sám na sobě větších máš? »Choďte v lāsce,« pravi sv. Pavel. (Ef. 4.) »Trpělivě se mějte ke všem.« (1. Thes. 5.) Mohli bys se na někoho hněvati, kdybys opravdu pokorným byl? »Ty pak co soudíš

bratra svého?« (Řím. 14.) Kdo jsi ty? Proč se rozšopuješ? Jestli toho příčinou tvá náruživost! Což ti prospívá, že rozlobuješ se? Jest to při nejmenším nepotřebné, neboť tím ničeho nepolepšíš; avšak, což horšího, jest to i škodlivé. Netrpělivost tedy jest zároveň chyba, zpozdílost a neštěstí; trpělivost však ctností jest, ji zachovati moudrost jest, a přináší blaho. Protož připravuj duši svou k takovým příležitostem, kdy ti bude třeba trpělivosti.

3. Srdce Ježíšovo trpělivě čeká na splnění svých přání. Nezřídka znepokojuje i osoby nejpobožnější přirozená netrpělivost. Přání srdce totiž rozčilují jich, tak že jen s namáháním snažejí i nejmenší průtah jich splnění; odporem pomateny bývají, a chuť se jim bere. Duše, pro dobro nadšené, zavdy čekati neumějí. Ne tak se mělo se Srdcem Ježíšovým. Nikdy žádné srdce nepřálo si dobra horoucněji, upřímněji a toužebněji. Nikdy však také nečekalo žádné

srdce s větším pokojem, odevzdaností a trpělivostí na splnění svých přání. Ježíš vidí zámysly své o spásu lidí tak mnohonásobně zmařeny; vidí, jak hříšníci jeho milostí odporují a jí pohrdají; vidí vítězoslávu svých nepřátelův; ale nezlobí se. Jestě více! Po mnohá léta stojí u dveří srdce čeká a potom s radostí přijímá hříšníka a laskavě jemu odpouští, byť sebe déle byl odporoval. »Ale ty, Bože náš,« můžeme s prorokem říci, »dobrotivý jsi a pravdomluvný, trpělivý, a všecko řídě v milosrdenství.« (Moudr. 15.) Následujme příkladu jeho a učme se v »trpělivosti své dušemi svými vládnouti.« (Luk. 21.) Očekávejme času milosti bez nařikání a netratice myslí: »Trpělivosti zajisté vám potřebí jest, abyste vůli Boží činíce dosáhli zaslíbení. (Žid. 10.)

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha III., blava 29. a 30.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Část další.)

Třetí otázka: Které pravdy pobádají nás vlastně, Pánu Bohu dle stavu svého přiměřené oběti přinášeti?

Jest sice pravda, že není nikdo žádným zákonem a pod žádným hříchem vázán k tomu, co tato služba ukládá, avšak jsou v našem náboženství takové pravdy, jež každé šlechetné, velkomyslné a upřímnou láskou k božskému Srdci planoucí srdce mocně pobádají a povzbuzují, aby se mu více méně nadřečeným způsobem v dobrovolnou obět podávalo. Aspoň některé z nich tuto uvedu.

První pobídkou jest nám příklad samého božského Srdce

Ježíšova, který se Otci nebeskému v dokonalou obět podal. — Spasitel nás mohl nás vykoupiti, aniž potřeboval tolik trpěti a zemřítí; jedna prosba, jedna slza, jeden povzdech byly by pro nekonalou důstojnost jeho osoby k našemu vykoupění postačily. Ale jak mnoho nad to trpěl a obětoval Kristus Pán! A proč? Učinil to především z čistě lásky k svému nebeskému Otci, aby mu obětmi svými podal poctu jeho důstojnou a spolu přehojné zadostučinění za hříchy naše. Ano, láska k nebeskému Otci byl ten oheň, jenž z Ježíšova Srdce jako s obět-ního oltáře plápolal a ponenáhlu všechno ztrávil, cožkoli Kristus Pán jako člověk svým majetkem zváti mohl. Ó byly to

zajisté veliké, těžké a dlouho trvající oběti, jež tato láska požadovala; avšak slyšeli jsme výše, že láska k Bohu snadnými činy i sebe těžší, sebe bolestnější oběti, a tak bylo zajisté i u Krista Ježíše! Byloť zajisté již první hnutí jeho svobodné vůle spolu první oběti Otcí, první jeho slovo slovem oběti, a první úder jeho Srdce rovněž oběti Otcí. Sv. Pavel vypisuje nám tyto »prvotiny« božského Srdce Ježíšova následovně: »Kristus vchází na svět pravil: Oběti a daru nechtěl jsi, ale tělo jsi mi způsobil... Tehdy řekl jsem: Aj, jdu, ó Bože, abych činil vůli Tvou!« Tímto velikým skutkem odezdání sebe dalo božské Srdce slavně na jevo, že nenáleží sobě, že nepřijalo býti pro sebe samu, nýbrž že vzalo život jen próto na sebe, aby jej pro čest a slávu svého Otce a pro spásu člověčenstva obětovalo. Ochotně a rozvázně proneslo dětské Srdce Ježíšovo tato slova jakožto první vonný dým kadidla, jenž vystupoval v živém chrámu božské lásky. Celý pak následující život Ježíšův nebyl než provedením a uskutečněním onoho prvního projevu, v němž už napřed naznačeny byly až do nejmenších podrobností okolnosti celého jeho života. Láska k Otcí nebeskému žádala, by se Ježíš zřekl všeho bohatství světa, by se chudý narodil ve chlévě, chudý vedl též život a na kříži v úplné chudobě zemřel. Těžká to oběť pro Krále nebes! Ale Srdce Ježíšovo ji přineslo. Láska k Otcí žádala, by neskonala svou moudrost skryl před očima lidskýma až do dne svého veřejného vystoupení; dále aby žil ve skrytosti v odlehlem Nazaretě, dobývaje si těžkou prací svůj chléb. Těžká to zajisté oběť pro Syna Božího, Stvořitele nebes i země! Ale Srdce Ježíšovo ji přineslo. Láska k Otcí žádala, by Kristus Pán po tři léta obcházel po zemi přednášeje své učení a všem žehnaje, a aby

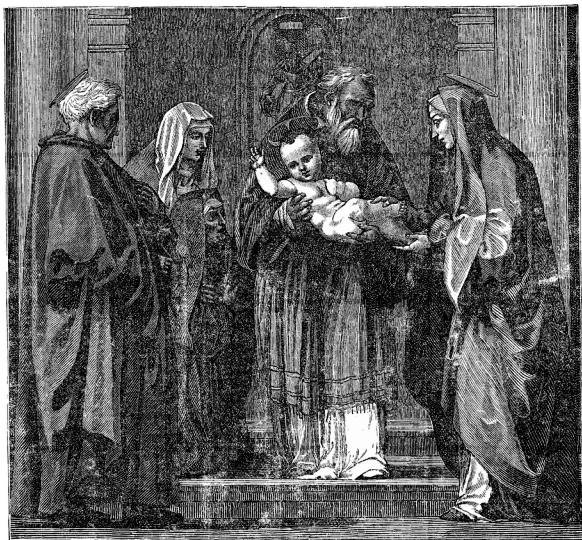
za to sklízel jen nevděk, posměch, hněv a kletbu lidí, a posléze aby na kříži v největších bolestech zemřel. Ach, toť oběť pro útlé, nežné a nad míru citlivé Srdce Ježíšovo pretěžká! Ale nicméně vykonalo ji a mohlo před tváří nebes i země zvolati: »Dokonáno jest! Dukonána dlouhá, triatricetiletá oběť!« A čím byl první úder tohoto nejsv. Srdce, tím byl i poslední, až skonalo na oltáři kříže jakožto krvácející oběť nejdůstojnější pocty a oslavy nebeského Otce. Ejhle, co všechno může láska!

Nuže, milý cititeli božského Srdce Ježíšova, záleží ti doopravdy na tom, tomuto božskému Srdci víc a více se podobati? O viz a poznej na něm nejvznešenější vzor oběti, jaký tě vůbec může nadchnouti, a přičiň se aspoň zdaleka jej nápodobovati. Ó budiž i ty chrámem Boha živého, oltářem ve chrámu tom buď srdce tvé, vůle tvá pak obětníkem, tvá láska k Ježíši buď ohněm ztravujícím, zvířaty obětními buďtež nezřízené choutky tvé a některé i dovolené požitky, nežem obětním budiž tvé zapírání sama sebe. Tímto usmrcuj každodenně ona zvířata obětní, aby vzplanula v oběť zápalnou, již by zžehly a ztrávily plameny lásky k Ježíši Kristu ku větší cti a chvále Otce nebeského. Tak se splní na tobě slova sv. Pavla: »Prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť živou, svatou, bohulibou.« (Řim. 12, 1.) A ty věrně uposlechněš rozkazu sv. Petra: »I vy jako kamení živé vzdělávejte se na Kristu v dům duchovní, kněžstvo svaté k obětování duchovních oběti Bohu milých a vzácných skrze Ježíše Krista.« (I. Petr 2, 5.)

Pohnutkou druhou jest nám láska božského Srdce, která jej přiměla k tomu, aby se nám cele obětoval. Druhá příčina, proč Kristus Ježíš, náš

Spasitel, mnohem vice konal a trpěl než vyžadovalo vykoupení naše, byla, aby nám ukázal nesmírnou lásku svou k nám, a tak i naše srdce svatým násilím lásky k sobě přitáhl a tím jistěji, tím bezpečněji je spasil a na věky oblažil. Ano, co postáčovalo spravedlnosti Otcově, bylo lásce Ježíšově ještě málo. »Miloval

mne,« volá sv. apoštol Páně, »a vydal sebe samého za mne.« (Galat. 2, 20.) Bylo mu volno statky světskými oplývat i jich užívat; on jich však neužíval, ale chudým se stal, ano chudým jako žebrák — a to pro tebe! On se mohl nechati od světa ctí a slávou obsypáti, on mohl jako nejmocnější král ve slávě

světa se sluniti; ale neučinil tak, nýbrž ponížil se na syna chudého tesaře, ano ještě níže, až k hanbě kříže — a to pro tebe! Také by mu nic nebyly uskodily dovolené radovánky a požitky tohoto světa, jichž si mohl plnou měrou opatřiti; ale i těch se zřekl a trpěl raději hlad a žízeň, horko a zimu, nedostatek a nahotu a všeliké jiné nepohodlí, »ne-

maje ani, kam uložití hlavu svou — a to pro tebe! Ano, Spasitel náš mohl býti úplně prost i všelikého utrpení lidského, a bez všelikých bolestí mohl tichou, lehkou a »sladkou« smrtí zesnouti; ale nikoliv! On snášel po celý život svůj útrapy, svízele, protivenství, pomluvy, pohany, potupy, vazby, žalář a naposledy nejukrutnější, nejtrapnější

smrt — a to vše pro tebe! Ó duše křesťanská, mášli jen jiskru šlechetnosti a velkomyslnosti, ba co dím? jen nejmenší jiskru vděčnosti v sobě — jak? — Necitíš se býti pobádanu, abys také činila aspoň o něco málo více než ti povinnost káže? Nenuká tě cit spravedlnosti, abys Spasiteli v odvetu svou velikomyslnou lásku ukázala, abys se mu tím více připodobnila a většího zalíbení u něho získala? Ó viz jen a pohleď! Tvůj Bůh a Král mohl tě spasiti pouhou prosbou k Otci nebeskému, a zatím třímáme v pravici prapor kříže jde do krvavého boje, v nejlítější seč, proti nejzvrůvějším nepřátelům, a v bolestech nevýslovných, v ranách nesčíslných, ve smrti nejtrapnější bojuje o duši tvou: a ty, ty synu lidský, chtěl bys se spokojiti pouze tím, co od tebe zákon přísně žádá? Nepudí tě to mocně po bok Kristův se postaviti, abys se nad jiné vyznamenal a tak aspoň poněkud lásku láskou, oběť obětí mu splatil? Kam by se poděla tvá šlechetná mysl, tvá vděčnost, tvá velkodušnost? Ó duše křesťanská, ženich tvůj nebeský leží v bolestech na smrtelném loži, a ty, jeho nevěsta, mohla bys se kochati v rozkoších a kratochvilích, byť i dovolených? Jedenkrátě řeklo jisté dítě u smrtelného lože svého otce: »Otče, ach, kéž mi možno umřiti za tebe!« Tak cítí, tak smýšlí čistá, ryzá, velkodušná láska. Nuže, a když popatříš na svého Spasitele, an na kříži pro tebe umírá, nezývá se i tobě z útroh vděčné duše práni: »Ó můj Ježíši, kéž mi možno umřiti s Tebou, poněvadž není mi možno umřiti pro Tebe!«

Ale ačkoli nevýslovnou lásku ti prokázal Kristus Ježíš nesmírnou a necenitelnou obětí svou na kříži, nedosáhla ani touto smrtí obětavost božského Srdce za tebe svého konce! »Ale Kristus, poněvadž zůstává na věky, má také věčné kněžství.« (Žid. 7, 24.) »Miluje pak

svě, až do konce je miluje.« Ó viz jen, z téže neskonale lásky, s jakou na Kalvarii zemřel, opakuje a obnovuje Spasitel onu oběť pro tebe ustavičně na oltáři nekrvavým způsobem při každé mši svaté. Slyšeli jsme, že se božské Srdce v oběti oné Otci nebeskému a nám zcela a bezvýmínečně obětovalo. My tedy můžeme s ním úplně jako se svým majetkem nakládati, a poněvadž nám náleží, obětujeme je tedy Otci nebeskému za oběť chvály, prosby, dikův a smíření. Ale ani to nepostačuje obětavému Srdci Vykupitele tvého! Ono chce býti bezvýmínečnou obětí tvou! Proto se nechává na oltáři vystaviti k veřejnému uctění a zase ve svatostánku uzavřiti, tu k nemocnému nésti, tam zase veřejně u slavném průvodu obnášeti. tu do srdce zbožného, milujícího křesťana a tam do nečistého srdce zrádcova vložití. Tak se všim, co jest a co má, za oběť se ti dává. Jmenuj mi něco, co by Ježíš svým nazýval a co by nebyl ochoten ti dáti v této svátosti? A proč to vše činí božské Srdce Páně? Nikoli pro spásu svou, nýbrž pro tebe a pro tvé zachránění! Mohl bys býti tak zatvrzelým a bez citu, aby tě ani nedoal tento vznešený příklad obětavosti Kristovy? Ó viz jen obraz božského Srdce! Viz, to Srdce odevšad plameny obklopené, volá ustavičně k tobě: »Aj, oběť z lásky k tobě!« a vyzývá a prosí bez ustání: »Synu, dcero, dej mi srdce tvé!« Mohl bys, milý křesťane, na tuto prosbu ještě opakovati svou chladnou odpověď: »Plnímli jen Boží přikázání a spasimli jen duši svou, dosti jest.« Ó člověče, kdyby byl Kristus Pán vzhledem na tebe tak mluvil a řekl: »Učiním pro duši jen tolik, co učiniti musím, a nic více!« Ó rci, co by již dávno z tebe bylo a kde bys už dávno se byl ocitnul?

Třetí pohnutkou jest nám příklad svatých a světic Božích.

Je známo, že nic nenadchne na bojišti vojina tolik statečností a odvahou, jako hrdinství jeho soudruhů. Nuže, má duše křesťanská, ohlédni se vůkol po svém boji, popať na své bratry a sestry, své spolubojovníky pod praporem Kristovým, kolik něžných panen a pacholat, kolik věrných vyznavačův a neohrožených mučedníků ze všech stavův a všeho věku postavilo se po bok Kristu Ježíši, aby s ním v nejpřednějších řadách sdíleli čest nejtužšího boje, čest přeletných ran a krveprolití! Vystříhati se pouze toho, co nedovoleno, bylo jim málo, horoucí láska ku Kristu a touha jemu se co nejvíce podobati a co nejvíce zalibiti, jemu lásku láskou, obět obětí splatiti pobádala je k tomu, aby i dovolených radostí se zříkali, tělo své mrtvili a do krve bítováli, nedostatek, hlad a žízeň trpěti nechali, aby tak mohli říci se sv. Pavlem: »Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.« (II. Kor. 4, 10.) »Buď trpěti nebo umřítí!« volali. A jiní zase: »Nikoliv umřítí, ale trpěti z lásky k Tobě!« — Mnozí světci, jako na př. tvůj sv. patron v této službě, sv. Alois, mnoho činili, mnoho obětovali a mnoho trpěli, k čemu vlastní žádnu povinnosti zavázání nebyli. Avšak tito »světci a všickni dokonali přátelé Kristovi nespokojují se otázkou: »Co musím činiti?« nýbrž jich pohání a nutká láska Kristova, a láska ta nepraví nikdy: »Dosti již,« nýbrž: »Více ještě, více obětí.« Ó bratře těchto hrdinů lásky Kristovy, nezbuzuje, nerozněcuje tě překrásný příklad jejich ke skutkům podobným? Nestyděl bys se vůči těmto křesťanským rekům z bojiště utikati, zbaběle se skrývati nebo jen potud bojovati, pokud jest třeba, abys nebyl za zrádce prohlášen?

Čtvrtou pobídkou jest nám příklad synů tohoto světa. Sam

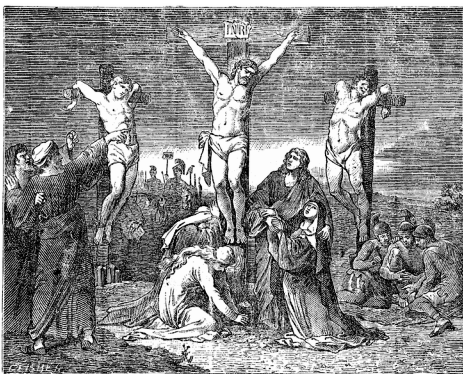
Kristus Pán o nich praví: »Synové tohoto světa opatrnější jsou, nežli synové světla ve věcech svých.« (Luk. 16, 8.) Ano, milý křesťane, nepodněcujeli tě rekovnost tvých svatých bratří a sester k obětavosti pro Srdce Ježíšovo: lož nechať zahanbí tě alespoň počínání těch, kteří se službě světa zasvětili ku zkáze vlastní své duše. Viz jen, k jakým obětem se musí tito lidé odhodlati, a přece jak ochotně je podstupují! Svět na nich žádá peníze a jmění k nákladu na nové a nové módy šatstva, na jejich drahé zábavy a rozličné pozitky; žádá na nich ponížování se a přetvařování, lichocení, podlizání a jiné podlé dobývání si přízně světa; svět žádá na přívržencích svých nejkrásnější léta mladosti a zdraví, nic se nestaraje o stáří svých ctitelův a služebníků; svět žádá na nich, aby mu obětovali čas, zdraví, síly, nevinnost, ctnost, pokoj srdce a svědomí, štěstí blažené smrti a naposled i věčné nebe! Ó vpravdě tot veliké, drahé a vzácné oběti! A co za ně dá? Ach, chvilkovou, marnou, někdy i nekalou rozkoš — to jest vše, a pak chudobu po prohýřeném jmění, nezuživé, hříchy znesvěcené tělo, trapná muka zlého svědomí, strach a úzkost před hněvem věčného Soudece, bidné, těžké otročení pode jhem hříchů; naposled pak nešťastnou, nekřesťanskou smrt a zavržení do ohně věčného, jenž připraven jest ďáblu a soudruhům jeho! Tak sluje odplata světa za všechny oběti. Ó jak tedy bidné, hanebně odplácí svět svým sluhům! A přece jak horlivě a bez nejmenšího reptání slouží mu milionové lidí!

Nuže, ctiteli božského Srdce, mohl bys tomu připustiti, aby tento svět a úhlavní nepřítel Boží tvému Spasiteli ve tvář mohl se posmívati a říkati, že jeho ctitelové mnohem horlivější a obětavější jsou než ctitelové božského Srdce?! Chtěl bys tomu dopustiti, aby mohl posměšně povolávati svět, že on své sluhy

trápi, hubí a ničí na těle i na duši, a přeče že jich má stále na miliony, co zatím Ježíš chce tě v lásce své spasiti, a ty že mu činiš jen tolik, kolik právě nezbytná povinnost ti káže?

Pátou pobídkou jsou tvé dosud nezhlažené viny. Ty jsi se snad, milý čtenáři, již skroušeně vyznal ze hříchů svých, jich také náležitě litoval, a milosrdný Bůh prominul ti netoliko všechny hříchy, ale i věčný trest v pekle a částečně i časné tresty; avšak přes to

vše zbývají ti ještě mnohé časné tresty, jež musíš přestáti a tvé každodenní menší poklesky ještě zase nové na tě uvalují. Jedenkrát musíš i tyto tresty odkáti, a sice buď nyní na zemi nebo v očistci. Nuže, má duše křesťanská, rozvaž si to dobře, co by lépe bylo: trpěti na věčnosti z přinucení tři- až desetkrát větší tresty nebo zde dobrovolným zřeknutím se některého nepatrného požitku, nebo malým pokáním mnoho odčinití a nad to ještě značnou odměnu si získati? Hle, tak vy-

hodně jsou dobrovolné »oběti« zde podstoupené!

Šestou pobídkou budiž ti obrácení hříšníků. Dejme tomu, milý křesťane, že nemáš již žádného, pražádného dluhu u Pána Boha, jež bys takovými dobrovolnými oběťmi splácel, můžeš přeče jimi mnoho získati aspoň jiným, a sice mnohemu hříšníkovi milost obrácení, a tak způsobiti Spasiteli svému radost, jakouž on, dobrý pastýř, pokaždé pocituje, kdykoli ztracenou ovečku nalezne. Nuže, má duše drahá, nechtěla bys Spasiteli svému pomoci hledati takovou

ovci ztracenou na cestě dobrovolného pokání a sebezapírání? Ach, vždyť tou ubohou zbloudilou ovečkou jest snad tvůj vlastní otec nebo matka tvá, bratr nebo sestra, přítel nebo přítelkyně — mohla bys lhostejně patřiti na záhubu jejich?

Sedmou pobídkou budiž ti strach před hříchem. Není lepšího prostředku k uchránění se hříchův a k vystřihání se zdaleka všeho nebezpečí k němu nad to, odrekneš-li si častěji i věci dovolených a vezmeš-li na sebe dobrovolné věci těžké a odporné; neboť

tim nabudeš cviku a síly ku zdržení se i věci nedovolených a ku překonání oněch obtíží, jež s plněním přikázání Božích bývají spojeny. Naopak požíváš vždy všeho, co dovoleno, vyhýbáš se zdaleka všeliké oběti, kterou ti přísná nutnost neukládá, pak, věř, velice se obávám, že tím dříve dnes nebo zítra opomeš i toho, co povinnost ti káže. Zkoumej jen sám svou minulost, odkud to přichází, že jsi již tolikrát do těchto hříchů zpět upadl?

Osmodu pobídkou jest přehojná odplata za tyto dobrovolné oběti. Snad mnohému z mých laskavých čtenářů bude se zdát vylíčený zde život »Obětovatele« těžkým, neutešeným, trudným, a to tím spíše, an jej i svět skutečně takovým líčí. Ty však, milý ctiteli božského Srdce, nevěř tomu, jest to podlá lež. Vždyt tito světáci, kteří tak mluví, ani nezkusili nikdy života obětovného, a proto nemohou o něm správně souditi. Chcešli věděti, jak takový život ve skutečnosti vyhlíží, ptej se těch a oněch křesťanů, kteří dle něho žili, kteří jej zkusili. Takový život zajisté žil na př. sv. Pavel, apoštol národů; čti jen, co píše svým ovečkám: »Oplývám radostí ve všem svém souzení!« Žil jej též sv. František Xav., a i on shledal život ten, přes nesčíslné oběti, jež od něho požadoval, tak útěchplným, blaženým a sladkým, že nejednou prosival Pána, aby buď zadržel nával těch radostí nebo jej nechal umřiti, poněvadž prý »srdce jeho není s to, by na světě je sneslo.« Toho tedy, duše křesťanská, se nestrachuj; jen zmužile začni, a čím obětavější ukážeš se k Pánu svému, čím štědrější bude k tobě Bůh s vnitřními útěchami, tím dříve a tím jistěji zkusíš na sobě pravdu slov Kristových: »Jho mé jest sladké a břímě mé lehké.«

Konečně nenilž Ten, jemuž všechny své oběti přinášíš, nejštědrějším Pánem

a Spasitelem tvým, jež ničeho, pranicého nenechá bez odměny, cokoli pro něho vykonáno? A chceš věděti, jak on odplácí? Poslyš! Blah. Markéta Alacoque podala svému nebeskému ženichu k jeho výslovnému vybidnutí své srdce za obět. Úpis tohoto věnování podepsala krví svou a nechala potvrditi pečeti svých představených. Z toho nad míru potěšen diktoval jí Spasitel zase se své strany odkaz v tato slova: »Ustanovuji tě dědičkou mého Srdce a všech jeho pokladů na věky věkův a dovoluji ti jich dle své vůle a žádosti užívati. Slibuji a připovídám ti, že jen tenkrát se ti nebude dostávati pomoci mé, kdy se mi moci bude nedostávati. Navždy máš býti milovanou jeho žakyní, předmětem zalíbení jeho, zápalnou obětí jeho lásky. Srdce to má býti též jediným předmětem všech tvých žádostí, ono všechny chyby tvé napraví a nahradí a za tvé závazky zadosťučiní!«

Nuže, duše křesťanská, nepřeješli si i ty býti také jednou bohatou dědičkou všech pokladů, jež v sobě chová nejsv. Srdce Páně? Obětuj se mu tedy nyní zcela a navždy; »neboť,« dí sv. Ignác z Loyoly, »čím jsme štědrější k Bohu, tím štědrější jest zase Bůh k nám!« Považ jen, jeli už »služebník« Kristovu, který pouze to činí, co mu prostě povinnost káže, slíbeno za odplatu nebe, o němž sv. Pavel píše, že žádné oko nevidalo, žádné ucho neslychalo a žádné srdce lidské neokusilo, co Bůh těm připravil. kteří ho milují: ó jaká teprve odměna očekává v nebi »Obětovatele« božského Srdce, jež mu sebe sama v obět dal?!

Sv. Pavel odpovídá: »Toto nynější souzení jest lehoučké a na chvílku; působí však v nás převelmi velikou,

vše převyšující, věčnou slávu.«
(II. Kor. 11, 17.)

Zpytování sebe sama.

1. Zde, milý Obětovateli, zkoumej nitro své a ťaž se sama sebe: Které asi nezřízené žádosti v sobě máš? Jest to snad náklonnost k pýše, k marnivosti, či snad k lenosti, k lehkomyšlnosti, či k smyslnosti, k netrpělivosti a nevrlosti? atd. (Višli totiž, které chyby se u tebe nejčastěji opakují, poznáš z toho náklonnost, která tě ovládá.)

2. Spokojil jsi se až dosud pouze tím, že jsi hleděl zadržeti výbuchy jejich

ke hříchu, nebo jsi se již cvičil i ve ctnostech opačných?

3. Dovedeš si odříci časem některý dovolený požitek a konáš s dovolením svého duchovního vůdce nějaké kající skutky mimořádné?

4. Ustanov sobě dnes určitě, jakým způsobem chceš ode dneška odpirati poznaným nezřízeným choutkám a náklonnostem svým? Které dovolené požitky a zábavy chceš dnes a v tomto měsíci božskému Srdci obětovati? Jaké dovolené kající skutky miniš z lásky k božskému Srdci na sebe vzíti?

(Příště dále.)

Žákyně božského Srdce.

Nepokoj zmitá srdcem rozechvěným
a prudký jeho tlukot dí:
Ó Tvůrče, Bože, což na lid svůj jsi milosrdným,
ó nadarmo hlas můj k Tobě zní!

Ó dej mír a sladký pokoj srdci mému,
vyplň jeho tužby horoucí,
zdaž nejsem stvořena k svazku něžnému,
k štěstí, jež jest mi tak žádoucí?

Zdaž postavu tu, k níž vzpomínka má plane,
nevstavils mi, dobrý Bože, v cestu sám?
Ty's nejvyšš věrný, Ty jsi dobrotivý,
Ty přijmeš, ruku v ruce, nás v svůj svatý chrám.

Tak zněla prosba srdce v náhle vzrušeného
i k Panně svaté, pěstounu Josefu;
andělé strážný, chraň mě všeho zlého,
jen lásce čistě přispěj k rozkvětu.

Mysl tvoje ještě nepokojna,
a již v cestu světem se chce brát,
duše tvoje v málu jen zkušena
zdaliž umí pokušením vzdorovat?

Pojď a zkus, a ještě trochu,
nežli vkročíš v neznámý ti kraj,
tak hlas tajuplný děl mi v tichu
a již v dálnou samotu mě zval.

I loučím se s domovinou milou
s srdcem v touze, bolu tonoucím,
úzkost strídá se s radostí snivou:
Pán to sám tě volá Srdcem horoucím:

V samotě sám naučím tě znáti
lásku Srdce mého nezněrnou,
duše tvoje musí k němu vzpláti
láskou tichou, silnou, vždy věrnou.

Připoutav tě takto k Srdci svému
propouštím tě, duše milá, zpět,
svět již neškodí srdci tvému,
touha jeho navždy „Jest“ jest!

M. K. L.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 26.

„Kněží provozují řemeslo jako jiní.“

tak, nyní došlo i na kněze; už jsem si dlouho myslel, proč asi dáváš kněžím pokoj, či, že snad nemáš proti nim ničeho za lubem? A hle, tu to máme! Ty teď praviš, že úřad a důstojnost kněžská pouhým jest řemeslem, jako jiné? Co pak, prosím tě, chceš tím říci?

Chceš snad naznačiti, že kněží jsou podvodníci, že vykonávají úkony stavu svého, protože musí, aniž by sami věřili tomu, co činí a co káže? Či snad dokonce chceš je vinit, že hledají jen pozemský, hmotný zisk?

Tu bych ovšem musil co nejslavněji a nejdůrazněji obžalovaných od tebe a nařknutých kněží se ujeti a tobě do očí říci: »Lžeš!« Nejen že urážíš celý kněžský stav, ty i na cti utrháš, a to je hříšné.

Odkud pak, prosím tě, viš, že by kněží Ježíše Krista byli podvodníky? Či snad můžeš do jejich vnitra hleděti a v srdci jejich čísti, zda přesvědčeni jsou o důstojnosti a pravosti stavu a úkonů svých? A přece jest povinnost žalobce, aby žalobu svou také dokázal, důvody pádnými, nad slunce jasnějšími! Protož dokaz, co tvrdíš, vyzývám tě k tomu! Ale to již předem pravím, neuváděj mi za příklad a za důkaz nějakého zvrhlého kněze! Neboť považ, že není pravidla bez výminky a že právě výminka bývá důkazem a objasněním pravidla. Či snad by špatný příklad nehodného kněze tak do očí bil, kdyby nebylo sta a tisíců kněží zbožných, důstojných a posvátnému stavu ku cti sloužících? Na jakém pak rouše lze snáze znamenati skvrnu, na bílém či na černém? Zajisté na bílém, neboť na

černém by si ji málo kdo všiml. Právě tak se to má s katolickým kněžstvem, nepřítelé jeho, nevědomky, a zajisté i beze vsí vůle, dokazují jeho vznešenost a svatost.

Že i tu a tam některý kněz nehodný se vyskytuje, to nesmí tě mýliti, vždyť i mezi 12 apóstoly, které si sám Pán Ježíš byl vyvolil, byl zrádce Jidáš Iškariotský. Za zradu a nehodnost jeho však nelze ostatní Apóstoly přece zodpovědnými činiti. Takého kněze zvrhlého vyvrhuje církev sama ze středu svého s větší ošklivostí, nežli to sami nezna-bozi činí. Zpočátku ovšem hledí církev kněze zbloudilého dobrotou, napomenutím k rozumu přivésti, a to právem, či snad má pobloudilý kněz méně nároků na útrpnost a showivavost, nežli obyčejný bloudící laik? — Avšak nechceli se polepsiti, trvali tvrdosěji na svém, tu stihne jej trest církve nejtěžší, neboť vzata mu bývá pravomoc ku posvátným úkonům.

Konečně řekni mně, jaký pak prospěch hmotný má kněz z toho, že zpo-vidá, že káže, že ditky ve sv. náboženství vyučuje, že nemocné navštěvuje a je sv. svátostmi zaopatřuje, že chudým chleba dává buď sám anebo jiné za to prosí atd.? Rozvaž jen vše svědomitě a pak zvoláš: »Nikoli, kněží katolictví nejsou tací, za jaké je nepřítelé vykřikují.« Tito to dobře vědí a proto kněze katolické nenávidí a kde mohou tupí. Oni vidí v knězi zástupce Krista Pána, jenž jejich neřesti odsuzuje, jenž je kárá, napomíná ústy sluhy svého, a jenž je také jednou souditi bude. — Nepřítelé vidí v knězi zosobnělý zákon Boží, tentž zákon, jež každou chvíli svévolně přestupují.

Jelikož necti, neuznávají a nemilují

Pána, nechtějí proto ani o sluhovi ničeho slyšeti.

Kněží provozují řemeslo, pravíš, ba je to řemeslo vznešené, podivuhodné a veleprospěšné; vždyť účelem práce jejich jest zachovati duše bližních bratří, sester všech, pro Boha. dověsti je ku spáse věčné, připravovati je k cíli. Proto zoveme kněze dělníkem na vinici Páně, a to všim právem, neboť rozkaz Páně, který kněz plniti se snaží, ukládá mu dlouhou a těžkou práci.

Řemeslníci a nádenníci sdělávají látky pozemské, kněz však nesmrtelné duše; a čím duše výše stojí nad tělem, tím vznešenější jest i dílo kněze nad ostatní díla světská. Proto nepřipadné, ba pohanlivé jest jmenovati úřad kněžský a úkony s ním spojené, řemeslem. Kněz nečiní nic jiného, nežli že pokračuje a provádí vykupitelské dílo Ježíše Krista. Tento Syn Boží byl prvním, jenž na téměř díle pracoval, on pokračuje neustále, až do skonání světa, v církvi své, a to skrze kněžstvo. Dle příkladu Mistra svého jest kněz služebníkem jiných, celé osady své, vše, co jiní svým vlastnictvím zovou, srdce jeho, čas, zdraví, jmění i život jeho patří ne jemu, nýbrž všem, zejména chudým, bídným, opuštěným a dětkám; — těm, kteří pláčí a přátelůka nemají, jest kněz přítelem upřímným, a čeho se mu za oběť jeho dostává? Na vděk nečeká ani dle slov Mistra svého; za to však velmi často zakoušeti musí nevděku, pronásledování, pomluvy a pohany; a mstí se snad za takový nevděk? Nikoliv, i když srdce krvácí, neustává činiti dobré i těm, kdož jej nenávidí a tupí. Ejhle, jaký to život, jaké to sebezapírání! Když nastane bída a nouze všeobecná, když hlad trápí ubohou chudinu, když dopustí Bůh neštěstí na obec a zemi; když nakažlivé nemoci zuří, cholera, horečka, neštovice, tu uteknou nejdříve ti chlubní

a chvástavi lidumilové, ale katolický kněz vytrvá na místě svém, obětuje zdraví, jmění i život za ovce své, není nájemníkem, nýbrž pravým, pečlivým pastýřem. Dějiny dokazují pravdu tuto neščíslněkráté. Vzpomeň jen na velikého arcibiskupa Milánského sv. Karla Boromejského, když v Miláně mor zuřil, kterak všecko své jmění rozdal, ničeho sobě neponechav, tak že ani na čem spáti neměl a v celém jeho domě mnohdy ani kouska chleba nebylo. S nebezpečím vlastního života navštěvoval inorem stíženě, sv. svátostmi je zaopatřoval, o ditky zemřelých se staral, což i kněžstvo jeho věrně konalo. Podobně zachovalo se kněžstvo vždy a vsudy, nikdy neopustil kněz stádo svoje v neštěstí, nýbrž dle sil svých těšil, pomáhal, ano i život svůj nasadil. Kolik příkladů máme, že kněz jde k nemocným nakažlivou nemocí, jichž se všickni ostatní štítí? Co má za to? Zisk pražádný, mnohdy ztrátu zdraví, ba i života, ale činí přece tak jsa si vědom své vznešené povinnosti. Ejhle, také jest řemeslo kněze! Mohou se snad protivníci jejich něčím lepším vykázati? Ó těch nevděčníků! Pak mnohý z nich nebyl by nyní tím, čím jest, kdyby nebylo bývalo kněze, jenž jej z mládí vyučoval, do vyšších škol připravoval, hmotně podporoval. Tak mnohý, jenž nyní o kněžský stav se otírá, jedl kněžský chléb, bral za času studií svých kněžské nadační peníze, domohl se přímluvou kněží místa výnosného a čestného a na to vše zapomíná, tepe ruku, z které byl tolik dobrodiní dostával. Věru vděčnost není ctností nepřátel kněžstva.

Velikým neštěstím lidstva a zdrojem bídy jest, že se právě tak nejedná, jak kněží dle ustanovení Kristova káží. Naše milá vlast tolika stranami spornými roztrhaná, těžce zraněná nepokojí občanskými, může o sobě totéž říci, co pravil jakýs odsouzenec před popravou ku

svému zpovědníkovi, jenž jej na smřt připravoval a malou knížečku modlitebni do ruky mu dal: »Kdybch byl věděl, co v knížce této psáno, a kdybch byl to také v životě svém zachovával, nebyl bych spáchal ten hrozný zločin, pro nějž jdu na popravu.«

Ano kdyby lid, špatným příkladem a nestydatými řečmi nevěrců svedený, poslouchal více kněží svých a dle naučení jejich se řídil v celém jak domácím tak veřejném životě, tu bychom se dnes nemusili ptáti: »zahyneme? či můžeme ještě zachráněni býti?« Ó ano, můžeme býti ještě spaseni, ale potřebi jest navrátiti se tam, odkud se vyšlo, navrátiti se k Bohu a Kristu Ježíši, ježž jsme ponejvíce opustili, jest potřebno, aby slovo Páně vešlo v život, a to jest možno jen pomocí a prostřednictvím kněží, sluhů Páně. Bez náboženství Kristova jest lidstvo ztraceno; a právě za dob našich bylo by záhodno více kněží poslouchati, jich si vážiti, jim vděčnu býti; kdo to nečiní, nepochopuje potřeb časových, nepochopuje potřeb lidu; neboť s úctou a vážností kněží katolických klesá i vážnost a úcta před náboženstvím, před Bohem samým. Místo pomluv, místo posměchu měli by se křesťané více za kněze své modliti, měli by Boha prositi, aby kněžstvo silil v povolání a pravou horlivost mu vnuknul, aby jen hodné a horlivé muže povolati ráčil na vinici svou. Jistý zkušený spisovatel církevní pravil, že každá obec má kněze takové, jakých zasluhuje. Když pak i někdy naskytne se nějaká vada na knězi, tu není zajisté ani po lidsku, tím méně po křesťansku hned kamením posměchu potupy a pomluvy po něm házeti, není ani spravedlivo za chyby jednotlivce celý stav zodpovědným činiti. Proč pak se tak neděje u stavů jiných, na př. u stavu vojenského, učitelského, úřednického atd., kde se také semotam nějaký nehodný

člen vyskytá, proč pak jen u stavu kněžského? Je to spravedlivé, shoduje se to s pravdou liberálností, již se nepřátelé tolik vychloubají? Chybili kněz, nezapomínej, že i on jest člověkem, a že tedy slabostem podroben jest. Kněz chybující jest politování hodný, neboť větší trest jej za hřích čeká, nežli nekňeze. A konečně kdo tebe ustanovil soudcem kněžstva Páně? Kněze soudí církev a soudí Bůh! Nehleď na kněze tak jako na soukromníka, viz v něm zástupce Božihu dle úřadu a důstojnosti jeho, tuto cti a slova jeho poslouchej, neboť kněžím platí slova Spasitelova: »Kdo vás slyší, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; a kdo mnou pohrdá, pohrdá tím, jenž mne poslal.« (Luk. 10, 16.) Protož neříkej již s posměchem: »Kněží provozují řemeslo, jako jiní,« neboť lžeš a hřešíš.

Námítka 27.

„Proč pak si dávají kněží za výkony své platiti? Vždyť se milost Boží neprodává!“

Ovšem, máš úplně pravdu, milost Boží se neprodává, aniž se prodávati smějí výkony kněžské, skrze něž se milost věřícím uděluje. K mylnému náhledu o tom přivádí tě snad okolnost, že jsi povinen knězi u příležitosti některého výkonu, ku př. oddavek, pohřbu atd., nějaký obnos dáti, čili jak se obecně říká »stolu« platiti. O prodeji však zde řeči býti nemůže. A proč? Poslyš!

Kněz nepřijal na se úřad kněžský k vůli sobě, nýbrž ku cti Boží a ku spáse jiných; on jest sluhou Božím, proto ale také sluhou věřících; jeho povinností jest věřící sobě svěřené k Bohu vésti, proto je učí, aby Boha poznávali, jež milovali a jemu dle vůle sloužili. Kněz jest prostředníkem, skrze něhož Bůh věřícím milostí svých uděluje ve

sv. svátostech, kněz vykonává bohoslužbu veřejnou, on svolává modlitbou a žehnáním pomoc Boží a zvláštní jeho požehnání na osoby a věci. Poněvadž pak se kněz posvátnému a vznesenému úradu tomuto zcela oddatí musí, musí se netoliko zřici mnohých výhod, jichž jiní lidé požívají, tak ku př. domácích radostí, štěstí života rodinného atd., nýbrž zároveň i všech prostředků, kterými by potřeby pozemské si zjednatí mohl. Knězi není dovoleno provozovati obchod, řemeslo, průmysl a tomu podobné. Celý jeho život, jeho vzdělání, jeho čas náleží jiným. Tu ovšem jest nejen slušno, ale také nade vši pochynost spravedlivo, aby věřící za obět tuto na druhé straně nějakou náhradu knězi dávali a ku potřebám jeho vezdejším přispívali. Kristus Pán, Mistr náš, žil také z toho, co dobří lidé mu poskytovali, sv. apoštolové rovněž tak, a po nich všichni sluhové církve po všechny časy. Zde platí zajisté slova pisma sv.: »Hoden jest služebník mzdy své,« a »Kdo oltáři slouží, nechť z oltáře živ jest.« Ku cti lidu věřícího také říci dlužno, že od nejstarších dob rád kněžím svým, čeho potřebovali k živobytí, poskytoval. Způsob almužny této se měnil sice dle okolností a času, ale hlavní věc zůstávala přece tatáž. Aby však kněz nebyl jako poslední služebník odkázán jen na milost a nemilost věřících, co se hmotného zapaření týče, a poněvadž u přemnohých obročí duchovní skrovné jest, ustanovila církev i moc světská »poplatky stolové,« které věřící u příležitosti některých výkonů knězi odváděti mají. Nikdo však říci nesmí, že si kněz z a církevní výkony platiti dává; tvrzení takové prozrazovalo by jednak neznalost věci samé, jednak zlobu a nepřátelství ke stavu kněžskému. Podobně se to má i s nejsvětější obětí mše sv. Kněz přináší obět tuto Bohu, a trojí plyne z ní užitek: pro celou církev, pro kněze obětujícího, a užitek

zvláštní, jež kněz přivlastniti může, komu libo, živým nebo mrtvým. Přejeli si kdo, aby kněz na jeho úmysl mši sv. sloužil, záhodno a spravedlivo jest zajisté, aby nějakou almužnou knězi přilepsil; mši sv. však kněz neprodává. Ten nějaký obnos, který věřící knězi dávají, jest vpravdě almužnou, a proto spolu dobrým skutkem. Lid sám dobře to cítí, a proto neříká, že dává za mši sv., nýbrž na mši sv.

Konečně nenaříkej tak velice na poplatky »stolové.« Výkonů, při nichž se knězi něčeho od věřících dostává, jest poskrovnu, daleko větší část jich musí konati kněz zadarmo. Ba ze všech stavů, co jich jest, slouží stav kněžský lidu nejvíce zadarmo. — Jeli však nějaký církevní výkon s větší okazalostí spojený, ku př. oddávky či pohřeb, a máli se pak na faře více platiti, tu myslí mnozí, že všecken obnos knězi patří. Tu se velice mylí. Vždyť na částce této podíl mají i jiní: kostel, kostelník, varhaník, ministranti a p. Na to však, že kněz, kde chudoba jest, ani při takových úkonech něčeho nežádá, ba že mnohdy i sám dává, na to se zapomíná. Kněz musí také srdce míti pro chudinu, a tato zajisté k nikomu s takou důvěrou o almužnu nejde jako ku knězi a nikdy nehývá sklamána. Kněz musí všudy přispívati k účelům dobročinným, on zajisté nikdy při sbírkách s nějakým dárkem neschází. Kněz má podporovati a písemnictví, spolky atd. Nároky na sáček kněžský čini se veliké, a přisné pomyšlení neujde kněz, jež poněkud skrblí, proto i záhodno, aby ti, kdož mají a mohou, při církevních úkonech knězi »stolu« platili. Od nemajetných se bez toho něčeho nežádá. Kdo si kněze váží, kdo uváží, jak mnoho dobrého a spasitelného se mu knězem dostává, ten zajisté bez reptání, rád a ochotně přispívá knězi k potřebám jeho vezdejším.

(Příště dále.)

Klástersní zvonky.¹⁾

Napsal J. St. Pavlík.

Ú v o d.

Od pahorku s vížky štíhlé
gotického kláštera
přes pole se zvonků hraní
nese z rána, z večera.

Jak se krásně akord zvonků
sprádá v jemnou arii!
Každý z vás hned pozná, že to
píseň k Panně Marii.

Hrají zvonky, hrají denně,
neustanou ani ráz;
kéž i náš by tlukot srdce
pro Marii neuhas'!

Hravé zvonky od pahorku
zaléhají v širou pláň,
a já často nepohnutě
zadívám se vzhůru naň.

A mně zdá se, v jejich srdcích
jak bych steré písně čet',
žalné, plesné — jak je právě
světu hlásá zvonků ret.

Písní těch já na papíře
zachytil jsem slabý stín,
jak by dítko trochu kvítí
nasbíralo ve svůj klín.

Na neděli I. po Devítíku.

Podobní jsou mnozí lidé
rozsetému semeni,
v strništi jež uvázlo neb
na skalnatém temeni.

Zlatá slova knihy svaté
poslouchají zbožně sic,
ale příkaz Boží mizí
z paměti jim víc a víc.

Blah ten, jemuž ze semene
skutků dobrých vzroste klas —
donášel mi vítr v ucho
přelíbezný zvonku hlas.

Na Hromnice.

Hoj, jak zvonky krásně hrají
k světelnému průvodu!
Maria to se Synáčkem
do chrámu jde k úvodu.

K ní tam starce Simeona
prorocká se nesla řeč,
že to její čisté srdce
proklá kdysi bolu meč.

I ty's srdce Mariino
mcěm hříchu poranil;
zda už pravou skroušeností
její bol jsi odstranil?

Na neděli 2. po Devítíku.

Ve dvoraně hudba víří,
divý tanec, bujný ples,
ale s vížky malých zvonků
pláť se nese v blízký les.

O závod vše kněžně plesu
holduje a dvoří se —
Ježíši však na oltáři
málo kdo jen koří se.

Zvonky lkají, prosí tebe:
Navštívit jdi Pána dnes!
Však též za to uchystá ti
na nebesích stkvělý ples.

Na popeleční středu.

Človče, jen prach jsi, popel,
v prach se kdysi obrátíš,
na svět, jež jsi rád tak míval,
víckrát se již nevrátíš.

Podivně tak vížka zvučí
zvonků truchlým ohlasem:
Do chrámu pojd' ku popelci,
Spasitel tě volá sem.

Nuže jdi a na své čelo
skroušeností přijmi znak,
by tě někdy neuchvátil
pekelný ten hrozný drak.

¹⁾ Tyto „Klástersní zvonky“ budou milé čtenáře lahodným zvukem svým povzbuzovati o každé neděli a svátku a jiném památném dni po tento celý rok.

Na 1. neděli postní.

Poste se a plačte, kvilte —
v chrámu píseň tklivě zní,
i ta vízka na klášteře
jak by souzvučela s ní.

Srdce svoje roztrhněte,
nikoliv jen zevní šat —
volá prorok v Israeli
spásou duší zaujat.

Poste se a plačte, kvilte,
rychlé čiňte pokání —
žalostné dnes zvonek s vízky
do krajiny vyzvání.

Na 2. neděli postní.

V oblacích a zárném blesku
nad horou se vznášel Pán,
co s ním vážní arcioctci
rozmlouvali s obou stran.

Tvář se stkvěla jasným sluncem,
šat jsi viděl třpytně pláť —
Petr samou blažeností
stánky chtěl tam rozejpat.

I ty můžeš také slávy
jistou mítí záruku —
klášterní tak zvonky hrají
v harmonickém souzvuku.

Pro dobu postní.

Řeč při svěcení křížové cesty v Przně.

„Aj, vstupujeme do Jerusáléma a dokonají se všechny věci, které jsou psány skrze proroky o Synu člověka; nebo vydán bude pohánům a bude posmíván a bičován i uplíván; a když jej ubíjejí, zabijí jej a třetího dne z mrtvých vstane.“

(Luk. XVIII. 31—33.)

Kdo jest ten, jenž tato slova pronesl? Jest to jednorozený Syn Boží. O kom on slova ta pronesl? Kdo jest ten Syn člověka? Jest to opět jednorozený Syn Boží. A splnila se slova jednorozeného Syna Božího, která o sobě předpověděl? Ano. To nám dokazuje svaté evangelium; neboť všickni čtyři evangelisté vypravují o umučení a smrti Ježíše Nazaretského, pravého Syna Božího. Proč pak Syn Boží takovou potupnou smrt podstoupil? Na tuto otázku sám odpovídá těmito slovy: »Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul. ale měl život věčný.« Svatý Pavel dí: »Kristus miloval mne a vydal sebe samého za mne.« A tak každý křesťan, anž každý člověk právem zvolati může: »Ježíš miloval mne a vydal sebe samého za mne!«

Od toho času, co se ono proctví

Páně stalo skutkem, uplynulo více než 1800 let, a od té doby stal se Jerusálém cílem pouti tisícův a tisíců zbožných duší, které láska a vděčnost pobádala spatřiti a zulibati a slzami smočiti ona místa, která Pán Ježíš svou krví skropil. Tak také putovala ve 4. století zbožná Helena, matka prvního císaře křesť., Konstantina Velikého, do Jerusáléma a pátrala po sv. kříži, na němž Spasitel světa pňel; našla jej a postavila nad hrobem Páně velkolepý chrám.

Ačkoliv i naše srdce k posvátnému Jerusálému se táhne, přece pro velikou vzdálenost a jiné překážky nelze nám do svaté země putovati a zulibati cestu, kterou Beránek Boží s křížem pro spasení naše kráčel. Proto jest nám vítána pobožnost křížové cesty, jak od duchovních synů šerafinského otce, sv. Františka, po celém západě rozšířena a od sv. apošt. Stolice římské schválena jest. Na 14 totiž obrazích představuje se nám to, co dle pisma sv. a starobylého podání s našim

milým Spasitelem se dělo od domu Pilátova, kde byl nevině odsouzen, po celé jeho bolestné a poslední cestě, kterou obtížen jsa přetěžkým křížem konal — odtud název: cesta křížová — až na místo popravné, horu Golgotu čili Kalvarii, kdež oděvu oloupen (jak prorok před-

pověděl: »Rozdělili sobě roucha má a o můj oděv metali los«), myrrhou a žlučí napájen, na kříž položen a přibit jest, kde po 3 hodiny v nevyšlovných mukách vise, od svých učeníkův opuštěn, od svého národu zavržen, mezi dvěma lotry duši vypustil. To jest

Pán Ježíš se loučí se svou Matkou.

dvanácte zastavení, ku kterým ještě dvě jsou přidána: snímání mrtvého těla Kristova s kříže a jeho pohřeb.

Porovnáme-li křížovou cestu s bolestným růžencem, tedy křížová cesta začíná až se 4. tajemstvím (»Který pro nás těžký kříž nésti ráčil«). Všecky předeslé muky na duši i na těle: Ježíšova smrtelná úzkost a krvavý pot v zahradě Getse-

manské, zrada Jidášova, spoutání Kristovo, soud v domě Anášově a Kaifášově, políčkování a uplání, jeho potupení ve dvoře krále Herodesa, ukrutné bičování a trním korunování, jeho lidu od vladaře Piláta představení (»Ejhle člověk!«): to vše tu vyobrazeno není; ačkoli zbožný křesťan konaje pobožnost křížové cesty může při kterémkoli zastavení i ty všecky

muky předešlé si rozjímati, na př. patřili na svatou hlavu Páně trnovou korunou obvitcu, může si ony ukrutné bolesti trním korunování rozvažovali. K získání odpustků křížové cesty se žádá, o umučení Páně vůbec rozjímati.

Zbožná duše obcházejíc štaci křížové cesty vidí v duchu svého milého Ježíše jako živého před sebou; jakoby to všecko, co na obrazech vymalováno, bylo živé; tak si to myslí, jakoby se to nyní před očima jejima všecko dělo. Ona kráčí za Ježíšem tak jako panenská jeho Matka, jejížto duši meč bolesti pronikal, ona viděla Synáčka svého v takovém trápení. Ona hořce oplakávala hříchy světa, které Synu Božímu takové muky připravily; ona obdivovala nepochopitelné smilování nebeského Otce se hříšným pokolením lidským; ona klaněla se tichému Beránku Božímu, který z dokonalé poslušnosti k Otci a z nevystižitelné k nám lásky dobrovolně našim Vykupitelem býti volil a krvi svou dluh náš splácel. S těmito city obdivu, bázně, víry, lásky, důvěry, zahanbení, důvěry kráčí zbožná duše od štace ke štaci. »Tak mne Bůh miloval, aby mne pro nebe zachoval! Ó láska Boha mého! Kamenné by srdce bylo, kdyby Boha nemilovalo! Miloval mne, a já bych Ježíše nemiloval? Pro mne umřel, a já bych zoufal? Pro mne trpěl, a já bych pro Krista nic nechtěl trpěti? Bránu nebes mi otevřel, a já bych kráčet ku bráně pekla? Otec smířil, a já bych novými hříchy hněv Boží na sebe volal? Ďábla přemohl, a já bych dobrovolně otrokem ďablovým se činil? Syn Boží usmrčen — ó jak hrozná jsi spravedlnosti božská, ježto jsi takovou výplatu žádala za hříchy světa! Ó jak ohydná obluda před očima Božíma je hřích! Kéž bych jen nikdy byl nezhršil! Aspoň ode dneška žádný hřích více!«

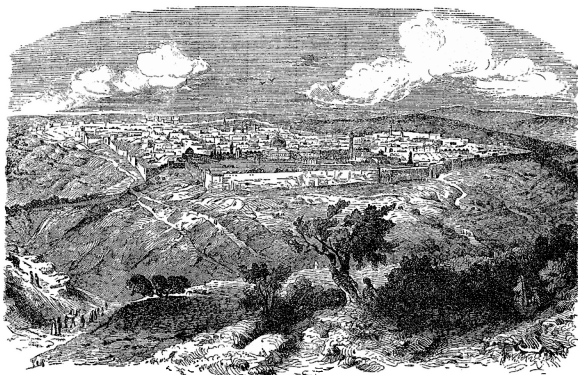
Když Syn Boží svým učeníkům naposledy své utrpení předpověděl a

posledně cestu do Jerusalema nastupoval, praví sv. evangelium: Oni tomu nic nesrozuměli. A podobně děje se i nám za těchto dnů. Kristus nastupuje cestu utrpení na svých údech, ve své církvi, a my tomu nerozumíme a rozuměti nechceme. Kristus vydán jest pohánům novověkým, kteří nic nevěří, všecko zjevené nadpřirozené náboženství zavrhnou, a proto pravdě křesťanské katolické se posmívají, jizlivými jazyky papeže, biskupy, kněze a věrné katolíky bičují, slinami svého pekelného vzteku uplývají; ano svobodní zednáři chtějí Krista v jeho církvi zabiti, církev se světa vyhladiti. Proto chrlí celé spousty lži a pomluv a křivého obžalování proti církvi Ježíšově, církvi římsko-katolické: že překáží osvětě a pokroku, že se pro nynější pokročilý věk více nehodí, že se přežila, vyšla z módy, že její články víry se nesrovnávají s vědou; víra prý je plná zázrakův, a věda neuznává žádné zázraky; víra prý učí prvopočáteční hřích, a věda žádný prvopočáteční hřích nevidí, člověk prý se rodí na svět dobrý a nikoliv s hříchem; nač křest a nač zaklínání zlého ducha při křtu? Lékařská věda celé tělo lidské prý rozpytvala, ale duše nikde nenaalezla; hvězdáři svými dalekohledy celý vesmír prý prohlédli, ale Boha a nebe nenašli; geologové vnitřek země hluboko přeryli, ale nikde pekla nenašli; a tedy co prý učí církev katolická o Bohu, o duši, o pekle a ďablu, to prý je všecko pověra, lež a klam! Bible prý není písmem sv., ale knihou báchorek pro malé děti. Kristus prý musí stůj co stůj ustoupiti před záři nového slunce novodobé vědy a kultury! To jest příčina, proč před 20 roky zrušena byla u nás škola náboženská; proto liberálové odporují opětnému zavedení školy náboženské; proto by kněze s katolickým katechismem a biblickým dějepísem rádi ze škol vystrčili a nový katechismus o

lidském rozumu jako Bohu do škol uvedli, jak to ve Francouzsku skutečně již učinili.

To není ještě všechno. Kristu a jeho církvi se spílá, že obzoruje volnost, svobodu člověka; tak prý překáží volnému průmyslu a obchodu svými nedělemi a svátky, jimiž prý se mnoho času zmaří; obzoruje prý ducha lidského, ana žádá poslušnost k církvi, k panovníku, poddanost dětí rodičům, poddanost ženy mužovi, zapírání sebe, krocení tělesných

puďů, hněvu, smilstva, nestřídmosti a j. Takové učení nehodí prý se více pro nynější dobu všestranné volnosti a rovnosti. Vrečnosti prý nejsou od Boha. Církev a stát uvrhly prý na lidi nesnesitelné jho nespravedlivé, a toto jho musí lid se sebe svrhnutí, tyranství kněžské a královské musí vzítí konec, kněží a panovníci musí vyhlazeni býti; »poslední král uskrčen buď na stěvách posledního kněze,« toť cíl svobodných zednářů, pak prý bude na světě dobře!

Jerusalém.

Ženě dána budiž svoboda, prýč tedy se jhem manželským, a mí-to manželské lásky budiž dána ženě volná láska; žena emancipovaná vystoupí z těsného kruhu rodinného ven do společnosti, budiž mužovi ve všem na roveň postavena a nikoliv poddána a poslušna — a volné budiž požívání všech rozkoší, vždyt jsme bratří a sestry, jsme lidé! volnost přirozenosti! co je přirozené, to je dobré!

Ó kéž by sám Duch svatý osvětil rozum náš a milostí svou dotekl se

srdce našeho, abychom těmto lžím svůdce ďábla a jeho mnohých náhončích nevěřili, ale Pána Ježíše a jeho sv. církve pevně se drželi a právě v jeho utrpení věrní mu zůstali, posměchem, potupou i pronásledováním zastrašiti se nedali. Ježíš je pravda, jeho církev je utvrzením a sloupem pravdy, a proto zavrhneme rozhodně, co se Kristu a jeho církvi protiví. Ježíš nám získal pravou svobodu, svobodu synů Božích, a tuto svobodu nedejme si za žádnou cenu vzítí lichou svobodou ďablovou, která nic jiného

není leč plané, krásné slovo, kterým se zakrývá skutečné, bídné otroctví. Svoboda toho nynějšího světa je lest ďáblova, a proto pozor!

Vy panny a ženy, držte se Krista a té svobody, kterou vám Kristus získal; ostříhejte čistotu panenskou a věrnost manželskou a nedejte se žádným lichočením, tou svobodou žen, emancipací nyní tak chválenou osáliti; past' ďáblova to na vás, hnusné otroctví!

Trojím proudem celé peklo žene útokem na církev Kristovu a na nás. Předně rozpoutává lichou svobodou vášně tělesné. »Jez, pij, hoduj, užívej světa!« tak mluví ďábel zvláště mládeži. Ejhle Kristus, Pán a Mistr náš je spoután provazy, on trpí, on umírá, největší dílo lidského vykoupení dokonává na kříži, a zůstaňme mu věrni v práci, postu, modlitbě, sebezapírání, kříži!

Ďábel láká lid dělnický, fabriční na svou stranu heslem bratrství: továrník i dělník jsou bratři! A proto děl se o peníze, a nedáli po dobrém, berte násilím a nešetřte ani života. Boj nemajetných proti majetným!

Ó katolický dělníku, pro Boha tě prosím, varuj se této pasti ďábelské! Věz, že krádež, loupež, vraždu a všelikou nespravedlnost Bůh zapovídá; věz, že všecko, co je proti zákonu Božimu, je škodné a záhubné; věz, že srdce matky tvé duchovní, cirkve, krvácelo pro tebe, když viděla, kterak velkokapítal tebe se zmocnil a čím dále tím více zotročoval, a to tím více, čím více od chrámu Páně tě vzdaloval. V tom leží příčina bíd tvé: že jsi pohrdl službami Božími, potratil i svou důstojnost i chléb. Církev sice vždycky dovolávala se toho, aby se ti nebránilo v neděli a ve svátek chrám Páně navštívit; že nejsi stroj, ale člověk, který potřebuje odpočinku; že jsi křesťan, stvořený pro nebe; že máš duši a ta že též potřebuje posily. Tak

volala církev, ale na hlas její bohatí páni nic nedbali. Církev je spoutána. Není tedy církev ani učení její tvým neštěstím vinno, ale bohaprázdnost a nevěra nynější doby, kterou jsi se sám, ty dělníku křesťanský, strhnouti dal a za nějaký příplatek i v neděli pracoval říkáje: Mně se chce v neděli také jisti! a zapomněl jsi na slova Kristova: »Ne samým chlebem živ jest člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.« Tento duchovní chléb láme se ve chrámu Páně.

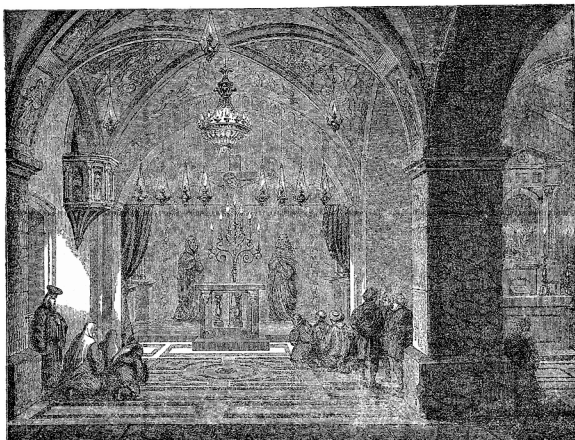
Církev však nyní tím více krvácí a o tebe, ubohý dělníku, se bojí, vidouc, kterak sváděn bývaš. abys se chopil nedovoleného prostředku, abys ze své bídy si pomohl revolucí. Ó dělníku křesťanský, ejhle! tvůj Ježíš stojí před tebou chudý — tak tebe miloval, že pro tebe dobrovolně chudým se stal, aby tobě tvou chudobu osladil; chtěl bys svého Ježíše opustiti? Ejhle! tvůj Ježíš: spoutaný, zbičováný, trním korunovaný, pláštěm starým postupně oděný, uplvaný, políčkováný, žlučí a octem napájený, nepravdivě odsouzený, jenž neměl, kde by hlavy své sklonil, jehož smrtelným lůžkem byl kříž: hle! tento Ježíš vztahuje po tobě ruce své a zve tě, bys jej následoval: Pojď, ty křesťanský dělníku, pojď za mnou a nezdářej se nésti svůj kříž za mnou; viz, můj kříž byl mnohem těžší; na něm ležely celého světa i tvé hříchy; následuj mne; po utrpení přijde oslavení; po boji vítězství; se mnou zvítězíš, beze mne zahyneš! »Já jsem cesta, pravda a život!«

Že právě dělníci, brusíci skláršti tuto křížovou cestu pořídili, jest krásným důkazem jejich viry a lásky k trpícím Spasiteli. A tento skutek nezůstane bez odměny. Ježíš Kristus zachová vám vaši svatou katolickou viru a vleje do srdcí vašich i vašich dítek oheň své svaté lásky a dá vám vytrvalost v sv. boji pro sv

katolickou víru a v nebi věčnou odměnu. — Křesťanství dělníci, dovolávejte se svých práv lidských i křesťanských, ale cestou zákona, tak jak se na křesťany sluší. I Kristus se bránil proti nespravedlivému poličku, rka ku služebníkovi: »Proč mne tepeš?« Ale on též poručil Petrovi: »Schovej meč svůj do pochvy!« Kristus neprotivil se zákonité vrchnosti, naopak podrobil se ne-

spravedlivému rozsudku Pilátovu. Konečně pyšný ďábel usiluje vyvrátiti skálu Petrovu, papežství, chce roztrhati jednotu církve, biskupy od papeže, kněze od biskupů, lid od kněží odtrhnouti.

Ó zachovejte poslušnost ku svaté církvi, k její viditelné nejvyšší hlavě, římskému papeži, poslušnost svému biskupu, poslušnost svému knězi, který vám jest poslán! Touto poslušností zachováte sobě

Kaple ukřížování Páně.

i svým potomkům ten nejdražší poklad, pravou sv. katolickou víru. Varujte se pýchy a všetečného zkoumání; lež podává se nyní chytrácky obalena pozlátkem pravdy, pravím pozlátkem na chycení všetečných, pyšných, neopatrných. Ve věcech víry musíte se podrobiti úplně církvi sv. podle určitého výroku Páně k apoštolům: »Kdo vás slyší, mně slyší, a kdo vámi pohrdá, pohrdá mnou a tím, který mne poslal, Otcem.«

Ano, Kristus kráčí na smrt! Nyní

vede se boj na život a na smrt víry Kristovy! Neděle a svátky znesvěceny, sv. svátosti zavrženy, Bůh a jeho sv. zákon zlehčen, pravda a upřímnost vymizela, za to vidíme křivé přísahy, vzdorovitost, zpusťlost, smilstva, cizoložstva, divoká manželstva, obžerství, sváry a soudy. Svět v kalu hříchu se válí a ve své převrácenosti pošetile volá: Není Boha, není soudce, není pekla; o nebe po smrti nestojíme, tu si ho udělejme! »Jedli a pili, ženili se a vdávali, až přišla

potopa a zachvátila všecky.* Ó katolíci! buďte celými katolíky! s duší, s tělem! Modlivejte se rádi tuto křížovou cestu a hleďte podobnými se státi tomuto pro

vás ukřížovanému Spasiteli. Ve stínu kříže okřeje duše vaše, křížem otevřete si bránu nebes!

O nejsv. oběti mše svaté.

Podává Placidus B., ř. sv. B. (Č. d.)

Me mši sv. jakožto celku rozeznávají se čtyři částky hlavní, a sice: »Evangelium, obětování, proměňování (též pozdvihování zvané) a přijímání.« K hlavním oddílům těmto druží se pak části podřízenější, které buď přípravou jsouce částí hlavních, buď jako velevhodné doplnění po nich následující, tvoří ve spojení s nimi celkový úkon ten nejsvětější a nejvelebnější.

Přihlížejíce k připomenutému již jednou účelu řádků přítomných, kterým jest zajisté opatření zbožným čtenářům přiměřeného rozhledu po oběti nejsvětější jakož i pokyny nějaké dáti k řádnému a platnému jí obcování, přidržíme se cesty, po níž běže se sv. Ignác z Loyoly v překrásné knize svých duchovních cvičení a z podotknutých právě příčin praktických rozdělíme vznešený předmět úvahy své v následujících sedm částí:

- I. Introitus,
- II. Epistolou,
- III. Evangelium,
- IV. Obětování,
- V. Pozdvihování,
- VI. Přijímání,
- VII. Konec mše svaté.

I. **K Introitu.** Upraviv kalich na oltáři sestupuje kněz obětující pod nejnižší stupeň oltářní, kdež říká modlitby stupňové od místa vykonávání svého tak nazvané. »Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.« To jsou první slova, jež zavzní z úst kněze svatým křížem při tom se znamenajících. Jak hluboký tu ukryt význam! Obět kříže počíná tímže zna-

mením přesvatým. Na to vyslovuje kněz slovy žalmu 42. vroucí touhu po vykonání drahocenné oběti novozákonné. Žalm tento složen byl Davidem v době, kdy, prchaje před Absolonem, v krajněm zajordánské vzdálen míst svatých meškal. Lid nesvatý, odpadlý a muž nespravedlivý zapudili jej od síni Hospodinových. I naši duši zapudily hříchy a myšlenky světské od chrámu milosti Boží, obcování se syny nepravosti odloučilo ode tváře Páně. Veliká jest vina naše a příliš velebné sestoupení Syna Božího na oltář, tak že dostatečně odůvodněna jest úzkost a bázeň svatá, s níž přistupuje duše k oltáři Božímu. Ale pevnou důvěru vlévají duši utěšující slova žalmu a ona plna spásné naděje obrací se ku kajicnému vyznání všech svých vin a poklesků. Kněz hluboce skloněn s rukama na prsou sepjatýma modlí se Confiteor. Hodně přinášení oběti nejsv. vyžaduje úplného očistění i od poklesků každodenních, odtud ono vyznávání hříchů veřejné. Děje se pak vyznávání toto před Bohem všemohoucím, Marií Pannou, sv. archandělem Michaelem, sv. Janem Křitelem, sv. apoštolů Petrem a Pavlem, všemi ostatními svatými a bratry našimi pozemskými, kteří všichni na konec za pomoc a přímluvu u Boha se žádají.

Věc spočívá na následujících názorech:

Matka Páně se vzývá, poněvadž jest útočištěm hříšníků, pomocnicí křesťanů, potěšením zarmoucených, Matkou Toho, který od nás tak bolestně bývá

urážen, k němuž tak necitelně a nevděčně se chováme. Vžívá se archanděl Michael, který proti zpronevěřilým andělům a družině jejich v síle Boží vyvstal, mocný bojovník, jenž přivádí duše před tvář Hospodinovu, zástupce všech sv. andělů, kteří vyslání jsouce k ochraně těch, již státi se mají dědici spásy, s plesáním velikým radují se z obrácení hříšníkova. Sv. Jana a Křtitele dovoláváme se jakožto předchůdce Páně, který připravoval stezky jeho. Spasitel sám propověděl o něm, že nepovstal větší mezi zrozcenci ženinými nad Jana Křtitele — kéž nebesky vážný a opravdový zjev jeho vůdcem stane se nám na cestě pokání! Knížata apoštolská, sv. Petr a Pavel, ti mužové blahoslavení, kteří hlásali sv. evangelium po všech končinách, nemohou opustiti církve sv., již věrnou krví svou zpečetili a zúrodnili. Jak blízko

stojí v nebi u božského Mistra svého, jak čestná místa zaujímati budou při soudu posledním! Jak účinnou jest tedy prosba jejich za nás ubohé hříšníky, abychom s knězem svatě obět nekrvavou Bohu mohli přinést! Všechny svatých i spolubratří svých pozemských dovoláváme se pro úzké své s obojími spojení; tvoříme zajisté všichni jedno tělo duchovní, mezi jehož údy jednotlivými nejroucnější panuje vzájemnost; trpili jeden úd, trpí všechny spolu, a jedenli se raduje, všichni ostatní rovněž radost cítí.

Milost Boží jest veliká a milosrdenství Hospodinovo nemá konce. Svatá slova slitování, odpustění a prominutí zaznívají z úst kněze, provázená znamením sv. kříže, neboť Kristus jest to, jenž odpustění udílí a na kříži draho-cenného pokladu toho nám dobyl.

(Přítě dále.)

Tři rozjímání na den Očišťování blah. Panny Marie.

V rouše českém podává *Flacidus B.*, ř. sv. B.

María Panna — Boží Rodičkou.

Důstojnost Marie Panny jakožto Matky Boží probouzí v nás myšlenky na vše, co velikým, svatým, krásným a milovaním hodným zváti se může. Tvá první a nejvznešenější přednost, ó Maria, původ a počátek všech předností ostatních, jest božské Tvé mateřství. Ten, jenž od věků sám ze sebe život má, pravý Bůh, spojiv se s přirozeností lidskou, stal se synem Marie Panny. Ona neporodila, jako matky jiné, pouhého člověka, nýbrž tělem se stavší Slovo Otce věčného (sv. Cyr.); a zlořečen budiž ten, který Emanuele našeho za pravého Boha a nejbl. Pannu za pravou Boží Rodičku neuznává! (Sv. Efrem.)

Syn temnosti chtěl kdysi tuto důstojnost Marii Panně upříti i napadl drzým

útokem vznešenost božského jejího mateřství. Ale tu jednomyslně obrátili se národové s knížaty svými ku správě církve a pohnuli ji shromáždit se, Marii Pannu obrániti a nepřátely její k zahanbení přivésti. A když dvě stě biskupů na sněmu epehezkém, Duchem sv. vedených, jednohlasně pozdvihli hlasů svých ku přiznání Marii Panně důstojnosti Bohorodičky — Theotocos — tu celý svět křesťanský zajasal radostí, věřící prolévali slzy radosti, líbali biskupům ruce i nohy, osvětlovali slavnostně ulice, jimiž se brali, nadšeně volajíce: »Blud jest potřen, Maria Panna zvitězila, Maria jest Matkou Boží! Čest a sláva Bohu nejvyššímu!«

Jakého stupně nabude teprve radostné toto plesání, až z úst a srdcí všech vyvolených, všech andělův a duchů blaže-

ných zazní před trůnem jejím výkřik radosti: Theotocos! Boží Rodičko! — Ó Maria, Ty jsi Matkou Toho, jehož slávu a velebnost nebesa zvěstují, a jehož dílem jest obloha; Matkou Toho, který pouhým kynutím prstu svého zachováva zemi i veškerý život na ní, který trůny a žezla dle libosti udílí sám spočívaje na křídlech Cherubinů.

Důstojnost Matky Boží povyšuje Tě, Maria, nad všechny tvory i duchy nebeské; důstojnost Tvá jest v jistém smyslu důstojnosti nekonečnou. (Sv. Tom.) Poněvadž Bůh svolil býti Synem Tvým, povýšil Tě tak vysoko, jak pouhý tvor vůbec povýšen býti může. (Sv. Bonav.) Důstojnost tato činí tě v nebi Bohu tak blízkou, jak jen bytost stvořená Tvůrci svému přiblížiti se může. Poněvadž pak důstojnost tato v jistém smyslu jest nekonečnou, jest také sláva a velebnost Marie Panny v jistém smyslu bez konce. (Sv. Bernard.) Ona nestojí u trůnu Božího toliko jako prosebnice, nýbrž zároveň jako velitelka; neprosíť pouze jako služka, nýbrž rozkazuje jako královna. (Sv. Dam.)

Tvůj trůn nebeský, ó Maria, stojí po pravici trůnu Ježíšova, tak jako Vykupitel nás na pravici věčného Otce svého trůní. Otec a Matka radují se nad Synem svým. Otec zplodil jej od věčnosti, Matka porodila jej v čase.

Tak velika jest ta důstojnost, tak oslňující ona velebnost, že žádný rozum lidský úplně pochopiti jí nemůže. Teprve v těch vlastech nadzemských, v tom sídle blaženosti věčné bude nám zjeveno, k jaké vznešenosti byla jsi vyvýšena tím, že jsi se stala Matkou Syna Božího. Svatá Boží Rodičko, oroduj za nás!

Matka Kristova.

Ó církvi svatá! Ty nespokojuješ se Marii Pannu toliko Boží Rodičkou zváti, ty přikládáš jí jiné ještě jméno čestné,

velebnost její vyznačující, zovoue ji „Matkou Kristovou.“ V osobě Kristově spojeno jest božství i člověčenství. Maria Panna jest Matkou Bohočlověka a jakožto taková trvá s Kristem ve spojení nejužším. Tělo a krev Marie Panny, z nichž utvořilo se přesvaté tělo Ježíše Krista, povýšeny byly po tomto sjednocení božství a člověčenství v jistém smyslu k důstojnosti božské. Nestává jiného tvora, který by tak úzce s Bohem spojen, tak blízkým božství byl, jako tato blahosl. Matka, z níž narodil se Ježíš, jenž zove se Kristus. Spasitel náš spočíval v lůně Marie Panny jako ve svatyni. Nechal se v náručí její nositi, rukama jejima ošetřovati, byl jí poddán a poslušen, a ještě na kříži rozpomenu se na přední povinnost lásky synovské.

Žádný syn nikdy nemiloval tak matky své, jako Ježíš Marii; žádná matka nechovala větší lásky k dítěti svému, jako Maria Panna k Synu svému, Bohočlověku. Lásku, již otec i matka dítky své objímají, soustředila celou blahoslavená tato Matka ve svatém srdci svém; lásku, již povinen jest syn otci a matce své, prokazoval Spasitel náš panenské Matičce své samojediné. (Sv. Anselm.)

Až spatříme Marii Pannu kdysi na trůně jejím nebeském, ó pak plně srozumíme, k jaké neskonale výši i velebnosti povýšena jest jakožto Matka Páně. Mezi Bohem a Marii Pannou nastane jakýsi poměr rovnosti. (Sv. Bernard.) Naplň milosti, jež v Kristu se shledává, usídlí se i v Marii Panně. (Sv. Jeron.) Skrze Marii Pannu zvelebena byla nejsvětější Trojice ve všech končinách země, skrze Marii Pannu zasvitlo světlo sv. evangelia všem národům, skrze ni byli a jsou dosud hříšníci na cestu pokání spasného uváděni. (Sv. Cyr.)

Budiž tedy pozdravena přeblahoslavená Matko Páně! Oroduj za nás a pomocné ruky své od dítek svých ubohých

neodvracej! Přímluva Tvá svatá nemůže nepotkati se s výsledkem. (Sv. Brig.)

Maria Panna — naši Matkou.

K Marii chci oči svých pozvednouti. Matka Páně v rajske velebnosti své jest zároveň mojí matkou. Jak okřívá srdce mé při pomyslení na její krásu, důstojnost, velebnost, svatost, na její stěsti nebeské! Čím hlouběji přemýšlím o velikosti Marie, tím více rozněcuje se láska má k ní, tím větších nabývá rozměrů moje k ní důvěra.

Ó jak podivuhodná to Matka! Nebe i země trnou podivem nad nezměrným leskem její krásy, nad velikostí tajemství, jež na Marii Panně se zjevila. Kdo pochopí zázrak ten převeliký? S nečistší lilijí panenství spojuje blažené mateřství. Maria, narozená v čase, život dává tomu, jenž žije od věků. Tvor konečný, smrti podobný, na svět přivádí toho, o němž s úžasem pravi prorok, o všichni národové, jakoby nebyli, tak jsou přede

tvatí jeho. (Is. 40. 11.) Děvka Páně stává se Matkou jeho. Maria, tvor nečistší, stává se Matkou Stvořitele všemocného. Z potůčku vyvěrá pramen. Dílo rukou tvůrčových dává téměř Tvůrci život. Kdo viděl kdy zázrak podobný?

A tato »Matka Stvořitele« jest zároveň také »Matkou Spasitele.« (Lit. Lor.) Z rukou jejich dostalo se pokoleni lidskému vykoupení; neboť z lůna jejího vyšel Ježíš, světa Spasitel. Maria jest pravou matkou živoucích, druhou Evou; prostřednicí naší blaženosti (sv. Bonav.) a v jistém smyslu spásou světa. (Sv. Damasc.)

Ó nevyzpytatelné, útěchyplné tajemství! Co sladké důvěry probouzí se v srdci mém! Matka má jest Matkou Ježíšovou, a ten ničeho jí nemůže odepřiti. S jakou jistotou mohu se tedy žádoucího vyslyšení nadíti, obrátímli se s prosbou k Marii Panně! A kde ukryto lépe slabé děčko, jak na klíně matčině?

O p o s t u.

Blíží se svatá doba postní, ejhle čas to příjemný a dnové spasení. Nebo můžeme zase za hříchy své činiti Bohu milé pokání, poněvadž ty dny sv. nevěsta jeho církev ku pokání ustanovila a můžeme si mnoho zásluh získati pro království nebeské.

Doba postní jest dobou kající a mnohému se nelíbí. Nejvíce nejsou lidé proto s postem spokojeni, poněvadž se mají postiti, činiti si újmu v jídle. Mnozí by se snad postili, kdyby věděli, co půst je a jak to dělati mají; jiní zase jsou plni předsudkův o postu. Daří si od druhých namluviti, že to nehývalo, že to zase cosi nového, že je to zbytečné, ano i zdraví škodlivé. Bychom ty předsudky zapudili, vyložime s pomocí Boží nauku o postu. Doufáme, že pak čtenáři naši budou rádi svaté posty zachovávat i že jiné pro zachovávání svatých postů získají aneb aspoň modlíti se budou,

aby všickni křesťané svaté posty zachovávali. Nejprve vyložime, co sv. půst jest, které dny postiti se máme, kdy to bylo ustanoveno, jak se postiti třeba a že půst je ke zdraví duše i těla.

Když se mluví o postu, třeba míti na paměti újmu v jídle (to jest pravý půst) a zdržení se od masitých pokrmů. Újma v jídle nebo půst v užším smyslu, jak bohoslovci říkávají, záleží v jednom nasyčení se za den, a to ne před polednem; zdržením se od masitých pokrmů se rozumí zápoověď požívati masité pokrmy. zapovězeno tedy požívati maso, masitou polévku, krev, sádlo (t. j. sádlo s chlebem na př. jisti) a slaninu.

Sádla nebo rozpuštěné slaniny bez oškvarků dovoleno užívati ku připravování pokrmů. Podobně i nemůže se chudobným lidem bráti za zlé, užívajili pro velikou chudobu k maštění pokrmů loje. S postem samým třeba i konati duchovní půst,

nebo postiti se a hříchů se nevarovati, anebo z lidských ohledů se postiti, aby se na př. uspořilo peněz, anebo pro lidskou chválu si újmu v jídle dělali, nepomáhá. Třeba se postiti z lásky k Bohu a z poslušnosti ke sv. církvi.

V které pak dny přikázáno zachovávat újmu v jídle? Jest to čtyřicetidenní půst, čtvero suchých dní, pět vigilii nebo svatvečerů zasvěcených (velkých) svátků a všechny středy a pátky v adventě. V tyto dny jsme povinni si učiniti újmu v jídle, to jest nasytiti se jen jednou za den. Zdržeti se od masitých pokrmů poroučí se na všechny pátky celého roku, na popeleční středu, ve středu suchých dní, na sobotu před sv. Duchem a štědrý večer. V mnohých zemích ustanoveno též postiti se v sobotu, t. j. nejísti masitých pokrmů, a na křížové dny (na př. v Polsku). Všecky posty ustanovila sv. církev mocí jí danou od Krista Pána. Dle slov Jeho: »Kdo vás slyší, mne slyší,« »kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá,« a zvláště: »cokoli svážete na zemi, bude svázáno i na nebi, a cokoli rozvázáte na zemi, bude rozvázáno na nebi.« Nerozumně tedy mluví, kdo říká: postiti se nemusím, to není Boží přikázání. Co církev poroučí, sám Bůh poroučí. Kdyby neměla církev sv. práva přikázání dávat, nemohla by obstáti, musila by zaniknouti.

Kromě toho jest církev sv. naše duchovní matka a jako tělesná matka má právo dětem svým poroučeti a zapovídati, co jim není k užtku, tak i církev svatá má podobné právo, aby děti své mohla odchovat pro nebe. Nic nového nejsou postní přikázání. Po všechny časy se křesťané postili a za dřívějších časů se postili velice svědomitě. Dříve se nejedlo masa po celý čtyřicetidenní půst a v sobotu také nepoživali křesťané masitých pokrmů.

Kdo pak ustanovil čtyřicetidenní půst? Který pak papež anebo kněz? Prohlédneme-li si církevní dějiny, marně se namáháme, nenajdeme toho. Zeptáme-li se svatých Otců církevních, odpovědí nám, že to od časů svatých apoštolův ustanoveno, aby se ten půst konal. Tak píše sv. Ambrož († 397 po Kr.), biskup milánský, sv. Augustin († 430.), sv. Jeroným († 420), sv. Lev I., papež

(† 461). Ano i na mnohých místech trval půst již od neděle devítiniku až do božního Hodu velikonočního. Jak Tertullian, církevní spisovatel ve druhém století žijící, ve knize o postu (de ieiunio) píše, postili se křesťané za jeho času již velice přísně. Píšeť, že »se postili o chlebě a o vodě.« Svrchu zmíněný sv. Ambrož praví ve knížce o almužně a postu (de elemosyna et ieiunio) v kap. 10., že nejedli až do večera ničeho, že se i zdržovali od pokrmů dovolených jako od masa, ryb, an i od mléka, másla, vajec i sýra. Tertullian poznamenává, že mnozí tak přísně zachovávali půst, že po 40 hodin ničeho nejedli. Zvláště po 3 dni svatého týdne (na zelený čtvrtek, velký pátek a bílou sobotu) ničeho téměř nepoživali. Obyčejně jedli křesťané v postní dny suché ovoce.

Vizme, kdy povstaly suché dny? Proč se nazývají suché dny? Poněvadž se křesťané postili o suchém chlebě a o vodě. Stopu suchých dní nacházíme již ve Starém Zákoně. Prorok Zachariáš (8. kniha 19 verš) píše, že se Židé každého čtvrt roku postili. Sv. apoštolové dle obecného mínění též čtvero suchých dní ustanovili, zvláště za tou příčinou, aby se věřící modlili a postili, by jim Bůh dal horlivé kněze. Čtemeť ve Skutcích apoštolských (13. kap., 23. verši), že se křesťané modlili a postili v městě Antiochii, když měli býti Savel a Barnabáš na apoštolský úřad posvěceni. Jak sv. Lev I. papež v listě jednom dosvědčuje (Epist. ad Dioscorum), svěcení byli na kněžství i biskupství, když se věřící prve modlili a postili. Za sv. Lva byl půst čtvera suchých dní v Římě všeobecně zachováván. Čtvero se první suchých dní, poněvadž čtyřikráte jsou v roce, a to po třetí neděli adventní, po první neděli postní, v týden svatodušní a ten týden po povýšení sv. kříže (po 14. září) ve středu, v pátek a v sobotu. Též ve svatvečer velkých svátků scházivali se první křesťané k nočnímu bdění (vigilii) do svatyní svých, aby se postem, modlitbami a zpěvem na svátek nastávajícího dne té noci připravili. Řídili se bezpochyby příkladem Pána Ježíše a sv. apoštolů. Když pak pro rozličné nepřistojnosti ony schůzky noční ke službám Božím přestaly, přeložen byl

půst na den, svátek samý předcházející. Dosud jsme povinni postiti se čili zachovávatí újmu v jídle na tyto vigilie zasvěcených svátků: 1. na štědrý den, 2. v sobotu před sv. Duchem, 3. v den před Nanebevzetím Panny Marie, 4. před sv. Petrem a Pavlem, 5. přede Vsemi Svátými. V adventě zachovááme újmu v jídle vždycky ve středu a v pátek, abychom vynahradii ony posty před svátky sv. apoštolů, které nyní zasvěceny nejsou a abychom se na svátky vánoční dobře připravili.

Mnozí čtenáři naši jsou snad v pochybnosti, jak mají posty zachovávatí. Myslí si někteří, že se už postí v postní dny, když nejedí masitých pokrmů a že zachovávají čtyřicetidenní půst, když ve středu a v sobotu se postí, totiž když nasýtí se v ty dny jen jednou za den? Jsou na omylu. Jsme povinni po celý čtyřicetidenní půst a to pod těžkým hříchem, jen jednou za den do sytosti se najísti. Tež tak musíme se postiti na čtvero suchých dnů, na vigilie před zasvěcenými svátky, ve středu a v pátek po celý advent. Když se postíme, smíme nějakou malou částku na snídani pojišti, na př. trochu kávy a skrovný zákusek, abychom nebyli mdlí a slabí. Kromě snídani nemáme však do poledne ničeho požívatí, leč nějakou skrovnou částku, když jsme tak povinni z lásky k bližnímu (na př. na návštěvě) učiniti. Nasycení se smí státi před polednem nejvýš o 1/2 12. hodině, nejlépe když se nasytíme o polední. Po obědě až do večere máme také dodržeti půst, nemáme svačiti; jen na večer dovoleno občerstviti se malou svačinou. Jak se obvyčejně za to má, můžeme čtvrtý díl toho pojišti, co jsme jedli na obědě; mnohý však může pojišti více, to záleží na jeho tělesném složení (tělesné soustavě), na jeho povaze a jiných důležitých okolnostech. Nesmíme se však o večeri podruhé najísti do sytosti. Mnozí lidé myslí, že hřešili, když nezachovali újmu v jídle v případech, kdy nebyli povinni se postiti.

Kdo tedy povinen se postiti? Každý křesťan, kterému jest 21 let až do 60 let. Kdo musí konati těžkou práci, kdo je nemocný, kdo se z nemocí pozdravuje, ženy ve stavu pozehaném a kojící jakož i ti, kteří dlouhé a namáhavé cesty ko-

nati musejí, jsou od postu vyjmuti, postiti se nemusejí. Pitím nápojů, které slouží k ukojení žízně, jako vína, piva se půst neruší; pijili se však nápoje výživné, jako silná káva, čokoláda, voda pomerančová, citronová s větším množstvím oné šťávy, půst se nezachová. Pojídali někdo bez příčiny nějakou malou částku pokrmu, dopouští se tím malého hříchu; dějeli se to častěji za den, nebude tak snadno bez těžkého hříchu. Tež není dovoleno v postní dny, kdy jsme povinni zachovati újmu v jídle při obědě aneb večeri (zároveň) jísti ryby s masitými pokrmy.

Abychom v duchu sv. církve se postili, třeba uvážiti, k čemu posty jsou ustanoveny. Čtyřicetidenní půst je ustanoven, abychom následovali příkladu Ježíše Krista, jenž se čtyřicet dní postil, abychom činili pokání za hříchy své, zvláště za hříchy celého roku a dobře se připravili na svátosti velikonoční (na velikonoční zpověď a sv. přijímání). Ježíš Kristus se modlil a postil 40 dní, také se modleme obzvláště svaty růženec. Litujme upřímně hříchů svých a nečinme hříchů nových. Čtvero suchých dnů k tomu jest, abychom prosili Pána Boha o dobré kněze, abychom děkovali mu za dobrodini uplynulého čtvrtletí a činice pokání si vyprosili dobrodini nová. Vigilie jsou ku přípravě na svátky zasvěcené ustanoveny, hleďme tedy se připraviti na ony svátky zvláště modlitbou, almužnou a člením ze života svatých, dobře i poslouží v tom ohledu Goffinova postilla, Církevní rok v obrazech anebo Frenclova postilla vydaná dědictvím svatojanským. Adventní posty jsou zvláště určeny právě na narození Páně, pročež modleme se zvláště radostný růženec a rozjimejme o Pánu Ježíši. V pátek se máme vždy zdržeti od masitých pokrmů na památku umučení Páně, zvláště Jeho smrti na kříži, pročež se zvláštěm zalíbením myslme v pátek na umučení Páně.

V sobotu se sice není třeba zdržovati od masitých pokrmů, u nás to dovoleno i v sobotu suchých dnů, ale z lásky k Vykupiteli svému, jenž odpočíval v hrobě a z lásky k Marii Panně jezme vždycky méně než v jiné dny. Bůh a nejsvětější Panna nám tu lásku odplatí hojnou měrou.

Ze půst slouží ke zdraví duše, kdo

by o tom pochyboval? Písmo sv. nás poučuje, že půst ducha ku pokání vzbuzuje, hněv Boží usmírjuje a odpustění hříchů a časných trestů nám zjednává. Když Izraelité na poušti zhršeli klanice se zlatému teleti, rozhněval se na ně Bůh, ale když pozdvihl Mojžíš rukou svých a Boha za odpustění prosil a půst lidu israelskému nařídil, odpustil jim Bůh. Když Ninivetští se postili, odvrátil Bůh tvaře své od hříchů jejich a nezahladil město jejich, a Bůh sám napomíná nás k postu skrze proroka Joela: »Obratíte se ke mně z celého srdce svého v postu, pláči a nářku.« (Joel 2, 12.) Sv. Basilius povzbuzuje k postu takto: »Hříchem jsme onemocněli, vyléčmež se pokáním, ale bez postu je pokání nijaké a plané; postem se s Bohem usmíř.« Krásně též praví tentýž svatý: »Pravý půst záleží ve zdržení se od nepravosti, v krocení jazyka, v přemožení žádosti hříšných, pomluvačnosti, lži a rouhání.« Půst nám dopomáhá ke ctnosti vydatně. Hlavní chybou člověka jest obyčejně, že nejsnáze povolí chuti k jídlu, z přílišného jídla povstává mnoho hříchů a chyb. Jimeli více, špatně se pak modlíme a nejde nám též kdo ví jak ostatní práce; všecko vázne, když se oddáváme přílišně jídlu. Pročež ůjma v jídle je potřebná, chceme-li ve ctnosti pokračovati. Půst je pokrm duše. Duch má dosti co bojovati proti tělu, nesmíme proto tělo podněcovati proti duši zbytečným jídem. Postem se probuzuje láska k modlitbě a ke ctnosti. Církev

svalá praví v prefaci na postní neděle při mši sv.: »jenž tělesným postem neřesti krotíš, myslí pozdvihuješ (k nebeským žádostem), ctnosti uděluješ a odplatu.«

A zdali pak je prospěšný půst tělu? Zbývá nám jen odpověděti, že i tělu je velice užitečno se postiti. Již starověcí lékaři tvrdili, že půst blahodárně na tělo účinkuje. Slavný lékař Hippokrates, když se ho tázali, čím dosáhl tak vysokého věku, odpověděl: »Nikdy jsem nevstal zcela nasycen od stola.« Jeden zbožný lékař, jenž 60 let umění své zdárně prováděl, vyslovil se: Již lěčím 60 let a marně tři osoby ve světě hledám: řemeslníka, jenž by pilně pracoval a zkaženým člověkem byl, křesťana, jenž pilně a rád slovo Boží poslouchá a bezbožným jest, a křesťana, který se rád postí a z toho předčasně zemřel. Zajisté podivuhodno jest, že sv. poustevníci tak vysokého stáří se dočkali, ač jedli větším dílem kořinky, zeleninu a chléb. O sv. Jeronymu čteme. Že se dočkal 100 let, sv. Antonín 105, sv. Pachomius 110, sv. Pavel poustevník po 60 let jedl jen kus chleba a zapíjel čerstvou vodou, a dožil se 113 let. Sv. Romuald 120 let. Z toho vidíme, že »kdo ůjmu si činí, prodlouží si život.« (Ecl. 37, 34.) U proroka Jeremiáše čteme: »že Rechabští uposlechli otce svého Jonadaba a nepili vína, za to jim zvěstoval sv. Jeremiáš pozhennání od Boha a veliké štěstí.« (Jerem. 35, 7.) Zdaž pak i Bůh nebude žehnat nám, když poslouchati budeme celé církve sv.?

Jos. Kouřelka.

• Různé zprávy a drobnosti.

Podivuhodné obrácení událo se o vánocích ve chrámu Panny Marie Vítězné v Paříži. Týká se obrácení to mladého muže, jenž studoval na lékáre a měl nyní již jen matku a mladší sestru. Otec padl v poslední francouzsko-německé válce. Po smrti svého manžela churavěla matka pořád; ale více než nemoc tížilo ji neštěstí pozůstávající v tom, že syn její stal se neznabohem. Dcera trápila se s matkou. Den před vánocemi pravila dcera své matce utrapené: »Matičko, mohla bych jíti na půlnoční mši svatou

do kostela Panny Marie Vítězné? Já tam budu vroucně prositi božské Jezulátko za bratra, ono neodolá slzám mým a obrátí zase bratra na pravou cestu.«
 »Milá dcerp,« pravila matka, »já nemohu jíti s tebou, a kdo tě bude doprovázeti?«
 — »Můj bratr,« pravila dcera. — »Ach, tvůj bratr! Vždyť víš, že do kostela nejde nikdy. Jdeli na pohřeb, zůstane stát hned u dveří posvátného místa, jakoby se bál, že se poskvrní.« — »Neboj se, máti, on půjde se mnou. Však já jej přemluvím.« — »Jestli to dovedeš,

budu mít radost; ale bojím se, že všechna tvá výmluvnost bude marna. — Jak si dcera umínila, tak učinila. Bratr zpočátku nechtěl, ale na laskavou domluvu své sestry konečně šel do kostela.

Velebné, posvátné obřady slavného dne vánočního ve chrámu zalíbily se svobodomyšlnému muži. Nebyl sice ještě pohnut, ale bez dojmu nezůstaly slavné služby Boží. Při sv. přijímání pozoroval s podivéním, že všichni shromáždění věřící dle pořádku přistupují ke stolu Páně. Když přišel pořádek na jeho sousedy a sousedky, tu opustila jej sestra a šla s druhými ke stolu Páně. Nyní viděl se osamocena, cítil se zavržena; bál se této samoty. Tu počala milost křtu sv. v něm působit; vzpomněl si na první sv. přijímání. Padá na kolena, a plač dere se z rozechvěných prsou jeho. Když se sestra od stolu Páně vrátila na své místo, viděla bratra svého plakati. Božské Jezulátko vyslyšelo vroucí modlitbu sestřinu; nevěřící, neznabohi nalezl pravou cestu na posvátném místě, ve chrámu Božím. «Kněze! Kněze!» vzdychal plačící muž sestře své. «Citím se úplně zblázněnou nehodností svou. Sestro má, zachraň me! Kněze! Kněze!» — Kněz přišel. Po službách Božích zpovídal

se mladý muž, a při mši sv. na úsvitě doprovodila sestra s potěšením bratra svého ke stupňům oltáře nejb. Panny Marie, kdež přijal se skroušeným srdcem a pokorou velikou Slitovníka neskončené milosrdného. Chvála tobě, vítězi na Golgotě! Chvála věčna budíž tobě!

Pytel země. Jistý boháč chtěl zahradu svou rozšířit a potřeboval k tomu sousední kus pole, jež náleželo staré vdově chudobné. Děd toho boháče daroval pole to otci této vdovy na vždycky. O to se vnuk nestaral. Vzal vdově kus pole a připojil je ku své zahradě. Když druhého dne přihlížel k dělníkům, přišla vdova s prázdným pytle a prosila boháče, aby jí daroval plný ten pytel země. «Takové prosby ti odepřítí nemohu,» pravil úsměšně boháč. «vem si, co chceš země.» Vdova naplnila pytel zemí a pravila: «Nyní, prosím, ještě mi pomozte ten pytel na ramena dát!» Boháč se napřed zdráhal, ale na ustavičnou prosbu vdovy chopil se pytle, ale nemohl jej vyzdvihnout, nejsa těžké práci zvyklý. «Nemohu ti pomoci,» pravil vdově, «pytel jest náramně těžký.» Na to vdova: «Když je ti tento pytel země již tak těžký, jak uneseš celou tíži pole na věčnosti?» — Boháč se zarazil a rozkázal pole nechati mimo zahradu.

Milodary božského Srdce Páně.

Z Mirovicka. Již mnohokrát v těžkých zkouškách života obrátil jsem se s důvěrou pevnou k nejsladšímu Srdci Pána Ježíše a vždy dosáhl jsem pomoci a potěchy ve svých úzkostech. A proto dle slibu svého vzdávám nejpokornější díky nejmilostnějšímu Srdci, kteréž jest nám zárukou milosrdenství a lásky Boží. — Lide katolický, v době zlé, v úzkosti a v potřebách svých spěchej na Srdce Ježíšovo a potěšen budeš se mnou volati: «Čest a sláva nehynoucí a díky nejvroucnější oběma nejsvětějším Srdcím Pána Ježíše a Matičky Marie Panny!»

Od Boleslavy. Ve své bídě veliké utekla jsem se k nejsv. Srdci Páně, k Panně Marii Filipsdorfské a sv. Josefu se slibem, buduli vyslyšena, že uveřejním nejsrdčejší díky. Podruhé zase jsem

prosila a v obou případech jsem byla vyslyšena. Proto budíž za to chváleno a velebeno nejsv. Srdce Pána Ježíše, neposkvrněné Panny Marie a sv. Josef.

K. B.

Od Bzence. V bídě veliké, která stihla rodinu naši, a nevěda si rady ani pomoci, byl jsem povzbuzen mnohými důkřívzdáními ve «Škole B. S. P.» I konali jsme 9denní pobožnost k nejsv. Srdci Páně, k Panně Marii a svatému Josefu s úmyslem, že vyslyšení v tomto časopisu oznámíme. Byli jsme vskutku vyslyšeni a potřebnými věcmi zaopatřeni. Začez budíž věčně věkův chváleno a velebeno božské Srdce Páně, nejčistší Srdce Panny Marie a sv. Josefa. J. K.

Z Velkého Meziríčí. Uzdravené dvě osoby z hloubi srdce svého vzdávají srdečné díky božskému Srdci Páně, ne-

poskvrněnému Srdci Panny Marie a sv. Josefu za prokázanou milost po vykonané 9denní pobožnosti. F. Č.

Z Vodňan. Česk. chvála a dik budíž božskému Srdci Páně nyní a po všechem čas! Jen nejlaskavějšimu Srdci Páně máme co děkovati, že pomohlo nám z veliké tísně pomluv a utrhačných jazyků. M. D.

Z Prahy. Jisté řeholnice stísněné velikou nesází vzdávají nejvřelejší svůj

dikbožskému Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Panny Marie a sv. Josefu za vyslyšení prosby po dvakrátě vykonané pobožnosti. Začež věčně zvelebeno budíž nejsv. Srdce Pána Ježíše a neposkvrněná Panna a sv. Josef.

Jiná dikůvzdání došla nás: Z Hlavna: K. — A. B. Odkud? — Od rodiny N. — Z Hradce Králové: J. K. — Z Prahy: F. J. B.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Mezi Vatikánem a vládou italskou vypukl nový spor po nařízení sv. Otce, aby navštěvovatelé Vatikánských musej platili 1 liru vstupného. Poněvadž sbírky náležejí papežské Stolicí, jest nařízení takové úplně oprávněným. Avšak vláda italská tolikrát již vpravdě zločinně na sv. Otci se provinivši neváhá tvrditi, že podle garančního zákona, jež o své újmě vydala, sbírky patří jí, a že nařízení papežské jest tedy zákona toho porušením. Stát prý může, kdyby chtěl, převzítí musea do své správy, po tentokrát ušetří prý však ještě Vatikánu, postarali se ovšem o zrušení nařízení zmíněného. Podle všeho však se zdá, že p. Crispi přece se poněkud ostýchá tak očividně nelidsky a nestydatě proti Stolicí papežské vystoupiti. Přes tyto očividné křivdy a křiklavé násili přece odvážil se p. Crispi při trůnní řeči italské zpupně tvrditi, že »zabezpečeno« jest sv. Otci vykonávání duchovní moci; svrchovaným pánem však prý jest v Itálii jediná osoba — král Humbert. — «Moniteur de Rome» oznamuje, že sv. Otci nabídnutý a jím přijatý úkol prostředníka mezi Portugalskem a Belgií má mítí ráz rozhodčího soudu. Obě strany zavázaly se považovati rozhodnutí sv. Otce za určitě závazné. — Co se povznesení křesťanského života mezi národy týká, pozoruhodným jest list sv. Otce k arcibiskupovi florentinskému, v němž věřícím uctívání sv. rodiny důtklivě na srdce se klade. Bohulibý život Spasitele Bohočlověka, panenské Matky jeho a sv. Josefa poskytuje rodinám našim vzácné

příklady k následování. Vytrvalost a trpělivost v neštěstí, čistota mravů, vzájemná láska a svornost, které spatřuji se u sv. rodiny, horlivě následovány jsouce zajisté že jen svrchovaně naponáhati mohou k odstranění svízělův a béd celé nynější společnosti.

Rakousko. Z obecných škol vídeňských byly svého času odstraněny také kříže. Nyní, kdy do obecní rady dostali se rozhodni a neohezení katolici, nastal příznivý obrat. Vymohli totiž chrabří zástupcové věci katolické na radě městské podporu 1000 zl. na zakoupení křížů do škol obecných. — V Prešpurku konány v čas adventní v jesuitském kostele duchovní cvičení pro muže, které s tak potěšitelným výsledkem se potkaly, že dne 8. prosince při společném sv. přijímání přes 500 mužů katolíků ke stolu Páně přistoupilo. Mezi nimi byli vysocí úředníci, důstojníci, professoři a j. — na naši dobu úkaz zajisté překvapující. — **V Uhrách** vyraženy býj časopisem »Magyar Allam« papežská breve o otázkách matricních. Sv. Otec postavil se oproti nařízení vládnímu na stanovisko odmítavé, duchovenstvo pak prohlásilo veřejně ústy vysokého hodnostáře pevnou a nezlomnou poslušnost sv. Stolicí. Vyražení brev papežských způsobilo vsude veliké rozčilení; třeba tedy vyčkati, jak se za nynějších poměrů dále celá otázka utváří.

Rusko. Dle zpráv z Říma docházejících vyslovil prý car v blahopřejné depeši papeži zasláné naději, že letos zjednan bude úplný smír mezi Ruskem a sv. Stolicí. Naproti tomu oznamuje se z Vilna, že na rozkaz ruské vlády zavřeny

tam byly dva katolické chrámy. Dle toho by divně vypadala ta přízeň k církvi katolické i snášlivost náboženská vlády ruské.

V Německu bojuje se poslední dobou ostřeji než kdy jindy proti jesuitům, ana na povrch politiky dostala se otázka o opětém připuštění řádu jesuitského do Němce. Nepřátelé řádu prohlašují jej za nebezpečný církvi evangelické i státu německému. Církev protestantská dospěla by prý jesuity ve stav obležení. Jesuita neuznává prý vrchnosti státní (!), u něho jest papež svrchovaným panovníkem celého světa. Neuvěřitelně, jak pošetilé báhorky mohou se také uváděti na svědectví proti řádu, o jehož dalekosáhlé,

blahé působnosti přece každý tak snadno se přesvědčiti může! Nejvíce vzpírá se jesuity do Němce připustiti vláda bavorská. — Katolicko-konservativní list »Kölnische Volkszeitung« dovidá se, že prý všecken kapitál, který se během let nahromadil zadržéním platů katolickým kněžím, bude církvi katolické podle práva a spravedlnosti vrácen. Penize budou odevzdány biskupům, a v jednotlivých diecéstech budou utvořeny rozhodčí sbory, u nichž se jednolivci jakož i ústavy a fondy přihlasi se svými požadavky. O věci prý se právě mezi příslušnými ministerstvy vyjednává. Co by tomu asi říkal pan Bismark, ten proslulý »přítelíček« církve katolické!?

V únoru modleme se o stálost' ve víře.

Až dosud zachovali jsme v živé paměti okružní list, jaký poslal 15. října m. r. sv. Otec Lev XIII. biskupům italským. Co v něm pravi o poměrech italských, platí dílem také o jiných národech katol. zemí. »Jest téměř víře nepodobno,« pravi sv. Otec, »ale pravdivo, že v Itálii dospěli již k tomu, že ztratili víru.« Poměry italské k církvi katol. jsou čím dále horší, a všecko to působí svobodní zednáři. Tam opravdu osvědčují se slova písma sv., kdež stojí psáno: »Když kralují bezbožní, tehda jsou pádové lidi.« (Přisl. 28. 12.) »Rozzhněval Hospodina hřisník, pro množství hněvu svého nebude dbáti. Není Boha před očima jeho: zprzněné jsou cesty jeho každého času... Povstaniž, Hospodine Bože, zdvihni se ruka tvá ku trestu, nezapomínej se nad chudými,« tak můžeme zvolati se žalmistou Páně. (Žalm 10.) A nyní pohleďme blíže na poměry naše! Odkud tolik zla? Odtud, že lidé se odvracují od viry Ježíše Krista a vrací se k pohanství. Odkud rozhořčenost a propast mezi chudobou a bohatstvím? Odtud, že chudý lid připraven o víru, zapomíná, jak chudoba jest záslužna, samým Spasitelem posvěcena. Odkud ta věčná nespokojenost a neunavné shánění se a pachtění po penězích a rozkoších světa? Odtud, že zapomněli lidé na slova apoštolova: »Nemáme zde místa zůstávajícího, nýbrž budoucího hledáme.« (Žid. 13. 14.) A na jiném místě: »O věci, které svrchu jsou, pečujte, ne o ty, které jsou na zemi.« (Kolos. 3. 2.)

Proč nelze nouzi a bídu, nespokojenost a nemravnost lidu odstraniti? Poněvadž není v zákonech duch křesťanství. Kde víra, duch křesťanský vymizí, tam jest konec zákonům lidským. Záhuba lidu našeho jest veliká a bude tím hroznější, čím více učení Kristovo bude utiskováno nebo zanedbáváno. Neznabozi neustávají lidu viru ze srdce vyrvati hanebnými spisy, očerňovaním sv. náboženství a kněží. Boj proti křesťanství jest téměř všeobecný; odevšad vliv církve vypuzují; všickni nepřátelé přejí si z toho srdce, aby církev katolickou zase do katakomb vtačili, aby jim v řádění jejich nepřekážela. A ovoce tohoto boje již zraje, bída a nouze vzrůstají, vraždy a samovraždy jsou na denním pořádku, nejhnusnější zkaženost mravů, zločiny všeho druhu se rozmáhají co den. Tak to vypadá, když křesťanství se nedbá. Kdo by neprohlédl propast zející? Každý rozumný člověk musí naznati, jen tenkrát že bude lépe, když se lid vrátí zase ku křesťanství a bude viru svou stále vyznávati slovem i skutkem. Dobře pravil Montesquieu:

»Podivno, křesťanské náboženství, které touží po věčné blaženosti na onom světě, utvrzuje štěstí naše již v tomto životě.«

Vraťte se k víře! Vraťte se k učení Krista Pána! Vyznávejte viru svou stále a neohroženě slovem i skutkem, tak přemůžete nepřátele své. Učení Krista Pána zvítězilo nad mocnými národy, zvítězí i nad nynějšími nepřátele svými. Na nás jest, abychom dokázali, že křesťanství se nepřežilo, že jest až dosud kvasem, který všecko zuslechtuje, proměňuje a posvěcuje. Budněž katolíky ve skutku a pravdě! Budněž posluží synové a dcery sv. církve naší; ukažme, že chceme za viru svou všecko obětovati. Takovou stálostí u víře budeme i my kvasem; proměním tichým a příkladným apoštolátem celý svět. »Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýž podle velikého milosrdenství svého znova zplodil nás k naději živé, skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví neporušitelnému, neposkvrněnému a nevadnoucimu, kteréž se chová v nebesích vám, kteřížto moci Boží ostříhání býváte skrze viru k spasení, kteréž připraveno jest, aby zjeveno bylo v čas poslední. V kterémžto se radovati budete, maličko se nyní (pokud třeba) v rozličných pokusech rmoutíce, aby zkušeni viry vaší mnohem dražší nad pomíjející zlato (kteréž se v ohni zkušuje) nalezeno bylo k chvále a slávě i ke cti při zjevení Ježíše Krista; kteréhožto neviděvše milujete, v kteréhož také uyni, nevidouce věrite, věřice pak radovati se budete radostí nevýmluvnou a slavnou, docházejíce konce viry své, spasení duší. (I. Petr 1. 3—9.) Povázimeli, jak velice nynější věk od viry Krista Pána se odchýlil a jak ji krutě pronásleduje, musíme vyznati, že ještě mnoho schází, až duch katolický všechny vrstvy společnosti pronikne, jako za prvních dob křesťanských. Proto dovolává se sv. Otec vroucí modlitby naší. abychom na nejsv. Srdci Páně vyprosili sobě a jiným pravé stálosti u víře v Krista Ježíše.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa. Obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za stálost' ve víře všem nerozhodným křesťanům, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlasť naší česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v březnu: Svaté mravy křesťanů.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V únoru modleme se o stálost ve víře.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Neděle I. po Devítíniku. Sv. Ignáce, muč. (107). —	Za ctitele nejsv. Svátosti. Za napravení urážek Panu Bohu učiněných. Za jistou osobu.
2.	Očišťování Panny Marie. (Hromnic.) —	Za úctu Bohorodičky u národů slov. Za obrácení pobloudilých duší. Za živé rodiče a příbuzné.
3.	Sv. Blažeje, bisk. muč. (316). —	Za odprošení Ježíše Krista za urážky v těchto dnech. Za rozšíření apoštolátu modlitby. Za obrácení 2 osob.
4.	Sv. Ondřeje Korsini, bisk. (1373). —	Za návrat rozkolníků do církve kat. Za křest. kázeň školní mládeže. Za třetí řád sv. Benedikta. Za umírající.
5.	Sv. Háty, p. m. (252). —	Za panenské jednoty. Za větší úctu sv. Aloisia. Za mládež, by nevinnosti si vážila. Na dobrý úmysl. Za postní kazatele.
6.	Sv. Doroty, p. m. (280). —	Za dvě nešťastné duše. Za obrácení hříšníků. Za zabránění hříchům. Za zdar postních kázání. Za 4 osoby. Za matky.
7.	Sv. Romualda, op. řeh. (1027). —	Za řád benedikt. ve vlasti naší a představené jeho. Za ducha obětavosti a touhy po dokonalejší. Za manželva.
8.	Neděle II. po Devítíniku. Sv. Jana z Mathy, řeh. (1213). —	Za nepřátele církve. Za odvrácení pohoršení v těchto dnech. Za kajinnost.
9.	Sv. Apollonie, p. m. (249). —	Za odvrácení hříchů prostopášnosti. Za křest. panny. Za vychovaci ústavy ženské. Za nevinné dívky. Za matku.
10.	Sv. Školastiky, p. řeh. (542). —	Za ženské kláštery ve vlasti naší. Za celý řád benedikt. Za požehnání podniků liter. Za třetí řád benedikt.
11.	Popeleční středa. Sv. Eufrosiny, p. —	Za ducha kajinnosti. Za zdar postních kázání. Za zachování círk. postu. Za pokorení nepřátel víry.
12.	Sv. Eulalie, p. m. (304). —	Za osklivost před hříchem. Za křest. panny. Za obhájece víry. Za kat. jednoty. Za horlivost v modlitbě. Za rodiče.
13.	Sv. Kateřiny Ricci, p. (1590). —	Za ducha sebezapírání. Za sv. Otce a jeho rádce. Za české bohoslovecké ústavy. Za družstva mariánská.
14.	Sv. Valentina, kn. m. (306). —	Za dar pokory všem pyšným. Za duchovenstvo česko-moravské. Za zdar kat. podniků. Za obrácení 2 osob. Za ř. otce.
15.	Neděle I. v postě. Sv. Faustina a Jovity, m. (121). —	Za častou vzpomínku na smrt. Za postní kazatele. Za horlivost v dobrém. Za dobrý úmysl.
16.	Sv. Juliány, p. m. (300). —	Za důvěru v Boha. Za císaře a krále našeho. Za jistou farnost. Za křest. bázeň u školní mládeže. Za dělnictvo.
17.	Sv. Evermoda, bisk. ř. přém. (1177). —	Za biskupy ve vlasti naší. Za řád přemonstr. Za katol. spisovatele. Za živé rodiče a příbuzné.
18.	Sv. Simeona, bisk. m. (106). —	Za pobožnost k bolestné Matce Boží. Za katolické missie. Za rozšíření dobrých knih. Za české bohoslovce.
19.	Sv. Konráda, kajic. (1354). —	Za náležitě svěcení neděl a svátků. Za obrácení hříšníků. Za zetě opilce a závistníka, aby se napravil. Za matku.
20.	Kopí a hřebů Páně. Sv. Eucheria, bisk. (743). —	Za horlivé konání pobožnosti křížové cesty. Za zdar postních kázání. Za obrácení 2 osob.
21.	Sv. Germana, op. m. (677). —	Za duchovenstvo řeholní. Za zvelebení posv. míst Velehradu a Hostýna. Za tovaryšstvo Ježíšovo ve vlasti naší.
22.	Neděle II. v postě. Sv. Petra sídlení v Antiochii. —	Za sv. Otce a jeho rádce. Za vyplnění prosby: Přijď království tvé. Za polepšení vlašných a lenivých.
23.	Sv. Markéty Korton, kajic. (1277). —	Za ducha zbožnosti. Za obrácení nevěřců a bludařů. Za všechny malomyslné. Za přímé zachování postu.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost':	Úmysly:
24.	Sv. Matěje, apošt. (63). — Za ducha apoštolského kněžím ve vlasti naší. Za katol. spisovatele. Za postní kazatele a zpovědníky. Za manžela.	
25.	Sv. Valburgy, p. (799). — Za důvěru k této svätici. Za bratrstvo nejsv. Svätosti. Za rodiče a příbuzné. Za napravení zetě. Za jistou rodinu.	
26.	Sv. Alexandra, patriarchy Alexand. (326). — Za církev východní. Za katol. misie. Za učence katol. a studující. Za křesť. školy. Za sestru.	
27.	Sv. Leandra, bisk. (596). — Za vrchní pastýře naše. Na dobrý úmysl. Za rozšíření katol. spisů. Za zničení zednářských úmyslů. Za dívky.	
28.	Sv. Romana, op. (650). — Za řád benediktinů. Za obnovu řehole. Za spolupracovníky naše. Za zemřelé údy katol. bratrstev. Za duše v očištění.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

»Stáňte ve víře,« napomíná sv. apoštol Pavel všech křesťanů své doby, aby víru Kristovu vyznávali slovem i skutkem a hotovi byli i životy položití za ni. Tak učinili sv. apoštolové, tak tisíce sv. mučedníků vykrvácelo pro svatou víru Kristovu. »Stáňte ve víře!« Ta slova platí i nám. Nemusíme sice za víru umírat, žaláře a pouta snášeti; ale za to nevěra usiluje o to, aby nás zbavila naděje naší: Příležitosti máme dost, abychom víru svou osvědčili slovem i skutkem. Či mohli byste trpět, aby neznabozi a rouhači Boha uráželi a církev jeho tupili? Vy byste se ostýchali hájiti čest a chválu Boží a zastávat se své viry? »Ústy se děje vyznání ke spasení.« Mnoho jest těch, kteří bojí se hájiti víru svou a snad z liché bázně sami zvíkláni bývají. Za ty se modleme, aby stáli ve víře; modleme se za obháje sv. viry, aby nepřátelé zahanbeni jsouce poznali pravdu Boží. Dobrý boj bojujte, víru zachovejte! Krista neohroženě vyznávejte!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježísi Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svätosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za stálost ve víře všem nerozhodným křesťanům a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zacheňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v březnu: Svaté mravy křesťanů.

VzhLéDnÍ na kříže kMén ztepILý, jak V bLesku se VypJaL!
Lásku VyVýšIL Bůh, za VzOr I tak postaVIL.

Pod hvězdami.

Pod tichým nočním nebem
když tíše dřímá celá zem,
na všechny svoje žaly
vždy člověk zapomíná snem.

A hvězdy patří dolů —
mně zdá se, s tichým úsměvem
a pravi: Z říše bolů
spěj vzhůru k nám a zalet sem.

Jen výš a výše, duše,
se na modlitbě vzhůru nes —
ve výši, Bůh kde sídlí,
je domov tvůj a pravý ples.

Tam na zemi nech pouta,
v něž sepal tebe žití žal —
Bůh sčeti tvoje slzy
a vede v zaslíbenou dál.

Tam jednu odpočineš,
až tělo tvoje skryje hrob —
tvá duše vzhůru vzletí
a zapomene žalných dob.

V před, poutníku, jdi směle,
je víra svatá berlou tvou,
a naděje a láska
jsou štítem tvým a ochranou.

Jaroslav Janáček.

Triatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V teči československé podává kněz *Mat. L.* (č. d.)

Rozjímání.

Účinný život Srdce Ježíšova;
jeho božské účinkování.

1. Účinný život Ježíšův na zemi. 2. V nejsv.
Svátosti oltářní. 3. V jeho údech.

1. Účinný život Ježíšův na
zemi. Neuhledný a pokorný byl Ježíš
v chování se za pozemského života svého;
neboť vpravdě jest on Bůh skrytý.
•Viděli jsme ho,« pravi prorok, »a

nebylo vzezření; jako skrytý
byl obličej jeho a potupený,
pročež jsme ho sobě ani nevážili.
(Is. 53.) Při narození svém byltě chudě
dítka, za prvních let nepoznaný živ byl
v cizině, a když věkem prospěl, po-
važován jest za obyčejného dělníka:
•Zdaliž tento není syn tesařův?«
(Mat. 13.) Vzdor divům jeho, jeho zcela
božské výmluvnosti a svatosti, jakouž

osoba jeho ozářena byla, potkávalo se učení jeho jen s nepatrným výsledkem, a sotva nejbližší jeho okolí věřilo v Božství jeho. V pokorném ponížení trpí a do hrobu položen jest. Jen několik učeníků, jichž však však víra dilem zviklána byla, dilem téměř docela ztracena, téměř jediným jsou ovocem života, jež celý věnoval

na hlásání evangelia. A to má být, ó Spasiteli můj, veliké a slavné poslání, jakéž svěřil ti Otec tvůj? Jediným kázáním obrátil Petr 5000 židů, Řím slyšel hlasu jeho a uvěřil ve slovo jeho; každý z apoštolů tvých celé národy přivedl ke světlu evangelia, a Pavel, apoštol národů, docela pracoval ještě

hojněji, než všickni ostatní. A ty, ó Pane, dovol, abych se tázal, ty co jsi působil? Ó odhrňme roušku a nesuďme pouze dle zdání! Kdož jest ten, skrze něhož a v němž apoštolové jednají? Kdož ten, skrze něhož jeho služebníci duše zachraňují a obracují? Odkud ona zázračná moc, kterouž apoštolští dělníci na vinici Paně se oživují? Patří na Srdce Ježísovo!

Od něho všecko vychází; ty spatřuješ zázračné ovoce velikého duchovního stromu, jenž vzácnými svými ratolestmi celý svět zastíňuje; ale poznej i kořen, z něhož rozlévá se život, totiž božské Srdce Ježísovo. Vidíme, jak se v přírodě všecko pohybuje; jesti to skrytá, tajemná moc Boží, jež všecka nebeská tělesa po cestách jejich vodi. Než i ohledem

na duchovní svět platnost mají slova: »Všecky věci skrze ně učiněny jsou: a bez něho nic není učiněno, co učiněno jest.« (Jan 1.) Čest a sláva budiž tedy božskému tomu původci všeho dobra!

2. Účinný život Ježíšův v nej-světější Svátosti. Tu v míře ještě nápadnější spatřujeme pokračování tohoto divu. Popatříž na církev; obdivuj se účinnivé horlivosti, jakou ve všech světa dílech objevuje, pozoruj ustavičné její přičiňování se o posvěcení duše každinké. Odkud berou se ti pramenové milosti, z nichž po tisícero rozličných stokách neustále život a plodivost do přemnohých těch údů tajuplného těla Ježíše Krista se přivádí a rozšiřuje? Ze Srdce Ježíšova! Ano, Ježíš v nej-světější Svátosti jest duší církve; ontě, jenž všem svým dítkám svatosti, milosti a ctnosti uděluje; ontě pobudkou všeobecnou v oboru řádu nadpřirozeného. On první příčinou jest každého dobrého skutku, každého hrdinného vykonání ctnosti. Nekoná se nic vzhledem ke spasení našemu, což nebylo by dílem Ježíšovým; jemu všecko přičítati se musí. Ó vpravdě božské účinkování, jež ke všem věkům, časům, místům a ke všem lidem se vztahuje! »Všecky věci jím stojí... Neb se zalíbilo (Otcí), aby v něm všecka plnost přebývala.« (Kol. 1.) Poznalli jsi tedy, jak účinnivý jest Spasitel tvůj?

Hledášli v něm toliko silu, světlo, život, štěstí své?

3. Účinný život Ježíšův v údech svých. Srdce Ježíšovo dává srdcím svých věrných účastníci se božské jeho účinnivosti, a sice v takové míře, v jaké následují Spasitele životem skrytým. Jsouť to ony svaté, od světa zavdy nepoznané duše, kteréž svými modlitbami, svým utrpením a žádáním, obětivým svým životem a ctnostmi vymáhají na nebi oněch milostí, jichž potřeba jest k očistění světa hříšného a k usmíření ruky Boží, když pozdvížena jest ku potrestání vinných. Právě pokorné ty duše v církvi mocné působení mají, a Bůh užívá jich, aby i jiným úddm milosti svých udělil. Srdečně milující Boha a bližního, neustávají modliti se a pracovati, každá dle možnosti a ve svém povolání. Vždycky milující, také neustále účinkují, neboť láska jejich nečinností nestrpi; a jelikož mnoho milují, veliké věci vykonávají. »Mnoho činí, kdo mnoho miluje,« dí spisovatel následování Krista. Toho všeho i v tobě dovede velebení hodné Srdce Ježíšovo, budešli jen chtít. Připomeň si však, že toliko ctnostností srdce i zevnější tvé skutky ošlechtěny býti mohou. Buď tedy věrným i v malých věcech, posvécej i obyčejné své jednání a mnoho vykonáš pro Boha, pro duše i pro sebe; -obzvláště však číň všecko s úmyslem čistým a tak pro Boha jen pracovati budeš.

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Číst dále.)

Sv. Alois z Gonzagy

jakožto patron „Obětovatelův.“

Procházímeli se ve krásné zahradě nebo rozkošném sadě, tu si rádi sedneme na sedátka obyčejně na nejkrásnějších místech upravená, odkud

se déle a pohodlněji pokochati můžeme krásnou vyhlídkou. Podobně učiníme, milý čtenáři, i my dnes, procházějice v myslí život sv. Aloisia. Nepovedu tě zde celou zahradou, jež bohatě vyzdobena jest nejkrásnějším kvítím ctností,

nýbrž ukáží ti jen na některá místa, kde se nám zvláště jasně jeví sv. Alois jakožto živá oběť božského Srdce Páně.

V krásné zemi vlášské leželo ve stol. 16. uprostřed měst Verony, Mantovy a Brescie malé knížectví Castiglione zvané, kteréž teprve v minulém století Rakousku odprodáno bylo. Až do té doby vládli knížectvím pánové z rodu Gonzaga s titulem markraběte. Rod tento honosil se vznešeným původem a četnou řadou věhlasných předkův. Ale více než ti všickni chrabří rytíři, vojévůdcové a státní hodnostáři proslavil rod Gonzagův syn markraběte Ferdinanda a manželky jeho Marty, který se jim dne 9. března 1568 narodil a na křtu svatém jméno Aloisius byl obdržel. Jeho matka, kteráž byla ženou velmi nábožnou, vyprosila sobě synáčka toho mnohými modlitbami na Bohu, a nyní, když se ji narodil, vychovávala jej také pečlivě ve vši bázni Boží, jak se na křesťanskou matku sluší. Poněvadž pak Alois byl prvorozenecem, nemysleli rodiče a příbuzní jinak, nežli že bude jedenkráté také následníkem otcovým na stolci knížecím. Proto také sotva se otec dočkati mohl let, až by synáček již schopen byl konati všechna rytířská cvičení, a sotva že byl tři roky stár, již mu dal zhotoviti malou zbroj a oděni, a nevidal nic raději, než když se malý Alois pilně proháněl mezi vojiny. Tu se často otec kochal v myšlence, kterak statečný syn jeho bude jedenkráté veleti četnému vojsku, ve válkách a na bojištích vavříny dobývati na oslavu svého jména a celého jasného rodu. Ale Bůh nebeský měl s dítkem tím zcela jiné záměry. Již v sedmém roce věku svého cítil Alois takovou náklonnost k Bohu a svatým věcem jeho, že nebylo nikdy třeba, aby matka a vychovatelé jeho k modlitbě jej pobízeli, nýbrž on již sám si ustanovil k tomu jisté hodiny, kdy určitě se modlival kleče na kolenou, bez klekátk,

bez podušky, na holé zemi. Od těchto svých obvyklých modliteb nikdy neupustil, ani tenkrát, když těžce onemocněl zimnicí, kteráž jej téhož času po 18 měsících soužila a velice seslabila.

1. Zde, milý čtenáři, učiníme první naše zastavení; neboť touto svou ohnivou horlivostí v modlitbě přinášel Alois všechny oběti, jichž k zakladu svatosti potřebí jest. Tak mnohý křesťan má nejuptimnější přání započítí již jednou ctnostný a bohu libý život nebo jiné k němu vésti, a dobře to nahlíží, že se počátek musí učiniti s modlitbou; avšak modlitba stojí mnohé oběti: obět času, obět pohodlí a nečinnosti, obět ducha a jeho myšlenek, citův atd.; ale tyto oběti nechce mnohý a mnohá podstoupiti, a tak zůstane se svým ctnostným životem státi při pouhém přání. Ale viz sv. Aloisia, kterak již jako sedmileté pachole umí se tak nábožně, tak vroucně, tak výtrvale modliti, kterak později tuto svou horlivost v modlení ještě zdvojnásobňuje a skrze ni až do posledního dechu se svým Bohem, Stvořitelem a Vykupitelem ve spojení zůstává!

A kterak asi se to má u tebe s láskou a horlivostí k modlitbě? Ty snad odpovídáš: »Ach, vždyť mohu sotva vykonati svou ranni a večerní krátkou modlitbu; neboť sotva že s lože vstanu, mám už plné ruce práce, a ta mi trvá nepřetržitě po celý den, až zase oči ke spánku zavru.« Ale, milý příteli, optej se tedy malého Aloise, kterak on při všech kratochvích, jimiž byl obklopen, kterak i na cestách, jež tak často a vždy s četným průvodem konati musil, kterak i v tom hluku nepokojného života při dvoře knížecím nalezl nejenom některou chvíli, ale celé hodiny, jež výhradně modlitbám věnoval? Ó zajisté duše, jež si opravdu žádá modlitbou s Bohem svým obcovati, nalezne vždycky a za všech okolností času k tomu. Ale ty se zase omlouváš svou slabostí a churavostí, a

Svatý Alois z Gonzagy.

opomíš modlitbu proto, že ti je příliš namáhavou a obtížnou. Ó duše křesťanská, jak tě jedenkrát na posledním soudu zahanbí mládeneček sv. Alois! On, útlé děcko, tak slaboučkého těla, Alois, poután na lůžko nemocné, souzen a šířán horečným žářem, zapomíná na všechno, jen na modlitbu ne! Ó jaká to obětavost v tomto mladém srdcečku, jaké to již sebezapírání! Ale namítáš zase, že bys se nemohl ani pořádně modlit, poněvadž nemáš potřebného klidu a přítomnosti ducha, poněvadž všeliké možné rozržitosti tě vytrhují a souží. Avšak viz jen sedmiletého Aloise a obdivuj pevnou vůli jeho, s jakou setrvává po celé hodiny na modlitbách, mužnou námahu, s jakou se snaží všechny rozržené myslénky při modlitbě od sebe vzdalovati a odháněti jako dotěrné mouchy; vroucnost, s jakou se čím dále hlouběji ponořuje v modlitby své, tak že, jak se v životopise jeho vypravuje, mohl i vychovatel nebo komorník pokojem jíti a jakýkoli šramot dělati, aniž by Alois čeho byl znamenal! A této horlivosti v modlitbě, již v útlém mládí byl započal, zůstal Alois věren po všechny dny života svého až do poslední chvíle. A přísoudili všechny tyto výborné milosti, jimiž nebe toto svaté dítě obypalo, po většině na vrub jeho horlivé a vytrvalé modlitbě, zajisté se nemýlíme, dle slov božského Spasitele: »Kdo hledá, nalezne; kdo tluče, tomu bude otevřeno; kdo prosí, tomu bude dáno.« Aloisius neustával prositi, a proto i Bůh nepřestával nových a nových milostí mu udělovati.

2. Jednou však z největších milostí těch byla dobrá volba stavu. Tu si, milý čtenáři, dobře povšimni, kterak Bůh ono vyvolené dítě u věci této svou milostí předcházal, a s jakou zase ochotou a obětavostí Aloisius milosti Boží vstříc krácel. Především však věz, že nepádl tak slepě do života, jak to bohužel tak

mnozí mladí lidé činívají, čekajíce, až by se jim maně a samo sebou naskytlo nějaké vhodné a výhodné postavení; také nemyslí, jako mnozí jiní z rodů vznešených, užívati jeť radováněk a rozkoší bezstarostného mládí, ačkoli právě Alois, více nežli sto jiných jeho stavu a věku, nemusil se tak úzkostlivě starati o volbu stavu, poněvadž byl prvorozenec v rodině panující, a i sama Prozřetelnost zdála se jej volati jednou k nastoupení vlády ve knížectví castiglionském. Vmysli se jen sám, milý čtenáři, na okamžik ve stav patnáctiletého mladíka toho a rei, zdaž bys na jeho místě na něco jiného myslil, než na své knížectví, na své statky, na své vynikající postavení před světem a na krásný, stkvělý a pohodlný život, jenž ti kyne? Blaze ti však, jestliže nahlížíš se sv. Aloisem, že nikoli rod, ani stav, ani zaměstnání rodičův, ani pouhá přirozená náklonnost, ba často ani vůle rodičů nemůže ustanoviti stav a povolání dítěte, nýbrž jedině a výhradně vůle Boží, a že této vůli Boží jednou určitě poznané všechny ostatní lidské a časné ohledy musí se obětovati.

Proto se Alois často a co nejvroucněji modlival k Bohu za osvícení v této tak důležité záležitosti; při tom však také užíval přirozených prostředků, jichž užívati Bůh nám káže, totiž svého rozumu svatou věrou osvíceného a řízeného. Stavěl si tedy před oči nejprve cíl a konec, k němuž všickni stvoření a povolání jsme, pak teprve se tázal: »Kde a jak bych mohl věčného cíle svého nejsnadněji a nejjistěji dosáhnouti?« Soudil tedy zcela naopak, než to obyčejně činívá pošetilý svět, který si dříve nějaký stav tak na zdař bůh zvolí a potom teprve se táže: »Kterak budu moci v tomto stavu Bohu sloužiti a jemu se zalíbiti?« Taci lidé převrací řád věcí, a místo aby zřídili své povolání podle služby Boží, chtějí, aby služba Boží se řídila podle jejich

stavu, ježž si zvolili. Lidé tací připadají mi jako člověk, který máje úmysl cestovati do Vidně, nestaraje se ani o cestu, ani o nějaký povoz vyběhne z domu, bouchne dveřmi a pádí pryč, ani nevěda, kam: zdali do Vlach či do Polska, či do Francie nebo snad náhodou k Vidni. Nuže, považoval bys takového člověka ještě za rozumného? A co bys mu řekl na jeho omluvu, že prý všechny cesty vedou do Vidně a že se tam může dostat i přes Rusko nebo Španělsko? — Ejhle, milý čtenáři, podobně tolik je cest do nebe, kolik je rozličných povolání lidských, to je sice pravda, čili jinými slovy: v každém stavu a povolání může člověk přijíti do nebe; ale na to hled, abys šel pravou cestou, totiž onou, kterou ti Bůh již od věčnosti ustanovil a na níž už všechny potřeby na cestu připraveny nalezněš, na kteréž ti Bůh i svého anděla vstříc vyslal za průvodčího. Dej také pozor, abys nechodil po velikých a dalekých oklikách, a tak nezmeškal dosažení cíle svého. Když však přesvědčen jsi o svém povolání k tomu neb onomu stavu, nastává otázka, mášli také tolik obětavosti, abys se podrobil veškerým obtížím se stavem tím spojeným? — Ohlédněme se zase na hrdinného jinocha sv. Aloisia. S největší vážností a upřímností svého srdce tázal se sama sebe před Bohem: »Která jest ta cesta, po níž mne Bůh chce vésti k poslednímu cíli mému? Jaké mám duchovní a tělesné vlohy? K čemu na světě se nejlépe hodím? K čemu cítím nejvíce náklonnost a nezištnou touhu? Který stav bych radil jinému, mně rovnému jinochu? Ve kterém stavu bych mohl neklidnější a nejlépeji zemřítí? . . . A hle, co zatím Alois tyto a podobné věci klidně a vážně před Bohem přemítal, porovnával a uvažoval, přicházel vždy jasněji k poznání, že povolán jest ke stavu duchovnímu. Ale jak? Má se státi knězem světským nebo někte-

rému řádu se věnovati? I o tom rozhodl podle neklamných pravidel sv. víry a dle rozumu svého vírou řízeného. I shledal, že povolán jest ke stavu křesťanské dokonalosti, a rozhodl se, že v některém klášteře bude do smrti Pánu Bohu sloužiti. Zbývalo ještě rozhodnouti otázku, do kterého řádu by vstoupiti měl? — Známo ti již, milý čtenáři, že si sv. Alois vyvolil řád Tovaryšstva Ježíšova; ale méně známy budou ti asi důvody, jež ho k tomuto rozhodnutí pohnuly. I uvedu ti je zde již proto, poněvadž jimi právě hrdinná obětavost sv. jinocha v jasné světlo se staví, a poněvadž z nich také poznati můžeš, kterak Alois již tehdy, jsa ještě ve světě živ, byl již dokonalou obětí zápalnou na oltáři božského Srdce. On sám uvádí čtvero důvodů svého rozhodnutí, a sice: 1. Poněvadž v řádu Tovaryšstva Ježíšova svědomitě se plnila řeholní pravidla a zřízení řádu zůstalo povždy nezměněno; 2. poněvadž v řádu tom se každý zavazuje ještě zvláštním čtvrtým slibem nepřijímatí žádných duchovních důstojností ani jakých čestných úřadů; 3. poněvadž v řádu tom poskytnuta příležitost výchovou a vzděláváním mládeže vštěpovati bázeň Boží a čistotu mravů v útlé duše lidské; a 4. poněvadž řád ten obzvláště se věnuje obrácení kacířův a pohanů na viru Kristovu, z čehož Aloisiovi kynula naděje, že se mu jednou splní nejvroucnější přání jeho, totiž jako misionář býti poslánu do Indie, Japonska nebo do Ameriky.

Milý čtenáři, dříve než budeš dále čísti, přehlédni ještě jednou těch čtvero důvodův, obzvláště hodlášli sobě voliti nějaký stav, a více ještě cítíšli v sobě povolání k duchovnímu nebo řeholnímu stavu, a viz, zdali takové a podobné důvody spíše by tě neodstrašily, než aby tě ke stavu tomu povzbudily.

Kdyby se byl Alois rozhodl jen pro duchovní stav vůbec, byl by tím už při-

nesl zajisté větší oběť než ty vůbec můžeš přinést; neboť on se tím zřekl vlády nad dědičným svým knížectvím, kdežto ty bys se zřekl snad nějakého statku, domu nebo nějaké živnosti. Avšak tím, že si nad to vyvolil i stav řeholní, odřekl se i velikého svého bohatství, odřekl se cti a slávy světa a mnohých jinak dovolených

požitkův, odřekl se i — což bez odporu nejtěžší jest — volnosti, jednati podle vlastní vůle své! Nuže, nestal se Alois již touto svou volbou dokonalou obětí Pána a Mistra svého? Nepřidal se tak již úplna k božskému vůdci svému v úplné chudobě, v hlubokém sebe ponižení a dokonalé poslušnosti?

(Příště dále.)

Jak božské Srdce Ježíšovo se slitovalo nad cizoložnou ženu.

Ú v o d.

Božský Spasitel kázal a konal zázraky v Judsku. Ale zlomyslní židů ukládali o jeho bezvůli. Poněvadž však čas jeho umučení ještě nenadešel, stranil se jich, odebrav se do Galilee, aby tam vykupitelské dílo své konal. Nastaly pak svátky stáuků, jež židé na konci každého roku po osm dní slavně konali a ku kterýmž lid z Galilee a z Judska se scházival. Na tuto slavnost odebral se Pán „ne zjevně, ale jako tajně“ (Jan 7, 10) do Jerusalema, protože chtěl zákon zevrubně zachovati. „Když pak svátky již v polovici byly, vstoupil Ježíš do chrámu a učil.“ (Jan 7, 14.) Na večer pak posledního dne „šel na horu Olivetskou, aby se tam v noci se svými učeníky modlil, a na úsvitě opět přišel do chrámu, a všecken lid přišel k němu a on sedě učil je.“ (Jan 8, 1—2.) Mnozí se divili, že Ježíš tak veřejně vystoupil a učil, a že fariseové a zákonníci ho nejali a nezavraždili. Avšak oni si ho všimli a vypravili své služebny, aby ho jali a k nim přivedli; ale tito neopovážili se rukou vztáhnouti na něho. Když se fariseové jich tázali: „Proč jste ho nepřivedli?“ odpověděli: „Nikdy člověk tak nemluvil, jako člověk tento.“ Velebnost a důstojnost, jakož i moc jeho řeči odstrašily je; mimo to i Pán nechtěl ještě trpěti. Ted sami nejvyšší kněží a zákonníci vymyslili sobě plán, jak ho mají polapiti a pak ku smrti odsouditi. Právě se jim naskytla vhodná příležitost. Bylat jedna žena v cizoložství dopadena. Tuto přivedli k němu do chrámu, aby úskočnou otázkou z něho vylákali rozsudek, pro který by ho mohli k smrti odsouditi, aniž by se lidu museli báti.

Milý čtenáři, tuto úskočnou otázku fariseův jakož i rozsudek Kristův uvažme spolu, abychom poznali milosrdenství, dobrotu a lásku božského Srdce Páně, kteréz cizoložnou ženu od časné a věčné smrti zachránilo.

P o j e d n á n í.

Svatý Jan takto ve svém evangeliu vypravuje: »I přivedli zákonníci a fariseové ženu v cizoložství dopadenou a postavili ji doprostřed.« Milý čtenáři, chcešli poznati, jak velké bylo slitování božského Srdce nad tou ženou, musím tobě napřed pospáti, kterak cizoložství bylo po všechny časy ohromný a velmi trestuhodný zločin.

Cizoložství jest přetěžký zločin a mnohonásobná krivda, obzvláště se strany ženy. Neboť činí krivdu Bohu a jeho zákonu, který je výslovně zakazuje; činí ohavnou krivdu mužovi, jemuž před Bohem a oltářem přísahala věrnost; činí krivdu dětem, o kterých se pak neví, či jsou; jedná proti dědičnému právu, poněvadž pak dědictví často přechází na neoprávněné dědice; jedná proti obecnému blahu a pokoji, protože cizoložství způsobilo nezřídka velké různé, ano i války mezi národy, tak na př. za staré doby válku Trojanskou; a v Novém Zákoně jedná také proti svátosti stavu manželského, která Bohem ustanovena jsouc, představuje spojení Krista Pána s jeho řádnou chotí, svatou církví. Kdo cizoloží, chce věc již prodanou ještě jednou prodati, což nemožná, poněvadž sv. Pavel dí: »Manželka nemá moci nad svým tělem.« Za tou příčinou Bůh v zákoně Mojžíšově

jakož i světští zákonodárci ustanovili přetěžké tresty na tento zločin. Podle toho zákona trestali židé jisté cizoložství (spáchané od zasnoubené panny s jiným mužem v městě, kde se křikem mohla ubrániti) kamenováním. Pohané všelikak trestali cizoložné osoby. U Egyptanů muž dostával tisíc ran; ženě uřízli nos. Seleukus, král syrský, dal zákon, že se cizoložníkům mají oči vyloupati. Když pak syn jeho toho zločinu se dopustil, otec dal jedno oko sobě, druhé synovi vyloupati, aby takto zákon zachoval a syna nepřipravoval o obě oči. Podobné přísné zákony měli také Římané, Arabové a Partové, poněvadž soudili, že cizoložství podrývá první základy společnosti lidské. Křesťané za nynější doby nestihají je sice tak ukrutnými tresty jako pohané: proto však nepovažují je za méně těžké a trestuhodné; ba dopouštějí se tím zločinem mnohem větší viny než kdokoliv jiný. Nebot křesťané mají býti údové Kristovi a chrámové Boží; mimo to jejich manželský svazek jest od Krista zvláštní svátostí posvěcen. Kdo tedy z nich častěji a bez ostychu onen zločin proto páchají, že se nemusejí lidských zákonů báti: necht vědí, že zajisté neujdou trestům věčným, které budou tím větší, čím větší mají důstojnost nad jiné.

Předeslavše toto vysvětlení, navraťme se k ženě, kterou zákonníci a fariseové do chrámu, kde Kristus sedě učil, přivedli a doprostřed přede všelikým lidem postavili.

Zákonníci sňbě na tom zakládali, že znají zákon, a fariseové bývali aspoň na oko velmi svatí: ale jedni jako druhí byli plni závisti a zášti proti Kristu, ano sami byli cizoložní i sváděli lid k témuž cizoložství. t. j. aby Bohu se zpronevěřili; zkrucovali také pismo svaté. Nevěděli, co činili, když hříšnou ženu přivedli k pramenu všelikého slitování, k Srdci Ježíšovu, jehožto záhubu zamýšleli. Nic to nespomohlo, že Kristus je k lásce a milosrdenství napominal; neboť přetvářenou myslí blížili se k němu. Pročež neviděli vlastních chyb, cizí však pozorovali. Neměli slitování nad pokleslymi, spíše ještě se radovali z jejich záhuby. Jako pastýři lidu měli s poklesky jeho míti útrpnost; a jestliže jim bylo dle zákona trestati, mělo se to státi »v duchu tichosti.« (Gal. 6, 1.) Císař Nero, tento zlo-pověstný ukrutník, dokud ještě hlasu přirozeného rozumu poslouchal, byl dříve tak mírný, že maje jednou ortel smrti jakéhosi zločince podepsati, zvolal: »Kéž neumím psáti!« Král David více oplakával hříchu Absolonova, než jeho smrti. A Kristus předpovídaje zrušení města Jerusalema, napřed plakal. Vůbec celé evangelium k tomu směřuje, aby nám vstúpilo milosrdnou mysl k bližnímu. Ale fariseové byli nemilosrdní, ukrutní, chlípni, pyšní a lakomí. A takoví hříšní lidé přivedli tedy onu hříšnou ženu ke Kristu, aby o ní rozsoudil, i »postavili ji doprostřed.« Milý čtenáti, uvaž, jaké to bylo velké zahanbení pro tu ženu! Zajisté strachem a studem se třásla. Uvaž zároveň, jak ukrutně fariseové zde jednali! Dobré lidi očeňují a strkají do kouta: ale špatné postavují doprostřed, aby ode všech viděni byli. Proto také jeden z nich se modlil, Pánu Bohu za to děkuje, že není jako jiní lidé: zloději, nespravedliví, cizoložníci, nebo jak onen publikán, který s ním ve chrámě stál. Docela opak toho činil Kristus: zakrýval hříchy jiných, t. j. odpouštěl, a pravil, že kající »publikáni a nevěstky předejdou pyšné farisey do království Božího.« (Mat. 21, 31.)

»Mistře,« volají k němu, »tato žena byla teď v cizoložství dopadena.« Ó těch pokrytcův a přetvářníků! Před nedávnem spílali mu svědcův, a nyní ho lahodným jménem »mistra« a učitele oslovují, aby takto tvárice se jako učení jeho, své šmejdy zakrývali.

»Teď byla dopadena.« volají; snad proto, aby Pán nežádal žádných důkazů. Zločin je prý tak jist, že ani vinnice ho nezapírá; jen ať tedy rozsudek svůj vynese. — Avšak jeli žena právě ve zločinu dopadena: kde pak jest muž? Kde pak nechali fariseové cizoložného společníka? Jak se zdá, vymkl se jako silnější z jejich rukou, nebo fariseové schválně ho pustili, domnívajíce se, že Krista pohledem na přivedenou ženu spíše k útrpnosti nakloní a takto tím jistěji polapí; nebo muž byl příbuzný jejich, nebo podplatil je, a byl propuštěn.

»V zákoně pak,« pokračují fariseové, »Mojžíš přikázal nám

takové kamenovati. Předně nebylo pravda, že Mojžíš v každém případě poručil takové kamenovati; toliko přikázal, že takoví zločinci vůbec se mají nějakým způsobem usmrtiti; ale k smrti kamenováním byli jen ti odsouzeni, kteří se toho zločinu dopustili v městech, kde křikem se mohli ubrániti.

Pak odvolávají se na Mojžíše; ale i v tom jsou sinedy farisejské! Jest, jakoby pravili: »Ty, co ty soudíš? Ty, jenž jsi větší nad Mojžíše; ty, jenž jeho zákonům nejsi podroben. Jeližkož lepším a dokonalejším učíš, co ty soudíš? Schvaluješli nebo zavrhuješli výrok zákona Mojžíšova? Co myslíš o tak tvrdém zákonu?« Tim a takovým způsobem pokoušeli a lákali ho, aby něco promluvil proti Mojžíši a jeho zákonům. Znalit jeho milostivé a la-kavé srdce ke hříšníkům, že žádnému své pomoci neodepírá. Vzpomnělit sobě, že hájil Maři Majdalenu, veřejnou hříšnici, že hájil šlakem poraněného, že se zastal o celníky Matouše a Zachea. Domnívali se, že i v tom případě bude hleděti, aby ho lid, jako doposud, tak na dále za milosrdného považoval. Soudili, že zneužívajice této jeho dobré stránky, jistě jej polapí. Proto dí sv. evangelista Jan, že tak mluvili, »pokoušejíce ho a aby ho mohli obžalovati.«

Milý čtenáři, neznamenášli, že to pokušení bylo velkým zločinem, ano větší nad cizoložství? Zajisté. Neboť ona žena jsouc slabá upadla více z křehkosti nežli ze zlé vůle: ale fariseové ze zlomyslnosti, ze zášti a závisti osočovali nevinného. Žena zhřešila buď pro rozkoš, buď pro nějaký nízký zisk: fariseové strojí úklady o život Syna Božího.

Když jsi, milý čtenáři, prohlédl celou ošemetnosť fariseů, jakož i hřích té ubohé ženy, pozoruj nyní chování Ježíše Krista, jak opatrně si počínal a jak milostivým se osvědčilo jeho božské Srdce býti. Čím ošklivější jest srdce jeho protivníků, tím v krásnějším světle objeví se tobě jeho předobré Srdce!

(Příště dále.)

O častějším svatém přijímání.

1. Naposledy sedí Pán náš se svými apoštoly za stolem. Ó jak mile, jak nevyšlovně sladce rozpráví božský Mistr s učeníky svými, kteří jej tak věrně a vytrvale milovali, a s nimiž se brzy rozloučiti musí! Srdce božského Mistra jest zarmouceno, neboť svými opustili ty, které miloval, avšak velí tak vůle otce nebeského. Tu činí Kristus závět svou, závět ze všech, které kdy sdělány byly, nejpodivuhodnější, neboť v ní činí všecky lidi svými dědici. A co pak medle odkazuje chudobný Pán lidem všem? Co poručí svým milým učeníkům? Ó klaně se světe lásce jeho nevyšlovně! Odporouči na věčnou památku sám sebe způsobem tajemným; své tělo a svou krev zázračně zahalenou v nepatrných způsobách chleba a vína. »Vezmětež a jeztež, toť jest tělo mé,« slovy těmito odevzdal právě tělo své učeníkům a nám všem ku po-

živání, slibuje zároveň převelikou za to odměnu: »Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm... ten má život věčný, a já vzkřísím jej v den nejposlednější.« Tedy přijímání máme tento tajemný chléb života, neboť proto nám byl dán: proto jej také Spasitel jmenuje pokrmem řka: »Tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj.« Sv. přijímání jest tedy potravou duše, jako chléb obyčejný potravou těla. Kristus Pán chce býti přijímán, proto zůstává mezi námi. Poněvadž miloval své, a to až do konce, proto ustanovil na rozloučenou nejsv. Svátost oltářní, která má býti posvátnou páskou, vízici nejsv. Srdce jeho se srdcem všech těch, kdož jej milují a po něm touží. V touze však po nejvyšším spojení nepředčí Spasitele našeho nikdo. Tak nečeká žebrač

u dveří na almužnu, tak nedychti hladový po soustu chleba, tak nepravne žiznivý po hltu vody čerstvé, jako Ježíš touží, aby k nám přišel! Nuže, nyní uvaž, milý křesťane, zdali dostačuješ, abychom jen jedenkrát v roce touhu tuto ukájeli a jen jedenkrát v roce po vůli a přání a jen jedenkrát v roce přání po vůli činili tomu, jenž z lásky nevýslovné se za nás na smrt vydal? Ze svatostánku volá k nám nejlepší a nejmocnější přítel ustavičně: »Poďte ke mně všichni, kdož umdleni a obtíženi jste, a já vás občerstvim.« Máme však snad jeho pomoci, jeho potěchy tak zřídka potřebí? Či snad necítíš, milý křesťane, žádné slabosti, žádných bolestí, nemáš žádných starostí ani zármutku? Nemáš pokušení ani svizelů ve svém životě? Či jest ti vždycky za lehko sama sebe, zlé návyky a náruživosti vždy vítězně přemáhati? — Ó zajisté uznáš, že mnohdy, ano přecasto nedostačuješ síla tvoje, že přecasto klesáš pod tíhou bdy a slabosti lidské, a nenalezáš posily ani útěchy. Ó spěj k tomu, jenž mocen jest i dobrotiv, k Ježíši Kristu, přijímej jej častěji, a doznáš, kterak sladko a mílo jest hostiti Pána v duši své.

2. Ovšem prikazuje církev sv. katolická, a to pod těžkým hříchem, alespoň jednou v roce, a to v čase velikonočním, nejsv. Svátost přijímati; ale to jest také míra nejmenší. Církev praví »alespoň« a slovem tímto vyjadřuje zároveň přání, aby věřící častěji Krista Pána přijímali. Z rozkazu obecného sněmu tridentského sestaven byl veliký katechismus, jenž papežem samým úředně vydán byl. A

v tomto římském katechismu praví se (2. díl 4. kap. 60): »Věřící se nemají spokojiti jen jednou, a to o velikonoci, tělo Páně přijímati; majíť věděti, že dlužno nejsv. Svátost častěji přijímati. Proto se má častěji věřícím na srdce klásti, aby denně pečovali touto nejsv. Svátostí duše své krmiti a siliti, tak jako o denní potravu tělesnou pečují. Či snad není dosti jasno, že o duši větší péče míti mají nežli o tělo?« Kdož může tedy ještě pochybovati, že si církev častějšího sv. přijímání věřících přeje?

3. Ze všech papežův nevyslovil se ani jeden proti častějšímu přijímání, naopak mnozí horlili pro ně. Jak štědrými byli papežové v odpustcích udílených bratrstvům a církevním spolkům právě za účelem častějšího sv. přijímání, neboť nelze odpuštěk dosíci bez svaté zpovědi a sv. přijímání. Z toho zajisté vidno, že apoštolská stolice usiluje o to, aby věřící netoliko jednou, nýbrž vícekrát za rok nejsv. Svátost přijímali.

Když roku 1861. přišli postní kazatelé ruští ku papeži Piu IX., našli jej, an stojí u stolu pokrytého malými spisky. Poněvadž to bylo něco neobvyklého, divili se. Papež ujal se slova a pravil: Divíte se zajisté, vidouce tolik malých spisků na stolku tomto. Vizte, jest to knížečka pojednávající o častějším sv. přijímání, která již velmi mnoho dobrého způsobila. Knížečka tato by měla dostati se všem dítkám, zejména před prvním sv. přijímáním, ano všichni věřící by ji míti měli, aby se poučili o účincích sv. přijímání, o němž si přejí, aby co nejvíce se mezi věřícími vzmáhalo. Po té rozdělil

sv. Otec knížky přítomným kněžím. Prání sv. Otce jest však každému věrnému katoliku rozkazem.

4. Svět ovšem hledí častější přijímání zameziti a praví: a) »Nejsi hoden, a bys častěji přijímal, nejsi dosti svatý a dokonalý.« K tomu odpovídám: Sv. přijímání není odměnou pro ty, kdož již svatými a dokonalými jsou, nýbrž mocným prostředkem všem, aby se takými stali. Kristus Pán zve zajisté všechny k sobě i ty, kteří ještě velmi nedokonalí jsou. A kdo pak jest vlastně a vpravdě dosti hoden. aby jen jednou v životě přijímal? Nikdo. Ale čím častěji kdo po dobré přípravě ku stolu Páně přistupuje, tím hodnějším se stává.

b) Mnozí zase myslí, že nesrovnává se s účtou nejsv. Svátosti povinnou, aby kdo často ke stolu Páně chodil. Tací však mluví opak toho, co Kristus Pán. Vždyť Pán náš vidí právě v častějším přijímání znamení lasky a úcty k němu a žádá toho ode všech pravých učeníků svých. Jest daleko lépe z lasky přijímati, nežli z převelike úcty přijímání se zdržovati.

c) Jiní zase se bojí, aby ti, kdož »častěji přijímají, nezpyšněli a si na sobě tuze mnoho nezakládali.«

Co se týče pýchy a domýšlivosti, tu naléztí lze právě u těch, kdož se stolu Páně vyhýbají. A jestliže ti, kteří častěji přijímají, snad ještě tak dokonalými nejsou, jak by býti mohli a měli, mohou se ještě právě tímto způsobem státi. Vše potřebuje času, a zejména dokonalosti křesťanské nedá se jen tak na rychle nabýti. Milý Spasitel žádá dobrou vůli, žádá ochotu a horlivost a za to slibuje svůj pokoj, svou milost. Bez častějšího přijímání by byli tací lidé ještě daleko pozadu.

d) »Ale co pak tomu lidé řeknou?« »vysmějí se ti,« a »bude to tuze nápadné« atd. Tak soudí svět.

Já však pravím: a co je vic, když i lidé se z počátku pozastavují nad tvým častějším přijímáním! Vždyť i na druhé straně stejně nápadné jest, že mnozí vůbec k stolu Páně nechodí! Či snad je to něco zlého, hledili křesťan prostředků posvěcujících co nejčastěji užívati? Mnozí z těch, kdož se diví horlivějšímu životu křesťanskému, chodí často, velmi často do hospody, utrácují zbytečně peníze i čas, ničí sobě zdraví a také často hřeší, nad tím by se měli pozastavovati, nad pobožností však nikoliv; ta ještě ani celku ani jednotlivci neškodila.

Ovšem však dlužno dobrý pozor dáti, aby ti, kdož častěji přijímali, životem svým pohoršení nedávali. Neboť by velice smutné bylo, kdyby tací katolici na př. v zatvrzelém nepřátelství žili, svůj jazyk na uzdě nedrželi, bližního pomlouvali, jinému škodu činili a podobných hříchů se dopouštěli. Ti by zajisté hanbu činili Pánu svému a uváděli nejsv. Svátost v posměch. Protož pozor, dobrý pozor na se dejte, vy všichni, kdož Pána svého častěji přijímáte! Příkladem života svého ukazujte všem veliký užitek sv. přijímání. Nechtějte zdáti se lepšími, nežli jsou jiní, nýbrž přičiňujte se ze všech sil, abyste dobrými byli; buďtež mírní a pokoje milovní, zapírejte se, ale služte Pánu s radostí a myslí veselou. Zamřelá a zasmužilá pobožnost jest vždycky podezřelá a nepochází z Ducha sv., neboť tento jest duchem svaté radosti a pokoje. Především ale buďte »pokorní srdcem,« sice jest celá vaše zbožnost toliko na oko, falešná.

5. Ptášli se, milý křesťane, »jak často máš tělo Páně přijímati,« tu ti odpovídám: Čti život svatých, zkoumej, jak oni činili a jak učili. Slyš svatého Františka Saleského, jak důtklivě odporoučí častější sv. přijímání, pro něž

i horlil bl. farář arský Vianney. Za časů našich ještě více toho třeba, neboť láska uhasíná v srdcích tak mnohých katolíků; kterak lze ji zase roznítili, aby zaplála plamencem? Co tedy mám činiti? Nebude snad tuze mnoho žádáno, abys aspoň jednou za měsíc ke stolu Páně přistupoval. Tak radí skoro všechny stanovy křesf. bratrstev a zbožných spolků. Ohvzláště vy muži, muži katoličtí, uvynkňte si častěji přijímati. Pýč se strachem před lidmi a jejich soudem! Pýč s leností a lhotejností! Pomněte na konec života, na soud a věčnost, slyšte volání Spasitelovo ze svatostánku, modlete se upřímně a zbožně, a stojím vám za to, za nedlouho naplnění budete i vy touhou po častějším sv. přijímání. Týdenní sv. přijímání lze raditi všem těm, kdož prosti jsouce horších náruživostí a náklonností, hledí i všední hříchy

a nedokonalosti odložití. Pro takoveto duše jest častější sv. přijímání nevhodnějším prostředkem na cestě dokonalosti zmužile kráčet. Častěji v témni může dovoliti jen zpovědník po zralém uvázení stavu duševního, horlivosti a vytrvalosti kajienika.

Pravidlem křesfanským jest, že častější sv. přijímání jak Kristu tak církvi sv. vitané jest, že potřebné jest, aby člověk na Boha nezapomínal a do těžkých hříchů neupadal, aby neztratil pravou cestu k nebi vedoucí. Tak jako tělo, máli zůstati zdravé a silné, častější potřebuje potravy, tak živá vira a vpravdě křesfanský život nemůže se dařiti bez častějšího sv. přijímání. Toto chrání čistotu srdce, chrání před návratem v život hříšný, sílí ve ctnosti každé, zejména rozněcuje lásku k Bohu, slovem častější sv. přijímání vede nás k nebi.

Boh. Hendl.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 28.

„Kněží jsou lidé jako jini; Boha chci poslouchati, jich však nikoliv.“

No však, milý brachu, právě tak vypadá, jakoby voják řekl: »Krále chci poslouchati, ale mého generála, plukovníka, setníka atd. nikoli, neboť tito jsou rovněž poddanými jako já.« Co pak bys mu asi na to odpověděl? Bylo by ti za těžko vyvrátiti mylný jeho náhled? Zajisté nikoliv. Rovněž lehkó jest i náhled tvůj na pravou miru uvěsti. Poslyš jen! Pravda jest ovšem, že církev sv. z lidí sestává; papež, jako hlava církve, biskupové i kněží, kteří dohromady tvoří církev učící, jsou také jenom lidé, jimž sám Syn Boží, Kristus Pán duchovní moc a božské poslání dal, aby na jeho místě a v jeho jméne jiné vyučovali pravdám božského učení,

a proto, ač tito splnomocněnci jsou lidé, nejsou přece lidé jako ostatní.

Sv. apoštolé byli prvními biskupy církve Páně; k těmto pravil sám Spasitel: »Jděte do veskerého světa, učte všechny národy« atd. »Jako mne poslal Otec, tak já posylám Vás.« Tímto způsobem učinil Pán jednoho každého apoštola svým zástupcem. Kdo tedy jich poslouchá, neposlouchá pouhých lidí, nýbrž Krista Pána samého; kdo jich neposlušen jest a rozkazů jejich nedhá, protiví se Kristu Pánu, a proto Pánu Bohu samému. Spasitel náš dosti zřejmě o tom dí: »Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá, a kdo mnou pohrdá, pohrdá tím, jenž mne poslal.« Jsili tedy, milý brachu, poslušen hlasu kněze, tu věz, že to není hlas pouhého člověka, jako ty jsi, nýbrž

hlas Boží, neboť Bůh sám zjevuje ti vůli svou skrze církev, jejímž sluhou kněz jest. Jediný rozdíl mezi rozkazy Božími a příkazy církve jest ten, že ony dány jsou od Boha bezprostředně, tyto pak prostředně, skrze zástupce knězem ustanovené, ale v zásadě jest to přece tentýž Bůh, jenž tu i tam rozkazuje a poroučí.

Mrzili tě snad neomylnost církve a neomylnost nejvyššího pastýře, tu rozvaž: 1. že se neomylnost tato týče jen věci víry a mravů, t. j. věci přísně náboženských a nikoli jiných, a 2. že zase nejsou to lidé, kteří z vlastní moci neomylni jsou, nýbrž že jest to zase Kristus Pán, jenž skrze církev a papeže neomylný úřad svůj učitelský vykonává. Či snad neseslal Spasitel sv. apoštolům a skrze tyto celé církvi učící Ducha sv., Ducha pravdy a síly, Ducha moudrosti a dobré rady? Či snad nepřislíbil Pán sám ustavičnou pomoc svou církvi svojí slovy: »Aj já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.« Věděl zajisté milý Spasitel předobře, kterak velenuto jest, aby někdo neomylné slovo jeho učiti, je vykládati, co s pravou vírou se srovnává ustanoviti, zákon o mravech vydávati mohl, neboť, kde toho není, vidíme to sami za dnů našich; tam není pravdy, tam tapají lidé v nejistotě, každý si vykládá mrtvou literu písma sv. jak mu libo. Ze takového počínání není ku prospěchu víry, která přece jednotná býti má, ani ku prospěchu mravů, učí zkušenost. Domněnkami pouhými zahaluje se pravda, jednota se rozpadává, život křesť. hyne. Důkazem toho jest nám protestantismus, jenž zavrhl právě neomylný učitelský úřad církve, na místě jednoho učitelského úřadu povstalo jich tolik, kolik sekt se během času utvořilo; žádný však nemůže říci a dokázati, že pravdu má, neboť nestojí ani jeden na stanovisku Bohem

vykázaném. Jediná církev katolická drží se posud učitelského úřadu Kristem ustanoveného, a proto má také úplnou jistotu, že víra a učení její jest učením Kristovým, neporušeným, neomylným. Jednali se tedy o věc týkající se víry či mravů, o věc vůbec náboženskou, tu neohlížeje se na osobní vlastnosti papeže, biskupa, kněze, tu platí a rozhoduje řádná jeho pravomoc duchovní a na tuto nemají ani chyby ani poklesky ani hříchy duchovních žádného působení. Protož nesmíš, vidíšli snad, že kněz chybuje v životě svém, že snad i těžce hřeší, nesmíš ztrácti úctu, víru a lásku k náboženství, neboť toto nemá s osobními, soukromými vlastnostmi kněze pranic společného. Slabost a hříšnost duchovních týkají se jich jako lidí, ale nikoli jako kněží, nemohou tedy božskou pravomoc kněžskou ničiti. Vždyť i zločin Jidášův nebyl s to, aby zničil důstojnost jeho apoštolskou. Vše, co kněz mocí úřadu svého kněžského koná, jest platné, ať on sám jest hříšný anebo čistý. Mše svatá, sv. zpověď, sv. svátosti atd. jsou stejně platné od kněze nalezajícího se v milosti Boží anebo ve smrtelném hříchu. V učení tomto pochybil právě mistr Jan Hus, a kam blud jeho národ náš a vlast zavedl, vime bohužel všichni. Víra naše jest dílo Boží a nikoliv lidské, proto nestojí ani nepadá s lidmi, nezávisí ani na osobních vlastnostech těch, kteří povoláni jsou ji udržovati a hlásati, protož nutno jest, aby každý, kdož katolíkem slouiti chce, církve sv. a jejich zřízení, papeže, biskupa a kněží poslouchal, a sice tak, jako samého Spasitele, sice jest jinak odpadlíkem a buřičem. Chyby a hříchy duchovních jsou sice trestuhodné, ba daleko trestuhodnější, nežli hříchy nekněží, ale s úřadem a pravomocí kněžskou nemají co činiti. Pravomoc tato pochází od Boha, a nic nemůže ji zeslabiti nebo zničiti.

Námítka 29.

„Mimo církev není spásy — jaká to nesnášlivost! Ukruťnému učení tomuto nemohu věřit.“

Dříve nežli ti k námítce této odpovím, táži se tě, jak rozumíš oné větě: »Mimo církev není spásy.« Myslíš snad si při tom: »Kdo není katolíkem, že bude na věky zatracen?« Jeli tomu tak, tu bys mohl říci všim právem, jak jsi pravil nahoře, že ukruťnému učení tomu věřití nemůžeš — vždyť já také ne. Ale tu máš zase jeden důkaz, že církev i učení její se mnohdy lupí a haní — proč? Proto, že se mu nerozumí; následkem toho vykládá se mnohdy učení její tak, že se výkladu toho církev sama hrozí. Příklad máme právě po ruce.

Kdo ví, jak církev oné větě rozumí a jí učí, pozná, že pravdu má, že učení její shoduje se se zdravým rozumem lidským, tak jako věty: Kde není světla, je tma; co není dobré, jest zlé; mimo života jest smrt; kdo nemluví pravdu, jest na omylu atd. Co jest na tom těžkého, nesrozumitelného nebo nepravdivého?

»Mimo církev není spásy« znamená toto: »Každý jest povinen, a sice pod ztrátou spásy duše své, věřití ve víru pravou, t. j. katolickou, a také podle ní živ býti, jeli mu možno tak činiti.« Čili jinými slovy: »Hřešíš, a proto nebudeš spasen, jestli dobrovolně a vědomě pravdu zavrhuješ, když se ti podává.« Co jest na výkladu tomto tak hrozného, že je proto tolik křiků? Kde jest jen stopa po nějaké nesnášlivosti? Máli někdo jiné náboženství, nebuďte již a jen proto, že jiné má než katolické, zatracen. Jeli nevinně v bludu, t. j. nebyli mu posud z té či oné příčiny možno, skutečně možno, pravdu katolickou poznati a vyznati, považuje jej církev katol., jakoby přináležel k dítkám jejím. Žili také dle zákona, ježž za pravý božský

zákon byl pokládal, tu má i on spravedlivý nárok na spásu věčnou, jakoby byl býval katolickým křesťanem.

Tohu díky, jest mezi jinověrci posud mnoho takových, i mezi jejich duchovními, kteří tímto způsobem v »dobré víře,« t. j. v »nezaviněném bludu« žijí. Biskup hostonský, Cheverius, obrátil dva takové jinověrce, kteří jinak byli velmi učení a zbožní. Po návratu svém do lhána církve katolické učinili k vrchnimu pastýři svému toto vyjádření: »Až do té doby, kdy jsme vás, nejdůstojnější pane, poznali, neměli jsme ani té nejmenší pochybnosti o pravdivosti náboženství našeho.« Církev svatá neznepokojuje se ani, co se týče soudu Božího, nad jinověrce, divochy a modloslužebníky. Vždyť víme, že Bůh nanejvýš dobrý jest a chce, aby lidé spasení došli, a že spolu i nejvýš spravedlivý jest. Proto služmež mu dle nejlepšího našeho vědomí a svědomí, a o ostatní se nestarejme.

Církvi sv. se vytýká pro větu výše uvedenou nesnášlivost k jinověrcům. Ale zde se musí dobře rozeznávat. Nesnášlivost jest dvojitá — nesnášlivost k učení a nesnášlivost k osobám. A právě proto, že se tyto obě dosti nerozlišují, ba mnohdy, jak to učinil otec tolerance (snášlivosti), Jakub Rousseau ve Francii, za sebe zaměňují, musí církev tolik pohan a pomluv snášeti.

Církev byla a jest jen tam nesnášlivá, kde toho spravedlnost a pravda nevyhnutelně žádá; zavrhuje bludné učení jest církev k bludařům jako lidem a jednotlivým osobám spravedlivá a milosrdná, rovné jako Bůh hříchy nenávidí, ale ke hříšníku milosrdný jest.

Nesnášlivost, co se týče učení, jest zvláštní známkou pravého náboženství. Neboť pravda jest neinémitelná, na ničem nezávislá, celý svět musí se pravdě podrobiti a podle ní se řídití, ona sama však nikomu poddána

není. Kdo nemá tuto pravdu, klame se. Vyjednávání a smluv pravda nepřipustí; buď všecko nebo nic.

Takováto nesnášlivost v učení nalezá se jen a výhradně v církvi katol., a sice již od prvopočátku, a proto jest nejpřednějším důkazem pravdy a božského jejího poslání. Církev sv. byla a jest plna mírnosti a milosrdenství ku slabostem lidským, ale nikdy nepovolila, a to ani v nejmenším, nějakému bludu.

Ve člancích víry, které obecní sněmovné církve stanovili, praví se vždy: »Nevěřili někdo takto, budiž v kletbě,« t. j. budiž ze společnosti katolických křesťanů vyloučen. Jen pravda může s takovou mocí a s takovým důrazem mluvit.

Nesnášlivost, která se církvi od nepřátel a jinověrců vyčítá, lze hledati na straně jejich. At jen si přečtou úryvek ze spisu patrona jejich, J. Rousseaua, s názvem »Společenská úmluva«

(4. kn., 8. kap.), kde tento obhájce snášlivosti takto praví: »Hlava státu může vypuditi ze státu každého, kdo nevěří naukám zemského náboženství. Kdo pak dříve veřejně tyto nauky přijal a uznal, později pak tak jedná, že se za to míti musí. Že jim nevěří, ten budiž smrti pokutován.« Ejhle, tak vyhlíží ta velebená a do nebe vynášená snášlivost nepřátel církve! Hojnějších dokladů nalezáme ještě ve spisech Lutrových a zejména Kalvinových. Chceli někdo se o učení církve katolické otíratí a proto církvi vyčítati, at jen dříve dobře se poučí o učení tomto, aby na základě živém nemetal pravdě katolické nespravedlnost ve tvář; kdo zná úmysl a učení církve Páně důkladně a jeli spravedliv, dozná, že církve nejsnášlivější jest ze všech vyznání, pro toho pak také nebude již strašidlem věta, o níž tuto pojednáno: »Mimo církve není spásy.«

(Příště dále.)

Klástersní zvonky.

Napsal J. St. Paulík. (2.)

Na 3. neděli postní.

Jak nám písmo vypravuje, děl kdys marnotratný syn: »Vstanu, půjdu k otci svému, vyznám se mu ze všech vin.«

Otec syna ztraceného vlídnou přijal náručí . . .
Kéž tě toto podobenství
o tvé spáse poučí!

A ten zvonek jak by věděl,
že tvou duši tísni cos,
zvoni stále: Milý synu,
k Otci svému jdi a pros!

Na 4. neděli postní.

Na poušti když pětí chleby
nasytil Pán tisíce,
chválili jej zástupově,
zázraku se divíce.

Hle, i tebe v nouzi, bídě
nasytil již mnohokrát
Tvůrce onen dobrotivý:
zda jsi spěl mu díky vzdát?

Na klášteře v štíhlé vízce
bravý zvonek mluví cos;
mně se zdá, že: Vzdávej díky
a zas znova Pána pros!

Na neděli smrtnou.

Roucho smutku v chrámě celém
sochy, kříže zastírá,
truchlivý zní chorál z káru:
»Kristus za nás umírá!«

A tam dole zbožná děva
slzu s očí utírá,
že jí ženich přespanilý
na kříži dnes umírá.

A co zvonek? Že se brána
na nebesích otvírá —
proto jen, že v těžkých mukách
Spasitel dnes umírá.

Na den sv. Josefa.

Poblíž trůnu Beránkova
pěstoun Páně stojí teď;
proto v strastech žítí toho
s důvěrou jen k němu hled.

Na zemi když s ochotností
poslouchal jej božský Syn,
zajisté i nyní splní
prošby jeho každý kyn.

Nuže, malou modlitbičkou
když ho uctíš každý den,
že tě v nouzi neopustí,
budiž pevně ujištěn.

Na den sedmibolestné Panny Marie.

Podě křížem Matce Páně
svíral srdce velký bol,
Pánu když se posmívali
zevlující židé kol.

„Hle, Jan, syn tvůj! Hle, tvá Matka!“
Pán se ještě rozloučí,
a již ducha, vykrvácen,
Otei svému poručí.

Potom tělo Spasitele
položili Matce v klín . . .
Pro tebe, hle, ona trpí . . .
Nuže, kaj se ze svých vin!

Na neděli květnou.

Jako slunce v zlaté záři
první zoru vychází,
tak dnes slavně do svatého
města Ježíš přichází.

Již se běře Požehnaný,
plesej, dcero Sionu —
na klášteře bravě zvonky
zvučí plesněm ve shonu.

Zda i ty jdeš Spasiteli
s ochotou a plesem vstříc,
když ti nese k dobrým činům
milostí svých co den víc?

Na slavnost Zvěstování Panny Marie.

Od pahorku v kraj se nese
přelíbezná arie —
klášterní to zvonky hrají
píseň Panny Marie.

Zdrávas, Panno, hvězdo ranní,
zdrávas, Matko Kristova;
na tvé slovo vzplála náhle
velká světa obnova.

K tobě my se utíkáme,
svít nám ve tmách tvoje zář,
ukaž nám kdys jedenkrátě
Syna tvého božskou tvář.

Na Zelený čtvrtek.

Důkaz lásky nevystihlý
zanechal nám Spasitel,
dříve nežli na Golgotu
k usouzené smrti spěl.

„Jezte, toť jest tělo moje,
Nového krev Zákona —
tatáž, která velkou zítřa
spásu světa dokoná.“

Naposledy zavzněl zvonek:
Pojďte k velké večeři!
Blah, kdo v smyslu nedostatku
slovům Páně uvěří.

Na Veliký pátek.

Pláče dcera na Sionu,
přiděna v černý háv,
Ježíše co zatím vede
na Golgotu židů dav.

Pláče dcera na Sionu,
oči na kříž upírá,
na němž právě ženich její
za hřích světa umírá.

I těm zvonkům od bolesti
zastavil se srdce tluk . . .
Ty zas k Pánu jdi a uvaž,
příčinou co jeho muk.

Na Bílou sobotu.

Tělo Páně v hrobě tichém,
ale duše spěla již
s blahou zvěstí k arciočtům,
spásu že jim přines' kříž.

Šťastná vina Adamova,
blahý onen Evin pád,
příčinou jenž větších darů,
jež nám přines' nový řád.

Hlaholte zas, zvonky drahé,
„Alleluja“ slavnostní,
nastali nám vykoupení
dnové blaží, radostní.

O nejsv. oběti mše svaté.

Podává Placidus B., ř. sv. B. (Č. d.)

Dn důvěry svaté vystupuje kněz k oltáři a modlí se na pravé straně Introitus čili vchod. Bývají to verše z písma sv. smyslem svým k tomu kterému svátku se hodíci, tak na př. o vánocích zní introitus: »Maličký narodil se nám a syn dán jest nám, a učiněno jest knižectví na rameni jeho .. (Is. 9, 6.) Introitem (vchodem) zove se modlitba tato proto, že v starších dobách se zpívala, když kněz k oltáři se ubíral.

Po introitu pokročí kněz do prostřed oltáře a ukloniv se před křížem, říká střídavě s ministranty třikrát »Kyrie eleison« (Pane smiluj se nad námi), pak třikrát »Christe eleison« (Kriste smiluj se nad námi), načež opět třikrát »Kyrie eleison.« Tolikeré opakování úpěnlivé prosby této chová v sobě týž význam, jako opětování kterékoli jiné modlitby, majíc zajisté tuto výmoci na Bohu pravou soustrasť s bídou a soužením našim jakož i vyslyšení modliteb, které v brzku kněz ve jménu všech přednášeti bude. Opírá se pak obyčej tento o příklad slepce z Jericha, který dle svědectví Písma sv. nepřetržitým voláním svým »Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!« vyslyšení prosby své na Spasiteli světa vymohl.

Neprinašili kněz obět mše svaté v rouše modrém nebo černém, následuje po »Kyrie« chvalo zpěv »Gloria,« který naplniti má mysl i srdce naše vroucí důvěrou v Boha a začíná slovy »Gloria in excelsis Deo« (Sláva na výsostech Bohu), odkudž i všeobecné jeho pojmenování.

Hymnus tento krásy zajisté nevyrovnané sestává ze dvou částí; první obsahuje zvelebování Boha Otce (»Sláva na výsostech Bohu«), předmětem druhé

jest prosba za pokoj k Bohu Synu (»Na zemi pokoj lidem dobré vůle«).

»Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!« Jak zapěli před věky duchové andělští v oné noci svaté vznášejíce se nad chlévem betlémským, tak pěje při mši svaté kněz, anděl miru pro veskerou zemi. Slavné »Gloria« zavznělo nad luhy betlémskými, protože nebe milostivě k zemi se sklonilo, protože vtělením Syna Božího Bohu čest a sláva, lidem mir a pokoj zasvitl. Sláva Bohu — poněvadž spojením přirozenosti božské s přirozeností lidskou v jediné osobě Syna Božího svaté člověčenství před Bohem stanovalo a Ježíš Kristus poslušností svou až k smrti kříže onu čest, již člověk neposlušností svou byl porušil, opět Bohu navrátil. »Pokoj lidem« — protože Kristus trestající spravedlnost božskou usmířil, milost ztracenou nám opět vyzískal a tak uvolněný svazek miru a blahého pokoje mezi Bohem a člověkem opět obnovil a upevnil. O felix culpa! ó šťastná vino! volá církev sv. o hříchu Adamově, která jsi příčinu zavdala, že Slovo věčné vzavši na se tělo lidské krvavou obětí kříže Boha Stvořitele více oslavilo, nežli by to byl člověk, zůstav v prvotném stavu nevinnosti, kdy dokázati mohl. Odtud onen nezměrný jasot a ples andělů nad místem, kde v chudíckých jesličkách odpočívalo nově zrozené »Světlo světa.« (Jan 8, 12). Ve mši sv. tím se oslavuje vtělení Syna Božího, že po proměnění druhá božská osoba skutečně, bytně a podstatně pod způsoby chleba a vína na oltáři přebývá. V každé mši svaté setkávají se »spravedlnost a pokoj.« (Žalm 84, 11.) a proto také tu místo má plesání duchů nebeských i celě země.

Zaznívá tedy chvalozpěv tento při každé mši svaté, která osvobození od hříchů živě připomínajíc k radostnému myslí vzrušení příležitost dává, a odpadá přirozeně tam, kde vážnosť kajicného pokání nebo prosba za věrné zemřelé veškerou radost zapuzují.

Po Gloria následují modlitby, pode jménem »Kollekta« (sbírka) známé, jelikož v nich prosby věřících hromadně Bohu se přednášejí. Kněz polibiv oltář obrací se k lidu a s rozprostřenými rameny pozdravuje jej slovy: »Pán s vámi, • načež odpovídá se mu: »Is duchem tvým.«

Oltář libá kněz, poněvadž znamená Ježíše Krista, od něhož požehnání a všechno to, co kněžský pozdrav jeho obsahuje, mítí musí, dříve než věřící lid účastným věcí těch učiniti může. Máme-li zření k ostatkům svatých, v kameni oltářním chovaným, jest políbení ono výrazem úcty a lásky k církvi vítězné a prostředníkům mezi ní a námi, církvi bojující.

Pozdrav »Pán s vámi« vzat jest z písma sv. Slovy »Hospodin s vámi« pozdravil Booz žence na poli (Ruth 2, 4.); anděl Páně promlouvá ku Gedeonovi: »Hospodin s tebou, nejsilnější z mužů« (Kn. Soudů 6, 12.). A jak zdraví archanděl Pannu nejsvětější? Rovněž slovy: »Pán s tebou« (Luk. 1, 28.).

Církevní modlitba sama, jichž může býti buď více, buď toliko jedna, obsahuje prosby za věci rozličné, ponejvíce ovšem za dary duchovní, za lásku k Bohu, za skroušenost srdce, za odpuštění, pokoj a pod. Majíc důvod svůj v té které slavnosti mění se v různých dobách rozličně. Zvláštní zajisté povaha jednotlivých dní a svátků příčinu dává k prosbám za tu neb onu milost.

Po kolektě skončena jest jedna příprava k oběti nejsvětější. V modlitbě

stupňové jsme se před Bohem pokorili, své viny vyznali a záruky jich odpuštění nabyli.

V introitu vkročili jsme duchem v slavnostní tajemství toho kterého dne. Na to obrátili jsme se k Bohu s úpěnlivou prosbou za smilování a zaplesali v slavném Gloria se zástupy duchů nebeských. Posledně pak jsme zvláštní prosby a touhy své před trůnem Božím složili. Nyní následují svatá čtení. Bůh mluví k nám, svaté slovo jeho zvěstuje se nám ústy prorokův a apoštolův a posléze zaznívá nám z úst Syna Božího samého. Dosud blížili jsme se Bohu my, nyní skloní se On k nám a tak s dostatek připraveni budeme prostřednictvím oběti v skutečně s Ním obcování vejíti.

II. Epistola. Jménem tím označen jest výňatek z Písmem sv. Starého nebo Nového Zákona, jenž, čten jsa před evangeliem, mysl naši připravití má k hodnému a důstojnému přijetí slova Božího. Pro tento účel svůj obsahuje obyčejně pravdu, událost, poučení nebo napomenutí nějaké, vniterně související s obsahem evangelia na ten den připadajícího. Ve sv. evangeliu mluví k nám sám božský Spasitel náš, epistola podává slova buď některého ze sv. apoštolů nebo proroků, buď některé jiné knihy Starého Zákona, neb obsahuje také vypravování události, k níž následující sv. evangelium vysvětlení podává.

Po přečtení epistoly odpovídá se slovy »Bohu díky.« Děkovati máme zajisté co nejvroucněji, neboť Boží slovo jest to, jež myslí i srdcem právě jsme byli přijali.

Stav myslí, s jakým obcovati máme tomuto oddilu mše sv. budiž toužebné, zbožnou virou proniknuté očekávání slov Kristových po příkladě sv. patriarchův a proroků, blahým tušením v den příští Messiašova se přenášejících.

(Příště dále.)

O třetím řádu sv. Otce Benedikta.

Doněvadž tento měsíc slaví se památka sv. Benedikta, patriarchy Řeholi na celém západu, zakladatele řádu tak slavného a ctihodného, jenž si o vzdělanost, umění a kulturu křesťanskou v celé Evropě a nyní i v Americe a Australii získal nesmírných zásluh, bude zajisté našim čtenářům a čtenářkám vhod, připomeneme-li jim něco o třetím řádu tohoto sv. patriarchy.

Duch křesťanský mizí víc a více; Lidé kažení jsou jednak falešným liberalismem, jednak špatným člením a špinavým novinářstvím. Velmi málo jest těch, kteří snaží se stálým cvičením se ve ctnostech býti pravými křesťany. Víra mizí a s ní i ctnosti bohumilé a veskeren život křesťanský. Lidé žijí sami sobě; veskeré jejich snažení jest ukojiti žádost těla, žádost očí a pýchu života. Každý si chce svůj život co nejpohodlněji zaříditi na tomto světě, jakoby tu na věky zůstatí měl. A přece člověk není pro tento svět! Nemáme zde místa zůstávajícího, ale budoucího hledáme! Naše obcování jest v nebi, odkudž i Spasitele očekáváme, Pána našeho Ježíše Krista! Tu nepomůže lidstvu v jeho zaslíbenosti ani socialismus, ani liberalismus, ani zuřivé mladočešství, nýbrž jedině církev svatá, tato pečlivá máti o lidstvo po tolik set věků. Vidouc církev, že náказа počíná se rozšiřovati, tu hleděla nákaze přítrž učiniti zakládáním řádů zbožných a pak později zařizováním a rozšiřováním tak zvaných třetích řádů; totiž zakládala nábožná bratrstva, zbožné spolky pro lidi ve světě žijící, kteří konáním jistých povinností a nosením znaku toho neb onoho řádu byli ve spojení s tím řádem a měli podíl na jeho milostech. Zvláště slavné a všude rozšířené v církvi jsou nyní dva třetí řády, a sice třetí řád sv. Františka a sv. Dominika, které již mnoho dobrého lidu prokázaly a nyní znova zkvétají. Ale nesmime zapomenouti, že jest také třetí řád sv. Benedikta. věčného se klanění nejsv. Svátosti. Ve Francii, a sice v Arras, u Benediktinek, povstalo arcibratrstvo věčného se klanění nejsv. Svátosti oltářní, a vedle tohoto arcibratrstva povstal před mnoha lety spolek, jenž chteje v duchu

sv. Benedikta žiti a působiti, za hlavní úlohu si vyvolil věčné klanění se Ježíši Kristu ve Svátosti oltářní. Připojen jest tento spolek k arcibratrstvu věčného se klanění v Arrasu ve Francii.

Třetí řád tento dělí se jako jiné na dvě třídy, totiž na třetí řád reholních terciářův a třetí řád jednoduchých terciářů ve světě žijících a vedoucích život opravdu křesťanský.

Tento třetí řád věčného se klanění nejsv. Svátosti, jenž povstal v řádu sv. Benedikta, jenž účtu Ježíše Krista v nejsv. Svátosti oltářní pěstoval a rozšiřoval, má skutečně ducha tohoto slavného řádu. Mimo to pěstuje i velikou pobožnost k nejbl. Panně Marii a účinnou lásku k duším v očistci. Tento řád hovoří dobře poměrům našim a jest znamením, že právě křesť. duch ovládá myslí věřících. Tento třetí řád spojen se řádem sv. Otce Benedikta jest za našich časů vhodný a mnoho dobrého způsobí.

Možno, že mnohým čtenářům »Školy B. S. P.« bude tento řád neznámým ještě, a proto podáváme tuto zprávu a krátký souhrn základních pravidel třetího řádu sv. Otce Benedikta.

V čem záleží řád tento? Třetí řád sv. Otce Benedikta jest zvláštní duchovní spojení údův arcibratrstva věčného učení nejsvětější Svátosti v Lambachu (Horní Rakousy) a v Rajhradě (Morava) s hlavním řádem, který založil sv. patriarcha Benedikt. Za tou příčinou mají členové třetího řádu podle možnosti život a učení sv. Benedikta za pravidlo svého života vyvoliti, aby tak duchovních milostí celého řádu jakož i mocné ochrany sv. patriarchy v životě i při smrti účastnými se stali.

K čemu jest tento třetí řád svatého Benedikta? Hlavní účel tohoto třetího řádu jest:

1. Odřeknutí se trojho zla ve světě, t. j. přemáhání žádosti těla, žádosti očí a pýchy života, evangelickou pokorou, křesťanskou strídmostí, kajícím duchem a sebe umrtvováním.

2. Rozšiřování pobožnosti k nejsv. Svátosti oltářní, a sice účastenstvím na věčném učení této přečelebné Svátosti, každodenní přítomnosti oběti mše svaté,

každohodinným obětováním sv. tajemství a co možná nejužším spojením sebe s obětným životem Pána Ježíše a Panny Marie.

3. Úzké spojení a přidržení se svatě církve katolické: zachováváním jich příkazů, svěcením jich svátků zasvěcených, vřelým účastenstvím na jich radostech i žalostech, pevným přidržením se viditelné nejvyšší hlavy, sv. Otce papeže, a všech duchovních pastýřův a upřímnou láskou ku spolublížním.

4. Podporování a rozšiřování řádu sv. Benedikta: každodenním vykonáváním předepsaných modliteb, měsíčním

obětováním sv. přijímání a modlitbou za všechny záležitosti řádu, zvláště při uctívání nejsv. Svátosti.

Arcibratstvo, které zřízeno jest v Rajhradě v klášteře benediktinském a které přivtěleno jest do Lambachu jako střediska pro celé mocnářství Rakouské, počítá nyní z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska 8365 údů zapsaných. Prejeme z toho srdce tomuto třetímu řádu, aby co nejvíce rozšířen byl po vlasti naší, která začíná trpěti od nevěrných synů vlastních. Noví údové ochotně se přijmou a zapsáni budou v klášteře benediktinském v Rajhradě na Moravě.

L o r e t t o .

(Ku dni 25. března.)

Zdaž nezalétá duch tvůj, zhožný křesťane, dnešního dne do dálného, neznámého Nazaretu, kde událo se, co církev sv. dnešním svátkem oslavuje? Duch tvůj přelétá jako blesk zemi i moře od Nazaretu té dělicí, přelétá i těch skoro 19 století od oné události uplynulých a stane u malinké chaloupky, náležející chudičkým snoubencům Josefovi a Marii. Ba nepatrný to byl domek, jenž svatě tyto osoby hostil, nepatrný však jen před světem; před Bohem převyšoval leskem svým všechny světa paláce, neboť v něm přebývala panna z rodu královského podle těla, pravá pak královna podle ducha, neboť nebyla nikdy poddána, jako jiní smrtelníci, hříchu prvotnému, nýbrž od prvotného začátku života svého stkvěla se září čistoty, nevinnosti a milosti Boží. Na domku tomto nepatrném a na chudičké obyvatelce Marii Panně spočinulo dnešního dne oko Páně s láskou, neboť zde měl býti učiněn počátek spásy světa, tak dlouho od lidí želané, zde mělo ve skutek vejti slovo Boží, jimž přislíben byl padlému člověčenstvu Mesiáš. A když naplnil se čas přislíbení, slétl na rozkaz Boží archanděl Gabriel s nebe

a zjevuje se přečistě Panně na modlitbách trvajících, pozdravil ji slovy vznešenými, jakými žádná jiná žena od Boha pozdravena nebyla, řka: »Buď zdráva Maria, tys milosti plná, Pán jest s tebou, požehnaná jsi mezi ženami.« Strnula chudičká Panna, slyšíc slova tato, neboť v chudobě své a odloučenosti od světa nikdy nic podobného z úst lidských nebyla slyšela, aniž pak v pokoře své za hodnou takového pozdravu se pokládala. Avšak posel Boží nenechal ji dlouho ve strachu a nejistotě: »Neboj se Maria, praví dále, neboť jsi našla milost u Boha. Aj počneš v životě a porodíš syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Tent bude veliký a Syn Nejvyššího slouti bude, a dá jsemu Pán Bůh stolicí Davida, otce jeho a království jeho nebude mítí konce.« Ó jak se divila přesvatá Panna, každým slovem, jež plynulo z úst andělových, rostl její úžas. Jak mohla pokorná dívka pochopiti, že by k takové důstojnosti, matky Páně, povýšena býti měla! Jak mohla si srovnati v mysli své, že by ona, od světa nepoznaná,

matkou býti měla mocného krále, jenž by seděl na stoličce praotce jejího Davida? Jak mohla ona, slibem čistoty ustavičně vázaná panna, státi se matkou? To vše vířilo v myslí její; i dala podivení svému průchod slovy: »Kterak se to stane?« A tu zjevil jí posel Boží původce zázraku tohoto: všemohoucnost Boží, řka: »Duch svatý sestoupí v tě a moc Nejvyššího zastíní tebe, a cokoli se z tebe svatého narodí, slouiti bude Syn Boží.« A hle, osvícena Duchem svatým a rozpomínajíc se na slova proroků, v úplné odevzdanosti ve vůli Nejvyššího, pronáší Panna slovo sladké, slovo, na něž tolik tisíc let země i nebe čekalo, slovo svolení: »Aj, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého.« Ó svaté slovo, z úst svatých! Milost Boží volala, a volaná Panna uposlechla; Bůh zvolil si Pannu, a zvolená poddala se v pokoře Pánu. Neposlušnost utrhla ovoce v ráji a ztřešila, poslušnost přinesla zase ovoce vykoupení. Jakmile vyšla z úst Panny slova svolující, zásvitla dennice spásy na nebi, zvěstující světu a lidstvu celému brzké příchť Spasitelovo.

Ten jest zázrak, ježž dnešním svátkem oslavujeme, zázrak vtělení se slova Božího, zázrak, jakémuž nikdy rovného nebylo a nebude.

Co byl anděl v domku nazaretském jménem Božím připověděl, to vyplnilo se zjevně za krátký čas. V Betlémě stala se Maria Panna matkou Ježíše Krista, Syna Božího a Vykupitele světa. S mateřstvím však nastaly pro ni dnové bolesti a zármutku, tak že právem říci možno, že od té doby Maria Panna málo radostí zažila, ale za to mnoho bolestí vytrpěla. Po celá dvě léta od narození Synáčka svého žila neustále ve strachu o život jeho; do Egypta s ním se utekla, aby jej uchránila před jistou záhubou, zločinným Herodesem

mu strojenou. Když pak ruka Boží i Herodesa zasáhla, vrátila se s pokladem svým do Nazareta, kdež v milém domku vychovávala dítko své, tak že prospívalo »věkem, moudrostí a milostí u Boha i u lidí.«

Ó jak památný jest domek tento nám křesťanům! Tam vtělilo se Slovo Boží, tam rostl a dospíval Spasitel náš; zdi tyto bývaly svědky lásky jeho ku přečistě Matce, zdi tyto slyšely slova moudrosti božské, plynoucí z úst jeho. Kým div tedy, že domek nazaretský stal se prvním křesťanům místem nanejvýš milým a posvátným? Zbožné podání vypravuje nám, že sv. apoštolé po blažené smrti Matky Páně domek její v kapli proměnili, k modlitbám a svatě oběti tam obec křesťanskou svolávajíc. Tak to trvalo po dlouhý čas, dokud domku posvátnému nebezpečí nehrozilo. Když však sveřepí Turci znova svatě země dobyli a chrámy křesťanské bořiti a hanobiti se jali, tu mělo i na posvátný domeček v Nazaretě dojiti. Avšak Bůh sám nedopustil, aby tak slavný památník počátku vykoupení světa, aby domek, ježž Syn Boží přebýváním svým byl posvětil, ve zkázu přišel rukou nevěřících, a proto dal jej přenéstí anděly svými do země bezpečnější.

První toto přenesení svatého domku z Nazaretu událo se v noci z 9. na 10. května 1291. Posvátný domek zmizel náhle z Nazaretu i se vším, co v něm bylo, a nalezen jest téhož roku v Dalmácii při moři u města Rjeki (Fiume) v údíně zvané Tersatto. Nikdy před tím nestál na místě tomto nějaký domek ani chatrč, a proto jaké bylo udivení, když lidé ráno spatřili domek nový, beze zdi, základu a uvnitř útulnou kapličku!

»Jaký jest to domek? Kterak sem přišel?« tak tážal se jeden druhého. — Blahosl. Panna dala však sama odpověď. V sousedním klášteře františkánském ležel

těžce nemocný kněz jménem Alexander. Tomu zjevila sv. Panna, že domek tento jest z Nazaretu přenesený, aby uchráněn byl záhuby. A na doklad slov svých uzdravila jej v okamžiku. Zázračně uzdravený kněz spěchal ihned ven, a skutečně

spatřil nový domek s kapličkou uvnitř. Stavba jest jednoduchá, 40 stop dlouhá, 20 stop široká a 28 stop vysoká. Dvěře byly k severu a jediné okno k západu. Na střeše byla malá zvonička. Oltářiček byl přikryt plátnem a na něm stála socha

blah. Panny s děťátkem, zhotovená ze dřeva cedrového.

Pověst o sv. domku a zázračném uzdravení těžce nemocného kněze rozšířila se ovšem jako blesk po celém sousedstvu, a hned chvátali lidé se všech stran, aby sv. Pannu v domečku jejím

uctili. Když pak se o události této dověděl místodržitel dalmatský, hrabě Frangipani, poslal dotčeného kněze Alexandra ještě se třemi spolehlivými muži do Nazaretu, by se na své oči přesvědčili, zdaž onen svatý domek tam schází. Po 4 měsících navrátili se tito

vyslanci a přísahou stvrdili, že v Nazaretě svatý domek zmizel, a že sami viděli základní zdi jeho, které právě tak dlouhé a široké jsou, jako sv. domek v Tersatu. Avšak obyvatelé tersatští netěšili se dlouho z posvátného domku. Po 3 letech, 7 měsících a 4 dnech zmizel zase odtud dne 10. prosince 1294, dne sobotního o půlnoci, a nesen jest anděly přes moře na pobřeží italské poblíže města Ankony u lesa Rekanatského. Půda tato náležela dvěma bratřím; poněvadž pak se tito o vlastnictví hádali, vznesl se svatý domek poznovu a usadil se nedaleko v háji vavřínovém, »Lauretta« zvaném, kdež až posud stojí a pod jménem »Loretto« světoznámým poutnickým místem jest.

Když jsem konal pout do Říma, nemohl jsem odolati touze, abych navštívil i posvátný domek Mariánský v Lorettě. Z Bologně lze jeti dráhou kolem Rimini, kde sv. Antonín rybám mořským kázal, a kolem Sinigaglie, rodiště to zesnulého papeže Pia IX. Mínouce Ankonu, město přístavní, dojdíme již brzy cíle svého a staneme na nádraží lorettském. Jaký to zde život! Tisíce a tisíce poutníků se všech stran (byl právě svátek sv. apoštolů Petra a Pavla) a zemí; všichni mají jeden cíl a jednu touhu — navštívit svatý domek lorettský. A tu každý hledí co nejdříve dostat se ze vřavy nádražní, aby již z pozdálí spatřil velebný chrám na vrchu stojící, s vysokou věží, v jehož středu pod obrovskou kuplí stojí svatý domek Mariánský. Ó s jakým pocitem uvítal jsem záračné toto místo! Již jako hoch slýchal jsem mnoho o Lorettě a nyní bylo mi popřáno na vlastní oči je viděti. Puzen jsa nedočkavostí, nečekal jsem ani, až se seřadí průvod, sám spěchal jsem do vrchu a za krátký čas již vstupoval jsem do nádherného chrámu. Nevšímaje si však ničeho kolem, hledal jsem jen nízký onen domek úprostřed a překročiv jeho práh, padl jsem na

tvář svou libaje posvátnou půdu, po níž Spasitel nás a svatá jeho Matka kráčeli, a slzami radosti nevýslovně smáčel jsem prach půdy této přepamatné. »Ejhle, zde jest vpravdě dům Boží a brána nebeská!«

Po mši sv. a pobožnosti vykonané prohlédli jsme si nejdříve sv. domek (od Italů »Santa casa« zvaný). Rozdělen jest ve dvě; přední oddíl větší slouží věřícím za loď a oddělen jest oltářem od druhého menšího. V oddílu druhém na zdi stojí krásná socha bl. Matky Boží, úplně černá, v drahocenné látce oděná. Stojí nad krbem, na němž bl. Panna jidlo připravovala. Tam ukazuje se také hliněná miska v zlatě zasazená, ze které Kristus Pán v mládí jídal. Oltář sám jest bohatě ozdoben okrasami stříbrnými a poprsími sv. Josefa a sv. Anny rovněž ze stříbra. V oltáři tomto uložen jest starý oltář, na němž sv. apoštol Petr mši sv. obětoval. Na západní zdi visí veliký kříž, jenž původně na oltáři stával. Stěny sv. domku byly kdysi krásnými malbami ozdobeny, nyní však jest omítka na mnohých místech opadaná a obrazy porušeny. Jelikož poutníci si kousky cihel vylamovali a s sebou na památku brali, pokryty jsou vnější zdi sv. domku až ku střeše obalem z bílého mramoru a okrášleny sochami překrásnými, díla uměleckého, představujícími výjevy ze života bl. Panny.

V kapli této hoří ve dne v noci 52 lampy z ryzeho stříbra. Pod sochou bl. Panny pak hoří zlatá lampa, dar to papeže Pia IX., jenž z mládí padoucí nemocí trápen jsa a nenalezaje pomoci, útočiště vzal k Matce Boží Loretanské a také vyslyšen byl. Nemoc tak těžká pomínula na vždy. Z vděčnosti vykonal papež Pius IX. pout do Loretty roku 1857. a potvrdil všechny výsady a odpustky, jimiž Loretto nadáno bylo. Mimo onu zlatou lampu daroval ještě

přeskvostný, mnohými drahokamy posázený kalich.

Jak jsme již podotkli, stojí sv. domek uprostřed velikého chrámu pod kuplí. Chrám tento, někdy velice nádherný, jest jakoby schránkou velikého skvostu, sv. domku; za času pouti naší byl však již valně sešlý, tak že opravy potřeboval. Při chrámě tomto sídlí biskup s kapitulou kanovníků; mimo to jest zde ještě klášter františkánův a minoritů. Pozoruhodná jest ještě pokladnice loretanská. Vše, co cenného, láska, vděčnost a obětavost poutníků byla Matce Boží obětovala, bývalo zde uschováno; avšak Francouzové r. 1798. uloupili větší část pokladu tohoto, ba i posvátnou sochu ze sv. domku odvezli, za nějaký čas ji však zase vrátili. Podruhé pobrala poklad zdejší vláda italská, když bylo Loretto v její moc upadlo, po bitvě u nedalekého Castelfidardo. Co vidíme nyní, jest jen nepatrný zbytek, avšak i tento jest ještě pozoruhodný a ceny veliké. Nádoby bohoslužebné ze zlata a stříbra, obrazy umělecké, sochy, vásy, roucha kněžská i na zázračný obraz, perlami krumplovaná, mnoho skvostů světských, prstenů, ná-

ramků, řetízků atd., vše to dokazuje, kterak mocná jest Maria v přimluvě své, neboť vše toto darováno bylo z vděčnosti za prokázaná dobrodini a milosti.

Poutníků přichází ročně mnoho tisíc do Loretty. Jen komunikantů čítá se ročně na 50 až 60 tisíc; těch pak, kteří sv. svátosti nepřijímají, jest ještě více. I z Dalmacie Tersatta, kde dříve sv. domek stával, přichází ročně poutnické processí, a velice tklivé je prý volání poutníků: »Ó vrať se, Matko, vrať se zase k nám!«. A poutníků takých, kteří zde Matku Boží navštívili a ji své prosby přednášeli, čítá se od počátku až po dnes na 150 milionů. I my pokládali jsme se za nejvyšš šťastny, že popřáno nám bylo posvátné toto místo navštívit i činice díky za to Bohu a sv. Panně i posilnění jsouce v naději na milost Boží, se slzami opouštěli jsme svatou horu loretanskou, abychom dále putovali do věčného Říma. Pout loretanská však byla nejkrásnějším dnem na celé cestě, a dojem její nevymizí nikdy z myslí a srdce našeho. Matičko Boží loretanská, budiž i zdáli tisícikrátě pozdravena!

Boh. Hendl.

Různé zprávy a drobnosti.

Se Sv. Kopečka u Olomouce. (Roční zpráva bratrstva sv. Michaele archanděla, za r. 1890.) 1. Čím statečnější jest vůdce, tím více odvahy a zmužilosti mají osvědčovati též bojovníci pod jeho velením postavení; a když jest vůdce netoliko bojovný a moudrý, ale i láskyplný a dobrotivý ku svým podřízeným, pak ovšem budou tito pro náčelníka svého cele nadšeni a nebudou váhati již z ochoty k němu do nejrudčího boje. Takovým vůdcem výborným, rozvázným a laskavým v zápase krutém a dlouholetém jest sv. Otec náš Lev XIII., hájící práv papežského trůnu římského; věrnými pak a oddanými jeho bojovníky mají

býti všichni katolíci. zejména však členové bratrstva svato-Michaelského, kteréž jakkoliv nepatrné, přece ochotně snaží se podporovati nejvyššího vůdce a nejlepšího Otce svého: Naměstka Kristova. K obraněmu vojsku tomu, shromážděnému pod praporem vítězného vojevody nebeského, druží se již na čtvrtý rok zdejší skromný náš odbor jednoty svato-Michaelské, o jehožto stavu a činnosti v uplynulém roce chceme tuto podati stručnou zprávu.

2. Třetí rok trvání odboru našeho nezůstal co do úspěchu svého za rokem předěšlým. Na konci roku 1889. bylo členů jednoty naší 163; letos jest jich 171: tedy přibýlo nově 8 členův. Úmrtím

ztratila jednota naše 4 údy, t. Marii Zlámalovnu z Droždína, sl. Magdalenu Eineiglovu ze Sv. Kopečka, Ferdinanda Andera z Radkova a Apollonii Kudelovu ze Sv. Kopečka. Ať odpočívají v pokoji!

3. Přehled všech členských příspěvků sestaviti lze následovně:

1 člen bratrstva daroval	2 zl. 40 kr.
2 čl. dali po 1 zl. =	2 » — »
3 » » 80, 70 a 60 kr. =	2 » 10 »
4 » » po 50 kr. =	2 » — »
2 » » 40 a 30 kr. =	— » 70 »
3 » »	1 » — »
3 » » po 24 kr. =	— » 72 »
18 » » » 20 kr. =	3 » 60 »
4 » » » 16 kr. =	— » 64 »
2 » » » 15 kr. =	— » 30 »
2 » » » 14 kr. =	— » 28 »
123 » » » 12 kr. =	14 » 76 »
4 » splatili od vstoupení do nového roku	— » 36 »

Tedy všech 171 členů zaplatilo na příspěvech . . . 30 zl. 86 kr.
K tomu ještě sebralo se dne 8. prosince . . . 1 » 48 »

Celkem tedy nashromážděno v roce tom . . . 32 zl. 34 kr.

Ježto pak během dvou dřívějších let odevzdáno bylo dohromady 55 zl. 22 kr., tedy činí příspěvky naše pro sv. Otce za ta tři leta 87 zl. 56 kr. Na dárcích bývá druhdy napsáno: «Málo, ale od srdce!» A tímže věnováním provázeny budtež i tyto naše příspěvky!

4. Správu vnější v odboru našem vedl farní výbor, kterýž sestaven byl takto: předsedou byl p. Jan Sedláček, knížecí lesní ve výslužbě; jednatem p. Fr. Menšík, kramář, a pokladníkem p. Bern. Ronták, filiant, všichni na Sv. Kopečku.

Výbor tento odvedl dne 1. února t. r. sebrané příspěvky za rok uplynulý ved. duchovní správě, žádaje uctivě, aby částka ta (32 zl. 34 kr.) odeslána byla spolu s připojenou písemní stručnou zprávou k ústřednímu výboru bratrstva pro arcidiecési naší.

5. Shromáždění členských odbýváno bylo v r. 1890. čtvero: t. dne 2. března před výroční památkou korunovace Jeho Svatosti papežské; dne 29. června o slavnosti sv. knízať apoštolských; dne 28. září před svátkem sv. Michaela, pak dne 8. prosince o slavnosti neposkvrn. Početí

Marie Panny. V tento den, jakož o hlavním svátku bratrstva našeho, obětována byla slavná mše sv. na úmysl jednoty naší a konána byla oběť k účelům spolkovým.

Obsah promluvy při jednotlivých shromážděních byl následující: Při prvním bylo pojednáno o římských slavnostech konaných k oslavě 1300leté památky sv. Rehoře Vel. a připomenuto, kterak tento sv. Otec přispěl k založení světské vlády papežů římských, když rozsáhlé statky své daroval církvi sv. U pozorně též na pouť chystanou z Vidně do Říma, a vzpomenu také osmdesátých narozenin sv. Otce, připadajících právě na ten den.

Při druhém shromáždění uvedeno, kterak v tento den (sv. Petra a Pavla) vhodně konati lze schůzi jednoty svato-Michaelské, neboť se připomínají živě slova Páně k prvému náměstku jeho sv. Petru pronesená: «Ty jsi skála, a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné jí nepřemohou!» Po 19 set let zůstávají pravdou slova tato — zdaž nezůstanou pravdivými také vždy přistě? Zůstanou zajisté, neboť ústa, kteráž pronesla tento výrok, nesklamala nikdy! — Potom vyprávěno o zdaru vídeňské pouti v Římě a o vzácné laskavosti, kterou při té příležitosti projevil sv. Otec vůči chovancům kněžským z vlasti našich v koleji české v Římě. Věru můžeme radostí zaplesati, ježto se celému národu našemu dostalo tím činem velkého důkazu lásky od sv. Otce. A zdalíž taková péče a pozornost, již nám Lev XIII. věnuje, nemusí navzájem buditi synovskou lásku a upřímnou vděčnost v srdcích našich? Milujmež tedy tohoto vznešeného praznive svého a díky své i skutkem osvědčujmež, jakož nás k tomu vede bratrstvo sv. Michaela, jež má za účel svůj pěstovati přichylnost k viditelné hlavě církve svaté.

Ve třetím shromáždění konaném před památkou sv. Michaela, ježto jménem se honosí bratrstvo naše, pojednáno o tom, kterak sv. archanděl tento byl ochráncem národa vyvoleného v Zákoně Starém a kterak ještě větší měrou jest mocným obhájcem sv. církve katol., vyvoleného lidu Kristova v Zákoně Novém. Na to podány zprávy o důležitých sjezdech katolických, jež roku minulého

konaly se v sev. Čechách, v Německu a ve Slezsku.

☞ Konečně o hlavní slavnosti bratrstva našeho dne 8. prosince vyličený podrobně útrapy sv. Otce na základě vlastních slov jeho v listě k Italům (od 15. října 1890). Veliké vpravdě jsou překážky, jež se kladou sv. Otcí v apoštolském úřadě jeho; i jest si přáti, aby v té míře, jakož vzrůstají útoky nepřatel proti sv. Otcí, vzrůstala též i přichylnost k náměstku Kristovu v srdci věrných křesťanů katolických; když se rozohňuje zloba proti hlavě církve svatě, aby se tím více rozhojnila i upřímná k ní láska! Kéž by již vsudež po celém světě katolickém probudilo se k cílemu životu křesťanské smýšlení věřícího lidu, to zvláště působením bratrstva sv. Michaela, k jehož rozšiřování vhodná příležitost se nám přibližuje. Velikolepou byla slavnost kněžských druhotin sv. Otce před třemi lety, ale ještě vzácnější památka nastává hlavě veškerého křesťanstva za dvě příští léta: dne 19. února roku 1893. bude tomu 50 let, co sv. Otec náš Lev XIII. posvěcen byl za biskupa. Právem tedy se lze nadíti, že při té oslavě závoditi budou všichni katolíci v osvědčeních lásky a úcty k náměstku Kristovu, a že jako členové světové rodiny katolické

shromáždí se všichni, když ne tělem, aspoň duchem okolo nejvyššího pastýře svého, kterýž jim jest »zářícím světlem spravedlnosti i temnostech pozemských a vůdcem bezpečným na cestě k životu věčnému.« — Modlemež se tedy všichni bez výjimky již od nynějška za to, aby všemohoucí a nejvš milostivý Bůh, Pán života i smrti, dopřál vznešenému veleknězi našemu, papeži Lvu XIII., dočkati se ve zdraví té nastávající vzácné slavnosti, která znova živě rozproudí život katolický po vsi zemi, a veliké nadšení a blahé účinky může způsobiti v duchovním životě národů křesťanských. A jestliže uzná to za prospěšné nejmoudřejší prozřetelnost božská, zajistě že vyplní to uslechtilé přání naše. V každém však případě milostivě shlédne na prosby naše ten, kterýž nám poručil ve svém přikázání: »Cti otce svého!« A jako dítky zdárně odmění nás hojně svým pozhánáním a pravým blahem vnitřním. Neustávejmež tedy v tomto úmyslu prositi Boha co nejhrohlivěji, aby nejvyššího pastýře duší našich silil a ve stálém zdraví zachoval, tak aby Lev XIII. ještě mnoho dobrého zdárně podnikl a šťastně vykonal ke cti a chvále Boží a ku prospěchu veškeré církve svatě!

Zprávy z misí katolických.

Evropské Turecko. M a c e d o n i e.
V Soluni byl 15. července 1890 položen základní kámen k novému chrámu svatých apoštolů slovanských Cyrilla a Methoděje. O této slavnosti píše představený tamějšího bulharského semináře P. Gorlin z řádu Lazaristů: Jíž po několik roků zabýváme se myšlenkou vystavěti v Soluni chrám, jenž by byl středem naší misie v Macedonii. Konečně posledního června minulého roku přišlo dovolení od sultána. Za několik dní bylo vše připraveno, a základní kámen mohl býti položen. Následkem krátké lhůty nezvzděly ani všechny katolické vesnice o veliké slavnosti; dostavilo se však velmi mnoho kněží, učitelův a představených. Na pozvání biskupa msgr. Mladenoffa přišli ku slavnosti: zástupce

generálního guvernéra, konsulové francouzský, rakouský, španělský, hollandský, vicekonsulové, anglický, řecký, rumenský, pak veškeré obyvatelstvo římsko-katolické a též některé vynikající osobnosti církve řecké a obce židovské. O desáté hodině přibyl biskup v průvodu velikého množství kněží bulharských. Na to se četla a podepsala listina, jež se měla dáti do základního kamene, pak odřikával biskup modlitby v ritu bulharském předepsané. Po modlitbě nalil na kámen svěcené vody a oleje řka: »Zde jest místo svaté, jest to dům Boží a brána nebeská.« na místo, kde má státi hlavní oltář, zaražen kříž, jenž tam musí le předpisu až do ukončení stavby zůstat. Na to byl kámen, do něhož se listina uložila, od biskupa zapečetěn a za-

cementován, biskup pak se odebral ku kříži, kdež se modlil s duchovenstvem za sv. Otce. Tim se skoučila slavnost církevní a začala světská. Dojem slavnosti byl veliký jak u katolíků tak i u jiných odpůrců, již viděli tentokrát poprvé, jak katolické obecenstvo veřejně vystoupilo. Jež buď neznali, buď se o ně nestarali. Slyšeli jsme několik Bulharů rozkolných na zpáteční cestě mluviti: »Byli jsme oklamáni, když nám rekli, že katolíci z nás chtějí nadělati latínek; dnes jsme viděli právě opak: mají tataž roucha církevní, tytéž hymny a obřady jako my. Jediný rozdíl jest ten, že u nich se obřady vykonávají s takou pobožností a důstojností, jakou u našich duchovních nenalezneme. Proč by tedy neměla u nich býti pravda?« Zatím doufáme, že tato slavnost bude začátkem bohatých žni na duše.

Jižní Afrika. Apoštolské vikářství na Kongu. Nově zřízené vikářství zaujímá skoro celý mezinárodní stát kongský, a kongregace »Neposkvrněného Srdce Panny Marie« v Scheutfeldu vyslala tam v září 1888 první čtyři misionáře, z nichž jeden, P. Huberlant, nám následující list zaslal:

»Mohl bych o strastech a trampotách našeho života celé knihy napsati, avšak k čemu to? Spravedlivý Bůh má jistě všechno v knize života zapsáno a to nám postačí. První začátky jsme celkem šťastně přestáli, myslel jsem, že budou horší. S okolními kmeny jsme v přátelském poměru; černosi přicházejí rádi k nám a naopak jsme i my jim vítanými hostmi. Podnikl jsem několik výletů dilem po zemi, dilem po řece a všude, kam jsem přišel, byl jsem přátelsky přijat. Dává nám přátelství toto jaksi záruku, že se nám dílo naše šťastně

podaří. Přímou pastýřskou činností jsme ještě nezačali. První a nejhlavnější překážkou jest nám řeč. Ani mluvnice ani slovníku ani jiné pomůcky nemáme, abychom si studování usnadniti mohli. Domorodci jsou našimi učiteli, kromě toho postráda jejich řeč slov a výrazů, jimiž náboženské představy vyjadřujeme. Proto není ještě pomyslení na sestavení vyučování; musíme nejdříve důkladně pravý smysl slov poznati, jichž nám bude k názornému vyučování potřebl.

K tomu přichází nová obtíž. Od horního Konga přistěhoval se k nám nový kmen »Bayanzi,« jenž mluví jinou řečí. Sousedstvím a různými vztahy kmene tohoto k ostatním se stalo, že mnohým slovům a výrazům, jež na jednom místě jsou běžny, lidi několik mil vzdálení již nerozumějí.

Další překážkou jest nám naše zaměstnání; my si musíme všechno sami dělati, my pěstujeme bavlnu a různé plodiny, jsme zedntky, stolaři, krejčími.

Od divochů nemůžeme žádné pomoci očekávati. Ze všech kmenů vstoupil jediný hoch na několik měsíců do naší služby; on jest zároveň naším tlumočnickem a professorem řeči bayanzinské. Nemůžeme si postaviti pořádné obydlí, neboť nemáme potřebných nástrojů. Skoro půl měsíce potřebujeme na cesty, abychom si zaopatřili nějakou kozu a několik slepic a se timo na 3—4 neděle zásobili.

Poslední pak překážkou jest podnebí. Často jen malá nepozornost postačí, a misionář si uloví horečku, jež ho třeba několik neděl k lůžku poutá. Když pak všechno toto překonáme, zbudou nám četné a veliké obtíže s lidmi, jež ku křesťanskému náboženství obrátiti chceme. O tom opět jindy.«

„Kat. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Z Kroměříže. Minulého roku byl jsem stížen neduhem očním, tak že jsem své povinnosti jakožto studující velmi obtížně konal. Lékařská pomoc byla marná, a nemoc trvala po 8 měsíců. Tu vzali jsme útočiště k božskému Srdci Páně, k nejsv. Srdci Panny Marie a ku přimluvě sv.

Benedikta slibivše zároveň, že, budeme-li vyslyšeni, uveřejníme to ve »Škole B. S. P.« A hle, neduh přestal! Plně timo slib svůj vzdávám božskému Srdci Páně a Panně Marii vroucí díky a vyzývám trpící, aby s důvěrou přistoupili ku pramenu milosti a v útrapách svých se občerstvili. O. K.

Ze Ždánic. Jistá osoba děkuje vrončené božskému Srdci Páně, nejbl. Panně Marii, sv. Janu Nepom. a sv. Valentinu za vyslyšení prosby v nemoci, která jí po 11 let trápila. *R. T.*

Z Olomouce. V jisté velmi choulostivé záležitosti, ve které nebylo se nadíti podle lidských rozpočtů nijakého dobrého konce, vzal jsem své útočiště k božskému Srdci Páně a nejbl. Panně Marii. A hle, záležitost moje, o jejímž dobrém konci jsem naprosto pochyboval, byla vyřízena šťastně, jak jsem si to mohl jen přát. Vzdávám tedy tímto veřejně vroucí dik božskému Srdci Páně a nejčistší Panně Marii, poroučejte sebe i všechny čtenáře těchto řádkův i na dále do mocné ochrany božského Srdce Páně i přesvaté Bohorodičky.

Z Bořikovic. Nemohu opomenouti, abych neuveřejnila milost, jež se stala mé dceři, která na přímluvu Matičky Boží ve Filipisdorfu uzdravena byla po vykonané devítidenní pobožnosti. *F. Š.*

Od Jaroměře. Nejvroucnější díky vzdáváme božskému Srdci Páně a nejbl. Rodičce Boží, Panně Marii, za vyslyšení dvou proseb. Budiž chváleno a velebno vždy a všude nejsv. Srdce Pána Ježíše a neposkvrněné Srdce Panny Marie! *J. Š.*

Z okolí prostějovského. Jistá matka vzdává vroucí díky za uzdravení dcery své, a sice na přímluvu nejblah. Panny Marie Lúrdské, která nejen v Lúrdch, nýbrž po celém světě křesťanském ve všelikých potřebách pomáhá těm, kdož se k ní utíkají a o pomoc vzývají. *F. M.*

Z Vinohrad. Jistá matka vzdává díky nejsv. Srdci Ježíšovu, neposkvrněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu a sv. Janu Nepom. za vyslyšenou modlitbu za jejího syna, jemuž, jakož i celé rodině světská hanba hrozila. V největší úzkosti začala jsem konati devítidenní pobožnost k nejsv. Srdci Páně a k neposkvrněnému Srdci Panny Marie se slibem, že to uveřejním, budeli modlitba má vyslyšena. A hle, v několika dnech božské Srdce Páně nejen že tuto hanbu odvrátilo, ale i mého syna ku sv. zpovědi, kterouž již po několika roků zanedbal, a k lepšímu životu přivedlo. Pročež budiž vždy a všude ctěno a velebno nejsv. Srdce Ježíšovo, neposkvrněné Srdce Panny Marie, sv. Josef a sv. Jan Nepomucký! *A. K.*

Z farnosti Bohdalice. (Prosba.) Jsem těžce nemocen již půlčtvrta roku. Vyhledával jsem pomoci lékařské, a nebylo mi dosud pomozeno. Četl jsem ve Škole B. S. P., jak mnoho lidí bylo vyslyšeno v rozličných potřebách, i umnil jsem si, že půjdu také k tomu dobrému Lékaři a budu konati pobožnost. Buduli vyslyšen, uveřejním to. Doufám, že vyslyšen budu. Prosím o modlitbu! *F. V.*

Z trencanské stolice. Vzdávám Bohu všemohoucímu čest a chválu a nejbl. Panně Marii mnohonásobné díky za pomoc, o kterou jsme v jisté nebezpečné události úzkostlivě volali. Chváleno, ctěno a velebno ať je po všechny věky božské Srdce Ježíše a neposkvrněné Srdce Panny Marie! Ó Maria, potěšení zarmoucených, oroduj za nás! *T. F.*

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Neočekávaná zpráva došla poslední dobou z Říma. Ministerstvo Crispiho utrpělo ve sněmovně porážku, následkem čehož Crispi odstoupil z úřadu. O pádu urputného tohoto nepřítele všeho katolického různě se v časopisech promlouvá. Jedny listy katolické jásají nad pádem jeho, radujice se skoro již z vítězství věci dobré, v druhých však naproti tomu číští lze vážné obavy do budoucnosti. Rozeznávati prý sluší dobře osobu Crispiho a jeho stranu, která i po pádu představitele svého nadále

stojí, mohouc vyslati k řízení otěži vládních osobu Crispiho daleko zuřivější. aby s novou silou a novou vychytralostí pokračovalo se v boji svatozářném. Obavy tyto, jež vyjadřují vážné a věrohodné listy jak italské tak jinozemské, nejsou bez podstaty. Jest zajisté pravdou nepopíratelnou, že osoby řídicí záležitosti italské jsou toliko představiteli tajné moci zednářské, již nezáleží na osobě jedné, ať to kdokoliv. Dostit má nástrojů ještě vhodnějších ku provedení ďábelských záměrů svých. Aby se právě zmíněné

obavy ukázaly marnými, zajisté že si přeje každý upřímný přítel věci katolické. Nějakou naději v poněkud alespoň lepší budoucnost poskytuje prohlášení předse- dy nového ministerstva, jímž jest markýz Antonio di Rudini. Ten hodlá prý se řiditi v poměru k Vatikánu zcela jinou politikou než Crispi. Není prý nepřítelem »klerikalismu« a trvá na garančním zákonu. Zásadní pronásledování církve zdá se mu býti nejen zbytečným, nýbrž i protiliberalním. Jak se ostatně věci za nově nastalých poměrů utváří, ukáže snad nejbližší budoucnost. K budoucnosti poukazující hlavně v tuto chvíli na mysl máme správu jmění církevního, vládou zabraného, které určeno bylo jednak k podporování chudě zaopatřeného kněžstva, jednak k uhrazení jiných církevních výloh. Avšak z účtů patrnó, že úplných 60 procent veškerých příjmů, jež z onoho »náboženského fondu« plynou, pohltila toliko správa jeho. Tedy více než polovička již se ztrácí, a co nevidět zmizí bezpochyby celý fond! Rozkošné věru hospodářství! A při tom všem vykazuje rozpočet italský schodek 55 milionů. Inu přece se jen osvědčuje pravda, že z krádeže na církví spáchané posud nikdo — a na dlouho nezbohatl. — V Bologni utvořilo se družstvo, jež koná rozsáhlé přípravy k oslavě stoletých narozenin papeže Pia IX. (13. května 1892.). Za účel vytklo si dokončiti do toho dne a o něm pak slavnostně odhaliti náhrobek Pia IX. v basilice San Lorenzo mimo město Řím, sbíratí příspěvky na postavení pomníku Pia IX. v jeho rodném městě Sinigaglia a holdovati nyní panujícímu sv. Otci jakožto nejvyššímu pastýři, vůdci a učiteli neomylnému. — Za příčinou třístaleté památky narození sv. Aloisia uveřejnil katolický spolek mládeže římské provolání, v němž vybízí se mládež katolická celého světa, by šťastnčila se letos v měsíci září pouti ke hrobu sv. Aloisia a při té příležitosti aby papeži Lvu XIII. svou úctu osobně projevila. Účastníky této pouti mohou se státi pouze mladíci katolického vyznání a stavu světského, kteří se prokáží vysvědčením svého biskupa. Osoby dospělé nebo stavu duchovenského mohou jako průvodcové mladíků pouť tuto rovněž konati. Program pouti

se během příštích měsícův uveřejní. Sv. Otec projevil ve příčině pouti této svůj úplný souhlas a přeje jí mnoho zdaru. Též uveřejnil papež 1. ledna apoštolský list ke všem katolíkům, v němž je vybízí k oslavě 300leté památky úmrtí svatého Aloisia.

Rakousko. Jaký duch panuje v našem ministerstvu vyučování, důkaz podává nařízení, mocí jehož odstraněno býti muselo schválení arcibiskupa vídeňského z titulního listu čítanek, které předloženy byly dotčenému ministerstvu ku schválení. Tedy neobstojí již schválení úřadu církevního vedle schválení ministerstva na listě téže knihy? Malicherný na pohled případ tento tak zřetelně mluví, že dalších poznámek ani netřeba. — Nejnovějším velkolepým činem rakouského episkopátu jest vydání pastýřského listu ve příčině nastalých voleb do říšské rady. Doporučují se v něm k volbě mužové pevné povahy, věrní Rakušané a rozhodní katolici. Psán jest s tak upřímnou ke všem láskou, s takovou o blaho věčné i časné starostí a konečně s takovou snášlivostí všeobecnou, že ani největší nepřátelé a osočovatelé církve a víry nemohou mu uznání a obdivu odepráti. — V Těšíně ve Slezsku bude se stavěti nový kostel a gymnasium pro jesuity. Stavební materiál se již dováží. Kež bychom totéž zaznamenati mohli někdy a to hodně brzy také o té milé naší Moravěnce, na níž se jedovatě bejli falešného liberalismu, lhovostnosti náboženské a bohužel i namnoze naprosté nevěry ku podivu ryčelé počíná rozlízati! Jak vydatná byla by to pomoc vzdělavatelům té drahé role cyriilo-methodějské! — Die zpráv časopisu »Magyar Allam« zapověděla prý uherská vláda ministru Czakyemu na vyšší přání další vyjednávání v otázce křtů dítek ze smíšených manželstev a svěřila vyjednávání to ministru Ladislavu Szögyenyimu. Jeli tato zpráva pravdivou, pak znamená pro hraběte Czakyho výraz nedůvěry, z něhož by měl činiti náležitě důsledky. — Nemalé vzrušení způsobilo v Uhrách náhle úmrtí kardinála-arcibiskupa Simora, primasa království uherského. Maďarské listy vesměs bez rozdílu velebí jeho památku a truchlí nad nenadálou jeho ztrátou. Tento všeobecný souhlas přítele i

nepřítele jest zajisté dostatečným důkazem, že nebožtík byl výtečníkem hodným své vysoké důstojnosti. Zvěčnělý narodil se roku 1813. ve Stoličném Bělehradě z rodičů prostých; byl otec jeho pouhým obuvníkem. Odbyv několik tříd gymnasijských, hlásil se o přijetí do semináře ostrihomského, kdež pak ve studiích pokračoval. Z té doby života vypravuje se zvláštní příhoda. Čekatelé o přijetí žádající čekali na chodbě. Mezi nimi byl též hrabě Forgách, který přiblíživ se k Simorovi chlubil se mu, jaké má příznivce, toho a onoho knížete. Pak se táže Simora, kdo že jeho příznivcem? Načež mladý Simor sebevědomě odpověděl: »Jediný Pán Bůh!« Forgách při vši protekci přivedl to na kanovníka, kdežto syn prostého obuvníka, svěťence však Boží, dostoupil nejvyšší hodnosti církevní v celém království.

V Rusku stal se ministrem vyučování a kultu pověstný nepřítel katolíků Pobedonošev, a mají se hlavně Poláci nejhoršího co obávají. Také se již pravi,

že prý se pracuje o zavedení polské řeči při službách Božích místo latiny, a to znamenalo by odtržení Polákův od Říma.

Německo. Pruské sněmovně poslanecké podána byla již stručně odůvodněná vládní předloha, týkající se zadržených platů katolickým duchovním z doby tak zvaného kulturního boje v Německu. Kapitál, který dosáhl již značné výše 16 milionů marek, vyplacen bude biskupstvím dle dobrozdání komise v každé diecési zvláště k tomu zřízené. Arcibiskupství pražské dostane z toho 33.893, olomoucké 6.865 marek. Čin tento pruské vlády není snad zvláštní nějakou milostí nebo dobrodiním, nýbrž prostým zadostučiněním, jelikož se jednotlivým ústavům a osobám jednoduše vrací, co jim neprávem bylo odňato. Zadostučinění spočívá v tom, že se pruská vláda konečně odhodlala k tomuto činu pouhé spravedlnosti. Vždyť bez toho jsou ztraceny úroky ze zadržených peněz.

V březnu modleme se o svaté mravy křesťanů.

Se stálosti ve víře a vyznáním víry úzce souvisí svaté mravy křesťanů. Ó jak krásným bylo by patřiti na věřící, kteří se řídí slovy Krista Pána: »Tak svítí světlo vaše, aby viděli dobré skutky vaše a velebili Otce, jenž jest v nebesích!« Poslyšme jen chválu o prvních křesťanech, v nichž vidíme sv. evangelium jako vtělené. Praví Skutkové apoštolů: »Na každý den trvajice jednomyslně ve chrámě, a lámajíce po domech chléb, přijímali pokrm s veselím a prostností srdce, chválíce Boha a majíce milost u všeho lidu. Pán pak nad to rozmnožoval na každý den ty, kteří měli spasení býti.« (2. kap. 46, 47.) Ano měli milost u všeho lidu, tak že i pohané, kteří křesťany z té duše nenáviděli, vyznati museli o nich: »Ejhle, jak se vespolek milují!« Co to byly za zlaté časy, kdy takměť všickni křesťané svatými byli, kdy láskou k Ježíši ukřižovanému hořeli a jmění, důstojenství i životy své za viru jeho obětovali! Co to byly za blahé časy, kdy jeden druhého předstihoval ve ctnosti a dobrých skutečích! Tyto časy ovšem také byly zastiněny mnohými neřestmi, bludy a kacířstvím. Nalézáme téměř v každém století svaté muže a ženy Bohem vzbuzené, kteří jako svíce zářili příkladem svým a mnoho křesťanů věřících i mnoho nevěřících na pravou uvedli cestu. Připomínám jen sv. Benedikta, sv. Cyrilla a Methoda, sv. Martina, sv. Vojtěcha, sv. Františka, sv. Dominika, sv. Ignáce, sv. Kláru, sv. Terezií, sv. Alžbětu, blah. Anežku českou a mnoho jiných světcův a světic Božích, kteří svatými mravy a příkladem svým proměnili tvářnost země. A nyní v našem osviceném století, kde všecko umění, vynálezy dosahuje vrcholu svého, klesá víc a více mrav křesťanský, mizí sv. víra naše, tento základ štěstí vezdejšího a blaženosti věčné. Co asi kazi dobrý lid náš? Co způsobilo tu hroznou propast mezi nynějšími křesťany a křesťany minulých věků? Jest to čím dále více vzrůstající se nevěra, která má za sebou celou řadu nešlechtných dcer, které vzpouzejí se proti Bohu a jeho

sv. zákonu. Toť simě zaseté neznabohy, toť ovoce, ovšem dosud nezralé práce svobodných zednářů, kteří neustávají podřívati oltáře a trůny.

Či není nejvyšší hlava naše v zajetí? Či nesoptí pekelný duch proti budově Kristově? Nefessou se trůny panovníků? Jsou sice upevněny tisíci bodáky, avšak tyto nejsou tak pevnou oporou, jako víra Kristova. A jaký obraz poskytují nám rodiny, obce a národové? Malokterá rodina zachovává přísně mrav křesťanský, protože i do domácího krbu již dostala se nákaza veliká špatným vychováním a zlým příkladem. A obce? Kde najdeme pravou svornost, kde ducha křesťanského, aby byli všickni jedno srdce, jedna duše, aby jeden druhému dobré přál a činil? Nyní rozsévají nepřátelé jen koukol, který dobré simě dusí. Koukolem tím jsou špatné, prolináboženské noviny, špatné, proti víře a mravům směřující knihy. Těch se lidé chápou, protože lahodí smyslnosti jejich, ale dobrá kniha poučná zůstává často nepovšimnuta. A co nepokazí tisk, to kazí zlý, nevázaný jazyk, který mnoho pohoršení působí. Ó ubohý lide, ubohý národe náš, proč opouštíš viru otců svých?! Nevíš, že nejslavnější dobou tvou byla ta, kdy svaté mravy se zachovávaly? Nedej se vésti neznabohy, třeba sebe většími vlastenci se zláli, a poslechni rady mužů rozvážných, moudrých, zkušených a náboženstvím proniknutých! Vrať se k víře a zbožným mravům otců svých! Pohleď na příklady sv. patronů našich! Poslechni varujícího hlasu nejvyššího pastýře Lva XIII., a zachrániš sebe i rodinu svou i národ svůj! Slys otcovské napomenutí sv. apoštola: »Prosíme vás a žádáme v Pánu Ježiši, jakož jste přijali od nás, kterak byste měli choditi a libiti se Bohu, tak abyste i chodili, abyste se více rozhovořovali.« (1. Thes. 4. 1.) »Umejte se, čistiť buďte, odejmete zlost myšlení vašich od očí mých: přestaňte převrácené činiti; učte se dobře činiti: hleďteje spravedlnosti, přispějte ku pomoci potlačeným, sudte sirotků, zastaňte vdovy,« tak volá Hospodin skrze Isaiáše proroka. (1. 16. 17.) Ano, všickni vroucně prosíme nejsv. Srdce Páně, aby milosti svou naplnilo srdce všech věřících, viru svatou v nich vzbudilo, aby slovy i skutky jevílo božskou moc svou. Volejme všickni o nápravu mravů křesťanův a za prominutí všech nepravostí prosme: »Odpust, Hospodine, odpust lidu svému: a nevydávej dědictví svého v pohanění, aby nad nimi panovali národové!« (Joel 2. 17.)

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježiši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa. obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkrvněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za svaté mravy křesťanův, aby obnovili život svůj; a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježiši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokazdě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokazdě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v dubnu: Učenci křesťanští.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V březnu modleme se o svaté mravy křesťanů.

Ustanoven a žehmán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Neděle III. v postě. Sv. Rudesinda, bisk. (909.)	— Za rozšíření úcty nejsl. Srdce P. Marie na obrácení hříšníků. Za družstva mariánská.
2.	Blah. Anežky české, řeh. (1282).	— Za spolky sv. Ludmily a blahosl. Anežky. Za jednoty panenské. Za kláštery ženské ve vlasti naší.
3.	Sv. Kunhuty, cis. p. (1040). Bl. Bedřicha, op. ř. prem. (1175).	— Za touhu po dokonalosti. Za naši panovnickou rodinu. Za kněze nemocného.
4.	Sv. Kazimira, králev. (1438).	— Za katolíky v ruském a pruském Polsku. Za křesť. trpělivost. Za studující před zkouškou a přijetí do semináře.
5.	Sv. Perpetuy a Felicitas, m. (203).	— Za křesť. matky a vdovy. Za obrácení velikých hříšníků. Za katolické misie. Za postní kazatele.
6.	Pěti ran Krista Pána. Sv. Kolety, p. (1447).	— Za vroucí lásku ke Kristu. Za obnovu srdcí našich. Za šťastné volby katol. Za duše v očistci.
7.	Sv. Tomáše Aquin. vyzn. a učitele cirk. (1274).	— Za ducha křesť. všem učencům. Za rozkvět katol. písemnictví. Za dar umění a pobožnosti.
8.	Neděle IV. v postě. Sv. Jana z Boha, zakl. ř. (1550).	— Za křesť. lásku ke bližnímu. Za řád milosrdných. Za obhájce katolických zájmů.
9.	Sv. Františky Řím., vd. (1440).	— Za úctu anděla strážce. Za spolky křesť. matek. Za rozháraná manželstva. Za rodiny ve víře lhostejné.
10.	Čtyřicetý sv. vojín, muč. v Sebaste (320).	— Za stalost ve víře. Za ducha zbožnosti ve vojsku našem. Za neohrožené vyznávání viry slovem i skutkem.
11.	Sv. Methodia, biskp. v Tyru (311).	— Za sv. Otce a jeho rádce. Za duchovenstvo česko-mor. Aby si v rodinách vážili křesťanských mravů.
12.	Sv. Rehoře V. pap. a uč. cirk. (604).	— Za lásku k bohovědě. Za vítězství svatě cirkve. Za zdar katol. časopisu. Za zvelebení posvátného zpěvu.
13.	Sv. Nicéphora, biskp. (828).	— Za rozkvět křesť. v životě veřejném. Za svědomité vykonání povinnosti velikonoční. Za křesť. školy. Za matku.
14.	Sv. Matildy, cis. (968).	— Za živou vzpomínku na poslední věci. Za naši panovnickou rodinu. Za dobrodince. Za jednu rodinu. Za křesť. panuy.
15.	Neděle smrtná. Sv. Longina, m. voj. (50).	— Za rozšíření úcty nejsv. Srdce Páně. Za důvěru v Boha. Za zničení úmyslu zednářů. Za otce.
16.	Sv. Heriberta, biskp. (1021).	— Za pohrdání marnostmi světa. Za údy bratrstva nejsv. Svátosti. Za zvelebení poutních míst ve vlasti naší.
17.	Bl. Jana Sark. m. (1620).	— Za větší úctu sv. patronů našich. Za horlivé zpovědníky. Za obrácení bludařů. Za trpělivost v soužení. Za duchovního.
18.	Sv. Gabriele, archand.	— Za lásku k Ježíši trpčicmu. Za mládež křesť. Za bratrstva mariánská. Za zdar katol. podniků. Za katol. misionáře.
19.	Sv. Josefa, pěstouna Páně.	— Za úctu a důvěru ke sv. Josefu. Za celou církev sv. Za všechny křesť. otce. Za dělnictvo. Za jednoty sv. Josefa.
20.	Sedmero bolestí P. Marie. Sv. Patrika, biskp. (stol. 5).	— Za úctu božestné Matky Páně. Za všechny soužené a opuštěné. Za katolické misie.
21.	Sv. Benedikta, patriarchy řeh. (543).	— Za řád sv. Benedikta v Čechách a na Moravě. Za potřebnou jednotu a svornost. Za české bohoslovce.
22.	Neděle květná. Bl. Mikuláše Flue, poust. (1487).	— Za dar pravé zbožnosti. Za kněze s nebezpečným neuhem. Za svatyni mariánskou.
23.	Sv. Viktorina, m. (484).	— Za trpělivost. Za spolek sv. dětství. Za křesť. školy. Za úctu k posvátným obradům svatého téhodne. Za zeměle.

Odpušky 100 dní sa každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Sv. Simeona, m. (1472). — Za osklivost před hříchem. Za studující před zkouškou a přijetí do semináře. Za odstranění rodinných nesnází.	
25.	Zvěstování Panny Marie. — Za pokoru křesťanskou. O zbožnou nadaci. Za bratrstva růžencová. Za svatyni marianskou. Za kat. misie.	
26.	Zelený čtvrtek. Na poděkování ustanovení nejsv. Svátosti. Za bratrstvo nejsv. Svátosti. Za mnoho kajeníků. Za vícero kněží. Za † matku.	
27.	Veliký pátek. — Za vroucí lásku k Ježíši ukřižovanému. Za obrácení mnoha hříšníků. Za přímé zachování postu. Za osvědčení sv. víry.	
28.	Bílá sobota. — Za úctu k Božimu hrobu. Za katolíky ve sv. zemi. Za kněze těžce nemocného. Za dosažení zdraví. Za odvrácení pohoršení.	
29.	Hod Boží velikonoční. — Za milost nového života. Za vítězství pravdy nadě lži. Za obrácení zatvrzelých hříšníků. Za obživení víry.	
30.	Pondělí velikonoční. Sv. Jana Klimaka, op. (605). — Za křest. lásku k chudým. Za odstranění rodinných nesnází. Za dosažení zdraví.	
31.	Sv. Quido, op. (1026). Za milost hledati nejprve království Božího. Za apoštolát modlitby. Za zemřelé údy katolických bratřev. Za rodiče.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

S vyznáním a stálostí n' víře souvisí také svatě mravy křesťanů. Jest potřeby obnovení života křesťanského. Zkáza mravů jest čím dále větší. Pohanstvo moderní chce zaujmouti místo křesťanstva. Na záhubě tohoto pracují úsilivně zednáři, řídicí se heslem: Pokaz a rozkazuj! Proto okrádají lid o sv. viru, vypuzují ji ze škol, a otvírají bránu všem neřestem. I ze svatých věcí tropí masopustní zerty. Čím lze zachrániti lidstvo předrahou krví Kristovou vykoupené? Jediný jest prostředek, a sice: Život podle učení Kristova! Ať pronikne jeho pře-svaté učení srdce lidská a hlavy učených; ať pronikne učení jeho rodiny a celou společnost, pak ukážou se také svatě mravy křesťanů. Tak svítí světlo vaše, aby viděli dobré skutky vaše a velebili Otce, jenž jest v nebesích!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvřené Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za svatě mravy křesťanův, aby obnovili život svůj, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky pluomočné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v dubnu: Učenci křesťanští.

Náš Spasitel z Mrtvých Vstal z pout hrobu sLávy Do Věčné:
Vstup tobě na Věky též V ráj z hrobu tak rozeVřen.

Na cestě života.

Jsem, Bože, Tvoje hříšné dítě,
leč nejdů sám svou cestou trnitou,
Pán Ježíš kráčí se mnou skrytě
a sám mne vede svatou rukou svou.

Mne posilíš, Bože, posvětíš snahy,
necht' Tvojm věrným sluhou vždycky jsem;
Ty za hrobem dáš život blahý,
pro Tvoje dítě cizotou je zem.

Má vlast jest u Tebe, ó Pane!
Jdu pustinou a v břichu končinách —
leč vím, že duch můj jednou stane
za hrobem ve Tvých krásných krajinách.

Jaroslav Janeček.

Třiatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz Mat. L. (Č. d.)

Rozjímání.

Bojování a zápas Srdce Ježíšova.

1. Ježíš slavně vítězí nad světem; 2. nad ďáblem; 3. nad zkouškami, jemu uloženými.

1. Ježíš slavně vítězí nad světem. Bojování jest, praví svatý patriarcha Job, život člověka na zemi. Jest to ovšem nevyhnutelnost poněkud tvrdá, ale Ježíš chtěl nám ji uleviti a nás naučiti, jak mohli bychom užitek z toho mít. Bez přestání téměř nacházíme se na bojišti, a každý den památným má býti novými boji a novými vítězstvími. První nepřítel, jenž proti nám povstává, jest svět; svět s bludy

svými a šalbami, jimiž nás osíditi a oklamati hledí; se svými výhrůžkami, jimiž na cestě ctnosti máme zdržování býti; se svým vábením a nepravými radostmi, jichž nám poskytuje, abychom na širokou cestu svěsti se dali. To jsou tři zbraně, jichž dle sv. Augustína užívá svět na záhubu naší: šalby, vyhrůžky a lahození. Svět, tolikrát a tak důrazně od Ježíše odsouzený, neobmeškal ovšem proti němu povstati; ale všeliké jeho namáhání zahanbil božský Spasitel. Všim právem dí o sobě: »Já přemohl jsem svět.« A aby nám ukázal, že i za nás přemohl svět, káže nám důvěro-

vati šje. •Doufejtež!• Jak ale lze nám nástrahám nebezpečného toho nepřítele ujíti? Ježíš učí nás tomu. Proti bludům světa staví věčnou pravdu svou; výhrůžky jeho zmařil poukázáním na nesmírné větší muky, kteréž synům světa připraveny jsou, a na korunu pro zmužilé bojovníky; vnađu licho-

tvých přípovědí neškodnou činí, odhaluje jejich planost a každé věrné duši před oči stavě zdroj milostí, z něhož jediné pravé štěstí a pravé požehnání vyplývá. Umiš vládnouti zbraněmi, jaké do ruky ti vložil božský Spasitel? Ó ze svatostánku povzbuzuje tě k boji Král tvůj; padni tedy na stupních oltáře na kolena a pros o sílu.

2. Ježíš slavně vítězí nad ďáblem. Odvází se zlý duch útok učiniti na Ježíše? Dovolí božský Mistr, aby ke svaté jeho osobě přiblížiti se směl? Poniží se tak přílišně a podvolí se i pokušením? Ó nesmírná dobroto Vykupitele mého! Ano, Ježíš chtěl potěšiti služebníky své, na něž prudké, upokojující pokušení dotirají; a proto

dopustil, aby byl pokoušen. On příkladem svým chtěl je poučiti, jak v pokušeních zachovati by se měli, chtěl dítkám svým srdce dodati, jich pokušení posvětití a milost jim vydebyti, by z boje jako vítězové vycházeli. Proto veden jest na poušť od ducha, by tam pokoušen byl, proto dovolil ďáblovi, aby postavil ho na vrch chrámu, aby pojal

ho na horu vysokou. Tělesnost, marnivě, vysokomyslné přeceňování sebe sama, ctižádost, to jsou zbraně, jichž užíval ďábel proti Ježíšovi. Přemožen musel sice odcházeti, ale v útocích svých nepřestal; neboť sv. Pavel ujišťuje nás, že všemi způsoby pokoušen byl Pán nám na příklad: Máme nejvyššího kněze, »zkušného ve všem, podobně (nám) kromě hříchu.« (Žid. 4.) Slyšte, věrné duše, a potěšte se: »zkušného ve všem.« Slyšte, vy duše, kteréž slabými se býti cítíte a vzmužte se: »nedopustí vás pokoušeti nad to, což můžete snést.« (1. Kor. 10.) Slyšte, bojovníci Ježíše Krista, a těšte se; nebo svatý apoštol Jakob praví: »Blahoslavený muž, kterýž snáší pokoušení; nebo když bude zkušán, vezme korunu života.« Za šťastné se pokládejte, když pokoušení všeho druhu dotírají na vás; věduce, že zkoušení víry vaší působí trpělivost, trpělivost pak k dokonalosti přivádí. Udatný voják za šťastného se pokládá, mžtel se ve službě mocnářově vyznamenati. Ó jak mnoho lidí zkormouceno bývá tím, čím mohli by si zasluh získati, v pokoře se udržeti, v horlivosti se obnoviti, vůli svou upevniti a věčnou korunu si pojistiti!

3. Ježíš slavně vítězí ve

zkušbách. Jsou však trapnější pokoušení, a to ty, které bezprostředně od Boha pocházejí, totiž zkušby, jimiž přesvědčiti se chce o věrnosti svých služebníků. Životy svatých poskytují nám přemnoho příkladů, neboť i v tom měli podobní býti svému králi. Ze všeho zkoušení však, jichž zakusilo Srdce Ježíšovo, nejcitlivější byla ona zdánlivá od Otce jeho opuštěnost, kteráž vynutila z úst jeho bolestný nářek: »Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?« (Mat. 27.) Rovněž jest pro duše »vaté nejcitlivějším a nejhorsim utrpením, pakli se jim zdá, jakoby byly od Boha zavrženy, a jakoby byly předmětem hněvu a nenávisti jeho. Ale i tu naskytuje se jim Srdce Ježíšovo za vzor trpělivosti, za podpěru jejich doufání. Když úpěnlivě prosil Otce svého, aby odňal od něho kalich utrpení, bez prodlení dodal: »Však ne má vůle, ale tvá buď.« V tom velebění hodném Srdci tedy takové zkoušené duše vážiti budou potřebné síly v největších utrpeních; v pobožnosti k Srdci Ježíšovu naleznou balsám na rány své, útočisté před hněvem Božím. Ó šťastné duše, které za hodny uznány jste zkušeb takových, pakli jen věrnými shledány budete!

Čtení. Z »Následování Krista Pána.«

(Kniha III., hlava 56. a 35.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Časť další.)

3. Svatý Alois byl, jak známo, již za živa zván »mládenec andělský,« a ty víš asi, milý čtenáři, proč, a co název ten měl znamenati. Že totiž Alois živ byl na zemi v nevinnosti andělské, tak že smrt jeho byla spíše návratem anděla do nebe, než předstoupením hříšného člověka před soudnou stolicí Boží. A přece byl i Alois tak dobře syňem

Eviným, jako jsi ty, a sestával z těla a krve, jako ty. Ale pozoruj, jakých obětí svatý mládenček podstoupil, aby si své roucho nevinnosti bez poskrvny odnesl k soudné stoličce Boží, a neříkej pak již, že to u světců jinak bylo, než u nás lidí, že nevinnost a svatosť byla jim už sama sebou do srdce vštípena a že s nimi vyrostla beze všeho přičinění a namáhání

s jejich strany, ba že ani nebyli s to, by nějakého hříchu se dopustili! Ó viz jen, milý čtenáři, jak čtených a svůdných příležitostí k dovoleným rozkoším naskytovalo se světeci našemu a jak pečlivě se jich vystříhal! Představ si, že bys byl synem knížecím, jakým Alois skutečně byl, a jak bys sobě na jeho místě počínal. Ha! zvoláš, jak bych se na jeho místě měl dobře a blaze! — a hle, Alois si nedopřál žádného dobrého bydla. Jak bych se krásně a nádherně po knížecku odíval! řekneš dále, — a Alois zatím nosil se prostě, ba chudobně. Jakých nejchutnějších jídel a vybraných nápojů bych si nechal připravit! — a hle, Alois zatím se postil přísně jako nějaký poustevník. Jak bych si nechal zříditi příjemné, pohodlné a nádherné pokoje k obývání! — a Alois zatím kleká na holé zemi, spí na tvrdém lůžku, jež si sám upravuje. Jak bych měl skvělé komonstvo a čtených sluhů k mému obsloužení, jak bych se ukazoval ve slávě své před lidmi, že by me obdivovali a snad i mi záviděli! — a Alois zatím nakládá se služebníky jako se svými přátely, prose je o všechno, cožkoliv od nich potřebuje. Později stává se sám sluhou všech, a pomáhá jakožto novic kuchaři klášternímu, ano příslužuje i nejhudším a nejbídnějším neduživcům v nemocnici! Jaký bych měl veselý a rozkošný život! — a Alois zatím klopi oči k zemi, netroufaje si ani na svět pohlednouti, ano do krve se bičuje, probdí celé noci na modlitbách na zemi leže, v hořkých slzách oplakává ustavičně několik svých chybiček, jichž se byl v mladosti dopustil, a naplněn osklivostí nad hříchy a strachem před ztrátou nevinnosti své, volá: »Sloupy nebes padly a skácely se; kdo mně dá síly, kdo mi zaručí setrvání v dobrém? Svět leží v propasti zloby — kdo ukrotí hněv Všemohoucího?«

Necínil Alois patrně mnohem více, než přísně byl povinen, a to jedině proto,

aby tím bezpečnější byl i před nejmenším hříchem? Avšak tím právě nabyli oné síly, již potřebl měl, aby statečně obstál v čas pokušení. Tak na př. nalezal se jedenkrát při dvoře vévody savojského s několika mladými pány ve skvělé společnosti. Jeden z přítomných pánů, muž to již u věku dosti pokročilem, domníval se, jak to bohužel dosti často bývá, že společnou zábavu obzvláště oživí a rozjaří, začneli mluvit o věcech, o jakých se před slušnou a ctnostnou společností vůbec nikde a nikdy mluvit nesmi. Ale tentokrát se pán sklamal. V tu chvíli povstal Alois, pohleděl naň přísně a pravil: »Měl byste se stydět, pane, ve vašem řeku a ve vašem stavu a u přítomnosti těchto šlechtných mladíků tak mluvit!« To řka okamžitě odešel. — Nepochybuj ani dost málo, že i ty, milý čtenáři, octneš se dosti často v podobném postavení, v jakém se tehdy Alois nalezal. Vždyť za našich dnů nemůže člověk řečím mladých a mnohdy i starých lidí ani čtvrt hodinky naslouchat, aby nemusil slyšet dvojsmyslné, neslušné a oplzlé řeči. Kdekoli venku, na poli, v domech, v hostincích, v dílnách, v továrnách, na přástrvách, ve stodole, ve stájích, na dostavnících a na železnici, obzvláště však při rozmanitých zábavách atd. Ó jak často bývá tu božské Srdce Páně zraněno a zbodáno trním necudných řečí! Nuže, staneli se, že jsi, milý čtenáři, přítomen (neboť není vždycky možno podobným nebezpečným příležitostí se naprosto vyhnouti) a ve společnosti sedí někdo, buď některý bohatý soused nebo někdo z tvého příbuzenstva nebo dokonce někdo výše postavený, jenž jest v obci více vážen, nebo snad někdo, od něhož závisíš, na př. tvůj hospodář, chlebobáre nebo tvůj zákazník, a napadne mu otevřítí nevymytá ústa svá a mluvití takové bhopusté a nekalé řeči — co učiníš? Máš snad ještě tolik ctností a studu, že nepřizvukuješ a nesměješ se (ani k vůli

tomu, abys se mu zachoval), ba tebe to i boli a mrzí, že musíš něco podobného slyšeti; ale, příteli, mášli pak tolik odvahy také jej okřiknouti slovem, které by mu odhalo chuť k dalšímu pokračování? A nezdáli se ti to možné, mášli pak aspoň tolik síly opustit okamžitě takovou společnost? Nebo nejsili s to, abys odešel, dovedešli pak aspoň pohledem a tváří svou dáti všem přítomným na jevo svou největší nelibost a ošklivost nad takovou bohopustou řečí? Či snad ti bázeň lidská již tak pevně sedí na hrbetě, že ti v podobných případech odnímá veškerou odvalu a činí tě němým, slepým a chromým? Odkud ta slabost? Příteli, kdybys sobě jen někdy z lásky ke Kristu Pánu odřekl dovolený a zábavný nějaký hovor, nabyl bys pak podobně, jako sv. Alois, dostatečné síly, abys v podobných okolnostech neohroženě plnil povinnost svou. Hle, Alois byl snad o třiikráte milderší než onen nestoudný sedivec, byl nad to hostem u cizího dvora, odvážil se i toho, že se mu chování jeho snad bude vykládati za neslušné, ba hrubé a domýšlivé, že se mu snad bude nadávati pobožňůstkářův a modlíkův; ale veškeré tyto obavy byly mu cizé až na jednu: že Bůh se tím urazí! Aby pak tento krásný příklad Aloisiův tím mocněji tě pobádal k následování, tož věz, že tato jeho odvalu a neohroženost již v tomto životě byla odměněna tím, že měli všickni lidé před ním úctu jako před nějakou vyšší, nadpřirozenou bytostí. A tím se stalo, že netoliko sám svou povinností netknoutou zachoval, ale i ty, s nimiž obcoval, naplnil pouhý pohled na tohoto »anděla v lidském těle« podivnou láskou ke sv. čistotě, a ti, kteří ho znali, chránili se bedlivě v jeho přítomnosti o něčem méně slušném jen se slovem zmíniti.

Sv. Alois střežil také co nejpečlivěji svých očí, poněvadž očima, jak okny,

vnikají zlé přeludy do duše, tam se z nich rodí zlé žádosti a z těch zlé skutky. Proto Alois nejen nepohlížel nikdy na něco nedovoleného, ale odpíral sobě často pohledův i dovolených. Tak na př. provázel císařovnu Marii na její cestě z Vlach do Španělska, kde jakožto panoš musil každodenně po tři leta před ni předstupovati, a přece nikdy se na ni nepodíval, ani ne tolik, aby říci mohl, že zná císařovnu tváří v tvář. Ó jaké to hrdinné zapření pudu tak přirozeného každému člověku, jako je zvědavost! Jak zahabující to příklad pro mnohé z nás!

Ale neméně starostlivě ostříhal Alois i uši svých a jazyk svůj. Čemu naslouchal, musilo býti vždy pravdivé, užitečné, počestné, vzdělávatelné, bohabojné a svaté; jinak se tvářil tak, jakoby neslyšel, nebo ihned odešel. Předmětem pak vlastních řečí jeho byly buďto záležitosti jeho povolání nebo věci o Bohu; proto odpadlo u něho každé nejen hříšné, ale i neužitečné a zbytečné slovo. Z toho však nesmíš souditi, že byl snad Alois ve společnosti nevlidný, zamračený a zamklý nemluvkva, nikoli, naopak v čas volný vyhledávali jej spolubratři v řádu a byli rádi, mohli mu býti na blízku. Toť zcela přirozené, neboť poněvadž sám nic horlivěji do duše své nepřijímal než pravdu a svatost, nebylo i to, co z úst jeho vycházelo, nic než svatost. A kdyby, milý čtenáři, bylo i u tebe tak, shledal bys brzy, jak dychtivě by lidé i tvou společnost vyhledávali a jak vysoco by si tebe vážili. Neboť lidé, kteří jen dobré, pravdivé a svaté věci slychají a mluví, jsou za duň našich vzácnější než diamant.

4. Avšak Aloisius šel ještě dále v mrtvení smyslů svých. On považoval celé své tělo za horu Kalvarii, na níž ustavičně na kříž přibíjel starého hříšného člověka. On nechtěl nikdy slyšet o novém, pěkném, módním oděvu; ale kde mu na vůli dáno voliti si buď nový neb obnošený

šat, vyvolil si vždy obstarlý; i v řádě mu musilo býti od představených výslovně nařizeno, aby oblékl šat lepší. Takovým nepřitelem byl vši marnivosti! Mimo to navykal si již jako pachole časté a přísné posty, a seděli někdy u bohaté tabule, nejméně nejchutnějších jídel obyčejně si ani nevšiml, neokusil žádných lahůdek, i ostatních prostých jídel požil co nejméně. Nejsa ani tím spokojen, že svému tělu veškerý lepší požitek odepíral, nedopřává mu mnohdy ani toho nejnějtějšího, káral a trestal je mimo to nemilosrdně každodenním bičováním a jinými kajícími nástroji, které si vsude i při dvoře královském dovedl opatřiti. Slovem, Aloisius byl vynalézavější v tom, čím by káral tělo své, nežli bývá největší břichopásek a rozkošník v požitcích, jež tělu lahodí; a toho se Aloisius tak pevně držel, že žádný čas, ani místo, ani ohled lidský, ba ani choroba těla nebyly s to, by jej od přísnosti té odvrátily; jediné řeholní poslušnost meze postavila jeho přehorlivé kajicnosti.

A nyní, milý čtenáři, táží se tě, co soudíš o té nadobyčejné přísnosti tohoto světce? Nenilíž pravda, jest ti téměř nepochopitelnou vedle tak veliké svatosti a nevinnosti života? Ale dá se vysvětliti. Ohnivá láska k božskému Srdci s jedné strany, jehož oběti chtěl býti, a s druhé strany z lásky té vznikající neusmířitelná zášť proti každému, i tomu nejmenšímu hříchu, to byly dva ostny, jež ho ustavičně poháněly, že tak daleko šel v horlivosti své.

Milý čtenáři, jak daleko měl bys jít ve svém sebemrtvení, o tom tě lépe poučí tvá láska k nejsv. Srdci, tvá úcta ke sv. Aloisiovi, jakož i navedení tvého zpovědníka, než bych to zde přem svým dovedl. Zde ti jen v krátkosti chci ještě pověditi o odměně, již si Aloisius svými oběťmi zasloužil. Odměna tato záležela hlavně ve svaté a blažené smrti, již svůj

život ukončil. Vlastně můžeme říci, že sv. Aloisius umřel třikrát, a za každou smrt dostalo se mu přiměřené odměny. Poslyš, jak to miním. Předně umřel s a m s o b ě přísným sebezapíráním a mrtvením, a odplatou za to bylo mu, že žil v Kristu, t. j. že ustavičně spojen byl s nejsv. Srdcem Ježíšovým, že vždy smýšlel, cítil, žádal, mluvil a jednal tak, jak se tomu byl u božského Srdce naučil a jak si to Srdce Ježíšovo samo přálo. Za druhé odumřel světu vstoupením do přísného duchovního řádu; odměnou za to získal nebe již na zemi a bezpečný závdavek slávy nebeské na věčnosti dle ujistění samého Spasitele: »Každý, kdo by opustil dům svůj, nebo bratry, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo děti, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme za to a život věčný dědictvím obdrží.« Proto vcházíje do domu noviců zvolal Aloisius, jakoby ztracený ráj byl nalezl, se zalmistou Páně: »Toť místo mého vyvolení, zde odpočinek můj na věky; zde chci přebývati, neboť jsem je sobě vyvolil!« Konečně zemřel smrtí, která pozemskému životu jeho konec učinila a do radosti jeho Pána a Mistra jej uvedla. Aloisius skutečně hleděl blížící se hodině skonání svého s takou radostí vsřtic, jakouž mu jen předtucha jisté blaženosti vltiti mohla. Uslyšev jistou zprávu své smrti, prosil všechny kolemostojící, aby s ním zapěli »Te Deum« (Tě, Boha, chválíme), a často opakoval slova: »S radostí ubírám se odtud, s radostí umírám!« a zase volal se sv. Pavlem: »Žádám si umřítí a býti s Kristem!« Když konečně v noci ze dne 20. na 21. června nadešla chvíle, kdy se jeho naděje a touha splniti měla, odnesli andělé nebesť čistou, vzácnou a vyvolenou obět vzhůru ke trůnu Nejvyššího k radosti celého nebeského dvorstva a k potěšení božského Srdce Ježíšova.

Podobnou odměnu přejí i tobě, ná-

božný čtenáři, jakož i sobě samému. Ale nezapomeň, že to odměna za mnohé a těžké oběti! Chceme-li tedy jedenkrát se sv. Aloisiem býti korunováni, musíme s ním též hrdinsky bojovati. Avšak popatřme k němu vzhůru a tažme se ho, zdali obětoval na světě příliš mnoho? A on nám odpoví, že sice všecko dal, co měl, ale že to ještě příliš málo u porovnání s odměnou, jakouž mu božské

Srdce Ježíšovo splatilo. A proto, milý čtenáři, když nám bude nějakou obět pro božské Srdce podstoupiti a bude se nám to zdáti příliš těžké, ba skoro nemožné, tenkrát pomněme na sv. Aloisia, jak veliké oběti přinesl a jak nesmírné odplaty se mu dostalo, a povzbuďme se myšlenkou: božské Srdce toho zasluhuje, a nebe zajisté za to stojí! (Příště dále.)

Jak božské Srdce Ježíšovo se slitovalo nad cizoložnou ženou.

II.

o tedy odpoví Ježíš: »Ježíš pak skloniv se dolů psal prstem na zemi.« Sklonil se dolů jako člověk, který o něčem přemýšlí, a psal na zemi. Vyhýbal se takto každé odpovědi na jejich úskočnou otázku. Odvracel od nich svou božskou tvář, dáváje jim na rozum, že o nich a jejich rozepří nic nechce věděti, podobně jako jednou, jsa o to požádán, nechtěl býti děličem (soudcem) dědictví (Luk. 12, 14), a se pléstí ve světské obchody. (II. Tim. 2, 4.). Také je chtěl poučiti, že u věcech, kde se jedná o život lidský, nemají se přenáhliť, nýbrž klidně přemýšlet, psáti, čísti a vyšetřovati. Neboť člověk snadno se mýlí, máli o čínech druhého souditi. Pročež Bůh sám, chtěje potrestati Sodomských a Gomorrských, dal nám příklad, jak se máme zachovati. Dříve než trest vykonal, pravil k Abrahamovi (po lidsku s ním mluvě): »Sestoupím a pohledím, zdaliž křik, který přišel ke mně, skutkem doplnili, čili tak není, abych věděl.« (Gen. 18, 21.) Ježíš pak i proto na zemi psal, aby jim na paměť uvedl, že jest tentýž Bůh, který svým prstem zákon Mojžíšův na kamenné desky vepsal, a že tudíž každého zná, kdo jej ruší; že »odstupující od něho na zemi napsáni budou« (Jer. 17, 13), místo aby vepsáni byli do počtu vyvolených.

Co asi na zemi napsal? O tom se nic neví. Snad slova, která za jiné příležitosti řekl: »Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a břevno v oku svém nevidíš?« Nebo napsal hříchy samých žalobníkův? Avšak titi byli vášni a touhou, Kristu škoditi, tak zaujati, že ani nepozorovali, co psal. Kdyby to byli pozorovali, byli by se tráslí, jako »král Baltasar, když se mu ukázali prstové jako ruky člověka písícího naproti svícnu na vrchu stěny královské síně« ortel zatracení. Nebo napsal, jak dí sv. Tomáš Akvinský, co potom ústy pronesl: »Kdož je z vás bez hříchu, první vrziž na ni kamenem.« Nebo dokonce ničeho nenapsal, poněvadž sv. evangelista by to sotva byl opomenul zaznamenati.

»A když trvali otazující se ho,« pokračuje evangelista, »zdvihl se a řekl jim: Kdož je z vás bez hříchu, první vrziž na ni kamenem.« Dříve »se sklonil,« aby jich šetril: teď jsa od nich téměř donucen k odpovědi, »zdvihl se,« aby jakožto soudce vydal určitý rozsudek, a tak je porazil a zahanbil. A věru, rozsudek jeho byl velemoudrý! Jakoby řekl: Necht ta hříšná žena jest potrestána, ale ne od hříšnějších nežli ona sama jest. Necht je s ní přísně podle zákona nakládáno, ale ne od těch, kteří sami zákon přestupují. — On neřekl: »Kdo jest (vůbec) bez hříchu,« nýbrž: »Kdo z vás...« aby nebyl donucen, sám ji ukamenovati, jelikož bez hříchu jest. Dal jim tedy podobnou moudrou odpověď, jakou jim dal, když se ho ptali, zdali jest dovoleno dávatí cisáři daně

čili nic. Také jest se nám diviti dojemné moci jeho řeči. Nikdo mu neodporoval, nikdo jeho slovy nepohrdal, nikdo neodpověděl, že jest bez hříchu. Ale každý cítil hned předhůzky svědomí, každý viděl v duchu své hříchy.

»A opět schýliv se psal na zemi.« Proč opět se schýlil k zemi? Aby fariseové měli pokry k přemýšlení, aby slyšeli předhůzky svého svědomí a mohli tajně a bez zahanbení odcházeti.

Patrně svědomí vytykalo těm nešťastníkům vinu jejich, pročež se styděli. Přece však nevyznali jí Kristu Pánu a neprosili ho za odpustění. Zahanbení zmizeli s očí jeho. Bylo zřejmo, že zlé svědomí je trápí a jim věčný soud představuje. Adam a Eva skryli se po spáchaném hříchu před tváří Hospodina Boha uprostřed rajskeho stromoví a nevyznali se z viny své. Podobně si zde počínali fariseové. »Odcházeli jeden po druhém, počavše od starších,« neboť tito byli nejhorší a cítili největší výčitky svědomí. Neodešli všichni najednou, aby se nikomu nezdálo, že usvědčení a zahanbení dali se na útek, nýbrž jeden za druhým odcházeli. Neboť každý sám cítil břemeno svých hříchův a bál se, aby od lidu snad nebyl ukamenován. Vyplnilo se na nich, co Duch svatý ve Příslovích (28, 1) praví: »Bezbožný utíká, an ho nikdo nehoní: ale spravedlivý jest jako lev smělý a beze strachu.«

Ejhle, milý čtenáři, jak mocný jest hlas svědomí! Bezbožný nemá pokoje ani státi, i když nikdo o jeho zločinech nic neví. Bezbožní fariseové utíkali, ale Ježíš spravedlivý a nevinný stál tu jako lev a vítěz nad svými nepřátely; stál tu sám, t. j. bez žalobníkův. »I zůstal Ježíš sám a žena stojíc uprostřed« učeníkův a lidu, kteří naslouchali slovům Páně.

A teď, milý čtenáři, pozoruj, jak jeho božské Srdece se ukázalo milostivým býti k této ubohé ženě! Napřed »pozdvihl se Ježíš« než k ní promluvil. Dvakrát se na tom místě, kde psal, pozdvihl: jednou, aby pohledl na farisey a je de spravedlnosti zahanbil; podruhé, aby pohledl na ženu a jí milosrdně odpustil. Neboť »Oči Hospodinovy (milostivé obráceny) jsou ku spravedlivým (či skroušeným hříšníkům)... a obličej Hospodinův proti těm, kteří zle činí, aby památku jejich ze země vyhladil.« (Žalm 33, 16—17.) I s jedněmi i s druhými jedná spravedlivě a svatě. Pohledv na farisey, schýlil se dolů, aby již nikdy na ně nepohlížel. Nebyli toho hodni, pročež se ho vzdálili. Ale na ženu patřil milosrdně a blahosklonně, že byla skroušena i pokorna.

Žena cítíc, že Pán se jí ujímá, neutekla, nýbrž stanula. Stojíc očekávala neomylný rozsudek Páně, neboť vinnici stojíce poslouchají ortel. Žena stála »uprostřed,« poněvadž želie svého zločinu byla již polovičně na dobré cestě. Proto Pán ji potěšiv, pravil: »Ženo, kde jsou, kteří na tebe žalovali? Žádníli tě neodsoudil?« Jak byla potěšena, když tak laskavá slova slyšela! Bylo jí, jakoby řekl: »Beze svědků nemůže správný rozsudek býti vynesen; svědkové a žalobníci odstoupili: tedy i já jakožto soudec odstoupim a nechci býti přísnějším než oni.« Pán dobře věděl, kde žalobníci byli. Chtěl však ženě na rozum dávat, kterak jeho laskavému Srdeci za to děkovati má, že utekli. Měla věděti, že v jeho božském Srdeci nalezne spásu a pomoc.

Ona pak na jeho otázku odpověděla: »Pane, žádný« mne neodsoudil. Neboť kdo může tu odsouditi, které ty neodsuzuješ? A Ježíš na to: »Ani já tě neodsoudim. Jdi a již více nehřeš!« Neodsoudim tě, že skroušeně svého hříchu lituješ; nepřišel jsem odsoudit skroušených hříšníků, nýbrž spasit. »Jdi« v pokoji; jsi sprostěna od zasluženě časně a věčné smrti, poněvadž ti odpouštím všechny hříchy.

Milý čtenáři, nenili milosrdenství božského Srdece veliké? Ano, tak veliké, že sv. Augustin se táže: »Což, Pane, ty tedy schvaluješ hříchy? Nikoliv! Jen poslyšte, co hned doložil, řka: Jdi a již více nehřeš. Tudíž také Pán odsoudil: ale ne člověka, nýbrž hřích. Kdyby hříchy schvaloval, řekl by: Aniž já tě odsoudim, jdi a žij, jak žiješ; buď ubezpečena, že tě sprostím všeho trestu, také pekelného, ať hřešíš jak hřešíš. Ale takto nerekł, nýbrž: Jdi a již více nehřeš. A tímto

způsobem Kristus vysvobodil cizoložnici od smrti těla. od duchovní smrti hříchu a od věčné smrti v pekle; navrátil jí před lidmi čest a propustil ji šťastnou domů.

Milý čtenáři, nesvědčili tato událost velmi stkvěle o milosrdenství a nemírné lásce božského Srdce Páně k pokorným hříšníkům? Nesvědčili, že toto božské Srdce jest pramen všeliké dobroty a milosti? Zajisté. Vězišli snad ve hříších, nechť dodá tobě naděje a srdce, abys i ty k němu se utíkal a důvěrně za odpuštění prosil. Žena cizoložna obdržela odpuštění, aniž by za ně prosila. Tím více tobě budou hříchy odpuštěny, budešli ve správe Boží skroušené za odpuštění prositi.

Pozorujete, že božské Srdce Páně jest nad miru milosrdné a rádo odpouští hříchy: nemá tě taková jeho láska a shovívavost k novým hříchům pobádati, nýbrž spíše k větší opatrnosti, abys tak dobré Srdce již nezarmucoval. Zajisté i ona žena po obdržení odpuštění se chránila, by Pána již vícekrát neurážela. Děkovala mu za jeho velkou dobrotu a sloužila mu od té doby věrněji než dříve. Neboť dostalo se jí takových milostí, jakých ani neočekávala. Myslíla si, že jest k smrti vedena: avšak nalezla přirozený, nadpřirozený a věčný život; bylať jako na pranýř postavena: ale došla právě a nejvyšší cti; myslila si, že zahyne: avšak nalezla časnou i věčnou spásu.

František Xav. Zimmerhackel, T. J.

Těla vzkříšení.

„Vstalť jest, není ho tuto.“ (Mar. 16.)

Velký rozdíl jeví se nám, porovnáme-li rok občanský s rokem církevním. Rok občanský podává nám napřed lahody a rozkoše jarem, letem a podzimem, ale ztrpčuje nám veškery tyto pozítky tělesné krutou zimou, která vše, co matka země vydala, ničí a hubí. A zima zajisté ve mnohých krajinách, zvláště pak na horách, a takovou krajinou jest i krajina ona, ze které řádky tyto přicházejí, tak jest krutá, že velmi vhodně říkají naši horáci, že v krajině naší jest obyčejně tři čtvrti roku zima, a čtvrt roku chladno. A kdož bys nechtěl pořekadlo tamuto věřiti, zavítej jenom alespoň na rok z rovin na hory a přesvědčíš se a pocitiš, že pravdou jest pořekadlo shora uvedené.

Jinak ale má se to s církevním rokem, neboť tu zima předchází a jest nad to počasím roku církevního nejkratším, neboť trvá pouze čtyři neděle adventní. Tak i při stvoření světa noc předcházela dni. A i v této krátké době zimní, v době adventní jasně září slunéčko osměho prosince slavnosti neposkvřněného Početí Panny Marie.

Slavnosti vánoční již započíná jaro roku církevního, a sice jaro veleutěšení. Neboť nám touto dobou jarní, dobou vánoční vypučel z růže Panny Marie kvítek, jehožto lahodou veškereň svět se obveselil a potěšil, a na kterýžto květ po úplné čtyři tisíce let lidé čekali. Obřezáním Páně hojná rosa předrahé krve Kristovy kane na zemi, aby jí úrodnou učinila. Zvěstováním Panny Marie již vysoko stojí slunko na blankytu nebeském. Doba pak svatopostní jest po slovech svatého apoštola a cirkve svaté dobou příjemnou, neboť již blízko jest této. Dobu vánoční, dobu jarní roku církevního přirovnati lze třetímu dni, ve kterémž učiněny byly, kroviny a stromy. Také Pán náš Ježíš Kristus byl při narození svém podoben nepatrnému květu polnímu, který posléze v mohutný strom vypěl.

A jakož čtvrtým dnem při stvoření vzešlo slunce na obloze nebeské, tak také dobou letní, Hodem velikonočním vzešlo slunce spravedlnosti Kristus Ježíš, když bylo dříve v temnotu hrobovou uloženo. A nyní již panuje a panovati

bude slunce toto naše dnem po celou dobu letní až do doby podzimní, kterážto nastává slavností seslání Ducha svatého. Neboť slavností touto a následující na ni dobou až do poslední neděle po sv. Duchu shromažďuje a sbírá církev sv. ono přeušlechtlé ovoce, kteréž nám ze stromu kříže Kristova, zavlaženého předrahou krví Kristovou a stojícího vedle proudu hojných vod milosti Ducha sv., pro nebe vyrůstá.

Stojíme tímto měsícem v době největšího roku církevního, v době letní a slavíme tolikéž památku vzkříšení Páně, při čemž i na své vlastní vzkříšení pamatovati máme s radostí se veselíce, že jakož tělo Páně nezůstalo v hrobě, tak že i naše tělo tam v temnotě hrobové nezůstane navždy.

A jakož o Pánu Ježíši praví anděl: Není ho tuto, — tak i o nás bude platiti výrok onen: Není ho tuto ve hrobové temnotě.

Slušno tedy a spravedливо, abychom o tomto utěšeném článku naší sv. viry dnes o slavnosti vzkříšení Páně pojednali. A sice vezmeme si s pomocí a přispěním Ducha sv. důkazy z přírody a z rozumu lidského, protože vzdělanci naši nynější a vědatori jenom tomu věří, co mohou okem a rozumem postihnouti.

Kdybych pouze čtenářům »Školy B. S. P.« psal o jedenáctém článku viry, snadnou měl bych práci. Poukázal bych na Pána Ježíše, který slavně vyšel z hrobu i nám dal důkaz, že i my z hrobu vyjdeme. A nesnadný byl východ z hrobu Páně. Kámen ohromný přivalen na hrob, kámen tento zapečetěn a obklopen stráží vojenskou. Ale vše jest marné. Pán vstal a není ho více v hrobě. Naš hrob nebude jistě ani kamenem přikryt, ani zapečetěn, ani stráží vojenskou obklopen, bude pouze hlinou zaklopen, a proto snadnější bude východ z hrobu našeho, nežli byl z hrobu Páně.

Kdybych jenom čtenářům »Školy B. S. P.« psal o vzkříšení těla, odvolal bych se na nepočetná místa Písma sv. a pevnou viru mnohých mužů, životem i ctností věhlasných, kteří v Písmě sv. o pravdě této neklamně podávají svědectví, a snadnou by bylo věci lidí dobré vřle a pevně viry o tomto přetěšeném článku přesvědčiti a viru jejich utvrditi. Ale snad náhodou nahlédne v řádky tyto také někdo, kdo na Písma svatá a svědectví jejich nedbá. a kdo se řídí tím výrokem: Co okem nevidím a rozumem nepochopuji, tomu nevěřím. — Těm tedy a takovým buďte tyto řádky věnovány. — A sice pro dnešek rozhlédneme se v přírodě a poznáme, že ona nám hlásá těla vzkříšení. A také si povšimneme oněch důvodů, které nám zdravý rozum o pravdě této podává a poskytuje.

Vzdělanci naši rádi se honosí svým vlastenectvím a vše jenom mlují a oblibují si, co na základě tomtu zbudováno. Ač upřímně řečeno u nejednoho vlastenectví podobá se zásloně, kterou mnohdy nekalé a nepleché úmysly musejí se zastírat, až někdy neočekávaná událost oponu odhrne a úmysly ony v celé nahotě hnusné a příšerné objeví. I my tedy dnes budeme doklady a důkazy své z přírody o těla vzkříšení budovati na základě národním a budeme je vybirati z písní národních našich bohodášených pěvců, jež před lety na počest a oslavu vzkříšeného Spasitele vnuknutím Ducha svatého byly uloženy a mlouvou přírody, jako mlouvou obraznou k nám mluví.

Nesnadnosť, jakáž se tu naskytuje, záleží pouze v hojnosti materiálu, jakýž v těchto písních nábožných jest nakupen a nahromaděn. Tak mám před sebou píseň velikonoční, uvedenou v kancionále svatojanském pod číslem 229., kteráž takto začíná :

Léto chvíle této veselí vydává;
spolu všecko stvoření Pána svého vyznává:
na jeho slavné vzkříšení všichni ptáčkové zpívají,
radost, veselí mají.
Toho času slunce tím jasněji svítí,
otvirajíc svou mocí všeliké polní kvítí;
trávu zelenou vydává,
stromoví listím odívá
a kořeni zahřívá.

Jaký to přetěšený obraz, vzatý z oněch předmětů, kteréž nás každodenně obdávají a kteréž slovem Božím nejenom z ničeho byly učiněny, ale které také slovem Božím bývají řízeny, spravovány a zachovávány? Pravit zajisté žalmista Páně: Slovem Božím nebesa učiněna a dechem úst jeho veškera moc a síla jejich. A svatý apoštol Pavel říká, že v něm, totiž ve slově Otce nebeského, hýbáme se, žijeme a jsme. Což tedy divu, že při vyjití slavném z hrobu, při vzkříšení tohoto Slova věčného, kteréž bylo na počátku u Boha, skrze něž všechny věci učiněny, a bez něhož nic není učiněno, že také veškeré tvorstvo na tomto slavném vzkříšení Páně podíl béře a z něho se raduje.

Tohoto času slunce jasněji svítí nežli kdy dříve, aby oslavilo ono Slunce spravedlnosti Krista Ježíše, aby také zemi zkrfhlou a ztuhlou hojněji mohlo zahřívati a takto otevřítí onen hrob smutný, v nějž neuprositelná zima veškero kvítí polní ku dlouhému spánku uložila. Tím pak upomíná nás, že i dnešního dne onen hrob byl otevřen, z něhož nejlepší kvítek, vypučevší před věky z lůna Otcova a v plnosti časů z lůna Marie Panny slavně vyšel a kterýž vůni svou líbeznou vše oživuje, obveseluje a potěšuje. A nejenom kvítí vyvádí slunce jasným leskem z hrobu, ale i také travičku zelenou, která rubášem bílým po dlouhou dobu byla přioděna a do hrobu uložena. Také listí na stromech vyluzuje a vyvádí jasná záře slunečná z pupenců, ve kterých, co ve hrobě tmavém bylo listí

i květ i ovoce uloženo, a také nezapomíná i na kořeni hojivé, jemuž leskem a teplem svým a vlhkou rosou hojné síly léčivé k hojení chorob a neduhů lidských propůjčuje.

Vypravuje se o Adamovi a o Evě, že veliký zármutek a bol pocítili, byvše vyvedeni z ráje a uzřevše prvního dne slunce na blankytu nebeském se kloniti. Ulekala je ona rudá zář, která před západem slunce na nebi se rozlila. Ulekání byli nad tím, když viděli, že slunce chýlí se za hory a že víc a více se tratí. A nejvyššího vrcholu dosáhl bol a zármutek našich prarodičů, když po západu slunce tma neproniknutelná zahalila okršlek zemský. Jak nařikal Adam i Eva nad zhasnutím té utěšené lampy nebeské! Jak se strachovali nevědouce, dlouhí noc potrvá, vyjdeli zase slunce anebo zůstane-li navždy zrakům jejich ukryto! Ale, jakož veliký byl bol prarodičů našich při západu slunce, tak veliká právě byla radost jejich, když ráno opět rudá zář na nebi se objevila, a slunce v jasné záři vzešlo. Takhle tomu, kdo okem dobré vůle patří na východ a západ slunce, tomu ihned tento každodenní zjev připomíná onu pravdu utěšenou, kterou vyznáváme slovy: Těla vzkříšení. A kdo pravdy této nepoznává, ten zaslepeným zrakem mezi divy Božími kráčí, ten zatknutým uchem nechce naslouchati onomu hlasu, jakýmž slunce při západu a východu mocně na nevěrce volá: Jest těla vzkříšení!

Ale tu snad mnohý vědator volá rozhořčen: Vidím, že ty, pisateli, chodíš v kutné černé, a že v mozku tvém právě taková jest tma, jaká bývá po západu slunce, protože nevíš oné pravdy už i dětem z nové školy známé, že slunce jenom zdánlivě zapadá a vychází, že slunce stojí a země se otáčí. Nu byť bych také skutečně byl takovým nevě-

domcem, netřeba se mi za tu výtku stydět, neboť Pán náš Ježíš Kristus byl moudrosť věčná a nestvořená, a přeče pravili o něm, že blázní. Tu malou a nepatrnou trochu pokoření, jakéž se mně dostalo tímto výkladem, uložím do pokladny »B. S. P.,« a Pán vlnidný a laskavý snad promine mně onu pýchu,

k jaké mě nejednou ponoukala domnělá učenost.

Ale, příteli, kterýž jsi mne tak pěkně poučil a přesvědčil, snad nebudeš mně vykládati ve zlé, že i tvého výkladu k obhájení a k dotvrzení pravdy své upotřebím? P'raviš slunce stojí, a země se točí. Rád věřím. Tak také Pán Bůh

a slovo jeho, že v soudný den vsichni ti, kteří zesnuli a v hrobech odpočívají, zaslechnou hlas Syna Božího, a půjdou ti, kteří dobře činili, na vzkříšení života, ti pak, kteří zle činili, na vzkříšení soudu. Jako slunce pevně stojí již více než šest tisíc let, tak také i tento výrok Páně. Tvé pak mínění, příteli, jaké máš o vzkříšení těla a kteréž těmto slovům nad

září slunečnou jasnějším odporuje, tvé slovo jest slovo lidské, my pak lidé žijeme na zemi, a země, jak sám praviš, se hýbá, země se točí, země se kolotá a semotam zmitá, tak také i to tvé myšlení bezvěrecké a bezbožné. Nuže, neměj za zlé, půjčka za oplátku.

A tráva zelená, morem zimy umrtvená a položená do hrobu, nenili také zřejmým

dokladem těla vzkříšení? Vždyť sám Duch svatý dosvědčuje: Všecko tělo lidské jest jako tráva. A připomenemeli sobě život svůj a zvláště konec života svého, poznáme, že skutečně tělo naše jest tráva, která smrtí bývá pokosena, usušena, do hrobu uložena, aby opětně v den soudný z hrobu vstala. I ta tráva tedy, po které šlapeme, které si nevšímáme, jest v jarním svém procitnutí obrazem a důkazem těla vzkříšení.

Slunce leskem svým i stromovi listům odívá dobou jarní. A tím i strom jest nám ve svém jarním procitnutí z tuhého spánku zimního důkazem těla vzkříšení. A krásným zajisté obrazem života lidského jest strom, neboť sám Spasitel náš Kristus Ježíš člověka ku stromu přirovnává. Jakož strom ze semene vyrůstá, tak také i člověk po výroku Ducha Páně ze semene může vznik svůj běte. Stromek malý mnohého má třeba ošetřování a zhyne by bez pečlivé ruky zahradníkovy. Tak také i dítě novorozené veliké má potřebi opatrnosti a uhynulo by, kdyby nebylo pečlivé ruky materské. Byť i semeno uslechtilé bylo zaseto, vyroste stromek planý a divoký a musí býti ztezován a štěpován, aby chutné nesl ovoce. Tak také dítě roste by jako pláň neužitečné, kdyby nebylo pečlivého vychovávání. Utěšený pohled skytá stromek mladý, jehožto korunka pod hojným ovocem se kloní. Tak také utěšený pohled jest na mladíka a mladici, kteří hojně ovoce dobrých skutků vydávají. Mnoho škůdců má stromek v housenkách a hmyzu, kteří sílu jeho podžirají a o ozdabu i ovoce ho připravují. Mnozí škůdcové hrozí také životu a stromu lidskému, jenžto jsou hříchy a nepravosti, kteří mnohdy strom života lidského úplně zničí. Aby stromek tenoučký větrem nebyl ulomen, má potřebi opory. Tak také dítě, nemá-li větrem pohoršení uhynouti, má potřebi vůdce a vycho-

vatele. Smutný jest pohled na strom podzimní, smutný také pohled na starce a stařenu, klonící se ku hrobu. Strom bývali podřát, nanovo vyháni z kořene mladistvé ratolesti, a toliko ten strom života lidského měl by smrti neuprosnou tak býti podřát, aby již nikdy se nezazelenal a v den poslední, v den soudný na hlas nebeského zahradníka Krista Ježíše nových letorostů nevydal? Máli pravdu ten, kdo těla vzkříšení zapírá, pak jest vrba u potoka šťastnější nežli člověk, neboť byvší podřata nanovo se zelená, neuhynula, a člověk po výroku a učení nevěrcovu této přednosti nemá, strom života lidského se už tedy nikdy nezazelená. Ó moudrosti zpoddílá, nehodna, by slunce osvěcovalo hlavu onu, v nížto jsi se vyhlhla a zrodila!

A jakož slunce jasny lesk i kořeni zahřívá a k životu novému je budí, tak také i ten kořen života našeho Slunce spravedlnosti zahřeje a k novému životu jej obudí. Kořeni zajisté užívá věda lékařská k prodloužení života lidského a k ulčení mnohých chorob a neduhů. A to, co může lékař vědění svým a pomocí bylin léčebných učiniti, vyhojiti totiž mnohé neduhy, prodloužiti zároveň život lidský, toho by nemohl učiniti tvůrce nebes a země, který sílu léčebnou a hojivou bylinám udělil? Ó moudrá hlavo, která Pánu Bohu upíráš, čeho nemůžeš upřiti dovednému a zkušenému lékaři, škoda, že tě nohy nosí, a že ramena jsou tobě oporou!

Překrásně také, ale ovšem obsérněji rozepisuje se o pravdě této naši utěšené: Těla vzkříšení, bohonadšený pěvec písně velikonoční 241., když píše:

Zpívejtež, lesní ptáčkové!
již veseleji než prve
močí svého Stvořitele.

Veselte se i zvíátka,
i všechna sprostá hovádka,
chvaltež Pána Jezu Krista!

Pukejte se i stromové,
zelenejte se lesové,
louky kvítí vydávejte!

Hory také již plesejte,
pahrbkové poskakujte,
zahrady užitek dejte!

Kosa padej na vinice,
úrodu dejte chmelnice,
vydej ovoce štěpnice! ❧

Prš tichý déšť na osení,
bež mocnost všecho stvoření,
okřivej všecho stvoření!

Projdí si, milý čtenáři, ještě jednou pozorně a prober tento výlev srdce básníka Bohu oddaného a rozradovaného, pokochej se na utěšených luzích této písně svaté a poraď mně laskavě v nesnázi mé, nevědoucímu, kde z hojnosti nabíratí k lepšímu ještě objasnění pravdy utěšené o těla vzkříšení. Nejlépe, kdybych mohl na chvíli zaměnit srdce své se srdcem básníka našeho a mohl zároveň oplývatí oněmi slastnými pocity, jimiž nitro jeho oplývalo; pak bylo by mně věci snadnou vykládati, ano přelíti výklad do tvého srdce a nitra.

V předešlé písni obírali jsme se v přírodě tvory neživými a dokázali jsme jejich úmrtím zdanlivým zimní dobou a novým ožitím v době jarní článek o těla vzkříšení. Obírali jsme se tvory oněmi, kteréž slovem Božím třetího dne rozsety byly na zemi a čtvrtého dne na nebi. Nyní nás pěvec slovy hořejšími uvádí k oněm tvorům, jimiž pátého dne země byla obdařena a ozdobena, kdy ptactvo v povětří a ryby ve vodě slovem Páně učiněny. A tu již ne nemá jako u předchozích tvorů, ale živá mluva zaznívá k uchu našemu každým hlasem, jež sbor opeřenců jarní a letní dobou z hrdélka svého k oslavě Tvůrce svého vydává.

Rci mně, příteli, kde byl ten sbor hudebníků nadzemských v době, kdy krutá zima panovala v zemi naší? Praviš, snadná odpověď: Byl v krajinách teplejších. Dobře. Tedy nevyhynul tento sbor, ač u nás ne-

bylo po něm ani památky. Právě tak, jako když duše naše při skonání ve způsobu ptáčete odlétne od těla našeho do krajin blažených a šťastných. V těle nezůstane při smrti po duši ani zmiňky, ale proto přece neuhynula. Právě tak jako ptáček sedával na větvičce a prozpěvoval, a s větvičky odletěl buďto samovolně nebo byv vyplašen, tak také i duše naše bytuje v těle našem potud, pokud smrtí z těla našeho nebývá vyplašena.

Jak známo, bývá obyčejně vlašťovka poslíčkem léta. A milé jest podívání na tuto věstitelku doby letní, když navrátic se z daleké pouti opětně hnízdo své nalezá a z něho za přístřeší děkuje hospodáři a ráno zpěvem svým ku práci jej budí. Jako vlašťovka své obydlí hotoví z hlíny, tak také i tělo naše je z hlíny učiněno. Hnízdo vlašťovčí jest jí obydlím jenom dobou letní. Zimní dobou obydlí toto opouští, aby odletěla do krajin, kde není ani zimy, ani horka, ani pláče. A tak i naše tělo hliněné jest nádobou, jest hnízdečkem duši naší, tomuto nebeskému ptáčeti, po dobu, pokud nebývá odtud vyplašena a přenesena do krajin nebeských, kde setře Pán všelikou slzu s očí svých věrných.

Ovšem že také ubohá vlašťovka i po dlouhém hledání nenalezá svého hliněného příbytku, a sice z té příčiny, že buďto nevlidný a nehostinný hospodář nebo rozbujnělá mládež hnízdečko uměle zhotovené rozbořila a rozházela, tak že po něm nezůstalo ani nejmenší stopy. Ale z toho si vlašťovka mnoho nedělá, ale s pili neunavnou a neúmornou lepi z hlíny nový příbytek tak dlouho, až zase může v něm obývatí. Tvor tedy nerozumný takovým uměním jest od Pána svého obdařen, že příbytek hliněný rozpadaný, rozbořený a zrušený nanovo může zhotoviti.

Jistě že mnohý z vás, draží přátelé, nejednou už slyšel námitku: Kterak lze

tělo lidské z hrobu opět vzbuditi, když se tam rozpadne v prach a popel? Nebo snad vás již také tato pochybnost napadla. Vzpomeňte jenom při tom na vlaštovku, která svůj hliněný příbytek, třeba byl úplně se rozpadl, umí zase zbudovati a opravití, a nedotazujte se a nepochybujte o moci Páně, která zajisté jest větší než moc a umění vlaštovky. A kdyby nějaký mudrc k vám přišel s námitkou, která možno z prachu a popela zase tělo udělati, odkážte ho jenom na vlaštovku, a pro pamětnou můžete mu dáti také otázku: Snad přece Ten, který vlaštovku stvořil, bude alespoň tolik neli více uměti, co umí bídny a pomíjející tvor jeho?

A jakož plactvo nebeské zpěvem radostným hned ráno hlásá nám těla vzkříšení, tak také i nerozumná hovádka. Neboť ač během roku nesmírné množství zvířat zahyne a ku potřebě lidské bývá využitkováno, přece nelze jich úplně vyhubiti. Takto i pomíjení i trvání plemene zvířecího jest nám dotvrzením pravdy: Těla vzkříšení. Proto už Duch Páně ústy Jobovými praví: Optej se, člověče, hovad, a ony odpoví tobě a naučí tebe, čemu mnohdy tvůj rozum nemůže tebe naučiti a uac nemůže tobě dáti odpovědi.

A což teprve lesy zelené a louky bujné dobou jarní jsou makavým dokladem a důkazem: Těla vzkříšení. I ty hory a pahrbky v zeleni své takorba poskakují radostí, ukazujice, že na nebesích opětně duše s tělem se shledá, od něhož na krátkou dobu smrti násilně byla odloučena, neboť před Pánem tisíc let jest jako den, který pominul. I také krůpěj rosy, jež padá na vinice, chmelnice a štěpnice a tam hojně ovoce plodí, nás soudiná na hojně ovoce, jakéž v den soudný vydají hřbitovy, až rosou slova Všemohoucího budou zavlaženy a až obměkčí půdu, do které schránka tělesná k budoucímu vzkříšení bývá ukládána.

Ano i úrodný déšť, padající z oblakův a ovlážující zemi, jest nám dokladem a důkazem utěšené pravdy o těla vzkříšení. Neboť párou, dechem moře, oblaka se tvoří, a sluncem byvše rozeřtány jako krůpěje deštové na zemi padají. Tak také i duše naše, jsouc dechem úst Božích, dechnutím zase z těla vychází nad oblaka, a až v den soudný, v den poslední, Slunce spravedlnosti, Kristus Ježíš, vydá paprsky své jasné záře slovy: »Vstaňte, mrtví, pojdte k soudu!« tu blažená duše zalétně ze stanů blažených opětně k zemi, vyhledá sobě po způsobu ptáčete své bývalé hnízdečko, tělo totiž proměněné, s ním pak se sloučí a spojí, aby ve vlasti nebeské i duše i tělo vzalo zaslouženou odplatu za život svatý a bohabojný.

Bylo by nad to věci snadnou i posledním veršem písně 242., pátým a šestým veršem písně 248., druhým, třetím a čtvrtým veršem písně 250., a šestým, sedmým a osmým veršem písně 252. pravdu hořejší lépe ještě osvětliti a ozářiti. Ale mám za to, že snad novy dva malé úryvky z písní uvedených postačí úplně přesvědčiti a překonati čtenáře »Školy B. S. P.« o lásce a dobrotě tohoto Srdece, kteráž se i tím jeví, že Pán Ježíš milostí svou a vnuknutím božským hýbá srdcem básníků zbožných a nadšených, aby obrazy a podobenstvími z přírody vysvětlili a ozářili nám pravdy nadmyslné a nadpřirozené. Zajisté sám Pán náš Ježíš Kristus v dobrotě a lásce Srdece svého otevíral ústa svá v podobenstvích, oznamuje a ohlašuje posluchačům skryté věci od ustanovení světa.

V podobenství zajisté o zrnu pšeničném, vloženém do země a plodícím hojný užitek, v podobenství o rozsévači sám také Pán Ježíš pravdu tuto vele-útěšnou nám na mysl uvádí. Kéž by také těchto několik nepatrných řádků poněkud alespoň upevnilo a usvědčilo o pravdě těla vzkříšení srdce, kteréž jest dobré

všle! A kéž by také ti, kteří na přírodu tak rádi se odvolávají, skutečně také měli a uznávali ve přírodě onu nesmírnou knihu, do nížto sám Pán přečetnými tvory jakožto literami nevyhladitelnými vepsal vlastnosti své i pravdy věčné. tak že i pohané nemohou býtí omluveni, že ze stvořených věcí Stvořitele nepoznali a neoslavovali. Komu příroda jest knihou otevřenou, ten může s pěvcem naším utěšeně pěti:

Léto zimě průvod dává,
slunečko zemi zahřívá,

libý větříček provívá,
nebe růsou květ zalívá. Alleluja!

Ptáci sladce prozpěvují,
lidem léto oznamují,
z svého Pána se radují,
čest' a chválu mu vzdávají. Alleluja!

Země se znova otvírá,
palouk se kvítím odívá,
všecko stvoření okřívá,
svého pokrmu požívá. Alleluja!

Chvála Otei nebeskému,
i jeho Synu milému,
z mrtvých slavně povstalému,
oslava Duchu svatému. Alleluja!

Klástersní zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (3.)

Na vzkříšení.

Vstalť jest Ježíš této chvíle,
Alleluja! vstalť jest Pán!
diků píseň, hymnus chvály
budiž jemu za to vzdán.

„Alleluja!“ hudba hraje
v nekonečném plesání,
„Alleluja!“ na klášterce
zvonky všechny vyzvání.

U sobotní večer zbožné
ku hrobu šly Marie —
ještě dlouho v kraj se nese
zvonků libá arie.

Na Hod Boží velikonoční.

Živ buď stkvělý Zvítězitel
nade smrtí vševládnu,
jemuž v ranách lásky růže
kvetou, nikdy nevodnu.

Povstal zase oslavený,
Zákon Nový zpečetiv,
našeho i z mrtvých vstání
zabezpečil velký div.

I ty povstaň z hrobu smrti,
již snad hřích ti přivodil,
by tě Pán kdys ke triumfu
věncem slávy přiodil.

V pondělí velikonoční.

„Zůstaň, Pane, zůstaň s námi,
neboť se již zpozdílo,“
v Emausích dvě učeníků
Spasitele prosilo.

Zůstaň, Pane, zůstaň s námi,
neboť se již zpozduje —
i ten zvonek v oken kružbě
hlasnou prosbou horuje.

Třebas bludu temné sítě
střela kol nás mrákota,
Pán je s námi — tam, kde před ním
věčné slovo bleskotá.

V úterý velikonoční.

Jarní květy z ručky sype
mladá vesna v klinu hor,
ze vzkříšení Spasitele
raduje se každý tvor.

Probouzí se země ze sna,
odívá se v nový stroj,
sedmikrásky pučí znova,
všude trýská blaha zdroj.

I tvé tělo probudí se
kdysi k nebes životu,
teďli uznáš, milý synu,
křehkost jeho, nicotu.

Na neděli provodní.

„Pokož vám!“ Tak učeníky
Mistr božský pozdravil,
kdy svou mocí z mrtvých vstanuv
prázdnou hrobku zůstavil.

„Pokož vám!“ To pozdravení
mívá dosud v zálibě,
tehdy zvlášť, kdy zbožně klekáš
k zpovědnici, k modlitbě.

„Pokož lidem dobré vůle!“
andělský zněl druhdy zpěv...
nuže, smíř se s nepřitelem,
udus zlost a zahas hněv!

Na neděli 2. po velikonoci.

Jáť jsem ovcí pastýř dobrý,
jenž i život za ně dal,
ztratili se, tuť mou snahou,
ztracené bych vyhledal.

Ježíši, či větší lásku
může k ovcím pastýř mít?
Jakým vděkem, jakým darem
mám se Tobě odsloužit?

Ovečky jen tichost, mírnost
k spolublízním vždycky jev —
za Ježíše odpovídá
stříbrohlasný zvonků zpěv.

Na neděli 3. po velikonoci.

Čtyřicet dní učeníkům
zjevoval se Mistr náš,
všeliké je uče pravdě,
jak to z písma knihy znáš.

Doposud tě, synu, učí
pravdám věčné moudrosti
ústý cirkve neklamnými,
ústý tvojí vrchnosti.

Zda je v srdci zachováváš
s Matkou Páně Marií? —
otázku tu mnohohlasně
hravě zvonky rozvíjí.

Na den sv. Marka.

Odvrať od nás škodnou bouři,
zachraň polní úrodu —
zvonku prosba splývá s písní
prosebného průvodu.

Ustaň, Bože, v bñevu svojím,
zasloužený zmírni trest,
spějemeť již v kajcnosti
pobožnější život vést.

Ušetř, Bože, svojich sluhů,
již Ti věrni zůstanou;
Kristův kříž nám v protivenstvích
přítí bude ochranou.

Na neděli 4. po velikonoci.

S důvěrou všech očí v Tebe,
Hospodine, doufají,
neb Tvé ruce v příhodný čas
pokrm štědře skýtají.

V Tobě, Bože, Otče světél,
původ svůj má každý dar,
v ochraně Tvé ptáček v poli,
květiněk i vzrůst a zdar.

Slyš, jak zvonek rozhoupal se
chvalozpěvy svoje vést:
Zpívejte mu píseň novou,
že tak divně dobrý jest.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 30.

„Proč pak se nedějí nyní zázraky?“

Názeš se ovšem zcela rozhodně,
jako bys již také dokázati mohl,
že se všude žádné zázraky ne-
dějí, a že bys jen rád věděl, proč? Ale
co máš za lubem, to nepovídáš, že totiž

Škola B. S. P. 1891.

myslíš, když nyní není zázraků, že jich
nebylo ani dříve, a že tedy zázraky
v písmě sv. uvedené živé jsou. Myslíš
tak opravdu? Nuže poslyš nejprve, co
ve smyslu katolickém zázrakem zoveme.
Zázrak jest událost, kterou smysly svými
postřehujeme, která však očividně síly

přirodní přesahuje; zázraky činiti může jen Bůh; zázrak dokazuje působení Boží moci na věci tohoto světa způsobem mimoobvyčejným. To jest nauka katolická. A nyní ti odpovídám na otázku tvou: 1. Zázraky se až posud dějí. 2. Ovšem přirozeno a pochopitelné jest, že jich není nyní tolik, jako v prvních dobách křesťanství.

1. Až posud dějí se zázraky; či snad nevíš ničeho o zázračných událostech na poutních místech, zejména o náhlém uzdravení se osob těžkými a nebezpečnými nemocemi stížených? Jediné poutní místo Lárdu vykazuje množství zázraků pověřených, a proto také úplně věrohodných. A bys však spíše mi za pravdu dal, povím ti o něčem, co všeobecnou platnost má.

Za vlády papeže Benedikta XIV. byl v Římě také jistý Angličan, podle vyznání svého protestant. Jednoho dne měl příležitost rozmlouvat s jistým kardinálem o víře katolické, a tu, jak to u protestantů již obyčejem jest, zavrhoval vše jako nepravdivé; zejména mu nebyly vhod zázraky, které se na přímluvu svatých dějí a dály, a proto nazval je podvodem. Nedlouho potom obdržel onen kardinál listiny, týkající se svatořečení jistého sluhu Božího, aby je prozkoumal. Při nejbližší návštěvě odevzdal kardinál listiny tyto onomu Angličanovi a požádal jej, aby je důkladně prohlédl a jemu pak oznámil, jaké asi víry zasluhují události v nich popsané. Za několik dní přinesl Angličan spisy zpět a pravil: »Nemohu ani toho nejmenšího namítnouti. Věru, jestli všechny zázraky svatých, které vaše církev katolická ctí, tak jsou věrohodné a spolehlivé jako tyto zde obsažené, pak bych musil uznati, že Bůh sám na vaší straně jest, neboť jen Bůh může takovéto divy činiti.«

»Opravdu?« tázal se kardinál, »ale vidíte, my v Římě nebereme věc tu na lehkou váhu. Dávno jsme již tyto listiny

a zázraky za nedostatečné uznali, a proto jsme návrh na svatořečení zavrhlí.«

Tímto výrokem kardinálovým byl Angličan, jinak zarputilý nepřítel katolicství, tak překvapen, že se dal ve víře katol. řádně vyučiti a ještě před odchodem z Říma složil vyznání víry katolické.

Ejhle, tak přísně jedná církev naše, zkoumajíc zázračné události. Proto také můžeme býti úplně jisti, že ony zázraky, které církev za pravé uzná, také vskutku pravdivé jsou. Nemá se ovšem každý poněkud podivuhodný výjev, jež hned pochopiti nedovedeme, za zázrak vyhlášovati; tu nestačí úsudek jednotlivce, tu rozhoduje pouze církev. Ze však se posud zázraky dějí, vidno z toho, že církev posud mnohé sluhy a služebnice Boží za svatě vyhláší: k tomu však jest potřebí nejméně pěti zázraků, které po nejpřísnější zkoušce za pravé uznány býti musí. Zázraky se dějí, my však si jich nevšímáme, a proto myslíme, že jich není.

2. Pravda jest, že nyní méně zázraků se děje nežli v prvních dobách křesťanských, a není také jinak možno, neboť musíme povážiti, že 1. vlastní účel všech zázraků, totiž první obrácení světa a založení náboženství křesťanského, jest již dosažen, a 2. že dosažení cíle tohoto, které bez velikých zázrakův ani možné nebylo, právě dokazuje pravost zázrakův oněch, a sice na věčné časy. Neboť jen božský původ učení Kristova, který zázraky potvrzen jest, dokázal toho, že jednak pohané ve smyslnostech se brodicí, jednak zatvrzeli židé naznali a uvěřili:

a) v božství Ježíše Krista, toho chudického, ukřižovaného učitele a zakladatele;

b) ve pravdivosti jeho učení, které přece pravý opak bylo učení a náhledů posud panujících a silně zakofeněných;

c) v božské poslání apoštolův a jejich nástupců (církve učící).

I kdyby se nebyl žádný jiný zázrak stal při tom, již samo obrácení se světa pohanského ku křesťanství pokládáti sluší za zázrak největší.

3. My máme důkaz božskosti našeho sv. náboženství již před očima, my již víme, že se vše vyplnilo, co Kristus Pán chtěl a předpovídal; to vše nám ručí také za pravdivost slov jeho. První křesťané však jistoty této dějepisné posud neměli a přece měli věřiti, proto bylo třeba zázraky víře jejich a ochotě napomáhati. My jsme ovšem zázraky ony Krista Pána a jeho poslanců neviděli, avšak my víme a vidíme, kterak slova Kristova buď již se naplnila, buď se stále naplňují, na př. o zkáze města Jerusalema, o rozptýlení a ustavičném trvání národa židovského, o pronásledování a vítězství

církve, o vrchnopastýřské právomoci Petrové a jeho nástupců — toto vše dává nám zase na ruku, abychom za pravé uznali zázraky, jež jsme neviděli, neboť jedno podmiňuje a potvrzuje druhé. — Prvními křesťanům byly zázraky důkazem božského původu náboženství Kristova, nám zase slouží za důkaz naplněné proctví Krista Pána.

Již jsoucnost a trvání církve katol. a stolce papežského po tolika pronásledováních a při tolika nepřátelích a neustálé trvání národa židovského jakoby na dotvrzení pravdy Kristovy — to vše jest očividným, ustavičným zázrakem, v němž moc Boží zřejmě působí. Neříkej tedy, proč se nedějí za časů našich zázraky; i dějí se, avšak ty si jich nevšímáš, nebo pravdivost jejich uznati nemíníš; pak ovšem není vina u Boha, nýbrž u tebe. (Příště dále.)

Svatý škapulíř.

Mý křesťané uctíváme po Bohu nejvíce Pannu Marii, neboť jest Matka Syna Božího, Královna andělův a mocná Orodovnice naše u Boha. Ke cti Panny Marie konáme rozličné pobožnosti, jako: andělské pozdravení a růženec, litanii loretánskou, májovou pobožnost, devítníky a j. a také zařizujeme bratrstva jako: Mariánská družina, růženecké bratrstvo, bratrstvo sv. škapulíře, bratrstvo naší Paní nejsv. Srdce atd.; pobožnosti Mariánské i bratrstva mají stejný účel: ctíti a oslavovati Rodičku Boží a skrze její přimluvu zajistiti spásu duše. Jedno z nejstarších bratrstev Mariánských je bratrstvo sv. škapulíře čili blahoslavené Panny Marie s hory Karmelu; zavedl je bl. Šimon Stock, general řádu karmelitského, byv k tomu povzbuzen zvláštním zjevením Panny Marie.

Karmel je pohoří v zemi sv. při moři středozemním, zdělí asi 8 mil; na jednom jeho výběžku u moře je vystavěn klášter karmelitský. Toto pohoří je útvaru vápencového a má na západní straně mnoho, přes 1000 jeskyní. Jeskyně bývaly útlukem lidí pronásledovaných a také obydlím mužů nábožných, kteří zatoužili v tichosti a samotě sloužiti Bohu. Krajina karmelská je úrodná a pěkná tak, že ji nazývají zahrada, pozemský ráj. Rostout zde palmy, nepěknější stromy na světě, po svazích daří se réva a melouny, na vrcholcích strní duby a jedle, všude plno květin a líbezných vůní. Prorok Isaiáš chtěje vypsati slávu a blaženost církve Kristovy, praví takto: Sláva Libanu bude jí dána, okrasa Karmelu a Sárónu; onit uzří slávu Hospodinovu a krásu Boha našeho. (Is. 35, 2.) Rozkošný Karmel jest však zahradou i ve smyslu

duchovním, neboť zde zůstávali od starodávna mužově spravedliví a rozsévají odtud símě bohobojnosti. Zde zůstával prorok Eliáš, zde obětoval Hospodinu, a oheň s nebe spadl a ztrávil obět i dříví i kamení i prst i vodu, kteráž byla v strouze okolo oltáře. (III. Král. 17—19.) Na této hoře Eliseus a jiní nábožní muži rozjímali o zákonu Božím a v určité doby denní společně oslavovali Hospodina v žalmích a písních. Dokud neměli židé chrámů jerusalémského, obětovali Bohu na Karmelu.

V Novém Zákoně stal se Karmel daleko slavnějším nežli byl ve Starém,

a to proto, že zde nejprve začali uctívati Pannu Marii. Breviář římský dne 16. července vypravuje takto: Když o letnicích apoštolé naplněni Duchem sv. mluvili rozličnými jazyky a ve jménu Ježíše Krista činili mnohé podivné zázraky, tenkrát velmi mnozí nábožní mužové, jakož jest nábožná pověst, kteří byli živi podle

příkladu Eliáše a Elisea a skrze kázání sv. Jana Křtitele na příchod Messiášův byli připraveni, vidouce ty věci a o pravdivosti jejich se přesvědčivše, ihned uvěřili a začali uctívati obzvláštní láskou Pannu Marii, s kteroužto jim dopřáno rozmlouvati a ji osobně znáti. I ctili Pannu Marii tak, že první ze všech jí ke cti vystavěli kapličku na tom místě, kde druhdy viděl Eliáš obláček z moře vystupující, předobraz to Matky Páně. (III. Král. 18, 44.) V kapličce se scházeli častěji za den a oslavovali nábožnými obrády, modlitbami a chválami blahosl. Pannu, jakožto obzvláštní Ochránkyni svého sboru; lidé jim říkali: bratři blahoslavené Panny Marie s hory Karmelu.

Papežové potvrdili tento název a udělili zvláštních odpustků těm, kdož takto jmenovali onen sbor anebo jeho jednotlivé bratry. Tak čteme v říms. breviáři. Jest tudíž starobylá pověst, kterou církev schválila, že nábožní mužové, kteří znali osobně Pannu Marii a s ní rozmlouvali, ze zvláštní úcty k ní vystavěli na Karmelu kapličku a tu ji vzývali. I později bylo dosti ctitelů nábožných na Karmelu; patriarcha antiošský Aymerikus spojil bratry po různu o samotě žijící v řád karmelitský v r. 1120—1141.; prvním představeným řádu byl sv. Berthold. Za válek křížáckých museli mniši karmelští

utéci před Saracény; tak dostali se na ostrov Cypr, do Sicílie, Anglie, do Uher a jinam. Toho času žil v zemi anglické Š. Stock, skrze něhož obdržel řád karmelitský sv. škapulíř. — Šimon Stock je ze vznešené rodiny anglické, rodilště jeho je zámek d'Hesford ve hrabství Kent, kde byl jeho otec správcem. Šimon miloval samotu;

když mu bylo 12 let, odešel do pustého lesa a tam byl přísne živ. Kořínky a plané ovoce bylo mu pokrmem a nápojem čistá voda; starý, dutý dub byl mu ložem, kostelem i obydlím; kříž, obraz Panny Marie a zaltář byly jeho bohatstvím. Do 20 let žil Šimon přísně po způsobu starodávných poustevníků. Tehdy přišlo několik karmelitů do Anglie a trvale se tam usadili. Šimon od dětství svého uctíval vroucně Pannu Marii; láska něžná k Matce Boží u mnichů karmelitských pohnula Šimona, by žádal za přijetí do řádu. Před koncem r. 1212. byl přijat. Studoval na universitě v Oxfordu. Když se později stal generalním vikářem řádu, odebral se do Palestiny, aby prohlédl

Blahosl. Šimon Stock.

kláštery karmelitské; šest roků prodlel na hoře Karmelu. Navrátil se do Anglie a byl vyvolen za generála řádu. Karmelitě byli tenkrát pronásledováni pomluvami a předsudky. Šimon v sklíčenosti a soužení vzal útočiště k Panně Marii. I modlival se často a dlouho. Po letech byla modlitba jeho vyslyšena a důvěra odměněna. Tajemník a zpovědník Šimonův, Petr Swanington, píše o tom takto: »Blahoslavený Šimon prodleval noci na modlitbách, ačkoliv byl již stářím slabá a tuhými, kajícími skutky vysilen; tu žaloval Bohu na útrapy, jimiž jeho bratři sklíčení jsou. I vyslyšel Bůh jeho modlitbu, a on nám ve shromáždění o tom oznámil takto: Nejmilejší bratři! Budiž pochválen Pán, který neopouští doufajících v něho. Zveleběna budiž blahoslavená Panna a Matka Ježíše Krista, kterážto jsouc pamětliva minulých zlých časův a soužení našeho, posílá vám skrze mne zaslíbení, jež jistě rádi uslyšíte. Prosim jen Ducha sv. za milost, abych vám mohl zaslíbení dobře pověděti. Když jsem se modlil a upěnlivě žádal Pannu Marii, aby nám u našich nepřátel dala znamení a důkaz své lásky a milosti, volaje k ní: Květe karmelský, Slávo nebeská, Matko milostná, dej karmelitům znamení a důkaz své ochrany, ó hvězdo mořská!« tu zjevila se mně Královna nebeská v průvodu andělův a podávajíc mi škapulíř řekla: »Milý synu, vezmi škapulíř tvého řádu jakožto odznak mého bratrstva, výsadu pro tebe a všechny karmelity; kdo umře (nábožně) oděn tímto šatem, bude ochráněn od věčného ohně; ejhle, toť je znamení spásy, ochrana v nebezpečnostvích, záruka pokoje a věčné úmluvy.« Potom zmizela řkouc ještě, abych se obrátil k papeži Innocencovi, že se o nás postará. Bratři moji, zachovávejte tudíž zaslíbení její v srdcích svých a hleďte, abyste povolání své zajistili dobrými skutky a nikdy neustávali. Pilně se modlete děkujíc za tak velikou

milost a ustavičně prostě, aby dané zaslíbení oslaveno bylo ke cti a chvále nejsvětější Trojice, Boha Otce, Ježíše Krista, Ducha sv. a blahoslavené Panny Marie. • Zjevení se stalo v městě Cambridge. O radostném a vzácném zaslíbení podána zpráva i ostatním bratrům, aby v zármutku byli potěšeni, děkovali Bohu a vytrvali. Šimon Stock po tomto zjevení Panny Marie založil bratrstvo sv. škapulíře a připojil je k řádu karmelitskému. Údové bratrstva nosili škapulíř svcený, aby měli účastenství v milostech a zásluhách řádu karmelitského; bratrstvo škapulířské rozšířilo se valně a proslavilo řád. Jak mocný jest škapulíř, a jak pravdivo jest zaslíbení Panny Marie, brzy se přesvědčil Šimon a s ním přemnozí lidé. Jmenovaný Petr Swanington vypravuje: »Šimon Stock odebral se do Winshesteru, aby přijal psaní na papeže Innocence IV. od tamějšího biskupa; doprovázel jsem ho. Tu přijel k nám tryskem Petr Lynthon, děkan kostela sv. Heleny, a prosil snažně Otce, aby s ním ihned pospíšil zaopatřit bratra, jenž umíral v zoufalství. Tento bratr páně děkanův se jmenoval Walter; byl člověk domýšlivý, opovázlivý a svárlivý, svátostí sobě nevážil; byl v souboji smrtelně raněn. Nechtěl o Bohu a sv. svátostech ani slyšet; na všechny domluvy a přimluvy jen říkal: »Jsem zavržen; ty ďáble musíš mne pomstiti.« Když jsme k němu přišli, zuřil. skřípal zuby a koulel divoce očima podlitýma krví, podobal se spíše vzteklému zvířeti nežli rozumnému tvoru. Šimon vida, že jest blížek smrti a beze smyslů, poženal jej sv. křížem, oděl škapulířem a modlil se za nešťastného, aby mu Bůh popřal času k lítosti. Umírající se po chvíli vzpamatoval, mluvil rozumně, nabyl vědomí, poženal se sv. křížem a řekl plačky: »Ó já bidník... chvěju se před pekelným ohněm. Hříchů mám víc nežli je pisku v moři. Bože,

kteréhož milosrdenství jest větší nežli spravedlivost, smiluj se nade mnou... Otče milý, pomozte mně, abych se mohl náležitě vyzpovídati!« Při těchto slovech odešel jsem do jiného pokoje, a tu mi děkan vypravoval, že vida bratrovu zatvrzelost, odešel a v soukromí se za něho vroucně modlil. Při modlitbě slyšel hlas, jenž mu řekl: »Petře, vstaň, vyhledej mého věrného sluhu Šimona, jest právě v krajinské třídě, a přiveď ho sem!« Tato slova opakoval hlas třikráte. Ohlížel jsem se, kdo by to mluvil, ale nespatriil jsem nikoho; nemyslím tudíž jináče, nežli že to byl hlas s nebe; uposlechl jsem, vsedl na koně a tryskem uhaněl do krajinské třídy jsa přesvědčen, že naleznu ctihodného Otce a chvála Bohu, jsem ho našel.« Walter se vyzpovídal skroušeně, vynasnažil se napravití daná pohoršení, učinil poslední vůli a odpustil svému nepříteli; přijal sv. svátosti, v 8 hodin pak skonal. Po smrti pak se zjevil bratrovi a oznámil mu, že jest mu nyní dobře, neboť skrze mocnou přimluvu nebeské Královny a škapulíř onoho nábožného muže unikl nástrahám ďábelským. Pověst o tomto zázračném obrácení se rozhlásila po městě; Petr Lynthon oznámil všecko věrně svému biskupovi a vyložil podrobnosti písemně. Biskup předložil věc své radě: ustanoveno, aby byl otázan Šimon sám o moci škapulíře. Šimon vypravoval událost a potvrdil ji vlastnoručním podpisem a pečeti. Petr Lynthon potom vystavěl klášter karmelitický. Zvěst o zázračné události došla i do

cizích zemí, mnohá města vyzvala karmelity, aby se u nich usídlili; lidé urození se přihlašovali do bratrstva sv. škapulíře, nosili škapulíř, aby byli účastni na zemi i na nebi milostí příslibených.

Matka Boží vymohla úřdům bratrstva škapulířského ještě větší milost. Breviář římský dne 16. července dí: Blahoslavená Panna vyznamenala tento svůj řád mnohými výsadami netoliko na tomto, nýbrž i na onom světě (všude zajisté moci svou a milosrdenstvím mnoho zmůže): neboť bratry sv. škapulíře, kteří by malou ujmu v jídle zachovávali a pilně konali předepsané krátké modlitby a čistoty podle stavu svého náležitě pečlivě ostrihali, těší jako matka v očištění a skrze svou mocnou přimluvu co nejdříve jim pomáhá do nebe. Tato milost nebyla dána řádu karmelitickému a bratrstvu sv. škapulíře zároveň se škapulířem, ale teprve po 70 letech. A která? Panna Maria se zjevila papeži Janu XXII., doporučila mu řád karmelitický, a jak papež praví ve zvláštní bulle vydané dne 3. března 1322, řekla: »Jestliže některý řeholník nebo bratr (škapulíře) bude po smrti odsouzen do očištění, tu já jako něžná matka sestoupím k nim do očištění a v sobotu po jejich smrti vysvobodím je všechny a uvedu na horu svatou, do blaženosti věčné.« (Manuel du Scap. par. M. de Sambucy pag. 20.) Mnozí pozdější papežové vyšetřovali a zkoumali obě zaslibení Panny Marie a sledali, že jsou pravdiva a potvrdili je znova.

(Příště dále.)

O nejsv. oběti mše svaté.

Podává Pflacius B., ř. sv. B. (Č. d.)

III. **Evangelium.** Přijímajíc slovo Boží, ano v nejbližším okamžiku z úst samého Ježíše Krista pojati v sebe majíc svatou zvěst spásy, rozplývá se duše radostí a plesem, touhou i dikččiněním,

kteréžto mocné vzrušení dochází výrazu ve zpěvu »Graduale« nazvaném a vloženém mezi čtení epistoly a evangelia.

Co se čtení sv. evangelia samého týká, hned zprvu jest nápadným, že se

mešní kniha na druhou stranu oltáře přenáší. Jako žádný sebe menší úkon oběti nejsv., tak ani tento nepostrádá důležitosti i hlubokého významu. Nejbližší ležící výklad bude ten, že změnou místa zřetelně označuje se přednost a výbornost slov Spasitelových před slovy svatých apoštolů a proroků. Druhý výklad bere se z položení strany evangelijní. Známé jest, že chrámy naše obráceny jsou oltářem k východu — z východu zasvitlo nám slunce spásy, Ježíš Kristus, *Messias* — tak že evangelijní strana vždy k severu směřuje. Strana epistolní označuje starozákonné židovství, od něhož odvrací se sv. evangelium na sever, do sídel pohanů, neboť pohanům dostalo se radostného poselství spásy, jež židé tvrdosilně v nevěře trvajíce i s božským původcem jeho, Kristem Ježíšem, byli zavrhlí.

Tím, že vstávají věřící při čtení sv. evangelia, naznačiti chtějí hotovost svou k boji za božská slova ta; samo zajisté sv. evangelium ozbrojuje a posiluje, ano i úsilovně věru vybízí k boji proti světu, odvěkému nepříteli našemu ďáblu, jakož i proti všem odpůrcům a zlehčovatelům Kristovým. Tu věru vhodná naskytuje se příležitost nahlédnouti hlouběji a s upřímným i vážným úmyslem do vnitř svého a důrazně otázkati se sama sebe: Zdáli pak také skutečně konám, co hnutím těla svého při tomto dílu mše svaté naznačuji nebo alespoň naznačiti chci? Zdáli opravdu skutkem vyznávám toto slovo Boží v životě svém, zdáli žiji podle předpisů sv. evangelia? Zijeme v době, kdy jako lita zvěř vrhají se smečky nezabohů na sv. viru naši, na sv. evangelium a strážkyni jeho, církev katolickou. Ruku na srdce, prokázali jsme se skutečně vždy pravými přívrženci a horlivými obhájci toho učení Božího, byť ne právě skutky hrdinskými a velikými, přece však věrným vždy příkazů jeho ostříháním? Nestaloli se

tak, krásná naskytuje se nám při každé mši sv. příležitost, abychom litovali slabosti své a zároveň pevně předsevzeti učinili, vždy věrně slovem i skutkem státi k slovu Božimu, byť sebe více nenávisť a posměch světa na nás se sápal. Vždyť, kdo trpí trpělivě pro jméno Páně, rovná se tomu, kdo život svůj za něj obětuje! **A blahoslavení, kteří slyší slovo Boží a ostříhají ho.** (Luk. 11, 28.)

Ó Ježíši, který jsi z plnosti ducha svého život vlévajícího učení svým sděliti ráčil, sešli, prosím, ducha Srdce svého v srdce mé, aby mne ve všech skutečích svých všude oživoval a spravoval.

Neprosím, jako Eliseus Eliáše, aby duch tvůj dvojnásobně na mne vstoupil, ano srdce mé příliš úzké jest pojmuti ho zcela i jen jednou; nýbrž za to tě prosím, aby mne duch tvůj docela naplnil a vypudil ze mne ducha světa a neblahé samolásky.

Dej, aby srdce mé v duchu tvém přijalo božské učení tvé, aby osvojilo si smýšlení, které ovládá srdce tvé, aby rozumělo, čemu učíš a dosti síly nalezlo k vykonání toho, co přikazuješ.

Pak budu v duchu tvém vésti život nejen přirozený, ale i život milosti, nejen lidský, ale i jaksi božský život, život ducha tvého.

IV. Obětování. V jistých dnech následuje po evangeliu *«Credo»* vyznání víry, a sice ono, které ustanoveno bylo na sněmu církevním v Konstantinopoli roku 381. Není než rozšířením snesení apoštolského, které obyčejně se modliváme a jemuž již v útlém mládí jako švitořivé děti na klíně matčině jsme se naučili. Příčiny, pro něž vyznání víry vloženo jest do oběti nejsvětější, dvě uvéstí se dají. První jest neohrožené osvědčení pravé víry naproti bludařům, druhou tvoří vědomí, že bez pravé a živé víry Bohu žádná oběť příjemnou býti nemůže.

»Bez víry se nelze líbit Pánu, z víry ctností růže vykvétá, víra otevírá rajskou bránu, vírou do srdce Bůh zavítá,« pje uslechtilý básník. Chtějice z oběti přesvaté hojně duchovního užítka čerpati, ano také vyslyšení a přispění v potřebách vezdejších vymoci na Spasiteli, který v brzku s nebeského trůnu svého na oltář sestoupí, aby vyslyšel nás a milostiv byl hříchům našim (2. Paralip. 7, 14.), neopomehne živou v srdcích svých vzbudití víru v Krista a božské učení jeho. Pevnou víru chovajícím jistě dostane se nám, čehožkoli žádati budeme. Vždyť sám Spasitel jistou a bezpečnou toho záruku nám poskytl, když pravil: »A men zajisté pravím vám, budeteli mítí víru jako zrno hořčičné, řeknete této hoře: Jdi odtud tam, a půjde: **a nebude vám nic nemožného.**« (Mat. 17, 19.)

Dokončiv vyznání víry, políbí kněz oltář a obrátiv se k lidu s pozdravem »Pán s vámi,« vybízí jej slovy »Modle me se« (Oremus) k modlitbám obětním. Mezi tím, co odkrývá kněz kalich, dává ministrant znamení zvonkem, aby každý ve chrámu Páně přítomný na počínající úkon byl upozorněn, roztržiti k pozornosti se sebrali a ti, již nevidí na oltář, uvědoměni byli, co právě se děje. Na to obětuje kněz nejprve chléb (hostii), pozvádaje jej na pateně s úpěnlivou prosbou, aby Bůh čistou obět tu k spáse naší milostivě přijati račil. Přimisiv něco vody k vínu, pozdvihuje i toto v kalichu s neméně důtklivou prosbou, aby obět před tvář věčného Slitovníka milosti našla a k blahu a spáse sloužila celému světu.

Tu některé věci mimoděk ke hlubší úvaze vybízejí. Proč žehná kněz vodu, dříve než smísí ji s vínem a nikoliv toto, a proč vůbec tuto voda s vínem se spojuje?

Víno nežehná se, poněvadž jest

obrazem Ježíše Krista, voda však představuje přirozenost lidskou. Všemoci božskou spojila se přirozenost božská s přirozeností lidskou, kterýžto zázrak převeliký obnovuje se při každé mši sv., kde voda s vínem smísená předpodstatňuje se v pravou krev Ježíše Krista. Žehnáním se tedy voda jaksi přízpůsobuje a hodnou činí, aby zároveň s vínem stala se přesvatou krví Spasitele světa. K lidstvu, jehož přirozenost v Kristu s přirozeností božskou se spojuje, náležíme také my; několik těch kapek vody při obětování má nás tedy živě upamatovati na onu důstojnost velikou, k níž člověk, nepatrný, ubohý červ prachu, Ježíšem Kristem byl povýšen. Při každé mši sv. opět a opět slavi se nesmírné toto nás maličkých povýšení, jak slušno tedy a spravedlivu, abychom s vroucími a zbožnými city při slavnosti té naplněni byli!

Podivuhodně utvořil Bůh přirozenost lidskou, podivuhodněji však ještě ji porušenou obnovil. Pro Tebe, ó Bože, stvoření jsme my lidé, nositelé božského obrazu Tvého a králové všeho tvorstva viditelného, a srdce naše nenajde klidu a pokoje, dokud v Tobě nespočíne! Ó co stálo to toho Boha dobrotivého, než hříchem poskvrněné a znetvořené dílo rukou svých k bývalé kráse a dokonalosti opět přivedl! Jednorozeného Syna svého poslal, který poslušností svou až k postupné smrti kříže posvětné milosti nám dobyt, již otevírá se nám brána nebeská a již účastnými stáváme se přirozenosti božské.

Jak tedy při obětování voda s vínem spojená co do přirozenosti své vodou sice i na dále zůstává, vínem však přijata přirozenosti jeho se průčastňuje, tak kéž také nám dopřáno jest podíl mítí v přirozenosti Spasitele našeho, Bohačlověka!

Ve slavné mši sv. okurčují se ještě oltář i dary obětní; na to odeberete se kněz na stranu epistolní, kde si ruce

umývá na znamení úplné čistoty a bezposkvrnané svatosti. Již okolnost, že toliko na prsty vodu liti si dává, na mysl uvádí napomenutí i nejmenších poskvrn prázdným hleděti se uchovati. Kněží Páně kadidlo a chleby obětují Bohu, a proto svatými budou Bohu svému a neposkvrní jména jeho, čteme v písmě sv. již o kněžích starozákonných, chabých toliko předobrazech a nástinech sluhů Božích Zákona Nového.

Poněvadž ve jménu celé církve obět mše sv. se přináší a všichni věřící milostí z ní plynoucích účastnými se stávají, přiměřeno, aby také svoje modlitby spojili s modlitbami obětujícího kněze v jednu obět bohubilou, k čemuž vybízejí slova kněze, s nimiž k lidu se obrací: »Orate fratres...« Modlete se, bratři, aby obět naše příjemná byla Bohu Otci všemohoucímu.

(Příště dále.)

Různé zprávy a drobnosti.

V kříži jest spása naše. Jednoho dne ráno, vypravoval jistý důstojník po válce v roce 1866., přišel jsem do nemocnice, kde více raněných důstojníků leželo, a rozdál jsem jim dopisy poštou poslané. Jindy jsem je obyčejně zastal v živém hovoru, ale tentokrát bylo po celé síni tichoučko. I otázel jsem se, co toho příčinou? A dostal jsem za odpověď od milosrdné sestry: »Všichni páni byli u sv. přijímání.« Vidouc, že jsem se tomu podivil, pravila sestra dále: »Včera vstal jeden voják těžce raněný v poslední posteli, všemi silami se namáhaje, popadl na stěně podle postele visící kříž a tisknul jej vroucně k prsoum bolestně vzdychaje. Ostatní páni porozuměli velmi dobře. že tím vzbuzuje lítost a skroušenost, a byli tak pohnutí, že žádali se vyzpovídát a tělo Páně přijmouti. Onen

těžce raněný voják brzy zemřel. Umráje nalezl v kříži netoliko spásu duše své a milost, ale ukázal i svým soudruhům cestu ke spasení.«

Řízení Boží. Ruská vláda dala ve Vilně zavřítí tři katolické kostely. Jsou to: kostel Všem Svatých, sv. Rafaela a Matky Boží Ostrabramské. Zároveň nařizeno, aby z kostela Matky Boží odnesen byl její zázračný obraz, po staletí od věřících uctíváný. Příčinou toho byl rozkolnický biskup vilenský, zapřisáhlý nepřítel katolické církve. Dříve však, nežli byly chrámy zavřeny, zemřel tentýž biskup 21. listopadu náhle ochrnutím srdce. Lid pravi; že je v tom prst Boží a ukazuje na smutný konec, jaký postihl známého Muravjeva a Kaufmanna, když se pokoušeli odstraniti zázračný obraz Matky Boží Ostrabramské. „*Blas.*“

Zprávy z misí katolických.

Čína. Východní Sutšuen. Apostolský vikář msgr. Blettery píše o novém pronásledování křesťanů v Číně:

»Ubohá Čína! Ubozí křesťané! Srdce krvácí při pohledu na tolik bezpráví, na takou bídu. Naše veliká, krásná stanice

Long-sui-tšen jest zpusťována. Při pohanském svátku 4. srpna strhla se jakási hádka, a několik rodin bylo oloupeno; mysleli jsme, že tím se pře ukončila, a byli jsme rádi, že naše nové oratorium žádné škody neutrpělo. Avšak již 11.

srpna k večeru roznesla se zpráva, že pohané rokuje proti křesťanům, a vskutku v noci sešlo se asi 200 mužů. loupili a bořili domy křesťanů, při čemž mnoho lidí povraždili. Některé mrtvolky zanesli do oratoře, kamž nanosili dříví, jež pak zapálili.

Nejsouce ještě spokojeni, táhli pohané, jejichž počet vzrostl na 1500—2000, do Ma-pao-tšungu, dědiny to křesťanské, několik hodin vzdálené od Long-sui-tšenu. Národní garda snažila se jich odvrátit, avšak bez úspěchu, neboť bandité byli ve velikém množství. Kolik lidí bylo při této srážce pobito a poraněno, nevíme jistě. Domy a stavení křesťanů, jakož i pohanských pachtýřův úplně spálili. Náčelník gardy jen útekem zachránil si život.

Podprefektura Ta-tsiu, v níž se pronásledování stalo, čítá asi 1900 křesťanů, většinou bohatých sedláků. Jediná jejich útecha jest, že nezavdali žádné příčiny k neštěstí, jež jich stihlo. Jak dlouho pronásledování ještě potrvá, nemůžeme říci, obáváme se však, že mu ještě není konec, ačkoliv lupiči na nějakou dobu ustali a ukradený dobytek a drůbež prodávají. V samém středu naší misie, v Tšong-kingu, nalepili svobodní zednáři, již jsou původci zločinů na křesťanech spáchaných, v ulicích provolání k banditům, aby i tuto stanici zpusťovali. Pons, misionář, šťastně se dostal do Gan-ya, a jeho spolupracovník Pierrès do Tšong-kingu. Veliké davy pronásledovaných bloudí ulicemi našeho města. Modlete se za nás a naši těžce zkoušenou misii!

Nové zprávy potvrzují obavu msgr. Bletteryho. Křesťanské osady v Sutsuenu byly zpusťovány a vypáleny, dvacet křesťanů zavražděno a do řeky vhozeno.

Asijské Turecko. Kat.-arménský patriarchát v Cilicii. Msgr. Štěpán Petr Azarian, arménský patriarcha v Cilicii, dává zprávu o velikém neštěstí, jež

zastihlo jednu z nejlepších misionářských stanic, a sice město Josgad v biskupství angorském.

Většinu města zpusťovala povodeň, již padl za obět znamenitý misionář P. Kirmisian. Odpoledne 26. srpna vznesla se nad městem strašná bouře, tak že v krátké době ulicemi tekly potoky; horské rozvodněné bystřiny s sebou braly ohromné balvany, jichž prudkým nárazem domy se bořily. Sídlo misionářů, kaple a škola brzy stály pod vodou. Sluha Misak, silný, mladý muž, vyvedl ditky ze školy na vyšší místo. P. Kirmisian mezitím vešel do kaple a modlil se k Bohu, aby všeliké neštěstí od misie odvrátil. Po skončené modlitbě odhodlal se i on následovati Misaka, a právě chtěli se přebrodit, když uslyšeli z blízké světnice nářek dětí. P. Kirmisian se obrátil a pravil: „Děti, neplačte, já vás vysvobodím, kde pak jste?“ Sluha následoval kněze; když přišli do druhého poschodí, sbořil se dům, kaple a škola, a pochovaly ve svých zříceninách P. Kirmisiana, sluhu, učitele, profesora a jedno děvče s třemi dětmi. Professor, jenž byl zachráněn, přežil neštěstí jen 48 hodin, od něho jsme se dověděli podrobnosti o šlechtetném knězi. Nemožno vše vypsati, jak se to stěhlo. Otec chtěl své manželce a třem dítkám, jež viděl v nebezpečí, ku pomoci přispěti, vrhl se do vody a byl od proudu odnesen. Matka jedna držíc ditko v náručí modlila se k Panně Marii; najednou se sbořil dům a zabil ji. Celkem přišlo asi 400 lidí o život, a 200 domů se sbořilo. Mrtvolky nešťastných pochovány na katolickém hřbitově. Teprve šestý den našli jsme tělo dobrého kněze v bahně u dědiny Sarai-Keui, asi 6 hodin od Josgadu. Pohřbu súčasnilo se veskeré obyvatelstvo města. Veliké jest neštěstí, jež zastihlo misii Josgadskou; nemá již kaple, nemá žádného roucha mešního; svícny,

kalichy, monstrance, ciboria, všechno ztraceno. Ano i obyvatelstvo trpí velikou bídu, mnohý nemá ani pokrmu ani obleku. Schismaticové rádi by nouze lidské ve svůj prospěch využítkovali. V jednom takovém případě jim odvětila jistá žena: »Raději chci hľadem zemřítí jako katolička, než abych přestoupila k schismaticům; neboť katolická církev

jedině jest pravá.« V poslední době v Josgadě mnoho schismaticů se obrátilo k církvi katolické, a proto jsme poslali P. Kirmisianovi jednoho kněze a několik arménských jeptišek na výpomoc. Máme snad po tak velikém nebezpečí misii novou opustiti? Nikoliv, stanici tu musíme zachovati a očekáváme podporu od našich příznivců.«
„Kat. misie.“

Maria Panna vyslyšela prosbu hvězdáře znamenitého a vroucího ctitele svého.

P. Charoppin, kněz z tovaryšstva Ježíšova, odjel z města St. Louis dne 21. prosince 1888 pozorovat zatmění slunce, které mělo býti dne 1. ledna 1889. S ním jeli ještě čtyři hvězdáři. Po pětkrát 24 hodinách dojeli všickni spolu na určené místo k pozorování nedaleko města St. Francisco. Byli pozváni na statek senátora Bogga, což milerádi přijali. Avšak nechme vypravovati samého znamenitého hvězdáře a vroucího ctitele Marie Panny. Vypravuje následovně:

»Bylo nás pět hvězdářů,« vypravuje P. Charoppin. »Já jediný byl jsem katolíkem, ostatní byli protestanté; byli to však lidé přívětiví a rozšafní a bylo opravdu milo s nimi cestovati. Na přípravné práce zbývalo nám pouze pět dní. Bylo především třeba určití dokonale délku i šířku naší stanice, a to podle hvězd, tak že jsme pracovali ve dne v noci; teprve na večer před zatměním mohli jsme spustiti astronomické hodiny. Ale večer začínalo býti mlhavo, a bylo lze předvidati, že i příští den, 1. ledna, bude mlhavo. Hvězdáři pozbývali myslí. Samým počítáním již jsme byli zemdleni; čeho bylo potřeby, bylo již připraveno, jediný však mrak mohl zmařití všechnu naši práci a naději.

Jak jsme vypočítali, mělo zatmění počíti o 12 hod. 12 min. 15 vteřin, a úplné zatmění mělo pak býti za 1½ hod. Po večeri jsme si zapálili a hovořili o tom, jak asi druhého dne bude; pro mraky nebylo vidět ani hvězdičky. Moji druhové byli rozmrzeli, já však jsem je konejšil a tvrdil, až bude zatmění úplné, že se nám na 2 minuty zatmělé slunce mezi

mraky ukáže. Professor Pritchett se mne tázal: »Jste snad prorokem, důstojný pane?« — »Nejsem,« odpověděl jsem, »ani prorokem, ani synem prorokovým.« — »Odkud t dy máte tolik důvěry?« — »Pánové,« pravil jsem, »o tom, co jsem tvrdil, jsem úplně přesvědčen, důvodům však, na nichž se zakládá mé přesvědčení, vy ani neporozumíte, ani neuvěříte.« — »Račte je s námi laskavě sdělití,« vybízeli mne všichni. — »S radostí! My katolíci máme na nebi dobrou matku, které vy protestanté neznáte. Potřebují nějaké zvláštní milosti, modlívám se k ní s velikým zástupem dítek jejích, a ona milosti nikdy mi neodepře. Teď se k ní modlí v St. Louis na sta zbožných klášternic a nevinných dítek, které jí prosí: »Matko přemilá! Dopřej P. Charoppinovi, aby se mu ukázalo na 2 minuty slunce,« a jsem jist, že je uvidím, neboť matka naše jest dobrotiva.«

Hvězdáři nevěrice usmívali se, a prof. Pritchett zvolal: »Důstojný pane, kéž bych měl vaši víru!« Na to pravil prof. Engler: »Poněvažž máte, důstojný pane, tolik jistoty, uvolte se. že půjdete pěšky do Ogdenu (místa 500 mil vzdáleného), budeli zitra mlhavo.« — »Budíž,« pravil jsem; »sloužímť Matce Boží po celý svůj život, i nedopustí, abych musil jíti pěšky 500 mil.« — »Podepíšete o tom smlouvu?« — »Pánové,« odvětil jsem, »nesluší se podepisovati smlouvu o věci budoucí; podepíši však smlouvu tu, podepíseteli i vy smlouvu, již já vám předložím.« — »Nuže, čeho po nás žádáte?« — »Budeli mlhavo, půjdu pěšky do

Ogden; dostaneli se nám však krásného pohledu na zatmělé slunce, zavážete se, že pokleknete a uznáte prozřetelnost Boží a blahoslavené Panny.* Všichni svolili, smlouva se napsala a podepsala. Na to pravil prof. Engler: »Nebude jiné pomoci; zdá se, že půjde pěšky.«

Prof. Nipher se ještě tázal: »Jak pak, kdyby slunce jenom poněkud prokmitlo mezi mraky, tak že by nebylo lze dobře je pozorovati, považoval byste to také za výhru?« — »Matka má přemilá nečiní nic polovičatě. Bude úplně jasno. Pamatujte si však, že jsem se modlil pouze o 2 minuty jasna. Počátku zatmění nespátíte, poněvadž bude zamračeno; slibuji však, že bude krásný, jasný pohled na slunce zatmělé úplně.«

Druhého dne ráno byla obloha vřeska zamračena.

Donesli nám snídaní, nikdo se ho však nedotkl; troji druhové pozbyli myslí. O 10. hod. se zdálo, že vše je zmařeno. Odešel jsem od ostatních, modlil jsem se celý růžencem a pravil: »Blahoslavená Panno, Matko přemilá, běží o tvou poctu; nedopusť, aby ti kacíři mohli říci, že nemáš žádné moci!« Cítil jsem pln důvěry, že modlitba má jest vyslyšena. I pokoušel jsem se dodatí svým soudruhům myslí. Zatmění počalo, pro mraky však nebylo lze ho pozorovati. Moji soudruhové pozbyli úplně naděje. Prosil jsem je snažně, aby zůstali na svých místech, že jsem přesvědčen, že mraky v pravý okamžik se rozpptýlí. Na to mi odvětil prof. Nipher: »Myslete snad, že vám andělé ty mraky odklidí?« — »Ovšem, toť má naděje.« — »Snad je při tom také vyfotografujete?« — »Andělů,« pravil jsem, »nebudete sice na fotografii viděti, není však pochyby, tam na vrchu budou.« Zatím přišla rodina senátora Bogga. Na všech tvářích bylo vidět mrzutost. Měsíc vyšel, za-

stiňoval slunce — bylo pozorovati, že se stmívá. Asi 10 minut před zatměním úplným rozevřely se mraky. Jaká to byla radost! Hvězdy Venuse, Jupiter, Mars, Merkur trpčily se krásně nedaleko slunce. Ze slunce zbýval toliko úzký srp; příroda zdála se býti pohřžena v hluboký smutek. Zlutavě světlo podivně osvětlovalo blízké hory.

Konečně zmizel poslední světlý pruh a slunce se objevilo našim zrakům ve vší své kráse a velebnosti. Úplné zatmění slunce je zajisté nejvelebnějším zjevem přírodním. Trvalo právě 2 minuty. Výsledek našeho pozorování byl úplně uspokojivý. Jakmile bylo po všem, přikvapili ke mně profesori a podávali mně ruce. Prof. Pritchett pak pravil: »Všichni se staneme katolíky, nyní věříme v pomoc Matky Boží; toť patrně jejím jest dilem.« Jestě nedomluvil a mraky již zase zahalily slunce.

Trochu si odpočinuv dal jsem se opět do práce; fotografie slunce se mi úplně zdařily. Poněvadž jsem nebyl ještě se vším hotov, když večere již stála na stole, vzkázal jsem ostatním, aby na mne nečekali, že teprve za hodinu budu hotov. Ale všichni odpověděli, že nesednou dříve k jídlu, dokud jídla nepožehnám, a poslali zatím večeri zpět do kuchyně. Když bylo po večeri, připomenul jsem jim, že třeba splniti ještě část smlouvy. I poklekl jsem všichni a děkovali společně blahosl. Marii Panně za závažnou její pomoc. Prof. Nipher se přiznal, že tehdy poprvé v životě poklekl. Druhého dne jsme si spouštědali své věci a v noci jsme dojeli do San Franciska.

Prof. Pritchett často mne navštěvuje; modlete se za něho; jest to muž šlechetný, a doufám, že brzo z něho bude dobrý katolík. G. KH.

Milodary božského Srdce Páně.

Od Litomyšle. Splňuji slib svůj a vzdávám nejvroucnější díky božskému Srdci Páně, přečistému Srdci Panny Marie a sv. Josefu za obrácení pobloudilé sestry. A jiná osoba vzdává díky za uzdravení syna. L. V. A. J.

Ze Senice. Díky vroucí božskému Srdci Páně a Královně sv. růžence, za uzdravení naší dečrusky. J. P., otec.

Z Král. Pole. Vroucí díky za vyslyšení dvou proseb v nemoci a v rodinné záležitosti. M. Š.

Ze Smržic. Otec nás po dlouhý čas oddával se náruživosti, která činí celé rodiny nešťastnými a ze které zřídka někdo se vyléčí. Také naše rodina byla vpravdě nešťastnou, a dosti jsme se naplakali, když otec nás, v tak smutném stavu se nalézaje, nás ditky i s matkou pronásledoval a velmi suzoval. Nevědouce si již žádné pomoci, počali jsme se utíkatí o pomoc ke sv. Josefu a slíbili, že, budemeli vyslyšeni, uveřejníme to jakožto vzácný milodar božského Srdce Páně. A hle, prosba naše vyslyšena; otec nás všecek změněn často chrám Páně navštěvuje, a v domě svatý klid a pokoj panuje. Za toto převelike dobrodiní vzdává celá naše rodina nejvroucenější díky božskému Srdci Páně, jakož i přemilému patronu sv. Josefu s jeho neposkvrněnou nevěstou blah. Pannou Marií a celému světu svou radost projevujeme, aby každá rodina, podobným zármutkem skličena, věděla, kam se má v nouzi své utíkatí.

Z B..... Bratr můj byl těžce nemocen, a lékař pochyboval velmi o jeho uzdravení. I odporoučel jsem ho pod ochranu božského Srdce Páně a blahosl. Panny Marie, a hle, bratr v krátké době se tak pozdravil, že může všechny povinnosti stavu svého plnit, což děkuji božskému Srdci Páně a blahosl. Panně Marii. *A. S.*

Z Místku. Proste, a bude vám dáno. Tak zajisté jsem i já dosáhla u božského Srdce Páně, u Panny Marie Lúrdské a na přimlůvu sv. Josefa, po několikrát vykonané devítidenní pobožnosti, ve své těžké nemoci, která po šest měsíců trvala, tolik zdraví, že nyní mohu chrám Páně navštěvovati a Ježíši v nejsv. Svátosti oltární se klaněti a děkovati. Také vroucí díky činím Panně Marii svato-Hostýnské za vyslyšení prosby v důležitých záležitostech. Pročež splňuji slib uveřejňující to, a vyzývám všech ctitelů božského Srdce Páně a Panny Marie: jestli někoho stihne těžká zkouška, necht jen prosí o přimlůvu sv. Josefa a Panny Marie svato-Hostýnské, pak zajisté nebude oslyšen. *M. Č.*

Od Březových Hor. Vroucí díky božskému Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu, sv. Antonínu a sv. Františku, že mi pomozeno dosáhnouti cíle tak pro mne žádoucího. *J. D.*

Od Cidliny. Jsouce postaveny v těžkých poměrech, vzaly jsme útočiště k božskému Srdci Páně, k Matce Boží a k sv. Josefu, a nade vše pomyšlení pomozeno nám. Kéž nám možno každé srdce pod křížkem jakýmkoli sténající nesčetnými dobrodiními těchto nejsladších tří Srdcí a nejvydatnější jich pomoci v tak důležitých potřebách nám poskytnuté přesvědčiti, že nebylo nikdy slýcháno, aby opuštěn byl, kdo se utíká pod ochranu božského Srdce Páně, Marie Panny a sv. Josefa. *Oděratelka „Školy B. S. P.“*

— F. L. vzdává nejvřelejší díky božskému Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Marie Panny, sv. Josefu, sv. Antonínu Pad. a všem ostatním svatým za vyslyšení prosby v jisté záležitosti.

Z Volyně v Čechách. (Matka Boží Lúrdská divy tvoří.) Píše se nám: V okresní nemocnici zdejší ležel chasník sladovnícký těžce nemocný, jenž o zapotření ani slyšeti nechtěl, sestru milosrdnou jemu přimlouvající plisnil, kněze od sebe zaháněl. A hle, po napití vody lúrdské, již mu sestra bez jeho vědomí podala, ku přijetí sv. svátosti ochotně přivolil a tyto skroušené přijav, brzy potom s časností vezdejší se rozležal. — Jistá zámožná slečna tamtéž, na úmor nemocná, také se zpěchovala přijmouti sv. svátosti. Bratr vlastní podal jí potajmu vody lúrdské v úmyslu, by Rodička Boží pomohla, a došel šťastně vyslyšení. — A před tím již dříve v témž městě onemocněl jistý muž od manželky rozvedený, po živobytí velmi nechvalném na neuh, jemuž ani lékaři nerozuměli, a který že zasluženě trpí, obecně se pravilo. Vzorná jeho sestra vody lúrdské mu podávala, již sobě on s důvěrou v bolestech největších vyžadoval. A díky Matičce Boží, člověk ten druhy nevázaný a zpustlý, přijal před smrtí svou dvakrát sv. svátosti a kajicně dokonal. Vodu onu a důvěru k Rodičce Boží bez poskvrny počaté odporučuji v městě tom dvě horlivé ctitelky její a poutnice lúrdské.

Z Mor. Hranic. Jistá rodina vzdává díky nejsv. Srdci Páně za uzdravení otce z těžké nemoci po vykonané devítidenní pobožnosti. *A. M.*

Z Prahy. Jistý boshoavec plně slib svůj, vzdává vřelě díky božskému Srdci Páně za obdržené dobrodiní, jehož se

mu dostalo jako žáku gymnasijnímu, když se k božskému Spasiteli obrátil a jeho svaté Srdce vzýval. Ó kež by božské Srdce Páně hojných nalezlo služebníků, zvláště mezi studujícími jinochy a od nich ctěno bylo!

Od Přerova. Plnic tuto slib svůj, vzdávám díky božskému Srdci Páně, Panně Marii a sv. Josefu za vyslyšení prosby.

A. P.

Od Přerova. Díky vzdávám Rodičce Boží Panně Marii Filipsdorfské za vyslyšení prosby mé po vykonané devítidenní pobožnosti.

A. D.

Z Bosonoh. Vroucí díky vzdávám božskému Srdci Páně, neposkvřněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu, sv. Františku Seraf. a sv. Antonínu Pad. za vyslyšení prosby

Fr.

Z okolí Prahy prosí dvě rodiny o vzpomínku v modlitbách za obrácení otce, a spolu dvě osoby jedné rodiny vzdávají srdečné díky sv. Antonínu Pad. za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. P. K. N.

Ze Křetína. Verejně poděkování božskému Srdci Páně, neposkvřněnému Srdci Panny Marie a sv. Josefu za obdrženu pomoc nenadálou a za zbavení neduhu.

A. B.

Z Bářskej Bystrice. J. F. P. vzdáva česť a chválu preblahoslavenej a prečistej Panně Marii za vyslyšania dvou proseb, a siece s tím úmyslom, keď budem vyslyšani, že hned uverejním to ve »Škole B. S. P.« Jedna prosba právotna, ktorá viacrázi vyslyšana niebola, pri tom ale s mojim úmyslom vzýval som blahosl. Pannu Mariu na pomoc, a že nie mojmu konánu, tež moci blahosl. Panny Marie to privlastním, kde skutočne vyslyšana a obdržana bola. — Druhá prosba, záležitosť telesnej, vniternej, tak veľkej, ktorej nikdo druhej pomociť niemôže, jedine blahoslavená, vždy prečistá Panna Maria a tež obdržania vzdávam dík a prosím, aby ode všeho stvorenia bola vždy ctena, chválena vždy prečistá Panna Maria.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Katolické listy italské posuzující změnu ministerstva italského pravi, že změna stala se pouze v osobách, systém Crispiho že i na dále potrvá. Jakožto jediná cesta, kterou lze Itálii pozvednouti, udáván jest smír s církví a papežem. Jediné ve spojení s papežstvím najde Itálie velikost, v boji však proti zřízení božskému najde pouze otroctví, pokoření a neštěstí. Kdyby chtěla vláda italská z dějin poučení čerpati, které jasně ukazují, že nikomu ještě boj proti církví Boží se nevyplatil, nemohla by než uznati za velevhodné a jediné prospěšné poslechnouti takých hlasů výstražných. — Italský a vůbec všechen evropský tisk pobouřen jest zprávami o zločinech, jichž se dopustila italská vojenská správa v Massavě. Italský důstojník Lioraghi dopustil se na bohatých domorodcích nejhnušnějších zločinův, aby zmocnil se jejich jmění. Hrozně

toto řemeslo provozováno bylo soustavně po několik let a co zatím afričtí poddaní italsíi úpěli pod útlaky lupičské správy, chlubil se v Římě arcizednář Crispi velikými úspěchy, jichž prý se Itálie do-dělala v Africe. Kdyby sebe spravedlivější trest stihl nyní vinníky, nesmyla Itálie se sebe skvrnu, kterou jí způsobila krev ubohých nevinných obětí lupičské správy vojenské. A vláda italská jest v rukou zednářů, spolku, který prý zřízen byl k oblažení lidstva! Božský Spasitel meškaje na světě, propověděl také jednou: »Po ovoci jejich poznáte je!«

Rakousko. Jako každoročně na jaře byly také letos konány ve Vídni porady rakouských biskupů, a sice zahájeny byly ve vídeňském arcibiskupském paláci dne 9. března. Předmětem porad jsou věci týkající se záležitosti výhradně duchovních a nikoliv, jak židovské a liberální listy o překot ozna-

movaly — politika. Svatý Otec zaslal tomuto shromáždění episkopátu zvláštní přípis, v němž pojednává o pokrocích strany katolické a o nepřátelských útocích na církve a podává vzácná napomenutí i výborné rady, jak by nesázím na církve se valicím odpomáhati se mélo. Mezi jinými na srdce všem důtklivě klade horlivé působení pro rozkvět časopisectva katolického, které nejvíce přispěti může k oslabení snah církvi nepřátelských. — Na počátku března vykonány byly volby do říšského zastupitelstva, při nichž ve vlastech českých zvítězila strana liberální, svobodomyšlná, v Dolních Rakousích naopak zase vítězství dohyla strana konservativní. K volbám těmto zvláštní učiniti dlužno poznámku. Největší agitační činnost ve prospěch liberálů vyvinuli — **židé**, sebravše zvláštní agitační fond v obnosu 100.000 zlatých. Z toho nadě vší pochybnost jasně vysvítá, v jakém směru pracuje strana liberální, že zastupuje zájmy židovské (!), neboť jinak sotva dával by si vyvolený (!) lid tolik práce, aby zvoleno bylo co nejvíce liberálů. — **V Uhrách** jistí myslí otázka o obsazení arcibiskupství ostříhomského, jež má ostatně také přeloženo býti do požidovštělé Pešti. Snahy takové však potkávají se s tvrdošíjným odporem. »Křestní otázka« teď odpočívá a bude odpočívati, dokud nebude obsazen stolec ostříhomský. — Dne 19. února skončil po dlouhé nemoci J. Em. nejdp. kardinál arcibiskup záhřebský dr. Josef Mihalovič ve věku 77 let. Narodil se dne 16. ledna 1814. v Tordě v Uhrách, na kněžství byl vysvěcen r. 1836. R. 1870. jmenován byl arcibiskupem záhřebským a r. 1877. stal se kardinálem. R. 1886. slavil své kněžské druhotiny, za kteréž příležitosti mu císař pán vlastnoručním psaním přál. Na dobročinné účely poručil nebožtík 100.000 zl. Obsazení osi-

řelého stolce arcibiskupského potkává prý se s velikými obtížemi. —

Rusko. Zprávy o bídném stavu katolíků ruských znějí den ode dne žalostněji. Vláda počíná si proti církvi katolické s bezohledností přímo pohanskou, neštítíc se k jejimu potlačení prostředku sebe násilnějšího. Kde může zrušuje kostely, v krajinách smíšených vyučování náboženství katolickému jest zapovězeno, kněží stíháni a všemožným způsobem týráni, různé pak sekty na úkor náboženství katolickému horlivě podporovány, aby i ve společenském a veřejném životě nabyly vrchu. Smutné to zajisté zprávy a bolestné pro každého katolíka. Nemohouce jinak, alespoň modlitbou podporujeme stíhané své bratry!

Německo. List »Germania« přináší pozoruhodnou zprávu. V Köpenicku uzavřena byla úředně katolická škola. Tato škola trvala již po dobu 5 let a měla 100 dětí. Po celá ta léta bylo vyjednáváno s vládou o převzetí soukromé školy katolické a nyní jsou katolíci o školu svou oloupeni z toho důvodu, že nemá dostatečných místností. Tato zpráva z předměstí berlínského dotkne se zajisté celého katolického Německa, neboť tak poměry dlouho jiti nemohou. Ludvík Windhorst, statečný obhájce katol. víry, zemřel 14. března v Berlíně.

Belgie. Belgické dělnictvo odevzdalo belgickým katolickým biskupům pamětní spis, v němž se praví, že stojí v čele náboženství hlásajícího všem lidem mír. Dělníci stěžují si, že jsou vykořisťováni, od vládnoucích utlačováni, a žádají, aby podporováni byli při zavedení všeobecného hlasovacího práva. Jest to pozoruhodný případ, že se veliká strana belgického dělnictva obrací o pomoc k biskupům katolickým a Bůh zajisté dá, že na vyzvání jejich následovati bude moudrá, katolickým zájmům přiměřená odpověď.

V dubňu modleme se za křesťanské učence.

Až dosud prosili jsme vroucně láskyplné Srdce Páně za stálost ve víře a za křesťanské mravy, aby víc a více u jednotlivců i v rodinách zachovány byly. Naznali jsme potřebu víry v těchto časech zlých, naznali jsme, že potřebí jest obnovy křesťanského života, by život náš víc a více připodobněn byl životu Kristovu. Těto stálosti ve víře a zachování křesťanských mravů dočkáme se tehdy, až vzbudí dobrotivý Bůh na světě hodně mnoho učencův opravdu křesťanských. Sám sv. Otec Lev XIII. praví, že nikdo nemůže neuznati, jak potřebno jest, aby mládež byla vedena učením právě křesťanským, aby naplněna byla moudrostí a vědomostmi na pevných základech křesťanské víry založených. Polovzdělanost činí lidi domýšlivými, nevěreckými, a takovými se hemží celý svět; odtud také šíření se nevěry a neznabožství. Směr tento podporuji co nejvíce zednáři, protože tak rychleji dosáhnou cíle svého. Proto viru v jediného Boha vyhlazují kde mohou a na místě ní pouhé neznabožství zavádějí, jakoby učenost a vědomost nedaly se srovnati s virou křesťanskou, s pravdami Bohem zjevenými. Nynější svět větším dílem materialistický jen tomu věří, co vidí, slyší a co ohmatati může, a kdyby to i největší byl nesmysl. Pravdy však vznešené, Bohem zjevené, které jsou sice nad rozum, ale nikoli proti rozumu lidskému, přijmouti nechtějí, ano je utlačují. a církev, strážkyně zjevené pravdy, pronásledují. Máli býti lépe zvláště u vzdělanců, musí se začíti na školách obecných, středních a na vysokých školách učiti v duchu opravdu křesťanském. Až pak budou i učení všickni pravověřícími křesťany, až se svými vědomostmi spojí pokornou, ale pevnou viru, pak bude lépe na světě. Lid hledí na pány, zvláště na učené pány. Vidili, že učený pán se nemodlí, kříže nedělá, do kostela nejde, myslí si, že tak to má býti, a potom dle příkladu zlého jedná také. Nyni kdo chce býti vzdělaným pánem, myslí, že musí býti holým nevěrcem, protože právě u vzdělané třídy nejvíce jest nevěrcův. A nemáme v dějinách dosti zaznamenaných mužů, kteří jak vzdělaností tak i virou a etností slynni? Což nebyli sv. Cyrill a Method vzdělanými a světci zároveň? Sv. Tomáš Akv., sv. Ambrož, sv. Řehoř, sv. Jarolím? Nebo světoznámý hvězdář Kopernik a Newton? — Prosme tedy nejsv. Srdce Páně, aby proniklo srdce učencův a vzdělaných, aby zatoužili po pravé moudrosti, již Duch sv. uděluje těm, kteří prosí. Dobře dí sv. Ambrož: Neví a nezná nejvíce, kdo Krista nezná... Znáti pak Krista jest život věčný a moudrost největší.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa. obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjám(e), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkrvněné Panny Marie všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské učence, aby se podrobili sv. víře, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zabraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.) — Sladké Srdce Marie, budíž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) — Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.) — Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v květnu: Umělci křesťanští.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V dubnu modleme se za křesťanské učence.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Hugona, biskp. (1132). —	Za milost setrvání v kajinosti. Za duchovní správu několika osad. Za ochranu jisté rodiny. Za křesťanskou mládež.
2.	Sv. Františka Paul, zakl. ř. (1508). —	Za ctnost křest. lásky. Za starického kněze. Za uzdravení matky choromyslné. Za křesťanské školy.
3.	Sv. Marie Egypt, kajic. (431). —	Za obrácení hříšníků. Za lehkomyšlné osoby. Za požehnání Boží 2 rodinám. Za dívky jdoucí ke sv. přijímání.
4.	Sv. Isidora, biskp. (633). —	Za ducha skroušenosti. Za vrchní pastýře. Za horlivé zpovědníky. Za vychovatele mládeže. Za duše v očistci.
5.	Neděle bílá, I. po Velikonoci. Sv. Vincence Ferer. (1419). —	Za dar odumřítí světu. Za dívky jdoucí poprvé k sv. přijímání. Za matku.
6.	Sv. Viléma, op. (1202). —	Za apoštolát modlitby. Za katol. řády ve vlasti naší. Za hojné kajcníky. Za † rodiče a příbuzenstvo. Za katol. učence.
7.	Sv. Hermana, řeh. (1233). —	Za dar bdělosti nad smysly. Za bratrstvo sv. růžence v osadě. Za ponížení nepřátel církve. Za zpusťlou mládež.
8.	Sv. Alberta, biskp. (1214). —	Za lásku k dokonalosti. Za sv. Otce a jeho ráde. Za uzdravení matky choromyslné. Za katolické spisovatele
9.	Sv. Celestina I., pap. (432). —	Za císaře a krále našeho. Za dar sebezapírání. Za obrácení nevěřců. Za katol. misie v zemích pohanských.
10.	Sv. Mechtildy, abat. (1302). —	Za ženské kláštery a jich ústavy ve vlasti naší. Za štědrost k chudině. Za panenské jednoty. Za více osob.
11.	Sv. Lva Vel., pap. a učít. cirk. (461). —	Za sv. Otce Lva XIII. Za bohoslovce naší vlasti. Za obnovení pořádku v křesťanské společnosti.
12.	Neděle II. po Velikonoci. Sv. Julia I., pap. (352). —	Za spolek rozšiřování víry. Za dar trpělivosti. Za matku choromyslnou. Za otce.
13.	Sv. Hermenegilda, m. (586). —	Za stálost ve víře. Aby vítězství církve urychleno bylo. Za duchovní správu několika osad. Za křest. školy.
14.	Sv. Tiburtia a spolumuč. (229). —	Za horlivost v dobrém. Za zatvrzelé hříšníky. Aby vlády v duchu křest. se obnovily. Za katolická bratrstva.
15.	Sv. Justina, muč. a filosofa. (II. stol.) —	Za katol. obhájece víry. Za křest. učence. Za křest. vysoké školy. Za rozkvět katol. časopisů. Za † otce.
16.	Sv. Paterna, biskp. (555). —	Aby důstojnost papežská uznána byla. Za jednoty sv. Vincence. Za dobrodince chudých. Za dělnictvo naše.
17.	Sv. Aniceta, pap. m. (168). —	Za dar skromnosti. Aby pravda a právo katol. zvítězily. Aby mysl nevěřců osvícena byla. Za mládež křest.
18.	Sv. Apollonia, m. (186). —	Za horlivost pro čest a slávu Boží. Za vítězství církve nad neznabožstvím. Za upravení poměrů dělnictva.
19.	Neděle III. po Velikonoci. Ochrany sv. Josefa. —	Za větší úctu sv. Josefa. Za katol. spolky a činnost jejich. Za blaho všech katolíků.
20.	Sv. Anežky z Montepul., p. abat. (1316). —	Za ducha sebezapření. Za ženské kláštery po vlasti naší. Za těžce nemocného kněze. Za zemřelé.
21.	Sv. Anselma, biskp. a učít. cirk. (1109). —	Za dar pravého umění. Za pěstování věd v duchu křest. Za těžce nemocného kněze. Za † matku.
22.	Sv. Sotera a Kaja, pap. m. (296). —	Za křest. srdnatost. Za osvězení ducha křest. mezi dělníky. Za posvěcování křest. rodin. Za dobrodince.
23.	Sv. Vojtěcha, biskp. m. (997). —	Bože, zachraň vlast naši česko-moravskou! Za semináře bohoslovecké. Za apoštolát modlitby a práce. Za dívky.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Sv. Jiří, m. (333). — Za rozkvět úcty sv. patronů našich. Za odvrácení pohoršení v obci. Za uzdravení choromyslné matky. Za dobrodince.	
25.	Sv. Marka, evand. (68). — Za horlivé zachování učení sv. evangelia. Aby se vyplnila prosba: Chléb náš vezdejší dej nám dnes! Za ducha kajcnosti.	
26.	Neděle IV. po Velikonoci. Přenesení sv. Norberta. (1627). — Za řád premonstrátský ve vlasti naší. Za 2 horlivé kněze. Za duše v očistci.	
27.	Sv. City, p. (1272). — Za křest. neohroženost. Za služebné. Za spolek sv. dětství. Za panenské jednoty. Za dar básně Boží mládeži. Za matku.	
28.	Sv. Pavla z Kříže (1775). — Za pobožnost k utrpení Páně. Za dar obětavosti zámožným. Za rozkvět katol. ve sv. zemi. Za spolky křest.	
29.	Sv. Petra, řeh. (1252). Sv. Hugona, op. — Za zdar pobožnosti májové. Za horlivé kazatele. Za jednoty mariánské. Za duchovenstvo řeholní.	
30.	Sv. Kateřiny Sienské, p. (1380). — Za lásku k církvi katol. Za větší úctu Rodičky Boží. Za zemřelé údy katol. bratrstev. Za spolupracovníky.	

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Víra svatá a s ní mravy křesťanské mizí víc a více. Příčinou toho jest namnoze neznabožské učení a nekřesťanské školy. Zdá se, jakoby víra nedala se sloučit s učeností a proto učenci naši jsou až na čestné výminky neznabohy, a poněvadž jim svěřeno vychování jinochů a mládeže vůbec, vychovávají zase nevěře. A proto potřebí nám za našich dnů opravdu křesťanských učencův, aby zjevno bylo světu, že věda s vírou docela dobře se snáší, a aby i naše mládež netoliko planou učeností, ale také vírou křesťanskou byla vedena. Církev vždy umění a učence podporovala a tedy umění a učencové mají zase navzájem církev napomáhati a viru Kristovu hájiti. Jen křesťanství budilo pravou vzdělanost, jen křesťanství učinilo národy vzdělanými. A proto i nyní jen v křesťanství naleznou národové spásu.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvřněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpušky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské učence, aby se podrobili sv. víře, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlasť naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpušky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpušky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpušky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v květnu: Umění křesťanství.

V Čistá srDce CitůV LíboVonné Víny zaVÍjte rajskeMu kvítku,
bez skVrny Panně, obět!
ZastínIL jsI, sVatý Duše, Choť MILenu sVoJI, CírkeV, Vrah sVeřepý
ní síLOu Víry jejI nezruší.

M á j o v á .

Kůra ledu zemi objímala,
čišel severák a život tuh', —
tisíce let duše lidstva spala, —
ukřehal v ní lásky Boží ruch.

Slunce vzplálo, ledy popraskaly,
procitlý kraj vánkem teplým dech',
živná miza vstoupila v země svaly,
vzpučel květ na sutých na rovech.

Kristus přišel, pouta bludu zkrušil,
pravdou rozvlnil i láskou svět,
proudem krve duši lidskou vzrušil,
věčný milosti máj pro ni vzkvet'.

Otevří svůj kalich slunci více,
vpájej světlo božské chtivým rtem,
zbarvíš nejen milostněj' své líce,
snad i símě vpustíš v žírnou zem'!

A v tom májí věčném kolik vůně,
kolik žárných květů plálo již!
Kolik kytic v nadehvězdném trůně
zdobí Boží znak, ten rudý kříž!

Od východu pstí se do západu
květný luh i od severu v jih,
v pustých stráních zastírá svou vnadu,
hýjí krásami po tučných údolích.

A v tom májí věčném církve Boží
zdaž i ty, má duše, zakvítáš
pravdou, láskou zdravém na oduoži,
barev jasev v ladu kvítek hráš?

P. Š. Senický.

Triaticet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (Č. d.)

Pokoření a oslavení Srdce
Ježíšova.

1. Příležitost upokoření Ježíšových. 2. Veliké
jeho oslavení.

1. Pokoření Srdce Ježíšova
solva pochopiti můžeme. Prvním pokoře-

ním bylo vtělení jeho. »A Slovo tělem
učiněno jest. Apostol, uvažuje nes-
mírnou rozdílnost mezi Bohem a člověkem,
nazývá vtělení zmařením sebe —
»sebe samého zmařil.« (Fil. 2.)
Ale ani to ještě nedostačovalo Ježíšovi;

neboť on, jenž mohl aspoň ve stkvělosti a slávě zroditi se, vyvolil si nejnižší ze stavů lidských, stav služebníka: »přijal způsobu služebníka.« (Fil. 2.) »Syn člověka nepřišel, aby mu bylo slouženo, nýbrž aby sloužil.« (Mat. 20.) Ano více ještě; pohrdaným chtěl býti a nejposlednějším zmužův.

On sám dí ústy proroka: »Já pak červ jsem a ne člověk; pohanění lidí a povrhel obce.« (Žalm 21.) Zacházejí s ním jako s bláznem a odívají ho v roucho potupy! Dostili již konečně na tom, můj Vykupiteli? Nikoliv, ale ještě více se ponizuje, a to tím, že běře na sebe naše hříchy. odpovídání za

ně i hanbu jejich a pohanění: »Toho, kterýž hříchu neznal, učinil za nás hříchem« (obětí za hřích. 2. Kor. 5.). Neplatil on za hříšníka obyčejného, ale za zločince: »s hříšnými počten jest« (Is. 53.); Barabášovi dána přednost před ním, a na kříž pověšen byl mezi dvěma lotry, ano »učiněn byl pro nás zlořečenstvím.« (Gal. 3.) »Mypočetli

j sme ho,« dí prorok, »jako malomocného a ubitého od Boha a sniženého.« Jak mnoho potupy bylo jemu za vezdejšího života jeho snáseti? Ne dosti na tom, že zdráhali se jej za Boha uznati; byl i obviňován, že svádí lid a proto i odsouzen. Netoliko že styděli se za něho, ale také opouštěli ho. Zrada, utrhaní, rouhání, všechno na něho

přichází, a on všechno snáší od hříšníků ohavných, od těch, jež spasit přišel, jež dobrodiními zahrnoval, ano i od nejvěrnějších svých sstoupenců. Avšak ještě jinou řadu pokoření při něm uvažme. Všechno, co za živobytí svého na zemi přetrpěl, až podnes ještě trpí v nejsv. Svátosti oltářní, v níž vydán jest tolikेरému zneuctění. Ó Bože, kdož mohl by pochopiti přílišná ta pokoření! Tu vpravdě platnost mají slova prorokova, jež vhodně v sobě všechno obsahují: »Nasyčen bude pohaněními.« (Pl. J. 3.) Ano, jakkoli vřele toužil po pokoeních těch, jimiž za zpozdlilou pýchu hříšníků dosti učiniti měl, přece Srdce jeho úplně jimi nasyčeno bylo. Uvažíš to dobře, duše má! Kdo zasluhuje více pokoření býti, skutečný hříšník, anebo ten, jenž hříchy druhých na sebe vzal? Čeho tedy zasluhuji já? Jeli na světě postavení, jež bylo by pro mne příliš nízké? Aneb stávali urážek a ostrakování, jichž bych nebyl zasloužil spíše já než Ježíš? A přece, jak nedůtklivý jsem v tom ohledu! Ó jak zaslepený jsem ve své vysokomyslnosti! Či nemusím se sám nad sebou zarditi, když pravdy tyto na mysli uvažuji? Ó můj Ježíši, pokorně uznávám, že nejsem dosti opovrhován; od této chvíle chci milovati upokoení, jež mne tobě, božskému Mistru mému, podobným činí!

2. Nyní uvažoval jsi veliké ponižení a přehojná pokoření Srdce Ježíšova; ale uvažuj i jeho podivné oslavení. Když výrok božského Vykupitele: »Kdo se ponižuje, bude povýšen,« na svatých se splňuje, tedy především na Svatém svatých pravdou hří, potvrditi se musel. Vskutku, toho, jenž pro nás otrokem se stal, učinil Otec jeho králem všeho míra a veškeru přírodu vůli jeho podrobil. Od soudů světských byl odsouzen; za to však sám jednou přijde s mocí velikou a velebností soudit živých

i mrtvých. Necht rouhají se jemu a jež nenávidí hříšníci, Otec jeho přece v něm zalíbení má a proklaňuje ho za svého milého Syna. Byl sice usmrčen způsobem nehodným, ukrutným; avšak smrt jeho jest pro něho slavné vítězství a pro nás zdroj věčného spasení a požehnání. Milionové mučenků radovali se, že dáno jim bylo jemu život svůj v obět přinéstí a přeslavné jeho jméno uprostřed muk nejhroznějších vyznávati. Židé radují se sice, že stal se obětí jejich nenávisti; ale hrob jeho slavný jest, a všichni národové, ležice u nohou jeho, očekávají od něho spásu. Naplňuje se předpovědění prorokovo: »Jemu pohané modlití se budou, a bude hrob jeho slavný.« (Is. 11.) Jeho tak zneuctěné jméno ode všech velebeno bude, a »ve jménu Ježíše klekati každé koleno, nebeských, zemských i pekelných.« (Fil. 2.) I nepřátelé jeho donuceni jsou ho uznávati a na slávu jeho patřiti. Nejvíce však podivné a božské jest, že všeliké to holdování i všecko oslavování přijímá nyní právě v nejsv. Svátosti oltářní. Skrytý pod způsobou chleba vidí národy u nohou svých ležeti, ani přinášejí jemu poplatek víry své a lásky. A kdyby jemu holdování ono lidé odpirali, andělé nahrazovali by to jemu. Ale to ještě není všecko. Celá věčnost jeho oslavě věnována bude, věčně ozývati se budou v prostorách nebeských vítězoslavné zpěvy andělův a svatých: »Hoden jest Beránek, kterýž byl zabit, vzíti moc a božství i moudrost i sílu i čest i slávu i dobrořečení.« (Zjev. 5.) Chcešli býti účastným slávy božského Mistra svého? Účastní se tedy i jeho pokoření! Nermut se, když se ti daří jako sv. Pavlovi, který praví: »Jako smeti tohoto světa učinění jsme, a (jako) povrhel u všech až posavad.« (1. Kor. 4.) Pohleďž na apoštoly, o nichž vypravuje

se: „Oni pak šli z tohoto shromáždění radující se, že hodni učiněni jsou trpěti pohanění pro jméno Ježíše.“ (Sk. ap. 5.) Pán ptal se jednou sv. Jana z Kříže, jaké odměny si žádá za obtížné ty práce, jež pro něho podnikal. Načež svatý odpověděl: „Pane, trpěti a pro tebe pohrdánu býti.“ Ó jak docela jiného smýšlení

jsem já! Rád bych byl sice s Kristem korunován, ale ponížení jeho účastníci se nechci, z kalicha jeho pokoreni piti nechci. Avšak ó Pane, nehleď na odpor můj a dej mi účastenství mítí na ponížení tvém, aby srdce mé stejné bylo se Srdcem tvým!

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“
(Kniha III., blava 10.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Část dalkí.)

Služba IX.

Prositel.

„Modlete se za sebe vospolek, abyste spaseni byli.“ (Jak. 5. 16.)

„Poněvadž ve mne doufal (dí Báh), vysvobodím jej, ochráním ho, neboť poznal jméno mé; volati bude ke mně, a já vyslyším jej; s ním budu v soužení; vytrhnu jej a oslavím jej.“ (Zalm 90. 14, 15)

„Prosím pak především, aby těněny byly prosby, modlitby, žádosti, díkyčinění za všechny lidi; neboť to dobré jest a vzácnější před Spasitelem naším, Bohem.“

(I. Tim. 2, 1. 3.)

Příprava.

Kdo tuto devátou službu konati máš, měj stále na očích neskonale zásluhy nejsv. Srdce Ježíšova, oživuj co možná nejvíce svou víru a důvěru v ně a obětuj je ustavičně ve svých modlitbách nebeskému Otci za sebe samého, jakož i za všechny, kteří v duchovním nebo tělesném nebezpečí se nalézají; obzvláště pak odporučuj Pánu umírající a duše v očisti, zejména ony, ježto v životě svém nejsv. Srdce Ježíše Krista a Marie Panny vroucně uctívaly.

Představ si aspoň na chvíli svého Spasitele na hoře Olivetské se modlicího, a uče se od něho, s jakou pokorou a vřavostí modlitby své máš vykonávat. Dále požádej pokorně sbor „Andělův“ a zvláště andělů strážných, aby tě při

návštěvách velebné Svátosti oltární provázeli a tvé modlitby a dobré skutky velebnosti božské ve prospěch společenů bratrstva a na útěchu ubohých duší v očisti přednášeli.

Ctnosti pak, ve kterých se jako „Prositel“ cvičiti máš, buďtež: pokora a láska k bližnímu.

Hlavním pravidlem u vykonávání této služby buď ti pravda, že modlitbou a pokorou všeho dosáhneš; neboť Báh sám dal nám své slovo, kteréž nemůže zůstat nesplněno, an pravil: „Proste, a bude vám dáno.“ (Jan 16, 24.) „Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost svou.“ (Jak. 4, 6.)

A nyní si představ, jako bys v nejsv. Svátosti viděl božského Vykupitele, an ti ukazuje své Srdce všemi milostmi přetékející, a s vřidností nebeskou, toužebně, ba skoro prosebně volá: „Pojďtež ke mně všickni, kteří obtíženi jste a pracujete, já vás občerstvím!“ I pros jej vroucně, jako jej prosili učenci jeho: „Pane; nauč nás se modlití!“ a rei pak následovně:

„Ó nejaskavější Ježíši! Ty nevyčerpateľný prameni všeliké milosti, kterýž jsa puzen nevýslovnou touhou sdíleti nám nebeských těch darů svých, nejednou blažosl. Markétě Alacoque jsi sobě stě-

žoval do nedbalosti křesťanů, že tak málo Tě o milosti Tvé prosí, a spolu jí na jevo dal, že Srdci Tvému není déle možno darů těch v sobě skrývatí a neudělovatí jich věrným svým ctitelům: ach, viz, můj nejdraší, mne ubohého, jak velice milosti Tvých mi potřebí, a vyslyš pokorně modlitbu, kterouž já, poslední ze všech služebníků Tvých, k Tobě vysílám za spásu své vlastní duše jakož i duše spolubratrů svých. Ó vylij ducha modlitby do srdce mého a nenech mne ustati v modlitbě, dokud si na Tobě nevyprosím nejdůležitější ze všech milostí, totiž setrvání v dobrém až do konce!

•A Ty, přemocná Panno Maria, jejížto přímůva u trůnu velebnosti božské vždy dochází vyslyšení, oroduj za mne svou mocnou přímůvou, aby Bůh všemohoucí mé úpěnlivé prosby vyslyšeti račil! Vypros všem umírajícím pravou lítost, hříšníkům upřímné obrácení a duším v očistci úlevu v jejich trápení a brzké odtamtud vysvobození! Ó buď nám, milostivá Matko, útočištěm v životě, nadějí ve smrti a potěchou v očistci!

Ó božské Srdce Páně, rač mi dáti,
abych Tě mohl víc a více milovati!

Vzorem a patronem u konání této deváté služby budiž ti sv. Stanislav Kostka, jehož horlivost ve službě Boží, obzvláště v modlitbách prosebních hledíž věrně následovati. Popros jej tedy nejprve za pomoc v této službě své a pomodli se k jeho počtě Otčenáš, Zdravas, Sláva Otci.

Rozjímání.

Výnosná služba.

1. Otázka první: Co mám činiti, abych úloze své jakožto »Prositel« náležitě dostal?

Odpověď: Následuj božské Srdce Ježíšovo v jeho životě modliteb a přímův, jakýž vede ustavičně v nejsv. Svátosti-oltární.

V čem záleží přímůvný tento život jeho?

Abys jej, milý čtenáři, náležitě pochopil, uvaž dříve následující pravdy. Jak už katechismus učí, nemůže člověk bez milosti Boží ničeho pro nebe záslužného vykonati, ale potřebuje nevynutelně milosti Boží, aby dobré činiti, zlého se varovati a tak ke spasení dojiti mohl. Milost tu slíbil Otec nebeský že nám dá jen skrze Ježíše Krista, »z jehož plnosti,« jak dí sv. Pavel, »my všickni béřeme.« Poněvadž totiž božský Vykupitel toto věděl a jednak bidu a chudobu člověčenstva dobře znal, jednak je totiž miloval, proto z nevyšlovné své lásky sám nám od Otce zjednal milosti pro všechny budoucí časy potřebné. A jeden z prostředků, jimiž nám u Otce nevynutelných těch milostí vydobyl, jest jeho modlitba za nás všechny bez výminky, a to modlitba přímůvná. Za tím účelem chodil ve smrtelném životě svém často na místa osamělá, by tam s nebeským Otcem svým jednal o svém díle vykoupení člověčenstva; proto se modlil po večeri poslední jakožto nejvyšší kněz za všechny, kteří v něho uvěřili; proto umíraje na kříži ještě se modlil o milost svým nepřítelům a vrahům; a proto jest až podnes jeho hlavním zaměstnáním v nejsv. Svátosti oltární modlitbou a přímůvami svými dále pokračovati v díle vykoupení člověčenstva. Ano, zde bije touhou po naší spásě prahnoucí Srdce Toho, o němž dí sv. Jan: »Přímůvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.« (I. Jan 2, 1.) Ano, zde jest Ten, jenž z lásky k nám »vždycky živ jest k orodování za nás.« (Žid. 7. 25.) Zde jest On, jenž z celého srdce »milovník jest bratří svých, kterýž se mnoho modlí za lid.« (II. Mach. 15, 14.)

Tím tedy způsobem žije božské Srdce Ježíšovo na oltáři život přímůvčího. Zde

se modlí za všechny. Spravedlivým vyprošuje sílu, útěchu a vytrvalost v dobřím; hříšníkům vymáhá milost skroušené lítosti, upřímného pokání a odpuštění hříchů; nevěrcům a bludařům vyprošuje světlo a pomoc s hůry, aby cestu pravdy našli a po ní kráčeli; tu obětuje též krev svou i za ubohé trpící duše v očistci.

Ale viz také dále, jak se modlí Srdce Spasitelovo! Jáko když ještě v lidském těle meškal na zemi, modlí se až podnes s pokorou a v uznání velebnosti svého Otce věčného, a proto o něm stojí psáno: »Za dnů těla svého obětoval modlitby a ponížené prosby, a vyslyšen jest pro svou uctivost.« (Žid. 5, 7.) On se modlí s horlivostí, tak že píše sv. Pavel, že »s velikým křikem a pláčem obětoval modlitby a prosby« (tamtéž). On se modlí konečně s důvěrou: »Můj Otče, já vím, že mne vždycky slyšíš!« (Jan 11, 42.)

Tak žije pro nás Spasitel podnes život přimluvný v nejsv. Svátosti oltářní. A v následování téhož života jeho záleží právě služba »Prositele.«

2. Tážeš se dále, milý čtenáři: Co mám činiti dle vzoru tohoto? Jakým způsobem mám tento »život modlitby« následovati? Učiň to tímto způsobem:

Především vzbud' v sobě živou víru a důvěru v neskonale zásluhy nejsv. Srdce Ježíšova. Musíš totiž pevně a s úplnou jistotou doufati, že modlitba tvá bude vyslyšena, a to jedině pro neskonale zásluhy Kristovy a pro neklamné zaslibení Boha samého. Tuto důvěru vzbuzuj a rozněčuj v srdci svém častým a pilným uvažováním důvodů čili pobídek, kteréž tu níže klademe.

Za druhé měj srdce své naplněné pravou láskou k bližnímu, onou

totiž láskou, která má na zřeteli věčné spasení svého bližního a tudíž vrleho účastenství běře na jeho dobrou i zlu. Tato právě nezištná láska k bližnímu založila náš spolek, jenž slove »Apoštolát modlitby«, a pravý duch téhož apoštolátu vyřčen jest touto devátou službou. Jest to duch vpravdě katolické, t. j. všeobecné a vše objímající lásky k bližnímu, která se osvědčuje přimluvnou modlitbou za všechny lidi.

Za třetí hled' sobě osvojití ducha pravé pokory. A proto, kdykoli se začínáš modlití, vzpomeň si na dvě pravdy: že jsme my lidé s jedné strany slabi a nuzni tak, že bez milosti Boží nic záslužného vykonati nemůžeme, s druhé pak strany tak hříšní a bídní, že modlitba naše ani nezasluhuje od Boha býti vyslyšena, neprosili Srdce božského Vykupitele s námi a za nás.

Za čtvrté máš nadchnut důvěrou v zásluhy Kristovy a proniknut onou láskou k bližnímu časté prosby vysylati k Otci nebeskému. A sice máš se modlití nejprve sám za sebe, potom za všechny, kteří se v jakémkoli nebezpečí těla nebo duše nalézají; pak za umírající dnešního dne a této chvíle; pak za duše v očistci a obzvláště za ty, které ve svém životě nejsv. Srdce Ježíše Krista a Marie Panny vroucně uctivaly; po té za spoludý tohoto bratrstva »Devatero služeb« a »Apoštolát modlitby« a posléze za blaho sv. Otce a za veškerou církev katolickou.

Aby však tyto tvé prosby a přimluvy tím jistěji došly vyslyšení, musíš je vždycky spojovati s neskonalými zásluhami božského Srdce Ježíšova a v počte též vzyvati svaté anděly, obzvláště anděly strážné, aby tě při návštěvách velebné Svátosti oltářní provázeli a tvé modlitby a dobré skutky velebnosti Boží donášeli.

(Příště dále.)

Maria láska naše.

(Rozjímání pro měsíc květen.)

aria, Ty's láska srdce mého, neboť jsi Matkou Spasitele našeho, Královnou nebes! Jelikož jsem povolán k dědictví království nebeského, ku spasení jakožto křesťan, proto, Maria, Ty's též moji panovnicí, moji Královnou! Maria, Ty's láska srdce

mého, neboť jsi Královna apoštolův! A nejsemli já odchovancem apoštolů, synem církve apoštolské? Ano, jsem jim a chci jim býti úplně. Duch apoštolů. láska srdcí apoštolských, láska k Tobě buď láskou srdce mého, neboť Ty's i mou Královnou, Maria! Maria. Ty's láskou srdce mého, neboť jsi Královnou mučeniců! Srdce. duši Tvou pronikl měš sedmerých bolestí; hoře a muka nad jiné hroznější sevřela je, když umíral — na kříži umíral Tvůj jedináček. Ach, tehdy i Ty, neposkvrněná, bylas právě mučenicí, Matko, Královno mučenicův! A nejsemli já též povolán k účastenství jejich slávy? Nemámli, nechcili rovněž i já ochotně život svůj nasaditi z lásky ke Kristu, krev svou do poslední krůpěje vyliti za sv. víru jeho? Ach, Ty's Královnou mučeniců, Ty's též moji Královnou, Maria! Maria, Ty jsi Královnou panen! Ty's čistá, neposkvrněná, všechna spanilá, plná milosti a lásky, nade všechny anděly vyvýšená. Nenili, nemáli býti čistota srdce, neposkvrněnost těla i duše předmětem mé touhy a mého snažení, okrasou mého života? Ó Maria, Královno panen, budiž i moji Královnou!

Maria, Ty's láska srdce mého, neboť jsi Matka krásného milování a vši naděje! Ty's mne milovala, Ty mne miluješ, a já bych neměl dbáti o lásku k Tobě? Andělé a svatí vinou se k Tobě. a já bych měl se vzdalovati od Tebe? Kristus Pán a Bůh můj korunou slávy nad

anděly povýšil Tebe, aby blahoslavenou Tě nazývali národové, a já bych měl nevelebiti, neoslavovati Tebe o závod s kůry andělskými a se širým oborem světa? Ano, Maria, Královno nebes, Ty's láskou srdce mého největší, a proto chci

1. horlíti o Tvou slávu,
2. býti věrným Tvojím synem,
3. rozšiřovati lásku k Tobě!

O tom chci v tomto měsíci Tobě zasvěceném obzvláště přemýšleti, o to budu také celou duší usilovati, Královno srdce mého, Matko milosti!

* * *

1. »Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi,« velel Hospodin na hoře Sinai. A nenili pohroženo kletbou těm, již nectí a neváží si rodičů svých? Aj, Duch Páně vece již ve Starém Zákoně: »Zlořečen, proklet budiž, kdož nectí otce svého a matky své.« (5. Mojž. 27. 16.) A kde jest na tom širém světě matka, jakous byla, jsi a budeš, Maria? Ty's Matkou otcův a matek, bratří a sester našich, Matkou naši, plna milosti a lásky; neboť zrodilas nám Toho, který se ráčil jmenovati bratrem našim. A já bych, Matko, měl nectiti Tebe? Já bych měl nehorlíti pro česť a slávu Tvoji? Nikoli, nikdy! Tebe ctíli, pro Tebě horlíli a horlí svatí všech věků hned od časův apoštolských až po tento den. Sv. Jan, miláček Páně, byl opatrovníkem a sluhou Marie; svatý Ignát a před ním i po něm tisíce tisíců nosili na prsou obraz Královny nebes, Marie; sv. Karel Borromejský postavil v každém chrámě hned u vchodu sochu její; sv. Cyrill i Methoděj, sv. Václav i Vojtěch, sv. Prokop i Jan Nep. — všickni vesměs byli horlitélé o slávu Tvoji, Královno nebes, Maria!

A já, maje nepřehledné zástupy

svatých a světic Božích, máje příklady jejich před očima, neměl bych se k nim připojit, jich následovat? Ach, běda mně, kdybych mlčel, kde oni hlásají slávu Tvoji; kdybych stranil se, kde se oni shromažďují vůkol trůnu Tvého, kdybych se skroušeným srdcem nevzdychal s nimi, když se jim z duše vine »Ave Maria!« i »Salve Regina!«

Ach, plesej, duše moje, raduj se, neboť i ty můžeš, smíš a máš volati s anděly: »Zdrávas Maria!« i ty můžeš vzdychati se svatými na zemi: »Zdrávas Královno!« a hlas tvůj, ač budeli upřímný, vroucí, čistý, se neztratí uprostřed milionův, oslavujících Královnu nebes, Matku tvou, Marii! Na oslavu její sv. Dominik, sv. Karel Borromejský, sv. František Sal. a s nimi tisíce tisíců den co den modlivali se sv. růžencem; na oslavu její skládal písně sv. Bonaventura, prozpěvoval svatý František Seraf., vykonával hodinky o neposkvrněném početi bohabojný kardinál Belarmin, po nich a s nimi tisíce tisíců den co den opětuji jedni dojmavé hodinky, druzí litanie Loretanské, jiní hluboko pronikavě »Salve Regina!« I nejsouli po širém světě valné sbory, nejsouli bratrstva, nejsouli řehole, ve kterých nepřehledné množství ctitelův Marianských den co den po dávném obyčeji horlí o čest a slávu Královny nebes, milostiplné Matky Páně? A duše má, ty bys sama chtěla se cítiti společně té lásky a horlivosti o čest nejbl. Panny? Ó nikoli, nikdy! Ó vyber si, duše má, oblib si, následuj zástupy oslavovatelů Marie tu tím, tam jiným způsobem, jak se to nejlépe tobě hodí! Pamatuji, ať všechno tvé toužení a snažení, tvoje radost i tvé boře, hodina práce i oddechu, obydlí tvé i stánek Boží, tvé lože i hrob tvých drahých, nechat tlukot srdce tvého, hlas tvých úst, všeliké činy života tvého zvěstují a dosvědčují, že dbáš o slávu, že horlíš o čest Královny nebes, Matky své, Marie!

Ano, Bože můj a Otče na výsostech, tak jest! Chci šetřiti příkladu andělův a svatých; přičiním se po zákonu Tvém horliti o čest Matky Syna Tvého, Matky Spasitele mého, Matky moji! Vždyť pak Ty sám vyvýšils ji nad měsíc a hvězdy, nad anděly, cheruby a serafy, nade všechny nebesfany! Ty's ji jedinou podle věčného soudu svého ochránil od všeliké poskvrny hříchu všelikého. Tvá milost tajemná způsobila, že Maria přišla na svět bez poskvrny hříchu prvotního. že prošla světem bez poskvrny hříchu osobního, že vesla do nebes čistá a jasná jako dennice, všechna spanilá i krásná jako přítelkyně Tvá, vyvolená od věčnosti. Ty's ji oslavil milostí, korunoval slávou, jakés prve neudělil nikomu, jaké dřív neviděl svět! Hle, Ty sám tedy pobádás duši, rozpaluješ srdce mé, aby horlilo celé o čest a slávu Neposkvrněné, oděné světlem dvanáctera hvězd, měsíc a slunce mající pod nohama. Ó dej mi, Pane můj, a nauč mne a pomáhej, ať konám, co konati mám, a srdce mé, skutky mé a celý život můj ať svědčí, že dbám i horlím o slávu a čest Královny nebeské, Rodičky Boží — Marie!

2. Smutná to byla hodina, když Jan stanul pod křížem, na kterémž pněl Mistr a Pán. Nad ním zatměla se nebesa, neboť nebem jeho byly oči Páně, a ty se pokalily mrakem blízké smrti; pod nim chvěla se země, pukaly se skaly; v něm pukalo srdce, neboť na kříži umíral mu Pan, jeho radost, naděje a láska. A hle, Pán uprostřed bolesti smrtelných nezapomněl na svého miláčka; on mu dal jako náhradou za matku Marii, on pravil k Janovi: »Hle, Matka tvá!« A kdo by si nepřál míti matky takové? Sám nebes posel nazval ji milostiplnou, požehnanou mezi ženami; Duch Boží svědčí o ní, že jest »Matkou krásného milování.« Proto kdo by si nepřál míti za matku oslavenou, plnou milosti, Královnu panen, chloubu

dcer lidských — Marii? Maria, toť jest, jak dí sv. Bonaventura. »přímolvnice všemohoucí.« Maria, toť jest, jak dí svatý Bernard, »bezpečná a mocná prostřednice mezi Spasitelem a člověkem, a od věkův není slýcháno, aby někdo nadarmo vzýval ji o pomoc.«

A proto, kterak bych si nepřál a

netoužil milostivou, přemocnou tuto přímolvnicí míti za matku? Maria, toť, jak věří a káže církev, Královna andělů, hotových na pomoc přispěti těm, kdož mají děditi spasení. A proto kterak bych sobě nepřál, jak bych směl netoužiti, nesnažiti se, aby mi byla matkou blahoslavená nade všechny dcery lidské, nad

jiné svaté mocná přímolvkyně i nad jiné anděly vyvýšená Královna nebes i země? Slyš mne, Královno, a vyslyš hlas toulhy mojí, budiž mně, čímś byla Janovi, buď Matkou, dokaž světu, žeś mi Matkou, a ústa má i srdce moje vyvyšovati budou Pána!

I raduj se, duše má! Maria jest Matkou tvojí. Pán, kterýž miluje, uměl

za všechny, zůstavil a povýšil Matku svou za matku všech, kdož uvěřivše v něho, přijíti mají ku spasení.

Ale žádašli za matku míti Marii, pamatuj, abys i ty byl hodným jejím synem! Ten, kterýž děl na kříž: »Hle, Matka tvá!« vece též: »Hle, syn tvůj!« Jaká to milost, jaká to láska! Syn Boha živého odkazuje milované Rodičce své

Jana, místo sebe za syna odkazuje jí jednoho, ba každého ze synů lidských. A hle, mezi těmi — raduj se! — jsi i ty, duše má! Byti synem, dcerou, dítkem také Matky: kdo by se neradoval, kdo by nejalal? Sviráli tebe zarmutek, k Matce se přivíh, ona ti zjedná ti úlevu, neboť ona jest »potěšením zarmoucených« a »příčinou naší radosti.« Hnětouli tebe bídy a strasti pozemské, k Matce se uchyl, onať jest »pomocnicí křesťanů.« Trápili tebe nemoc, k Matce se obrat důvěrně, a ona zjedná ti úlevu, neboť jest »uzdravením nemocných.« Kalili se ti rozum pochybnostmi, k Matce jdi na radu, onať »jasná hvězda jitřní« světlem svým rozptýlí mraky a pomůže tobě k moudrosti Boží. Hryzeli tebe svědomí příčinou spáchaných hříchů, musili se hroziti spravedlivého soudu Páně, nezoufej, ale k Matce se utec, a ona usnadní tobě návrat k Bohu, ona ulehčí a osladí tobě pokání, ona dobude tobě slitování, neboť jest vpravdě útočiště hříšníkův! A tak v každé potřebě, v veliké strasti, buďsi že hyněš sám, buďsi že hynou bratři tvoji, k Marii s důvěrou pospěš synovskou, a pomocí Matky nebeské hlas tvůj pronikne k Hospodinu, Otec tvůj slituje se nad tebou. A proto raduj se a veleb Hospodina, že ti dáno býti děckem takové Matky, jako jest Maria! Jeť to blaho, jeť to myšlenka sladká, matkou mou že jesti Pána mého Matka.

Ale jakým synem takové Matky má býti člověk křesťan? A nevďěčným, nevěrným, zpupným a odbojným dětem hrozí Pán pokoutou nevěslovnou. A byť i nehrozil, jaké by to bylo srdce, kdyby za dobrotu nevďěkem, za ustavičnou péčí nevěrností, za nestihlou láskou vzpourou šerednou chtělo, smělo se odsluhovati? Nehodna, by země tebe nosila, byla bys, duše má, kdybys se vydati chtěla na takové neřesti! — Chama, Abimelecha, Ofniho a Fineesa, nezdárné syny Heliovy,

Absolona, zperného syna Davidova, kterak je všechny zastihl spravedlivý hněv Boží? A ty bys se nebála věčných soudů Hospodinových, kdyby nebylo u tebe srdečné vděčnosti, věrné oddanosti, dokonalé lásky k takové Matce, jako jest Maria? Odstup to ode mne! Netřeba doháněti bázní, kde láska volá! Ano, láska Tvoje, Maria, Královno moje nebeská, láska Tvá jako magnet jest, který mocí nevěslovnou táhne srdce mé k Tobě. Duše má Tebe miluje, srdce mé odlává se Tobě celé. Ty vládní jim a říť je, nechať podle příkladu Tvého velebí a oslavuje Pána! Raději bych volil smrt, nežli abych se zpronevěřil Tobě. Ach, ovšem cítim to a duše má želi toho, že ne vždy, ne docela věrně bývalo Tobě, drahá Matko, dítko Tvoje! Ale viz ty slzy pokory a skroušenosti, slsý vzdechy žalu mého! Slzy a vzdechy ty, toť zbraň, kterou se dobývá nebe; vim, že tím snáže dobudu sobě slitování a odpustění u Tebe, Matko má nejsladší, vim, že uprosim sobě u Tebe lásky na věky, abych věrným byl Tobě od této chvíle až na věky. Ó blaze mi! Maria vyslyší hlas můj a bude mi Matkou po všechny časy.

3. Netřeba toho doličovati upřímnému srdci synovskému, že jest v srdci předním toužením viděti na své oči, kterak si každý váží, každý ctí a miluje rodiče. A proto si přeje z celé duše upřímný katolík, aby, jakož miluje sám, rovněž tak veškerý svět ctil a miloval Marii. Kterak bych tedy mohl já nedbati, nepřičiniti se o to, aby každé srdce milovalo, každý jazyk oslavoval blahoslavenou, nejsv. Matku naši — Marii! Sv. Bernard z hloubi duše své volá: »Nic mne nenaplnuje větší rozkoší, jako dánoli mi zvěstovati lidem chválu Marie.« Nenili slušno, abych ho následoval? Otcové, předkové moji od věků již pečovali, aby po vše časy u potomků jejich šířila se čest a sláva nejsv. Matky. Co tu chrámův,

oltářův oslavených jménem Marie! Co tu slavností, pouli a písní, kterými lidí se čest a množí se zástupové ctitelů Marianských! Ach, jakým bych to byl zbožných a příkladných předků potomkem, kdybych se neřídil krásným jejich příkladem? Odstup to ode mne! Víím dobře, čím jest mi Maria; chci tedy i budu se snažiti, aby každého dne přibývalo ctitelův, aby všelikým obyčejem rozmáhala se čest Matky mé, nejsv. Marie.

Kdo ctí a miluje Marii, nebude zahanben, a kdo se k ní utíká, dosáhne spasení, neboť snažiti se bude, aby věřil, jak věřila ona. Bohu sloužil, jak ona sloužila; snažiti se bude, aby trpěti uměl, jak ona trpěla, milovati se naučil, jak ona milovala, slovem: následovati Krista, jak ona jej následovala. Ejhle tedy, čest a láska, ježto se věnuje Marii, pomáhá lidem ku spasení. A proto horlili o rozmnožení slávy jména jejího všickni, kdož měli srdce zanícená láskou ke bližnímu. Sv. Vincenc z řádu sv. Dominika, kazatel, který množství lidí obrátil a přivedl na cestu ku spasení, v každém kázání vybízel k oslavování Marie Panny. Svatý Alfons sám neposlední mezi ctiteli nebeské Matky a Královny slovem a příkladem podněcoval každého, kdož chce prospěti bratřím ku spasení, aby podněcoval a učil je ctíti Marii. Cirkev namnožila svátkův, ozdobených památkou, vyznačených odpustky netoliko při vyvýšení nebeské Královny její, nýbrž i ku posvěcení pravověrných. A já, věda to, směl bych nedbati o spasení bratřů svých? Já, maje vzory tak vznešené, směl bych sobě jich nevšímáti? Já, vida ze zkušenosti, kterak odměňuje Bůh lidem čest a slávu vzdávanou Marii, směl bych nehorliti o rozšíření jí ku spasení bratřův? Apoštol Pavel hotov byl jíti netoliko do žaláře a na smrt, nýbrž podvoloval se na zatracení z lásky k bratřím svým, a já bych, moha prospěti jim ku spasení,

ubezpečiti království nebeského, moha k tomu přispěti způsobem, který mně samému oslazuje život a povznáší srdce, mysl, duši neučinil bych toho? Nikoli, Pane, nikoli! Po příkladu Jana Damascenského, Bernarda, Alfonsa chci i já všemožně přičiniti a snažiti se, aby šířila se všude náležitá čest, aby se zmáhala sláva požehnané, vyvýšené Královny nebes a Matky mé, Marie. Ano, před obličejem Pána svého na nebesích zavazují se Tobě, milostná Matko má, že chci jako věrný syn, jako sluha oddaný horliti o čest a slávu Tvoji. Příkladem oddanosti nelícené, slovem lásky upřímné, přímiluvou bratrskou naváděti a povzbuzovati budu bratry své vůkol sebe. Nechci od této chvíle pronedbati ničeho, čím bych v domě a v přibýtku svém, v obci, v osadě, ve vlasti přispěti mohl, aby se rozmnožil počet pravých ctitelů Tvých. Jak dojemné jsou obrazy, jak milé jsou svátky, jak utěšené jsou modlitby a písně, jak rozkošné jsou pobožnosti, jak sladké jsou památky Tvoje! Buduli prozpěvovati neli ústy, ale srdcem každého dne chvály hodné na oslavu Tvoji, chci též k tomu prohlédati, aby je bratři zpívali se mnou! Jak bývalo u otců bohabojných, pečovati budu o to, aby znáti bylo v životě našem, že Tebe ctíme jako Královnu, že Tebe milujeme jako Matku, jsouce následovníky skutků dobrých! — Toť úmysl můj, toť předsevzetí moje pevné a upřímné.

A nyní buď zdráva, Královno máje, naše milá Matko milostiplná a milosrdná! Obrať ke mně své milosrdné oči a pomáhej mi v slabostech mých! Budešli Ty moji podporou, nepadnu; budešli Ty moji průvodnicí, nezbloudím; budešli Ty moji ochranitelkou, nic se mi zlého nestane; zůstanešli Ty láskou srdce mého, Spasitel můj zůstane ve mně a já v něm. Ó pomni a viz, že jsem dítě Tvé a ty žes moji

Matkou; vyjednej mi nyní hojného milosrdenství a vypros mi šťastnou hodinku smrti. Se Synem svým mne smiř, Synu svému mne poroučeť, Synu svému mne

obětuj. Buď mi hvězdou spasení a doveď mne do vlasti drahé nad hvězdami, kde zůstaneš láskou srdce mého na věky!

Ctitelům Mariánským podává Boh. H—l.

Klášteří zvonky.

Napsal J. Št. Pavlík. (4.)

K májové pobožnosti.

Kdo jest ta, jež kolem kráčí
zářivá jak dennice,
jak šik vojska spořádaný
pod praporem orlice?

Jerusalému to chvála,
Israele ozdoba,
hvězda spásy, kdy nás svírá
hříchů těžká poroba.

Nuže, vítěj, Paní krásná,
kněžno máje spanilá,
jež jsi nás svou poslušností
pouta smrti zbavila.

Na den nalezení sv. kříže.

Mračno bludu, vášni, bouře
hrozi církvi blíž a blíž,
jasněji však za to září
loďce Petra víry kříž.

Spásonosné loď plují
v nejzazší až země říš,
se stožáru stkvěle září
mouřeníům víry kříž.

Kéž i ty ten podnik spasný
darem malým obdaříš,
by ti někdy ku radosti
v oblacích se zjevil kříž!

Na neděli 5. po velikonoci.

Proste, pak vám bude dáno,
tlučte, pak vám otevrou!
Tak nám kážeš, Spasiteli,
přednášeti tiseň svou.

A my přec tak málo dbáme
tvojich kynů, tvojich rad,
na sebe se spoléháme,
hrozili nám hřichu pád.

Nyní však tě prosit chceme
za vše dary, milosti,
shladíce spíš víny skvrnu
slizou pravé lítosti.

O křížových dnech.

Vlají větrem korouhvice,
vlají v čele průvodu,
na klášteře zvonky prosí
s lidem za niv úrodu.

Polemi i lučinami
průvodu se vlní pás,
k oblakům pak stoupá prosba:
Tě prosíme, uslyš nás!

Průvod již se v dáli trati
obláčku jak úzký pruh,
píseň však se luhem nese,
aby žehnal polím Bůh!

Na slavnost Nanebevstoupení Páně.

Otevřte se, brány věčné —
zvonků hymna pjeje v dál —
knížata, bran pozdvihněte,
neboť vejde slávy Král.

Kdo je Král ten věčné slávy?
Mocný světa Hospodin.
Který vítěz vjezd svůj slaví?
Tvůrce nebes věčný Syn.

V myšlenkách i vy se neste
často k hvězdným výšinám,
slavně až kdys ve triumfu
překročíte nebes chrám.

Na neděli 6. po velikonoci.

Na pravici Otce stkvělý
Messiáš kde svůj má trůn,
andělé tam hymny pějí
s doprůvodem harfy strun.

I hlas zvonků souzvukuje
vlnou jemně ozvěny,
a duch lidský spjeje k nebi
všedních trampot sproštěný.

Těž tam místo, synu milý,
chystá Ježíš pro tebe,
zalétáši na perutích
ducha často do nebe.

Nad den sv. Jana Nepomuckého.

Nad vodou, hle, Vltavinou
hvězdíc září zlatý kruh;
mučenika z Nepomuku
korunou to věnčí Bůh.

Neporušil světec český
zpovědního tajemství;
za to Kristus uchystal mu
věčné blahoslavenství.

I ty Jana za příkladem
před poskvrnou jazyk chraň,
k dobytí tak nebes tvrže
nejlepší máš v ruce zbraň.

Ve viglii svatého Ducha.

V rozjímání na modlitbách
učeníci trvali,
božského kdy Těšitele
příchod s touhou čekali.

I ty zvonky rozpěly se
v akkord tónů bohatý:
Přijdiž, sladký Těšiteli,
přijdiž, Duše přesvatý!

Přijdi, rozněť v myslích našich
moudrosti své stkvělou zář,
milosti své proudem svatým
všechnu skvrnu duše zmař!

V Hod Boží svatodušní.

Na klášteře v štíhlé vížce
zvučí plesný chvalozpěv,
a les blízký sladce šumí,
v hymnus týž se rozechvěv.

V zdobné roucho letní krásy
oděl se dnes háj i luh —
z radostí, že s darem hojným
zavítal k nám svatý Duch.

Co ty, synu, přineseš mu
v ústrety dnes se vděkem?
Slyš, jak zvoněk odpovídá:
Budiž hodným člověkem!

V pondělí svatodušní.

S Marií když na modlitbách
apoštolů trval sbor,
stal se náhle vítr prudký,
jak by zavál s Judských hor.

A hle, tu jim nad hlavami
ohnivý se zjevil kruh;
Mistrem druhdy zaslíbený
zavítal to svatý Duch.

Chečšli, synu, dary jeho
v hojné míře přijati,
také je ti s apoštolý
na modlitbách trvati.

V úterý svatodušní.

V památný den Pentecostes,
pln jsa Ducha svatého,
hlásal kníže apoštolský
Messiáše pravého.

S takým pravdy přesvědčením
kázal Petr národu,
že hned získal tři tisíce
svatého křtu v obrodu.

Ty zda, synu, věčným pravdám
nasloucháš rád v kázani? —
tázavě tak jasný zvonek
na klášteře vyzvání.

Na slavnost Nejsvětější Trojice.

Na věky buď pozehnána
nerozdílná Trojice!
Takým církve chvalozpěvem
zvučí malá zvonice.

Nevystihlá její moudrost,
podivný řád jejích cest;
proto směle její rukou
dej se k cíli svému věst.

Dobroty a lásky její
přebohatý poklad znáš...
Blah jsi tedy, pakli, synu,
pobožně ji uctíváš.

Na slavnost Božího Těla.

Od paborku zahlaholil
chvalozpěvem zvonků tlum,
hudbou plesnou, vroucí písní
rozechvěl se Boží dům.

Ve Svátosti utajený
triumf stkvělý slaví Pán,
na cestě jej mile vítá
čtvernásobný svatý stan.

Sione, chval Spasitele —
zvonky zvučí, zpívá lid,
s radostí pak všichni domů
v srdci nesou blahý klid.

Na neděli 2. po sv. Duchu.

Chvalte, ústa, nevystihlé
Těla Páně tajemství,
chvalte divně utajený
čistého plod panenství.

Pojďte, dítky, k stolu jeho,
pojdte k velké večeři!
Blah, kdo v smyslu nedostatku
slovu Páně uvěří.

Svadebním však rouchem oděn
překroč svatých hodů mez!
Zkusíš prve sebe člověk —
a pak z Těla toho jez!

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 31.

„Co mně prospívá vyzývati Pannu Marii
a svaté? Což nás mohou slyšeti?“

Kak tedy i do nebe již jsi se dostal s námítkami svými; není ti vhod, že my katolici vyvolence Boží a zejména Matku Páně vyzýváme a ctíme? Myslíš, že jest to bez prospěchu, jelikož nás slyšeti nemohou? Jestli pak ale také pozoruješ, že výrokem svým neprospívá mi nic vyzývati svaté, popíráš článek víry katolické a sice o obcování s svatých? Snad ale nevíš, čemu článek tento učí, a proto ti hned předem učení katolické o svatých krátce vyložím, abys posouditi mohl, zdaž učta svatých rozumná a užitečná jest.

Člověk dokonává život svůj pozemský smrtí. Duše nesmrtelná však žije dále a podrží jakosť svou mravní, ve které svět a tělo byla opustila a dle této jakosti a hodnoty dostává se jí od božské spravedlnosti buď odměny nebo trestu; tento čin božské spravedlnosti, jimž se jednotlivým duším dostává odměny či trestu zoveme soudem soukromým. Ze takový soud hned po smrti člověka vskutku nastává, vidno z výroků Spasitele našeho; tak v podobenství o Lazaru a bohatci pravil Pán: »Umřel žebrák a nesen byl do lůna Abrahamova (odměna). Umřel i bohatc a pohřben byl v pekle (trest).

Z toho vidno také, že duše zemřelých v stavu milosti Boží již soudem soukromým buď ihned (jestě dnes budeš se mnou v rái.) slova Spasitelova k lotru kajíciemu) anebo po přetrpění časných trestů v očistci účastny se stávají, blaženosti věčné, t. j. přicházejí do nebe. Věčná tato blaženost záleží v patření na Boha, které duším umožněno jest dle nauky pisma svatého »světlem věčným,« »světlem slávy,« t. j. nadpřirozeným osvicením čili zvýšením sil duševních. Patření toto působí v blažených nejdokonalejší lásku Boží, a v této nalezá duše úplného svého upokojení a nejvyššího štěstí, neboť drží již to, o čem sv. apoštol pravil: »Ani oko nevidělo ani ucho neslyšelo ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kdož jej milují.«

Nuže a tyto nebeské blahoslavence nazýváme svaté. Tito svatí, ač jsou od nás viditelně odtrženi, nejsou nám přece cizími, neboť církev sv. učí, že »svatí v nebi obcovují s věřícími na zemi.« Obcování toto záleží v tom, že 1. svatí, kteří s Kristem kralují, modlitby své za lidi Bohu přednášejí a že tudíž 2. »dobré a užitečné jest, prosebně je vyzývati a pro obdržení dobrodiní od Boha skrze Ježíše Krista Spasitele k jich přimlouvám, pomoci a přispění se utíkati«

(tak praví obecný církevní sněm tridentský) a 3. že věřící na zemi jim patřičnou úctou vzdávají. Že svatí za nás orodují. učí Starý i Nový Zákon a veskerá starobylost křesťanská. V druhé knize Makabejské 15. kap. 14. verši se praví: »Tent jest, kterýž se mnoho modlí za lid a za všecko město svaté, Jeremiáš, prorok Boží.« Sv. Jan vypravuje v knize »Zjevení svého 5. kap. 8. verš, že »čtyřmecítma (24) starostů padlo před Beránkem, majíce každý harfu a báně zlaté, plné vonných věcí, jež jsou modlitby svatých.«

Jestliže tedy svatí za nás u Boha orodují a takto nám prospívají, můžeme, ano máme je vzývat. Vysvitá to také ze slov, jimiž sv. Pavel prosí efeské křesťany, aby zaň se modlili (k Ef. 6. 18.); neboť můžeme prositi za přímělu údy církve bojující, kteří sami ještě o sebe se báti a starati musí, můžeme zajisté tím více o ni prositi údy církve vítězoslavné, svaté a svěťice Boží. Tím neubíráme nikterak zásluh Kristových, neboť víme, že svatí právě jen skrze zásluhu Kristovy nám na Bohu milostí potřebných vyprošovati mohou.

Svaté musíme ctíti, poněvadž Bohu věrně sloužili a nyní s Bohem spojeni jsou. Oni stali se svatými skrze milost Boží, proto v nich ctíme Boha sameho. Úctou svatých však vzrůstá se v nás tonha podobnými jim se státi, a proto napomáhá úcta tato k tomu, abychom ctností jejich v životě našem následovali. Sv. Řehoř Veliký dí o tom: »Bůh nerozžal v nebi tolik světlých a zářících plamenů, aby nás osvitil a kroky naše zde na zemi řídil, jakož to byl právě zde na této zemi učinil, aby nás k sobě vedl a s této země k nebi povznesl. K této plamenům sluší beze vsí pochybnosti zvláště a především čítati svaté, neboť není mezi nimi zajisté ani jednoho, jehožto život by nebyl živým,

zářícím a jasně plajícím světlem, jež nám ukazuje cestu, kterou bychom kráčeti měli a na ní nám ustavičně svítí, abychom nezbloudili. Ejhle, to jsou skvoucí se hvězdy na nebi církve naší! Hvězdy ty svítí nám, abychom nezbloudili aniž kde jaké škody utrpěli, ale nalezli temnou, úzkou, drsnatou a zakrytou cestu spásy naší. Nuže nezasluhují svatí tito býti předmětem úcty naší? Ba věru lépe by se nám všem vedlo, kdybychom více příkladem jejich se řídili! Každý stav, každé stáří, každé pohlaví může se svými svatými vykázati, protož také každému, ať je jakéhokoliv stavu, stáří a pohlaví, dán ve svatých zářící příklad dokonalého, bohumilého života. Mámeť svaté papeže, biskupy, kněze a řeholníky, máme svaté otce, matky a dítky, bohaté i chudé, krále a žebráky, vojiny a řemeslníky, sluhy, děvečky i pastuchy, umělce, učence, rolníky a jiné. Kdo tedy jsa vpravdě pečliv o spasení své, nepohlížel by na tyto výtečné vzory s radostí? Kdo by pilně nehleděl následovati ty překrásné příklady všech křesťanských ctností v životě svatých? Úcta k milým svatým posiluje však v nás i naději; neboť pakliže vyvolenci Boží, kteří měli slabé, křehké, hříšné tělo jako my, kteří všem útokům a pokušením od světa a ďábla podrobeni byli jako my, ano častěji mnohem více nežli my; kteří všemi lidskými křehkostmi a slabostmi poutáni, svíráni, pronásledováni byli právě tak jako my, kteří u vykonávání ctností s těmitěž, neli hroznějšími překážkami a obtížnostmi bojovali jako my, pakliže tito vyvolenci Boží přece to tak daleko přivedli, že je nyní bezděky musíme obdivovati, zdaž nesílí okolnost tato i naši důvěru, naši naději, že i my stejného stupně dosáhnouti můžeme, budeme-li jak oni věrně, svědomitě a horlivě uživati milosti Boží? Uvážíme-li k tomu výrok sv. Augustina: »mohlili ten, mohli

ta, (totiž se státi svatým, svatou) proč ne ty Augustine?« Zdaž nemusí vlnatost naše okamžikem minouti, zmalátnělost ducha ustoupiti, mysl novou bujarosti se naplniti a horlivost v dobrém se rozplameniti? Zajisté! Zároveň pak oživí se v nás křesťanská naděje, že Bůh neodepře žádnému milosti své svaté, kdož jej vroucně a úpěnlivě za ni prosí; obzvláště tehdy, jestli miláckové jeho, svatí, prosby své s prosbami našimi spojují.

Nuže, nezasluhují svatí v nebi, abychom je vzývali a ctili? Zajisté, v míře veliké.

Úcta naše týká se především a hlavně duší svatých a vyvolených Božích; avšak i jejich ostatky i jejich obrazy v účtivosti mítí máme. Církev sv. vzdává úctu ostatkům svatých, poněvadž byly za živobytí nástrojem jejich ctností; poněvadž úctu k ostatkům milých osob žádá již přirozený cit, a zcela nedůsledno by bylo ctít svaté sice, ale nectít věci takové, které úctě s nimi spojeny byly; a posléze ctíme je proto, že Bůh sám skrze věci takové lidem mnohá dobrodíní poskytuje. Tak vstal mrtvý, jenž hosen byl ve spěchu do hrobu Elišeova, jakmile se dotkl kostí jeho. Žena trpící 12 let krvotokem, uzdravena byla dotknutím se roucha Kristova. První křesťané vkládali na nemocné pásnice a potnice Pavlovy a hle, nemocní se uzdravili. Obzvláštní úcta patří ovšem sv. kříži, krví Spasitelovou posvěcenému, neboť ctíme v něm nástroj a znamení spásy, jež při soudném dni v oblacích se objeví k ustrnutí a úleku všech odpůřců jeho.

Dle učení církve sv. ctíme však také právem obrazy svatých, sochy atd. Čest, kterou jim vzdáváme, nese se k tomu, kdo obrazem nebo sochou se představuje, a tudíž není ona úcta samostatná, nýbrž vztažná.

Obrazy a sochy svatých napomáhají

mocně obrazotvornosti naší a tudíž jsou velmi užitečné. Již první křesťané ctili obrazy svaté, jakož vidno ze svědectví Eusebiova, Tertullianova a dokladů nalezených v katakombách.

Ze všeho, cos tuto slyšel, uznáš, že vzývání svatých a úcta k nim a ke všemu, co s nimi souvisí, netoliko rozumným jest obyčejem katolických křesťanů, nýbrž i velice užitečným, a že jen věci neznalý může se tomu diviti, anebo dokonce z modlářství nás viniti. Nade všechny svaté a svěcté Boží vyniká důstojností a mocí Matka Spasitelova, Maria Panna. Ona jest to, již všemohoucí Bůh již v prvním okamžiku bytí jejího sprostil poskvrný hříchu prvotného, ona jest to, již jedinou pozdraviti dal poslem svým archandělem Gabrielem slovy: «Ty's milosti plná, Pán jest s tebou, požehnaná jsi mezi ženami,» ona jest to, která dala Spasiteli tělo lidské, která jako pravá matka jej ošetřovala v mládí, s ním trpěla ve věku pozdějším, od něho však také po blažené smrti na nebe vzata jest. Zdaž může kdo mysliti, že by Ježíš Kristus nyní matku svoji v nebi nemiloval, že by nevyplnil každé přání, nevyslyšel každou prosbu její? Zdaž by taká domněnka nebyla urážkou Spasitele našeho, neboť by jej vinila z nevděčnosti! Ano, mocná jest přímluva Marie Panny, mocnější než ostatních svatých, neboť ona zásluhami všechny převyšuje, i důstojností nad ostatní vyniká, jsouc nejbližší Spasiteli našemu, Ježíši Kristu; proto také důvěřovati můžeme. že nám přímluvou svou u Boha dobrodíní a milostí vyprositi může. Avšak na tom není dosti. Netoliko může nám pomoci bl. Panna, ona nám i pomoci chce. Pamatuješ se jistě na událost při svatbě v Káni Galilejské, kde Spasitel první zázrak svůj učinil, proměnil vodu ve víno a takto chudým snoubencům v nouzi přispěv? Nuže, či zásluha to byla, kdo prosil za ně? Panna Maria to

byla, která útrpnost majíc s chudobou hostitelů, obrátila se s prosbou na syna svého a hle, nezůstala oslyšána. Jestliže Matka Páně za času pozemského života svého prosila za bídné a nuzné, zdaž myslíš, že nyní by prositi nechtěla? Ze snad nyní kraluje v nebi by neměla citlivé srdce pro naši bídu a strast, naši opuštěnost, naše potřeby? Ó nesuď tak o Matce lásky Boží, již církev svatá nazývá »matkou krásného milování,« útočištěm hříšníků, potěchou zarmoucených, pomocnicí křesťanů! Že Matka Páně vskutku slyší prosby naše, že za nás prosí u trůnu Božeho, a že Bůh proto uděluje nám potřebných dobrodiní a milostí, to dokazují ta četná místa poutní, kamž tisícové křesťanů spěchají. hledající pomoci buď v tělesných neb duchovních potřebách a nalezše je, s díkyčiněním domů se navracují. — Není ztenčena moc Marie Panny, aniž ochladla láska její k nám, ba naopak, čím větší jest bída lidská tělesná a duchovní, tím větší jeví se býti moc a láska nebeské Matky naší. Protož obrať i ty se s důvěrou synovskou k Matce svojí, a zajisté doznáš, že nebudeš sklamán, pak ale také zajisté již nevyřkneš nekřesťanská slova: »Co mi prospěje vzývati Pannu Marii?«

Ale jiná jest otázka, kterak svatí o nás věděti mohou?

Řekni mi, milý příteli, kterak ty mne slyšíš? »Inu ušima,« odpovíš mi. To já vím a po tom se také neptám, nýbrž po způsobu, kterým to asi je možuo, že ušima slyšíme? Já pohybuji pysky, pronáším zvuk, tím přichází vzduch v pohyb, naráží na bubínek v uchu, a výsledek toho jest, že slyšíš, co pravím. Jak se to však děje? Jaké jest spojení

mezi slabým otřesením vzduchu nárazem na bubínek a mezi mojí myšlenkou, že se tato tímto způsobem duši tvé sděluje? Kdybychom to neviděli každou chvíli, že se tak vskutku děje, ani bychom tomu věřiti nechtěli, avšak přece je to pravda. Pak ale jako vysvětliti nedovedeme průběh výjevu tohoto, taktéž není nám možno udati způsob, kterak svatí o nás vědí, nás slyší. Tentýž Bůh, jenž způsobilým učinil tělo lidské, aby zprostředkovalo dojmy zevnější duši své, tentýž Bůh činí mocí svou, že svatí v nebi naše prosby slyší a o nás vědí. Jak se to děje, není nám potřebí věděti, neboť jest to věc vedlejší; hlavní jest, že tomu tak jest, neboť jisto jest, že se za nás právě v potřebách našich přimlouvají. Učitelé církevní domnívají se, že svatí v nebi o nás a našich prosbách mohou míti buď bezprostřední vědomost, jsouce »světlém věčným,« »světlém slávy« osvécováni, anebo prostřední skrze naše anděly strážné, kteří o prosbách našich a potřebách je zpravují, anebo konečně alespoň známost všeobecnou, byvše též na zemi a tudíž znajíce naše prosby, naše svizele, naše potřeby. Ostatně toto vše jest jen domněnka, pouhý pokus objasniti způsob jejich vědění, neboť zlíbilo se Bohu nás o tom nepoučiti. Toto však nás nesmi mýliti aniž naši účtē a lásce a důvěře k svatým a zejména k Rodičce Boží na úkor býti. Jisto jest dle článku víry: že svatí v nebi s námi obcují nás milující, za nás u Boha prosíce, že tedy dlužno je cítiti a vzývati a za orodování je prositi. Protož volejme jen s důvěrou: »Svatá Boží Rodičko a všichni svatí a vyvolení Boží orodujte za nás, abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.«

(Příště dále.)

Svatý škapulíř.

(Číst dále.)

Soudnému čtenáři mohou se zde namanouti tyto čtyři otázky: 1. Jest možno, aby se zjevila Panna Maria? 2. Jaký jest smysl oněch dvou zaslíbení? 3. Zdali Panna Maria mohla tyto věci slíbiti? 4. Zdali je opravdu slíbila?

1. Jest možno, aby se zjevila Panna Maria?

Naše vir- učí, že jsou zjevení možna, písmo sv. v mnohých místech tak vypravuje. Čtete v Starém i v Novém Zákoně a přsvědčíte se, že se Bůh lidem zjevoval a rovněž jeho andělé. Abrahámovi se zjevil Hospodin a oznámil, že se mu narodí syn, a že Sodoma a Gomorha zkaženy budou. Mojžíšovi se zjevil Bůh v hořícím keři na Horeb. Židům pak na Sinaji zjevil se Hospodin, když jim dával desatero Božích příkázání.

Abrahámovi, když na hoře Moria chystal se obětovati jediného syna Isáka, zjevil se anděl. Před dobytím Jericha zjevil se anděl Josuovi. Gedeon Manue, otec Samsonův, Samuel, Tobías, Daniel, Juda Makabejský a jiní obdrželi rozkazy od Hospodina skrze anděly. V Novém Zákoně zjevil se archanděl Gabriel Panně Marii a zvěstoval jí, že bude Matkou Syna Božího. Při narození Pána Ježíše zjeví se andělé v oblacích nad Betlémem. Sv. Josefa napomenul anděl, aby utekl s Pánem Ježíšem do Egypta. Anděl se zjevil sv. Petrovi v žaláři a vysvobodil jej. Z těchto několika dokladů jest patrné, že Bůh i andělé se skutečně lidem zjeví. Písmo sv. není obyčejná kniha, ale ta nejspolehlivější na světě, to sluší mít na paměti. Authentičnosť písem je zaručena svědectvím židův i křesťanův, a tyto dvě společnosti od jakživa na sebe nevrážily; mimo to několik tisíc mučenků dosvědčují, že písmo sv. nebylo porušeno. A pak, proč by se nemohl Bůh

zjevíti? Což není všemohoucí? Kdo by jemu směl říci: Ty toto učiniti nemůžeš? Zdali moc Boží je obmezena úzkými hranicemi našeho rozumu? Zdali Bůh nemůže učiniti více nežli my pochopiti můžeme? Jestliže Bůh dopustil, aby se andělé zjevíli lidem, proč by nemohl toho dovoliti Královně andělův? Panna Maria se může zjevíti a oznámiti lidem vůli Boží, toť pravda, které učí naše vira, které přsvědčuje náš rozum, kterou uznávají všichni lidé vyjma ty, kteří nemají ani víry ani rozumu. Naše století 19. má o tom neklamných důkazů na Lúrděch a Filipisdorfu v Čechách, o čemž obšírnějšího poučení naléztí lze v knihách: »Matka Boží Lúrdská,« přeložil P. Hobil a »Panna Maria Spomocnice křesťanů,« od faráře Křečka.

2. Jaký smysl jest oněch dvou zaslíbení? Matička Boží slíbila předně: že uchrání od muk pekelných ty, kteří zemrou (nábožně) oděni jsouce škapulířem. Zdalíž praví se tím, že každý člen sv. škapulíře musí býti spasen i když by umřel ve smrtelném hříchu, jen když bude mít na sobě škapulíř? Nikoliv, to by byl špatný, nepravý výklad. Jsou sice v písmě sv. některé výroky, kde se připisuje spása věčná takové věci, která sice ke spasení vede a pomáhá, ale jestliže jest taková věc sama o sobě, tu nikterak nepostačuje ke spasení. Na př. sv. apoštol Pavel praví v listu k Římanům (3, 28): »Máme za to, že člověk ospravedlněn bývá skrze víru beze skutků zákona (Mojžíšova) a v kap. 8, 24. zase: »v naději spasení jsme.« Sv. apoštol napřed připisuje víře ospravedlnění, potom zase naději spásu. Tobías pak připisuje spásu almužně, rka: »Almužna od smrti vysvobozuje a onať jest to, která čistí hříchy a činí, že nalezáme milosrdenství a život

věčný.« (Tob. 12, 9.) Dobře pravi kardinal Bellarmin u příčině této: Pismo připisuje moc ospravedlniti anebo spasiti různým věcem, nikoliv proto, že by ony samy o sobě mohly ospravedlniti nebo spasiti, nýbrž proto, že k ospravedlnění nebo spasení pomáhají a také jistě přivádějí, jestliže ostatní věci nescházejí. (Controv. t. IV. lib. II. de Poenit. c. 7.)

Podle toho škapulíř sám o sobě nemůže ochrániti od věčných muk, ale pomáhá, bychom spíše setrvali v dobrém až do konce. Bratr sv. škapulíře, by spasení došel, musí mít dobrý skutky, neboť praví se v bulle Jana XXII.: »Bratři, zachovávejte pilně $\frac{3}{4}$; zaslíbení $\frac{3}{4}$ ve svých srdcích a vynasazujte se, abyste povolání své zajistili dobrými skutky a nikdy neustávali.« — Smysl prvního zaslíbení tedy jest: Panna Maria vyprosí bratřím sv. škapulíře tu milost, aby nezemřeli ve smrtelném hříchu; z té příčiny je buď zachráněn od smrti v nebezpečství života, nebo jim v nemoci prodlouží život, aby měli příhodný čas k obrácení a polepení. To jest pravý a přirozený smysl zaslíbení prvního. Aby člověk obdržel tuto milost, je potřebí, aby svědomitě zachovával povinnosti bratrstva a věrně plnil hlavní a základní povinnosti křesťanské, totiž chránil se hříchu a nevydával se svévolně v nebezpečství umřítí v nemilosti Boží.

Panna Maria slíbila za druhé: že vysvobodí z očistce řeholníky karmelitské

a bratry svatého škapulíře co nejříve (obzvláště v sobotu po jejich smrti). Ani proti tomuto zaslíbení nelze ničeho namítati. Bůh může muka očistcová zvětšiti a učiniti citelnější, aby prudkost ohně nahradila krátkost času. Potom jest zvyk, že v rodinách rodiče a králové ve svých zemích v jisté dny obzvláště ukazují svou lásku. Církev také ustanovila nejeden den, kdy lze získati odpustky plnomocné nebo neplnomocné, t. j. prominutí trestů, které člověk má vytrpěti po odpustění hříchů buď na zemi nebo v očistci. — Proč by nemohla Panna Maria učiniti podobně? Sobota je den zasvěcený Panně Marii, v sobotu ji členové onoho bratrstva obzvláště uctívají modlitbami a dobrými skutky. Ostatně kdyby muka očistcová za všechno to byla ukrácena jen o jeden den, byla by to milost nemalá; neboť sv. Cyrill dí, že by raději trpěl bolesti, jaké měli všichni lidé od Adama až do skonání světa, nežli by

prodlel jeden den v očistci.

3. Zdali Panna Maria mohla slíbiti takové věci? Každý katolík odpoví: ano, mohla. Nebo Panna Maria jest dobrotivá, skrze přimluvu a orodování dovede všechno u Ježíše Krista. Panna Maria jest přimluvou svou jaksi všemohoucí, »omnipotentia supplex.«

I nekatolík, když pováží, jakou moc a právo má Matka u Syna toho nejvýbornějšího, řekne: Ano, Panna Maria mohla to slíbiti. Neschází jí k tomu nic,

praví sv. Bernard, ani moc ani vůle. Zaslíbení tato nepřítí se víře, jsou zajisté ke cti Pánu Ježíši, ukazující nám lásku jeho k Panně Marii, ukazující nám lásku Panny Marie k lidem.

4. Zdali Panna Maria opravdu slíbila?

Dva mocní a závažní hlasové odpovídají: Ano, slíbila. První je hlas církve, druhý samého Boha. Papežové zkoumali pečlivě ona zaslíbení, aby nebylo pochybnosti o jejich pravdě. Papež Jan XXII. otázan o prvním zaslíbení prohlašuje v bulle z r. 1316., že je zkoumal na stupních oltáře a shledal docela pravdivé. Druhé pak zaslíbení: o vysvobození z muk očišcových, že bylo jemu samému učiněno od Panny Marie. Pro lepší zaručení vydal papež tento novou bullu r. 1322. a v ní opakoval, co byl v první prohlásil.

Po papeži Janu XXII. ještě dvacet dva papežové vyslovili se o bratrstvu sv. škapulíře v témže smyslu. Ano, svatá Stolice ustanovila, by každoročně konána byla zvláštní slavnost «sv. škapulíře» po veškerém světě křesťanském, aby takto památka na ona zaslíbení Panny Marie trvala na věky a zvelebena byla Paní z hory Karmelu. Nenliž s dostatek zaručena hodnověrnost a pravdivost oněch zaslíbení, když je sama církev uznala a schválila?

Druhý závažnější hlas jest samého Boha. Blut a lež nikdy Bůh nepotvrdil zázraky; to by bylo proti jeho svatosti. Ze všech pobožností, které kdy zavedeny byly ke cti Panny Marie, ani jedna není potvrzena tolika patrnými zázraky. Vpravovali jsme již dříve, kterak Walter Lynthon se obrátil, když jej oděl Simon Stock škapulířem, uvedeme nyní ještě některé jiné zázraky na doklad.

Následující událost vypravuje Gaume: (Catéchisme de persevéance tom. VIII. pg. 166.) a praví, že jest krátký výťah ze soudních akt.

•V táboře u Brugelette dne 19. srpna odpoledne r. 1667. u přítomnosti pánů: M. Maxmiliána de Sausse, hraběte de Mastaing, ctihodných otců: Josefa, převora karmelitského v Brugelette, Barnabáše od sv. Pavla, podpřevora, Renáta od sv. Terezie, Tomáše od sv. Petra atd., předvoláni Vincenc Matthieu, řečený Maison Dieu, od pluku p. Dauphinovala, a Mikuláš Pierrot, trubač u téhož pluku; tito dva dosvědčují, že se pohádali spolu a že Vincenc Matthieu střelil od Mikuláše Pierrota ve vzdálenosti asi 10 kroků; ale na štěstí koule zasáhla škapulíř, Mikuláš byl jen lehce poraněn, jakož viděli okolostojící a svědkové; koule prorazila kabátec a košili, ale splaskla se o třetinu a uvízla za košili na těle. Výstřel viděli Ludvik Amelot, prostý vojin a Jan Cadot; tento viděl také, jak škapulíř byl přitlačen a přichycen na poraněném místě. Ranhojič nalezl kouli za košili. O tom svědectví vydali pan Brojart, de Lestre a p. Visancourt, jež svědčí, že viděl, jak ranhojič kouli vyzímal. Jini svědčili, že viděli poranění lehké a prostřelený kabátec a košili.

Vincenc Matthieu a Mikuláš Pierrot si nyní po křesťanskou odpustili, odpřisáhli své výpovědi, a tak i druzí svědkové učinili, kteří viděli výstřel, poranění i prostřelený kabátec a košili, a chválili Boha a blahoslavenou Pannu, že tak očividným způsobem zachránila člověka skrze svatý škapulíř. Potom následují podpisy; připojena stvrzenka od důstojníků a vrchního velitele pluku a na konec stvrzenka ranhojičova, jež zní: «Já podepsaný ranhojič pluku p. Dauphinovala přišel jsem obvázat trubače Mikuláše Pierrota, domnívaje se, že jest postřelen, ale nalezl jsem splasklou kouli na těle za košili; koule prorazila kabátec a košili; na těle jsem shledal jen lehké pošramocení, což se bez zázraku státi nemohlo, protože rána mífena byla do prostřed bricha.

Podepsán Nuet. (Manuel de Sambucy pg. 105.)

Tato událost a sta jiných

jasně ukazují, že Bůh potvrdil zázraky zaslíbení Panny Marie a škapulíř.

(Přístě dále.)

O nejsv. oběti mše svatě.

Podává Placidus B., ř. sv. B. (Č. d.)

Dohlédajíc nyní celkově na tuto část mše sv., jaké pravidlo ustanovíme si pro chování se při ní? Obětujeme tu s pokorou Všemohoucímu Syna jeho jednorozeného ke cti a slávě nejsv. Trojice, nejhl. Panny Marie i všech svatých (zvláště těch, k nimž zvláštní přichylnost cítíme a jež za patrony své jsme si vyvolili), k užítku a blahu svému a celé církve. Vzpomínejme dále zbožné svých rodičů, příbuzných, dobrodinců, přátel, živých i mrtvých; ale i na nepřátely své nezapomínejme, jelikož přikázal nám Pán modliti se za ty, kteří nám protiventství činí a utrhají nám (Mat. 5, 14.). K této pak poslední okolnosti chceme blíže přihlédnouti a několika slovy poukázati na význam a důležitost tohoto oddilu mše sv., ať tak díme ve vzhledě společenském. Z toho vysvitne zároveň, jak prospěšno a spasitelné každému účastniti se dle možnosti co nejčastěji oběti nejsvětější. Známa jsou slova písmá sv.: »Přinášišli dar svůj na oltář a tu se rozpomeněš, že bratr tvůj má něco proti tobě: nechejž tu daru svého před oltářem a jdi prve, smíř se s bratrem svým a potom přijď a obětuj dar svůj.« (Mat. 5, 23, 24.)

Věnujme maličkou úvahu slovům těm!

Jestli vůbec kdy, jistě nyní naplnila se slova Kristova: »Vydá bratr bratra na smrt, a otec syna: a povstanou synové proti rodičům a budou je zabíjati.« (Mat. 10, 21.) Zášť a nevraživost vzájemná ovládají myslí všech, a

s žalostným ovocem pekelných těchto květů potkati se jest ve všech poměrech životních v míře neuvěřitelné. Jak příhodnou dobou jest chvíle obětování k nahlédnutí do srdce vlastního, jak krásná příležitost k učinění předsevzetí ve svazku svatého pokoje žiti s bližními svými! Jakou měrou měříme, takou i nám bude naměřeno. S jakým srdcem obětujeme při mši sv. dary obětní všemocnému Králi a Pánu veškerenstva, s takou myslí i on přijme je od nás. Na srdci pak zlostném a nevraživém nemá věčný Slitovník ten zalíbení, z rukou nešlechetných nepřijme darů. Ejhle, jak mocný lék v oběti novozákonné proti tomu bouřlivému kvasu zloby a zášti vzájemného, ale tělo společnosti nyníější naskrz pronikajícího, jak snadno utišen by býti mohl ten neblahý boj všech proti všem — jen chopiti se té příležitosti vzácné, kterou dobrotivý Bůh tak hojně a za tak lehoučkých podmínek nabízí! Ó kéž by poznal svět v dobách těchto bouřlivých, co jest mu k pokoji! Ale, zdaž spíše lidé v zarpullosti vědomě neopouštějí ten pramen vody živé a nekopou sobě cisterny rozpukané, kteréž nemohou držeti vody? (Jer. 2, 13.) Kam obrátiti se mají pak v době svizelův a protiv naléhavých o pomoc a osvězení? Kdo můžeš pochopiti, pochop!

Po obětování modlí se kněz tiše modlitbu »Secreta,« t. j. modlitba tichá nazvanou. Jsou to modlitby prosebné, a počet jich řídí se dle počtu Kolekt. Konec modlitby této přechází v »Prefaci« (předmluvu), která jest slavnostním vý-

razem díky a chvály Boha všemohoucího, různá také dle rozličných slavností a různých milostí v nich oslavovaných. Pojmenování »předmluva« nazvatí dlužno jen velevhodným.

Uvádění jsme zajisté do středu oběti nejsv., k čemuž sotva nalezne se něco vznešenějšího nad naše preface. Chovajíť nevyrovnaný vzlet citu a myšlenky, divukrásné plesání rozradostněné duše, jemuž podobné jen v andělském Gloria postřehnouti se může. Dokončív prefaci říká kněz hluboce se ukláněje »Svatý, Svatý, Svatý« atd., při čemž dává se znamení zvonkem, aby každý na nově nastávající hlavní část mše svaté byl upozorněn.

V. Pozdvihování. Kněz jakoby vycházel nyní do svatosvatyně; již otvírá se brána nebeská a v málo okamžicích promění se mocí slova božského chléb a víno v pravé tělo a pravou krev Spasitele světa. Z překrásných modliteb, které koná kněz od »Sanctus« až k vlastnímu proměňování, zvláštní pozornosti propůjtomné věřící zasluhuje »Memento (vzpomenutí) za živé,« při čemž kněz složiv ruce s hlavou ve zbožné pokoře skloněnou modlí se za osoby, jichž při té které mši sv. zvláště pamětliv býti chce. Již z pouhé lásky křesťanské vyplývá tu pro každého povinnost modliti se za všechny, kteří buď svazky pokrevenství buď jakkoliv jinak s ním spojeni jsou.

Jako kdysi ve Starém Zákoně kladl obětující ruce na hlavu hovádka obětného na znamení, že zvíře to náměstnou smrt za hříchy jeho podstupuje, podobně i kněz vzkládá ruce na dary obětní na důkaz, že tělo a krev Kristova, v něž chléb a víno brzy promění se mají, jakožto velebobět za hříchy celého světa před tvář Otce nebeského předstoupí.

A nyní nastává onen okamžik svatý a velebný, kdy děje se zázrak, nad nimž trne úžasem svět nebeský, Syn

Boží sestupuje na oltář, aby pod neaptrnými způsoby chleba a vína znova a znova obětoval se za hříchy a provinění lidstva. Jest proměňování. Kněz bere uctivě do rukou chléb a kalich s vínem a slovy, jichž sám Spasitel užil při poslední večeři, činí je tělem a krví toho, skrze nějž svět učiněn jest. (Jan 1, 10.) Vyrknuv přesvatá slova proměnění nad chlebem a později nad vínem, pokleká s uctivostí i bázní před Synem Božím a pozdvihuje tělo i krev jeho nejsvětější, aby i lid Spasiteli svému se poklonil. Ó okamžiku přesvatý, ó plnosti štěstí viděti Boha svého tváří v tvář! Gedeon, soudec Israelitův, vida anděla Božího, strachem trna volal k Bohu: Ach, můj Pane Bože (t. j. běda mi, zajisté umřítí musím), že jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář (Kn. Soudeč 6, 22.) — a tu Spasitel světa pod jedním krovem s námi přebývá, ano nám k vůli sestupuje s výšin svých rajských na oltář, oč větší měla by býti tedy uctivost naše, oč větší svatá bázeň nás nehodných! Andělé, kteří v domě Božím přítomni jsou a klanějí se Bohu živému, tresou se před Stvořitelem všemocným. Já viděl jsem je, píše sv. Jan Zlatoústý, ty duchy nebeské, ani v době, kdy sv. tajemství se konají, před Ježíšem Kristem na tváře své padají a jemu se klanějí. A popatřme do našich chrámů! Lehkomyslní mladíci, marnivá děvčata smějí se, žertují, lelkují a baví se při mši sv., před tváří dobra svrchaného, jakoby byli někde v siní taneční nebo na kterémkoli jiném místě zábavním. V přítomnosti knížat světských panuje uctivé mlčení a každý pilně se varuje i té nejmenší nepřístojnosti; a v kostele, u přítomnosti Krále všech králů, v okamžiku, kdy pozdvihuje kněz živé tělo Paně, vidati lidičky různé, kteří v ješitnosti své kolena ohnouti váhají před Ježíšem v nejsv. Svátosti, anebo pokleknouli již vůbec,

poklekají jako Židé když před bičováním Spasitelem, klekajíce, posmívali se jemu. (Mat. 27, 29.) Ó pokolení ještěrčí! (Mat. 3, 7.) jak dlouho myslíš, že utíkáti budeš hněvu a soudu Božimu? Provat, jímž vyhnal božský Mistr znešvécovatele domu Otcova, každou chvíli i na tebe jest připraven. Hotov jest Hospodin, aby vyčistil hmu no své, i shromáždí pšenici svou do obilnice, **ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným.** (Mat. 3. 12.)

»Kam se ubíráte?« pravil jednou sv. Ambrož ješitně, přepjatě vystrojené dámě. »Jdu do kostela,« odpověděla tázaná. »Spíše bych myslil, že spěcháte do divadla nebo do taneční síně,« pravil na to světec; »vraťte se, marnivá, hříšná ženo! Chceteli přijíti na sv. místo ono, tedy přijďte, abyste tam hříchů svých želela, ne však Ježíše Krista urážela a jiným pohoršení dávala! Nečiníme snad podobně jak ona právě zmíněná paní? Kde má potom Bůh býti jist před urážkami našimi, zneuctiváme-li jej ve vlastním domě jeho a v okamžiky nejsvětější?! Sv. Jan Zlatoústý pln nevole volá: »Divím se, že bohopustého neslechtníka takového blesk okamžitě nezdrtil!« Ovšem, Bůh mohl by v okamžiku lehkomyšlníky takové příkladným způsobem potrestati, avšak on jest dobrota neskonalá a milosrdenství jeho nemá konce. Ježíš, jehož kněz pozdvihuje, jakoby z té Svátosti lásky prosil za lehkomyšlné ty křesťany: »O tče, odpusť jim, neboť

nevědí, co činí.« (Luk. 23, 34.) Vytýkáli nám svědomí nějakou nenalezitost v příčině právě vzpomenuté, vyznejme lítostivě s patriarchou Jakobem: »V skutku jest Hospodin na místě tomto, a já jsem nevěděl,« (I. Mojš. 28, 16.) a nahradme Spasiteli dvojnásobnou od této chvíle uctivostí tu bolest, již jsme mu hříšnou hostejností svou byli způsobili. Poklekejme zbožně a pokorně hned při »Sanctus,« kdy dává se znamení zvonkem, a **nenutíli nás závazně a podstatně příčiny povstati, zůstaňme klečeti až k okamžiku, kdy kněz obětující přijal nejsv. krev Páně a ministrant mešní knihu na druhou stranu přenáší.** Když pozdvihuje kněz tělo Páně, poznamenejme se znamením sv. kříže a bijíce se trikrát v prsa, zbožně říkejme: »Ježíši, v tebe věřím, — Ježíši, v tebe doufám — Ježíši, tebe miluji nade všechno.« Při pozdvihování kalicha učíňme totéž se slovy: »Ježíši, tobě žiji — Ježíši, tobě umírám, — Ježíši, tvůj jsem v životě i smrti.«

Hlavní část mše sv., o níž právě jsme pojednávali, sahá modlitbami svými až k »Pater noster« (Otčenáši). Pro věřící mši sv. obcující nejvíce důležitosti chová z modliteb těch zase »Memento mortuorum« (Vzpomenutí na věrné zemřelé), kdy mohou modlitbou vzpomenouti na drahé své v Pánu zesnulé, kteří sami zásluh dobytí si nemohouce, na pomoc bratří svých pozemských odkázáni jsou. (Příště ostatek.)

Různé zprávy a drobnosti.

Třetí řád sv. Benedikta. (Původní dopis.) S velikou radostí dočetl jsem se v č. 3. »Školy B. S. P.« o řádě tomto, a puzen jsa hlasem srdce svého, Boha vždy hledajícího, osměluji se prositi, by hlasu tomuto odeřeno nebylo.

Leží zajisté v intencích blaha lidstva veskerého a i milého národa našeho, by řád tento co nejvíce se rozšiřoval, lidstvo k Bohu vedl a tak spásanosným posláním svým mu požehnání přinesl. Vždyť to lidstvo, tak často bloudící a s cesty pravdy

a dobra se odchylující, jedině před úplným úpadkem mravním zachrániti může církev svatá, jež jako matka laskavá člověka vede vždy v před na dráze sebezuschleťování a ukazuje mu onen pravý cíl, povýšený nade všechny ostatní cíle, za nimiž tak často lidstvo slepě se žene, nepozorujíc jich nicoty. Jest mnoho oněch hvězd, k nimž člověčenstvo v naší době upírá zraků svých, od nich očekávajíc to, po čem touží a v co doufá, že poměry jeho, ať hmotné, ať mravní, zlepši. Ale hvězdy ty přecasto — hvězdice jsou bez cíle, zásady v lidstvo hlásané a oděné ve formu nejskvělejší — bubliny jsou prázdné, a soustava, slibující lidstvu splnění všechny jeho tužby — maska bez obsahu. Nelze upříti, že zejména v novější době společnost lidská po hmotné stránce trpí. Ale ona neméně trpí po stránce své vnitřní, a právě toto její poklesnutí daleko bolestněji každého pravého lidumila se dotýká, nežli hmotné utrpení lidstva. Vyskytlo se mnoho soustav sociálních, směřujících ku povznesení blaha lidského, ale všechny ty soustavy mají účel svůj v tom, aby povznesl se hmotný blahobyť člověčenstva, doufajíc, že pak člověk i v nitru svém lepším se stane. Ale jak pochybené to stanovisko! Náprava řádu společenského nastati musí nápravou duše lidské, a na to je zapomináno ode všech liberálních myslitelů. Zapomináno jest, že duši vlivem milostí svých a zákonů svých zlepšiti může jedině svaté náboženství Kristovo, a proto právě nevěra a hnusné opovrhování náboženstvím rozmohlo se v naší době měrou velikou.

Ne pozemským blahem, ať ono prýští buď z bohatství, buď z vysokých důstojenství nebo odkudkoliv, stává se člověk dobrým, ale milostí Boží. Bohu buď žalováno, že lidstvo stará se více o hmotné nežli o duševní své blaho. A přece božský Spasitel náš příkladným životem svým učí nás, v čem máme spatřovati ono

»štěstí,« jež bývá cílem lidských snah. Ne v utěšených poměrech vnějších, ale v nejužším duševním spojení s Bohem a s Kristem Ježíšem i všemi svatými jest onen zlatodol trvalého, nekaleného, čistého blaha, odtud prýští mocná posila k trpělivému snášení béd životních i povznášející cit důvěry v Boha a s ním i vnitřní mír a pokoj i tehdáž, kdy kolem nás pění se a bouří mohutné vlny životních příbojů. Třetí řád sv. Otce Benedikta jest povolán, aby plnil vznešený úkol mezi lidstvem: aby duším lidským pomáhal nalézti ono pravé blaho, jež vyplývá ze spojení s Bohem. Kéž by jen co nejvíce byl rozšířen po vlastech našich, — pak by v lidu našem oživily se pravé idealy, vedoucí jej ne dolů ke hmotě, ale vzhůru k nebesům! Jestliť řád tento věrným pomocníkem Ježíšovým, pomáhaje mu po všech končinách zemských vyhledávati ztracené ovečky, a shromazďuje je k onomu dobrému Pastýři. Jaký to úkol vznešený, posvátný, a jaká česť pro ty, kdož členy řádu toho jsou!

Děkuji Bohu, že popřál mně nehodnému dovědět se o řádě tomto. S radostí nevyslovnou hlásím se k němu a prosím snažně, bych v jeho svazek přijat byl a slibuji, že pevně státi budu vždy při něm a věrně všechna ustanovení jeho vykonávati. Byloť povždy vroucím přáním mým býti sluhou Páně — Bůh však jinak usoudil a mně jiné povolání určil. Proto, veden jsa vroucí touhou co nejúžeji s Bohem býti spojenu, chci v oblasti řádu sv. Benedikta tak učiniti, a prosím Boha, by popřál mně milostí své, bych sobě předsevzatý úkol věrně a cele vždy plnil, abych byl vždy hodným údem třetího řádu sv. Otce Benedikta.

Z paměti kostela sv. Jana Nepom. na Skalce. Kde nyní jest na Novém městě pražském kostel tento, byla až do r. 1730. pěkná kaple ke cti téhož patrona českého uprostřed viničky, patřící c. k.

vrchnímu bernímu, Křišťanu Högerovi. Tento dal na své útraty vystavěti tuto kapli, v níž služby Boží mniši Servité z kláštera na Slupi konávali. Zbožný Höger měl však marnotratnou manželku, která zavinila, že nedlouho po stavbě kaple do velkých dluhův upadl. Tisněn od věřitelů svých zapomněl se jinak správný muž tak dalece, že v nesnázi své užil státních peněz k zapravení dluhů. Zpronevěření toto vyšlo brzy na jevo, Höger byl zatčen, a soud vyřknul dle tehdejších přísných zákonů nad nešťastníkem ortel smrti. Ale císař Leopold I. nepodepsal ihned předložený mu ortel hrdelního soudu, nýbrž kázal, aby mu podána byla obsírná zpráva o minulém životě odsouzeného úředníka. Ze zasláné mu zprávy poznal panovník, že odsouzenec býval před tím vždy poctivým mužem a správným úředníkem, a že jen rozmařilost jeho manželky jej do záhuby přivedla. Sděleno též císaři, že Höger jest horlivým katolíkem, jenž svým nákladem ke cti sv. Jana Nepomuckého na viniče své pěknou kapli založil. Zpráva tato přiměla císaře k rozhodnutí, aby «ke cti sv. Jana Nepomuckého, jenž jest patron těch, kteří na své cti ujmu trpí.» Höger odpraven nebyl, nýbrž aby doživotně uvězněn byl v Praze v Novoměstské radnici, kde na výživu jeho denně 34 kr. mělo vydáváno býti. Ale ubohý Höger následkem soužení a churavosti v krátkém čase zemřel a pochován byl v kapli na Skalce, kterou byl vystavěl. Majetek jeho připadl státní pokladně, kaple na Skalce zůstala však službám Božím věnována, a 6. května r. 1706. zavedeno při ní bratrstvo ke cti sv. Jana Nep. Když četným členům bratrstva kaple ku pobožnostem nestačila, dalo bratrstvo pomocí příspěvků mnohých dobrodinců nynější kostel stavěti. Jest tomu právě 70 let, když do tohoto kostela socha sv. Jana Nep., na hlavním oltáři se nacházející, tajně v noci přivezena,

při čemž lid vojskem rozehnán býti musil. Socha tato, zhotovena r. 1682. od Jana Brokofa nákladem Matěje Bohumira svobodného pána z Wunšviců, byla až do r. 1819. v kapli v domě u Wunšviců na Svatováclavském náměstí, kdež od zbožného lidu velice ctěna byla. Roku tohoto byla kaple v domě Wunšviců zrušena a socha sv. Jana měla se z ní tajně v noci do kostela sv. Jana Nep. na Skalce převéztí. Lid pražský, zvláště na Václavském náměstí bydlící, již dříve několikráte hlasitým reptáním a vyhrožováním odvezení této sochy z domu Wunšviců zamezil, a když konečně pomník tajně v noci se odvéztí měl, tu houfně na ulicích se shromáždil a protivil se odvezení sochy, tak že musilo vojsko povoláno býti, které násilně lid rozehnalo. Administrátorem kostela jest nyní umění milovný prelát papežský, monsignore Karel Jaenig, jenž o zvelebení služeb Božích ve svatyni této a o rozšíření účty k sv. patronu českému, zvláště v Itálii, velkých zásluh sobě získal. — Každodenní sloužení slavné mši sv. po celou oktávu svátku svatojanského v kostele na Skalce založil v minulém století hrabě Jan Nep. Šaffgotsch k vděčné upomínce, že on i manželka jeho dne 17. dubna 1773 ve Varmbrunu ve Slezsku z nebezpečí života zachráněni byli, když most pod vozem, ve kterém seděli, náhle se sřítíl, při čemž k žádnému úrazu nepřišli. Na tuto událost se vztahující obraz jest v sakristii kostela na Skalce.

Při tomto kostele jest nejstarší bratrstvo sv. Jana Nepom., založené dne 6. května 1706, tedy o 30 let starší než Nepomucké bratrstvo v Římě, které papež Lev XIII. na arcibratrstvo povýšil. Účel tohoto bratrstva při zdejším kostele na Skalce jest šíření účty sv. Jana Nep. a podporování chudých, obzvláště takových, kteří pro odbor učitelství se připravují. Papež Pius VI. ustanovil dne 14. ledna

1780 pro tento kostel tři dny, o kterých věřící při zachování církevně předepsaných podmínek plnomocné odpustky získati mohli, a tehdejší arcibiskup určil k tomuto zbožnému výkonu den 14. a 15. května, jakož i den svátku sv. Jana Nep.

Ctihodný sluha Boží Don Bosco má býti za blahoslaveného prohlášen. Čtenářům »Školy B. S. P.« jest znám životopis tohoto kněze a mnohé podivuhodné události ze života jeho. O něm píší noviny v Turině vydávané »Bolletino salesiano« následovně: »Minulého roku, 8. května 1890, shromáždili se v Turině dvou provincií, turinské a vercellské, biskupové na důležitou poradou. Předsedou zvolen arcibiskup J. E. kardinal Alimonda. Při této poradě jednáno též o tom, aby začat byl proces ku blahorečení sluhu Páně, Dona Bosca. Všichni biskupové souhlasili, a 4. června začal kardinal Alimonda proces dle církevních nařízení. Duchovní soud začal již práci v několika sezeních. Zkoumán život, ctnosti a zázraky sluhu Páně. Zatím Michael Rua, generalní představený, rozkázal jednomu z nejstarších duchovních synů Dona Bosca (založil řád Salesianů), aby sepsal životopis milovaného otce Dona Bosca a shromáždil všechny spisy jeho se týkající, aby proces šťastně byl vy-

řízen. Přátelům Dona Bosca toto na srdce klademe: 1. Aby prosili Marii, pomocnici křesťanův, aby celý proces o sluhovi Páně ku větší cti a slávě Boží přispěl. 2. Kdo nějakou věrohodnou událost ze života jeho ví, aby ji oznámil. 3. Spisy, pojednání o sluhovi Páně v jakémkoliv řeči napsané, aby nám zaslány byly. Zjistěte čtenáře naše potěši zpráva tato. *Don Bosco byl neobyčejným zjevem za doby naší. Prozřetelnost Boží sama působila skrze něho.

Indiánka svatou. Duchovenstvo v Balamore přimlouvá se co nejvřeleji, aby indiánská panna Kateřina Tegaksiková ze kmene Irokézů byla za svatou prohlášena. Tatáž narodila se roku 1658. v Kanadě, jakožto dcera vynikajícího náčelníka a byla roku 1676 pokřtěna. Po veškeren svůj život byla fidekým vzorem dobroty a zbožnosti. Kanadské obyvatelstvo i Indiáni uctívají ji po dvě století jako světici, a bývalý kanadský guvernér, markýz Danoville, sděluje, že, když se v době moru na hrobě Kateřiny modlil a o přimluvu její žádal, mor přestal. Zázrak ten jednomyslně připisován prostřednictvím indiánské panny. Budeli za svatou prohlášena, bude to první indiánská svatá.

Zprávy z misí katolických.

Severní Amerika. Boje Indiánů v jižní Dakotě. Náčelník Indiánů, Sitting Bull (sedící býk), jenž byl vůdcem Siouxů v poslední krvavé válce proti Spojeným státům, byl pozván od nepřátelských Indiánů z Pine Ridgeu. Jakmile generál Ruge o tom se dověděl, dal telegraficky rozkaz agentovi Laughlinu, aby se nenáviděného náčelníka zmocnil. Při vyplnění rozkazu byl Sitting Bull od Indiánů, již jsou ve službě vlády, zastřelen.

Zajímavé je seznati úsudek nejdůst. biskupa Martina Martyho o pověstném onom náčelníku Indiánů. Biskup Marty

(rodem Švýcar) jest důkladným znalcem Siouxů; byl totiž po dlouhá leta misio-nářem mezi Indiány, naučil se jejich řeči, ano sepsal mluvnici a slovník těžkého tohoto jazyka. Sitting Bull poznal osobně, když stál ještě na půdě kanadské. Tehdy byl biskup vyslán do ležení Sitting Bullova, by ho přinutil k poddanství a návratu do svého území; též později byl s ním častěji ve styku. Slysme, co o něm píše: »Sitting Bull byl plnokrevným Indiánem, přítelem svého lidu, a proto nepřitelem bělochů. Dle jeho mínění »Veliký duch« stvořil země jistě pro bělochy a jinou pro Indiány,

proto nemohl nikdy pochopiti, jak může Bůh dopustiti, aby se Evropané zmocnili země jeho. Vládě bělochů se jen potud podrobil, pokud toho nutnost žádala. A hleděl se vždy samostatným udržeti. Nakloněn byl náboženství katolickému, jehož hlavní pravdy mu od P. de Smeta a později i ode mne hlášány byly; kněze považoval za jedině přátely Indiánů. Při poslední mé rozmluvě vykládal mi, že chce se svým kmenem do jiné krajiny se vystěhovati a prosil mne, abych mu vystavěl kostel a školu; měl pevný úmysl státi se křesťanem.

Ze úsudek biskupa o náčelníkovi pravdivý jest, vysvítá z řeči Sitting Bulla, kterouž měl při vyjednávání o odstoupení nového území a již tlumočnick doslovne do angličtiny přeložil. Pravil tehdy Sitting Bull:

«Kdy pak zrušil Indián dané slovo a kdy dodržel smlouvy běloch? Nikdy! Když jsem byl hochem, byli Siouxi pány světa; slunce v jejich zemi vycházelo i zapadalo. Deset tisíc jezdců vyslali do boje. Kde jsou dnes naši bojovníci? Kdo je zabil? Kde jest naše země, komu patří? Který běloch může říci, že jsem mu něco ukradl? A přece mne nazývají zlodějem. Která bílá žena, byt i sebe slabší, byla ode mne v zajetí uražena? A přece zovou mne zlým Indiánem. Který běloch viděl mne kdy opilého? Kdo odesel ode mne hladový? Kdo může říci, že jsem ženy své bil a dítky své trýznil? Jest to snad hřích, že miluji svůj národ? Jsem snad proto zločincem, že pleť moje červená a že jsem zrozen v zemi otců svých, nebo proto, že jsem ochoten za lid svůj a za svou rodnou zem umřít?»

Jest to hanebno, když pohanský Indián tak mluviti může a právem mluviti o lidech, kteříž chtějí býti křesťany. Neboť zoufalá válka Indiánů proti Evropanům povstala z toho, že nynější vláda nedodržela učiněné smlouvy.

Další smutná zvěst, již americké listy oznamují, jest pobití Indiánů u Wounded Knee-Creeku, asi 30 angl. mil od Pine Ridge. Dne 28. prosince dohonil totiž major Whiteside tlupu Big Foota (veliké nohy), čítající 150 mužův a asi 250 žen s množstvím dítek. Když se vojsko přiblížilo, hotovili se Indiáni k boji; když však i major mužstvo své do bitevního

síku postavil, vystoupil Indián (byl to sám Big Foot) beze zbraně z řady, chtěje s majorem mluvit. Major Whiteside slezl s koně a šel náčelníku vstříc. Big Foot podal mu na znamení míru ruku a pravil: »Jsem nemocen, a lid můj přeje si míru — tu přerušil ho major, řka: »Nemám chuti k dalšímu vyjednávání, buď se vzdáš nebo bojovati; jakou máš odpověď?« — »My se vzdáme,« pravil náčelník, »chtěli jsme to již dříve učiniti, nemohli jsme vás však nalézt.« V pondělí 29. pros. následovalo všeobecné odzbrojení Indiánů; vojsko utvořilo čtverec kolem Indiánův a vyslalo k nim indiánské vyzvědače s důstojníkem Taylorem. Okolnost, že vlastní jejich soukmenovci je odzbrojují, roztrpčila velmi Indiány, tak že brzy vystřelena první rána z tábora indiánského, jež byla počátkem krvavé bitky, kteráž trvala 1 $\frac{1}{2}$ hodiny. Vojáci střileli na koho jen mohli, tak že mnoho žen a dítek bylo zabito, vojnů padlo 25 a 35 bylo poraněno. Katol. duchovní, Francis Crafts, jenž chtěl další postup boje zameziti, byl bodnut do plic. Těžce raněný misionář, jak noviny píší, jest rodem Američan, z protestantské rodiny, a přestoupil již v mládí na viru katolickou, vysvěcen byv na kněze stal se misionářem Indiánů. Na cestě do Pine Ridge, kamž byl od svého představeného poslán, připojil se k vojsku, chtěje býti sprostředkovatelem míru. Byv raněn, zůstal na bojišti; tu naň zavolal mladý voják: »Otče, umírám; pojdte, chci se zpovídati.« Vyslechl zpověď, dal mu rozřhešení, v témž okamžiku padla hlava umírajícího na prsa kněze, jenž vyslehl padl do mdlob.

O dalším boji píše P. Jutz:

»Většina Indiánů, již přišli z rosebudske agentury, byla již v Pine Ridge, ostatek nacházel se v táboře asi 6 angl. mil od naší misie, jež jest 4 mile vzdálena od agentury; dne 29. prosince došli všichni k agentuře, kdež by byli zaležitosti své v pokoji uspořádali. Mezitím přibyla 28. prosince večer nová tlupa Indiánův, asi 120 rodin, a rozložila se 14 mil od agentury táborem, kamž se druhého dne ráno odebral pluk vojska, by jim zbroj odňal a je přivedl k agentuře. Starí Indiáni byli povolní odezdati zbraň, avšak mladší nechtěli; tu vypálil jeden Indián pušku a zastrelil vojáka, na to

všichni Indiáni vystřelili a padlo asi 20 vojáků. Pak začalo i vojsko střílet: ze v boji bylo zabito mnoho žen a dětí. není divu, neboť vojáci obklíčili celé ležení; myslím však, že schválně žádný voják na ženskou nestřílel. Jakmile o tom uslyšeli ostatní Indiáni, povstalo nové vzhrouření před agenturou; kolem 11. hodiny přiběhl ke mně Indián a vše mi oznamoval; po obědě vydal jsem se tedy na cestu k agentuře. Když jsem byl asi míli od ní vzdálen, přijeli ke mně dva jezdcí a pravili, abych se hned obrátil, jelikož bych se vydal ve veliké nebezpečí. Indiáni stříleli do agentury a poranili dva vojáky, na to chtěli zapáliti školu; jelikož však kolem školy bylo mnoho vojska, opustili všichni Indiáni svá místa a rozložili se táborem asi 12 mil od agentury. Dne 30. prosince přišli k nim i ostatní, na cestě však zapálili školu vlády. Jelikož v agentuře mysleli, že hoří naše škola, poslali nám vojsko, jež se srazilo s Indiány; jeden voják byl zabit, 3 poraněni. Od té doby nedošlo k nové srážce.

Čína. Apostolské vikářství v Kiang-nanu. P. Bienvenu z T. J. píše ze stanice Msa-kia-vo-tse:

»Mám již asi 600 katechumenů. a všichni bydlí v okolí; do podzimu doufám, že počet jejich vzroste na 1000. Přejde k nám třeba nějaký hodný člověk pod záminkou, že potřebuje nějakého léku. vrací se však bez léku s katechismem. Skoro každý týden přichází se taký případ. Někteří mají mnoho překážek, radi se dlouho s přátely a příbuznými, zvláště pak hledí dostati povolení od toho, kteréhož nazývají »starou hlavou.« Já vždy je napominám, aby se neukvapili; neboť obrácení na viru katolickou jest veledůležitá věc, jež se nedá jen tak ledabylo odbyti, potřebí zkoušeti křesťanské učení a přijati je, když se člověk o pravdě jeho přesvědčil. Z toho mi plyne dvoji užitek: 1. poznají katechumeni, že se zde nejedná jen o zapsání do počtu křesťanů, jak při některých sektách, a 2. nabudu času, abych mohl katechumeny důkladně prozkoumati. Co pobádá tyto lidi, aby přestoupili na viru katolickou? Nejsou to příčiny čistě nadpřirozené, ačkoliv i takové se naskytují. Nejhlavnější příčina bývá pověst církve jakožto školy spravedlnosti. Tamější obyvatelé jsou

chudobní a přicházejí k nám, když bývají utlačováni od Koang-koemi — darebáků, kteří se žíví hádkami a processy — věduce, že misionáři vždy podle práva a spravedlnosti rozsuzují.

Ještě jiný druh lidí a sice lepší a upřímnější k nám dochází; jsou to příbuzní a přátelé obrácených. Tímto způsobem se vira velmi snadně rozšiřuje. Jednali se o pokrevní příbuzenství a ne toliko o přátelství, mluví se o »suchých příbuzných«; oslovují »e totiž jednotliví členové »můj suchý otče,« »má suchá dcero,« »můj suchý strýc« atd. a považují se za ratolesti jednoho »suchého kmene.«

Jeli kněz zadobře s jedním, má přístup k celému »suchému příbuzenstvu«; všude ho zvou, všichni ho navštěvují, krásná to příležitost k obracování na viru. Starší křesťané pak zabývají se mnoho katechumeny. přivádějí je v neděli do kostela, učí je našim způsobům. Stařec jeden takový bydlí asi 1/4 hodiny od nás a jmenuje se Moa-yü-koang. Tento zve své přátele k sobě. neb je sám navštěvuje s katechismem v ruce, vykládá články víry, vyvrací námitky, tak že někdy posluchače přesvědčí. V neděli po kázání opakuje hlavní myšlenky a hledí, aby i ti vše pochopili, kteříž kněží nerozuměli. Jednou v neděli k večeru vyjel jsem si na koni do veliké vzdálené dědiny; napřed se kolem mne shromáždila mládež, pak i starší příbuzní a ženy. Slezl jsem s koně, zapálil dýmku a mluvil jsem o všelícems, až jsem začal o náboženství. »To již jsme všechno slyšeli,« pravili, »Moa-yü-koang nás tomu naučil.« Druhého dne ráno nalezl jsem hodného toho muže v naší osadě, a kolem něho sami starší otcové z okolí, jimž po celou noc vykládal o nejsv. Svátosti oltářní, jak jsem se od nich dověděl. Takové překvapení potěší jistě srdce misionáře, jež žádných přátel nemá.

Jaká jest celodenní práce misionáře? Po ranním rozjímání a mši sv. rozděluje práci v domě, pak jde do školy, kdež ho očekává 50 křičících kluků. Zbývající hodiny dopoledne věnuje vyučování katechumenů, zkouší, ptá se. doplňuje vyučování, povzbuzuje slabé, chválí hodné, těší a obveseluje všechny. Hned po obědě jezdí do vzdálenějších osad a číni

totéž. Když se večer breviř pomodlí a povečeří, vyučuje obyvatele své osady vždy přes hodinu; na to, aby se občerstvil, prochází se chvíli s různěm v ruce a modlí se, aby Bůh práci jeho žehnal.

Osady okolní lehkoby se obrátily

na víru katolickou, kdyby bylo více kněží; neboť lid tamější jest dobrý. Tak jsem častěji slyšel, když jsem učení křesťanské vykládal: »To jsme ještě neslyšeli; proč nepticházejí nás kněží vyučovali?«
„*Kat. misie.*“

Milodary božského Srdce Páně.

Z Litvle. S. M. vzdává dle slibu díky tisícere božskému Srdci Páně a Panně Marii i sv. Josefu za šťastné vyřízení jisté záležitosti, která jí velmi znepokojovala.

Z Vel. Pavlovic. Dlouho jsem prosila Pána Boha o pomoc, ale zdálo se, jakoby volání mé neslyšel. Tu četla jsem ve »Ško'e B. S. P.« o tolika milostech doufajícím udělených, tak že jsem znova a důvěrněji prosila ta předobrotivá a přelaskavá Srdce Páně a Panny Marie, a prosba má vyslyšena. Plním slib svůj a vzdávám díky božskému Srdci Ježíšovu a přesvatému Srdci Marie Panny.

F. D.

Z okolí přibramského. Spěchám, abych zadosučinil slibu svému, který jsem ve skličené mysli učinil. V tísní své obrátil jsem se ke sv. Josefu, velikému přímluvci, se slibem uveřejnění ve »Škole.« Celým srdcem konal jsem devítidenní pobožnost. A hle, byl jsem vyslyšen. Nejvroucnější díky nejbl. Panně Marii ustavičné pomoci, sv. Josefu a sv. Alfonsu za vyslyšení prosby mé.

J. B.

Od Vitkovic. Díky nejvroucnější nejsv. Srdci Páně, nejbl. Panně Marii, sv. Josefu a sv. Antonínu za nalezení ztracené věci.

J. H.

Z Kutné Hory. Doufajíc v božské Srdce Páně a v nejbl. Marii Pannu, byla jsem vyslyšena ve veliké úzkosti a obdržela jsem velikých milostí pro duši svou. začož budiž nejsv. Srdce Páně a nejčistší Srdce Panny Marie velebeno a oslaveno vždy a všude až na věky!

A. P.

Od Staré Boleslavi. Čtenářka »Školy B. S. P.« vzdává tímto díky nejsv. Srdci Ježíšovu a nejbl. Panně Marii za obdrženu milost. V největší úzkosti učinila jsem slib, vyslyšili Bůh mou prosbu, že ke cti a chvále Boží uveřejním milost tuto, což tímto plním.

O. K.

Ze Ždánic. Pochváleno buď nejsv. Srdce Páně, láskou k nám naplnené; budiž od nás poznáno a milováno též neposkvrněné Srdce Panny Marie, že vyslyšeny prosby naše.

J. V.

Z Nemotic. Vroucí díky vzdáváme božskému Srdci Páně a Panně Marii Lúrdské za uzdravení našeho duchovního pastýře z povážlivé nemoci. Více osob jsme se spojily a konaly jsme devítidenní pobožnost, a prosby naše byly vyslyšeny.

B. B.

Z Neveklova. Tisícere díky nejsv. Trojici, božskému Srdci Páně, Panně Marii, sv. Josefu a sv. Benediktu za dosažení veliké milosti, jakož i za uzdravení ditka

M. M.

Z Bučovic. Vzdávám nejsrdčejší díky božskému Srdci Páně, blah. Panně Marii sv. Hostýnské a sv. Josefu za vyslyšení prosby v důležité záležitosti.

F. R.

Z Hradce Král. Nejvroucnější díky vzdává božskému Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu a sv. Janu Nepom. za dosažení veliké milosti jistý hohoslovec a v jejich mocnou ochranu i nadále s důvěrou pokornou se poroučí.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Když uloupeno bylo sv. Otcí město Řím, slibila sjednocená Itálie, že bude město to »čestným sídlem katolicismu« (!). Jak plní se pokrytecká

připověď tato, sezná každý již z pouhého pohledu na sloupce svobodomyslných (rozuměj však zednářských a protikatolických) časopisů italských, kde nej-

hanebnějším způsobem snižují se sluhové církve a vůbec vše, co poněkud jen se sv. náboženstvím a strážkyní jeho, církvi, souvisí. S rozkoší přímo ďábelskou pasou listy takové po každé i sebe nesmyslnější zprávičce, která by mohla slahy církve a zvláště ovšem nejvyšší hlavu její do nepříznivého světla postaviti. Jakým způsobem pak se ozdobují a přístrojují takové zlomyslné, utrhačné, leckde nasbírané klepy, netřeba zvláště podotýkati; mistrovskou v této věci dovednost pánů z tábora svobodomyšlného i z našich listů židovsko-liberalních s dostatek poznati můžeme. Než nejen slovem, i skutkem pracuje se v Itálii na potlačení a snížení katolictví. Tak nedávno přísně zapověděno bylo «katolickému spolku italskému» hrob papeže Pia IX. navštívit i jakýmkoliv způsobem účtu k zemřelému sv. Otci projevit. Při tom nazváni byli ti, kdož oslavy zvěčného účastníci se chtěli, spiklenci a nespokojenci od Vatikánu pobouřenými. Taková jest tedy ta svoboda, již se dostalo katolickému Římu! Ani květina nesmí se dáti na hrob zesnulého! Ovšem, kdyby ten mrtvý byl Bruno, nebo nějaký garibaldovec, tehdy by bylo svobodno sypati na hrob květi a věnce, a mimochodem řečeno, zlořečiti tomu, kdo jest jiného mínění. Poslední, totiž tupení a snižování, děje se nyní hojně s kazatelný protestantského kostela, před lety v Římě pro vojiny protestantské zbudovaného. Konají se tam přednášky s náterem vlasteneckým, a seje do útrob posluchačů nenávisť proti Vatikánu a katolickým kněžím. Katolíkům nelze proti tomu ničeho činiti, jelikož obžalování jsou jako nepřátelé státu italského. Vojín, který by do některého katolického spolku vstoupil, měl by krušné postavení u pluku. Pro katolické vojiny není v Římě kostela vojenského, a vláda neponechá vojínovi ani času, aby v neděli mohl přítomen býti mši svaté. Z toho pochopiti se dá, pro koho jest v Římě svoboda! Dějiny vyřknou zajisté v budoucnosti příkrý soud nad tímto bohoupustým jednáním moderních osvícenců!

Ve chvíli, kdy řádky tyto píšeme, snad vydána již nová encyklika svatého Otce o **sociální otázce**. Svatý Otec při sepisování jejím tázal se o radu vynikajících biskupů všech zemí. Ne-

opomeneme dle možností blíže s ní seznámiti.

Rakousko. Třetí všeobecný rakouský sjezd katolický bude svolán r. 1892. do Lince. Vyjednávání o věci té již jest v plném proudu. — **Z Uher** docházejí v otázce křtů ze smíšených manželství zprávy, že v této záležitosti nutně třeba bude zákonodárných opatření. Setrváli sv. Stolicе na dosavadním stanovisku svém, bude třeba nového zákona, který by nařizoval zavedení civilních matrik.

Francie. Druhý mezinárodní vědecký sjezd katolický odbyl se v Paříži v době mezi 1.—6. dubnem t. r. Sjezl se k němu nejslavnější učenci katolíci z celého světa. Promluvy i porady jednaly o pěstování vědy katolické, protože boj mezi vírou a nevěrou musí v první řadě na poli vědy vybojován býti. Chloubou každého katolika může býti výrok slavného profesora university lovenské, p. Lefebvera: My katolíci pravě vědy se nebojíme, ale ovšem bojíme se vědy polovičaté, polovičatého vzdělání! Budiž čest katolickým učencům v nynějších dobách nerozhněné na sjezd se dostavivším! — Výsledkem velkolepého sjezdu, minulého roku v Bruselu odbyvaného, jest založení kongregace «Bratři saharských», jejichž úkolem jest boj proti otrokářství a pěstění vzdělanosti na pustém území africké pouště Sahary. Ušlechtilé snahy kardinála Lavigeriho, jehož dílem založení kongregace této jest, horlivě podporovány jsou vládami, jež jakkoliv o končiny ty se zajímají. Dne 5. dubna odbyvalo se slavnostní zasvěcení prvního domu «Bratři saharských». Dělnictvo z Francie podnikne velkou pouť do Říma ke sv. Otci v počtu mnoho tisícův a budou míti slyšení u sv. Otce.

Německo. Minule ohlásili jsme již úmrtí vůdce katoliků německých, Ludvika Windhorsta. Tu klademe ještě některé údaje životopisné a povahu politické činnosti věhlasného muže toho. Ludvík Windhorst narodil se 17. ledna r. 1812. v Haldenhofu v knížectví osnabrückém z řádných katolických rodičů. Práva vystudoval na universitě v Göttingu a Heidelbergu. Postup jeho byl velmi rychlý. Již u věku 36 let stal se vrchním apelačním radou v Celle. Parlamentárně počal býti činným roku 1849., jakožto poslanec

království hannoverského. R. 1852. jmenován byl králem ministrem spravedlnosti a již v tomto postavení pracoval horlivě pro církev katolickou. Tak mezi jinými prosadil zřízení biskupského sídla v Osnabrücku. R. 1853. odstoupil z ministerského úřadu a dal se poznovu zvoliti za poslance. Za 9 let po té stal se Windhorst po druhé ministrem spravedlnosti a setrval v tomto úřadě od r. 1862.—1865. V osudný rok 1866. byl korunným nadvládním v Celle, kterýžto úřad po vypuzení krále a připojení Hannovera k Prusku dobrovolně složil. Ve sněmu pruském byl od r. 1867. zástupcem vlasti své až do svého skonání. Po utvoření pruského katolického středu r. 1871. vstoupil v čelo jeho. Politický význam zesnulého je důležitosti nesmírné.

Byl vypočítavým, nikdy citlivůstkářským, nepraktickým politikem. Nikdy nedal se náruživostí proti protivníku strhnouti, avšak nedal se také nikým obelstít. Nezdravý neodstrašily jej, neboť vytrvalost jeho byla železná, pracovitost jeho neúmorná a cíl pevný měl vždy před očima. Oko jeho patřilo vždy dále než na přítomné události. Svatý Otec propůjčil Dru. Windhorstovi ještě před jeho smrtí velkokříž sv. Řehoře s vlastnoručním přispisem. Česť a nehynoucí sláva budí jeho památce. — Papežská kurie jest nemile dotknuta stálým protahováním a oddalováním otázky obsazení poznaňského arcibiskupství. Doufá, že nový ministr kultu věc tu brzy vyřídí. —

V květnu modleme se za křesťanské umělce.

Křesťanstvo proniklo svým blahodárným učením život národů tak, že přeměnilo jejich mravy, obyčeje a zřízení. Sv. evangeliem obnovena jest tvářnost země. Divoci národové podrobili se rádi sladkému jhu Kristovu, pohanské mravy proměněny v křesťanské ctnosti, umění nedokonalé zdokonaleno v církvi sv., která je vzala pod ochranu svou. Křesťanským pak uměním rozumíme všechno, co se vztahuje na Krista Pána a jeho dílo vykupitelské, a to je stavitelství, malířství, sochařství a hudební umění, což všechno vypěstila a zdokonalila církev katolická.

Stavitelství křesťanské vzalo původ svůj v církvi Kristově, když tato prostá jsouc pronásledování veřejně Boha oslavovati mohla. Prvními staviteli chrámů byli biskupové, bez nichž nemohl chrám postaven a vysvěcen býti, pak obzvláště mnichové, kteří s křesťanstvím i umění šířili. Sv. Benedikt nepotřeboval ku stavbě kláštera na Monte Cassino žádné ruky světské, tak jako na egyptské poušti mnichové své cely a malé kostelíčky vlastními stavěli rukama. Ano, za stěhování se národů nalezla věda, učenost a umění jedině útočiště u duchovenstva a ve klášterech, které nám pravé poklady starého umění zachovaly. Dobře bylo stavitelství, pokud sloužilo církvi. Z té doby máme nejkrásnější stavby zachované. Jakmile se však toto umění odtrhlo od církve své, matky, počalo se vyvíjeti umění nové, více choutkám jednotlivců sloužící, což bylo často i na záhuby. — Se stavitelstvím křesťanským vyvinulo se umění jiné, malířství. Ovšem i sochařství se vyvíjelo, avšak toto více upomínalo na doby pohanské. Křesťanství milovalo od počátku malbu, a proto vidíme katakomby a kostely pomalovány rozličnými obrazy Starého i Nového Zákona, ze života svatých a světců Božích. A malíři byli opět duchovní a ponejvíce mniši. Později i toto umění zesvětačilo a stydělo se zrovna za křesťanský ráz, jak viděti lze na obrazech z novější doby, a proto nyní snaha velmi chvalitebná, by umění to vrátilo se zase ku křesťanství. — Také sochařství nynější nalézá zálibu jen v pohanských věcech, jimiž často dává veřejně pohoršení, a proto dobře by mu

bylo, jako za dob dřívějších ve službě církve katolické. I tu nalezne dosti látky, aby na stupeň nejdokonalejší povznést se mohlo. — Nesmíme opomenouti umění hudebního, kteréž jak ostatní nejvíce vypěstováno v církvi sv. a které v jisté době velmi zle se odplatilo vychovatelce své. Mělit ovšem Hebreové, Řekové, Římané a mnozí jiní národové své zpěvy a svou hudbu, avšak to vše nepatrně, a nám by se mnoho nelíbilo. Křesťanství i toto umění vzalo pod ochranu svou a do služby Boha svého, a tak povstaly ony krásné zpěvy žalmové, sborové, jednohlasné i vícehlasné, jimž až dosud diviti se musíme. A není divu, když tak učení a svatí mužové pracovali na zvelebení zpěvu posvátného, jako byli sv. Ambrož, Augustin, Cyprian, Damasus, Hilarius, sv. Athanasius, Gelasius a zvláště sv. Řehoř Veliký († 496), z jehož skoly vycházelo símě dobré po celém západu. Avšak i v tomto umění lze pozorovati prospěch, dokud se přidrželo křesťanství, úpadek hrozný, když vypovědělo službu víře Kristově. Díky Bohu, že nyní stává se obrát k lepšímu a že toto nejkrásnější umění vrací se k svému původu, k víře a církvi svaté vůbec. Jednoty a spolky sv. Cecilie, patronky zpěvu, činí pokroky veliké, jsouce ve službě církve a majíce za hlavní účel oslavu služeb Božích. Velmi blahodárně působí v oboru umění křesťanská akademie v Praze, pěstující všeliká odvětví umění v duchu křesťanském.

Dejž dobrotivý Bůh, aby mužové, kterým dal Dárce všeho dobra schopnosti veliké v jakémkoliv oboru umění, aby kráčeli ku vznešenému cíli, k oslavě Boha, by pracovali v nadšení svatém ke cti a chvále Boží, aby ve všem veleben byl Bůh! Srdce Páně, vzbud' církvi své hojný počet nábožných umělců křesťanských!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýjimaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské umělce, aby vedeni byli vírou a duchem zbožným, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v červnu: Skutečná úcta sv. kříže.

Tiskem benediktinské knihtiskárny v Brně.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V květnu modleme se za křesťanské umělce.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Filipa a Jakuba, ap. (62). —	Za dobrý počátek pobožnosti májové. Za literární podnik. Za apoštolát modlitby. Za ochranu Boží. Za dělnictvo.
2.	Sv. Athanasia, biskp. a učít. cirk. (373). —	Za statečnost v pronásledování. Za sestru v cizině. Za obnovení řehole. Za ducha křesť. mezi dělníky.
3.	Neděle V. po Velikonoci. —	Nalezení sv. kříže. (326). — Za trpělivost. Za farnost. Za větší úctu ke sv. kříži. Za sv. misie. Za nedbalé katolíky.
4.	Sv. Floriana, m. (297). —	Aby Bůh úrodu zemskou dáti a zachovati ráčil. Za přítele a jeho přání. Za týdenní sv. zповěď. Za ducha křesť. ve vojsku našem.
5.	Sv. Pia V., pap. (1572). —	Za rozšíření pobožnosti sv. růžence. Za zachování úrody. Za dar síly v těžkém postavení. Za bratrstva růžencová.
6.	Sv. Jana, ap. m., (95). —	Za větší lásku k Srdci Paně. Za milost dokonalého života. Za vyplnění prosby: Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
7.	Nanebevstoupení Páně. Sv. Stanislava, biskp. m. (1079). —	Za věrné plnění povinnosti. Za milost dokonalého života. Za pravou touhu po nebi.
8.	Zjevení sv. Michaela, archand. —	Za sv. Otce. Aby vítězství církve sv. bylo urychleno. Za bratrstvo sv. Michaela. Za dar povolání 2 osobám.
9.	Sv. Řehoře Naz., biskp. (389). —	Za lásku k dokonalosti. Za nemocného otce. Za povolání do kláštera. Aby zkvětalý bohoslovecké ústavy. Za více kněží.
10.	Neděle VI. po Velikonoci. Sv. Antonina biskp. (1459). —	Za dar stédrosti k chudým. Za dar modlitby. Za ochranu Boží. Za duchovenstvo.
11.	Sv. Mamerta, biskp. (477). — Sv. Gerlaka, ř. prem. (1599). —	Za vzbuzování dobrého úmyslu. Za větší horlivost v pobožnosti májové. Za sv. misie.
12.	Sv. Pankráce, m. (304). —	Za dar vděčnosti. Za obnovení řehole. Za apoštolát tisku. Za zpuštělého syna. Za zdar pobožnosti sv. Alojsia. Za mládež.
13.	Sv. Serváce, biskp. (384). —	Za císaře našeho a jeho rádce. Za dar míčlivosti. Za nemocného. Za týdenní sv. zповěď. Za dobrodince chudých.
14.	Sv. Boniface, m. (307). —	Za spolek smírujícího sv. přijímání. Za zvelebování poutních míst. Za ochranu loží. Za nezdárného syna. Za rolinu.
15.	Sv. Isidora, roln. (1170). —	Za celý stav rolnický. Za poutníky ke sv. Janu Nep. Za osvěcení Duchem sv. Za více rodin. Za nemocného otce.
16.	Sv. Jana Nep. m. (1383). —	Za větší úctu sv. patronů našich. Za kněžstvo ve vlasti naší. Za spolubratra a příbuzné. Za horlivé zповědníky.
17.	Seslání Ducha sv. Hod Boží I. — Sv. Paschala Baylon., řeh. (1592).	— Aby nám Duch sv. darů svých udělil. Za milost povolání 2 osobám.
18.	Pondělí svatodušní. Hod Boží II. — Sv. Theodata, m. (8 ^o 3). —	Za křesť. srdnatost. Za obrácní nevěrců. Za katol. misie. Za horlivé kazatele.
19.	Sv. Petra Celest., pap. (1206). —	Za milost dokonalého života. Za sv. Otce. Za vrchní pastýře. Za křesť. školy. Za nemocného kněze. Za matku.
20.	Sv. Bernardina Senen. (1444). —	Za větší úctu k nejsv. jménu Ježíš. Za hojný počet kajeníků. Za přítelky a horlitélky úcty bož. Srdce P. Za ochranu Boží.
21.	Sv. Felixe, řeh. (1587). —	Za ducha kajenosti. Za řeholní dům. Za rozšíření arcibratrstva nejsv. Svátosti. Za spolky sv. Vincence. Za milost dokonalého života.
22.	Sv. Julie, p. m. (450). —	Za panenské jednoty. Za setrvání v dobrém. Za vychovávací ústavy ženské. Za milost povolání 2 osobám. Za nemocného otce.
23.	Sv. Ondřeje, řeh. m. (1657). —	Za křesť. zbožnost. Za řeholníky a řeholnice. Za nemocného kněze. Za rozšíření katol. spisů. Za apoštolát modlitby.

Opdusky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Neděle I. po sv. Duchu. Nejsv. Trojice. —	Za rozšíření katol. víry. Za misionáře. Za spolek sv. dětství. Za těžce nemocného. Za posilu duše.
25.	Sv. Rehoře VII. pap. (1085). —	Za sv. Otce a zdar jeho pracím. Za světské vrchnosti. Za statečné obhájce cirkve. Za dar kajinosti. Za představeného.
26.	Sv. Filipa Neri, řeh. (1595). —	Za nedůvěru v sebe sama. Za opuštěné a pronásledované. Za spolky dobročinné. Za přemožení žádosti těla. Za vdovu.
27.	Sv. Magdaleny z Pazzis, p. (1607). —	Za lásku k utrpení. Za vícero panen. Za ženské kláštery ve vlasti naší. Za učenost a šťastné ukončení životopisu.
28.	Božího Těla. Sv. Viléma, řeh. (812). —	Aby napraveny byly urážky Pánu učiněné. Za bratrstvo nejsv. Svátosti. Za III. řád sv. Benedikta.
29.	Sv. Maximina, biskp. (349). —	Za císaře a krále našeho. Aby zásady cirkve katol. uznání došly. Za členy ustavičného klanění se nejsv. Svátosti. Za sirotka.
30.	Sv. Ferdinanda, kr. (1252). —	Za lásku a oddanost ku vznešenému panovníku našemu. Za sluhu klášterního a jeho sestru. Za ochranu Boží.
31.	Neděle II. po sv. Duchu. Sv. Angely Merici, zakl. ř. (1540). — Za řád Ursulinek. Na poděkování za dobrodini v květnu obdržena. Za zemřelé údy kat. bratrstev.	

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

S křesťanskou vírou souvisí svaté mravy křesťanův a krásné výtvoary křesťanských umělcův. Čím živější vira a čistější názor o Bohu a poměru člověka k Bohu, tím ušlechtilější jeví se i umění, ať jest to stavitelství, nebo sochařství, nebo malířství, nebo hudební umění. Čím více ten který umělec byl proniknut svatou vírou a svatými mravy, tím krásnější byly výtvoary uměleckého ducha jeho. Kde však vyšší vzlet ducha ochroměl anebo zcela zmizel, tu i umění se zvrhlo ve klam a mam, v nelidskost a často i v nemravnost. Duch Boží, jenž všecko pořádá v cirkvi, má věsti i ducha křesťanského na poli uměleckém, má řídití obraznost i ruku křesťanského umělce. Církev katol. najímá všecka krásná umění ve službu svou, aby je vedla ku vznešenému cíli, k oslavě Boha, — a který umělec propůjčí se cirkvi, aby pracoval ve svatém našení ke cti a chvále Boha, ten jde za velkým, za božským povoláním. Dejž nám, ó Srdce Paně, nábožných umělců křesťanských!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc). za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myslenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpušky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn 1886 č 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské umělce, aby vedeni byli sv. vírou a duchem zbožným, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše. učň. abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpušky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpušky plnomočené. Pius IX: 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpušky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v červnu: Skutečná úcta sv. kříže.

SrDce JežíšoVo LáskypLné naše oChrana peVná V náMaze, VÁšné boj!,
V úsni I Ve VšeLiké!

Okružník Stolice apoštolské za příčinou uctění sv. Aloisia Gonzagy a tristaletého jubilea jeho úmrtí

dle původního latinského Decreta zčeštěný zní následovně:

Papež Lev XIII.

vzkazuje všem věřícím křesťanům, kteří tento list čísti budou,
pozdrav a apoštolské pozehnání.

elmi milá a vítaná nahodila se chvíle, že dne 21. června t. r. tristaletá památka blaženého úmrtí andělského mládence sv. Aloisia způsobem skvělým slavena býti má. Oznámeno nám, jakou láskou a zbožnou touhou srdce křesťanské mládeže vzplanula, těšící se na velevhodnou příležitost, v níž by k svému ochranci nebeskému a ochranci mládeže vůbec rozmanitě svou odevzdanost a uctivost osvědčila. A neděje se tak patrně toliko v krajinách, které sv. Aloisia zemi i nebi darovaly, nýbrž daleko a široko, kdekoliv jméno sv. Aloisia a svatosti jeho pověst známa jest.

I My od nejtúlejší mladosti Naší sobě navykali andělského jinocha s nejrvcunější nábožností uctívati; a protož zaslechnuvše zprávu tuto ze srdce jsme se zaradovali.

S Boží pak pomocí doufáme, že slavnost tato bez užitku nezůstane u křesťanů vůbec, jmenovitě v mládeži mužské, která, vzdáli ochrannému patronu svému povinnou úctu, zabéře se rovněž v rozjímání vzorných jeho ctností. Vynikali jimi po veškeren život svůj, tak že všem za příklad sloužiti může.

A zajisté, budouli tyto ctnosti u sebe uvažovati a obdivovati, kmitá naděje, že s pomocí Boží se přičiní, srdce i ducha svého dle nich spořádati, ba snažiti se budou následováním též lepšími se státi. Aníž

věru může jinochům katolickým k následování vznešenější a na ctnosti, jimiž by se věk jinošský co nejvíce stkvítí měl, bohatší příklad odporučen býti. Neboť ze života a mravův Aloisiových mohou jinochové množství naučení sobě vybrati, ze kterých seznati a učiti se jest, s jakou bdělostí, ba starostlivou pílí bezúhona a nevinnost života ošetřována býti má, s jakou vytrvalostí bujně tělo krotiti jest nutno, aby žár smyslnosti udušen byl, kterak bohatstvím povrhovati, čest a slávu marnou zamítati mají, kterak se jest jednak studiím, jednak povinností všechněm věku svého věnovati, ano co za našich dob, trvám, nejvíce na váhu padá, s jakou věrností a láskou k matce svojí, katolické církvi a apoštolské Stolicí, lnouti a přináležeti mají.

Zajisté andělský tento mládeneček buď že na hradě otce svého, buď že jako mladý šlechtic při dvoře španělském dlel, buď že ducha svého ve ctnosti a učenosti vzdělával, všude tak se chovati dovedl, že nade všechny ve všem chvalitebněm vynikal a takto výtečných důkazů svatosti své zanechal. Z těchto hlavně příčin zřeknuv se práva knížecího prvorozenství vstoupil do řádu Tovaryšstva Ježíšova, kde, jak sobě přával, jakýkoli postup v hodnostech vyloučen, za to veškerý život na spásu bližního věnován jest. Za tou příčinou dobrý úmysl mají všichni pěstitelé mládeže křesťanské, že sv. Aloisia jakožto vznešený vzor k následování doporučují; neboť spravují se radou předchůdce Našeho Benedikta XIII., který sv. Aloisia mládeži studující za ochrance ustanovil. Podobně si dobyly velikých a chvályhodných zásluh ony spolky katolických jinochů, které nejen ve vláských krajích, ale i v cizozemsku zřízeny jsou za tím účelem, aby tato svato-Aloisianská slavnost ve své mimořádné oslavě se vydařila.

Není Nás tajno, s jakou snažností a námahou pracovaly k tomu, aby připravily poctu, která na celém křesťanském světě andělskému panici vzdána býti má, a jak se starají, aby všechny zbožné poutě, které buď do otčiny sv. Aloisia, buď do tohoto slavného města, které jeho sv. ostatky chová a ctí, konati se budou, stejným způsobem jak zbožností tak hojným účastenstvím vynikaly.

Jak se dovidáme, i chlapečkům a děvčátkům dána jest příležitost, aby sv. Aloisiovi takořka prvotiny čisté lásky a zbožnosti své k uctění jeho přinesli: jsouť archy, do nichž dítky sebe samy i rodičové jména dítek svých jako ctitelů zapsati mohou, daleko široko rozšířeny osobami, jejichž vysokorodá jména je doporučují.

Proto přejeme a žádáme, aby snahy v tak dobré věci a všechny ty dobré úmysly a tužby dobrého a šťastného úspěchu s Boží pomocí dosáhly. Jelikož zatím před nedávnem požádání Jsme byli, abychom slavnost tuto k spásě duší církevně nebeskými poklady opatřili a ozdobili, uznali Jsme za hodno prosbě této milostivě vyhověti. A protože spoléhajíc v milosrdenství Boha všemohoucího jakož i v pravomoc jeho sv. apoštolů Petra a Pavla, udílíme všem věřícím a každému jednotlivci obého pohlaví odpuštění všech hříchův a plnomocné odpustky za těchto podmínek:

a) Věřící povinnují súčastniti se buď co den v třídení buď v devítidenní pobožnosti alespoň pětkrát k uctění sv. Aloisia. Pobožnosti tyto buďtež odbývány před slavností svato-Aloisianskou dle ustanovení duchovního správce místního.

b) Odpustky tyto lze získati buď v den slavnostní, buď v jeden ze dní pobožnostních, jak si každý vyvolí, kdy sv. svátosti přijme, totiž sv. zpověď vykoná a ke stolu Páně přistoupí kdekoliv, avšak

c) kostel nebo veřejnou kapli, v níž se slavnost svato-Aloisianská koná, povinen jest navštívit a tam

d) za jednotu křesťanských knížat, na vykořenění bludů, za obrácení hříšníkův a vyvýšení svaté matky církve modlitby vroucí Hospodinu přednáseti.

Těm pak věřícím, kteří se srdcem alespoň kajícím k výše jmenovaným místům zbožnou poutí vykonají, dále dítkám, pokud již schopné jsou, a jejich rodičům, kteří jména dítek do „Alba“ zanesli, aby ochranu sv. Aloisia si vyžádali, udělujeme, jestliže v pobožnosti třídení nebo devítidenní, jak výše vytknuto bylo, se súčastní, odpustky 7 let a 7 quadragen, jak v církvi svaté obyčej bývá.

A veškeré odpustky tyto, odpuštění totiž hříchův a zmírnění v pokání, směji věřící duším v očistci, které s Bohem v lásce spojeny jsou se světem se rozloučily, na způsob přímluvy věnovány býti.

List tento má platnost svou pouze pro letošní rok.

Prějeme si zároveň, aby opisům listu tohoto jakož i otiskům, jsouli podepsány církevním notářem veřejným a pečeti nějakého hodnostáře stvrzeny, tatáž víra dána byla jako listu samému.

Dáno v Římě u sv. Petra pod rybářským prstenem dne 1. ledna 1891 v trináctém roce panování Našeho.

M. Card. Ledochovskí.

Božské Srdce Páně.

(Ke dni 5. června.)

obřý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé; nebo z hojnosti srdce mluví ústa, pravil náš nejlaskavější Spasitel. (Luk. 6, 45.) Příkladno jest těmito slovy srdce naše pokladnici; zlý člověk bere z této pokladnice jen zlé věci: zlost, nadávky, proklínání, lež, přetváрку a pod.; dobrý člověk bere z této pokladnice srdce svého jen dobré věci: lásku, upřímnost, pravdu; nejlepším toho důkazem jest božské Srdce Páně. Toť bylo přehlubokou pokladnou

lásky k Otci nebeskému a k nám ubohým hříšníkům. Ze Srdce Páně proudila se slova pravdy, slova útěchy po všecka léta jeho pozemské pouti, i když už na kříž

pněl. Konečně dal si to své Srdce i kopím otevřítí, abychom, jak praví sv. Bernard, touto viditelnou ranou zřeli neviditelnou lásku jeho.

Před lety ztroskotala se u skaliska nedaleko Anglie loď. Lidé zpozorovali s pobřeží anglického trosky, vsedli na člun a zajeli tam. Nalezli množství trámů, prken, ale člověka žádného, vyjmajíc jistou matku, jež ležela na skále tisknouc jednou rukou děťátko na prsa. Matka byla už mrtva, ale dítě ještě žilo. Jak se však podívali plavci, jak užasli, když spatřili, že z prsou matčinych proudila krev, kterouž dítě ssálo; bylať se matka hřebem z prkna vytaženým schválně zranila, by svou krví zachovala miláčka svého; hřeb ten dosud držela v druhé ruce.

Ó kdo vystihne, kdo pochopí lásku materskou! Ale daleko větší nežli láska všech matek jest láska Pána Ježíše, jenž dav si zraniti na kříži i Srdce své, vylil poslední krůpěj krve za nás hříšníky, kteří jsme ho tolikráte zarmoutili, urazili, potupili. Krásně zde praví jistý svatý učitel církve: »Dvoji ránu má Ukřížovaný na svém Srdci: jednu, těžkou, od kopí vojákova, druhou, těžší, od lásky k lidem.« Proto řekl už v Písni Šalomounově dvakrát: »Ranila jsi srdce mé, sestro má, choti, ranila jsi srdce mé. Ptáš se, kdo jest ta sestra Páně, choť? Tvá duše, tvá nevěrná, hříšná duše. Sem popať,« volá ti Pán s kříže, »viz toto Srdce, jež lidí, jež tebe tak milovalo. Probodl jsi, zranil's bok můj kopím svých hříchů; přes to však tě miluji, ježto mám Srdce zraněno též láskou!«

Větší lásky nemá člověk, nežli když dá život za své přátele. Avšak Pán Ježíš vydal život za své nepřátele. Kdyby všechna láska na světě vymřela, nevymře nikdy v božském Srdci Páně; věčnou toho zárukou zůstane rána Srdci tomu na kříži zasazená.

Dějiny starých Římanů nám vykládají, kterak jednou slavný řečník Markus Antonius dojemným způsobem se zastal před soudem muže o vlast' velezasloužilého, který byl křivě z vlastizrády obžalován. Když totiž vmluvná slova Antoniova nespomáhala, když jimi ani soudci, ani lidem nepohnul, přistoupil k obžalovanému, odhrnul mu šat s prsou a ukázal na jizvy, na rány, které byl ten muž v bojích za vlast' vytrpěl. To pomohlo. Obžalovaný byl za jásetu všech přítomných uznán nevinným.

A jak nám dokazuje božský Spasitel, že jest nevinný Beránek, že jest náš nejlepší přítel, že nám hájí vlastní nebeské? Ukazuje nám své otevřené Srdce, které nás vždycky milovalo, miluje a milovati nepřestane.

Svatí otcové nemohou se nadívati této lásce Páně. Poslyšme sv. Augustina: »Dobře praví evangelista: Jeden z vojákův otevřel kopím bok jeho. Nepraví: Probodl, zranil. Chtěl nám Pán otevřítí bránu života, z níž měly vyproudití svátosti církve, bez nichž nemůže nikdo pravého života dojíti. Proto se praví dále: A hned vyla krev a voda. Tato krev jest vylita na odpuštění hříchů, tato voda jest přimísena do kalichu spasení; pochází z ní koupel očistění a nápoj života. To bylo už tenkrát předobrazeno, když bylo Noemovi poručeno, aby na jedné straně archy udělal dvéře, kterýmiž bylo do archy vejíti všem bytostem, jež neměly potopou zahynouti, dvéře, jež byly obrazem církve. A jako pramáti pokolení lidského, Eva, povstala z boku spícího praotce Adama, tak kloni hlavu na kříži a usiná smrti druhý Adam, aby mu také byla choť stvořena, církev, jež vychází z jeho boku. Ó smrti Páně, tvou silou mrtví nabývají života!«

Poslyšme sv. Bernarda: »Když jsme k nejsladšímu Srdci Ježíšovu přišli a dobře jest nám zde býti, nedejme se odtrhnouti od Toho, o němž jest napsáno: Všichni, kteří Tě opouštějí, zahanbeni budou; odstupující od Tebe na zemi napsáni budou, t. j. zhynou, zmizí tak snadno, jako co se do pisku napíše, neboť opustili pramen vod živých. (Jer. 17, 13.) A což ti, kteří k Tobě přistupují? Sám nám odpovídáš; neboť těm jsi pravil: Radujte se, že jména vaše napsána jsou v nebesích. Proto přicházíme k Tobě a radujeme se, vidouce Tvé Srdce. Ó jak dobře, jak blaze jest hydleti v tomto Srdci!«

Poslyšme sv. Vavřince Justiniana: »Kež bych já byl býval tím kopím! Nebyl bych se dal vytáhnouti z toho svatého boku, z toho Srdce. Zde, byl bych zvolal, zde budíž můj odpočinek na věky!«

Milí přátelé, kéž i my tak smýšlíme o božském Srdci Páně, kéž i my s podobnou vděčností, důvěrou a láskou k němu se utlíkáme! Na oltáři ve svatostánku v nejsv. Svátosti oltářní, pod nepatrnými způsoby chleba sídlí milostivé to božské Srdce, jež bylo pro nás na kříži kopím otevřeno; tu ránu má dosud, a bude ji mít na věky věků; ze svatostánku stále nám zaznívá libý hlas: »Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás občerstvím.«

Litujme toho zároveň, že božské Srdce Páně do nynější netečnosti lidské tak si stěžuje, jak si stěžovalo v sedmdesátých letech minulého století své věrné služebnici, blahosl. Markétě Marii Alacoque; pravil jí tenkrát Pán: »Viz toto Srdce, jež tak velice lidí milovalo a jež od nich tak málo jest milováno... Nemůžeš mně dokázati větší lásky, než budešli činiti, zač jsem tě již tolikrát žádal. Slibuji, že se Srdce mé otevře, aby vyšlo hojnost požehnání na ty, kteří je budou ctíti, a svou péči vynaloží, aby ctěno bylo i od jiných.«

Ó těch láskyplných slov! »Ejhle Srdce!« Pán Ježíš nám je sám ukazuje. Jest sídlem citů nejslechetnějších, nejčistších, nejvznešenějších. Jest Srdcem Mistra nejlepšího, Otce nejněžnějšího, Přítele nejupřímnějšího. »Jež tak velice lidí milovalo,« praví Pán dále. Zajisté že miloval Spasitel všechny lidi, ježto umřel za všechny lidi, tak že není ani jednoho, jenž by nemohl říci se sv. Pavlem: »Zamiloval mne Syn Boží, a vydal sebe samého za mne.« (Gal. 2, 20.) Avšak považme, jakou měrou nás miloval. Aj, kdo to může pochopiti? Kdo to může pověděti? Jen si připomeňme některá jeho hlavní dobrodini, rozjímáme o jesích, o kříži, o oltáři. Ano, oltář! Nejsa spokojen Pán Ježíš s láskou, kterou nám prokazoval po celý svůj život, i na kříži, dal nám též oltář, dal nám nejsv. Svátost oltářní, dal nám mši svatou, stále sestupuje s výšin své slávy nebeské k bidám naší přirozenosti lidské, stále se za nás obětuje, stále se nám skýtá za pokrm a nápoj. »A jež od nich tak málo jest milováno,« nařiká si Pán dále blahosl. Markétě. Jak bolestná to slova a jak pravdivá! Vezme, kolik duší nemá ani vědomosti o veliké lásce Srdce Ježíšova k nim; vizme, kolik jest duší, které, ač znají lásku Páně, přece nesplácejí láskou opětnou, jak by bylo spravedливо. On nám to praví sám: »Nedostává se mi od mnohých ničeho, leč nevděku. Jsem opuštěn, zavrhován, tupen ve svátosti Srdce svého.« »Nemůžeš mi dokázati větší lásky, než budešli činiti, zač jsem tě už tolikrát žádal,« tak pokračuje Pán Ježíš, mluvě ke služebnici své věrné. Vezme Pána nejvyššího, jak prosí. Mohl by poručiti, jsa Pánem, ale nečiní tak; prosí, a to snažně, často, kolikrát. A zač prosí? Aby Srdce jeho došlo útěchy, aby byly odčiněny urážky, které se mu dějí, aby byl oslavován láskou

naši, aby se slavil jeho svátek, abychom často přijímali velebnou Svátost. A když tak učiníme, bude nám blaze; řekl dale Pán: »Slibuji, že se Srdce mé otevře, aby vyšlo hojnost požehnání na ty, kteří je cítí budou, a svou péči vynaloží, aby též od jiných ctěno bylo.« K tomuto všeobecnému slibu přidal Pán Ježíš ještě jedenácte zvláštních, a sice: Ctitelům Srdce mého dám milosti, aby věrně plnili povinnosti stavu svého. Přinesu pokoj do jejich rodin. Potěším je v úzkostech. Budu jim bezpečným útočištěm v životě i ve smrti. Hojně požehnám všechny jejich podniky. Hříšníci naleznou v mém Srdci zdroj a nesmírné moře milosrdenství. Duše vlažné stanou se horlivými. Horliví dosáhnou veliké dokonalosti. Dám požehnání domům, kde mají a ctí obraz mého Srdce. Kněžím propůjčím milost, aby i sebe zatvrzejší hříšníky obrátili. Jména těch, kdož pobožnost k Srdci mému rozšířují, budou v Srdci mém zapísána a nikdy z něho vyhlazena.

Toť ovoce úcty božského Srdce Páně! Proto je milujeme, děkujeme mu, ctíme je, důvěřujeme se mu, utíkáme se k němu, klaňme se mu, abychom doznali na sobě toho přepožehnaného ovoce. Snažme se, aby srdce naše byla Srdci Ježíšovu den ze dne milejší, a pečujeme též svědomitě o to, aby i náš bližní živ byl ke cti a chvále božského Srdce Páně.

Srdce Páně, archo nová,
v níž se zákon lásky chová,
zákon spásy a milosti,
ne již staré služebnosti.

Svatyně jsi smlouvy nové,
o níž pěli prorokové:
chrám jsi starého světější
a opona tajemnější.

Láska věčná stanovila,
by Tvá rána zřejmá byla,
bychom mohli rány ctíti
lásky, kterouž nelze zřítí.

Kdož by Toho nemiloval,
jenž se za nás obětoval?
V Srdce jeho pospíchejme,
v něm se věčně ukrývejme.

Fr. Janovský.

Triaticet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (Č. d.)

Utrpení a radosti Srdce Ježíšova.
1. Přílišné utrpení, 2. veliké radosti Ježíšovy.

1. Přílišná utrpení. Ježíš byl po celý život svůj našim Vykupitelem a proto také bez přestání trpěl. Nesmíme tudíž v rozjímáních svých jeho muky obmezovati toliko na dobu jeho horkého umučení; tot byla by chyba veliká. Dlouhé jeho mučení započalo hned před jeho narozením a ukončilo se na kříži, pročež prorok nenalezá pro něho jména vhodnějšího než: »Muže bolesti.« (Is. 53.) Nemysli, že jedná se tu pouze o nedostatky a nepohodlí, obyčejné to následky chudoby a nízkého postavení;

tot nejnepatrnější částkou bylo utrpení Kristových. On na sebe vzal všecko, všechnu bídu, jelikož i všechny naše hříchy nésti volil; on všechny dluhy zaplatil, an za všechny také odpovědným se učinil. Sídlo utrpení však, jakož i lásky, jest srdce; v nejsvětějším Srdci Ježíšově spojily se tudíž všechny trýzně. »V pravdě neduhy naše on nesl, bolesti naše on snášel,« dí prorok. A pokračuje pak: »A my počtli jsme ho jako malomocného a ubitého od Boha a sniženého.« (Is. 53.) Celý jeho život byl dlouhý řetěz utrpení... ani jedině okamžení nevy-

jímajíc, a tak nás předně dokonale smířil s Bohem, jehož jsme rozhněvali, a za druhé i utrpení naše posvětil. On totiž zahojil rány, jichž duše naše hříchem utrpěla, a zároveň vydobyl nám toho, že utrpení naše zaslůžno a tedy nám i užitečno a Bohu příjemno jest. »Zsinalostí jeho uzdravení jsme,« dí prorok. Ze Srdce Ježíšova tedy pocházejí všechny milosti, jimiž utrpení posvěcují se. Vy mučenicí, z tohoto svatého Srdce vážili jste svou rekvnosť, a vy vyznávači, vy čistotný panny, ve škole toho Srdce jediné jste se naučili se zapíratí. Z něho proudem teče síla, láska a trpělivost. Ježíš však chtěl mimo to naše utrpení i zmírniti; neboť příkladem svým ukázal nám, že nutna jsou, a zároveň povzbuzuje nás k trpělivosti. Milostí, kterouž nám utrpením svým zasloužil, posiluje také naši slabost a uděluje nám síly, abychom i nejtěžší kříž unesli. On uslechťuje a zbožňuje jaksi utrpení naše, jelikož s nimi sdílí takorka cenu a zasluhu utrpení svých. Ó vy všichni, kteříž trpíte, kteříž zarmoucení, pokoušeni a nešťastní jste, kdožkoli jste, pojdte k Ježíšovi a mějte doufání; potěšte se a radujte se, chlubte se v Ježíši, s apoštolem sv. Pavlem volajíc: »Óde mne pak odstup to, abych se chlubil, leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista.« (Gal. 6.) Nezpěčuj se, u pohledu na to bolestí zlomené Srdce trpěti. Za tebe trpí, z lásky k němu i ty trpěti máš!

2. Radosti Ježíšovy uprostřed jeho utrpení. Pozoruj, že se kříže lékař a při pohledu na trpěcího Vykupitele se dešís; ale vez: Srdce Ježíšovo nebylo bez útěchy v mukách a trýzních svých, ono i radost nalezalo v utrpeních. Tři věci je těšily a šťastným činily. Předně totiž pomyslení, jaká veliká čest Bohu vzejde z oběti jeho... A skutečně, jakkoli mnozí a velicí jsou hříchové lidští, přece

zjednal Ježíš svému nebeskému Otci oběti svou více ctí, než mu kdy odniti hříšníkům lze bude; neboť s jedné strany jsou to lidé, kteří urážejí, a s druhé strany jest to Bůh, který dosti činí, který ctí a miluje, a jehož dostičinění, pocta a láska ceny a zasluky nesměrné jsou. Ó jak mocně musilo pomyslení to na Srdce Ježíšovo působiti a jak mnohé útěchy jemu poskytovali! Druhé, čím Srdce Ježíšovo uprostřed utrpení se těšilo, jest hojně ovoce a nesmírný užitek z něho pro lidi! Vždyt tito stali se jeho bratřimi, a veliké množství z nich věčně požívati budou vzácného ovoce vykoupění a těšiti se z oné blaženosti, jaká jim zjednána utrpením Bohočlověka. Ó jaká to potěšitelná myšlenka pro jeho láskyplné Srdce; jak blaže jest jemu při pomyslení na množství těch nešťastných hříšníků, jež svým namaháním a utrpením od věčných muk osvobodil a do nebe uvedl! Čím konečně Srdce Ježíšovo za utrpení jeho se potěšuje, jest jeho vyhlídka na slávu, jaká jemu připravena jest. Vždyt jasně tanula mu na mysli ona sláva, o níž apoštol mluví: »Ponižil sebe samého, učiněn jsa poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho... aby každý jazyk vyznával, že Pán Ježíš Kristus jest v slávě Boha Otce.« (Fil. 2.) On napřed již takorka okoušel toho, co sám ústy korunovaného proroka o sobě předpověděl: »Podle množství bolestí mých v srdci mém, potěšování tvá obveselovala duši mou.« (Žalm 93.) Ó vy, kteří tak snadno každým křížem zastrašení býváte, zdali jste kdy uvážili, co dobrého z něho vchází pro Boha, pro duše a pro vás samy? »Mám za to,« dí sv. Pavel, »že utrpení tohoto času nejsou rovna budoucí slávě, kteráž se zjeví na nás.« (Řím. 8.) Milujesli tedy Boha, bližního a

sebe samého, nebudeš se utrpení báti, jež tobě tak prospěšna jsou, a Boha tak oslavují; neboť milovali někdo, ničeho netrpí, ano, utrpení jest milujícímu sladké. »Kdo miluje, ničeho neví o namáhání, nebo shledá-li namáhání, miluje ho.« (Sv. Aug.) Srdce

Ježíšovo, jež učí tě trpěti, učí tě také utrpení milovati. Zkoumej se, co ti nejodpornějším se zdá. Rozvažuj rozličné oběti, jichž Bůh od tebe žádá, a přijmi velikomyslně kříž z jeho otcovské ruky.

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha III., blava 48. a 53.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Část další.)

3. A nyní se tážeš, které to důvody jsou, jež tě mají pobádati k horlivému a stálému plnění vytčených povinností v této službě? Poslyš! Především k horlivé modlitbě přímluvné vybízí tě tyto pravdy:

a) Konáním této modlitby čili jinak »Apoštolátem modlitby« staneš se podobnějším Srdci Ježíšovu a Srdci Marie Panny; neboť co činí Srdce Páně jiného na oltáři a zvláště v čas mše sv., nežli že za své vykoupence ustavičně se obětuje, modlí, mlčí, žehná, odpouští. A co jest ustavičným zaměstnáním téhož Srdce v nebi na trůnu Otce nebeského? Sv. apoštol Pavel odpovídá určitě: »Neboť nevesel Ježíš do svatyně rukou udělané, ale v samo nebe, aby se ukázal nyní před obličejem Božím za nás.« (Žid. 9, 24.) »A poněvadž zůstává na věky, má kněžství věčné a protož i věčně spasiti může, kdožkoli skrze něho přistoupí k Bohu, jsa vždy živ k orodování za nás.« (Žid. 7, 24, 25.) A Maria, pomocnice křesťanů, potěšení zarmoucených, co jiného dělá v nebi, nežli že se modlí s něžným Srdcem mateřským za sv. cirkev, za spravedlivé i hříšníky, napomáhaje takto k dokončení vykoupení lidského. Protož dí sv. Alfons Liguori k neblah. Panně: »Ty jediná a samotná o nás pečuješ v nebesích! Ó Pani milá, je sice pravda, že všickni svatí starají se o spasení naše a za nás orodují; ale láska a něžnost,

jakou Ty nám osvědčuješ v nebesích, vymáhaje nám přímluvou svou tolikerých a tak velikých milostí na Bohu, nutí nás vyznati, že v nebesích vlastně tedy toliko jednu máme orodovnici, Tebe totiž, ó Maria, a Ty ze's jediná, jež opravdově nás miluje a opravdově o spasení naše pečuje.« (»Chvály Mariánské«, I. díl, kap. 6., §. 2.) Ejhle, tak ustavičně, a sice nejdokonalejším způsobem konají obě tato nejsv. Srdce »Apoštolát modlitby« v nebesích! A k nejsv. zájmům obou těchto Srdcí byl by hostejným a netečným ten, kdo by nechtěl konati modlitbu přímluvnou! Nuže, jako jest božské Srdce Ježíšovo nevyčerpatelným zřídlem modliteb na spásu světa, podobně může a má býti i tvé srdce takovým pramenem, z něhož by se neustále prýstila modlitba s Kristem spojeného křesťana na spásu duší nesmrtelných.

b) Avšak považ, dále! Horlivou a častou modlitbou za spásu duší lidských připravíš božskému Srdci Páně největší radost a zároveň sobě za dostučinění za vlastní hříchy své. V ten smysl pravil Spasitel ke sv. Gertrudě: »Jako nemožno jest, aby někdo máje nohy probodené necítil spolu bolest v srdci, podobně i moje otcovská láska s očima milosrdným pohlíží dolů na toho, jenž sténaje pod tíží svých vlastních neduhův a dobře věda, jak sám odpuštění má potřebl, nicméně z popudu vlastní lásky neustává za spásu svých bližních se mo-

dliti.« (III. Kn. kap. 74.) Ke sv. Kateřině Sienské pak pravil Kristus Pán jednoho dne takto: »Odporoučím ti co nejdůtklivěji, abys neustávala za spásu hříšníků se modliti; ano, prosím tě, čiň mi prosbami a slzami svými jaksi násilí, abych jen ukájeti mohl žádost, prokazovatí milost a milosrdenství těm ubohým.« Slyš, milý čtenáři, božské Srdce Páně tedy i prosí, abys u něho prosby a modlitby za jiné skládal; nuže, mohl bys Spasiteli svému takovou spravedlivou a snadno splnitelnou prosbu odmítnouti? Ó pak se měj na pozoru, aby jedenkrát božské Srdce neodmítlo i tvé prosby, které za sebe mu budeš přednášeti. Naopak ujišťuje Pán, že, vyplnili toto jeho vroucí přání, splní on i všechna přání tvá! Pravitel ke sv. Gertrudě: »Těmito prosbami a vzdechy mých přátel citím se pohnuta, bych světu milosrdenství prokazoval. Totof jest také, oč tebe a ostatní přátele své ustavičně prosím; a splnění této prosby mě budu považovati za znamení, že jsem vpravdě miluješ. Já pak se své strany ti slibuji, že svatá přání tvá nikdy nezůstanou nepovšimnuta!«

c) Věz také, že kázání, zpovídání a ostatní práce katolického kněžstva a úřadu apoštolského nelze nikoli považovati za poslední a hlavní příčinu spásy duší, nýbrž pouze a jedině ono požeňování, jež Bůh skrze Ježíše Krista těmto pracím uděluje. Neboť pravil sám Spasitel: »Beze mne ničeho nemůžete učiniti.« Proto i sv. Pavel píše o svých a svého společníka Apolla pravech: »Já jsem sázal, Apollo zaléval, ale Bůh dal vzrůst. Protož ani ten, kdož sází, jest něco, ani ten, kdo zalévá, ale Bůh, jenž vzrůst dává.« (I. Kor. 3, 7.) A hle, právě toto požeňování shůry na práce katol. kněží-apostolův a všech dělníků na vinici Páně můžeš, milý čtenáři, horlivou modlitbou svou vypro-

šovati. Tímto způsobem se stane, že jedenkrát na posledním soudu předstoupí leckterá chudička a nepatrná stařenka, o níž svět ani nevěděl, a ukáže se s celým zástupem duší, jež svými modlitbami byla zachránila, před soudnou stolicí Ježíše Krista, co zatím tak mnohy véhlasný kazatel, zpovědník a duchovní pastýř bude tu státi s prázdnýma rukama. Jako tedy sv. Pavel jakožto »apostol skutků« říci mohl o sobě: »Jsme tedy spoludělníky Božími« (I. Kor. 3, 9.), podobně může byti i »apostol modlitby« ujistěn, že jej jakožto spoludělníka Božího, kterýž svou modlitbou pomáhá božskému Srdci duše spasiti, odplata apostola nemine!

d) K horlivému plnění této deváté služby »Prositele« vybízí tě konečně tvá vlastní bída, jakož i těch, za něž se máš modliti. Neboť rei, nemáš sám pro sebe žádných potřeb? Nemáš na sobě žádných vad a chyb, jež bys měl napravit? Nemáš na sobě zlých zvyků, jež bys měl odložit? Nesuzuje tě nikdy pokušení pýchy, nečistoty, lakomství, nenávisli, hněvu a zlosti? Neschází ti již žádná ze ctností, jež každý řádný křesťan míti má? Je snad spasení tvé již úplně zabezpečeno? Viš snad s jistotou, že již nikdy Pána Boha těžkým hříchem neurazíš? Viš bezpečně, že smrt tvá bude šťastná a blažená? Znepokojili tě tyto otázky, že nejsi s to, abys rozhodně na ně odpověděl: ó proč pak neužíváš universálního prostředku, jemuž Bůh neklamným slovem svým připověděl šťastný účinek, jistou pomoc a spasení? Proč pak neprosíš? »Vždyť kdo prosí, béře; kdo hledá, nalezá; kdo tluče, tomu bude otevřeno.« Viš nyní, ó duše křesťanská, proč jsi dosud tak slabá a vrtkáva u víře, tak chladná v lásce, tak necitelná a bezohledná k bližnímu, tak mdlá a kolísavá v pokušeních? Neprosíš božské Srdce za pomoc jeho! Neboť kdybys prosila o viru a lásku,

byla bys vyslyšena a dosáhla v brzku živou víru a lásku účinnou. Kdybys hledala u rekovného Srdece Kristova síly proti pokušením, nalezla bys ji tam, a

pak bys vždy šťastně a vítězně bojovala! Nuže, budešli pak aspoň budoucně tohoto prostředku vydatně užívatí?

(Přistě dále.)

Jubileum sv. Aloisia.

Mnichů sbor se k loži kloní,
na němž rajský vadne květ,
krásou svou dnes naposled
světa marnou pýchu cloní.

Tiché slzy mniši roní,
„s Bohem“ tisknou v siný ret
anděla, jenž z hmoty vzlet'
a v tříšť hvězd svým křídlem zvoni.

Čistá duše už se vznese,
kam ji tužba nesla
od mládí;
kdež jí všechna lásky muka
štedrá Boží ruka
nahradí.

II.
Tři sta let už v moře věků
s beder svých svět strás',
co tvých ctností jas,
Aloise, dítě-reku,

stále v bídném světa vleku
září nám, náš mráz
v lásku tavi v nás
žár tvých liliových vděků.

Nevinnosti dive,
dál nám jak i dřive
svít a hřej!
A svůj příklad stkvoucí
přimlouvou též vroucí
provázej!

P. Š. Senický.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 32.

„Vira jest na úkor lidskému rozumu.“

Co pak tím chceš říci? Snad že máli člověk podříditi rozum víře, že již je mimo sebe pustiti musí, a že pak o jeho užívání řeči býti nemůže? Myslíšli takto, tu ti v něčem za pravdu dáti musím, v něčem však mínění tvé jako nepravé zavrhnu.

Nesmiš zapomínati, že naprosto, ve všem a při všem vývody rozumu svého za bezpečně jisté a neomylné bráti nelze, a to z té příčiny, že následkem hřichu prvotného rozum náš nemálo utrpěl, nemálo zakalen jest. Rozum se tu podobá oku, bělmem poněkud zakalenému; zdaliž může v stavu tomto vždycky a vše jasně a jistě poznávati a rozeznávati? Konečně

sama vlastní naše zkušenost nás o tom poučuje. Jak zhusta bývá to, co jsme dřive za dobré a prospěšné uznávali, později za nebezpečné, škodné a nepravé uznáno! Jak často člověk, jednaje rozvážlivě, myslí, že činí dobře, a přece později musí pykati vykonaného skutku! Kde pak se jedná o něco společného, zdaž zde nemá jedenkaždý své mínění, svůj úsudek, tak že bývá: »kolik hlav, tolik smyslů«? A přece všichni berou zde na potaz rozum, a z toho rozumu vyniká tolik smyslů pochybností a odporů ve smýšlení. Kdo pak nám však rozhodnouti má, či náhled, které mínění je vskutku pravé?

Kdo pak se může s bezpečností světiti vůdci, který sám pravé cesty

nezná? Z toho tuším jasně vysvitá, že člověk, nechceli si sám škoditi, ve všem vsudy pouze dle rozumu svého řídit se nesmí. A co tedy máme snad rozum svůj docela zavrhnouti a slepě se poddati slovům a rozkazům víry? Toť by bylo právě tak moudré, jako kdyby někdo oko své proto vyloupil a z hlavy vyvrhl, že jím nedobře vidí, a pak jen jiným z místa na místo voditi se dal. Není potřebí zesláblé oko vyloupnouti, ovšem však opatřiti, ozbrojiti dobrým sklem, které by jeho slabosti přispělo v té míře, aby zase vidělo dobře a náležitě. Čím tělu oko, tím duchu rozum. Poněvadž tedy duchovní naše oko, či rozum, ač ocháblo a je pokazeno, nikoliv není docela zmařeno a zničeno, potřebuje také skla, které by mu při slabosti přirozené napomáhalo tolik, aby zase rozeznávalo jasně a náležitě všechno, čeho jest člověku potřebí ku spasení. A takové sklo podává nám pravá víra ve zjevení Božím skrze Krista, o němž předpověděl prorok Isaiáš: »Třtiny nalomené nedolomí a lnu kouřícího se neuhásí« (Kap. 42, 3.), a o němž svědčí sv. Jan, »že jest světlo pravé, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na tento svět.« (Evang. sv. Jana 1. 9.)

Jakož však každý ovšem slabým okem svým rozeznati může, kterými skly by dobře viděl a jen ta a ne jiná si nasazuje, rovněž tak může člověk i přirozeným rozumem svým rozeznati a najiti, která víra by mu poskytla pravého světla. Netřeba ovšem ani hrubě dokládati, že, našelli víry takové člověk, té jediné víry musí se držeti, ač chceli bezpečně v životě tomto kráčet a dojiti spasení. — Člověk maje dobré brejle těší a raduje se z toho, že opět dobře a jasně vidí a neptá se dlouho, jak se to děje, že ta průzračná skelná hmota zesláblému zraku takové jasnosti dodávati může. Podobně i pravověrný křesťan

věrou poznává všechny vyšší pravdy náležitě a jasně, třebaš by nebyl s to, aby důvodně dokázal pravdivost víry své. On si toho jest vědom, že jest ve světle, byť i nevěděl, kterak to pochází. — Znaje a miluje víru svou, těšívá se ze světla, které mu svítí. Odtud dá se vysvětliti, že tak mnozí prostí a docela neučení křesťané mívají pevnou a jasnou víru. Víra jejich vyniká dobrou vůlí, a Kristus jest jim ono světlo pravé, které osvěcuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. Odtud se dá vysvětliti i jednota všech pravověrných křesťanů, poněvadž všichni týmž světlem Ducha sv. osviceni jsou, jednu pravdu stejně jasně vidí, kdežto tam, kde neosvěcuje Duch sv., není než neshoda různění a rozdrobenost.

Člověk milosti Ducha sv. osvicený i přirozené neb smyslné věci mnohem jasněji poznává, nežli jiný světla tohoto nadpřirozeného zhavený. Tak zpytatel přírody, užívali pouze rozumu svého, vidí toliko velikou rozmanitost v plodech přírodních: milostí Boží však osvicený přírodozpytec vidí zde i výborné obrazy ctnosti a hříchu, dle kterých svůj život zříditi a napraviti má: onen nalezá v živlech světa toliko rozličné síly, tento vidí však všude netoliko krásná vypo-dobnění, nýbrž i řád a obraz království Božího. Obyčejný dějepisec vidí v dějinách minulých dob toliko rozličné události a převraty národů: milostí Boží osvicený badatel dějin poznává také podivnou tajemnou, velebnou vládu prozřetelnosti a moci Boží. A při tom při všem zpytování a zkoumání, ač souvisili u křesťana s vírou, zdaž se též náleží tě neuzívá rozumu?

Rozumu svého také užívati máme, neboť nač by nám byl dal moudrý Stvořitel tento vzácný klenot, když by nechtěl, abychom ho užívali? Proč činil po 4000 let tak podivuhodné přípravy na dilo vykoupení a k založení církve

své, leč že chtěl, abychom rozumem svým mohli si rozjímati o nevystihlé jeho moudrosti?

Proč činil tolik zázraků Kristus Pán, proč z moci jeho i sv. apoštolové, než abychom rozumem svým se ujistili o pravdivosti poslání jejich? A jak budeme moci rozeznávat, které ze všech těch nesčíslných náboženství právě jest a božské, kterak budeme toto hlásati a proti nepřátelům hájiti, nebudemeli uživati rozumu? I sám Pán přikázal nám toto slovy: »Pilně se varujte falešných proroků, kteří k vám přicházejí v rouše ovčím, uvnitř pak jsou vlci hltaví. Po ovoci jejich poznáte je.« (Mat. 7. 15. 16.) Podobně nás napomíná i sv. apoštol Pavel v listu k Efesským: »Nebudte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně.« (Ef. 5. 17.) »Hledtež, aby vás nikdo neobloupil moudrostí světa,« píše v listě ke Korinthským (2. 8.) a v první epístole ku Tesaloničským napomíná: »Všeho zkuste, co dobrého jest, držte.« (5. 21.)

Všecky tyto výroky však podmiňují užívání rozumu.

Taktéž i praví, dokonali křesťané vždy rozumu užívali a užívají ho až podnes. Kdo, at jině mlčením pomínu, kdo jest s to, aby spočítal všechny ty učené knihy plné moudrosti, které od dob sv. apoštolů až podnes v církvi sv. sepsány byly? Nejsouliž všeliké tyto krásné duchovní plody patrným svědětvím neunavné činností rozumu lidského? Protož neříkej již, že by víra na úkor byla rozumu, obě mají pole činnosti dosti široké. Chceme-li však a to chtíti máme, aby nás rozum, kdyby se s ním úzda docela uvolnila, nesvedl na scestí, nutně potřebí jest opatřiti jej dříve světlem milosti Boží, jakož za to prosí prorok v žalmu 118., 18.: »Otevři oči mé, abych spatřoval podivné věci ze zákona tvého.« Víra nezakazuje rozum, nýbrž vede jej v mezích pravdy a povznáší jej tam, kam by moci svou nikdy nedostihl. k Bohu, prameni vši pravdy. (Příště dále.)

Svatý škapulíř.

(Ostatek.)

Jsou napsány o tom celé knihy, kterak Panna Maria zachránila ty, kteří nosili škapulíř buď v bitvě, při ztroskotání lodi, při ohni nebo vůbec při živelních pohromách.

Roku 1842. na dráze z Paříže do Versailles vzňal se vlak; při ohni bylo na 300 lidí více méně zraněno neb usmrceno. Ve vlaku bylo několik pánů, kteří studovali v ústavě jezuitském ve Freiburgu ve Švýcarsku a vstoupili do bratrstva sv. škapulíře. Již dávno byli ze studii, ale dosud věrní sv. víře a účtě k Panně Marii. I na cestě do Versailles měli svůj škapulíř na sobě. A hle, v malém hloučku těch, kteří vyvázli zdraví bez pohromy, byli všichni tiho páni; oznamujice

do Freiburgu tuto radostnou zprávu neopomenuli dodat, že připisují své zachránění sv. škapulíři. Redemptorista P. Ludvik Coudenhove ve zprávě nadace Leopoldinské r. 1861. seš. 31. oznamuje: Na Michigenském jezeru bylo na parniku »Lady Elgiu« asi 400 výletníkův a bavili se výborně tancem; tu vrazila jiná loď na parník, prorazila jej a parník se potopil; 300 lidí utonulo. Přihází se často, že lodi, které jsou příležitostí ke hříchu, jako byl parník Lady Elgiu, tak těžce bývají navštíveny, že musí člověk v tom viděti trestající ruku Boží. Za několik dní po onom neštěstí vrátil se jeden z našich otců z misie, která konána v místě u jezera, a vypravoval, že časně ráno po

onom neštěstí lidé jdouce do kostela viděli, jak nedaleko břehu jsou trosky z lodi a jak lidé ve vlnách zápasí se smrtí. I stal se poplach, kde kdo pospíchal na pomoc tonoucím, ale šlo to těžko. Misionáři a jiní lidé házeli nešťastníkům provazy a zachránili tak mnohého. Jiným z dálky rozhršení udělili, nebo bylo viděti, že si toho žádají. Z vypravování zachráněných katolíků přesvědčili se misionáři, kterak osvědčila se víra, že Panna Maria ochraňuje ty, kteří nosí nábožně sv. škapulíř; neboť mezi všemi zachráněnými katolíky nebyl ani jeden, jenž by škapulíř nenosil. Ano stalo se, že 3 katolíci zachytili se na jedno prkno, dva z nich utonuli u samého břehu, jen jeden byl zachráněn a ten nosil škapulíř. Štasten, kdo je ustavičně připraven na smrt, neboť nevíme ani dne ani hodiny, kdy přijde Syn člověka.* — Tak Ludvík Coudenhove.

A přes to by mohl mnohý namítnouti: Kdo ví, nemajili pravdu, kteří říkají: Není třeba nositi škapulíř. Buď člověk žije nábožně anebo není živ nábožně. Jestliže člověk byl nábožně živ, umře také nábožně — jaký život, taková smrt — a tak i bez škapulíře ujde věčnému ohni. Bylli však živ bezbožně, umře také bezbožně, špatně; a tu jej také škapulíř nezachrání od věčného ohně.* Obé jest falešno, obé jest lež, poněvadž jest jedna návěst falešná.

»Kdo byl živ nábožně, umře nábožně.« Tato věta, pronesena obecně, bez výminky je lživá. Nebo byli lidé, kteří žili dlouhá léta nábožně — jako svatí — ale měli na sobě delší dobu těžký hřích, nezpovídali se z něho, ani dokud byli zdraví ani na smrtelné posteli... Tito žili nábožně a přece skonali špatně, nešťastně. Byli lidé, kteří byli živi ctnostně a bohabojně od mladosti své, avšak v hodinu smrti měli těžká pokušení proti víře, proti čistotě, proti lásce a podlehli a

zemřeli ve svém hříchu. Tito byli nábožně živi a přece skonali špatně, nešťastně. Byli lidé, kteří věrně drželi se svojí víry, ano i mučiti se pro ni nechali, již byla dušička na jazyku, aby vstoupila do ráje; najednou zmalomyslněli a v posledním tažení zapřeli svou viru a zemřeli jako odpadlíci. Tito byli nábožně živi a přece skonali špatně, nešťastně. Dobře začali, dobře pokračovali, ale Pán di: »Kdo setrvá až do konce, bude spasen,« a oni nesetřvali, měli milost s důstatek, ale jenom té nehlavnější neměli: totiž milost setřvalosti až do konce. A to jest milost, kterou si nemůže člověk získati jen za nábožný život; k té vedou pouze obzvláštní cesty, a jedna taková cesta jest ochrana Panny Marie. Panna Maria přislíbila ochranu svou těm, kteří oděni škapulířem nábožně zemrou. Lidé takoví umrou šťastně, nikoli proto, že nábožně živi byli, ale proto, že jim vyprosila Panna Maria milost setřvalosti až do konce za to, že ji služili a ji uctívali.

»Kdo byl špatně, bezbožně živ, ten také špatně zemře.« I tato věta pronesena obecně a beze vší výminky jest falešná. Aby byla pravdivá, bylo by třeba říci: Kdo byl špatně živ, ten pravdě podobně také špatně zemře — jestliže v pravý čas neobdrží obzvláštní pomoci. A takovou obzvláštní pomoc poskytuje nosení škapulíře. Smysl zaslíbení Panny Marie jest zajisté, že i lidem, kteří byli hříšně živi a zapomněli na Boha, vyprosí milost, aby se obrátili a alespoň v poslední hodinku nebyli zatvrzelí, jen když se nikdy zcela nespustili úcty k Panně Marii, což dokážou nejlépe tím, že nikdy neodložili škapulíř. Kladius de la Colombière praví: Buď umře člověk se svým škapulířem a umře kajicně; aneb umře nekajicně, ale pak jistě neumře se škapulířem. To je tak jisté, že jedno z obého musí se státi.* Jestliže Panna

Maria člověka vlastní jeho vinou nevyvrve nekajcnosti, potom již dovede nějak mu odejmouti škapulír, ano nekajcník sám dříve odloží škapulír nežli umře v nekajcnosti.

Panna Maria dostojí svému slovu.

V nemocnici jistého většího města ležel na smrtelné posteli muž bezbožný. Domáci kněz, milosrdné sestry a zbožní přátelé vynasnažovali se, seč byli, aby nemocného přiměli k přijetí sv. svátosti. Všecko marno. Kdykoliv mu začali s takovou zaklepal na prsa a řekl: „Tu mám svůj škapulír, více nepotřebuji, s tím nepříjde nikdo do pekla.“ Marné bylo vysvětlování, kterak jest rozuměti zaslibení Panny Marie a kterak nikoliv. Muž onen umřel, a sice nesmířen s Pánem Bohem. Ale zdalíž umřel se škapulířem? Nikoliv. Když se posledně převlékal do čistého prádla, odhodil nepozorovaně i škapulír. Umřel nekajcně, ale neumřel se svým škapulířem.

Jistý nešťastník, vypravuje Colombière, skočil třikráte do řeky v sebevražedném úmyslu, ale nikdy se neutopil. Nevěděl, proč by to bylo; i vzpomněl si, že by mu mohl škapulír překážeti, odhodil jej a znova po čtvrté vrhl se do řeky — a nyní se utopil. Umřel ve hřších svých nekajcně, ale neumřel se škapulířem. Něco podobného přihodilo se jedné paní v Paříži. Již plula po vodě — tu viděti bylo, že sobě na hrdlo sahá, jakoby se chtěla něčeho sprostiti. Co vyvolil na tom místě rybář, jenž popspíchal s loďkou na pomoc tonoucí? Škapulír, ježž ona paní se sebe strhla. Umřela ve hřších svých, ale umřela bez škapulíře.

Čeho jest potřebl. aby člověk obdržel milost prvního zaslibení Panny Marie: ochrany v nebezpečnosti života a ušel věčnému ohni?

Abv byl údem bratrstva sv. škapulíře. Údem sv. škapulíře jest: 1. Kdo přijal

posvěcený škapulír od kněze, jenž má k tomu pravomoc. 2. Kdo nosí ustavičně škapulír ve dne v noci. za zdraví i nemoci, v životě i při smrti. Stočený škapulír anebo svinutý v kapse anebo v šatu nositi není dovoleno. Povinnosti tyto nejsou zajisté těžké, ani modlitby zvláštní ani posty neukládají se, postačuje: býti pořádným a svědomitým křesťanem a ctíti Pannu Marii.

K získání druhé výsady, totiž vysvobození brzkého z očištee jest potřebl: aby bratři všichni: 1. zachovávali čistotu náležitou svému stavu: mládenci a panny: čistotu panenskou; manželé: věrnost manželskou, a vdovci a vdovy: zdrženlivost; 2. kteří umějí čísti, musejí se každodenně modliti kněžské hodinky nebo hodinky k Panně Marii. (Při důležité překážce může zpovědník oprávněný zaměnití tyto modlitby za jiné.)

Pro ty, kteří neumějí čísti, ustanoveno jest jakožto náhrada za církevní hodinky takto: musejí svědomitě zachovávatí každý předepsaný půst a mimo to ve středu, v pátek a v sobotu újmu v jídle, vyjma Boží Hod vánoční, když případne na některý z těchto tří dní. (Oprávněný zpovědník může z dobrých příčin zaměnití bratru půst za jiný dobrý skutek.)

Které milosti a výhody mají údové sv. škapulíře?

1. Ochrana v nebezpečnosti života.
2. Šťastná smrt, ochrana od věčných muk.
3. Podíl v zásluhách a dobrých skutcích celého bratrstva a řádu karmelitského.
4. Četné odpustky plnomocné i neplnomocné.

5. Ti, kteří zachovávají předepsané podmínky, zaslibení, že je Panna brzy vysvobodí z očištee.

Pobožnost sv. škapulíře jest tudíž lehká, nebo neukládá těžkých a obtížných

povinnosti; ale ona jest také ctihodna a užitečna.

Přirovnejme bratrstva sv. škapulife ke spolkům lidským, do nichž vynasnažuji se dostati i nejpyšnější lidé. — Řádové rytířští jsou čestně vyznamenáni, ale každý z nich pochází jen od člověka, a užitek z nich jest čest a statky pomíjející. Jinak jest při sv. škapulíři, ať o něm jakkoli rozjímáme, vždycky jest ctihodný a užitečný. Ctihodný je škapulír vzhledem k původu; neboť pochází od milostné a mocné Královny nebeské. Ctihodný je škapulír vzhledem k jeho stáří; trvát již přes 700 roků přes to, že se proti němu mluví, píše a brojí. Ctihodný je škapulír vzhledem k jeho úřdům. V bratrstvu sv. škapulife nejsou toliko lidé prostí, ale papežové, kardinálové, patriarchové, biskupové, kněží, císaři a císařovny, králové a královny, šlechtici, učenci a svatí mužové. Ludvik svatý i Ludvik XIV. nosili škapulír. Který křesťan nechce nositi škapulír, ten není hoden tohoto jména. Když člověk běře na sebe šat karmelitský, vstupuje do sboru vznešeného. Škapulír je ctihodný i proto, že jej schválil Bůh a jeho církev.

Než škapulír jest také užitečný. Proč? Pro ony dvě výsady: ochranu od věčných muk a brzké vysvobození z očistce. Ó lidé, kteří tak krátce trváté, přirovnejte k sobě štěstí: ubíratí se bezpečně k věčnosti a výhody spolků lidských a reete, kde se vám podává větších výhod? A vy že nevěříte oněm zaslibením? To jste věru k politování! Které důvody máte, že nevěříte? Zdalíž jste sami moudřejší a

dhftipnějši, nežli onen zástup mužů slavných, jejichž jména zdobí letopisy řádu karmelitského? Nevěříte? Což by vás mchlo spíše pohnouti, abyste věřili, nežli Bůh a církev?

Škapulír je užitečný, neboť jest obdařen hojnými odpustky. Spolek, který by pomáhal svým členům vyhnaným z domova, by se mohli vrátiti do vlasti; uvězněným by vracel svobodu; zchudlým a zadluženým poskytoval prostředky k zaplacení dluhů, takovýto spolek byl by zajisté užitečný. Škapulír je podobný spolek ve smyslu duchovním. Užitečný je škapulír, neboť údové jeho mají podíl v zásluhách a dobrých skutečích celého bratrstva, ale také v modlitbách, postech a pracích řádu karmelitského.

Nuže, hlasme se do bratrstva blahoslavené Panny Marie z hory Karmelu, nosme sv. škapulír, tento odznak té nejvznešenější princezny na světě a podle sil svých se vynasnažme hodni býti této naší Matky. O králi polském Boleslavu VI. se vypravuje, že nosil ustavičně na krku podobiznu svého otce, aby byl svědkem každého jeho činu. Kdykoliv měl vynésti rozsudek, anebo když se jednalo o záležitosti země neb o čest a slávu královu, tu prý pokaždě pohlédl na obraz otcův a řekl: »Otče můj, nedopusť, abych zapřel tvoji krev a svoji důstojnost!«. Podobně činme také my, pohlížejme často na svůj škapulír a samých sebe se ptejme: »Čí jest tento obraz? Matko má, nedopusť, abych udělal něco nedůstojného, abych zneuctil odznak tvé ochrany!«

—k.

Klášterní zvonky.

Napsal J. St. Pavlák. (6.)

V oktavu Božeho Těla.

Na oltáři v nebes září
milovaný Ježíš dli —
a přec sotva malý hlouček
časem se tam pomodlí.

V odplatu svým návštěvníkům
milost skýtá, lásky plam —
a přec jich tak málo — málo
pospichá sem v tichý chrám.

Zajdi k němu, synu milý,
zajdi, kdy jen stačí čas;
on zas za to zavede tě
do stanu kdys věčných krás.

Na slavnost božského Srdce Páně.

Před oltářem v kostelíčku
věčně světlo hořívá,
vždyť tam Srdce láskyplné
ve Svátosti obývá.

A v tom Srdci Ježíšovým
hoří věčně lásky plam,
hoří pořád, neuhasne,
blahá slova mluví k nám:

Pojďte, kdož jste obtíženi,
pojdte, já vás občerstvím,
nedejte se odstrašiti
Těla mého tajemstvím.

Na slavnost nejčistšího Srdce Marie Panny.

Pod Tvůj plášť se utíkáme,
Panno nebes milostná,
vyslyš nás, kdy odyíláme
k Tobě slova litostná.

Skryj nás ve svém čistém Srdci,
jež nám svítí leskem hvězd
na moři, kdy vyčkáváme
do přístavu spaaný vjezd.

Vyvol tedy sobě, synu,
k lásce lásky jitřenku,
ručím pak, že's získal sobě
nejvěrnější divenku.

Na neděli 3. po sv. Duchu.

Jako lev kdy kořist svoji
bleskným zrakem provází,
tak i satan duše lidské
hledá, zrádně obchází.

S víry štítem opřete se
zhoubné jeho nástraze,
modlitbou i zapudíte
všechny boje nesnáze.

Chytrýž satan, vy však buďte
vůli němu chytří víc —
tak sem zvonek od pahorku
zahlaholil větrem vstříc.

Na neděli 4. po sv. Duchu.

V potu tváře jísti budeš
pračně vydobyty chléb,
až se kdysi v prach a červy
rozesype tvoje leb.

I ta země zlořečená,
z níž jsi jedl ovoce,
soužení jen přinese ti,
bolesti a nemoce.

Co však září zákon nový,
očekává příroda,
že se s ní kdys k nové krásě
ohněm stane obroda.

Na neděli 5. po sv. Duchu.

Slunce nikdy nezapadej,
synu milý, na tvůj hněv —
po vůkoli prosebný tak
rozlčhá se zvonku zpěv.

Mášli něco s bratrem svým,
usmíř dřive jeho tvář,
a pak jdi a polož oběť
Hospodinu na oltář.

Tiši buďte, volá Kristus,
tíši blahoslavení,
neboť budou pokoje kdys
požívati blažení.

Na den sv. Aloisia.

Aloisius, perla nebes,
zvláště zářil nevinou,
jejíž květy lilijové
nevadnou a nehynou.

Beránka teď následuje
panic onen příkladný,
jehož v zářné nevinosti
nedostihne nižádný.

Aspoň tedy v kajinosti
hled' se jemu podobat,
abys přejel bez úhony
žití toho krátkou trať.

Na den sv. Jana Křtitele.

Do času, kdy paprsk denní
Janu Křstiteli vzplál,
mezi syny Israele
nikdo* věští nepovstal.

Oděvem mu kůže byla,
pokrmem jen lesní med:
i ty, synu, poněkud se
můžeš dáti v Janův sled.

Co tu křížů život nese
při každém tvém kročeji!
Ty když snášíš trpělivě,
kráčíš v Jana šlépěji.

Na neděli 6. po sv. Duchu.

Dobrořečte Otcj světél!
Po blízkém tak vůkolí
gotickými věže okny
malý zvonek hlaholí.

Dobrořečil božský Mistr,
sedm chlebů požehnal,
'abys původ záračného
nasyčení rozeznal.

Také tobě, synu milý,
Boží dar se rozmnoží,
s modlitbouli prve na stůl
ruka tvá jej položí.

Na den sv. apoštolů Petra a Pavla.

Od pahorku s vížky štihlé
mocný zvučí chvalozpěv,
knížata že apoštolští
prolili dnes drahou krev.

Mučnickou aureolou
v nebi jsou teď věnčeni,
svadební šat jejich lásky
purpurem se rŕmění.

Takou víry zmužilosti
horli, synu, pro Krista:
pak i tobě aureolou
za odměnu uchystá.

O nejsv. oběti mše svatě.

Podává: *Placidus B., ř. sv. B. (O.)*

Svaté přijímání a konec mše svatě.

Poslední hlavní část mše sv. počíná modlitbou Páně čili Otčenášem. (Pater noster.) Příčinu, proč právě tuto pokáváme se s modlitbou Páně, hledati sluší již v časech apoštolských. Sv. Jeronym vypravuje, že sv. apoštolové na rozkaz samého Pána a Mistra svého Otčenáš před sv. přijímáním se modlivali. A jest věru také Otčenáš velevhodnou přípravou k úkonu tomu svatému z příčin několika. Předně upomíná nás, že jako dítky Otce nebeského pozvání jsme k večerí té veliké (Jan 14, 16.), že však plni svatě bázně a uctivosti k Otci tomu dobrému, plni horlivosti pro čest jména jeho a úplně s ním i bližním svým usmítení, k stolu nebeskému přistupovati máme. Ve sv. přijímání »přichází

k nám knize království nebeského, poskytuje se duším našim »chléb nebeský,« silu chovající proti všem »pokusem« — samy milosti, o něž v Otčenáši prosíváme. Slušno tedy a náležito s hlubokou zbožností modliti se s knězem obětujícím modlitbu Páně a připravovati se k brzkému, neli skutečnému, tedy vždycky duchovnímu přijetí těla Páně. Návod k spasitelné pobožnosti této později podáme, tu chceme dříve promluvit ještě o jedné milosti, o níž prositi nutno ve chvíli, kdy u oltáře Páně zaznívají slova Otčenáše a poukazáním na svrchovanou potřebnost milosti té, k hojným a vroucím za ni prosbám zbožné věřící povzbuditi. Miníme dar pravé modlitby, milost, abychom se co nejvíce a nejhrohlivěji modliti mohli, tak

jak božské Srdece Páně si toho přeje a nám ubohým potřebno jest a spasitelné. Ovšem, dnešního dne podivné poněkud a ponižující náhledy panují jak o modlitbě vůbec, tak zvláště o těch, kteří v horlivosti jí se oddávají. Okolnost tato však znamením jest toliko **vyhynulé** bohužel **viry**, nikterak však důkazem, jimž by jakkoli vyvrácena byla užitečnost modlitby; nade všecku zajisté pochybnost jisto jest, že s dávnou zbožností také bývalé štěstí jak jednotlivců, tak celých říší a národů nadobro zmizelo. Než uvedme tuto raději slova zbožného spisovatele, jimiž předmět právě přítomné úvahy daleko lépe a neskonale důstojněji bude objasněn i doporučen, nežli by to mohla učiniti chudická slova naše. »Utíkej se ke mně v modlitbě svaté,« praví Pán, «v modlitbě naleznesh odpomoci v nouzi, lék pro všechny vady, pomoc k všelikému podniku, bezpečnou záruku setrvalosti, zkrátka všeho, cokoli ti prospěšno býti může.»

»Modlitba jest občerstvením těch, kteří lační a žízní po spravedlnosti, modlitba jest slastí duší čistých; modlitba konečně jest zaměstnáním a zároveň odpočínutím svatých. Modle se ctíš a oslavuješ mne a činíš na zemi, co andělé a svatí v nebi činí, co bude tvým pravým blaženým zaměstnáním po celou věčnost šťastnou.«

»Ó milostivý Pane Ježíši, Bože a Vykupiteli můj, sladko jako med jest, čemu mne učíš v modlitbě, jest balsámem pro srdce, naplňující je láskou k modlitbě. — Chci tedy dle možnosti trvati na modlitbách, chci modliti se v duchu, modliti se srdcem, modliti se ústy; ale pomáhej mi svou milostí. Prosím tě pro tvé nejsv. Srdece, uděl mi ducha modlitby, aby byla modlitba ve svém rozmanitém cvičení mým životem.«

»Nežádám od tebe mimořádných darů, neprosím za dar proroctví ani divučinění; uděl těch darů komukoliv; žádnému jich

nezávidím. Ale za jedno vroucně tě prosím, jednoho mi milostivě uděl: daru modlitby; dej mi tento dar, který pro mne jest více než všeliký jiný dar. V něm mám všeliké statky; v něm přístup k prameni všech statků; v něm klíč k svatyni Srdece tvého.«

Skončiv modlitbu Páně vždy více blíží se kněz okamžiku, kdy Pána pánův, Krále králův bude moci uvítati v křehkém, lidském srdci svém. Vzav tělo Páně do rukou rozlomí způsobu chleba, pod níž přítomen jest Kristus na oltáři, na tři díly, nejmenší pak částčku vpusť do kalicha se slovy: »Pokoje Páně budíž vždycky s vámi.« Na to bije se pokorně třikrát v prsa se slovy: »Beránku Boží...« (Jan 1, 29.), ku kterýmž slovům dvakrát přidává: »Smiluj se nad námi,« po třetí pak: »Uděl nám pokoje.« — Jaký význam toho všeho? otázka se zajisté mnohá? Rozlomení sv. hostie upomíná nás na smrt Ježíše Krista, při níž duše od přesvatého těla Páně se odloučila. Vpusťení pak těla Páně v kalich nejsv. krve jeho připomíná slavné jeho z mrtvých vstání, při němž tělo i krev opět se spojily, zároveň na mysl uvádějí, že ve sv. přijímání, nikoliv snad mrtvé tělo a mrtvou krev, nýbrž živého, z mrtvých vstalého Krista Ježíše přijímáme. A co říci o svatých slovech: »Beránku Boží« atd...? Obsahují vyjádření srdcejemné prosby za smilování a upevnění ve svazku svatého pokoje všeho pravověrného křesťanského světa. V následujících potom třech krásných a vroucích modlitbách ještě výrazněji projádřena jest prosba za pokoj a hodné, působivé přijetí těla Vykupitelova. Nelze zajisté než úplně očištěnému, s Bohem i lidmi smiřenému přistoupiti k účastenství těla a krve Boha Svořitele, Vykupitele i Posvítělitele. — V prvních dobách křesťanství každodenně přistupovali věřící ke stolu Páně, nyní, kdy poměry tak velké změny doznaly,

má každý křesfan alespoň **duchovní svatě přijímání** při mši sv. vykonati. A jest zajisté toto duchovní přijetí těla Páně velmi účinným prostředkem, kterým zachovali a udržeti si můžeme přítomnost Páně v duších svých. Od učitelů duchovního života zvláště tento druh pobožnosti se odporučuje, protože časté skutečné přijímání těla Kristova snadno vésti by mohlo k zevšednění.

Dvě pak hlavně věci vyžadují se k hodnému vykonání duchovního sv. přijímání.

Toužebná žádost spojití se s božským Spasitelem a pevná víra v pravou přítomnost jeho v nejsvětější Svátosti a důvěra, že on skutečně přítomností svou nás oblaží i posvěti.

V prvním požadavku vyslovena již také potřebnost úplné litosti nad hříchy a předsevzetí, výhost dáti náklonnostem hříšným.

K vykonání duchovního sv. přijímání použití možno slov modlitby následující:

Ó přelaskavý a dobrotivý Kriste Ježíši, já chudý a nuzný osměluji se přistoupiti ke stolu neskonaleho milosrdenství Tvého. Pevně věřím v pravou a skutečnou přítomnost Tvou v nejsv. Svátosti, a v nehlubší pokoře uznávám převelikou ochotu Tvou mne nehodného navštívití a se mnou se spojití. Ale palče na nehodnost svou a množství hříchů i provinění svých, neodvažuji se svátostně Tebe přijmouti; vyznávám se setníkem, jehož služebníka, jako mnoho jiných, vzdálen jsi uzdravil, že nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou. Očišť proto duši mou ode všech skvrn a provinění, uzdrav, lékaři nebeský, neduhy mé, vždyť Ty ve všemohoucnosti své je uzdravilí umíš i můžes a v neskonalé dobrotě své také uzdraviti chceš. Dejž, ó Ježíši nejsladší, ať přijmu pod-

statu a mocnost té Svátosti nejsvětější, kterou pro nehodnost svou ve skutečnosti přijati se neosměluji. Zavítej mi-losti svou do srdce mého, ozdob je zvláště touto ctností . . . (jmenujme tu ctnost, která nejvíce duši naší jest žádoucná) v brzku pak duši mou skutečným svátostným sv. přijímáním nasyt a občerstvi. —

Hojné milosti z toho duchovního sv. přijímání, jakož i ta okolnost, že pobožnost ta nemá žádných překážek, činí ji žádoucí a přístupnou každému. Vykonati ji můžeme ostatně nejen při mši sv., nýbrž i při každém klanění se nejsv. Svátosti a vůbec všude, kde nám nejsv. Svátost jest blízka.

Pro sv. přijímání slušno a náležitě Bohu vroucí díky vzdávati, což činí kněz obět nejdražší přinášející veršikem Pisma sv. »Post communio« zvaným jakož i »posledními modlitbami«, jejichž počet řídí se dle množství kolekt a sekret. V modlitbách kromě diků vyjádřena jest také prosba za požehnání a hojné i působivé účinky sv. přijímání. Pozorně a zbožně sledující celý průběh mše sv. neopomeňme ani tentokráte zbožných úmyslů svých k modlitbám církve sv. připojiti!

Slovy »Ite, missa est« (Jděte, mše jest t. j. ukončena) oznamuje kněz konec nejsv. oběti novozákonné. V nejstarsích dobách církve věřici skutečně po tomto ohlášení se rozcházeli; později však, kdy nepřístupováno již každodenně ke stolu Páně, připojeny byly ještě tři části: Proba k nejsvětější Trojici, aby obět nejsv. před tváří Boží milosti nalezla a nás s Bohem smířila, požehnání, které kněz ve jménu Otce, Syna i Ducha sv. lidu udílí, a poslední evangelium, které tvoří začátek evangelia sv. Jana (kap. 1, 1—14).

Kněz, přijavši tělo Páně, zehná

lid před rozchodem, pamětliv příkladu pravzoru svého, Krista Pána, který také učenníkům svým poželal, dříve než k Otci svému na nebesa vstoupil. (Luk. 24, 50.)

Poslední evangelium zvěstuje neskonale lásku Ježíše Krista k nám lidem, kterou tím na jevo dal, že s nebe na zem sestoupil, člověkem se stal a v podobě lidské mezi námi meškal, aby těm, kteří uvěří v něho, synovství Božího vydobyl. Ve mši svaté prokazuje nám Spasitel náš tutěž lásku, neboť při proměňování pokaždé snižuje se k nám, přebývá pod nepatrnými způsoby chleba

a vína i poskytuje těm, kteří jej pod svátostnými způsoby hodně přijímají, záruky života a slávy věčné.

Když pak náležitě obcovavše oběti nejsv., k odchodu z domu Božího se strojme, pokloňme se naposled Pánu svému Nejvyššímu, řkouce se zbožným Simeonem: »Nyní propouštíš, Pane, služebníka svého, podle slova svého v pokoji; nebo viděly oči mé spasení tvé, kteréz jsi připravil před obličejem všech lidí k slávě lidu svého.« Tak oběť naše Hospodinu příjemnou se stane a oko Boží se zalíbením spočine na nás.

Různé zprávy a drobnosti.

Zázraky sv. Aloisia. »Kromě otčiny,« praví p. Healy Thompson, životopisec sv. Aloisia, »a Florence, kde byl velmi dobře znám, a konečně jeho hrobu v Římě, kdež není místa, na němž by nebyl sv. Alois hluboce uctíván, nebyla moc jeho stkvěleji ukázána než ve Valtellinu. Úcta k němu vzala začátek z okolnosti velmi jednoduché. V září r. 1607. chystal se msgr. Peranda, arcikněz z Bormi, na cestu, aby slavil jeden ze svátků Panny Marie, a cestoval ve společnosti P. Carrary. Rozmluva jejich náhodou přišla na svatost sv. Aloisia, jenž byl roku předešlého prohlášen za blahoslaveného. Perandův zájem byl vzbuzen a při rozchodu se svým společníkem s radostí přijal od něho životopis světce. Na cestě k domovu zastavil se na Pontě v domě kněze, jenž ho tak snažně prosil, aby mu půjčil tu knihu, že ji v jeho rukou zanechal. Výpomocný kněz, Mikuláš Longhi, jenž žil v blízké vesnici, přehlédnuv několik hlav té knihy, hned byl všecek rozohněn úctou k sv. Aloisovi. Vlastní rukou napsal krátký obsah díla a vrátil se ku svým farníkům se svým pokladem, a byl to poklad, jakého by ne-

mohl za peníze koupiti. Od té doby dobrý kněz vždy mluvil o světci jak veřejně tak soukromě, a půjčoval kromě toho onu knihu, jež chodila z ruky do ruky, až farníci naplnění byli úctou ku knězi, až úcta rozšířena byla po celém Valtellinu. První zázrak stal se v prosinci téhož roku, po němž jich následovalo více; zázračná však uzdravení začala se náramně množiti, když Longhi dostal od jezuitů z Comu obraz světčův. Ještě než mohl být obraz v kostele umístěn, stalo se první uzdravení, a za čtyři leta stalo se 132 dobře osvědčených zázračných uzdravení.«

Podali jsme svým příznivcům obraz, jak úcta k sv. Aloisui byla rozšířena. To vám má být pomoci, abyste si mohli utvořiti dobrý úmysl pro tento měsíc. Umiňte si, že nechcete, buďeli to možno, ani jeden dobrý skutek vykonati bez upřímného a vroucího přání, cítiti totiž a následovati sv. Aloisia.

Prohlášení blahosl. Margarety Marie za svatou. Veliký rozruch způsobil nedávno v Římě zázračný případ, jenž dostatečně osvědčen mohl by urychlití oče-

kávané prohlášení blah. Margarety Marie za svatou. Jistý slechtic z okolí Neapole, jménem hrabě František de Fusco z Torre Annunziaty, byl uzdraven její přimluvou od nemoci, již všichni lékaři uznali za nezhojitelnou. Hraběnka vysílala s mnohými od rodiny odvislými po nějaký čas prosby k božskému Srdci za uzdravení hraběte, jenž sám vždy býval horlivým rozšiřovatelem účty božského Srdce. Když tak hraběnka celou duši svou před Bohem vylila, ráčil se jí Spasitel zjevit a ukázal své božské Srdce, provázen jsa blahosl. Margaretou Marií. Jediná slova, jež nás Spasitel pravil, byla: »Žádám, a by byla Margareta Marie oslavena.« Můžete si lehkou představit, jak vroucné pobožná hraběnka a celá rodina výslovněmu tomuto přání božského Spasitele se poddaly. A hle, nemocný, jenž právě v tu dobu zápasil se smrtí, a zdálo se, že jen krátký čas k životu mu zbývá, okamžitě se uzdravil a nabyl najednou po smrtelné nemoci úplného zdraví.

To je zpráva, jež nás došla; podrobnosti její zaznamenané od tchána hraběte p. Bartoloměje Longa poslány byly do Říma. Obvyklý právní proces není ještě ukončen, ještě není vydáno rozhodnutí, avšak zde jest všeobecné mínění, že záležitosť blah. Margarety Marie vstupuje do třetí a poslední instance.

Lurdy. Minulého roku v září sešlo se při národní pouti 30 lékařů v Lurdech, aby na základě nejnovějších výzkumů lékařství a vědy zkoumali zázračná uzdravení, která se stala před jejich zrakoma. Zmíníme se jen o jednom případě, aby čtenáři naši tím pevněji doufali v Matku Boží. Pierre de Rudder spadl před osmi lety se stromu a zlomil si nohu. Dolní část zlomené kosti nespojila se s horní, ano obě části byly od sebe 3 centimetry vzdáleny, a mezi nimi kvasila rána. S velikou námahou pomocí berly dovedl se k zázračné soše nejbl. Panny.

Modlil se vroucně a za chvíli vstal a byl zdrav. Odloučené části zlomené kosti se zase spojily, rány zmizely, jen malá jizva naznačovala místo zlomeniny. Lékař Dr. Affenaer, prohlédnuv uzdraveného člověka, musel zvolati: »Vy jste uzdraven, kost jest úplně zahojena; všechny prostředky lékařské byly marny, ale tu učinila nejbl. Panna, čeho lékaři nedovedli.« — Noviny »Journal des Lourdes« zvěstují následující z Ozzano, v provincii Bolognské v Italii: Rád bych vám sdělil milost, které jsem dosáhl na přimluvu nejbl. Panny Marie Lúrdské. Kněz Alfonso Maria Pagani, 30 let starý, dostal v lednu 1890 silnou influenci. Nedbaje toho konal své kněžské povinnosti dále, až na slavnost Očistování Panny Marie onemocněl zápalem plic. Přes všecko lékařské ošetřování stoupala horečka co den více a šestého dne byl již v nebezpečí jisté smrti. Tu jsem za přítele svého před sochou nejbl. Panny Marie Lúrdské sloužil mši sv. a dal jsem konati po 3 dny veřejné modlitby, a přece 9. dne řekl lékař, že již není žádné naděje. Ta zpráva mne velmi zarmoutila, neboť jsem milého přítele vroucně miloval. »Ó přesvatá Panno Lúrdská,« tak zvolal jsem z hloubi srdce, »nedopusť, aby přítel můj umřel!« A nemocný vzdychal: »Nejsv. Panno, zachraň mne! Já jsem ke cti tvé pracoval, co jen jsem mohl. Vypros mi zdraví od Syna svého, Jezu Krista!« Kněz Pagani skutečně 4 léta rozšiřoval účtu nejbl. Panny Marie Lúrdské. Jakožto poslední lék radili mu lékaři vlažnou koupel. Nemocný cítil, že mu lépe, horečka se zmírnila a dne 11. února, ve výroční den prvního zjevení v Lurdech, úplně přestala. Brzy na to sloužil uzdravený kněz mši sv. na poděkování nejbl. Panně Marii Lúrdské.

Ingolstadtská mešní jednota. Nikdy před námi život spolkový tolik nezkvétal, jako za doby naší. Tisícové stále nových

spolků povstávají k účelům zlým, ale také k účelům zuselechťujícím, dobrým. Na velikém stromu utěšených družstev řeholních, dobročinných, podpůrných, charitativních, v církvi katolické neposlední haluzi jest také jmenovaná mešní jednota. (Ingolstädter Messbund.) Jak veliké jest účastenství při ní, jež úcty neposkvrněné Bohorodičky a vzájemnou pomoc v životě, při smrti a po smrti domáhati se snaží, z toho vysvitá, že od 1. října 1889 do 1. října 1890 na 35.000 nových členů k ní přistoupilo, a že nyní čítá vřbec asi půl milionu živých členů ze všech dílů světa. A poněvadž každý člen dle stanov povinen jest každého roku v určitý den jednu mši svatou na úmysl jednoty buď sám odsloužiti aneb odsloužit dáti: slouženo bývá denně 1300—1400 mší svatých na oslavu Boží, čest Bohorodičky a pro blaho živých i mrtvých spoluůdů! Mám za to, že skvělé postavení katolické církve v německé říši, většinou protestantské, z nemalé části počítati sluší také za zásluhu jmenované jednoty, a že nejdůstojnější pp. biskupové rakouští nařizenou pobožností před volbami jen cestu nám naznačili, kudy bychom se též k lepšímu postavení ubírali měli. Třebas že modlitby naše nebyly tentokráte vyslyšeny tak, jak jsme se snad nadáli: zajisté že nezůstaly bez povšimnutí u přelaskavého Srdce Páně! Ba snad právě bylo třeba částečného pokoření, aby — až nynější zástupcové (?) našeho lidu přivedou se ad absurdum — pak mohlo nastati tím spíše povýšení. Po Golgotě — alleluja! Za našich dnů, kdy poměry tolik jsou neustálené, a fundace na věčné (?) časy

z rozličných příčin málo se zamlouvají: jest členství v jednotě mešní zajisté prospěšnější než fundace. Také mohou členové jednoty hojně čerpati z pokladnice církve pode jménem odpustků. Za tou příčinou dovolují si všechny milé katolické křesťany, zejména však velebné duchovenstvo k této výhodné jednotě poukázati, tolik ještě dokládaje, že každý člen věnuje také ročně nějakou částku peněžitou k potřebám jednoty (1 zl. 60 kr. jednou pro vždy to již správi!); že veškeré zprávy jednoty se týkající vyřizuje dp. P. Valerian, kvardian ve františkánském klášteře v Ingolstadtu, v Bavořích (sídle jednoty), jenž nemajetným i stipendii vypomáhá, a že jednota má mimo jiné také schválení nejd. bisk. konsistoře v Hradci Králové.

Krásný obyčej křesťanský panuje dósud při královském dvoře ve Španělich o velkém pátku. Královský dvůr obcuje všem obřadům církevním sv. téhodne v královské kapli zámecké. Na velký pátek každého roku děje se v oné kapli před uctěním sv. kříže dojemný obřad. Představený kaple kněz předstoupí před krále (nyni před královnu) a podá jí černou stuhou obtočené listiny a promluví ku královně: »Seňora, dá Vaše Veličenstvo těmto odsouzeným milost?« Načež královna povýšeným hlasem odvěti: »Dám jim milost, aby Bůh také mně byl milostiv!« Podané listiny jsou rozsudky smrti. Letos obdrželo takto milost devět zločinců. Na to následuje uctění sv. kříže, jehož se kromě duchovenstva král i královna, princové i princezny, palácové dámy a jiné nejvyšším kruhům příslušící osoby, sučastňují.

Zprávy z misí katolických.

Tongking. Apoštolské vikářství v Tongkingu. P. Maximus Fernandez z řádu sv. Dominika podává svému P. provinciálovi zprávu o pokroku a stavu církve v Tongkingu:

•Raduji se z pokroku, jaký naše sv. náboženství zvláště v provincii Hung-yenu činí. R. 1889. měli jsme 470 nově-obrácených, již přijali svátost křtu. Letos jich bude mnohem více. V září zdržel se u nás apóst. vikář asi týden a udělil 1200 osobám svátost sv. břimování, z nichž 150 napřed bylo pokřtěno. R. 1888. dostalo se náboženství katolickému přístupu do 4 úplně pohanských osad, mezi nimiž zasluhuje Lunxa zvláštního povšimnutí. V červenci prosilo asi 100 obyvatelův oně osady za připuštění ku křesťanství, načež jsme jim hned poslali katechistu, jenž se měl o pravosti úmyslu přesvědčiti a dle potřeby třeba hned vyučování započítí. Muži, ženy a dítky v krátké době uměly katechismus, litanie a jiné modlitby důkladně, a již 13. ledna, když jsem po prvé osadu navštívil, udělil jsem 65 osobám svátost sv. křtu a ostatní jsem odkázal na příští návštěvu. Tak roste poněmhu počet křesťanů. K rozšiřování náboženství mezi tamějšími pohany přispěl hodný, zkušný a rozumný stařec, jenž s velikým zápalem začal se učiti pravdám našeho náboženství; nežli však mohl křest sv. přijati, těžce onemocněl, a jelikož na uzdravení nebylo žádné naděje, byl pokřtěn od katechisty, načež pokojně zemřel.

Jak jinde tak i nám jest mnoho překážek překonati. Uvedu dva příklady.

Naproti Ngok-Duongu leží ostrov se 4 nebo 5 osadami; z jedné se hlásilo asi 60 osob ku křesťanství a žádalo obec o místo ku stavbě kaple; jelikož žádost jejich byla spravedlivá, nemohli představení, již jinak křesťanům odpor činí,

odepřít. Tehdy však se vrátil do dědiny muž, jenž býval sluhou u francouzského námořního důstojníka a považoval se za hlavní osobu v obci. Ten přemluvil představené, aby křesťanům místa stavebního nedávali a ničeho se nebáli, on že všechno spraví. Představení rádi, že nemusejí křesťanům ničeho dáti, darovali stavební místo onomu muži. Ten pak se odebral ještě s dvěma společníky do Hanoje a vypravoval svému dřívějšímu pánu, že v jeho obci se nalezá několik námořních loupežníků, kteří celý ostrov pustoší. Lehkověrný důstojník zpravil o tom své představené, již hned vyslali dobře vyzbrojenou loď na ostrov, aby se loupežníků zmocnila. Udavači byli na lodi a chtěli vznešené katechumeny zajati. Ale člověk míní — Pán Bůh mění. Velitel lodě, muž rozumný, jenž znal úskoky Tongkiňanů, zajel napřed, aby se neukvapil, ačkoli musel okolo ostrova plouti, do Hung-yenu a oznámil tamnímu residentovi, jaké má rozkazy od svých představených; když pak tento uvěřiti nechtěl, že by na ostrově nějakí loupežníci se nalezali, pravil velitel: »Mám na lodi tři muže, již nám to oznámili.« — »Přiveďte je sem,« pravil resident, »uvidíme, jak se věci mají.« Při výsledku však přišli udavači do takých rozpakův a tak si odporovali, že velitel lodě seznal jejich podvod, a proto je zanechal residentovi, jenž je odsoudil na rok do žaláře a k pokutě 100 pezů. Za několik dní došel do dědiny vládní rozkaz, aby představení odevdzali křesťanům stavební místo.

Jiný případ.

Asi před rokem chtěl bývalý podprefekt se svou ženou a třemi syny státi se katolíkem; jelikož matka jeho mladšímu jeho bratru pozemek neprávem přiřkla, myslil jsem, že podprefekt jen proto se chce státi křesťanem, aby naší pomocí

práva svého na pozemek nabyt. Když však po celý rok modlitbám pilně se učil, na mši sv. chodil, pohanské předměty ze svého domu odstranil, napomenul jsem ho konečně, aby se svým bratrem snáselivě žil a od pře upustil, což mi přislíbil, načež jsem ho pokřtil. Pokud byl katechumenem, nebylo proti němu žádné žaloby. Ale několik dní po přijetí křtu žalovali ho představení obce, bratr a 80letá matka u mandarinů, že svou matku tupil, bil a z domu vyhnal, a při-

ložili žalobě značnou sumu peněz, aby ho přísně potrestali. Jest to za mého 19letého pobytu v Tongkingu první případ, že matka své dítko žaluje; na žalobě není ostatně ani slova pravdy, neboť když matka viděla, že syn její se chce státi křesťanem a všechno pohanské z domu odstraňuje, sama se vystěhovala k mladšímu synovi. Náš novověřec byl tedy uvězněn a bit, aby na něm vynutili nějakého přiznání, on však zůstal pevně při své výpovědi, že své matce nikdy

Mláď sv. Aloisia.

ani slovem ani skutkem patričné úcty neoděpěl, a že vlastně jen proto jest obžalován, poněvadž se stal křesťanem. Musím podotknouti, že poranění rodičů dle tannho zákona se trestá smrtí a že se strany rodičů dostačí jednoduchá žaloba bez důkazův a beze svědků, jelikož zákon předpokládá, že rodičové nikdy dítko své bezprávně neobžalují. Stalo se pak náhodou, že jsme, náš apošt. vikář a já, v Hung-yenu se sešli. Tamější mandarin spravedlnosti, jenž nám byl nakloněn, navštívil apošt. vikáře, při-

čemž se mu o té záležitosti zmínil, pravě, že musí obžalovaného odsouditi. Apošt. vikář prosil mandarina, by odložil pronesení rozsudku, a tak se stalo, že po nějakém čase byl propuštěn na svobodu. Brzy však zadali jeho protivníci novou žalobu u francouzského residenta v Hung-yenu; když jsem se o tom dověděl, vložil jsem residentovi, jak se věci mají, načež on žalobu ani mandarinům nezaslal.

Před několika měsíci byli guvernér a mandarin spravedlnosti, kteříž na nás

křesťany nějaký ohled brali, odvolání a novými nahrazení, z nichž zvláště mandarin spravedlnosti s radostí a ochotou žaloby proti křesťanům přijímá, a proto pohané staré pře opět obnovují.

Území naše mnoho utrpělo válek a ještě nyní semotam bojují tlupy povstalců proti Francouzům; požáry a plnění jsou na denním pořádku. Povstalci berou dobytek potřebný k polní práci a vše, co se jim naskytne. Jim se opráti nelze, neboť jest jich značný počet a

mají evropské pušky. Končím a odporučuji sebe jakož i všechny správé mé svěřené křesťany Vaší modlitbě.

Afrika. Apostolské vikářství ve svobodném státu Oranje. Přišla nám zpráva z Romy v zemi Bazuto o misionářské činnosti, již se vyznamenal řád Oblatů neposkvrněné Panny Marie v jižní Africe. Napřed několik slov o řádu tomto jakožto méně známém.

Roku 1816. shromáždilo se kolem biskupa marseilleského, Eug. de Mazenod,

Smrt sv. Aloisia, r. 1891.

několik mladíků odhodlaných věnovati se pod vedením velezasloužilého pastýře skutkům dobročinným, t. j. podporovati chudě a opuštěné. Biskup sepsal pro své spolupracovníky řeholi, jež byla schválena od sedmi jiných biskupů. První působisti mužů těchto byla Provence, a proto se též nazývali »misionáři z Provence neb Oblati sv. Karla.« Již roku 1826. dostalo se jim hojného uznání; Leo XII. totiž schválil jejich řeholi, přijal je do počtu approbovaných řádův, udělil jim zvláštní práva a dal nové jméno. Od té

doby se nazývají »Oblati neposkvrněné Panny Marie.«

Brzy rozšířil se řád tento; misionáři odebrali se na Korsiku, do Anglie, Škotska a Irska, na to roku 1847. i do Ameriky, kdež zvláště v severní Americe ve Spojených Státech, v Kanadě a Columbií mnoho misionářských stanic založili. V Asii jest ostrov Ceylon, v Africe pak území Kaffrů, Zulů, svobodný stát Oranje, republika transvaalská atd. pod jejich správou. Jeden arcibiskup, jedenáct biskupů, všichni z tohoto řádu, věnují

svou činnost misionářskou spásе duší. Účel řádu jest: nejen chudé a opuštěné podporovati, nýbrž slovo Boží pohanům hlásati a je na viru katolickou obracetí. Brzy však nastalo proti řádu tomuto, jakož i jiným pronásledování, tak že musel své ústavy do Holandska, Irska a Italie přeložiti. V Holandsku založil v Heeru juniorát pro německé hochy, kteříž by se pak věnovali stavu duchovnímu. Pro veliký nával chovanců byl ústav přeložen do Valkenburgu a jmenuje se »dům sv. Karla« Roku 1889. připravovalo se v něm 130 chovanců k činnosti misionářské. Kromě kněží má řád i laiky, kteříž po odbytém noviciátě do různých stanic misionářských bývají posíláni.

P. Cretinon píše místořídíteli ústavu Valkenburgského: »V Romě, 16. července 1890. S radostí chci vyhověti přání vašemu a podati krátký nástin činnosti naší v zemi Basuto. Jak vám známo, převzala naše kongregace na prosbu Propagandy misie v jižní Africe. Hned po svém příchodu roku 1852. chtěl se apoštolský vikář msgr. Allard odebrati ke Kaffrům; výpravu pak podnikl r. 1856: s několika spolupracovníky. Po pětiletém namáhání nedocílili žádných úspěchův, a msgr. Allard přeložil misie na jiné místo, kdež se dalo lepšího přijetí očekávati; avšak ani zde v zemi Bazuto po delší dobu nebylo pozorovati žádných účinků naší činnosti, a již ozývaly se hlasy, abychom tyto zatvrzelé pohany opustili a jinde viru Krista hlásali. Apoštolský vikář odvětil: »Nikoliv, takového kroku po druhé již neučiníme, nýbrž zůstaneme zde, a Bůh práci naší jistě požehná.« Zůstali jsme. Po 12—15leté namahavé práci měli jsme již slušný počet křesťanských rodin a v posledním desetiletí dodělali jsme se značných úspěchů. Naše misie má 12 stanic, v každé školu, 11 kněží, 7 laiků a 30 sester. Msgr.

Gaughran, jemuž se dostalo novězřízeného vikářství ve svobodném státě Oranje, chce zaříditi novou školu, v níž by se Kaffři učili různým řemeslům jako: zednictví, stolarství, kovářství, sedlařství atd. Od vlády dostalo se mu podpory 1200. liber šterlinků; nemáme však dosud žádných učitelů.

Země Bazuto jest jaksi středem našich misii. Zvláštní poměry země jsou na jedné straně překážkou pokroku, jakýž by naše náboženství tam činiti mohlo, na druhé však straně vtiskují obráceným známkou trvanlivosti a pravosti úmyslu. Jihoafrické Kaffry možno rozdělití ve čtyři třídy: 1. Svobodní, neodvislí, divocí Kaffři pod neomezenou vládou svých náčelníků žijí bez vselikeho spojení s Evropany. 2. Kaffři pod anglickým protektorátem, jimž vlada anglická označí území k bydlení. Tito bývají v dědinách, z nichž do města nebo do dolů chodí, aby za mzdu pracovali, nebo bývají v ležení poblíž měst Evropanů, v nichž jakožto sluhové nebo náděnníci slouží. 3. Kaffři, kteříž jistý pozemek obdělávají, nemajíce práva jinde se usaditi nebo pozemek vlastní si zjednati. 4. Kaffři, kteříž mají vlastní území, v němž žádný Evropan usaditi se nesmí; tito zachovávají zvyky a obyčeje svého kmene. K této čtvrté třídě patří obyvatelé Bazuta, u nichž se též nalézají zástupcové všech afrických Negrův. Obrácení divochů potkává se s úspěchem, méně však se daří obrácení Kaffrů, kteří žijí při městech, neboť špatný příklad a nemravnost Evropanů má na ně velký vliv. Bazuto náleží Angličanům, má však své vlastní náčelníky, své vlastní zvyky a obyčeje, a jest v živém spojení s mnoha jinými kmeny; řeč jest těž, jak některých kmenů na Zambezi. Kultura evropská má snadnější přístup a stálejší trvání než jinde. Kdežto Zulu odbyv si svoji posluhu, hned za městem kalhoty, jež

musil v městě nositi, svléká, nosí obyvatelé Bazuta většinou oblek evropský, nikoli však proto, že by to činili k vůli Evropanům, nýbrž proto, poněvadž již úplně tomu navykli.

Máme teď velikou nouzi o kněze. katechisty a laiky pro školy a řemesla. Vy, důstojný pane, jenž vzděláváte mladiky na misionáře, vypravujte jim o naši nouzi, o nedostalku kněží a i jiných potřeb. Kéž by se vám podařilo vzbuditi účastenství pro naši jihoafrickou misii u mnohých!«

Přední Indie. Biskupství Allahabad bylo řádu Kapucínův odevzdáno a P. Jan Baur doporučuje je dobročinnosti čtenářů:

•Naše severotyrolská provincie dostala od S. C. de propaganda fide zvláštní distrikt ku vzdělání a rozšiřování víry katolické, a sice v přední Indii v biskupství allahabadsském. Území ono leží jižně od Nepalu a čítá 10 milionů obyvatelů, z nichž jest jeden milion mohamedánů, 2100 katolíků, 500 protestantů, ostatní jsou bramáni. Obyvatelstvo mluví jazykem hindostanským, někteří anglickým, podnebí jest tropické. V celém distriktě máme tři hlavní stanice: Bettiah, Choreeh a Chaknee, některé pak menší, kamž ob čas docházíme. Stanice Bettiah byla založena roku 1738., když deset misionářů kapucinských do Tibetu se ubíralo. Tenkrát uzdravili nemocnou osobu, s rodinou panovníkovou příbuznou, a kníže chtěl, aby tam byla založena misie. Když pak dostal povolení od propagandy, navrátil se roku 1746. P. Josef Maria z Garignana do Bettiahu; od té doby spravovali misii onu kněží italsí z našeho řádu; katolíků čítá 1500. Choreeh založeno od křesťanů roku 1769., kteříž s misionáři utekli před pronásledováním krále nepalského. — Chaknee založeno teprve r. 1883.; misie koupila pozemky a usadila tam rodiny

křesťanské, jež si v sirotčinci vychovala. Avšak nejen že pozemky se musejí rodinám zadarmo dáti, i o ditky musíme se starati; potud běhají naží, pokud nedostanou od misie obleku. Jaké výlohy potřebujeme na školy a učitele, ačkoliv se nám dostává nějaké podpory od anglické vlády. Co nás stojí sirotčince, nemocnice a výbava pro sirotky! Není tedy divu, že ubohý představený našich misionářů neví často, které potřeby nejdříve uhraditi. Avšak misionáři proto neklesli na mysli, nýbrž pracují bez ustání, doufajíce, že Pán vinice jich práci požehná, že je neopustí, nýbrž dá dobrá vnuknutí dobrodincům, aby misionáře podporovali materiálně a pak modlitbou.«

Japonsko. Dle výroční zprávy misionáře P. Vigrouxa byl v distriktu Tokio udělen 377 osobám sv. křest. Porovnáme-li počet tento s lety předešlými, zdá se býti výsledek méně příznivý. Příčina toho není však nedbalost katechistů, nýbrž všeobecné napjetí a rozčilení při velikých převratech politických, jež odvrací pozornost obyvatelstva od zájmů náboženských. Slovo Boží bylo tak hlášáno jako jiná léta, a možná, dáli Bůh, bude práce katechistův odměněna v čase příhodnějším. Během minulého roku uděloval apošt. vikář v severním Japonsku svátost sv. biřmování. Msgr. Osouf přibyl v červnu do Chiby, pak do Šimachi, kdež se zdržel 10 dní. Další osada byla Išibaši, kdež mají křesťané jen malou modlitebnu; zde navštívil též malý křesťanský hřbitov. Na to cestoval do Šimodata a Mita, dvou měst, v nichž se jen skrovný počet křesťanův nalezá. Obyvatelé této krajiny jsou divocí a velmi bojovní. Až se počet křesťanův v Mitu rozmnoží, bude nám snad možno vystavěti jim nějakou kapli a obydli pro misionáře. Mito jest sídlo prefekta pro kraj Ibaraki a středem několika důležitějších měst. V Mitě ukončil

msgr. Osouf svou visitační cestu. Na konec ještě krátký příběh, jenž by mohl mnohého zajímati. Blíže Asikagy byla privátní škola, v níž vyučoval křesťanský učitel; pokud býval pohanem, vedl život neřestný; po svém obrácení byl jedním z nejhornlivějších křesťanů, ano vyučoval dívky, jež školu jeho navštěvovaly, ve sv. náboženství. Učitel tento těžce se roznemohl a přál si, by mohl být zapatřen svátostmi umírajících. Tu se stalo, že jsem přišel do Asikagy, nemaje žádné zprávy o nemoci učitele. Když jsem o těžké jeho nemoci zvěděl, spěchal jsem k němu a udělil mu svátosti umírajících; na to mi bylo odcestovati. Za dva dni přišel jsem opět, a tak se

vyplnila předpověď učitelova, že neumře, dokud se misionář nevrátí. Když mne uviděl, pravil: »Teď mohu umřítí« a za hodinu usnul v Pánu. Žáci Kavsumiho — tak se jmenoval učitel — po celý čas ho ošetřovali a u něho bděli, pak nesli, ačkoliv pohané, jeho rakev na hřbitov asi hodinu vzdálený. Takové příklady dětské vděčnosti jsou dosti časté.

V celé misii severního Japonska bylo loňského roku: Křtů dospělých 1289, křtů pohanských dětí 571, křtů křesťanských dětí 292, obrácení jinověrců 26, sv. biřmování přijalo 388, Svátost oltářní v čas velikonoční 3314, poslední pomazání 111, svátost stavu manželského 101.

„Katal. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Ze Frýdku a okolí. Nejsv. Srdci Pána Ježíše, zřídla všech milostí, vzdává vice ctitelů jeho veřejné díky za obdržené důkazy jeho milosrdenství, po vykonaných devítidenních pobožnostech, v duševních i tělesných potřebách, jako: navrácení zbloudilých na cestu pravého pokání, za šťastné vyřízení důležité záležitosti, za odstranění velkých překážek ohledně pouti do Říma, za uzdravení v nebezpečné nemoci. Taktéž vroucí díky buďtež vzdány Panně Marii bez poskvrny počaté za uzdravení po vykonané pobožnosti k Panně Marii Lúrdské a užívání vody z pramene v Lúrdách prýstičiho. »Kéž by všichni duševně i tělesně skličeni utíkali se k Srdci Pána Ježíše a k Panně Marii, a zajisté našli by úlevu a potěchu ve svých tísních!« Bylo to 13. září 1889, kdy kněz N. povolán byl k těžce raněnému mladému nádeníkovi F., aby mu udělil svátost posledního pomazání, neboť při budování školy cihlou na jeho hlavu spadlou raněn bez vědomí do nemocnice dopraven byl, dle úsudku lékaře v krátké době neštěstí

podlehne. Všechno namáhání jej k vědomí přivésti zdálo se býti marným, a přece jednalo se tu o duši nešťastného, by s Bohem smířená na věčnost se odebrala. Za tou příčinou vzal onen kněz a obsluhující milosrdné sestry své útočiště k Srdci Pána Ježíše, a jejich naděje nebyla sklamána. Neboť kněz upamatovav se na ono deváté příslibení Srdce Pána Ježíše blah. Marii Markétě Alacoque daný: »I těm domům požehnám, kde obraz Srdce mého vystaven a ctěn bude,« položil obrázek zraněného Srdce Pána Ježíše na srdce těžce dýchajícího. A hle, nemocný na to hluboce si oddechnul, ruku svou až posud bezvládnou k čelu a k očím pozdvihuje, jakoby se ze spánku probírat chtěl. Od té chvíle nabýval víc a více vědomí, tak že svátostmi umírajících zapatřen býti mohl. Při tomto náhlém obratu vyhrkly slzy vděčnosti okolostojícím a jednohlasně pronesli úsudek, že Srdce Pána Ježíše pomohlo a v tomto případě své příslibení splnilo. Za onen důkaz nesmírné dobroty Boží vzdává onen kněz, ačkoliv

opozděn, své vroucí díky Srdci Pána Ježíše s prosbou na všechny ctitele, by sobě obraz Srdce Pána Ježíše a nejčistšího Srdce Marie Panny zjednali a po církevním posvěcení ve příbytku svém utvářeli především v nastávajícím měsíci, jenž božskému Srdci zasvěcen, kratičkou měsíční pobožností vykonávali, což jim odměněno bude časné i věčné, neboť ono jest jedinou spásou v životě i ve smrti všem v něho doufajícím. *J. T. A.*

Z Celovce. Již od několika let konám častěji devítidenní pobožnost k přesvatému, laskyplnému Srdci Páně; zvláště pak, když doby vážné, důležité, zkoušky trpké naléhají, tu utíkám se vždy k onomu prameni milostí, který nikdy nevysychá, a vždy na mocnou přímluvu neposkvrněné Panny, sv. Josefa a sv. Jana Nep. toho všeho, zač prosím, dostane se mi v mife svrchované. A tak i letos. právě nyní dosáhl jsem tolik milostí, že kdybych tisíc jazyků měl, dosti bych Pána neoslavlil; kdybych tisíc srdcí měl a všechna je nejsv. Srdci obětoval, ještě bych dosti nevěnoval za tu lásku božského Srdce Páně k nám. Ano, tu musím opakovati, co mnozí svatí o přesvatém Srdci Páně propověděli, rkonce, »že Srdce Ježíšovo lidí až přes příliš miluje.« Ano, jest tomu tak! A proč vlastně blahoslavím tak toto převelebné Srdce Páně? Pro milost, že tak záhy, již ve třetím roce studii theologických povolal mne ku stavu kněžskému, že z milosti jeho stal jsem se jeho sluhou při oltáři. A není to milost veliká, takovou důstojností býti obdařenu a smět denně v rukou svých chovati nejsv. tělo Páně a tak opětovatí to, co druhdy přecistá Panna a panický pěstoun v Betlémě konali, chovajíce na loktech svých božské dítko. Ó tisícere díky za tyto milosti dle slibu svého vzdávám převelebnému Srdci neposkvrněné Panny, sv. Josefu a sv. Janu Nep., vybijeze tím každého, kdo jakékoli

má potřeby, na koho strastí a soužení jako mraky a přivaly vod se valí, aby jen s plnou důvěrou utikal se k nejsv. Srdci, kdež jistě pomoci a potěchy dojde. Ano, jsouli naše prosby hodně vroucí, tu nemůže pomoci odepíti, ba neodepře jich přesvaté Srdce, jež si nařikalo blah. Marii Markétě Alacoque na to, že Srdce jeho musí trpěti pro hojnost milostí, jež v něm jsou skryty, jelikož není těch, kdož by jich přijali. Ó prosme! Kdo z nás může říci, že by něčeho nepotřeboval, že by milostí nepostrádal? Pročež s důvěrou jdi každý ku zdroji milosti, k němuž každý přístup má volný, kamž nebrání ani nízkost stavu nebo povolání!

Novosvěcenec.

Od Pernštýna. Jistá paní vzdává božskému Srdci Páně a neposkvrněnému Srdci Marie Panny srdečné díky za vyslyšení v jisté velice důležité záležitosti a povzbuzuje každého, by v úzkostech a trampotách k božskému Srdci Páně se utíkali.

T. B.

Od Hranic. Nejvroucnější díky božskému Srdci Páně a přesvatému Srdci Panny Marie za mnohá prokázaná dobrodini na přímluvu sv. Josefa. *J. M.*

Z Olomouce. Vzdávám díky nejsv. Panně za pomoc, mi v důležitých dvou okamžicích poskytnutou. Zapomněl jsem na daný slib, že uveřejním díky za pomoc její, abych rozmnožil důvěru v pomoc její a účtu k ní, a děkuji proto i božskému Srdci Páně, že jsem byl upomenut na slib učiněný.

J. K.

Ze Staré Vsi. Neduhem plícím stížen utíkám se k božskému Srdci Páně a prosím ctitele téhož nejsv. Srdce o přímluvu za mne v devítidenní pobožnosti mé. *F. Z.*

Z Kroměříže. Tisícere díky vzdávám božskému Srdci Páně, nejčistšímu Srdci Panny Marie a sv. Josefu za uzdravení z dlouhé churavosti. *M. K.*

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Hojnost zpráv objevilo se poslední dobou o osobě sv. Otce. Předně vyvrátili dlužno některé zvěsti nepravdivé. Nezakládá se na pravdě zpráva, dle níž při výbuchu prachárny dne 23. dubna vypadl sv. Otec kalich z rukou, když pozdvihoval nejsv. krev Páně. Dle věrohodných zpráv římských listů vatikánských nacházel se sv. Otec v oně chvíli, kdy se výbuch udál (7 hodin 10 min. ráno), ještě ve své ložnici. Tytéž listy dodávají, že okna všech světnic, které s ložnicí sv. Otce souvisí, popraskala; ale jediné okna jeho ložnice zůstala neporušena. Výbuch sám způsobil ve Vatikáně značné škody. Nadherná okna sv. Petra a Pavla, sv. Lva a sv. Řehoře jsou zničena. V bibliotece vatikánské porušena jsou okna sv. Ondřeje a Lva IX. S nešťastnými oběti hrozně události té chová sv. Otec živé úctastenství; papežský lazaret sv. Marty byl ubohým lidem otevřen dokořán. — Ze by zdraví sv. Otce bylo chatrné, není pravda. Nasvědčují tomu četné audience, které každodenně udílí. — Dobrotivosti sv. Otce přibýlo vatikánské knihovně nové křídlo, které obsahuje velký sál, jenž nazván bude Leontinum, a dvě galerie. V pravé galerii umístěna jest socha sv. Tomáše Aq. od mistra Aurelliho. Knihovna vatikánská čítá nyní více než tři sta tisíc svazků knih, makavý to důkaz, jak se ve Vatikáně pěstuje tmařství. — Sv. Otec Lev XIII., velikým jsa ctitelem papeže Innocence III., hodlá postaviti velikému tomuto předchůdci svému skvostný pomník z kararského mramoru ve chrámě lateránském. Zpráva tato zvláště pro nás Čechy jest zajímavá. Byl Innocenc III., veliký ten učence a muž zhojný i svatý, zvláštěm přitelem národa českého. Byl prvním z papežů, kteří uznali královské důstojenství české, propůjčiv panovníkům českým bullou ze dne 19. dubna 1204 titul královský na časy budoucí a věčné. Mimo to potvrdil království českému všech těch práv a svobod, jichž poživalo v říši římské. Také byl Innocenc III. velice tomu nakloněn, aby Čechy vymaněny byly z poddanství arcibiskupa mohučského a v Praze by zřízeno bylo vlastní arcibiskupství; ale pro neblahé války

k tomu nedošlo. — Zednáři italsí a nohsledové jejich přes všechna sv. Otcem prokazovaná dobrodiní nemohou se dočkat, brzdi budoucí moci nejvyšší hlavy církve oloupiti i o Vatikán. Nasvědčují tomu četné a bouřlivé schůze, v nichž naléháno na zrušení garančního zákona, jediné a to velmi chatrné ochrany Vatikánu. Naproti tomu však s poléšením jest doznati, že láska a oddanost k svatě Stoli v zemích katolických utěšeně a značně vzrůstá. Ze Španěl, Francie, Belgie, ze Švýcar docházejí zvěsti, že množství katolických studentů se chystá na pouť do Říma, by šlozili svůj hold nástupci sv. Petra. O pouťi dělníků francouzských stala se již dříve zmínka. Přijdou v měsíci září pokloniti se svatému Otcovi a vyprositi si otcovské jeho požehnání pro sebe, své rodiny i svou práci. V naší pohnuté, převratné době bude tato pouť dělníků jistě velevýznamná.

Rakousko. Počátkem budoucího školního roku otevře se znova biskupský učitel'ský seminář v Linci, který, založen roku 1854., v letech sedesátých za vlády liberální byl zrušen. Péči semináře bude, aby chovanci vychováni byli v duchu křesťanském; vzdělání odborného dostane se jim v lineckém cis. a král. ústavu učitel'ském. — V Čechách posvěcen dne 23. dubna t. r., v den sv. Vojtěcha, kostel sv. Gabriela na Smíchově, příslušíci k nově zřízenému ženskému klášteru Benediktinek. První sestry přišly do Prahy z Nonnberku v Solnohradsku. — Dne 21. dubna zesnul v Pánu nejd. pán Karel Schwarz, světicí biskup pražský, bolestně oplakávaný ode všech jakožto lidumil a horlitel ve službě církve i vlasti. — Na Moravě počíná mezi katolíky německými nový svěží život, jehož jadrným výrazem jest ustavení „Vlasteneckého spolku lidového katolíků německých na Moravě,“ jehož úkolem jest s veskerou rozhodností za katolické zásady, za pravý pokrok a pravou vzdělanost se zasazovati a bojovati. Jen dvě části ušlechtilého programu nového spolku vytknouti třeba, a jistě každý z plna srdce zvolá: Zdař Bůh! Minimě zamýšlené snahy spolku, které vyjádřeny jsou v prvním a pátém

čísle stanov: »Neporušená oddanost církvi katolické« a »Potírání jednostranného národovství a podporování dorozumění a smíru mezi jednotlivými národnostmi.«

Francie. Ministr vyučování Bourgeois nařídil v okružním listě prefektům, aby do října odstranění byli ze škol obecných všichni řádoví učitelé. Neměli obec sama školy, musí ji v nejkratší době poříditi. Až do té doby může po případě vypuzení řádových kněží ze škol zadržáno býti. Dále nařídil Bourgeois, aby 1. květnem začínaje řádoví kněží nepoužívali výhody poloviny cestovného na dráhách. Tomuto nekonečnému boji proti církvi čelí však statně organizace katolická, která vždy širší zabírá pole. Katolické listy francouzské přinášejí pro-

volání výboru pro hájení náboženství v Toulousu. V provolání praví se, že třeba jest úzkého spojení všech katolíků francouzských, aby náboženství mohlo býti obhájené. Spojení to nesmí uváznouti na pouhých slovech, nýbrž musí prakticky se osvědčiti a býti na širokém základě, aby zajištěno bylo spolupůsobení všem těm, kdož chtějí hájiti náboženství a pracovati k tomu, aby vláda přestala je pronásledovati.

Německo. Z Říma telegrafuje se krakovskému »Czasu,« že světicí biskup E. Likowski jmenován arcibiskupem v Poznani a dosavadní biskup v Žitoměři, S. Kozłowski, metropolitním arcibiskupem v Mohylevě. Blížšího určení a potvrzení zprávy této doposud udati nelze. —

V červnu modleme se za pravou úctu ke sv. kříži.

svatý kříž, toto znamení smrti a vítězství Kristova, není již potupným nástrojem smrti, ale nástrojem našeho spasení. Úcta sv. kříže jest takoruka základem křesťanství. Sv. apoštolé hlásali Ježíše, a to Ukřižovaného a tak úzce souvisí obě, že jedno bez druhého obstáti by nemohlo. Jakou úctou a vřoncí láskou muselo hárati srdce apoštola národů, když napsal ke Galatům: »Ode mne pak odstup to, abych se chlubil, leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož mi ukřižován jest svět a já světu.« Proto králové ozdobují křížem koruny své, vojska prapory, křesťané chrámy své a oltáře i přibytky své. Sv. křížem ozdobují obce své, cesty, pole, kopce i údolí, všude pozdravují křesťané sv. kříž; vzdýt na něm přinesena největší oběť. Kristus obětován jest za nás! Odtud veliká moc sv. kříže. Sv. svátosti nabývají z něho své moci, modlitba vyslyšení, dobré skutky ceny ke spasení, ano celá církev nabývá z něho vnitřného života duchovního, aby jím oživovala též všechny údy své. Království země zmizela, žezla pozbyla své moci, národové zahynuli nebo se pozměnili, sotva jich jména potrvata, ale sv. kříž trvá a leskne se ve slávě veliké a jest důkazem pravého náboženství křesťanův, kteří od pradávných časů v největší měli úctu sv. kříž a co nejčastěji jím se znamenali: »Ať vycházíme nebo vcházíme do domu, ať se oblékáme nebo svlékáme, ať pracujeme nebo jíme, cokoliv jiného konáme, vždy znamením sv. kříže čelo znamenáme (Tertullian). A sv. Efrem syrský praví: »Proto malujeme a vrýváme toto obživující znamení kříže na dveřích našich, na čele a na očích, na ústech i na prsou, na všech údech, protože jest znamením vítězství nad smrtí, naději věčích, světlem celého světa, branou ráje nebeského.« Uctívajíc sv. kříž pje církev sv.: »Prapor Krista krále plaje, tajemství se kříže vlaje, kdežto Život smrt' vzav na se, smrtí dobyl život zase.« A sv. Augustin praví: »Nestyďte se za kříž, jehož se nebál Kristus vzíti na rámě své a voljeje s apoštolem Pavlem: Odstup to od nás, abychom se chlubili leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista.«

Nemáme sice přičiny za našich časů takových nebezpečí se obávati pro viru jako v prvých stoletích; nicméně máme teď jiných věcí dost, které jsou velmi nebezpečné. Na př. jakou hanu, jaké úsměšky jest nám mnohdy slyšeti od

mnohých nesvědomych křesťanů proti svaté víře naší! Jaké množství hanebných spisův a knih se rozšiřuje, jež zlehčují a podkopávají víru naši! Časové naší jsou nebezpeční. Proto pozor! Kříž svatý budiž nám ochranou! Se sv. Polykarpem rceme: »Tolik let sloužím již Kristu, a teď bych se měl dopustit tak hrozného nevděku a zapřítí vírou v Ježíše ukřižovaného?« — Ale účtu ke sv. kříži musíme skutky dokázati!

Co praví svatý apoštol Pavel? Nuže slyš, milý čtenáři! Napomíná k účtě opravdové ke sv. kříži těmito slovy: »Patřice na původce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, nedbaje hanby, a sedí na pravici stolice Boží. Protož rozpomínejte se na Toho, kterýž takové proti sobě odporování od hříšníků snášel: abyste neustávali v myslích svých hynouce.« (Žid. 12. 2.) Patřte na příklad Kristův a následujte jej. Uvádějte si na mysl jeho trpělivost, pokoru, tichost a mírnost. Dokažte to skutky svými, že vás láska Syna Božího nekoupila nadarmo za drahou cenu. Vyznávej každý víru svou znamením sv. kříže. když nový den začínáš nebo uplynulý zavíráš. »Prosím vás, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět zívou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.« (Řím. 12. 1.) »Nepřipodobňujte se tomuto světu, neboť mnozí chodí, o nichž jsem častokrátě pravil vám (nyní pak i s pláčem pravím), že jsou nepřátelé kříže Kristova.« (Filip. 3. 18.) Tim více mějte sv. kříž v lásce a vážnosti, jelikož účta jeho souvisí s účtou a klaněním se nejsv. Srdci Pána Ježíše, kteréž na kříži kopím prokláno až do poslední křůpěje vykrvácelo.

Protož modleme se tento měsíc co nejvrouceněji. aby účta svatého kříže víc a více se upevnila a rozšiřovala po všem světě. »V kříži je spasení, v kříži život, v kříži ochrana před nepřátely; v kříži sdělení nebeské vlasti, v kříži síla myslí, v kříži radost ducha, v kříži nejvyšší vrchol ctnosti, v kříži dokonání svatosti. Není spasení duše, aniž naděje života věčného, leč v kříži. Pročež vezmi kříž svůj a následuj Ježíše, a půjdeš do života věčného.« (Násl. K. P., II. 11.)

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vsí zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa. obětují Tobě po celý dnešní den. ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za duše křesťanské, aby obnovily se v pravé účtě sv. kříže, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřih ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnomoce. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v červenci: Lékařové křesťanští.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V červnu modleme se za pravou úctu sv. kříže.

Ustanoven a žebůán Jeho Svátostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Fortunata, kn. — Za živou víru. Za větší úctu nejsv. Srdce Páně. Za trpělivost. Za odvrácení pokušení a napravení manžela. Za dobrodince.	
2.	Sv. Blandiny, p. m. (177). — Za lásku k nevinnosti. Za živé rodiče a přízeň. Za obrácení dvou osob. Za nemocného kněze. Za matku. Za umírající.	
3.	Sv. Klótildy, královny (537). — Za křest. vlastenectví. Za císaře a krále našeho. Za nemocného studujícího. Dikůvzdání rodiny. Za sv. dětství.	
4.	Sv. Kvirina, bisk. m. (304). — Za lásku k bližnímu. Za odvrácení malomyslnosti. Za odevzdanost. Za obrácení rodičů. Za katolické misie.	
5.	Nejsv. Srdce Ježíšova. — Za lásku k nejsv. Srdci Páně. Za zdar katol. časopisu. Za novosvěceného kněze. Za šititele úcty nejsv. Srdce Páně.	
6.	Sv. Norberta, bisk., zakl. F. prem. (1134). — Za katol. duchovenstvo. Za dva bratry. Za mravnost a bázeň Boží studující mládeži. Za dar kajcnosti.	
7.	Neděle III. po sv. Duchu. Sv. Roberta, op. — Za bázeň Boží. Za pokoj v domě. Za polepšení manžela, syna a matky. Za nemocného kněze.	
8.	Sv. Medarda, bisk. (545). — Za zbožnost. Za obrácení syna. Za vysvobození z rukou nepřátelských. Za ř přátele a dobrodince. Za úctu sv. Aloisia.	
9.	Sv. Prima a Felician, m. (286). — Za stálost ve víře. Za uzdravení dvou nemocných kněží. Za šťastné ukončení v jisté záležitosti. Za dobrodince.	
10.	Sv. Markéty, král. Škot. (1093). — Za pohrdání marnostmi. Za nemocného kněze. Za šťastnou zkoušku. Za obnovení svatě řehole. Za dar zdraví.	
11.	Sv. Barnabáše, ap. (63). — Za ducha apóst. všem kněžím. Za sv. Otce a jeho rádce. Za křest. ducha v dělnictvu. Za zničení záměrů zednářských.	
12.	Sv. Jana z Fakundo (1479). — Za péči o vzdělání bližního. Za sv. misie. Za obrácení syna. Za nemocného kněze. Za dar osvěcení Duchem sv. Za pannu.	
13.	Sv. Antonína z Pad. (1239). — Za úctu k tomuto svěťci. Dikůvzdání rodiny. Na dobrý úmysl. Za šťastnou zkoušku. Za jistou osobu. Za sestru.	
14.	Neděle IV. po sv. Duchu. Sv. Basílie, bisk., učit. cirk. (379). — Za touhu po dokonalosti. Za živé rodiče a přízeň. Za obrácení dítěte. Za sestru.	
15.	Sv. Víta, muč. (300). — Za trpělivost. Za zdar katolickému podniku. Za dobrodince. Za vytrhnutí z rukou nepřátelských. Za obrácení dvou osob.	
16.	Sv. Bennona, bisk. (1106). — Za porozumění slovu Božímu. Za odvrácení malomyslnosti. Za odvrácení pokušení. Za kněze a jemu svěřený lid.	
17.	Sv. Františka Reg., řeh. (1640). — Za úctu ke kněžstvu. Za polepšení více osob. Za milost dokonalého života. Za nemocného manžela. Na poděkování.	
18.	Sv. Alžběty, p. — Za jednoty panenské. Za dar osvěcení Duchem sv. Za mravnost a bázeň Boží u studujících. Za šťastnou zkoušku. Za matku.	
19.	Sv. Juliány z Falconieri, p. (1340). — Za úctu nejsv. Svátosti. Za uzdravení dvou nemocných kněží. Za bratrstvo nejsv. Svátosti. Za obrácení kacířů.	
20.	Sv. Sylveria, pap. m. (538). — Za sv. Otce. Za odevzdanost do vůle Boží. Za dar kajcnosti. Za vítězství církve nad nepřátely. Za polepšení více osob.	
21.	Neděle V. po sv. Duchu. Sv. Aloisia z Gonz. (1591). — Za zdar 300leté památky jeho úmrtí. Za křest. mládež. Za mládence v semináři.	
22.	Sv. Pavlína, bisk. (431). — Za lásku k chudým. Za apoštolát modlitby. Za úctu sv. Aloisia. Za nemocného manžela. Za polepšení syna. Za křest. učence.	
23.	Sv. Edeltrudy, abat. (679). — Za ducha pravé zbožnosti. Za ženské kláštery. Za obnovení řehole. Za živé rodiče a přízeň. Za více panen. Za otce.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Den	Na slavnost':	Úmysly:
24.	Sv. Jana Křtitele. — Za ducha kajcnosti. Za horlivé kazatele. Za kláštery benedikt. Za šťastné ukončení v jisté záležitosti. Za duše v očistci.	
25.	Sv. Iyana, poust. (X. stol.). — Za obnovení řehole. Za zvelebení poutních míst Hostýna a Velehradu. Za ochranu Boží. Za pokoj v domácnosti.	
26.	Sv. Jana a Pavla, m. (352). — Za ducha jednoty. Za řeholní dům. Za živé rodiče a přízeň. Za obrácení dvou osob. Za nemocného manžela. Dikůvzdání.	
27.	Sv. Ladislava, kr. (1095). — Za císaře a krále našeho. Za křesť. ducha ve vojsku našem. Za uzdravení 2 nemocných kněží. Za novosvěceného kněze.	
28.	Neděle VI. po sv. Duchu. Sv. Lva II., pap. — Za oddanost k církvi a sv. Otci. Za novosvěceného kněze. Za boboslovecké ústavy. Za dar trpělivosti.	
29.	Sv. Petra a Pavla, apošt. (67). — Aby vítězství církve urychleno bylo. Za apoštolát modlitby a práce. Za spolky sv. Vincence. Za dva kněze.	
30.	Sv. Pavla, apošt., památka. — Díky za všechny milosti obdržené. Za obrácení neverců. Za horlivost v dobrém. Za zemřelé údy katolických bratrstev.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Úcta sv. kříže jest v církvi Boží tak zakotvena, že by církev bez kříže ani 19 set let netrvala. Právě křesťanství jest láska a úcta ke sv. kříži. Sv. kříž dobyl si veliké úcty, vážnosti a slávy po všem světě. Již není nástrojem potupným, ale nástrojem spasení našeho. Ježíš Kristus na něm pěl a umřel, aby nás vykoupil od věčné smrti. Jakou úctu má mít duše křesťanská ke sv. kříži! Ale kde je tato čest a láska ke sv. kříži? Jak hyne víra a s ní křesťanské mravy, tak hyne i úcta sv. kříže. Přičiňme se tedy, zvláště apoštolé modlitby a ctitelé nejsv. Srdce Páně, aby pravá úcta sv. kříže zase vzkvétala u národů křesťanských. Tutéž lásku, která plála v božském Srdci Spasitele našeho, nalézáme také na kříži, na němž totéž Srdce až do poslední krůpěje vykrvácelo. Prosmo zvláště tento měsíc nejsv. Srdce Páně, aby s úctou jeho rostla i pravá láska a úcta ke sv. kříži, tak asi jako rostla v panickém srdci sv. Aloisia.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za duše křesťanské, aby obnovily se v pravé účtě sv. kříže, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastráž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše. učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v červení: Lékařové křesťanství.

Po staLetí VÍne se k nebi VrouCÍ obětí Vůně: Víry VěroVěstCůV
Chraňte DěteM, krajané!

Ave Maria.

Zdráva buď, ó Matko naše,
Zdráva buď, vyvolená,
Zdráva! zvonek veský zvučí,
Zdráva! volá ozvěna.

K trůnu Tvému, Matko drahá,
slabý svůj povznáším hlas,
utiš bouři, spokoj srdce,
vrať mi v oko moje jas.

Ať vždy k nebi hled upírám,
vratký nechať mijím svět,
duše necht' vždy jen zbožňuje
ctnosti čarovábný květ.

„Vyslyš, vyslyš prosbu vroucí,“
zvonek hlasem tklivým lká...
v srdce moje pokoj vchází
a ret blahem umlká.

V. M.

Třiatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (Č. d.)

Láskyhodnost Srdce Ježíšova.

Srdce Ježíšovo je slastí: 1. nebe; 2. země; 3. ono žádá si, i v tobě naleznouti přebývání.

1. V Srdci Ježíšově nalezá nej-světější Trojice svou slast'. Od pádu prvňích lidí poskytovala země Bohu jen hnusného pohledu na hřích a nepořádek. Místo co měli lidé Boha poznávati, mřilovati a jemu se klaněti, jak toho zasluhuje, zapomněli na své původní povolání, a zdálo se, že jen na to myšřli, jak by podobenství Boží v sobě snižovali a svého Tvůrce uráželi. Máj Bože, mohli jsi se takové vděčnosti od dítek svých nadíti? Toť jest ta česť, jaká vzdává se

ti ve vesmíru, kdež velikost tvá a velebnost všdu se objevuje? Ó Pane, nyní pochopuji slovo pisma sv.: »Zželelo se mu, že člověka učinil na zemi.« (Gen. 6.) Brzy však mělo jinak býti; neboť: »Aj všecko činím nové,« praví Pán. (Zjev. 21.) Ježíš přišel, a v něm a skrze něho obnoveny a opráveny věci všecky. Neboť »předuložil (Bůh), aby napravil všecky věci v Kristu, kteréž jsou na nebi i které na zemi, v něm.« (Ef. 1.) Kristus tedy jest vpravdě nový člověk, pravý Otec všech lidí; skrze něhož všecko učiněno bylo, největší ctitel božské velebnosti.

Od té doby, ó Bože, důstojně jsi poznán a chválen. Tentaké pravý prostředník, jenž za hříchy naše pokání činí a tvé spravedlnosti, ó Bože, dostičiní! Toť ono čisté a svaté Srdce, v němž obraz svůj spatřuješ, a nyní, ó Bože, patře na mistrnou věc rukou svých, nyní můžeš radovati se z díla svého; neboť Srdce

to tebe miluje láskou důstojnou tebe. Není divu, že jsi rozkoši z té pravé vnitřní krásy jako naplněn ráčil pronésti slova: •Tentot jest syn můj milý, v němž jsem sobě zalíbil. Není divu, že Ježíš sám, podávaje nejsv. Srdce své sv. Ketrudě, takto jal se mluviti: •Tu jest mé Srdce, slasť nejsvětější Trojice. •

2. Srdce Ježíšovo jest radostí světa. Pro duši, Boha milující, jest na zemi smutné přebývání; neboť sotva co jiného tu spatřuje než klopotu a pohoršení; všechny radosti jsou plny hořkosti; utrpením a nebezpečím ze všech stran obklíčena jest. Přece však stává útěchy v tomto vyhnanství. Ježíš zvolil přebývati uprostřed nás ve svatostánku; •Aj

stánek Boží s lidmi, a přebývati bude s nimi. (Zjev. 21.) Přístup, duše moje, k oltáři, postoupíš až k nejsvětějšímu, až k samému Srdci Ježíšovu, ke svatyni božství. Aj, v něm nalezá unavený poutník odpočinutí a nové síly, bojovník Kristův léčivého balsamu na své rány a nové zmužilosti, hříšná pak duše očistění a sladkého pokoje. Sem

přichází zkormoucený, aby složil hoře své a nachází potěšení; vlašný obnovuje horlivost svou; věrná však duše okouší nevšlouných sladkostí tohoto tajemství lásky a napájí se nejčistšími radostmi, jichž Bůh vyvoleným svým připravil, u pravého jich zdroje, jak žalmista dí: »Proudem rozkoše své napájeti je budeš.« (Žlm. 35.) A k tomu nás také milý náš Spasitel tak milostivě zve: »Žiznili kdo, pojď ke mně a napij se!« (Jan 7.) A neteče voda a krev z jeho nejsvětějšího Srdce? Voda, která nás umývá a očisťuje, krev, která zahřívá nás a obživuje? Ó všichni vy, kteří znáte Ježíše, reete, co byli byste bez něho? Bylo by vám to možné snašeti vyhnanství své, kdyby on při vás nebyl? »V srdci tvém, ó sladký Ježíši, naležám tolikou slast,« praví sv. Ketruda, »že nemožno jest mně mimo tebe pokoje a útěchy hledati.«

3. Ježíš žádá si v srdci tvém nalezati své slasti. — Veliký jest počet křesťanů na celém světě. Avšak přemnozí z nich jsou křesťany pouze dle jména. Mnozí nekřesťanským svým životem jen hanbu dělají křesťanství a jeho božskému zakladateli! A tak mnozí, mnozí bohužel dávno již božského Spasitele, toho sladkého hosta duší, ze srdce svého vypudili, aby tam místa bylo pro

čábla; tak mnozí Duchem sv. posvěceni chrámové stali se takřka pelešemi zlodějskými a lotrovskými! Ó vpravdě spravedlivá to příčina k velikému smutku a skormoucenosti pro laskavé Srdce Ježíšovo! Kdo Srdce to potěší, kdo jemu náhradu dá za takový hanebný nevděk? Kdež nalezne Ježíš důstojný příbytek, a kdeže jest srdce, v něž vlíti by mohl proud lásky své! I tu může, jako při svém utrpení, Spasitel zvolati: »Očekával jsem, kdo by potěšil.« Ó kéž nemusel by dodati: »A nenalezl jsem ni žádného.« (Žl. 68.) Božský Vykupitel chce však, jak prorok dí, nalezati rozkoš mezi syny lidskými: »Rozkoš má býti se syny lidskými.« (Přisl. 8.) On tluče i na dvěře srdce tvého, a doufá, že přijat bude; či mu toho odepřeš? Ó kdybys věděl, co to znamená Srdce Ježíšovo potěšiti a jemu náhradu dáti za utrpené urážky! Ó očistiž přece chrám svého srdce, ozdobiž ho svatými ctnostmi, nech ať zaznívají v něm svaté chvalozpěvy ke cti Boží, obývej tam rád spolu s Ježíšem, a jelikož on v tom rozkoš svou nachází u tebe přebývati, tedy i ty největší radost nacházej toliko v přítomnosti jeho.

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha IV. hlava 17.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Část další.)

Cvaž však dále bídu oněch hříšníků, za jichžto obrácení se také mohliti máš! Ach, ti nešťastníci, oni stojí na samém okraji propasti, která je na věky věků pohltiti chce. Ty jim můžeš pomoci svou modlitbou; příkázání křest. lásky k bližnímu ukládá ti za svatou povinnost milovati

blízného svého jako sebe samého, a tudíž jim také ze všech sil pomáhati. Uvaž dále, že ubožáci tito vykoupeni jsou nejdražší krví Krista Ježíše; budouli však ztraceni, že ztracena na nich i krev Ježíšova na věky! Budouli však zachráněni, zaplesá radostí z toho celá nebe! A Pán slibuje tomu, kdo hříšnfka obrátí a zachráni, že na všechny hříchy jeho za-

pomene a obdarí jej přehojnou odplatou. Uvaž to náležitě, milý křesťane, a já pak nepochybují, že se budeš rád za hříšníky modlití, obzvláště když si vzpomeneš, že jsi často sám vinen byl hříchu svého bližního. Ó v případě takovém zdvojnásob své modlitby za obrácení hříšníků!

Ale máš se také modlití za ubohé duše v očistci! Tim se obzvláště zalíbíš božskému Srdci Ježíšovu; neboť nejslechetnější stránkou téhož Srdce byla vždy živá útrpnost s chudými a nucnými lidmi. I v této krásné stránce můžeš božské Srdce Páně následovati a jemu vždy více se připodobňovati, budešli horlivě modlitbou, almužnou a jinými dobrými skutky k ulehčení a vysvobození ubohých duší z očistce napomáhati. Tim se nemálo zavděčíš božskému Srdci; neboť považ, že ubohé duše v očistci jsou vroucně milované nevěsty jeho. On by je už tak rád viděl u sebe v nebesích; poněvadž však nejsou ještě dost čisty, musí je nebeský ženich jejich v plamenech ohně ještě čistiti, až zmizí i poslední nejmenší skvrna. Přispěješli jim k ublazení jejich vin a usmířišli spravedlnost Boží nad nimi, ó považ, duše má, jakou radost způsobíš Srdci božského ženicha jejich a jak štědrě on ti to zase splatí! Konečně pravý citel a přítel božského Srdce Páně nesmí býti lhostejným k žádnému zájmu jeho. Avšak jedna z nejvřelejších služeb jeho jest úplné osvobození a spášení oněch duší nesmrtelných, kteréž on krví svou vykoupil, a které, ač ospravedlněny a nejvroucnější láskou po svém nebeském ženichu proniknuty, musí ještě žiti od něho vzdáleny, ve vyhnanství, v místě trapného očisťování. Tuto velikou záležitost svého Pána můžeš, milý křesťane, vydatně podporovati, tuto nejvroucnější touhu jeho můžeš ukojiti svými modlitbami, mši sv., odpustky a jinými kajícími skutky. A ty bys to z lenivosti nechtěl učiniti? Ó viz, aby jednou nebyl

Pán i ke tvým zájmům tak chladným a netečným, když jsi nedbal zájmů jeho! To jsou důvody, jež zajisté mocně a důtklivě tě pobádají konati modlitby přimluvné.

3. Bylo však výše řečeno, že »Prositel« si má také přisvojiti ducha pravé pokory v modlitbě. A k pokoře tě pohne jej následující rozjímání.

Pokornou jest modlitba tenkrát, když modlití se chová největší úctu a vážnost k Tomu, k němuž se modlí, a vážnost tuto také svým zevnějškem, slovy a celým držením těla na jeho dává; když maje se jakožto hříšník za nehodna, by u Boha došel vyslyšení, spokojí se s tím, jak nebeský dárcer sám své dary rozdělí. A takovouto poníženost a pokoru vyžaduje předně s jedné strany má nehodnost a se strany druhé vznešená důstojnost Toho, k jehož Srdci se modlím. Já, nucný tvor, stojím tu před všemohoucím svým Stvořitelem; já, prostý, nízký poddaný, před sverchovaným Králem nebes a země; já, nedvědčné dítě, před Srdcem nejlepšího a mnou tolik uraženého Otce; já, bídný provinilec, před Srdcem tak přísného, rozhněvaného Soudce! Jak, mohla by se tu ještě nějaká pyšná a hrdá myšlenka ve mně ozvati, jelikož se chystám u téhož Boha za milost a slitování prositi? Ó nikoli! Na kolenou k zemi skloněných, s ruměncem studu a zahánbení na tváři, s myslí nerozdílně sebranou, v uctivém klidu chci, tu trvati a se modlití!

Za druhé vyžaduje takovouto pokoru na mě i vlastní prospěch můj! Neboť se modlím nadarmo, nemodlími se v pokoře; nikdy však není marná modlitba pokorná, neboť zní slovo Pravdy věčné: »Pokorným dává Bůh milost svou, pyšným pak se protivuje; on shlédl na pokoru dívky své, pyšné svrhl s trůnu a povýšil ponížené.«

Za třetí učí nás takovou pokoru

v modlitbě nejlépe příklad samého božského Srdce Páně. Hle, jednorozený Syn Boží, Syn nade vše milovaný, bez hříchu a viny leží tu sláb, vysilen a zemden až k smrti po tři hodiny na kolenou, ano on se vrhá tváří svou do prachu země, třesa a chvěje se před Otcem svým; a Srdce jeho jest tak naplněno uctivostí a neobmezenou oddaností k němu, že i vyslyšení své nejspravedlivější prosby po-

nechává úplně a bezvýmínečně na vůli svého Otce! »Otče.« volá, »jeli možné, nechat mne mine kalich tento; avšak ne má, nýbrž Tvá vůle se staň!« Modlili se takto Ježíš Kristus, kterak pak si smím já hříšný a nehodný sluha jeho dovoliti při modlitbě nějakou nepřislušnost? Kterak bych směl nevrle a netrpělivě reptati, když nejsem ihned vyslyšen?

(Přítě dále.)

Náboženská lhostejnost.

Hříšna, ničemna, nanejvýš záhubna jest nauka, kterou hlásají mnozí falešní osvěťtáři, že prý na tom nezáleží, které náboženství kdo vyznává, že prý jsou všechna náboženství stejně dobrá, že jest jedno, jeli někdo křesťanem nebo židem, mohamedánem nebo pohanem. Zároveň však hříšna, ničemna, nanejvýš záhubna jest i nauka těch, kteří sice přiznávají, že jedině v Kristu je spasení, ale dokládají, že prý na tom nezáleží, jeli někdo katolíkem, luteránem, kalvincem nebo jiným kacířem. Toť by byl jednorozený Syn Boží nadarmo s nebe na zemi sestoupil, toť by byl nadarmo žil, učil, trpěl, umřel! Toť by byl nadarmo svou svatou církev s trojím úřadem — učitelským, kněžským a pastýřským — založil!

Každý poctivý katolík musí se zhroziti takovéto náboženské lhostejnosti, kteráž ničí, podvrací, kazí veškeré blaho pozemské i věčné. Avšak mějme pozor, abychom, jsouce členy sv. katolické církve, nezabředli do jiné náboženské lhostejnosti, jaká bohužel za našich časů zachvátila už mnohé naše bratry, mnohé naše sestry v Kristu.

Máli plachtová loď po moři tam se dostat, kam byla vypravena, potřebuje větru, jenž by se do plachet mocně

opíral a loď takto poháněl. Přestaneli vítr váti, stane loď, nemůže se dále pohybovati; a stalo se častokrát, že musla taková loď na jednom místě tak dlouho státi, až se jí zásob potravních nedostávalo, až nakažlivé nemoci na ní povstaly a mnozí z plavících se zemřeli. Kdo byl všeho toho příčinou, původem? Nedo-statek větru, bezvětrí.

To ví dobře Kristus Pán; proto, aby se nestala podobná nehoda lodičce jeho, církvi svaté, římsko-katolické, působí ten nejvš moudrý Pán náš, aby na tuto jeho lodičku, na tuto církev svatou, stále vál vítr, vítr totiž zkoušek a všelikého utrpení, soužení. Za takového pak větru ovšem nemohou spáti lodníci a cestující, nýbrž musejí stále býti pohotovu, stále na stráži, stále bedliví a ostrážiti; za takového větru nepokazí se zásoby svatých a útěchyplných pravd a milostí Božích v srdcích katoliků; Kristus jako vrchní kormidelník je stále u nich, stále jim pomáhá, a tak se stává, že lodička jeho, ačkoli mocně zmitána, přece šťastně pluje ku břehům věčného spasení, a na ní všichni dobří, věrní, vytrvali katolici.

Ovšem že plují na této lodičce Kristově také lidé, kteří bývají zachvácení mořskou nemocí, nebo se jí aspoň velice bojí a lekají; a nadivno sluchu, bývají mezi těmi bázlivci mnohdy i dospělí mu-

žové; oni by v té naší drahé církvi rádi jen pokojně dřímali a spali; cílý, svěží, bodrý katolický život připadá jim těžkým; horliví, rázní, svědomití spolubratři se jim ani mnoho nelíbí; oposice proti nepřátelům církve a sv. náboženství našeho neradi vidí; není prý radno pokaziti si dobrou vůli se všelijakými svobodomyšlníky a liberály; musíme prý za nynějších časů, v tom pokročilém století devatenáctém, býti ústupnějšími, ne tak úzkoprsými; nesmíme prý nyní všude jen ten katolicismus do popředí stavěti, abychom těch svých nepřátel ještě více nepopudili.

Tímto způsobem vyvrbili se mezi námi liberální, svobodomyšlní, lhostejní katolíci. Pěkní to katolíci! Podle jejich liberálního rozumu nesměla by se církev svatá už v ničem brániti; ale měla by pěkně tiše od ledakoho dáti si nadávat, spílat; měla by se mlčky nechatí odevšad vypudit, z rodiny, z obce, ze školy, ze zákonodárství; měla by jen stále mlčet, a to prý z lásky k míru a pokoji, z lásky k těm zarputilým nepřátelům Božím; vždyť prý hlásá církev naše náboženství pokoje.

Podle těchto svých názorů řídí se liberální katolíci i ve svém životě, a jsou takto k hanbě své matce, církvi svaté. nedbají jejího napominání, nedbají její rozkazů, ba ve mnohé příčině stydí se za ni.

Mezi všemi vysokými a nízkými, duchovními a světskými pány, kteří se přičinili o ukřižování našeho božského Mistra a Pána, mezi těmi všemi byl skoro Pontský Pilát ještě nejpoctivější. Odvážil se opřiti se židovskému křiku nepřátel Kristových, sám Pána vyslychal, a po výslechu upřímně vyznal, že na něm nenalézá žádné viny; byl by rád nevinného Spasitele z rukou krvelačných židů vysvobodil, kdyby mu nebyli hrozili žalobou u císaře římského. Ze všeho však, co pismo sv. o Pilátovi vykládá,

je zjevno, že byl tento římský vladař polovičatého srdce; jevilť na př. jakousi zálibu pro pravdu, ptal se Pána: «Co jest pravda?» Ale na odpověď nečekal; jevilť jakousi svědomitost, že přání židovského, aby byl Spasitel smrti potrestán, hned nesplnil, nýbrž napřed vyšetřoval, ale výsledku svého vyšetřování, že jest totiž Pán nevinný, přísně se nedržel; jevilť jakousi neohroženost, že prohlásil nevinnu Spasitelovu zůčimú zastupu židovskému; když však stále křičeli, pozbyl své neohroženosti; jevilť jakousi útlocitnost, že nechtěl nevinně obžalovaného vydat na smrt, ale neštítil se dát ho zbičovati; nechtěl ani stínu nespravedlnosti na sobě nechatí, umyl si ruce; přece však stal se vinným smrti Páně, a vina jeho jest převeliká. A proto jest jméno jeho ve vyznání víry jako na pranýř postaveno před celým světem. Takový byl Pilát, polovičatost v každé příčině — tot jeho charakter; nebyl celý ani v dobrém, ani ve zlém, a myslel si, že se tak také protluče.

A právě tak si počínají naši lhostejní, liberální katolíci. Urazil bys je, kdybys jim vyčítal, že jsou špatnými katolíky. Vždyť oni uznávají katolickou víru za jediné pravou, římského papeže pokládají za náměstka Kristova, biskupy a kněze za rozdavače svatých tajemství; jest jim líto, když se někde poškodí práva katolíků; súčastňují se také služeb Božích. Toto své katolické smýšlení zachovávají však jenom potud, pokud jim nepůsobí nějakých obtíží; když však mají někde různé vystoupiti, různé nějakému nešvaru se opřiti, aj, tu se ukrčují, tu se stávají němými. — Uvedu příklady.

Dceruška obelhala otce; následoval přísný trest, což ovšem bylo dobře. Hned na to odlehčil si pan syn zaklením — a hle, ani otec, ani matka se neozvali, aby nezdárnika pokárali. Pravda jest to, ale katolické to není.

Nejmladší dítě bylo poprvé u svatého přijímání. Byla to krásná rodinná slavnost; otec i matka byli s dítětem v kostele, měli z toho velikou radost; a aby jejich radost byla ještě větší, vzali večer dítko s sebou do divadla, kde bylo slyšeti necudná slova, viděti necudné tance. Byla to zloba či pošelilost? Nevim, ale katolické to nebylo.

Otec má svátek. Ráno jdou všichni, celá rodina, do kostela na mši svatou, srdečně pronášejí se blahopřání; na oběd pozváni jsou hosté; mají se dobře, mají kolikeré maso, kolikerou pečení; že je suchá, kvatembrová středa, o to se nestarají. Pěkná to oslava svátku, ale nikoli katolická.

Tu máme zase dovedného, zámožného řemeslníka; má se dobře, má mnoho zákazníků; jest prý také dobrým katolíkem; v neděli se u něho nepracuje, posty se svědomitě zachovávají, netrpí ve své dílně špatného, nemravného tovaryše. Ale nadesly volby. Tu zpívá jinou! »Nač pak bych si pro své náboženství odrazil mnohého zákazníka?« myslí si, jde a volí zjevného liberála, svobodomyšlníka. Jednal opatrně, ale ne po katolicku.

Takovýchto příkladů dala by se celá řada uvést; zděsili bychom se, co to máme Pilátů mezi sebou. Toť jest ovoce moderního ducha času, toť následky liché vzdělanosti. To, co se na začátku dějin pokolení lidského událo, to se jistou měrou opakuje stále. Tenkrát totiž vplížil se do ráje lhář od počátku a otec všeliké lži, ďábel, v podobě úlisného haďa, jal se mluvití Evě, dobrě nazval zlým, zlé nazval dobrým. Bůh byl rozkázal člověku: »Ze všelikého dřeva rajského jez, ze dřeva pak vědění dobrého a zlého ať nejíš; neboť kterýkoli den bys z něho jedl, smrti umřeš.« Ale svůdce ďábel pravil: »Nikoli, smrti nezemřete. Neboť ví Bůh, že kterýkoli den budete jisti z něho,

otevrou se oči vaše, a budete jako bohové, věduce dobré i zlé.« Mluvil tedy o pokroku, osvětě, vyšším vzdělání, o zbožnění, řekněme o civilisaci. A týž duch zlý plíží se pomocí mnohých lidí stále světem, stále provozuje své lhářské řemeslo, stále zpívá písničku o svobodě, bratrství, rovnosti, osvětě, o civilisaci bez Boha; svádí taktó ku neposlušnosti k Bohu, ku neposlušnosti k vrchnosti duchovní i světské, a působí mnoho zla ve světě.

Pravda, svatá pravda jest, co napsal sv. Otec blahé paměti Pius IX. o novomódním osvětářství, o novomódní civilisaci, která vyhýbá Bohu: »Tato civilisace lehkó se shodne s každým nekatolickým vyznáním, ba ona nepřekáží ani nevěrcům, když se derou do veřejných úřadův, ona jim i katolické školy otvírá (by v nich působili); zuří však proti řeholím, klášterům, proti duchovním, proti výtečným laikům, kteří oddáni jsouce věrně svatě Stolicí římské náboženství a spravedlnosti zmužile se zastávají. Tato civilisace podporuje nekatolické ústavy a osoby, a katol. církve okrádá o právní majetek, působnost církve všemožně a mermomocí ochromuje; tato civilisace dopřává svobody řečem a spisům, jež nepřátelsky dorážejí na církve a věrně katolíky, ale velmi přísná jest proti těm, kdož slovem i pérem církve svatě se zastávají.«

Toť jest náboženská lhověstnost, kteráž se pak velmi lehkó zvrhla v nepřátelství proti pravému náboženství; toť jest ten moderní duch času!

Říkáva se, že prý půlnoční hodina jest hodina duchův; avšak za nynějších časů stali se i ti strašící duchové liberálními; nedržíť se své půlnoční hodiny, ale straší i za jasného dne. Duch Pontského Piláta, liberalismus, působí i ve dne; pokračáme se s ním na ulicích, v hospodách, ve spolcích, schůzích, dílnách, to-

várnách, v divadlech, na výletech, v novinách, ve knihách. Právě proto jest velice nebezpečný. Ó vpravdě jest nebezpečný!

Katolík ovanutý duchem Pilátovým, katolík holdující liberalismu, lhostejnosti, jest především nezdárným synem. Církev svatá zrodila nás svatým křtem k životu nadpřirozenému. Právem tedy žádá na nás, abychom ji, matku svou, jako zdárné dívky ctili, milovali. Ji poslouchali; abychom vzhledem k ní věrně plnili čtvrté přikázání Boží. Jakým odporem plní srdce naše nezdárný syn Cham, jenž se svému otci Noemovi posmíval! Jakou osklivostí vzpomínáme na nezdárného syna Absolona, jenž se vzbouřil proti svému laskavému otci Davidovi! Zdaž menší osklivostí, zdaž menším odporem má se naplnit srdce naše, když vidíme lhostejného, liberálního, svobodomyšlného katolíka, jenž slovem i skutkem zlehčuje, zraňuje svou matku, sv. církev?

Katolík ovanutý duchem Pilátovým, katolík holdující liberalismu, lhostejnosti, jest člověkem, o němž možno říci: »Kam vítr, tam plášt.« Poctivec katolík drží se svého přesvědčení, nenechá se ničím zviklati; ale katolík polovičitý pokládá svou víru za dojnou krávu; pokud mu katolicismus vynáší čest a peníze, jest katolíkem, ba arcikatolíkem; obrátili se však vítr, obrátí i on své smýšlení, své jednání; mňželi se liberalismem, svobodomyšlností domoci většího jmění, větší důstojnosti, vyššího úřadu, napne liberální struny a hraje i zpívá až do únavy.

Katolík ovanutý duchem Pilátovým, katolík holdující liberalismu, lhostejnosti, podobá se stojaté vodě. Voda proudící zůstává čistou a zdravou, občerstvuje všecko; voda stojatá však mění se v bažinu, hnije a uhnízdi se v ní všelijaká žoužel. A tak jest i s polokatolíkem. Jeho zásadou jest: jen žádný křik, jen žádné rozčilení, aby nepovstali nepřítelé, aby neuadesly nepřijemnosti. Tím se sám od-

suzuje k nečinnosti, a v mysli i v srdci zrodí se mu nehezka žoužel hříchu a nepravosti.

Proto není jiné rady, není jiné pomoci, než býti celými, různými, svědomitými katolíky. Není jiné rady, není jiné pomoci, nežli všecko pevně věřiti. Co církev svatá k věření ve jméno Božím předkládá; všecka přikázání Boží i církevní s ochotným a radostným srdcem zachovávati; vždy a všude různě k praporu Kristovu se hlásiti a neohlížeti se, co ten aneb onen tomu řekne. Toť výstražba přenutná v našich smutných dobách. Dbejme jí!

Co se přihází člověku, jenž nedbá výstražby, ukáže nám příběh, ježž ke konci uvádíme. Bylo to v hornaté krajině. Jistý venkovan rozeřál se v hostinci mladým vínem. Jsa vesele naladěn odešel z hospody, zapřáhl si na dvoře svého hnědouše do bryčky, seřl si se synkem na sud, ježž mu byl hostinský naplnil, a jel domů. Dojeli na sraznou stráň. Opatrní lidé byli tam už dávno postavili sloup, na sloup přibili tabulku, na níž byl vymalován vozni závěrák — vozkové říkají »sleif,« — ba byl tam i nápis, že kdo vozu svého zde nezavře, nezatáhne, bude platiti 5 zl. pokuty. Kdo pak by neposlechl tak důtklivé výstražby? Ale milý venkovan toho pranic nedbal; mladé víno učinilo ho příliš moudrým. Nejen že vozů nezatáhl, ba poslehl bicem koně, tak že uhaněli doľů, až se prach zdvihal. Synkovi se to libilo, radostí křičel. V tom však smejkla sebou celá tato příležitost se silnice do hluboké zmolý. Hnědouš se zabil, vůz i sud byl rozbit, nápoj vytekl, synkovi zraněnému hrnula z úst krev, a otec zlámal si pravou ruku i nohu a dvě žebra. Zajisté že by byl po druhé té výstražby na tabulce poslechl, ale už tam tudy nejel; za několik neděl ho pochovali. — Proto pravim opět: »Dbejme výstražby!« *Fr. Janovský.*

Místo útěchy.

Na pahorku pod lipami
v zamyšlení dumném,
u sešlého věkem kříže
sedám v čase trudném.

Jen list svadlý s korun časem
jako slza skane,
a v srdce mé rozteskněná
bolest novou svane.

Truchlo, smutno pod tím křížem,
tesknota tu sídlí,
já však v trudu přec tam spěchám,
vždyť můj Bůh tam bydlí.

V. M.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává *Boh. Hendl.* (Č. d.)

Námítka 33.

„Není pekla — marné strašáky!“

ovšem, lehce se ti řekne: »Není pekla,« tak jako jsi svého času pravil: »Není Boha.« »duše moje není nesmrtelná.« Tehdy jsem tobě ukázal, že pravdu nemáš, že toliko opičíš se po nevěrcích, kteří stavíce rozum svůj nad zjevení Boží a chtějíce ukázati moudrost svou, upírají šmahem vše. cokoliv Bůh k poučení našemu byl nám zjevil. Praviš »není pekla,« viš to však také jistě? Dokaz pravdu slov svých. Bylo by ti zajisté velmi za těžko dokazovati, vždyť i největší neznabohové před tebou důkaz o tom provésti nemohli. Prosluli nepřátelé našeho svatého náboženství ve Francii, Rousseau a Voltaire, ani neodvážili se to tvrditi. Když byl Rousseau tázan, jeli peklo, odvětil: »Já nevím.« A Voltaire psal příteli, jenž se mu chlubil, že našel důkaz nemožnosti pekla: »To jsi velice šťastným, já jsem od toho ještě velmi daleko.« Ty praviš, »není pekla,« a nemáš pro tvrzení své žádného důkazu, nanejvýš bys mohl říci: »myslim si, že snad není pekla,« já však pravim tobě: peklo jest a podám tobě důkazy.

1. Čemu všichni národové po všechny časy věřili, to zoveme pravdou všeobecnou a také pravdou všeobecnou. Kdo by přece

upíral, čemu tolik lidí po všechny časy věřilo, o tom bychom mysliti museli, že nemá zdravého rozumu, neboť nemůže jednotlivce něco lépe věděti nežli celý svět. Nuže obratme tvrzení toto na předmět náš; po všecka staletí od stvoření světa až po časy naše věřili všichni národové v peklo. Ovšem víra tato rozličná měla jména a také rozličné údobí, ale všude nalezáme viru v tresty strašné, posmrtné, věčně trvajících, které zakoušejí nešlechtníci za hříchy svoje. Nejvzdělanější národové pohanského starověku mluví o pekle a jeho věčných, hrozných trestech. Tak značilo Řekům jméno »Tartarus« naše peklo. Slavný jejich mudřec Plato vypravuje, co byl od sloutného mudrce Sokrata slyšel: »že bezbožníci, kteří »svatými zákony opovrhovali, do Tartaru budou svrženi, aby trpěli tam strašné a věčné tresty.« Sám pak dodává: »Starému a posvátnému podání věřiti musíme, které nás učí, že duše po tomto životě souzena a přísně trestána bude, jestli nežila, jak měla.«

Slavný Aristoteles, řecký mudřec, Cicero, řečník, a Seneka, římský učelec, mluví o těmže podání, jež uvádějí až ku kolébce pokolení lidského. Vidno z toho, že jest to zbytek uchovaného prazjevení.

Básníci, Homer řecký a Virgil římský, přiozdobili podání toto překrásným rouchem ducha svého básnického. V básních svých líčí nám hrdiny své, kteří sestoupili do Tartaru, tam viděli strašně trpící lidi, mluví o trestu hrozném, na věky totiž přikovánu býti ku skále v pekle.

By ale, jeden z předních filosofických pochybovačů, nerozpakuje se víru dáti pravdě tak rozšířené a nezvratné o pekle. Soudruh jeho ve škole Voltairianské, v níž hlasala se nevěra a bezbožnost, Angličan Bolingbroke, vyznává veřejně víru svou v trest věčný. Slova jeho jsou: »Víru ve věčný trest a věčnou odměnu nalezáme u národů prastarých. Jakmile začínáme obírat se dějinami těchto národů, naskytuje se nám hned víra tato, a sice na základě pevném a v duchu národův utkvělem.«

Trosky této víry v posmrtný trest věčný nalezáme i v náboženství divokých národů všech dílů světa, ovšem v údobách více méně znetvořených. U Indův a Peršanů jsou stopy víry té dosti zřetelné; náboženství Mohamedovo (turecké) počítá víru v peklo mezi hlavní články věroučné.

I protestanté, kteří všecku soustavu víry katolické »svobodným badáním« svým rozebrali, a co se jim nehodilo, jako klamně odvrhli, neodvážili se přece sáhnouti na víru v peklo. Je to opravdu s podivením, že Lutr, Kalvín a jiní »reformatoři«, ač tak mnoho věroučných článků, sobě nepohodlných, byli zavrhli, přece »peklo« ponechali, ač článek tento jim osobně nanejvýš nepříjemným býti musil. Tak vyznávali všichni národové všech časů víru v peklo; strašný tento věroučný článek patří tudíž k pokladu oněch velikých, všeobecně známých pravd, které tvoří světlo člověčenstva. Člověku rozumnému nelze tudíž pravdu tuto v pochybnost bráti, neboť by měl proti sobě celý svět, který z vnitřního přesvědčení volá a vyznává: »Peklo jest.«

2. Nyní však poslyš, co Bůh o pekle praví. Již v Starém Zákoně, v knihách Mojžišových mluví se o ohni nikdy neshasínajícím, jenž ustanoven jest ku trestu. Přečti si 16. kapitolu čtvrté knihy Mojžišovy, kde se vypravuje o trestu vzbouřenců proti kněžské moci, a sice do slova takto: »I sestoupili (totiž Kore, Datan, Abiron. buřiči) za živa do pekla, přikryti byvše zemí a zahynuli z prostředka množství.«

David i Šalomoun mluví o pekle jak o pravdě obecně známé. V žalnech předpovídá David hříšníkům, že »do pekla svrženi budou.« Šalomoun ve své knize moudrosti na místě, kde líčí zoufalství zavvržených, dodává: »Tak mluvili o pekle ti, kteří zhřešili.« (5, 14.)

V jiné knize své mluví o neslechetné ženě, jejíž »dům se k smrti zajisté nachyluje a k pecku stezky její.« (Přísl. 2. 18.) Proroci Isaiáš a Daniel často mluví o pekle a jeho věčných trestech, jež zalkouseti budou bezbožníci.

I předchůdce Paně, sv. Jan Křtitel, předpovídá o Spasiteli, že dobré odměni, neslechetné však citelně potrestá, »jehožto vějíčka v ruce jeho, a vyčistí humno své a shromáždí pšenici svou do obilnice; ale plevy páliti bude ohněm neuhasitelným.« (Mat. 3, 12.)

Spasitel náš, Syn Boží, Kristus Ježíš nemluvil o pekle jednou, nýbrž mnohokrát, o »červu neumírajícím,« o »ohni neuhasínajícím,« o »temnostech zevnitřních, kde bude pláč a skřípění zubů,« o »snopkách koukole, jenž bude na oheň uvržen a spálen.« Kristus Pán staví nám peklo jako protivu života věčného, nebe, na oči a napomíná nás »raději všecko jiné ztratiti, vše trpěti, nežli do pekla přijíti.«

Při posledním soudu řekne neslechetným: »Odejděte ode mne zatracenci do ohně věčného, jenž připraven jest ďablu a soudruhům jeho.« Nuže, může

kdo jasnější a jistější důkaz o jsoucnosti pekla žádati, nežli jest ten, jež Kristus Pán sám nám podává? Sv. apoštolové poučení jsouce samým Kristem Pánem o pravdách, jež hlásati měli, jednoznačně hlásají viru ve věčné tresty pekelné. Na základě důkazů tak jasných předkládá církev svatá následující články ku věření:

1. Že peklo jest, t. j. že jest stav nebo místo trestů věčných pro ďably a ty, kteří ve hříchu smrtelném umírají, ale že tresty jsou rozdílny dle velikosti hříchu a zarputilosti hříšníka.

2. Že tresty jsou věčné, pekelné, t. j. že konce nemají, že tedy zatracenci v pekle nikdy života věčného nedosáhnou.

Nutnost takých trestův uznati musí i soudný rozum lidský. Neboť vira v Boha jako spravedlivého soudece vyžaduje, aby se jednomu každému člověku dostalo dle zásluhy buď odměny či trestu. Zkušenost naše však nás učí, že zde na světě velmi často pravý opak toho se děje, že nešlechetníkům dobře se dařívá, že zdraví jsou, že štěstím, peněží, slávou oplývají, a to až do skonání; že naopak zbožní, neuhonní křesťané přechasto mnoho trpěti musí a to až do konce života svého. Okolnost tato již nutí nás za jisto míti, že po smrti spravedlnosti zadost učiněno býti musí, že tedy pro jedny nastane, odměna, pro jiné trest. Kdo by tvrdil, že není pekla, upíral by spravedlnost Boží, ba jsoucnost Boží samu. Že tresty pekelné musí býti věčné, vysvitá z toho, že kdyby nebyly věčné, pak by bylo vykoupení Synem Božím zbytečné, neboť časné tresty trpěti musíme po vykoupení tak jako tak; právě od věčných mělo nás vykoupení Kristovo sprostí. Ovšem namítá se mnohdy, že posud nikdo z pekla se nevrátil, aby nás o tom poučil. « A myslíš snad, že by všichni lidé hned takovému uvěřili? Kristus Pán předvidaje námitku tuto pravil v podo-

benství o Lázaru a bohatci, že není třeba, aby kdo z pekla na svět se vrátil a lidi poučoval, k tomu že dostačuje náboženství; kdo však nevěří a dle náboženství nežije, že by ani neuvěřil, kdyby kdo z mrtvých vstal. A to je také svatá pravda. Nynější naši nevěrci by se zajisté jen vysmáli, kdyby k nim někdo přišel a jim kázal o polepšení života, poukazuje na peklo, z něhož se vrátil. A konečně Pán Bůh nečiní zázraků k ukojení zvědavosti všetečné. On žádá viru ochotnou, svobodnou pro nezvratné slovo své. Nemáme býti nevěřícími Tomáši, kteří se o všem hned přesvědčiti chtějí nedbajíc slova Božího, neboť pravil Kristus: « Blahoslavení jsou, kdož neviděli a přece uvěřili. »

V čem záleží trest pekla? Jsou tresty dvoji: tresty ztráty a tresty citelné. Ony záležejí ve ztrátě blaženosti nadpřirozené, čili nebe, tyto pak mimo tuto ztrátu ještě v jiných převelikých trestech citelných, jako jmenovitě ve výčitkách svědomí, ve sžírající, nikdy vyplnění nedocházející touze, v zoufalosti a malomocné zuřivosti, ku kterýmžto trestům po vzkříšení těla připojí se ještě tresty tělesné, nesmírně bolestné, ohněm jakýmsi působené.

Jak strašná jest to vyhlídka! Nedej se nikdy svěsti k nevěře, neboť tuto seji lidé, kteří právě pekla co nejvíce báti se musí, aby samy sebe ukonejšili; blahoví klamou se, přelhávají samy sebe i jiné a žijíce dle své nevěry jsou sobě největšími nepřáteli. Vira v peklo jest velmi spasná, neboť udržuje vášně naše a naruživosti na uzdě, odvrací nás od hříchu i když nás svůdně láká. Peklo připomíná nám na druhé straně nebe, blaženost věčnou, již Pán připravil těm, kdož jej milují. Protož věř slovu Páně, miluj Boha, varuj se hříchu, a Pán Bůh přispěje milostí svou tobě, abys neklesl v hříchy smrtelné, abys nezemřel nekajícím, nýbrž abys skrze smrt Spasitelovu dosáhl života věčného.

Námítka 34.

„Mnohem pohodlněji se žije po protestantsku nežli po katolicku; křesťanem jest člověk tak jako tuto; vzdýt jest to skoro jedno.“

Ano, dobře pravíš »skoro.« Jako nepravá perla »skoro« se rovná pravé; jediný ovšem rozdíl jest, že tato pravá jest a tedy cenná, ona nepravá a bez ceny. Ostatně mám za to, že ve věcech náboženských nemůže jíti o to, co jest pohodlnější, nýbrž o to, co jest pravdivým. Nejprve připomínám tobě zásadu nevyvratitelnou: »Není ničeho, co by bylo uprostřed pravdy a bludu.« Co není pravdivé, jest nepravé. Jestliže zásada tato platí u bádání jiných, tím více platiti musí, bádali člověk ve věcech náboženských. Jen jedno náboženství může býti pravdivé, a to jest, jak již výše jednou dokázáno bylo, náboženství Ježíše Krista, které všechny věky, všechny národy, všechna místa objímá, a tedy právem všeobecným čili (řeckým slovem) katolickým se nazývá. Protestantismus není tímto katolickým náboženstvím Krista Ježíše; proto také není náboženstvím pravým, nýbrž zkomoleným, nátěr křesťanství majícím. Větu tuto, ač jest trpkou pravdou, přece říci dlužno, aniž bych snad tím někoho pohoršiti nebo uraziti chtěl. Dlužno ji říci již z příčiny té, že lid náš katolický velmi často slycháti musí nájezdý na viru svou, že mnoho spisů se mu do ruky dostává, v nichž se naše víra tupí a hani, za falešnou vylašuje, aby lid omámen a zmaten byl, a tak od viry své se pohnáhlu odvracoval. Proto nutno i lidu našemu zbraň pravdy do rukou dáti, aby se sám brániti dovedl. Protož pranic se nezlob, nýbrž chladně uvažuj, co ti na důkaz tvrzení svého uvedu.

Kdo jest, táži se tě, kdo jest vlastně pánem nad náboženstvím a věrou? Zajisté zakladatel jeho Kristus Pán, to při-

pusťíš; toho také nikdo posud neupíral. Proto nemá také žádný člověk práva učení Kristovo hlásati a jemu učiti, komu nehl Spasitelem úkol ten přidělen. Nuže, dejme tomu, já bych přišel k tobě a řekl bych: »Milý příteli, ty's křesťanem a tvoje víra tě učí tomu neb onomu článku víry, ukládá ti tu neb onu povinnost; já však jsem to jinak spořádal, já jsem učení toto podle svého rozumu »opravil,« »zreformoval.« Místo víry staré přijmi tu, kterou ti podávám; budeš míti pohodlnější život. Mnohou těžkou povinnost, kterou ti stará víra ukládá, tobě promijím; mnohé, co ti ona zakazuje, ti dovoluji« atd. Zajisté bys podivně na mne pohlédl a zvolal: »Kdo pak jsi, že se toho opovažuješ? Moje náboženství má jen jediného Pána, a ten jest Ježíš Kristus. Či tě snad On poslal? Kdy a jak dal ti k tomu plnou moc? Dokaž božské povolání své!«

Kdyby byli všichni katolíci otázku tuto se vši rozhodností předložili všem těm lživým reformátorům, ve století 4. Ariovi, ve stol. 15. Wiklefovi a Husovi, ve stol. 16. Lutrovi, Kalvinovi a Zwinglimu, v našem století Rongemu a Chätelovi a všem těmto podobným, tu by zajisté nebyli tito mnoho »opravami« svými porídili. Byli ovšem někteří, kteří se otázku tou jim na odpor postavili, většina však omámena byla »pohodlností,« kterou jim reformátoři ve víře nabízeli. Vše, co křesťanu nepohodlným býti může, bylo potlačeno: poslušnost ku pravým pastýřům cirkve, potřeba dobrých skutků, skutky kajicné, půst a zdržlivost, zpověď, bezženství kněží, sliby klášterní atd., vše to bylo zrušeno, a nebylo jiného pravidla a zdroje víry, nežli písmo svaté, které si každý mohl dle rozumu svého čili vlastně lépe řečeno dle rozmaru a choutky své vykládati.

Tu vidíme, že reformátoři vlastně něco jiného chtěli — a něco jiného učinili.

Chtěli totiž, jak sami se chlubili, odstraniti nešvary a nepořádky v církvi a opravit život křesťanský, minuli se však s cílem; místo opravy lidí — neboť nešvary a zlořády mají vždy původ svůj v lidech a ne v učení víry katolické, neboť toto jest vždy stejné — »opravovali« učení víry samo, a tu přistříhovali jak jen bylo možno, tak že z celé reformace nezbyla jen hólá, zkomolená kostra učení křesťanského. Lid zreformován nebyl na mravech svých, jak dokazují dějiny a jak si reformátoři sami dosti trpce ve spisech svých stěžují. Zcela jinak reformovala církev katolická. Tato přičiňovala se božským učením svým lidí i jejich celý život opravit, a tuto pravou i spásonosnou reformaci také šťastně k místu přivedla obecným sněmem tridentenským a apoštolskou horlivostí mnohých a velikých učencův a světců, jako sv. Filipa Nerejského, sv. Karla Boromejského, sv. Ignácia, sv. Františka Saleského a j. v. Právě za dob reformace obrátila církev katolická mnoho pohanských národů ku křesťanství, založila mnoho ústavů lásky křesťanské, oživila a obnovila zbožnost i mravnost v národech křesťanských. Jak veliký to rozdíl mezi dílem na základě učení Kristova, a dílem, jež základ tento podvrátilo!

Reformátoři opovážili se na učení Kristovo sáhnouti a dle choutky své je »opravit.« Kdo dal jim k tomu právo? Kdo jest pravým učitelem a vykladačem víry Kristovy? Kterak je lze poznati? Zcela snadno. Přečti si jen ve sv. evangeliu ona místa, kde Kristus Pán sv. apoštola Petra ustanovil viditelnou hlavou církve svoji a jemu i ostatním apoštolům rozkaz dal, aby všem lidem učení jeho hlásali. Či jest něco zřetelněji řečeno, nežli slova Kristova ke sv. Petrovi: »Ty jsi Petr, t. j. skála, a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné ji nepřemohou. A tobě dám klíče království

nebeského; cokoli na zemi svážeš, bude svázáno i na nebi, cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.« (Ev. sv. Mat. 16. kap.) Slova tato zajisté zřejmě a beze vsí pochybnosti dokazují, že sv. Petr Spasitelem samým viditelnou hlavou církve ustanoven jest. Tak tomu také rozuměla všecka křesťanská staletí.

Ze slov Páně vysvitá dále,

1. že je církev křesťanská, neboť Ježíš Kristus pravi: »Vzdělám církev svou«;

2. že jest jen jedna pravá křesťanská církev. neboť mluví Pán v čísle jednotném a nepravi: »Vzdělám církev své«;

3. a že mezi všemi, které se pravými církvemi křesťanskými nazývají, jen ta vskutku pravá jest, která založena byla na skále Petrově a od sv. Petra řízena jest, jenž ve svých nástupcích, římských papežích, stále žije. Proto jen církev katolická jest jedinou, pravou církví Páně, neboť hlavou její i vrchním jejím knězem a učitelem jest papež, pravý nástupce sv. Petra. Není závěrek tento jasný? Bezprostředně před svým na nebe vstoupením mluvil Spasitel náš o témž předmětu a potvrdil Petrovi plnou moc, kterou mu již dříve byl udělil; třikráte totiž pravil k němu: »Pasiž beránky mé, pasiž ovce mé.« (Ev. sv. Jana, 21.)

Co se týče sv. apoštolů, dočteš se dosti důkazů, kterak jim Kristus Pán svěřil úkol hlásati učení jeho. V evangeliu sv. Jana (20. kap.) stojí psáno, že Spasitel po svém z mrtvých vstání k apoštolům shromážděným pravil: »Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás. Přijmětež Ducha svatého.«

Sv. Matouš vypravuje v evangeliu svém (28. kap.), že Vykupitel před svým na nebe vstoupením dal jim rozkaz: »Jděte do veškerého světa, učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha sv. a učte je zachovávatí vše, cokoli jsem

přikazal vám. Ejhle, já jsem s vámi až do skonání světa.»

Svatý Lukáš uvádí slova Kristova k apoštolům: »Kdo vás slyší, mne slyší; kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.« (Ev., 10. kap.)

V evangeliu sv. Jana (3. kap.) čteme závažná slova Spasitelova, která byl častěji pronesl: »Kdo ve mne věří (jako v Syna Božího), nebude souzen. Kdo však nevěří, již jest odsouzen.«

Toto jsou slova Ježíše Krista. Nyní obraťme zřetel svůj ke skutečným údajům.

Jen papež a biskupové, kteří nyní řídí církev katolickou, jsou s to, aby dokázali nepřetržitou posloupnost až ku sv. apoštolům a sv. Petrovi. Cokoli tedy Kristus Pán nařídil a přislíbil Petrovi a apoštolům, platí toliko a výlučně pravým jejich nástupcům, papeži a biskupům; u nich zůstává Kristus Pán až do skonání světa, by je chránil před bludem ve věcech viry a mravů, proto jest to Spasitel sám, jenž církvi dává neomylnost; jen jím svěšen jest úřad učitelský, oni jen jsou řádnými pastýři křesťanských národů. Jen tehdy, pakliže jich poslušen jsem, pakliže učení jejich přijímám, mohu býti jist, že mám pravé náboženství Kristovo.

Zda-li pak nepozoruješ, milý příteli, kterak my katolíci veliký máme z toho užitek, že se podrobujeme neomylnému učení církve Kristovy? Jak lehko jest nám dovědět se, co máme věřiti, co nikoli, co máme činiti, čeho se varovati! Každý kněz nám to hlásá. toho posílá biskup, biskupa jmenuje papež a tento jest pravým zástupcem Ježíše Krista na zemi, skrze nějž sám Pán stále učí a rozhoduje.

Jinou cestu nastoupil protestantismus, cestu »svobodného bádání.« Každý si dělá viru sám, neboť tak věří, jak rozum jeho v písmě sv. bádá. Může však člověk pravdu dělati? Pravda jest jen jedna, a ta

jest u Boha a v Bohu, a sice hotová, neproměnitelná.

Protestanti rozpadli se během času na množství sekt, neboť neměli jednu autoritu, která by neomylně učila a vykládala. Kolik hlav, tolik smyslů, pravdivost přísloví toho vyplnila se zřejmě na protestantismu. Zavrhlí starou církev katolickou, a za to mají množství církviček, mezi sebou se sváricích.

Jak jinak to vypadá v církvi naší, všude tatáž jistota, tatáž jednota u víře, všude vychází učení od náměstka Kristova. Po celém světě totéž kněžství, tatáž oběť, tytéž svátosti, tytéž prostředky ku spáse věčné. Vira katolická přemáhá největší překážky a razí si cestu všude; kamkoli přijde, rozšiřuje i křesťanskou osvětlu a svatost; vždy a všude dopomohla církve katolické těm, kdož pokorně vedeni jejím se podrobili, ku vysokému stupni dokonalosti. Po celých 19 století nepřestala církev kat. roditi v lůně svaté a svěťice, a po celý ten dlouhý čas nepřestal Bůh a zakladatel její Kristus Pán svatost sluhů svých zářky dosvědčovati. Protestantismus (již dle jména svého protestovati = odporovati) jest rušením tohoto pořádku Bohem ustanoveného, ovšem pod záminkou opravy; oprava tato by se však lépe zvatí měla vzpourou.

Proto se také diviti nemusíme, že se učení sekt protestantských od sebe liší, že ani tatáž sekta na témž učení neseťvává, nýbrž dle času je měni; jedna toliko páska je všechny víze, to jest nenávisť ku církvi mateřské, církvi katolické, ta je ještě udržuje.

Zeptášli se protestanta zcela určitě: »Řekni mi, co jest tedy pravda, co věříš ty, a co musí každý věřiti, nechceli se vyloučiti ze společnosti pravdy křesťanské?« Na odpověď budeš dlouho čekati.

Již před 1600 lety pravil Tertullian ku kacíři Montanovi: »Měníš tuze často

minění své, a proto jsi v bludu.« I protestantismus budí etnosti ve svých vyznávačích; ale příčinou toho jest, že zachoval přece nějaké trosky pravdy katolické. Čím více se která sekta protestantská nám katolíkům blíží, tím více etnosti křesť. lze na jejich vyznávačích zřítí. O protestantismu anglickém tvrdí se vším právem, »že mezi všemi jinými sektami nejméně »znesvářena jest, poněvadž nejméně »reform« (oprav) na ni provedeno bylo.«

Smutné jest, že protestanté zavrhuji z náboženství vše, co právě nejvíce jest potěšitelné, milé, tklivé a uchvacující. Na př. přítomnost Ježíše Krista v nejsv. Svátosti oltářní dle našeho učení, stolici odpustění a milosrdenství Božího (sv. zpověď); lásku a vzývání nejsv. Panny Marie, Matky Boží a svatých, miláčků to Božích a našich starších, blažených bratří a sester, modlitby za zemřelé; přesvatou oběť mše sv. a j. v. Proto postrádají protestanté právě bohoslužby. O této vyslovil se sám zarytý protestant Bedřich pruský říka: »Katolíci zacházejí s Bohem jako se svým králem a pánem, Luteráni jako se sobě rovným, a Kalvíni jako se sluhou.« Tak posoudil bohoslužby rozličných těchto vyznání. Kde není oběti, nemůže býti právě bohoslužby, oběti však protestanté nemají, neboť oběť nejdražší, mši sv., zavrhli. Hlavní chybou protestantismu jest duchovní pýcha, proto také nezpłodil svaté; nikdy také neměl právě milosrdné sestry, pokorné totiž a obětavé služebnice Páně a jeho chudých a trpících. Misionáři jejich jsou vlastně jen rozšiřovateli bible. Porovnáš je se sv. apoštoly a s misionáři katolickými, kteří se neštítí žádné práce ani strádání, kteří i život svůj kladou za ovce své, tu vidíš ohromný rozdíl. I sami spravedliví protestanté chválí na výsost činnost kat. misionářů oproti svým vlastním. Kazatelé protestantští nejsou

kněžními, nemajíce poslání božského. Proč tedy hlásají slovo Boží a vykládají je jiným? Jsou snad neomylní? Odkud? Vždyť sami o sobě rádi vykládají, že nejsou nic vyššího nežli ostatní laici, a že vlastně všichni lidé jsou kněžními a kněžkami. Mimo to, jsouce ženati, nejsou »muži Božími,« nejsou s církví zasnoubeni, nejsou muži obětavosti a hrdinné odanosti.

Nuže, sebeřme vše dohromady! Všecky sekty nesoucí jméno protestantismu. ať povstaly před několika stoletími, ať povstávají za našich dob, stavi se na odpor zřejmým slovům a vůli Krista Ježíše, stavi se na odpor dějinám tolika křesťanských věků, stavi se na odpor základní myšlence o nezměnitelnosti, jednotě a dokonalosti, kteréžto vlastnosti nerozlučitelné jsou s každým dílem božským. Proto také jest nemožné, aby tvořila »jednu svatou všeobecnou církev« čili společnost učeníků Ježíše Krista, která již před 1800 lety svatými apoštoly založena byla.

Ostatně i jiné důkazy bych uvéstí mohl proti protestantismu, tak na př. že nemožno dokázati pravost, božské vnuknutí pisma sv., zejména sv. evangelií bez neomylného učitelského úřadu církve; mohl bych poukázati na mnohé nedůslednosti v myšlení a závěrečích, k nimž by protestanté dle zásad svých dojiti musili. Avšak, co tuto řečeno, dostačí k účelu mému. Jedno toliko ještě podotknu, a to je zkušenost, že nebylo dobrého katolika, jenž v náboženství svém důkladně vyučen a opravdu zbožným byl, jenž by se byl protestantem stal, aby byl ještě lepším. Oproti tomu jsou obyčejné oni protestanté, kteří se do lůna církve navracují, nejzbožnější, nejosvícenější, nejetihodnější mezi nimi, a to i dle svědectví posavadních spoluvěrců.

Obzvláště za dob našich stává se častěji, nežli kdy jindy, že protestanté

před smrti k staré církvi se navrácují. Naproti tomu není příkladu, že by katolík v tomto nejvážnějším okamžiku se protestantem stal; v okamžiku, kdy duše lépe vidí nežli dříve, kdy poznává onu věčnou pravdu, která se chystá nad ní soud držeti. Již tato zkušenost by dostatečně, bychom otázku, o níž běží, rozhodli ve smysl: »Jen církev katolická a její víra jest pravá.«

Nuže tedy, katolík a pravý křesťan jsou pojmy tytéž. Mimo církev katolickou není pravého křesťanství. Již před 1600 lety prohlásil veřejně svatý biskup a mučieník Cyprian: »Kdo nechce míti církev za matku, nemůže Boha míti za otce.«

Protož nehleď na to, co snad pohodlnější jest v životě, nýbrž co pravdivé a božské jest, neboť jen tím dojdeš cíle, spásy věčné. Když se matka Melanchto-

nova, horlivého to přívržence Lutrova, ve stáří svém syna ptala: »Pověz mi, co mám činiti, abych došla spásy; jsem již tak stará a ráda bych ve pravé víře zemřela; mám zůstatí ve víře staré či přijmouti novou?« Co odpověděl Melanchton? »Po protestantsku se dobře žije, ale po katolicku dobře umírá.«

A co jest lepší? Odpověz si sám.

Ó važ si víry své na výsost, važ si církve své, hleď býti věrným jejím synem a ne třtinou větrem se klátící, která za to má, »že vše jedno, ať katolík, ať protestant, ten i onen věří v Boha a je křesťanem.« Tak mluvíti nesmíš, podobně jako bys říci směl: »Žid, pohan, Turek, vše jedno, může míti také pravé náboženství.« Jako Bůh jeden jest, tak i jeho svatá víra jedna jest, a tu uložil v církvi katolické.

(Příště dále.)

Svatý Prokope!

Na samotě u Sázavy
žil jsi, svatý slubo Boží,
měnil pouště na lán smavý,
v zlaté klasy plané hloží.

V službu svou a Boha svého
vpřáh' jsi pekla divé zmetky,
svědců lidu křesťanského
bofil's nepřátelské pletky.

V šeré celly svatém klidu
vedl's k Bohu svoje stádece,
mravní síly vzor jsa lidu,
tápajícím ve tmách rádece.

V nadehvězdém sídle stanu
k zemi slétal's zašlou dobou,
vlast svou chránil před katanů
nesmířenou záští zlobou.

Víru, vlast' svou — chránil's obě,
v peklo srážel's škůdce smělé,
české luhy měly v Tobě
ráje strážce, Michaelce.

Ó náš český světče drabý,
stále víc Tvé mocné pěsti
ždáme na svých skvostů vrahly,
rač boj těžký za nás vésti.

Osvědč dávné síly taje,
moc, již třímáš z Boží lásky,
naše srdce, naše kraje
očist' všaké pekél chásky.

Ujmi se nás, bratří, synů
jedné matky, Tvé i naší,
ať se z českých vlastí klínu
sladkou mluvou k nebi vznáší

chvála Tobě nehynoucí;
Tobě jak i Bohu Tvému,
v jehož tváři bleskem žhoucí
kocháš se v nebeském tému.

Prokop Š. Senický.

Klášteří zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (6.)

Na den Navštívení Panny Marie.

Pod svým srdcem nosíc Krista
na hory jsi chvátala,
kdež tě řečí chvály plnou
Alžběta zas vítala.

„Hospodína, svého Pána,
duše moje velebí!“
Pokorně tak chválu všecku
přirkla's Tvůrci na nebi.

Zdaž tě, synu, nepovzbudí
krásný příklad Mariin,
abys rovněž k chvále Boží
obracel'svůj každý čin.

Na den sv. apoštolů Cyrilla a Methoda.

Na Moravu k lidstva blahu
hvězdy dvě jdou z východu,
zvonky vstříc jim vyzvánějí
v harmonickém průvodu.

Vzácný neson poklad s sebou —
víry Krista drahý skvost,
národ všecken ze tmy vstává
modloslužby pouta prost.

Za nás, svatí věrozvěsti,
orodujte u Boha,
ať se vzdálí od Slovanů
bludu temná mátoha.

V oktavu sv. apoštolů Petra a Pavla.

Ty jsi Petr, to jest skála,
na níž vzdělám církev svou,
kteréz ani brány pekel
nevyvrátí, nezmohou.

Od těch časů církve skála
stojí pevně, nehnutě,
třebas mnozí vyčkávali
konec její napnutě.

Ty zda, synu, v světa víru
stojíš skály kamenem,
ty zda hoříš pro Ježíše
lásky Pavla plamenem?

Na neděli 7. po sv. Duchu.

Nepravých se vystříhejte
učitelů, proroků,
vlků v kůži beránkové,
pokryteckých otroků.

Špatné stromy špatný jenom
přinášejí lidem plod;
tak i oněch pochlebníků
nezapře se podlý rod.

Vzácný Bohu, vzácný lidem
přímý jesti charakter —
také tóny z nitra zvonků
do vyšších se nesou sfér.

Na neděli 8. po sv. Duchu.

Kopati již nedovedu,
žebrati se stydím zas —
tak děl správce, ku konci když
vlády jeho dospěl čas.

Snad i tebe správcem statků
ustanovil věčný Bůh,
snad i v útech svědomí ti
mnohý vězí viny dluh.

Rychle tedy staré dluhy
skroušenosti slzou zmař,
svobody by nezavil tě
náhle nebes Hospodář.

Na neděli 9. po sv. Duchu.

Neprav nikdy, milostí dost
že ti nedal dobrý Bůh,
kdy jsi podleh' pokušení
neb tě svedl špatný druh.

Kolikráte pod svá křídla
Spasitel tě skrytí chtěl,
laskavě jak volal tebe,
na kříži když v mukách pněl.

Uposelechni hlasu jeho,
uposelechni, synu, hned,
s výčitkou by spravedlivou
na tebe kdys nepohled'.

Na den sv. Maří Magdaleny.

Věrně dle slov Spasitele
v celý svět se dostaly
chvalnou řečí velké skutky
kajnicie z Magdaly.

Mistr když dlel u hostiny,
vonných mastí nádobu
rozbila a nohy jeho
pomazala do hrobu.

Ó jak velké na nebesích
andělů je plesání,
hříšníci se k Bohu vrátí
v lítosti a v pokání.

Na neděli 10. po sv. Duchu.

V pýše svojí Fariseus
stanul chrámu uprostřed,
pobožnost jen přetvářenou
jevil první na pohled.

Publikán však v koutě chrámu
k zemi oči klopil jen,
u pokoře bil se v prsa:
Bože, buď mně milosten!

U mateřském vychování
následujte Anny vzor —
takou písní hovoří dnes
v bílé vílce zvonků sbor.

První budou posledními,
poslední však prvními —
dodaly teď malé zvonky
a já taktéž za nimi.

Na den sv. Anny.

Blahoslavme statnou ženu,
jejíž chválou zvučí svět,
jež vám k spáse porodila
nevinosti vzácny květ.

S mateřskou jej pečlivostí
v zahrádce své chovala,
až jej Bohu porozvítý
v chrámě obětovala.

Ke 300letému jubileu úmrtí sv. Aloisia.

ne 21. června letošního roku bylo tomu právě 300 let, kdy v klášteře řádu tovaryšstva Ježíšova v Římě umíral mládenec na pohled těla slaboučkého, od samých postů tak velice seslý, že až divno člověku, když slyší, že měl teprve 23 let a tři měsíce. Byl sice na pohled nepatrný, ale ducha přechovával v útlém, ztrápeném těle vzácného, andělského, neboť byl jako pravý serafín roznicen takovou láskou k Bohu, že ne tak od nemoci, jako spíše ustavičnou touhou a láskou k Bohu umíral. K bližnímu pak takovou láskou byl zanícen, že nikdo jej nemohl nemilovat, a když se roznesla zvěst o jeho smrti, zalévalo se oko každého pláčem a šlo od úst k ústům: »Umřel světec.« Nebylo nikoho, kdo by o jeho štěstí v nebi hned po smrti byl pochyboval, neboť se každý jeho přimlůvě po smrti odporoučel. Když pak jeho svaté tělo bylo ve chrámu Páně vystaveno, hrnuli se k jeho svatým ostatkům mladí a staří, každý chtěl tohoto světce aspoň

naposledy vidět, ano dav lidu tak se množil, že bylo třeba dvéře chrámové zavřít, aby se nestalo ještě nějaké nestěti a aby se o jeho šaty všickni nerozdělili, neboť začali si odřezávat kousky z jeho šatů na památku, ano kdosi mu odřezal dva kousky prstů jako ostatky po tomto svěťci. Od té doby, kdy blaženě zemřel, se čest jeho tak rozmnožila, že všichni věrní křesťané se o jeho přimlůvu u Boha ucházejí, ano i mládenci a panny obzvláště v úctě k těmž svěťci se svatým zápallem pro jeho ctnosti závodí. A nejen mládenci a panny, ale i korunované hlavy, císařové a králové se sklánějí před tímto chudobným řeholníkem a prosí ho o pomoc jak v časných tak i věčných záležitostech. A nade všechny jako vzor všech vyniká v úctě k němu náš sv. Otec Lev XIII., který všemožně se vynasazuje, aby se úcta k tomuto svatému mláďenci povznesla.

A víte, který to mládenec tak veliké slávy požívá? Jest to sv. Alois z knížecího rodu Gonzaga, který

vším bohatstvím opovrhl, aby si získal za to slávu věčnou.

Abyste se pak k následování jeho ctností rozohnili a větší úctou a láskou k němu zahoreli, stůjž zde jeho krátký životopis.

Svatý Alois pocházel z knížecího rodu Gonzagů, jeho otec byl Ferdinand Gonzaga, pán na Kastilioně, kníže svatě říše římské a markrabě, a matka jeho byla Marta Tana ze Santeny a pocházela ze starého rodu královského. Otec i matka jeho po-

znali se na královském dvoře ve Španělich, byltě p. Ferd. Gonzaga ve službě krále španělského Filipa II. a paní Marta zase první dvorní dámou královny Izabely, a vstoupili do stavu manželského na den sv. Jana Křtitele r. 1567. jak nejlépe a nejzbožněji již mohli. Neboť paní Marta dala před tím sloužiti mnoho mšr sv., aby poznala, jeli to vůle Boží, aby se provdala za pana Ferdinanda, a p. Ferdinand též přijal před tím s paní Martou dvakráte sv. svátosti pokání a oltární, aby

si vyprosili na Pánu Bohu sv. požehnání. Když bylo po svadbě, vrátili se knížecí manželé na svůj zámek do Kastilioně v mantovském kraji v diecési břešcijské (břešijské), a tam se oddávala paní Marta pobožnosti a dobrým skutkům a prosívala Pána Boha, by jí obdařil synáčkem, kterého by mileráda jemu obětovala. Prání její se splnilo na den 9. března 1568 ve středu večer kolem klekání. Ale málem že to nezaplátila svým životem. Jen ochraně Matky Boží to přičítati dlužno, že se zachránila. Slibilať s dovolením

svého manžela, že bude i se svým synáčkem putovati do jejího svatého domku v Lorettě, když se i s dítkem na živu zachová, a sotva že slib učinila, pomínulo hned nebezpečí, a obdržela syna, který zářiti měl andělskými ctnostmi. Dítě bylo hned pokřtěno, poněvadž v nebezpečí života se nalezalo, a když se doplňovaly obřady sv. křtu ve chrámu Páně sv. Nazaria, mučenika v Kastilioně, obdrželo jméno Alois, což značí tolik jako vítěz, neboť opravdu přemohl trojho nepřitele: svět, tělo své a ďábla.

a korunu vítěznou za to v nebi obdržel. Jeho matka ho považovala jako za dar s nebe, proto od té chvíle, kdy jako dítě začal trochu mluvit, učila ho vyslovovati svatá jména Ježíš a Marie, i učila ho dělati sv. kříž, potom se modlíti Otčenáš, Zdrávas Maria a jiné modlitby, a nejvíce ho učila milovati Pána Boha a Marii Pannu, která mu zachránila život. Malý Alois takové věci velice dobře chápal, a divná věc, sotva že začal chodit, nejraději se schoval v nějakém koutku buď za almaru nebo za nebesy u postele a tam se nikým nevyrušován tiše a vroucně modlil jako pravý anděl s nebe. Velice se z toho matka radovala, když to viděla, srdce jí při tom plesalo, že bude mít tak svatého synáčka. ale otec se z toho velice netěšil, ačkoliv jinak velmi zbožným byl, neboť byl sám údem třetího řádu sv. Jakuba a aspoň každý měsíc se zpovídala a tělo Páně přijímal. Chtěl mít ze syna kdysi slavného vojevůdce a spařtřoval v něm už hned od počátku chloubu své rodiny; raději by byl, kdyby synáčka více světské radovánky těšily. Proto chtěl ho záhy vpravit do vojenské služby, a když měl táhnouti s vojskem italským do Tunisu proti Turkům, vzal s sebou sotva čtyřletého Aloisia do Kasale, kdež měl vojsko své ve zbraní vycvičiti a je přehlížeti. I dal Aloisovi udělati malou ručnici, šavli, brnění a přilbu, a tak musil s ním s přilbou na hlavě, s brněním na plecích, s opásanou šavlí a s ručnicí na ramenou před řadami vojska choditi a se již od něho učiti. Život vojenský, řinčení zbraní a vojenská cvičení se mladému vojákovi líbily. A také sám chtěl své umění vojenské jednou zkusiti. A co myslíte, že udělal? Kolem poledne, když vojáci spali, vplížil se do tábora, vzal jistěmu vojákovi z brašny trochu prachu, nabil jím před zámek malé dělo a vypálil je. Ihned se všichni zbudili a sbíhali se do zbraně; otec jeho myslil, že se

stala nějaká vzpoura mezi vojáky a dal všecko jak náleží vyšetřiti. Jak se však podivil, když uslyšel, že jeho malý Alois ránu z děla vypálil. I chtěl proto Aloisia přísně po vojensku potrestati, ale vojáci prosili o milost malému hrdinovi, a otec odpustil milému synáčkovi jeho provinění. Ale Alois málem by to byl zaplatil životem, neboť když dělo vypálil, couvlo nazpět a málem že ho nerozmačkalo. Měl co děkovati sv. andělu strážci, že ho ochránil a byl mu také za to co nejvíce vděčným, horlivě ho potom vzývaje. Když bylo po cvičeních vojenských, odtáhl jeho otec do Tunisu a Aloisia poslal matce nazpět.

Ale s Aloisem se stala od té doby velká změna. Začal mluvit i neslušné řeči, které byl mezi vojiny slyšel, ačkoliv jin nerozuměl. Ještě stěšiti, že božská Prozřetelnost a nejsv. Panna ho přivedly na jinou cestu. Když tu slova jeho moudrý vychovatel František del Turco (Turko) zaslechl, pokáral ho, že se to na něho a jeho urozený stav neslušá taková slova mluvit, že tím Pána Boha hnevá. A vidíte, to ho tak dojalo, že se dal nad tím do pláče, po celý život toho litoval a často nad tím hříchem — mželi se vůbec hříchem nazývati. protože těm slovům nerozuměl — plakal, říkáje, když už byl dospělým: »Kdo ví, zdali mně Bůh hříchy mé odpustil!« Když mu bylo 7 let, obrátil se zcela k Bohu a nazýval tento rok svým obrácením, ačkoli se nikdy těžkého hříchu nedopustil.

Spíše za horšího se pokládal. Věděl, odkud pocházejí jeho poklesky, neboť znal dobře své náklonnosti a také chtěl proti každému hříchu jistého prostředku užití. Když se přiblížil ke zpovědníkovi, svatému knězi z řádu tovaryšstva Ježíšova, tak se sám před sebou za své hříchy hanbil, že se ani nemohl od litosti nad hříchy svými udržeti na nohou, že žalosti nad svými hříchy omdlel! Teprve druhého dne mohl se z celého života svého (až

do 9. roku věku svého) vyznati a rozhršení obdržeti a tolik milosti od Pana Boha obdržel, že tím položil základ ku svému dalšímu svatému životu. Proto nazýval Florencii kolébkou svého obrácení. Tam také velice rád chodíval se modliti k záračnému obrazu »Zvěstování Panny Marie« a jednoho dne, když mu nebylo ještě ani deset let, přemýšlel, čím by se nejsv. Panně zalíbil, aby si její ochranu pojistil. A napadlo ho, že chce zachovávat svatou čistotu nepo-

rušenou až do smrti. Tuto neposkrvnenou čistotu tedy zaslíbil Panně Marii, a ta oběť jeho jí byla tak milá, že nikdy nepocítil ve svém životy nějakého ostnu smyslnosti, nikdy nebyl pokoušen proti svatě čistotě, ačkoli byl živé povahy a mezi mnohými a rozmanitými společnostmi často trávit mu bylo. Toto věrné zachovávání svatě čistoty sám sobě nepřipisoval, nýbrž pomoci nejčistší Rodičky Boží, ačkoli sám tak se vždycky choval, jakoby mu nebezpečí v příčině sv. čistoty

hrozilo. Nehleděl nikde bez potřeby, že ani sám neznal cesty, kde šel, že vždycky někdo s ním jiti musil, aby nezbloudil. Také nikdo ani oči jeho téměř neviděl, mnozí nevěděli zajisté, jaké barvy oči má! A i své matce do tváře se nedíval, a když měla k němu některá osoba služebna nebo některá pani přijíti, vyslechl ji hned u dveří a déle s ni nemluvil. Proto byl (ač křivě) i nepřitelem žen nazýván, činil zajisté seč mohl, aby sv. nevinnost vlastní vinou i tím nejnepatrnějším neslušným pomyslením nepo-

káel. Co nejvíce se též chránil společníkův, o jejichžto ctnosti dokonale nebyl přesvědčen. Ke všem byl nicméně zdvořilým a upřímným, všichni ho měli velice rádi, on však nejraději s takovými obcoval, kteří vynikali skromností a zbožností. Soudruhové jeho též ho dobře znali, věděli, jak velice si váží nevinnosti, proto hned všichni z úcty k němu přestali něco zlého mluvit, jak se jen k nim blížil. Nazývali ho sice mnozí svatouškem, on si z toho však ničeho nedělal, zlé všude káral, a proto u všech i u zlých požíval

veliké vážnosti. Ale pobyt jeho ve Florencii nepřisobil blahodárně na jeho zdraví, dilem i proto, že se velice ve všem umrtvoval a krotil. Když markrabě pozoroval, že mu tam neslouží, vzal ho roku 1580. do Kastilionie nazpět, aby pod ochranou matky selilil, ale nevedlo se mu lépe; čím více postupoval v dokonalosti, tím více slábl na těle. Ano i když mu lékaři radili, aby jenom velice málo jedl, aby jisté nemoci se vyhnul, tak se postíval, že sotva za den jedno celé vejce snědl a tak si navykl se postít, že se mu jídlo protivilo. Když musil něco při hostině jísti, vždycky si vybral to nejspatnější a nejsprostší jídlo; hostinám vůbec nejraději se vyhybal, neboť říkával, že při nich obyčejně trpí nevinnošf. Ale, milí přátelé, přichází na řadu jeho nejšťastnější den v celém jeho živobytí, jeho první sváté přijímání. Přišel totiž toho roku 1580. do Kastilionie arcibiskup milánský, sv. Karel Borromejský, a svatý mládencek byl byl velice rád toho služebníka Božího poznal, neboť slyšel o něm, že je svatý.

Od sedmého roku začal vésti svatý život, jak pravi o něm kardinál Bellarmin, který byl jeho zpovědníkem. Jakmile se probudil, hned si vzpomněl na Pána Boha, požehnal se svatým křížem a rychle vstal z lůžka. Při tom byl však tak na sv. čistotu opatrným, že nikdy nic neslušného nebylo na něm pozorovati. Když se strojil, modlil se již a jak se ustrojil, pomodlil se kleče na holé zemi, nechtěje nikdy nějakého polštáře nebo měkkého klekátka, svou ranní modlitbu, která trvala obyčejně $\frac{1}{4}$ hodiny, pak se pobožně modlil sedm kajících žalmův a hodinky k Panně Marii a těchto svých pobožností nikdy neopomenul, ani tehdy ne, když byl nemocen. Když byl starším, ještě každého dne hodinu na svatém rozjímání strávil. Zapomněli někdy své obyčejné modlitby, nežli šel spat, hned

vyskočil z lůžka a vykonal své modlitby, tak byl na sebe přísný! Každý den zpytoval večer své svědomí co nejsvědomitěji a večer před velkými svátky se modlival po několik hodin, ano i v noci vstával a se modlil. Tak se modlival i za kruté zimy a nedopřával si oddechu, ano stalo se i, že mu zkrěhly od zimy údy a že upadl od slabosti na zem. Jednou, když v noci usnul, zapomněl shasnouti světlo; světlo se převrátilo, periny již doutnaly, a málem by byl shořel, kdyby ho anděl strážce nebyl probudil. Také velice rád používal takových kratičkých modlitbiček, kterým se říká střelné modlitby; takové střelné modlitby možno přirovnati k telegrafu, pomocí kterých se k Bohu co nejspíše dostaneme. Alois tak často takových kratičkých modliteb užíval, že říkali domácí služebníci, že snad Alois už se zděmi mluvi. Když vystupoval po schodech nahoru, modlil se na každém schodě Zdráva Maria. Každého dne též chodil na mši svatou a posluhoval tak pobožně knězi při oltáři, že každý kněz si ho za ministranta přál. V neděli a ve svátek chodil též na kázání a poslouchal tak pozorně, že se jeden kazatel z řádu tovaryšstva Ježíšova o něm vyslovil: „Když jsem chtěl velice horlivě kázati, podíval jsem se jenom na Aloisia.“ Co na kázání slyšel, vykládal jiným chlapcům, které vždycky odpoledne sám ze své vůle a z lásky k Bohu ve sv. víře cvičoval. A to tak dovedně a horlivě, že i starší lidé ho s radostí poslouchali. Nikdy ve světnici své nezahálel, buďto se modlil anebo něco pobožného četl.

Když mu bylo asi 9 let, tedy r. 1577. poslal ho jeho otec markrabě Ferdinand do vyšších škol do Florencie s mladším bratrem Rudolfem, aby se zvláště v latinské řeči a v nové vlastině dobře vycvičil. Ve Florencii měl příbuzného vévodu toskánského, ale nepřebýval u něho v zámku.

nýbrž v jiném domě nedaleko zámku, aby se mohl lépe učit, a jen v neděli chodil do zámku vévodského, aby se též jemným mravům a způsobům naučil; když si však měl hrát s dítkami vévodovými, nikdy si nehrál s děvčaty, těch se co nejvíce stranil, ne že by byl nepřítelům ženského pohlaví, ale z lásky ke svatě čistotě, aby nepřišel do nějakého pokušení. Nejmilejší jeho zábavou bylo stavěti si oltáře a dělati všecko jako kněží

v kostele. Ve Florencii vykonal též první svou sv. zpověď. Vizte, jak se Alois na sv. zpověď připravil. Už po několik dní myslel neustále na své hříchy, všecko dopodrobna zpytoval, ano i nejskrytější záhyby svého srdce prohledal, zdali by nenalezl nějaký hřích, zkoumal bedlivě všechny své náklonnosti, a tak se poznal, že znal i nejobyčejnější hnutí svého srdce. Znal sebe skrz naskrz. Nic si nezatajoval.

Zprávy z misí katolických.

Syrie. Beirut. Kongregace dělníků. Mezi muži z lidu založil P. Fiorovich T. J. před dávnými lety kongregaci dělníků v Beirutu. Po 26leté činnosti čítá 10.000 údů, z nichž mnoho se usadilo v syrských městech, kdež pak podobné kongregace zakládali. P. Fiorovich vykládá sám o počátku své činnosti:

»Na začátku let sedesátých bylo v Beirutu jen několik domorodých kněží, kteříž se o lid sobě poddany mnoho nestarali, tak že tamější nižší obyvatelstvo bylo jen dle jména křesťanské, neboť často neznalo ani nehlavnějších pravd křesťanských, ano někteří nevěděli žádné odpovědi na otázku, zdali jest jen jeden Bůh. Tu jsem se rozhodl založiti pro opuštěný lid kongregaci. Probíhal jsem ulicemi, veřejné místnosti jsem navštěvoval a všude jsem zval kde koho, aby naši kapli navštívil. K prvnímu shromáždění se dostavili čtyři muži, k druhému sedm. Tu mne napadla šťastná myšlenka. Vyprosil jsem u svých spolubratří rozličné maličkosti a založil malou loterii, jež se odbyvala vždy v neděli po shromáždění. Skoro každý dostal nějakou výhru, buď škapulíř neb obrázek nebo medailonek. Za nějakou dobu musela loterie přestat, neb jsme neměli ničeho více k rozdávání, avšak bylo již tehdy 100 mužů do kongregace

zapsáno, z nichž každý obdržel škapulíř slibiv, že bude přednášky pilně navštěvovati. Napřed jsem začal vyučovati náboženství a přednášel jsem po celý týden každý večer o základních pravdách a o nutnosti sv. zpovědi, což mi bylo hlavní věcí. Každému, kdo ku sv. zpovědi přišel, podal jsem zvláštní ještě poučení o této svátosti a pak jsem mu všemožným způsobem pomáhal otázkami a povzbuzováním. Když jsem mu udělil rozhrěsání, přikázal jsem mu, aby mi jiného hříšníka přivedl; »čin bude větší,« pravil jsem žertem, »tim větší radost mi způsobíte.« A tak se stalo, že mi jeden z prvních kajcníků přivedl asi 16 jiných hříšníků; ano přicházeli ku svatě zpovědi lidé nejhorší, loupežníci, vrazi a j.

Spolek misionářem založený dostal jméno »Kongregace Sedmiboolestné P. Marie.« Za dvě léta měl již přes tisíc údů, a počet jejich rostl každým rokem. Větší díl chudého obyvatelstva zůstává jen několik měsíců v Beirutu, načež se opět odebirá do rodných osad. Noví přichozí zaujmou jejich místa, tak že jest při duchovních cvičeních vždy stejný počet nových posluchačů.

Když P. Fiorovich poprvé před své posluchače předstoupil, neznal z řeči arabské více než 200 slov. Proto postavil

při svých přednáškách pana Mikuláše Comatyho za sebe, aby mu mohl v čas potřeby patřičné slovo napovědět. Někdy však napověda nepřišel. Právě v takový den přednášel o stěti sv. Jana Křtitele. Arabského výrazu pro »stěti« neznal. Pomohl si posuňkem, jenž znázornil, co chtěl říci. Každý mu rozuměl a on nepozoroval ani úsměvu přítomných. Přednášky své mívá P. Fiorovich v nářečí arabském, jakého se všeobecně v lidu užívá. Spolek beirutský zavedl též poutě do svaté země. P. Fiorovich putoval každoročně s 50—60 poutníky do Jerusalema, kdež mivali v klášteře františkánském dvoudenní duchovní cvičení, načež se odebrali do Betléma a Hebronu. Pout trvala 18 dní, a většina poutníků přistupovala každodenně ke stolu Páně. Účel spolku byl vypěstiti dobré křesťany a ten byl též dosažen; neboť tamější křesťané při vši své biďe vykonávají pilně křesťanské své povinnosti. Jednou šel P. Fiorovich s jistým knězem na procházku. Tu se zastavil u nich silný muž, slepý, jenž poznal kněze po kroku a chytal jeho ruku, aby ji polibil. Později vypravoval P. Fiorovich svému společníku o tomto muži: »Po 16 let chodil každý týden ku sv. zpovědi, jednoho dne však náhle úplně oslepl. Jest otcem rodiny, 40 let starý a musí často ulehnutí k odpočinku, aniž pojedl kousek chleba. Muž ten však nikdy si nenaríká, nýbrž s trpělivostí, ano s radostí snáší svůj kříž.« — Jiný příklad úplného obrácení. Zlotřilý člověk, jenž na Libanonu loupeží se živil, byl přednáškami P. Fioroviche obrácen. Za pokání si uložil, že chce sřeziti krajinu, v níž dříve loupežil; a dostal slovu. Dvacet let každou noc sřezil cesty, ráno pak trochu spal, ostatní část dne byl v kostele, nebo trávil na modlitbách.

Konečně musíme vzpomenouti kapely hudební, jež čítá dvacet vycvičených hudebníkův a dle evropského vzoru za-

řizena jest. To jest tedy veliký spolek beirutský, o jehož činnosti celá Syrie svědčí. Čest zakladateli! Čest všem, již jakýmkoli způsobem k založení spolku byli nápomocni, čest konečně každému knězi, jenž se zastává ubohých dělníků!

Západní Afrika. Apoštolská prefektura kamerunská. P. J. Klosterknecht, jeden z misionářů, kteří dne 26. října přibyli do Kamerunu, píše o další cestě:

»Po 11denním pobytu v Kamerunu měli jsme na parniku »Zehdenik« plouti do Edey. Byli jsme rozradostněni, neboť za dva dny měli jsme býti na místě. Pobřeží Kamerunu jest při ústí řek proryto nesčíslným množstvím kanálů, z nichž jsme největšího »Qauquy« chtěli použiti, abychom se dostali do řeky Malimby. Nešikovností kormidelníka dostali jsme se do úzkých, tak že se parník hnouti nemohl a musel pomoci tamních obyvatelů býti k druhému břehu přitažen. Když jsme pohodlněji v hlubší a širší vodě plouti začali, tu se zlomil lodní šroub; jelikož loď proti proudu řeky pohybovati se nemohla, museli jsme plavbu přerušiti a porouchaný šroub spraviti. Po tři dny jsme se zdrželi při ústí Malimby a toulali se po lesích, kdež jsme spatřili mnoho stop slonův a hřvolů, zvíře jsme však žádné neviděli. Když byl šroub trochu popraven, přibyli jsme šťastně až do Tokotounu, kdež jsme museli 8 dní čekati, než se vrátil parník od správy z Kamu. Druhého dne večer byli jsme u cíle, totiž v Edee. Jaké bylo před několika dny naše očekávání, takové bylo naše sklamaní; neboť kromě vodopádů nespattřili jsme ničeho, než příkré návrší a na něm několik obydlí. My jsme však přece postavili stánky a čekali na příchod krále; ten však utekl, neboť nechtěl, trpěti žádných Evropanů ve svém území. I lid sdílel toto přesvědčení a přicházel vždy ozbrojený. Jelikož kupci bojice se

prepadnutí odešli, učinili jsme totéž a vrátili jsme se 24. listopadu do Tokotounu, kdež jsme ihned 10 jiter pšdy za 1500 marek koupili. Majetek náš jest v krásné poloze, asi $\frac{1}{2}$ hodiny od osady na 50 m. vysokém pobřeží. Museli jsme ještě 14 dní ve stanech bydleti, což bylo příčinou, že nás šest dostalo horečku. Draze jsme platili každou práci, neboť otroci královi dostávali denně 3 marky a pracovali od 10 hod. ráno do $4\frac{1}{2}$ hod. odpoledne, přičemž se velmi nenamáhali. Když pak jednou P. Jiří hůlkou je pobádal ku práci, druhého dne žádný nepřišel. Kromě obydlí, na němž tamější král vlastním rukama pracoval, vystavěli jsme si kapli, do níž naši stolaři krásný oltář ještě před svátky vánočními zhotovili, tak že jsme mohli svátky slušně slavit. Na druhé straně stojí kuchyně, kurník a pracovní pro zámečníky a stolaře. Kéž bychom mohli pracovat, jak bychom chtěli! Ale po namahavé práci obyčejně následuje horečka. Měl jsem 3—4krát slabší a jednou silnější. Bylo to večer na svatého Mikuláše; cítil jsem jakousi zvláštní unavenost, vydržel jsem však až do svátku Neposkvrněného početí Panny Marie; před obědem musel jsem do postele, neboť jsem cítil silné bolení hlavy a v kříži. Horečka po celych osm dní stoupala zvláště v noci od 39° až do $41\frac{1}{2}^{\circ}$. Zde v Africe bylo by přede vším potřeba důkladného ošetřování. Vše, co mohou nemocnému dát, jest trochu vody, kterou však musejí napřed nepřijemného zápachu buď citronem, buď cukrem zbaviti, slepičí polévka a chinin. Horečka náramně zeslabí člověka, a několik silných záchvatů po sobě by člověk nevydržel. — Nejlepším našim pokrmem jest rýže; ořechy kokosové nám pokradli. Pokrm domorodců pozůstává hlavně z plantenu, kokosových ořechů, kazary a jamsa. — Co se týká zvířat divokých, jest u nás náramně množství ptactva, jež neznáme

ani nevidíme, jehož jednozvučné hlasy však slyšíme; zvíře vůbec žádné u nás není, za to však mnoho ještěrek, hadů, škorpienů, včel a j., největší však nepřijemnosti nám způsobují mravenci, velicí a malí, hnědí a černí, ano i bílí, kteří nás již často z lůžka vyhnali a naše zásoby nám odnesli.

Snad bude mnohé zajímati nějaká zpráva o náčelníku, o němž se tak málo staráme. On nás často navštěvuje, nikdy však nepříjde, aby něčeho nežádal; dokud jsme s ním byli v obchodním spojení, museli jsme k mnohé jeho žádosti povoliti, nyní však královského žebračka zkrátka odbýváme, neboť kdybychom chtěli každé jeho přání vyplniti, brzy bychom sami ničeho neměli.

Střední Afrika. Apošt. vikářství Viktoria-Nyanza. Apoštolský vikář, msgr. Hirth, podává zprávu o změnách v misií ugandské:

»Arabů, již tak často naši misii pustošili, není více, jejich hlavní sídlo Masanga Emin paša dobyl. Před 20 lety usadili se na pobřeží Nyanzy, hned po nich přišli otrokáři, kteříž pod záminkou, že kupují slonovinu, hanebný svůj obchod po celém západním a východním pobřeží jezera rozšířili. Území Muanza, Kageji a Magu, na jižní straně jezera byla od Arabů obsazena, brzy však domácí náčelníci nevitane hosty vyhnali, poněvadž se jim pleťli do jejich záležitostí. Největšího vlivu dosáhli před dvěma roky, když zosnovali povstání a krále ngandského Muangu z Ugandy vypudili. Od Tábory přicházely celé karavany otrokářů; dvě velké lodě a několik člunů pořád jezdilo po jezeře a přiváželo slonovinu a — otroky. Jednou nám bylo ohlášeno, že přijela loď s 200 křesťanských žen z Ugandy. Jeden kněz hned se odebral do Magu-a, by křesťanek co nejvíce vykoupil, avšak otrokáři žádali takové ceny, že nám nebylo možno ani jednu koupiti.

Avšak sláva otrokářů netrvala dlouho; roku 1889. zmocnil se Muanga opět trůnu. Válka není sice ještě dokončena, avšak Arabové jsou potřeni, arabské lodě byly zničeny. Arabové sami utekli do nepřístupného pralesa, kdež se dosud zdržují a hlavně své otroky schovávají, neboť zvláště ženy a dívky jen stěží mohou se až k nám dostat; přece však každoročně jich několik až do Bukumbi uteče, jini podlehnou daleké cestě a opět jini padnou za obět dravým šelmám, jimž nelze tak snadno odolat. Ostatní pak otroci, jimž se nepodaří utéci, bývají potom ještě přísněji střeženi. Naposledy k nám přišli dva mladíci, kteří vyprávěli, že nouze veliká a hlad tíží jak pány tak otroky.

Ostatní pak Arabové, již otrokářství dále provozovati chtěli, vyhlídli si místo příhodnější na břehu řeky Šimju v zemi massangské; z jednoduchého ležení brzy povstalo celé město, v němž asi 300 lidí bydlí. Proti nim poslal Emin paša oddíl svého mužstva pod velením poručíka Dr. Stuhlmana, jenž se 40 vojiny a 70 nosiči zrychleným pochodem již druhého dne překročil řeku Šimju a vyslal pak vyjednavatele k Arabům, kteříž místo odpovědi se zavřeli do největšího skladistě, doufajíce v pomoc prorokovu. Když se přibližovali němečtí vojáci, rozdali otrokáři svým lidem ručnice, tyto však dali se na útěk. a každý vzal s sebou z věcí pána svého, co mohl: jeden rozličné látky, druhý ženu, třetí dívky atd. Na to, když Arabové dva vojiny poranili, velel poručík střeliti. při čemž mnoho Arabův usmrceno, ostatní byli schytáni a hned popraveni; jen několik mladých otroků bylo zachráněno. Na to pronásledovali vojáci. pokud totiž mohli, uprchlíky, kterýmž asi 50 otrokyň vyrvali; na další pronásledování nebylo pomysleni, neboť mezitím začali v městě loupiti domorodci, již následovali vojiny a pustili se do stáda dobytka. Vojsko učinilo dalšímu drancování

konec, neboť mělo přikázáno všechny i nejmenší domy důkladně prohlédnouti a vše cenné odnésti. Kromě látek našli perly, ručnice, peníze, vzácné sloní zuby, zvláště však veliké množství fetězů.

Čtvrtý den navrátilo se opět vojsko, zapálení napřed město otrokářů, do ležení. Paša, jenž byl právě v našem domě, byl velmi dojat pohledem na ubohé otroky, neboť žádný z nich neočekával svobody, poněvadž Arabové jim namluvili, že Evropané si na nich počutnají. Jaké bylo jejich podivení, když slyšeli, že budou brzy na svobodě. Ženy z Kareigvé a Unjora postavily se stranou, jelikož měly následovati karavanu až do své vlasti, ostatní přijati byli prozatím do naší misie. Co do zevnějšku lze na nich pozorovati veliký rozdíl; jedni byli teprve nešťavno zajati, jini však žili již 25 let v otroctví, dále nalezájí se mezi nimi lidé ze všech kmenů bydlících kolem jezera.

Emin paša odtáhl s velikou koristí a zanechal nám důstojníka s oddílem vojska k naší ochraně.

Jižní Afrika. Misie na Zambezi. Ačkoli psaní P. Courtoisa z T. J. skoro o celý rok se opozdilo, neváháme je uveřejniti, neboť víme, že naši čtenáři každou zprávu o misii boromajské s radostí přijmou.

•Celá naše naděje na zdar misie spočívá na malých Kaffrech, a proto věnujeme jim celou svou píli. Prodělali jsme těžké doby; válka mezi Portugalskem a domorodci měla za následek velikou dráhotu a všeobecnou nouzi. Jen s největším namáháním můžeme sehnati denní své potřeby. O vánocích r. 1889. bylo u nás slavně pokřtěno 12 mladých Kaffrů, jimž dana jména, jež si dobrodinci jejich v Evropě přáli, za něž se každodenně dívky naše modlí.

Nemohu opomenouti časté důkazy ochrany, za niž sv. Josefu vděční býti musíme. Povstalecké tlupy rozložily se

táborem nedaleko našeho obydlí, a jelikož s druhé strany nepřítel se blížil, mysleli jsme, že blízko naší misie dojde k bitvě. Děti křičely a žádaly, abychom je zavedli do blízkého lesa. My jsme však chtěli nebezpečí uniknouti po vodě; sotva že jsme všechno na loďky dostali, objevili se na druhém břehu povstalcí. Naši veslaři uviděvše nepřítel utekli a zanechali nás na milost a nemilost povstalcům. Obrátili jsme se k sv. Josefu, a on nám pomohl.

Povstalcí přestali střeliti a volali na nás, že kněží a mirumilovným obyvatelům nechtějí ublížiti, neboť misionáři jsou jejich dobrodinci, poněvadž vychovávají dítky a ošetřují nemocné.

Jiný případ: P. Hiller převezl se jednou s dětmi na druhý břeh řeky, aby v zahradě trochu pracovali. Po snídani pravil zahradník ku knězi: »Dejte pozor, důstojný pane, jest zde na blízku lev, na něhož jsem včera střelil.« — »Ty žertuješ,« odvětil kněz, »já jsem zde žádné stopy nenalezl.« — »Dejte jen pozor,« pravil zahradník. — »Dobrá, vezmi mou ručnici, jest nabitá.« Pomalu kradli se černoši ku předu, asi po 40 krocích zastavil se přední muž a všichni vzkřikli: »Tam jest lev!« Děti vylezly rychle na stromy, jen nejmenší chytlo se oděvu kněze, neboť nechtělo býti vysazeno na strom. Zatím však vůdce černošů vystřelil a poranil lva; tento však skočil na svého útočníka a zaryl své drápy do něho. Druhý černoš vystřelil, trefil však nešťastnou náhodou svého společníka; na to vrhli se ostatní černoši na dravce, jenž několika ostřeji raněn

dal se na útěk. Nešťastný černoš zbrocen krví zůstal ležeti na zemi; kněz mu vydělal broky z rány, vymyl vínem a obvázal, jak mohl; a opravdu statný myslivec se uzdravil. Když pak P. Hiller druhého dne nám to vykládal, vyslal jsem nové lovce, kteří šťastně lva dorazili. Na druhou noc jsme slyšeli opět řev lva; byla to bezpochyby lvice, která hledala svého královského manžela. — Druhý den ráno seděla v Nyafemě, osadě asi hodinu vzdálené od místa, kde lva zastřelili, černoška mezi dvěma a rozmlouvala s příbuznými, netušíc nebezpečí, jaké jí hrozilo. Najednou uslyšeli všichni silné řvaní, všichni utekli, jen černoška padla do mdlob a stala se obětí lva. Hned jsme poslali zprávu muži oné ženy, jenž však na cestě k domovu byl v lese od lva přepaden a roztrhán.

Časté přepadání dravými šelmami přispívají černoši zlým duchům nebo duším náčelníků, jež ve zvířatech bydlí. Tak učinili starého misionáře, jenž v pověsti svatosti skončil, Frei Pedra, z řádu sv. Dominika, králem lvů, k němuž ve svých úzkostech a trápeních se utíkají a jež tancem a zpěvem uctívají. Domnívají se, že zemřelý misionář krajiny probíhá jakožto lev s krásnou hřívou, nikomu neublíží, nýbrž jeho příchod znamená štěstí. Též o r. 1885. zemřelém P. Emanuelu Gabrielovi podobnou bájku vypravují; viděli prý, že lev tři dni hrob misionáře střežil.

Úbozí pohané, kdyby to měla býti odplata misionářům, věru by žádný do Afriky nešel. „*Katol. misie.*“

Milodary božského Srdce Páně.

Z K. H. Jistá řeholní sestra vzdává tímto nejvroucnější díky božskému Srdci Pána Ježíše za vyslyšení její prosby v nemoci po vykonané devítidenní pobožnosti.

Z Brna. Plně tuto slib svůj, vzdávám vroucí díky božskému Srdci Páně, neposkvrněné Panně Marii, sv. Josefu a sv. Barbore za vyslyšení prosby a uzdravení v mé nebezpečné nemoci. *J. F.*

Z Olomouce. Když jsem byl z jara letos churav, dostalo se mi v nemocnici náhodou číslo časopisu »Škola B. S. P.« do rukou, a prohlížeje obsah přišel jsem na dikůvzdání, jimiž blahoslavily uzdravené osoby Srdce Ježíšova a nejsvětější jeho Matky za své uzdravení na jich přispění. I učinil jsem podobně slib u sebe, že budu vzývatí nejsladší Srdce Spasitelovo a nejčistší Srdce Marie Panny a prositi za přimluvu sv. Josefa, by uzdravili mne tehdy chorého; zároveň pak jsem u sebe ustanovil, že o tom do červencového čísla »Školy B. S. P.« dopiši a poprosím členou redakci za uveřejnění mých diků, buduli uzdraven. Díky Bohu, díky Srdci božskému, choroba, ač měla dvoji ostří — bylať velmi povážlivá — ustoupila, začez děkuji zde nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a nejčistšímu Srdci Marie Panny.

Olomoucký bohoslovec H. K.

Ze Sazovic. Jistá osoba děkuje božskému Srdci Páně a Panně Marii Lúrdské za uzdravení z těžké nemoci, kteréžoh dosáhla po vykonání troji devítidenní pobožnosti a užívání lúrdské vody.

Z Přerova. Jistá osoba potřebovala k velmi důležitému podniku mnoho peněz; v této nesnázi obrátila se k Panně Marii a nejsvětějšímu Srdci Páně, a hle, během roku nade vše očekávání peníze se sešly. Vroucí díky za to Královně nebeské!

Z Vidně. Tisícere díky vzdávám za vyslyšení prosby o dobrou službu v rodině křesťanské. *W. P.*

Z Mor. Olešnice. Vzdávám srdčné díky božskému Srdci Páně, blah. Panně Marii, sv. Josefu a sv. Antoninu za dosažení mnohých milostí. *Fr. N.*

Z Třebíče. Čtenářka »Školy B. S. P.« vzdává tímto díky nejsv. Srdci Ježíšovu, nejbl. Panně Marii a svatému Josefu za obdrženou milost. *J. P.*

Z Brna. Vroucí díky za vyslyšení prosby o uzdravení z osklivé nemoci. *A.*

Od Mladé Boleslavy. Vzdávám povinné díky Matce Boží Filipsdorfské, sv. Josefu a sv. Antoniu, že mi opět tolik zdraví na jejich přimluvu uděleno bylo, bych své domácí práce sama konati mohla, jakož i v jisté duševní záležitosti má prosba bez účinku nezhůstala. *B.*

Z Dejšina v Cechách. Neskončené díky huďtež vzdány nejsv. Srdci Ježíšovu, neposkvrněnému Srdci Marie Panny, sv. Josefu, sv. Františku Seraf. a svatému Antoninu za vyslyšení prosby, jakého se mně dostalo. *J. M.*

Z Českých Budějovic. Vroucí díky vzdávám božskému Srdci Páně, přsvaté Panně a sv. Josefu za to, že milostivě uzdravili ráčili mého bratra těžce nemocného. Ó kéž by i nadále toto božské Srdce Páně nás v sebe uzavřítí ráčilo a kéž by neposkvrněná Panna a sv. Josef i jiná nešťelí od nás odvrátiti ráčili!

Jistý bohoslovec.

Z farnosti rejšické. Jsa ve velkém soužení, z něhož Bůh toliko mně pomoci mohl, konal jsem devítidenní pobožnost k nejsv. Srdci Páně, přsvaté Matce Boží a sv. Josefu, slibuje, že to nveřejním ve »Škole B. S. P.« buduli vyslyšen. Byl jsem vyslyšen, a plním tuto slib svůj s vděčným srdcem, děkuje Pánu Ježíši za prokázanou mi milost. *F.*

Z Dřevohostic. J. S. vzdává dle slibu díky božskému Srdci Páně, nejbl. Panně Marii Lúrdské a sv. Josefu za šťastné vyřízení jisté záležitosti, která ji velmi znepokojovala. Sv. Antoninu huďte rovněž vzdány vroucí díky za nalezení snubního prstenu po 11 letech.

Z Poličky. Tri osoby vzdávají dle slibu svého veřejně vroucí díky božskému Srdci Páně a neposkvrněnému Srdci přsvaté jeho Rodičky za odvrácení hrozcího zla a pomoc ve společné tísni. Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a Maria! *P.*

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Oznamenuj již v listech těchto encykliku o sociální otázce vydal svatý Otec dne 15. května t. r. Encyklika tato, obsahující 56 stránek, jest výsledkem oné bedlivé pozornosti,

s jakou sleduje svatý Otec celý vývoj sociální otázky. Z každého řádku září jeho zlaté, k utrpení chudých, bidných a utiskovaných vrělym soucitem proniknuté srdce a velká, pro dobro a spásu všech

zanícená duše Dělí se na části tři: historickou, theoretickou a praktickou. Historická část jest nejkratší. Obmezuje se pouze na to, že naznačuje příčiny a vznik bludů sociálních. Zvláštní pozornost věnovala jeho Svatost naukám ekonomickým. Z tohoto stanoviska pozorován jest spis sv. Otce zajímavým nejvíce, protože obsahuje docela původní poznámky, jejichž dvojím účelem jest: vzíti duchovní vedení sociálního hnutí do ruky a učiniti rozštěpení katolických škol v této důležitě otázce konec. Sv. Otec pojednává vskutku o všech živlech, které tvoří to, co nazývá se obecně otázkou hospodářskou. S velikým důvtipem určuje povahu, vztahy, práva a povinnosti státu a jednotlivce, kapitálu a práce. Ostře vyslovuje se proti přehmatům kapitálu a přemrštěnému kupení bohatství, jakož i proti nespravedlivým naukám a požadavkům revolučního socialismu. Vidí pak sv. Otec spravedlivé a předpisům evangelia odpovídající rozluštění hospodářské otázky v uznávání práv a povinností všech sociálních činitelů. V otázkách, jež týkají se praktického upotřebení, prodlévá papež se zvláštní láskou u choulostivého a obtížného bodu, tak zv. intervence (zakročení) státní. Dle mínění sv. Otce jest zakročení státu nutným k rozřešení velerůležitých otázek sociálních, nesmí však býti toto zakročení jednotvárným a naprostým, nýbrž opatřením praktickým, kteréž přizpůsobuje se různě podle potřeb sociálního stavu a povaze každé země. V působnost této intervence státní zahrnuje encyklikou ustanovení pracovních hodin a minimální (nejmenší) mzdy, upravení práce dětí a žen a péče o zdravotnické poměry v továrnách. Na konec vyhází sv. Otec ku spěšné a vydatné práci, aby se sociální otázka nestala zlem nezhojitelným. Poněvadž pak náboženství samo jediné může zlo toto zhojiti, mají ducho-

venstvo a zejména biskupové veškerý vliv svůj vynaložiti a hlásati lásku k bližnímu, jakožto základ všech ctností. Toť krátký obsah nejnovějšího památného spisu papeže Lva XIII., svědčícího jak o věhlasném jeho důvtipu a neobyčejné moudrosti, tak o lásce k celému lidstvu, jemuž, bouřemi sociálními zmitanému, z upřímného otcovského srdce svého touží a přeje si pomoci. Časopisy celého světa s nadšením velebí tento čin nejvyšší hlavy církve katolické, ano ani listy nepřátelské nemohou mu v celku veřejně upříti uznání a obdivu. — Poslední dobou kolovaly liberálními listy zprávy, jakoby finance sv. Stolice stihly veliké ztráty. Psáno při tom i o zpronevěřeních a bursovních spekulacích. Všechny zprávy tyto jsou však dle svědectví listů hodnověrných bezpodstatny. Jedině tu lze mluviti o nedostatku zkušeností správních a o klesnutí ceny jistých papírů, jež přijal Vatikán jako záruku za půjčky, kterýchž byl poskytl vznešeným a důvěry hodným osobám. S velikým uznáním a pochvalou se dále tvrdí, že papež pomoci chtěl osobám, jež povždy úplnou věrnost mu zachovaly a jež následkem neblahých okolností octly se v peněžité tísní. Papež jednal ve vznešené velkomyslnosti, za kterou mu každý musí býti povděčen. Soudí se, že nepřízeň a nevraživosť liberální přispěly hlavně k rozšíření nepravdivých zpráv. — Některé listy zaznamenávají, že mezi Vatikánem a římskou vládou stalo se dohodnutí v příčině obsazování biskupství, nalézajících se pod patronátem koruny. Po uprázdnění některého z těchto biskupských míst bude papež biskupa jmenovati, načež tento bude žádati za potvrzení královské. — Loupež jmění římských bratřev připouští se jako taková již v samých vládních kruzích. V minulých dnech rozhodnuto totiž státní radou, že beze všeho může se přikročiti ku prodeji zabraných

statků bratrstev. Peněžní nesnáze musejí býti v Itálii vskutku ohromné, když loupí se jmění chudých. Když se počalo krásti, řeklo se pouze, že vláda jmění bratrstev bude spravovati; nyní se vláda i bez Crispioh k loupeži své přiznává. — Přece však možno po dlouhé době alespoň něco příznivého zaznamenati o vládě italské. Vláda nedávno byla vyzvána v poslanecké sněmovně, aby projevila smýšlení své o rozvodu manželském. A tu prohlásil ministr spravedlnosti hrabě Ferraris, způsobem rozhodným, že pokud on ministrem bude, nebude podána předloha zákona o manželském rozvodu, poněvadž jest o škodnosti podobného zákona přesvědčen. Snad přece konečně nadejde doba, kdy přijde Itálie k poznání a uznání škod, které sama na sebe uvalila nelidskými opatřeními proti svaté Stolici.

Rakousko. Ve Štýrském Hradci konán počátkem měsíce června t. r. sjezd katolíků štýrských. Bylo to po dvaadvaceti letech opět shromáždění katolíků celé země, kteří cítí potřebu sdružení se na základech křesťanských proti živlům podvrtným a veřejná osvědčení podati katolického smýšlení a jednání. — V konsistoři, již obýval sv. Otec 1. června, jmenován arcibiskup vídeňský dr. Gruscha kardinálem. Kloboňk kardinálský odevzdán byl novému kardinálu arcibiskupovi dne 13. června J. V. císařem pánem. — **Z Uher** oznamuje se, že sídlo primasa uherského nebude z Ostrihoma přeloženo do Pešti, jak se o tom v poslední době mluvilo; naskytly se v té věci tak veliké obtíže a překážky, že vláda uherská od záměru toho upustila. — S jistotou tvrdí se, že ndp. arcibiskup sarajevský, dr. Josef Stadler, povolán bude na osiřelý arcibiskupský stolec záhřebský. Arcibiskup Stadler narodil se dne 24. ledna 1843

v Brodu v Chorvatsku a byl až do roku 1881. činným v Chorvatsku jako duchovní správce a universitní profesor. Lepší volby pro arcibiskupskou stolicí záhřebskou dle jednomyslného tvrzení časopisectva nemohlo býti.

Francie. Svátý Otec zaslal senátoru Chesnelongovi, jakožto presidentu posledního katolického sjezdu, velice milostivou odpověď na adresu sjezdem mu zaslano. V odpovědi vyslovuje katol. sjezdu plně své uznání za oddanost k svaté Stolici a klade na to důraz, že těší ho velice, když francouzští katolíci svorně se spojili, aby vedli rozhodný boj za čistotu víry, práva a svobodu církve. Sv. Otec jest potěšen zejména tím místem adresy, kde se praví, že by Francie vydána byla největšímu nebezpečí, kdyby tam zmizeti mělo katolické náboženství. List končí udělením apoštolského požehnání.

(Boj proti křesťanství.) Městský úřad Sanct Quen u Paříže založil, jak se pařížský dopisovatel »Vaterland« dovidá, dům pro starce. Ti, kdož chtějí býti přijati, musejí se zavázati, že ani na loži smrtném nepovolají k sobě kněze a že chtějí pohřbeni býti »občanský.«

Německo. (Velké rouhání.) Časopis »Neues Münchener Tagblatt« sděluje následující hroznu událost: »Jistý hraběcí syn z mnichovské kadetní školy vyňal při minulém velikonočním přijímání svatou hostii z úst, vložil ji do modlitební knížky, načež po návratu do ústavu za přítomnosti několika kadetů své setniny hostii svatou na zemi rozdupal. Jistý pán učinil o tomto činu na patřičném místě písemně oznámení, žádaje za vyšetření a náležité potrestání vinníka. Jelikož ani jedno ani druhé se nestalo, cítí se ve svém svědomí zavázána záležitost tuto odevzdati veřejnosti.«

V červenci modleme se za křesťanské lékaře.

darů Božích, jakých se nám lidem dostalo, jest život tělesný zajisté velmi vzácný, a proto jest velikým přečinem škoditi si na svém vlastním životě. Ano, povinností naši jest starati se o zachování tělesných sil, abychom povinnosti stavu svého bedlivě konati mohli. Církev svatá sama modlí se za živobytí a zdraví svých věřících a žehná pokrmy, aby tím lépe působily na zachování zdraví, a všecko, co škodlivého, odvrátily. Za příkladem matky naší sv. církve modleme se sami též za zdraví a zachování života vezdejšího, jakého si vespolek přáváme. Nicméně i nejpevnější zdraví může podryto býti, a proto přichází na lidi dříve nebo později nemoc. Nemocný má hledati lékařské pomoci. Proto psáno jest: »Cti lékaře v čas nouze; neboť i jej Nejvyšší stvořil. Od Boha zajisté jest všeliké lékařství. Hospodin stvořil ze země léky, a muž opatrný nezoskliví jich sobě.« Ano, jak lék tak lékař, oba jsou od Boha; léku vložil Bůh sílu hojící, lékaři zase dal schopnosti, které učením vzdělány a zkušeností zdokonaleny tyto léky proti rozličným nemocem dávají. Hospodin dává člověku takovou vědomost, aby byl v divch a zázracích veleben. Těmito zázračnými silami hojí lékař a mírní bolesti, a lékárník připravuje takové léky a uzdravující masti, a jeho činnosti není konce, neboť pokoj Boží jest po vsi zemi. Nemocné budou vždycky — toť trest za hřích — a proto budou lékaři vždy míti práci; vždycky také jejich práce nemocce uzdraví a bolesti zmírní, a to jest dobrota a milosrdenství Boží. Proto stojí dále psáno: »Synu, v nemoci své nepohrdej sám sebou, ale modli se k Pánu, a on uzdraví tě. Odvrát se od hříchu a sprav ruce a od všelikého hříchu očisť srdce své. Dej libeznost (vůň) a paměť běli, a učíš obět tučnou a dej místo lékařů, neb i jej Pán stvořil: a nechť neodchází od tebe, protože díla jeho jsou potřebná. Nebo jest čas, kdyžto v ruce jejich upadneš. Kdo hřeší před obličejem toho, kterýž jej učinil, upadne v ruce lékařů.« (Sir. 38.) A kdo jest bez hříchu? A proto přijde-li nemoc, musí se všickni řídití tímto pravidlem, mají se především modliti k Bohu jakožto Pánu nad životem a nad smrtí, a nemoc jako dar z rukou jeho přijmouti. Nemoc je sice člověku protivná a bývá mnohému ke spasení, obzvláště hříšníku, že pozná stav duše své a obrátí se s kajícím srdcem k Pánu Bohu. Křesťan ná v nemoci své pamatovati především na uzdravení duše, aby pojistil sobě spasení. Proto má pamatovati na modlitbu, na zaopatření sv. svátostmi, a pak odevzdá úplně do rukou Božích život i smrt, zdraví i nemoc. Při tom nemá zapomenouti hned z počátku nemoci na lékaře, aby pomoci jeho, jeli to vůle Boží, dřívějšího zdraví dosáhl.

Lékaři pak Pána prositi budou, aby spravoval odpočinutí jejich (aby nemocným dal odpočinutí od bolesti a nemoci) a zdraví pro obcování jejich. Toť pravidlo pro lékaře křesťanského. Jako nemocný modliti se má, tak i lékař má pozvednouti mysl svou k Bohu, od něhož schopnosti a umění ku blahu lidstva obdržel a jemuž ze své činnosti jednou počet klasti bude. Lékař má sám s největší svědomitostí jednati a všechny schopnosti a umění své nemocným sobě svěřeným věnovati. Nemá nikdy zapomenouti na soucit a útrpnost s nemocnými, ani na úctu k nim, protože jsou lidé a mají duši nesmrtelnou, kteréž škoditi nikdy nesmí ani k vůli zdraví tělesnému. Lékař má podle předpisu církevního, podle křesťanského obyčejce po křesťanském způsobu starati se o spásu duše těch nemocných, kteří

mu k léčení svěřeni jsou. Takovým způsobem jest lékař opravdu jedním z největších dobrodinců lidstva a jest obrazem Krista Pána samého, jenž přišel na svět, aby nás vykoupil od věčné smrti a za putování svého sám všeliké nemocné uzdravoval na duši i na těle a všude dobře činil a pomáhal. On dal i učeníkům svým rozkaz, aby šli a uzdravovali nemocné; On zanechal v církvi své lásku k nemocným a slíbil za ošetřování nemocných odplatu hojnou na věčnosti — co jste učinili jednomu z nejmenších, mně jste učinili. On dává až dosud lékům hojivou moc, posílá až dosud sluhy své k ošetřování nemocných a slyší prosby svatých, když za nemocné u trůnu jeho orodují, zvláště milá mu jest prosba nejsv. Matky, Marie Panny, již my ctitelé její »uzdravením nemocných« nazýváme. Dobře pravil jistý znamenitý lékař a učitel lékařství: »Ani nevíme dobře, co Ježíš Kristus a jeho církev pro lékařství učinili. Ježíši Kristu děkujeme slávu synů Božích a křesťanské zařízení našeho povolání; církvi pak zachování vědy starých, rozkvět nového umění, největší a nejtrvalejší ochranu. Celé dějiny naše jsou toho svědectvím. Tot přičina, proč za naši tak smutné a rozhárané doby zapřisahám lékaře, aby se od Ježíše Krista neodchylovali.« Jest potřeba takového napomenutí. Když učenci a umělci schopnosti a vědy zneužívají ke zkáze lidstva, což jsou lékaři vyjmuti? I oni mohou mnoho zlého způsobiti, jestliže zapřou víru v Boha a jsou pouhými hmotáři, u nichž není rozdilu mezi člověkem a nerozumným hovadem. Naproti bohaprázdnému lékaři jsou víra a mravy lidstva bezbranné a úplně v šanc vydány.

Modleme se tedy vroucně, aby toto zlo odstraněno bylo. Staráme se a domáháme se křesťanských škol od obecných počínaje až do vysokých, prosme také o křesťanské lékaře, aby víra s uměním ruka v ruce kráčely jako dvě nerozlučné sestry, a tak povolání lékařské dospělo ku pravé dokonalosti své. Modleme se za křesťanské lékaře, pravé milosrdné bratry a anděly lásky v nejhorších dnech života, ve dnech utrpení a nemoci a zvláště v poslední hodině života našeho.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oláňní po vši zemi bez přestání vzhláváš až do skonání světa. obětuji Tobě po celý dnešní den. ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské lékaře, starající se nejen o tělo, ale i o spásu duší svých spolubližních, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, nčiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v srpnu: Pokoj společenský.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V červenci modleme se za lékaře křesťanské.

Ustanoven a zehánán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Theodora, op. (533). — Za lásku ke Spasiteli. Díky božskému Srdci za milosti cbržené. Za několik let nemocného kněze. Za ochranu mládeže.	
2.	Navštívení Panny Marie. — Za lásku k bližnímu. Za bratrstva růžencová. Za pomoc v důležité záležitosti. Za nemocného kněze. Za dary Ducha sv.	
3.	Sv. Phokas, m. (303). — Za vítězství nad náruživostmi. Za pana biskupa našeho a jeho diecési. Za šťastnou zkoušku. Za katolické misionáře.	
4.	Sv. Prokopa, op. (1053). — Za účtu sv. patronů našich. Za † rodiče. Za obnovení sv. řehole. Za nemocného dobrodince. Za obrácení dvou osob.	
5.	Neděle VII. po sv. Duchu. Sv. Cyrilla a Methoda, ap. slov. (869 a 885). — Za novosvěcence. Za zachování sv. víry v zemích našich. Za rodiče.	
6.	Sv. Bohumilý, m. k. (1070). — Za ducha kajcnosti. Za milost odevzdání se do vůle Boží. Za odvrácení pokušení. Za pannu. Za trpělivost. Za umirající.	
7.	Sv. Vilibalda, bisk. (786). — Za dar živé víry. Za sv. Otce. Za mladíka při vojsku. Za napravení manželů. Za apoštolát modlitby a práce. Za dělnictvo.	
8.	Sv. Alžběty, král. (1336). — Za lásku k chudým. Za panovníkou rodinu naši. Za křesťanské matky. Za obrácení rodičů. Za živé rodiče a přízeň.	
9.	Sv. mučcníků Gorkumských (1572). — Za katolické misie. Za dar kajcnosti. Za obrácení dvou osob. Za obnovení sv. řehole. Za spolek sv. dětství.	
10.	Sv. sedmero bratří muč. (150). — Za obhájce víry. Za dva bratry a pokoj v rodině. Za nemocného manžela. Za pomoc Boží. Za více spolubratř.	
11.	Sv. Benedikta a sv. Norberta sl. památka. — Za řady benedikť. a premonstr. v Čechách a na Moravě. Za zdar katol. podniku. Za Boží pozhánání.	
12.	Neděle VIII. po sv. Duchu. Sv. Jana Qualberta, op. (1073). — Za lásku k nepřátelům. Za napravení jistého manžela. Za obrácení rozkolníků.	
13.	Sv. Markěty, p. m. (260). — Za touhu po sv. přijímání. Za pravou horlivost řeholním sestřím. Za panenské jednoty. Za více let nemocného kněze.	
14.	Sv. Bonaventury, řeh., učít. cirk. (1274). — Za lásku k ukřižovanému Spasiteli. Za stálost v dobrém předsevzetí. Za odvrácení malomyslnosti. Za umirající.	
15.	Sv. Jindřicha, cis. (1024). — Za císaře a krále. Za dar čistoty. Za blaho katolictva. Za svornost v rodinách. Za mladíka při vojsku. Za matku.	
16.	Panny Marie Karmel. — Za bratrstvo sv. škapulíře. Za dar Ducha sv. bratru a sestře. Za rozkvět třetího řádu sv. Františka. Za spolky sv. Vincence.	
17.	Sv. Alexia, vyzn. (417). — Za lásku k chudobě. Za opuštěné. Za pomoc Boží v jisté záležitosti. Za nemocnice. Za nemocného kněze. Dikůvzdání rodiny.	
18.	Sv. Kamilla, zakl. ř. (1604). — Za lásku k nemocným. Za řád milosrdných. Za pannu. Za mravnost a bázeň Boží studujícíim. Za rozkvět katol. života.	
19.	Neděle IX. po sv. Duchu. Sv. Vincence Paul., zakl. ř. (1660). — Za křesť. lásku k bližnímu. Za spolky sv. Vincence. Za dobrodince chudých.	
20.	Sv. Jarolima Emil., vyznav. (1537). — Za lásku k dětství. Za nemocného otce. Za odevzdání se do vůle Boží. Za řeholní sestru. Za † přátely.	
21.	Sv. Praxedy, p. (164). — Za lásku ke skutkům milosrdným. Za vice panen. Za trpělivost. Za dva bratry a pokoj v rodině. Za nemocného kněze.	
22.	Sv. Maří Magdaleny, kajcnice (63). — Za obrácení velkých hřisníků. Za dar kajících slz. Za ty, kteří pohoršlivě žijí. Za stálost v dobrém předsevzetí.	
23.	Sv. Apollináře, bisk. m. (81). — Za vrchní pastýře naše. Za rozkvět třetího řádu sv. Františka. Za veškeré duchovenstvo. Za napravení manželů.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Sv. Kristiny, p. a m. (300). — Za dar síly. Za katol. misie. Za obrácení dvou osob. Za ducha pravé horlivosti. Za obnovení sv. řehole. Za ochranu Boží.	
25.	Sv. Jakuba, ap. (44). — Za lásku k nepřítelům. Za nemocného. Za křesť. mládež. Za uzdravení dvou kněží. Za napravení manžela. Za duše v očistci.	
26.	Neděle X. po sv. Duchu. Sv. Anny. — Za stálost v dobrém. Za křesť. matky a vdovy. Za křesť. ducha v rodinách. Za mravnost a bázeň Boží.	
27.	Sv. Pantaleona, lékaře, m. (305). — Abychom horliví byli v uzdravení nemocí duševních. Za křesť. lékaře. Za milost dokonalého života. Za 2 bratry.	
28.	Sv. Innocence, pap. — Za ducha obětavosti. Za sv. Otce a vítězství jeho nad nepřátely. Za napravení společenských poměrů. Za † P. Mathona.	
29.	Sv. Marty, p. (84). — Za rodiny, by duchem křesť. vedeny byly. Za milost povolání 2 osobám. Za řeholní sestru. Za více osob. Za duše v očistci.	
30.	Sv. Abdona a Senena, m. (250). — Za trpělivost. Za obhájce víry. Za vzbuzení katolických mužů. Za Boží ochranu. Za napravení neblahých poměrů.	
31.	Sv. Ignáce z Loyoly, zakl. ř. (1556). — Za horlivost pro čest a slávu Boží. Za tovaryšstvo Ježíšovo. Díky za dobrodini. Za zemřelé údy katol. bratrstev.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Krásné a vznešené jest povolání lékaře, hojiti všeliké neduhy tělesné a rány, jimiž člověčenstvo stíháno bývá. Toť metla dosud nás slehající za hřích prvních rodičů našich a mnohé poklesky, jimiž Pán Bůh uražen bývá. Ale i tenkrát, když Pán Bůh nás trestá, jest laskavým k nám příliš. On dal hojivou sílu rostlinám mnohým, z nichž léky bývají připravovány, On dal schopnosti lidem, aby tuto sílu hojící vyzkoumali a proti tě neb oné nemoci jako prostředky lidem podávali. Avšak nesmí se zapomenouti na Boha, Stvořitele a dárce všeho dobrého. Jsou lékařové duchem zbožným proniknutí, a ti mnoho dobrého působí. Jsou však také lékařové, a těch jest mnoho, kteří pyšnou učeností naplnění ztratili úplně víru v Boha a tedy i v nesmrtnost duše lidské, a náleží do tábora nepřátel Božích. Ti zase mnoho zlého způsobí a jsou příčinou věčného zahnutí mnohých. Prosme nejsv. Srdce Páně, aby vzbudilo nám hojně takových lékařů, kteří by se připodobnili lékaři nebeskému Ježíši Kristu, jenž přišel hojiti rány duše i těla.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za křesťanské lékaře, starající se nejen o tělo, ale i o spásu duší svých spolubližních, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolů modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, fiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učňi, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budíž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v srpnu: Všeobecný pokoj.

ShLeDní MlOstIVé na CíteLe své, Panno neVinná, s Vyše, na níž
Syn TVŮj poVznesL sLaVně Tebe!

M a r i a.

K nebesům spěje duše má žalná,
k nebesům vzhůru —
Maria sladká útěchu nese,
Maria Matka útěchu nese
z andělských kůrů.

Utichni srdce — Maria kráčí —
utichni lkání . . .
Bolestná Matka bolest mi smaže,
Maria Matka bolest mi smaže
z umdlených skrání.

Balsám dá duši Maria Matka,
balsám dá v rány —
radostná Matka radost dá tobě,
Maria Matka radost dá tobě,
nebeské stany.

Jaroslav Janáček.

Třiatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (Č. d.)

Horlivost Srdce Ježíšova.

1. Horlivost ta jest účinná; 2. jest všeobecná.

1. Horlivost Ježíšova byla účinná. To dosvědčují všechny jeho zázraky smilování a lásky, které toliko z nebeské horlivosti ohnivě jeho pocházeti mohly. Zeptášli se, co pohnulo Syna Božího na zemi sestoupiti, odpovím ti slovy sv. Pavla: »Zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.« (Gal. 2.) A proč asi vzal na sebe božský Vykupitel ony namahavé práce veřejného svého života, utrpení i smrt, proč snížil

se tak, že pod způsobou chleba volil býti? Jedinou odpovědí jest: On nás miloval! Ano, miloval nás, a to nikoliv láskou obyčejnou, nýbrž onou horoucí láskou, kteráž jedině pohnouti ho mohla k tolikým činům. Tato horlivost pobádala ho po celý život, byla jako duší jeho skutků, a on opravdu říci mohl: »Horlivost domu tvého strávila mne.« (Žlm. 68.) Ze Srdce jeho vycházely zároveň paprsky, jež božský plamen horlivosti v apoštoliích a svatých zaněcovaly. Ze srdce Ježíšova, horoucí horli-

vostí rozplameněného, vážil sv. Pavel slechetnomyslnost, jevíci se ve slovech: »Jáť pak velmi rád náklad učiním, nad to i sám sebe vynaložím za duše vaše.« (2. Kor. 12.) Hořili oheň ten i v srdci tvém? Slyš sv. Augustina: »Kdo nehorlí, nemiluje.« Zdá se, že i Spasitel totěž říci chtěl slovy, jimiž sv. Petra hlavou církve své ustanovil: »Šimone, miluješli mne? Pasiž beránky mé!« Ano, miluješli opravdově Boha, musíš také lidi, jeho děti, své bratry milovati a o spasení jejich horlivě pečovati. Horlivost tu o spásu duší i skutky svými ukazovati musíš, musíš totiž míti horlivost účinnou a působící. Považ, jak veliká a účinná byla horlivost Ježíšova o spasení duší; poznej to z laskavých oněch slov Vykupitelových, an pln lásky a pln starostlivosti o svatě město zvolal: »Jerusaléme, Jerusaléme, kterýž zabiješ proroky a kamenuješ ty, kteříž k tobě posláni jsou: kolikrát jsem chtěl shromážditi syny tvé, jako slepice shromazďuje pod křídla kuřátka svá, a nechtěl jsi.« (Mat. 23.) A ústy proroka mluví: »Zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad synem života svého? A byť ona se zapomenula, já však nezapomenu se nad tebou. Aj na rukou svých zapsal jsem tě.« (Is. 49.) Ó vy, kterýmžto světil Ježíš péči o ditky své, spatřujte v něm vzor svůj! Jako milující jeho Srdce horlivě a účinně o vás pečuje, tak i vy s horlivostí obětivou ujímati se máte duší svých bratří! Jakou horlivost shledáváš v srdci svém? Působili v tobě láska nadpřirozená totěž, co působí přirozená láska v srdci rodičů k dítkám,

v srdci bratra k drahému bratru? Ó Ježíši, naučiž mne bližního srdečně milovati a z této lásky vroucnou, účinnou horlivostí o spásu nesmrtelné jeho duše se starati!

2. Horlivost Ježíšova jest všeobecná; ni žádný člověk není z ní vyloučen. On jest otcem všech lidí, vykupitelem a bratrem všech. Jako hlava církve může on o horlivosti své větším právem než sv. Pavel říci: »Kdo jest nemocen, abych já (s ním) nebyl nemocen? Kdo se horší, abych já se nepálil?« (2. Kor. 11.) Ano, všechny bídy, všechny strasti, všechny nedostatky známy jsou Srdci Ježíšovu, a láska jeho si žádá svým účastenstvím jich všechny ulehčiti. Nejnešťastnější lidé a od světa nejpohrdanější jemu draží jsou, a Srdce jeho tím více je miluje; neboť čím láska naše stydne, tím právě rozplameňuje se láska jeho. Horlivost Srdce Ježíšova však všeobecná jest také co do času, t. j. jestiť ona ustavičná; neboť neustále bdí to nejsvětější Srdce nad námi a přičiňuje se o spasení naše: »jsa vž dycky živ k orodování za nás.« (Žid. 7.) »Aj, nebude dřimati ani spáti, kterýž ostrihá Israele.« (Žlm. 120.) Pozoruj svého Vykupitele také v nejsvětější Svátosti oltářní. Dny, noci, léta, věky pomíjí, a on ustavičně s námi se obírá. A ty mohl bys na něho zapomenouti a nepamatovati na duše, jež ho tolik stály, na hříšníky? Ó, když ty spíš, bdí a pracuje ďábel, aby v záhubu přivedl lidi; a ty chtěl bys i na dále zahálet i něčeho nečiníti pro zachování duší? I Ježíš bdí, a ty zdráhal bys se s ním bdíti, se modliti, pracovati a trpěti pro spásu duší nesmrtelných?

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha III. hlava 1.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Číst dále.)

4. Abys pak se naučil modlití s neobmezenou důvěrou, t. j. s pevným přesvědčením a s jistou nadějí, že vyslyšen budeš, kdy a jak dalece to bude ku spáse tvé prospěšno, uvažuj pozorně následující pravdy.

Předně. Božský Spasitel přislíbil v lásce svého nejsv. Srdce, že všechny tvé modlitby za spásu tvé duše jakož i za spásu tvých bližních dojdou vyslyšení. Právil určitě: »Proste, a bude vám dáno.« »Začkoli prositi budete Otce mého ve jménu mém, dám vám.« Ovšem neřekl: »Pros jen jednou. a hned na první prosbu budeš bráti.« On také neřekl: »Pros třikrát nebo čtyřikrát, a na třetí nebo čtvrtou prosbu tvou budeš vyslyšen,« nikoli, nýbrž čas, kdy prosby tvé chce vyslyšeti, ponechal sobě stanoviti; tobě jen dal neklamné ujištění, že vyslyšen budeš. K těmto slovům Páně, jež platí všem lidem, připojím ještě slovo, kteréž pravil Otec nebeský k věrné své služebnici Marii od nejsv. Vtělení: »Pros mne skrze nejsv. Srdce mého nejmilejšího Syna Ježíše. Skrze toto Srdce chci tě vyslyšeti, a ty dosáhneš všeho, začkoli mne prositi budeš.« (Viz. P. Patiz: »Verehrung des göttlichen Herzens,« Seite 63.) Podobně vyslovil se Spasitel k blahosl. Markétě Alacoque, když jí ukázal nejsv. Srdce své, řka k ní: »Ohlašuj to sama a nech jinými rozhlásiti, že žádných mezi ani konců nepostavím milostem svým pro ty, kteří je v mém Srdci vyhledávají budou.« Milý čtenáři, přeči si ta slova ještě jednou a opětně! Žádných mezi nechce Spasitel staviti svým milostem; n i k d y tedy neřekne Ježíš Kristus: »Tuto milost ti nedám,« ale v š e h o, všeho má se ti dostati, cožkoli by tobě nebo jiným k pravému spasení sloužilo, budešli jen za to ve jménu jeho vytrvale Otce nebe-

ského prositi! Nuže, zvyš požadavky své, napni odvahu svou hodně vysoko, osměl se prositi o něco velikého, tak velikého, aby tvá důvěra ve slovo Boží vzbudila obdiv jeho, aby i tobě jako Kananejské ženě říci musil: »Ó duše, veliká jest víra tvá!« A zajisté i tvá důvěra bude dříve nebo později, jak se Pánu zalíbí, korunována šťastným výsledkem a slovem: Staniz se tobě, jak jsi žádala. (Mat. 25. 28.) Rci, milý křesťane, modlil jsi se takto již jednou ve svém životě? Nemůžešli odpovéděti a no, ó pak si nestěžuj na Pána Boha, že zůstává nevyšlyšena modlitba tvá; neboť On učinil splnění svého slova závislým toliko na modlitbě důvěrné a z plné víry vycházející. Domnívášli se však, že jsi se takovým způsobem modlil a přece dosud oslyšen zůstal, pak jen neustávej ve své modlitbě! Jednou jistě, v pravý a nejlepší čas, vyslyší Pán prosbu tvou! Avšak to kdy a jak ponech jemu na vůli!

Za druhé. Nejsv. Srdce může také své veliké zaslíbení, že vyslyší všechny prosby tvé, splniti; neboť rci, co vlastně hledáš, co potřebuješ pro duši svou a svých bližních? Sílu proti zlému? »V tomto nejsv. Srdci,« praví sv. Petr Damiánský, »nalezneme zbraň k naší obraně, prostředky ke svému posvěcení, moenou pomoc proti všelikému pokušení. Jsi snad sklíčen, zkormoucen a ustrašen vzpomínkou na minulé své hříchy? Znepokojují divoké vášně srdce tvé? Ó vrhni se v Srdce Ježíšovo, to jest bezpečný útulek a ochrana všech nešťastných, to je spása všech křesťanů!

Či snad máš potřebí pokory, trpělivosti, čistoty, důvěry, lásky, lítosti, odpuštění? Ó slyš blah. Markétu Alacoque: »Nechť máš potřebu nebo starost jakoukoli, vezmi jen útočiště k nejsv. Srdci

tomuto, a zde nalezněš vše, cokoli ti schází. Tonešli v propasti mdloby a slabosti, ponoř se do Srdece Ježíšova, ono jest prohlubní moci a lásky... Strádašli v propasti chudoby, hyněšli v úplné opuštěnosti od světa, ponoř se do Srdece Ježíšova, v něm jsou poklady nevyčerpatelné, ono tě obohatí, nechášli je starati... Jsili pohroužen v propast pýchy, marnivosti a vysokomyslnosti o sobě, pak ji udus v nehlubším sebezapírání Srdece Ježíšova. Srdece toto jest vpravdě prohlubní pokory... Jsili pohnut v smrti (těžkého, smrtelného hříchu totiž), pohleď vzhůru k Srdeci Ježíšovu; v něm nalezněš hlubokou studnici života, z něho ti vzejde život nový, v němž budeš hleděti jen očima Krista Ježíše, mluvíti jeho jazykem, jednati z jeho pohnutek, milovati jeho Srdcem! Sklesli jsi do propasti strachu a bázně, bude ti Srdece Ježíšovo propastí naděje; odevzdej se mu cele, a uvidíš, že strach tvůj ustoupí lásce. Tak píše svěťice naše. A nyní se tě táží, milý křesťane: věříš toto vše tak pevně, jako nějaký článek víry? Vždyť to, co zde svěťice praví, není nic jiného, nežli co Kristus Ježíš sám o sobě pravil, řka, že je cesta, pravda a život, a že občerstviti chce všechny, kdož k němu přijdou; ano, jest to totéž, co sv. apoštol Pavel píše o Spasiteli našem, že není totiž pod nebem jiného jména, v němž bychom mohli spaseni býti, než jméno Ježíš; jest to totéž, co píše svatý Jan o věčném »Slovu,« že z plnosti jeho my všickni běfeme. Nuže, věříš vše pevně a nezvratně, co ti blahosl. Markéta hlásá o božském Srdci? Jak bys tedy mohl jen dost málo o tom pochybovati, že ti božské Srdece Páně všechny prosby tvé vyslyší a splní?

Za třetí uvaž, že nejsv. Srdece Páně netoliko může, ale také chce, ba co nejvroucněji si žádá tato veliká

svá zaslíbení o vyslyšení tvých proseb uskutečniti! Vždyť jest to nejen Srdce Boha nejvš pravdomluvného a věrného, ale ono tě také co nejvřeleji miluje, ono se z lásky k tobě a pro tebe obětovalo, aby tě spasilo! Nuže, lzeli pak jen mysliti, že by totéž Srdece, které za tebe svůj život, svou krev, sebe samu obětovalo, nyní to, co méně jest, svou milost ti odřici mohlo? Darovavši ti celý strom, mělo by ti pak listí a květ odepřiti? Či chceš se ještě více přesvědčiti o tom, jak božské Srdece ochotno jest vyhověti prosbám tvým? Viz, ono tě zve a vybízí, abys jen k němu šel a od něho si nechal pomoci; voláť ustavičně: »Pojďtež ke mně všickni, kteří pracujete a obtíženi jste, já vás občerstvím!« »Kdo žízniš, přistup ke mně,« tak volá Kristus Pán! Ó rei, má duše drahá, a pověz mi, čím ještě měl by tě přesvědčiti o své ochotě, že ti chce pomoci, nepřesvědčili tě ona vybidka, ono vyzvání, abys jen přišel? A uposlechněšli tohoto vyzvání a půjdešli k němu, jeli pak možné, aby tě potom zamítl? Ó nikoli, to není možné! Ale naopak, nepřijdešli k němu, nebo jdešli bez pevné důvěry, nemusili to božské Srdece co nejvíce boleti, že ani všemi prostředky své lásky nemůže si důvěru tvou získati? Nemůželi tu všim právem narikati a stěžovati si do všeliké neřetčnosti křesťanů, že o milosti jeho neprosí, ba ani nestojí?

Srdce Ježíšovo jest jako pec roz-tápěcí, v níž nesmírný oheň jest uzavřen, jakmile však nalezně dosti malého průchodu, ó jak vyrazí plameny ven, jak vyšlehnou do výše! Tak Srdece Ježíšovo přeplněno jest poklady milosti ku spáse lidí, a jeho láska jako neúmorné čerpadlo vždy nové a nové ještě poklady z hlubin vynáší, hledajíc jen srdci lidských, do nichž by dary své skládati mohla. Něco podobného spatřil i ctihodný otec Alvarez. Míval ve zvyku každodenně s velikou

vroucností ku mši svaté se připravovati. V takové přípravě pohřžen klečel jednoho dne před velebnou Svátostí oltářní. Pojednou spatří ve sv. hostii malého Ježíška, an k němu vztahuje svá ramena, ověšená takovým množstvím vzácných perel a skvostů, že je ani unést nemohl; zároveň pak slyšel z úst jeho slova: »Kdyby jen někdo přišel, kdo by je ode mne bral!« I blah. Markétě Alacoque ukázal jedenkrát Kristus Pán své Srdce jako žhavou výheň, a pravil k ní: »Viz, dcero má, tak musí Srdce mé unýti velikou touhou, jakou si žádá všechny duše získati, posvětití a s sebou spojití! Ó pomoz mi, dcero milá, a ochlazuj mne, jenž mne ztrávil! Ó zvěstuj to sama a nech po všem světě zvěstovati, že žádných mezi nestavím své milosti pro ty, kteří ji v mém Srdci hledati budou!« Po těchto slovech již neřeknu: »Měj důvěru v božské Srdce Páně!« nýbrž volám a prosím tě, ó křesťane, padni na kolena svá a odpros tou láskou planoucí Srdce, odpros je za všechnu ránu nedůvěru a malomyslnost, a slib mu, že od této chvíle ve všelikých svých potřebách k němu pospíšíš, že s pevnou vírou, nezlomnou nadějí, statečnou vytrvalostí, ano s uctívou neodbytností na dvěře téhož Srdce, t. j. na svatou ránu v jeho boku, budeš tlouci, a tlouci tak dlouho, až se ti otevře a vyprší z ní proudy milosti k očistění, posilnění, posvěcení a spasení duše tvé a duší všech, za něž jsi se modlil! Nuže, vzhůru k dílu, »Prositeli« a horlivý apoštolo modlitby!

Zpytování sama sebe.

1. Taž se dnes nitra svého: kterak jsi až dosud nápodoboval ve svých modlitbách božské Srdce Ježíšovo i se vzhledem na přimluvy za jiné, i se vzhledem na pokoru a nezvratnou důvěru jeho? Modlival jsi se dosud také za spásu svých společníků? Jak jsi plnil povinnosti »Apoštolátu modlitby«?

2. Rozpomínej se také, jak jsi se dosud modlival, zdali se srdcem pokorným a v uctivém držení těla svého? A byli pak tvá důvěra při modlitbě pevná a nezvratná? Zdali jsi nedůvěrou svou neurážel nejednou láskyplné Srdce Ježíšovo?

3. Zdali pak jsi se modlival také vytrvale, neustávaje tak dlouho, až jsi došel vyslyšení? Či snad jsi brzy upustil od modlitby z omrzlosti, že není ihned vyslyšena?

4. Když pak jsi nedosáhl, zač jsi prosil, zdali jsi v srdci svém nereptal, oddávaje se nedůvěře v božské Srdce Páně?

5. A co činíváš a jak si počínáš, nalezáši se v úzkosti, v duchovní mdlobě, padáši zpět do hříchů starých? Co činiš v starostech o spasení svých bližních? Nebývali pak Spasitel posledním, u něhož hledáš pomoci? Nemá příčiny na tebe žalovati, jako žaloval slovy proroka Jeremiáše: »Což není balsámu v Galaad (v mém Srdci)? Což není tam lékáře? Proč tedy není zahojena rána dcery lidu mého? (Jerem. 8. 22.) Ó žaluj Pánu sám na sebe! Žel a lituj nedostatků svých a odpros božské Srdce Ježíšovo!

(Příště dále.)

Božské Srdce Páně na svadbě v Káni Galilejské.

V měsících březnu a dubnu (str. 72.—74. a 103.—105.) uvážili jsme, milý čtenáři, kterak božské Srdce Páně slítvalo se nad cizoložnou ženou, a že tudíž

každý hříšník, byť i těžce a dlouhý čas zhrěšil, dosáhne odpuštění a milosti, jakmile se skroušeně k němu obrátí. Dobrodíni, jehož se cizoložné ženě dostalo, směřovalo přímo k jejímu blahu du-

chovnímu. Božské Srdce Páně rozdává však také dobrodiní, která směřují k našemu blahu časnému; ovšem vždycky tak, že s nimi spojen bývá též užitek duchovní. Ve sv. evangeliích dočítáme se mnohých takových dobrodiní, jež božské Srdce, smilujíc se nad časnou bídou lidskou, udělovalo. Každé z nich jest zároveň zázrak.

Milý čtenáři, uvažme spolu tato dobrodiní, ve kterých slitování a dobrota božského Srdce se stkvěle osvědčuje, abychom důvěru a lásku k němu obnovovali a rozhojňovali. Začneme prvním zázrakem, jež v Káni Galilejské vykonal, kde vodu ve víno proměnil.

Abychom úplně seznali smýšlení, úmysly, zásady, zvláště pak lásku a smilování, jež božské Srdce v tom zázraku osvědčilo, zodpovíme si nejprve otázku: Proč začal Pán vodou zázrak konati? Potom probereme jednotlivá slova sv. Jana Evangelisty (2, 1.—11.), jež zázrak popsal, a uvážíme jejich smysl.

1. Kristus konal vodou první div, poněvadž první působení Božího Ducha bylo na vodu. V prvé knize Mojžíšově stojí psáno: »Tma byla nad propastí a Duch Boží vznášel se nad vodami.« Když totiž Bůh na začátku stvořil zemi, byla nespřávaná směsice rozmanitých živlů v tekutém stavu; na tuto působil Duch Boží svou všeobživující mocí, naplňuje ji silami životními, jichžto působením dle vůle Boží a k slovu jeho země v šesteru dnech či dobách vytvořena a spořádána byla. Jako tehdy Duch Boží z vody, jako z nějaké látky, krásné věci vytvořil, tak i Kristus Pán učinil z vody při svadbě výborné víno k obveselení svadebníků.

Také ve vodách potopy všeho světa Bůh divné věci způsobil, zachovav spravedlivého Noe, ale zahladiv bezbožníky. Podobné věci konal ve vodách Rudého moře, zachrániv v nich lid israelský, ale

zahubiv zatvřelého Faraona s vojskem jeho.

Vodou, která ze skály Mojžíšem udeřeně vyšla, usvědčil Bůh reptající v nedůvěře, ale pobožných a spravedlivých potěšil. Podobně Pán vodou ve víno proměněnou překonal nedůvěru a povzbudil víru ve své Božství.

Opomijme dále rozebíratí o tajuplné vodě, která z Krista Pána na kříži přičiho vyšla, když vojín bok jeho kopím proklál; opomijme šíře promluvití o vodách moře Tiberiatského, kde Kristus po svém vzkříšení učeníkům svým hojný lov ryb způsobil: toliko podotýkáme, že ustanovil vodu za viditelné znamení křtu svatého, ve kterémž duše naše se znovu-rodí a v duchovní sňatek s ním vcházejí.

Když tedy Bůh ve vodách od začátku světa tak divné věci konal a ještě koná, snadno pochopíš, milý čtenáři, proč vodou počal zázraky činiti.

Však mnohem důležitější jest výklad jednotlivých slov, kterými sv. Jan tento první zázrak vypravuje, jelikož vnikneš takto v úmysly a vnitřní činnost božského Srdce nebeského Divo tvůrce.

2. »Třetího dne potom,« di sv. Jan, »byla svadba v Káni Galilejské.« První den byl den, v který Jan Křtitel užíel Ježíse (Jan 1.), an jde k němu, zvolal ke shromážděnému lidu: »Hle, Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa!« — »Druhého dne vydal se Ježíš na cestu do Galilee i nalezl Filipa.« Třetího dne potom byla svadba. Byla tedy brzy na to, kdy byl v řece Jordáně pokřtěn, kdy o samotě čtyřiceti dní a nocí se postil a kdy povolal Ondřeje, Jana, Petra, Filipa a Nathanaele za své učeníky. Právě v ten čas, kdy učeníkům těmto potřetí bylo, aby nedokonalá jich víra v Božství jeho utvrzena byla, zjevil slávu svou před očima jejich, aby takto nad prorockým vystoupením jeho, jakožto synem chu-

dého tesaře se nehoršili. Tak poznati již z času, kdy zázrak se stal, moudré a svatě úmysly božského Srdce Páně. Totéž lze také říci o místě, kde se stal.

3. Kde zázrak se stal? V Káni, městečku galilejském. Jest prý to dnešní vesnice Kefr Kenna či Kána, ležící asi dvě hodiny na severovýchod od Nazareta.

Vně vesnice prýští se jediný pramen, kam ženy až dodnes, jako za časů Kristových, se džbány přicházejí vážit vody. Na místě domu, v němž svadba se konala, stával kostel, jež sv. Vilibald ještě roku 728. viděl; nyní jest ve zříceninách.

Krajina kol Kány jest pahorkovita; níže pramene táhne se však přelibezná

údolí, porostlé fíky, olivami, marhaníky a rohovníky.

Říká se •Kána Galilejská,• by se rozeznala od druhé Kány u města Sidon, odkud byla známá žena kananejská. Z Kány Galilejské byl Nathanael a apoštol Šimon, který proto nazván byl •kananejský.• (Někteří se také domnívají, že tento Šimon byl ženichem na svadbě.)

Milý čtenáři, neznamenáš-li tu hned jednu ctnostnou náklonnost božského Srdce Páně? Ono miluje a vyhledává sobě nejraději tichá a skrovná místa: Nazaret k svému vtělení, Betlém k svému narození, nepatrné městečko Kánu ku konání prvního zázraku. Nešel do hlavního města Jerusalema, ni do Říma, středě téhdejšího světa, neboť nekonal onoho

zázraku pro okazalost a slávu svou, nýbrž pokorné Srdce jeho nezamýšlelo ničeho jiného, než slávu svého nebeského Otce. Oblíbil sobě skromné obyvatelý kanaanéjské a obcoval rád s nimi, věda, že nejsou příliš zabrání do světských starostí, že sobě na svých vlastnostech málo zakládají, a tudíž že jsou schopnější nebeských věcí.

4. »A byla tam Matka Ježísova,« pokračuje evangelista, a sice dříve, než její božský Syn pozván byl; neboť zdá se, že chtěl mlčky naznačiti, proč Kristus ku svadbě pozván byl. Kána nebyla velmi vzdálena od Nazareta, kde přebývala Matka Páně, a protož pravdě podobno, že jedna její příbuzná nebo důvěrnice měla svadbu a ji pozvala. K vůli Matce byl pak i Syn pozván, jenž již poněkud znám byl, ač se ještě jako prorok a divotvůrce nebyl ukázal. Svátý Josef, jak se zdá, pozván nebyl; poněvadž byl již mrtev (Epifanius). Jako král Assvér pozval ku své svadbě s Esther všecka knížata a sluhy své; jako Tobiaš pozval Gabela z Ráges, města medského; jako Lában pozval mnoho přátel ku sňatku dcery své Liy s Jakobem: tak pozvali snoubenci v Káni Galilejské Ježíše s učeníky jeho ku svadbě. Jako pro Matku pozván byl Syn její Ježíš, tak byli pro Ježíše zase pozváni učeníci jeho: Ondřej, Jan, Petr, Filip a Nathanael.

Milý čtenáři, co myslíš? Nebylali to přebázená svadba? Vždyť tam byli Ježíš a Maria! A nepřipomínali Ježíš také přítomnost svého sladkého a útěchplného Srdce? Tak slavná a radostná svadba nebyla nikdy od počátku světa konána!

5. Proč ráčil Pán Ježíš býti sňatku přítomen? Proč tak ochotným Srdcem přijal pozvání? Hlavní úmysl toho ochotného Srdce byl: Přítomností svou a zázrakem potvrditi a posvětit manželství. K manželství přidal ještě svátostní milost, poněvadž mělo býti pra-

menem a základem veškeré světské a církevní hierarchie. Z něho měli pocházeti svatí potomci, ne již skutečně svatí, ale k svatému životu způsobilí. Ovšem nesmí nikdo proto dobroty božského Srdce zneužívatí a s kacífem Jovinianem tvrditi, že stav manželský vyrovná se panenskému.

Uvázímeli veškeré tehdejší poměry a okolnosti, snadno porozumíme, proč Pán byl svadbě přítomen, a tím manželství schválil. Předně Kristus sám zamíloval si a vedl panický život Jeho Matka oblíbila si taktěž panenství. Učeníci jeho zanechali manželek svých a volili sobě bezženství. Proto mohlo se zdáti, že Kristus a jeho apoštolé opovrhují manželským stavem; následkem toho mohl také u jiných v opovržení přijíti. obzvláště uvázili se velké obtíže a skoro ustavičné kříže s ním spojené.

Mimo to se i zdá, že manželství dle zevnější stránky nic vznešeného do sebe nemá; ano jest, jakoby jen pro nedokonalé bylo, kdežto panenství a bezženství jest něco velkého před světem, a Kristem Pánem (Mat. 19.) a sv. Pavlem doporučováno. Krom toho bývalo manželství u starých pohanských mudrců ve zlé pověsti. Velemoudrý Kato pravil v senátě: »Kdybychom mohli bez manželek žíti, nesmrtelní bohové by se nezpěchovali s námi obcovati.« Jiný mudrlec řekl: »Žena jest nevyhnutelné zlo,« a Cicero: »Nemohu zároveň se oddávati filosofii (mudretví) a ženě.« Pán Ježíš také předvidal, že povstanou všelijací křivověrci, kteří zavrhnou manželství jakožto věc špatnou (Manichaei, Taciani, Euchristae). Mohlo se tudíž zdáti, že jednou bude po manželství veta — a proto také po základě celé lidské společnosti. Za tou příčinou bylo tedy třeba, by Ježíš svou přítomností a zázrakem pocítil svadbu a učil, že manželství je stav Bohem schvá-

lený. — Milý čtenáři, nenili to potěšitelná pravda, obzvláště těm, kteří jsou v tom stavu? Vždyť mohou býti ubezpečeni, že božské Srdce Páně osladi veškeré jejich strasti a kříže, jen když vezmou důvěrně útočiště své k němu. Pán zdá se tímto záznakem zavázati a téměř přislíbiti, že manželům v nouzi postaveným pomoci své neodepře, pozvouli ho ku svadbě své, t. j. budouli se ho držeti a vzývati.

6. Konečně nesmíš, milý čtenáři, přehlédnouti ještě jiný dojemný úmysl Páně při svadbě. Prosvítáť tím také vliadná a milá povaha jeho božského Srdce a vůbec celé víry, kterou nám zvěstoval. Svou přítomností na veselé svadbě učí nás, že Srdce jeho není smutným, nýbrž slušným radostem nakloněné a že pravá nábožnosť veliké pošurnosti prosta býti musí. Potvrdil svým příkladem, že smíme světských radostí v jisté míře užívati, a ukázal, že, ač svět tento přečasto se zove údolím slzavým, nicméně máme býti veselé myslí. Dle tohoto příkladu poručil proto napotom svatý apoštol Pavel (k Fil. 4, 4. 6.): »Radujte se v Pánu

a opět dím, radujte se! Nic nebuďte úzkostliví!

Také se tu jeví rozdíl života Páně od života Jana Křtitele, jenž na poušti prísny život vedl. Nerikež tedy nikdo, že kdo slouží Pánu a jeho milému Srdci, musí býti krivohlávek a zasmušilý, neboť duch toho Srdce není zasmušilý, nýbrž veselý!

7. »A když se nedostávalo vína, rekla Matka Ježíšova k němu: Vína nemají!« Když pak se dále hodovalo, docházelo víno. Z tohoto nedostatku můžeš, milý čtenáři, souditi, že snoubenci byli chudí; ale také možná, že pro přítomnosť Krista Pána sešlo se více hostí, jimž pak víno nestačilo. Také pozoruješ, jaké svadby si zamiluje Srdce Ježíšovo. Ono miluje chudé a střízlivé svadby, nikoli nádherné a skvostné, kde se hýří, nemírně jí a pije, kde se dává špatný příklad a kde se hledá marná chvála. Tím také Kristus Pán, jsa na svadbě, neodporučil zlořádů, které se často na svadbách provádějí.

(Příště dále.)

Ku svátku Nanebevzetí Panny Marie.

Od této chvíle blahoslavenou mne nazývají budou věckni národové, neboť veliké věci mi učinil ten, jenž mocný, a jehož jméno svaté jest.

(*Ev. sv. Luk. 1. 48.*)

nejradostnější ze všech svátků Mariánských slavíme dnes! Dnes otvírá se duševnímu oku našemu brána nebeská, bychom viděli Matičku naši, Marii Pannu, v oslavení, které připravil jí vděčný Syn její a Spasitel náš Ježíš Kristus. Dnešním dnem ukončen jest přesvatý její život pozemský, plný tajemství; dnešním dnem počíná se oslava Matky Boží důstojná; dnešního dne korunuje nejsv. Trojice Boží vyvolenou Rodičku Spasitelovu korunou slávy nehynoucí, neboť pojata jest Panna Maria s tělem i duší na nebesa, kde povýšena jest za Královnu andělův i svatých, kdež ustanovena jest za mocnou přímělkyni těch, kdož jestě na tomto světě trpěti a bojovati musí.

Ó pozdvihněme tedy oči své k nebesům, kteráž otevřena jsou každému věřícímu, slyšme hlas nebešťanů k nám na svět volajících: »Která jest to, jež vystupuje přes poušť jako proutek dýmu z vonného kořene myrhy a kadidla?« (Píseň Šalomoun. 3. 6.) Slyšme, kterak ozývá se rozkaz podobně jako při nanebevstoupení Páně: »Pozdvihněte, knížata, bran svých a vyzdvihněte se brány věčné,

a vejde Královna slávy! Hleďme na ty nesčetné zástupy andělův i archandělů, cherubinův a serafinů, patriarchů, proroků, svatých a světic Božích v neprehledných řadách, kterak spěchají vstříc Královně své, majíce v rukou palmy vítězství a na hlavách koruny slávy! I Spasitel náš, Kristus Ježíš, sám vítá Matičku svoji milou, jejíž jméno ozývá se od jednoho konce světa ke druhému, vítá ji v pravé její domovině, kam konečně došla po tolika útrapách a bolestech. Ó jak krásný to pohled! Jak veliké to vítězství Mariino! Nebe i země radují se, plesá i naše svatá církev a volá k nám: »Vizte, dítky, Matku svoji, vizte ji v slávě a radujte se se mnou; učte se však, kterak ji ctíti, milovati a oslavovati máte v životě, kterak i s plnou důvěrou k ní utíkati se máte ve strastech a trampotách, neboť mocná jest Matka vaše u trůnu Božeho a nebude nevyslyšena prosba její za vás.«

Nejblahošlavenější Panna Maria korunována od Krista Pána.

(Podle Coreggia.)

Dle zbožného mínění sv. otců církevních zemřela blahosl. Panna více následkem planoucí touhy vnitřní po spojení se Synem Ježíšem Kristem, nežli následkem nějaké tělesné nemoci. »Oheň božské lásky totiž,« tak pravi svatý Bernard, »roztrhl svazek těla s duší, aby požehnanou Matku spojil na nebi s božským Synem.« Sv. Jan Damascenský uvádí ve spise svém o smrti blahoslavené Panny Marie starobylé podání, že řízením a vnuknutím Božím všickni sv. apoštolé, po světě tehdy rozptýlení, do Jerusalema se sešli právě v dobu, kdy Rodička Boží ke smrti se připravovala. Ještě jednou mohli patřiti v milou tvář Matky Mistra svého, jehož přesvaté jméno hlásali národům; ještě jednou naposled polibiti mohli ruku, která tak často dobrodiní jim skýtala, ještě poslední obdrželi mateřské požehnání. Klidně, jak žila, tak i zesnula Matka Páně, neboť smrt nebyla pro ni trestem bolestným, jako pro nás hříchem stíženě, nýbrž toliko klidným přechodem

z tohoto světa na svět onen. Andělé zjevili se a slyšen byl přelibezný zpěv, kterým doprovázena byla duše přečistě Panny do nebe. Tělo pak zesnulé Rodičky Boží, které kdysi nosilo vtěleného Syna Božího, pochovali sv. apoštolé za radostného zpěvu a modliteb diků v zahradě Getsemanské. Po tři dny slyšen byl u hrobu Mariina libezný zpěv andělský. Mezi tím přišel i apoštol Tomáš, který jediný se byl opozdil, i přál si alespoň tvář zesnulé Maticky Marie ještě jednou uzříti. I odebrali se apoštolé spolu s blah. Timotheem, Dionysiem a jinými učeníky Páně ke hrobu blah. Panny. Když pak kámen odvalili, našli hrob úplně prázdný, toliko prostěradla, v něž zahaleno bylo svaté tělo, uzřeli, z nichž přelibezná vůně vycházela. Nanejvýš překvapení stáli zde sv. apoštolé, nic jiného mysliti nemohouce, nežli že Kristus Pán i tělo přesvaté Matky své na nebe pojal, aby usetřeno bylo zkázy a ještě před obecným z mrtvých vstáním oslaveno bylo v nebesích. S radostí nevěšlovnou a díky činice zavřeli zase posvátný hrob Mariin a slavili od té doby památku Nanebevzetí Panny Marie.

Ejhle, Maria nejlepší částku si vyvolila na světě, proto největší slávy dosáhla na nebi. Vždyť byl veškerý život její věnován službě Boží; u vykonávání vůle Nejvyššího hledala největší svou radost. Jakož bez hříchu na tento svět byla přišla zvláštní milosti Hospodinovou, tak s pomocí Boží i vlastním přičiněním uchránila se všeho i nejmenšího hříchu po všechny dny života svého. Maria řídila se v životě svém pravidlem, které božský Syn její všem odporučuje: „Hleďte nejprve království Boží a spravedlnost jeho, a ostatní vše bude vám přidáno.“ — „Já jsem dívka Páně.“ pravila Maria k andělu; nebyla dívkou jenom slovem, nýbrž skutkem. Od třetího roku sloužila Pánu ve chrámě, a když byla odtud vystoupila, sloužila mu čistou myslí v ústraní a pokoře, neboť vůle jeho byla pro ni nejvyšším a jediným zákonem. „Staniž se mi podle slova tvého.“ Jaká to oddanost, jaká to poslušnost! Nechápe ještě dosah a důležitost poselství andělského, ale slyšíc, že jest to vůle Boží, sklání hlavu svou v pokoře a poslušnosti, a odevzdává sebe celou řízen Božimu. S mateřstvím Syna Božího vzala Maria Panna na sebe nejen vznešenou hodnost, nýbrž i těžký kříž. Od té doby zažila málo radosti, ovšem mnoho, velmi mnoho zakusila bolesti, tak že právem ji zoveme „Královnou mučeničků.“ Božský její Syn nesl viditelný kříž, Maria Panna neviditelný v duši své, neboť kříž takový vložil jí Otec nebeský do vinku ve chlévě betlémském. Ale slyšel kdy někdo Marii nařikati? Viděl kdy někdo její netrpělivost? Ó nemáme le, šeho příkladu zbožné oddanosti a trpělivosti nad Marii Pannu mezi lidmi, neboť věděla dobře, proč trpí, s kým trpí a pro koho trpí. Že to vůle Boží, že tak potřebí jest ku spáse lidstva; vědění toto dostačilo, aby s trpělivostí andělskou snášela nejkřutější rány, největší bolesti, tak že svatý evangelista Jan o ní pravi, že pod křížem „stála.“ Byl to zajisté nejchroznější pro ni okamžik, když na kříži umíral její milý Syn; když viděla, kterak trpí, a pomoci mu nemohla; když slyšela, kterak mu píljaji, jej tupí a haní, a těšiti a hájiti jej nesměla. A přece „stála pod křížem.“ Neklesla pod tíhou bolesti, nýbrž s myslí hrdinskou trpěla, trpěla bez reptání. — Nuže, nezasloužila si Maria Panna slávy věčné plnou měrou? Ovšem; i dostalo se jí také skvělé odměny dle svrchované moci a spravedlnosti Páně, jak o tom svědčí dnešní slavnost.

• Ó kéž září nám ustavičně Mariin obraz a příklad, abychom i my v životě tomto nejlepší částku sobě volili, abychom Pannu neposkrvňenou v pokoře, poslušnosti

a vši ctnosti horlivě následovali a tak po království Božím a spravednosti jeho bažili! Ó kéž by křesťanstvo v dobách našich opět více řídilo se vůlí Boha nejmoudřejšího, která jediná pravá jest a ku spáse vede, a neposlušalo lidi zbrklé, kteří v nadutosti slibují zlepšení poměrů bez Boha, cestou hříchův a zločinů! Nikoli zvrácením všeho, co lidstvo zbudovalo, nikoliv utiskováním jedněch pomůže se druhým, nýbrž moudrými opravami tam, kde co během času bylo porušeno, navrácením se ku pravé, účinné lásce k bližnímu, která však jen pučí na půdě lásky k Bohu, ale která zase není možná bez víry v Boha. Ano, pevná víra Mariina kéž by zase našla ohlasu v srdcích našich, víra v neklamné slovo Boží a neklamná poslušnost vůči Bohu! Pak by zajisté obnovena byla tvářnost země, každému by se dalo, co mu patří, zavládl by mír jak v jednotlivých rodinách, tak i v obcích a státech, a s mírem by sestoupilo požehnání s hůry a rozmnožilo i utvrdilo pravou radost a spokojenost, jediné to štěstí pozemské mezi lidmi. Kéž by všickni křesťané cítili se býti dítkami Marie Panny a nezapomínali, jak mocnou, jak dobrotivou to mají Matku na nebi! Kéž by k této mocné a dobrotivé prostřednici útočiště své brali v tolika potřebách vezdejších, kéž by láska k Marii roznitila v srdcích jejich zase lásku k Bohu; neboť kdo miluje Marii, musí nutně milovati Ježíše Krista a naopak. Kéž by hleděl každý skrze Matku dostatí se k Otci! Toť nejjistější a nejkratší cesta ku spáse.

Vy však, duše zbožné, horlivé dítky Marianské, vy, kteří milujete Matičku svou nebeskou a den co den ji uctíváte, radujte se dnešního dne radostí obzvláštní. Či nemá se radovati dítko, vidouc, kterak drahá Máti povýšena jest Bohem samým, kterak korunou slávy věčné ozdobena jest nejsv. Trojici? Ó ano; vždyť čest Matky ctí a těší vděčné dítky! Radujte se však ještě více, jestliže i vy trpěti musíte, trpěti nezasloužené, jestliže i vy těžký kříž nesete, který na vás vložila Prozřetelnost Páně. Ejhle, jak dlouho to ještě trvati může, několik okamžiků jen ku smrti pozemské, a pak obrátí se žalost vaše v radost, koruna trnová v korunu královskou a kříž těžký utrpení vašeho bude palmou vítězství, jakož vidíte na Matce své, na nebi oslavené. Ó radujte se, že přáno vám alespoň v něčem podobnu býti Spasiteli a blahosl. Rodičce jeho v utrpení; snášejte vše s oddaností a trpělivostí, těšte se na hojnou odměnu, která vás nemine.

Slavnost dnešní nechať potěší vás, nechať utvrdí vás v lásce k Bohu, nechať rozmnoží ve vás touhu po nebeské vlasti, abyste po šťastně, v milosti Boží dokonaném životě tomto došli i vy otčiny nebeské a zasloužili si patřiti na tvář Spasitelovu i předrahé Matky vaší Marie na nebe vzaté. Amen.

P. Bohumír Hendl.

Chrám se světí na Hostýně!

„Veselil jsem se z toho, což mi bylo povětím, do domu Hospodínova půjdeme. (Žalm 122.)“

stují vám, zbožní čtenáři Školy B. S. P., « bohdá radost velickou: Letos na svátek Nanebevzetí Panny Marie a slavného korunování jejího posadí nejd. pan kardinál a kníže arcibiskup olomoucký korun. slávy na témě kostela svatohostýnského při slavné konsekraci, již na památku 650. ročnice porážky Tatarů přispěním Matičky Boží Hostýnské od Moravanův učiněné vykonati ráci. Veselit se zajisté srdce každého věrného katolika, slyšili, že zasvěcuje se budova na dům Boží. Víť, že přicházeti budou do něho všichni národové, řkouce: »Sláva Tobě, Hospodine!« a prosících na tom místě, že Bůh vyslyší se svého vznešeného trůnu modlitby, tu že dá kajenost a odpustí hříchy svého lidu, a ukáže mu cestu dobrou, po kteréž by krácel; že v něm pozdvihla se nova Kalvarie, na níž bez krve a smrti obětuje se za nás jednorozený Syn Boží, ke stolu svému nás zve, ve svato-stánku s lidem svým trvá a libé vůně, zápaly a obětí modliteb s veselou tváří a nahoru pozdvíženými rukama přijímaje nebeskému Otci, všemohoucímu Bohu přednáší a sám nejprve Otci hodnou na něho čest a poklonu činí, potom bez přestání za nás se přimlouvá, by nám všem dobrotivý a milostivý býti ráčil. »Aj, stánek

Boží s lidmi a přebývatí bude s nimi. A oni budou jeho lidem a Bůh bude jejich Bohem.«

Pročež jako lid při svěcení chrámu jerusalémského chvály prozpěvoval a z úst jeho rozléhaly se sladké písně: tak se radovali křesťané, když směli veřejně chrámy Páně zasvěcovati. »Slavné divadlo a nám všem náramně žádostivé a vděčné před očima všeho lidu se ukazovalo: totiž svátkové a slavnosti posvěcení chrámů v nově vystavěných, biskupů křesťanských častá v jedno scházení, přespólního lidu z dalekých a cizích krajin shromažďování společná, jedněch od druhých vítání a dobrotivá přijímání: protože údové těla Kristova v jednu harmonii veselých písniček aneb raději v jednomyslnost víry a chval Božích se sbíhali. « Naši čeští a moravští před-

1241—1891.

kové, jak je učili sv. Cyrill a Methoděj, i ročnice svěcení chrámu oslavovali, putující ke chrámům, kde se pouť. t. j. památka názvu posvěceného chrámu, nebo hody, t. j. ročnice posvěcení téhož chrámu zbožně konala; svatý Václav při takové příležitosti dobyl si koruny mučenické při chrámě sv. Kosmy a Damiana ve Staré Boleslavi.

Mnohem veseleji rozechvěje se srdce věrného Moravana bezpečnou zprávou

o konsekraci, jež 15. t. m. na sv. Hostýně konati se má.

•Veliký jest Hospodin a převelmi chvalitebný . . . na hoře svatě jeho. (Žalm 48.) Ano, na hoře své, na svatém Hostýně projevoval Bůh lidu moravskému svou velikost a chvalitebnost. •Bože, ušima svými slychali jsme a otcové naši vypravovali nám o skutech, kteréž jsi činival za dnů jejich. (Žalm 44.), za dnů starodávných na Hostýně.

Otcové a apoštolé naši potřeli na Hostýně poslední zbytky modloslužby a pozivili na místě jejich kapli a stolec Matky Boží. Moravští synové a dcery jejich s takou vroucností pojali slova otců svých, že důvěrou, kteráž hory přenáší, utíkali se k Matce Boží a svojí na Hostýně. Ani Maďari, kteří uloupili Moravanům království a odnesli slávu, důvěrou tou nehnuli. Za biskupování sv. Vojtěcha postavena Boží muka, znak přítomnosti jeho, na úpatí hostýnském. Snad už tehdaž slul Hostýn horou, na niž Matka Boží divy tvoří. Ve 12. a 13. století však po Čechách, na Moravě a ve Slezsku mluveno jen o chlumu a stolci, na němž Matka Boží Hostýnská divy tvoří. Přivalili se Tataři, národ divoký, pohanský z Asie do Evropy. Jako povodeň, jež lesy, pole, dědiny a města povaluje, jako strašná bouře s přivalem, blesky, krupobitím, jež stoleté kmeny jako louče láme, tak hnali se Tataři podmanivše Rusy, rozdivše Poláky a na hlavu porazivše Slezáky až ke sv. Hostýnu. Ach, kdo nám vypoví žal a úzkost stíněných Moravanů za náspy hostýnskými! Vůdce vojska klesl mrtev s náspů, lid i děti třetí den už žízní, na hoře není vody; Tataři dorážejí k náspům, vojnovi klesá mohutná druhdy ruka, zoufalost se vzmahá, •komu drah životek, tomu v Taterech milosti zdátí: tu s obvyklou důvěrou vojsko a lid k Matce volá, a hle, již přší z mraků náhle přiletěvších,

již vylévá skála obceň vující pramen, již razráz srší blesky do sánů tatarských a bouře v divoké vřavě žene nepřátely k Olomouci, kdež úplně rážky doznali. To učinila sv. Matka na Hostýně, a ukázala se, že jest Matkou nejen, ednolůdvečv, ale i všeho národa moravského, a proto týž národ postavil na Hostýně pomník na slavnou úmluvu Matky a Syna, na hoře krvi Moravanův a zázračnou vodu — oznakem mateřské lásky — potv, enou. A jaký pomník? Nechtěl a nechce lid moravský jiného pomníku než ch, ámu na sv. Hostýně ku počtě předně Krísta, jediného a prvorozeného Syna Božího, a potom svatě a šlechtetě Matičky jeho. Postavili chrámek, jenž v sebe pojal starožitnou kapli a ozdobil ho obrazem Matičky své, pod plášť ochranný slatečné Moravany shromazďující. Na stěny zavěsili zbraň, prapory ukořistěné a namalovali zázračnou pomoc Matky Paně. Ó jak zaplesali tehdaž, když poprvé roku 1242. společně slavili vítězství na Hostýně při chrámku právě požehnaném! Domníval se ten dobrý lid, jakoby byl Mojžiš, jenž zbuďoval stánek pro archu úmluvy. A do stánku svatého chodivali po mnohá století častěji do roka, zvláště v bouřích, jež pro viru otcovskou zmítaly vlasti naši, přicházel sem i blahosl. Jan Sarkander s věrnými, kteříž se neklaněli cizím bohům, až Václav Bytovský svatyni tuto zpustošil r. 1620.

•Ale neboj se, že's byla pozahanbena, aniž se zapyřuj, že's byla v potupu uvedena. (Is. 54.); ze slavně rodiny Baronův a hrabat Rotalů povstává ti Šalomoun; Bůh, dárcer všeho dobra, buď ti ho. Vždyť přišel z ciziny, a víš, že téměř žádný cizinec si nevážil pomníku slávy lidu tvého. a ten si tě tak zamiloval, že žádného nákladu nelitoval, abys povstala ze zpustošení svého; on tě rozšířil, bohatěji a jasněji přiodil, novým obrazem slávu tvé Pani hlásajícím ozdobil a malé

svatyně přistavěl, abys mohla u sebe
uvítati všechny ditky své, které k tobě

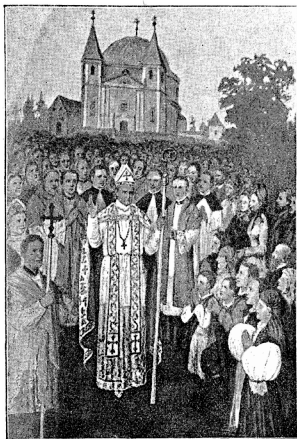
zdaleka a široka pu-
tovaly, chtěje se po-
kochati v domě ma-
teřském. A když že-
hnali kněží Páně to-
muto opravenému a
rozšířenému chrámu,
tehdaž sešla se téměř
celá Morava na sv.
chlumu, vždyť Rotal
stavěl srdcem a ru-
kou celé Moravy. Ale
myšlenky Rotalovy a
láska k pomniku na
Hostýně nebyly vy-
čerpány. Vtipně vy-
myslit a dal vystavěti
velechrám, jenž ve
hlavních zdích a ry-
sech stojí posud a je-
hož výborné ozdoby
a posvátné okrasy k
budoucí paměti po-
stavené tak důstojně,

slavně, tak zname-
nitě a podivuhodně se nesly, že věru na
: moudrost
Šalomouno-
vu připomí-
naly. A když
tento vele-
chrám stálý
mi kněžími
obdaril, pro-
sil kardinála
Troyera, bi-
skupa olo-
mouckého,
aby jej po-
světil. Stalo
se tak dne
28. července

1748. Tehdaž ovšem zajásali všichni kme-
nové požehnané Moravy a biskupa svého
vitali na Hostýn, že žádny král sebe moc-

nější nikdy tak skvělého a spolu upřím-
ného uvítání nezakusil. Tehdaž se oslavo-

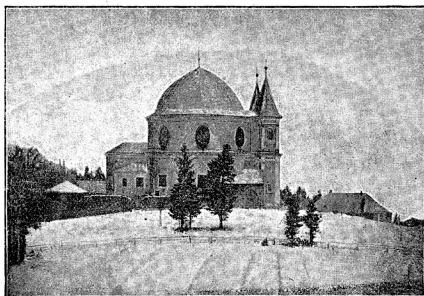
valo posvěcení jako
druhdy chrámu jeru-
salémského, lid uká-
zal, že se nesvěti to-
liko farnínebo filiální.
nýbrž zemský, kra-
jinný, lidový chrám.
— Netrvalo dlouho,
chrám ten. pomník
lásky mateřské Matky
Boží k lidu morav-
skému a vítězný hla-
satel toho. co umí a
může Moravan tří-
maje pevně prapor
viry od Cyrilla a Me-
thoděje zděděný, padl
usilováním odbojníků
Kristových r. 1787.,
pobořen, zpuštěn.
od nepřátel z velké
zlobivosti a mstivosti
vseljakým ohyzdným

Posvěcení chrámu svato-hostýnského.

a nečistým neřádem a smetím naplněn.
Stál tu odkryt, všem bouřím v kořist

vydán přes
50 let. Ne-
můžeš sobě
vzpomenout
na zbořeni-
ště, aniž bys
nezaplakal.
Ale potěš se,
Moravane!
Jen na chvíli
pila svatyně
hostýnská z
kalichu hrů-
zy, nebude
ho již pít.
Uslyšela Ho-

Chrám svato-hostýnský s částí nově vystavěného kláštera.

spodinův hlas: »Probuď se, probuď se,
oblec se v sílu a oblec se ve slávu svou,
střes se sebe prach a povstaň, posad

se, dobuď z kovů hrdla svého.« (Is. 52.)
 »Pozdvihni vůkol očí svých a viz syny své již shromážděné.« (Is. 49.)

Kdo jsou tito synové? Toť kněží a lid moravský, toť nový Zorobabel. Přijď, lide, na horu hostýnskou a viz dílo jeho: chrám hostýnský vystavěn, pokryt, ozdoben; popatř na výborné ozdoby, na důvtipný výmysl, na ochotnou snaživost těch, kteří při obnově tohoto chrámu bedlivou práci vedli. Tuším a doufám, že jest a bude sláva domu tohoto poslednějšího daleko větší, nežli onoho prvního.

Stojí tedy chrám hostýnský, jak si ho Moravanů žadostivě modlitby vyloužily, výborné skutky vystavily a vyzdobily, královský chrám, světla plný, jasnými obrazy ozdobený, stojí na pevné skále, vrcholem svým nebes se dotýká; stojí tu svatyně v roucho svadební oblečena; jedno dosud chybí: diadém královský, božské pomazání, posvátný oděv Ducha svatého z modliteb zlatých a z drahokamů

činů konsekračních setkaný: pak zatřpyti se ti, Moravane, se sv. Hostýna tvůj královský chrám korunovaný, tvá svatyně ženichu Ježíši Kristu slavně zasnoubena.

Nuže tedy, kdy 15. srpna stařícký nástupce sv. Methoděje nelituje námahy na svatý chlum vystoupí a králi tvému, chrámu hostýnskému, slavnému pamětníku tvé víry a statečnosti, diadém slávy na témě postaví a bedra jeho křížnem mazati bude, pak připutuj i ty zbožné na sv. horu krví tvých předků zrosenou, vesel se a plesej, až srdce radostí poskakuje, neboť viděly oči tvé slávu Hostýna, po níž otcové tvoji 650 let toužili; důvěřuj pevně, že kdyby tě obklíčovali nepřátelé Tatarův ukrutnější, a neviděls kolem sebe než zříceniny štěstí svého, že zvíťeziš, a povstane z rumů blaženost tvá pod praporem sv. Cyrilla a Methoděje, pod vítěznou ochranou Moravy, Matičkou Hostýnskou.

J. Cibulka T. J.
 na sv. Hostýně.

Jak se hájí rózny katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 35.

„Nestraťte s tresty věčnými; Bůh jest tuze dobrotivý, než aby někoho na věky zatratil.“

všem jest Bůh k nám hříšným dobrotivý, ale není to On, jenž nás zatracuje, nýbrž my sami. Vždyť Bůh není přece vinen, že mnozí zhřešili, jako není vinen, že následkem hříchu zavrženi byli.

Ale proč pak dopouští Bůh hřích? Ó jak jsi zaslepeným, neznaje ani svých nejdražších statků duševních, které ti byl dobrotivý Stvořitel udělit! Dal ti předně rozum, kterým jemu tak velice podobným učiněn jsi; určil pro tebe radost a slávu věčnou, proto

nemůže s tebou nakládati jako s nerozumným tvorem, jenž ducha nemá a jen pro tuto zemi stvořen jest. Nebylo by ve shodě s rozumem lidským, kdyby nucen byl, byť i od Boha, by přijal podávaných mu darů Božích. Člověk musí mítí svobodnou vůli, aby rozumu svého užívati mohl, musí dobrovolně rozhodnouti se pro Boha nebo proti němu, aby tak i svým vlastním přičiněním zasloužil si pokladů nebeských, nehynoucích, aneb i vinen byl věčných ztrát a strastí. Proto dal ti Bůh mimo rozum i svobodnou vůli, t. j. mohutnost duševní, voliti dle libosti dobré či zlé, poslouchati hlasu dobrotivého Otce nebeského, nebo se mu protiviti. Tato mravní volnost v jednání jest nej-

vyšší čest a láska, kterou Bůh nám prokázat mohl; tím vložil takofka osud náš v ruce naše; sám zůstává toliko soudcem rozhodujícím, jak bylo darů těchto užito. Zneužíváme-li však těchto velikých předností ducha našeho, pak jest to jediné chybou naší, a nikoli Toho, jenž nám je dal. Dámli ti zbraň do ruky, abys život svůj hájiti mohl, není to důkazem, že mně na tobě záleží, že tebe miluji? Jak pak ale, jestli ty i přes všechno poučování, kterak s ní zacházeti máš, přes všechny mé dobré rady a výstrahy přece zbraň proti sobě samému obrátíš; nesu já vinu toho, že si ublížíš?

Podobně jedná dobrotivý Bůh s námi. Svobodnou nám dal vůli a volbu dobrého nebo zlého, ale nepřestává nás poučovati, nám raditi, abychom dobré si volili; něčeho nešetří: ani laskavé domluvy, ani přísných vyhrůžek, zve nás, volá, varuje; božskou pomoc nám podává, jen abychom milovali a činili dle vůle jeho, co dobrého a varovali se zlého. Jenom nutiti nás nechce, neboť by tak své vlastní dílo rušil; Bůh ctí v nás dary duševní, jimiž nás byl sám obdařil.

Kdo věčného zatracení dojde, sám se zatratil, sám si osud tento přezalostný připravil, nikoli Bůh. Tento nečiní nic jiného a nic více, nežli že podle nejvyšší své spravedlnosti dá každému, co si byl vyvolil: život či smrt; nebe jakožto ovoce etnosti, či peklo jakožto ovoce hříchu. Zde připadají mi na mysl slova Hospodinova, která skrze Mojžíše mluvena byla k lidu israelskému u hory Sinaj: »Sami jste viděli, co jsem učinil Egypťským, vás pak kterak jsem starostlivě ošetřoval. Jestliže tedy poslouchati budete hlasu mého a ostříháte-li úmluvy mé, budete mým vyvoleným národem.«

Kdo pak praví: »Bůh jest příliš milosrdným, než aby mne zatratil,« soudí jak onen bláhový pocestný, jenž chtěje

jeti z Brna do Prahy, sedl si do vozu železničního u vlaku, jenž jeti měl do Vidně. Jsa na to upozorněn, nechťel uvěřiti, že se takto do Prahy nedostane. ba ještě dodal: »Správa železnice zajisté nepřipustí, abych jinam vezen byl, nežli kam si přeji. Zde se mně líbí, zde zůstanu.« Dáno znamení; vlak se hnul, a cestující octl se večer — jak nebylo jinak možno — ve Vidni místo v Praze.

Právě tak se to má s cestou naší tímto životem. Dvě jsou cesty: cesta ctností a cesta hříchu. Ovšem bývá tato pohodlnější, příjemnější, lahodnější, svůdnější nežli ona, obzvláště na počátku: avšak vede do pekla, kde všechny pozemské hříšné sladkosti promění se v trpkost a hořkost; druhá, s mnohými obtížemi spojená cesta vede do nebe, kde všechny pozemské hořkosti, útrapy, kříže a bolesti promění se v radost nevýslovnou, neskonalou. Kdo tedy chce do nebe se dostat, musí jen po té cestě kráčet, která tam vede. Bůh tě nenutí, on tě nezne po cestě spásy, nýbrž jen zve, volá, a sice ústy kněze, jenž se přičiňuje, aby ti vůli Boží oznamoval, před bludy chránil a varoval. Mnoho jest ovšem takých, kteří varovného hlasu kněze neslyší, jak onen cestující; mnoho lidí proto bývá zavrženo. Bůh jest dobrotivý, ano nejvyšš dobrotivý a nechce věčnou smrt hříšníka, ale s touto vlastností souvisí i jiná; on je spolu nejvyšš svatý: miluje dobré a nenávidí zlé; jest nejvyšš spravedlivý: odměňuje dobré a trestá zlé, a sice přísně dle zásluhy a viny. Vlastnosti Boží jsou jednodité, jedna neodporuje druhé. Nespolehej tedy na Boží dobrotu, jestliže urážíš Boží svatost.

Námítka 36.

„Mládež se musí vybouriti. Přejme ji to!“

Jak často slychati jest nám výrok tento i od osob jinak moudrých a dospělých. Zajisté ani nepozorují a neví,

co mluví. Mládež se má vybouřiti? V čem pak? Snad má peníze, čas, zdraví v sázku dáti a »vybouřením« vše to ztratiti? A co tomu řekne asi milý Pán Bůh, když, jak zkušenost učí, »bouřením« tímto i duše hyne? Když páse se právě to, co přisně byl zapověděl, když molochovi světských rozkoší obětuje se věčná spása? To jest opravdu ptepodivná mravouka! Řekni mně, na kterém pak místě sv. evangelia ji nalezáš? Nikde; ba právě opaku dočísti se můžeš. I zdravý rozum lidský s tebou nesouhlasí.

Ano, ano, mládí musí býti prožito, ale ne »probouřeno.« Tak jako celý život lidský má býti ustavičným konáním dobrého, tak zejména mládí člověka; vždyť jest to základ, na němž se dále buduje. Jako se věku dospělejšímu za zlé pokládá, jestliže oddává se prostopášnosti, musí se nutně i věku mladému totéž zrazovati; neboť mezi mládím a dospělostí jest jenom ten rozdíl, že mládí všeho s větší horlivostí, s větším zápalem se chápe, že bujarou silou snáze všecky obtíže přemáhá; právě proto má však po dobrém s větším úsilím a horlivostí dychtiti a vše dobré a krásné s mladistvým ohněm zastávati a konati.

I mládí pomíjí, tak jako veškerý život; proto má býti starostí mládeže, aby tento důležitý oddíl života byl Bohu příjemným a milým, a nikoliv aby Boží hněv a trest svolával. Zkušenost nás dosti poučuje, kterak mládí rozhodné má působení na život ostatní, a že tak mnohý, jenž mládí své ve zlém a hříších »probouřil,« i ve věku dospělém a stáří svém

lepší se nestal. Čím hrnek načichne, tím čpi neustále; jak si člověk z mládí zvykne, takým zůstává i na dále; neboť čím dále, tím obtížnější jest, starých navyklostí zlých se zbavovati.

Ostatně, což sluší mládeži »bouření«? Co jest krásnějšího, co dojemnějšího a milejšího nad mladíka čistého srdce, skromného, příčinlivého a pilného, jenž povinnosti své věrně plní a řádným mužem státi se chce? Ó jak krásně kvete taký mladík před Bohem a lidmi! Proč obdivujeme se sv. Aloisiovi, proč jej milujeme a ctíme? Probouřil i on své mládí? Ó nikoliv! Jako lilii čistou mohl odevzdati duši svou Stvořiteli u věku mladického, máje zásluh více, nežli mnohý stoletý stařec. »Dokonal sice brzy, ale naplnil přece léta mnohá.«

Kdyby jen mládež naše poznala cenu let mladických a krásu jejich, kdyby jen opět více se řídila příkladem sv. patronů svých Aloisia, Stanislava Kostky a Jana Berchmanse, tak mnohý mladík uvaroval by se zkázy časné i věčné, ušetřil si výčitek svědomí a neklesal předčasně v tmavý hrob. Pak by i církvi i společnosti lidské dospívali mužové ryzé povahy, ohnivého ducha, mužové práce; tak mnohemu zlu odpomohlo by se na vždy.

Prejme mládeži radosti, radosti nevinných a dovolených, ale netrpe, co mysl i srdce její kazí, zejména nikdy nedávejme za pravdu zhoubné a nemravné větě: »Mládež se musí vybouřiti.«

(Přistě dále.)

Klástersní zvonky.

Napsal J. St. Pavlák. (7.)

Na neděli II. po sv. Duchu.

Neslyšeli hlasu Páně,
sluch jen máje do světa,
volá k tobě Mistr božský:
„Otevři se! Eřfeta!“

Ústa tváli k chvále Boží
uzavřena od světa,
vzývá je Mistr božský:
„Otevřte se! Eřfeta!“

Tváli Pánu hlasu toho
vděčna bude odveta,
otevře ti bránu nebes
mocným slovem: „Eřfeta!“

Na neděli I2. po sv. Duchu.

Děl kdys Ježíš podobenství:
Mezi lotry poutník pad'.
Kněz, jenž touže kráčí cestou,
smiluje se nad ním snad!

Ale ni kněz Nejvyššího,
ani za ním Levita
zraněného pod svou střechou
pohostinnu nevíta.

Útrpný až Samaritán
život jeho zachráni . . .
Koho z vás by příklad onen
nehnul k následování?

Na den sv. Vavřince.

Mučnickým věncem v nebi
ozdoben teď Vavřinec
za to, že kdys štítem viry
obrnil si mužnou plec.

Ani hrozba pohanova,
ani ohně rudý pal
jáhna blahoslaveného
pevné viry nezdoval.

Takým štítem ozbrojený
se světemli půjdeš v boj,
již se nyní vítěznému
ke průvodu v nebe stroj!

Na slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

Nebešťanů vojsko všechno
v ústrety šlo pro tebe,
když jsi, Panno, v oslaveném
těle spěla do nebe.

Syn tě tenkrát očekával
otevřenou náručí;
tak i ty své dítky vítáš,
jež se tobě poručí.

Buď jim, Matko dobrotivá,
buď jim mocnou ochranou,
vypros, ať se na věčnosti
všecky k tobě dostanou.

Na neděli I3. po sv. Duchu.

Ž desíti dnes uzdravených
jediný vzdal Pánu dík —
tak se ke mně rozhovořil
stříbrozvučný zvonku rtík.

Kolikráte tvoji duši
přezázračně uzdravil!
Zda's jej za to písní diků
s malomocným oslavil?

Když tvá duše mnohdy byla
snad až na smrt nemocna,
kolikrát ji zachránila
jeho ruka všemocná?

Na neděli I4. po sv. Duchu.

Nemůžete Bohu sloužit
zároveň i mamoně —
řeč jsem takou rozeznával
dobře zvonků ve shoně.

Dvěma pánům neuhoviš!
Buďto Bohu věrně služ,
nebo vůli převrácenou
zatvrzen se k ďáblu druž!

Vim již, hned že odvětiš mi:
Bůh jen Pánem mojim buď!
Nechť proň tedy, synu milý,
celá dýše tvoje hrud!

Na den sv. andělů strážných.

Starostlivě vzdušným křídlem
andílek tě ovívá,
kdy tvá noha, milé dítě,
po zlých cestách chodívá.

Se zálibou oko jeho
na tobě však spočívá,
kdy to tvoje na Ježíše
lítostně se podívá.

I v tom zvonku šepot jakýs
tajemně se ozývá,
že prý jeho srdce strážný
andělíček vodívá.

Na neděli 15. po sv. Duchu.

Co jsi nasil, budeš žítí,
řekl svatý apoštol;
sellis v těle, porušení
sklidíš z něho do stodol.

Avšak sellis v duchu svým,
život věčný budeš žít —
řečí Pavla srdce zvonku
zaslechl jsem jasně bít.

Protož číňme dobré skutky,
dokud ještě vhodný čas —
prvnímu tak zvonku v hraní
přizvukoval druhý zas.

Ke 300letému jubileu úmrtí sv. Aloisia.¹⁾

(Ostatek.)

Rdyž mladý dvanáctiletý princ Alois vznešeného církevního knížete navštívil, učinil na něho již svým zevnějškem hluboký dojem. — Kardinál ho vzal do svého pokoje, tam se s ním dlouho o věcech nebeských bavil, a divil se velice, že v tak útlém věku již tolik ve svatosti a dokonalosti pokročil. Když přišla řeč na sv. přijímání a svatý mládeneček odpověděl, že dosud u sv. přijímání nebyl, nemohl se tomu vynadiviti, sám ho začal na sv. přijímání připravovati a podal mu naučení, jak by měl často a hodně božského ženicha své duše přijímati. Andělský mládenec zářil radostí, když slyšel, že mu sám sv. Karel Pána Boha podá a nemohl se nijak ubrániti slzám, když naslouchal tak krásným řečem o Bohu. Když odcházal od něho, dal mu požehnání a ani ne za týden měl jíti ke sv. přijímání, k andělské to hostině. Ach, jak pak mám popsati, jak se onen anděl v lidském těle na onen andělský pokrm připravoval? Po celý čas se buďto modlil, anebo rozjímal o nejsv. Svátosti. Každá chvíle se mu zdála býti dlouhou, ač to nemělo tak dlouho trvati. Když přišel den 22. čer-

vence, šel do farního chrámu Páně, padl na kolena svá a s modlitbou a pláčem zval milého Ježíše do svého srdce. Celý kostel byl tehdaž nabitý, chtěli lidé viděti, jak onen anděl bude svatě Pána Boha přijímati. A byli též všickni nesmírně dojíti! Tak pobožně přijímati ještě nikoho neviděli. Andělský mládenec klečel na stupních oltáře, sv. kardinál podával mu svatou hostii, on ji přijal s nesmírnou radostí a pláčem a dlouho, dlouho, můžeme směle říci po dvě hodiny svému Spasiteli za tu velikou lásku děkoval. Od té chvíle každou neděli pohostil svého božského hosta ve svém čistém srdci a připravoval se vždycky po celé tři dny na sv. přijímání a zase po tři dny Pánu Bohu svému děkoval. Ó kéž by všickni pochopili, jaká to manna nebeská v onom pokrmu se skrývá! Kéž by si všickni sv. přijímání tak velice vážili, jak sv. Alois, pak by byl jiný život na světě! Byly by prázdné věznice, panovala by mezi všemi svornost a láska! Na sv. Aloisiovi se to jevilo patrně, jak tento nebeský pokrm na něho v celém živobytí účinkoval. Od svého prvního sv. přijímání stal se světějším. V nejsv. Svátosti spatřoval svého nejlepšího

¹⁾ Poznámka. Tímto opravujeme chybu, která se stala nedopatřením v čísle předěslém přesunutím odstavců. Na str. 212. má po ukončení odstavce slovy: „hříchů nedopustil“ následovati odstavec na str. 214., začínající slovy: „Od sedmého roku... nezatajoval“ a pak teprve odstavec na str. 212., začínající slovy: „Spíše za horšího“ atd., až „že je svatý.“

přítele, svého rádce, svého potěšitele, svého Boha, ku kterému každého dne do chrámu Páně na mši sv. chodíval a ne na jednu pouze mši sv., ale na pět až na šest, když mu bylo možná. A lze o sv. Aloisiovi říci, že svého Vykupitele zrovna svýma očima nezakrytého ve sv. hostii patřil, nebo taková láska hořela k Němu v jeho srdci, že mu vždy od sv. pozdvihování až do sv. přijímání po tvářích slzy splyvaly a jimi své šaty, ano i zem smáčel. Od sv. přijímání také se mu více zošklivily světské radovánky, a když měl někam jít, buďto na hostinu anebo na nějakou zábavu, bylo se mu pokaždé velice přemáhati. Jeho hody a zábavou byla modlitba a rozjímání. Na modlitbách častěji po čtyři až pět hodin nepřetržitě strávil a to vždycky kleče. Nejraději se před modlitbou zavřel do svého pokojíka, aby mohl bez vyrušování se modlití, často tak při modlitbě vzdychal a nařikal, že se až sluhové u jeho dveří zastavovali a na něho klíční dírkou nepohnutě patřili, jak se modlil. A co ještě viděli? Viděli, jak Alois své nevinné tělo do krve mrská a krev po stěnách a podlaze stříká. A když ho rodičové proto kárají, odpovídá, že chce jako Pán Ježíš na svém těle trpěti a pokání činiti. Ubohý uvádí své tělo v poddanství řetězem a bodlicemi, které ustavičně pod košilí nosí a i v noci činí pokání, spí sice v měkkém lůžku, ale aby tělo nezchouloustivělo, dává si do něho kusy dřeva a železa. Při všem svém pokání, při veškeré své lásce ku Pánu Ježíši, jest nicméně vzorem lásky k bližnímu. Svě rodiče miluje nesmírně, v ničem jich nezarmucuje, že nemají ani příčiny si na něho v nejmenším nařikati, svým mladším bratrům a sestřám předchází ve všem dobrým příkladem a když nechce někdy mladší bratr Rudolf svých učitelů poslouchati, napomíná ho laskavě a navádí ho k dobrému. Zvláštní

práci si dává s bratrem Kristiánem (Kristernem) a Františkem. Učí je se modlití, vykládá jim o Bohu, a když mu pěkně odpovídají, dává jim pamlsky, cukrovinky. Avsak sám těch mlsť neuzívá! Ke všem sluhům jest Alois tak laskavým, že se až nad tím všickni hanbí; když něco potřebuje, neporoučí, ale prosí: »Mohl byste mi to učiniti, byl byste tak dobrý, neobtěžuji Vás« atd., a sluhové ochotně ho poslouchají, chválice laskavého a dobrotivého pána. Když Alois slyšel, že jest mezi služebníky nějaký hněv, že se o něco sváti, hned k nim spěchal a nedal si dotud pokoje, až se smířili. Jakmile slyšel, že některý poddaný dlouho již nebyl u sv. zpovědi, šel k němu a tak mu uctivé a laskavě domlouval, že tomu člověku nic nezbyvalo, leč ho poslechnouti a přijati svatě svátosti.

Ku každému byl zdvořilým, že když na ulici nebo kde jinde lidí potkával, ustavičně se ukláněl, blahosklonně děkoval a téměř jen klobouk v ruce držel. Leč Aloisiovi se svět čím dále tím více omrzoval. Pro takového anděla tento svět nestačil. Myslíl již záhy na to, jak by se Bohu a jeho svatě službě zasvětili mohl. Když jednou matka před ním pravila, že by si přála, aby některý její syn Pánu Bohu v řeholi se obětoval, odpověděl jí Alois, že se jí toho štěstí bezpochyby dostane a že on sám asi tím synem bude. Když už byl v Monferatě, chodil do kláštera k otcům kapucínům a barnabitům, tam jejich svatý život pozoroval, s nimi se velice rád o Bohu a nebeských věcech bavival a takovou chuť k životu řeholnímu nabral, že si sám jednou takto rozvažoval: »Hleď, Aloisi, jaké to veliké štěstí život řeholní! Tito otcové nemají se co báti nástrah světa a jsou dalecí všeliké příležitosti ke hříchu. Kdežto jini lidé celý čas na zábavách promarní, anebo po vezdejších statečích se shání, oni obětují svůj čas

Bohu, pro něho pracuji a nebeské poklady si opatřuji, jsouce jisti, že nadarmo nepracuji. V řádě (klášteře) žijí lidé opravdu rozumně, neboť dovedou ovládati své náruživosti a své smysly. Tito otcové netouží po cti ani po ve-zdejšímu zisku, nezávidí nikomu jeho statku a jediným jejich potěšením a jejich starostí jedinou jest sloužiti Bohu. Proto není to nic divného, že je vždycky vidim, ani jsou veselí, to jinak býti nemůže. Ani smrti, ani soudu, ani pekla se ne-bojí, protože mají čisté svědomí, den i noc posvěcují Bohu; každé chvíle pod-stupují něco pro Boha; čeho by se tedy měli báti? Proč by měli truchliti? Již pomyslení, že slouží Bohu a celou svou nadějí na něho skládají, může jejich srdce radostí naplniti. A co pak ty děláš? co myslíš? proč bys si nemohl takový stav vyvoliti? Viz, jak snadno bys se mohl při takovém živobytí svým pobožnostem oddávati. Nebo dejme tomu, že bys provedl svůj úmysl, že bys postoupil mar-krabství bratrovi a ve světě zůstal, přece budeš musiti na všelijaké věci hleděti, které se ti líbiti nebudou. Budešli mlčeti, budeš to míti na svědomí, budešli na-pomínati, buďto se jim zprotivíš anebo tě nebudou poslouchati. Budešli světským knězem, nejen že neujdeš nebezpečen-stvím a trápením od lidí světských, ale budu míti ještě větší povinnost k vůli nim starati se o zdokonalení, o které se oni nestarají, a proto budu míti větší starosti a větší pokušení, než lidé, kteří v manželském stavu jsou živi. Nebude mi lze vyhnouti všelijakým světským ohledům, neboť bude mi třeba činiti návštěvy a přijímati rozličné pány. Buduli vyhýbati paním i z příbuzenstva, budou mne míti za podivína; buduli však s nimi obcovati, marna jsou všechna má předsevzetí. Přijmuli důstojenství církevní, budu míti ještě větší starosti, nepřijmuli jich, ne-budu míti od svých příbuzných pokoje,

budou mně vyčítati, že činím nečest svému rodu. Ale stanuli se řeholníkem, jakoby všechno utal, najdu stav, ve kterém budu moci pokojně živ býti a Bohu co nejdokonaleji sloužiti. Tak si už dlouho uvažoval a docházel poznání, že pravého pokoje dojde v klášteře. Nebyl však ještě rozhodnut, onen úmysl potřeboval delšího času, aby v něm uzrál. Všickni na něm pozorovali, že se cosi zvláštního v jeho duši děje, ale co by to bylo, s tím se nikomu dosud nesvěřil. Na provedení onoho úmyslu ani ještě nemohl tak dalece mysliti, bylot mu teprve 13 let a měl se svými rodiči a s celou rodinou (r. 1582.) jeti do Španěl. Tam ve Špa-nělich, ve hlavním to městě Madridě, za-stával zas otec jeho službu vrchního hofmistra na dvoře krále Filipa II., matka byla dvorní dámou a Alois s mladším bratrem Rudolfem byli pážaty korunního prince Dona Jakuba (Diega); měli si hráti a s ním se baviti. Také tam Alois dále ve vědách s velikým prospěchem pokračoval a tak v latinské řeči vynikal, že když král Filip II. si Portugalý pod-manil a jako vítěz se do Madridu vracel, on ho jménem všech pážat delší výtečnou latinskou řečí přivítal. Než i svou službu u korunního prince dobře zastával. Tak se jednou přihodilo, že když infant (korunní princ) u okna stál a vítr mu velice do tváře du-l a on větru poroučel, aby přestal, odpověděl mu laskavě, avšak neohroženě: »Vaše Výsost může sice lidem poroučeti a budou poslouchati, ale žvlům nemůže, to může jenom Bůh, kterého i Vaše Výsost poslouchati povinna.« Když se o tom král dověděl, jak mu Alois pěkně odpověděl, velice ho to těšilo. Na dvoře se zpočátku Aloisovi velice v duchovním životě ne-dařilo, ale nicméně žádného hrubšího poklesku se nedopustil. Ano i to paměti-hodno, že ačkoliv každého dne jemu bylo císařovnu Marii obsluhovati, přece

se jí za celý ten čas do tváře téměř ani nepodíval a pravil, že kdyby jí měl potkati, jí ani by nepoznal. Když se ze své roztržitosti v duchovním životě vzpamatoval, zase se oddal všim usilím duchovním cvičením a počal na to mysliti, do kterého řádu by přece vstoupiti měl. Nejvíce se mu zamlouval řád tovaryšstva Ježíšova. Ale aby se ubezpečil, že ho Bůh do řádu volá, nepřestával se modliti a Pánu Bohu svoje předsevzeti odporoučeti. K sídlu moudrosti Panně Marii se obzvláště utíkal, jí o osvěcení prosil. Konečně nabyl pevného přesvědčení, že ho Bůh do řádu tovaryšstva Ježíšova volá. Přijal na svátek Nanebevzetí Panny Marie svaté svátosti a po sv. přijímání cítil ve svém srdci hlas, že má do řádu tovaryšstva Ježíšova vstoupiti. Ihned se s tím svěřil svému zповědníkovi, který ho zpytoval a ujistil, že to tak Bůh chce, ale že nemůže býti do řádu přijat bez dovození svého otce. Vrátil se k rodičům pravil to matce, která se z toho srdečně těšila, ale uznávala, že půjde těžko obdržeti od otce svolení.

Jednoho dne to manželů zjevila, že Alois chce do řádu, ale velice se nad tím markrabě rozzlobil. Ano docela jí vyčítal, že chce Rudolfovi dáti markrabství, že ho chce míti v markrabství nástupcem, a velice se mrzel. A když Alois svou žádost otci přednesl, rozlítl se tak, že křičel, že ho dá ztrestati jako neposlušného chlapce, přijdli mu zase s takovou. Alois nepřestal po řádu toužiti. Mnoho pro svůj záměr vytrpěl, ale stál na tom, že ho Bůh do řádu volá.

Otec byl všecek nad tím zarmoucen, nevěděl si rady, radil se s biskupy, s řeholníky a s knězi, k Aloisiovi i biskupy posílal, aby mu to zvrátili, ale nepožádali ničeho. Dal Aloisia v příčině jeho povolání od mnohých, a to dokonalých řeholníků zkoušeti, ale všichni se pře-

svědčili, že vůle Boží to jest, aby Alois řeholníkem se stal. Jeden kněz sám vyznal: »Měl jsem u Aloisia ďablovu úlohu převziti, ale on mne přemohl.« Chudák Alois neměl po celá dvě léta ani naděje, že by otce obměkčil. Nieměné nepřestal se modliti, ustavičně k Bohu volal, aby mu byl nápomocen a dočkal se svolení. Když jednou markrabě ležel nemocen, jsa trápen dnou (podagrou), poslal k Aloisiovi jednoho služebníka, aby se podíval, co Alois dělá. Alois byl zavřen ve své světničce, modlil se s pláčem a mrskal se do krve. Onen služebník podobného divadla na nevinném Aloisiovi ještě neviděl. Všecek udiven spěchal k markraběti a vykládal mu, co Alois dělá. Markrabě ani tomu nechtěl věřiti. Dal se ke dveřím Aloisiovy na lůžku doněsti a viděl klíční dírkou a stěrbinou ve dveřích učiněnou, jak se Alois trýzní. Ihned dal vypáčiti dveře a přesvědčil se, jak celé zdi a podlaha jsou krví potřísněny. Dovolil pak ubohému mládenci, aby raději odešel do řádu a se neutrápil. Ale jakmile ho to rozešlo, nechtěl o tom ničeho slyšeti. Když mu jednou Alois přednesl: »Otče, dělejte si se mnou co se vám líbí, já jsem ve vašich rukách, ale zprotivíte se vůli Boží, budete-li se mému povolání do řádu protiviti,« tu začal tak plakati, že se celý dům jeho nářkem ozýval, a nedal se nijak potěšiti, neboť Aloisia velice miloval a na něho všeliké své světské naděje na proslavení svého rodu skládal. Když se Alois dosti s neustupností otcovou nabojoval, konečně zadal otec u císaře o povolení, aby mohl své markrabství a všecka císařská léna svému druhorozeném synu Rudolfovi odporoučeti. Císař to povolil, ale otci a poddaným jeho bylo při tom těžko. Když se poddaní dověděli, že je Alois opustí, všickni plakali, že tak dobrého pána ztratí, mnozí i k Aloisiovi šli prosíce ho, aby

toho nečinil. Alois jim domlouval, že je lépe Pánu sloužiti, že Jemu sloužiti znamená královati, že je těžko knížeti svou duši zachovati a napomínal je, aby oni též hleděli duše své spasiti. Dne 2. prosince 1585. odřekl se Alois ve městě Mantui svého markrabství a odejel potom se zámeckým knězem Ludvikem Kataneem do Říma. Všude, kde ho potkávali, vykládali si, že Alois jsa světcem odřekl se všeho a jde do Říma do kláštera. Na cestě ani dost málo nepovolil ve svých pobožnostech. Všecko zachovával tak jako doma. Bylo mu též jeti přes Loreto. Ó s jakou radostí se tam v domku Matky Boží zastavil! Poklekl tam s nábožnou vroucností a po několik hodin děkoval Marii Panně, že ho zachránila při narození na životě a že mu vyprosila milost povolání do řádu tovaryšstva Ježíšova. Také se tam vyzpovídal a dvakrát přijímal nejsvětější Svátost. Odtud se ubíral dále do Říma. Přišel do Říma zastavil se u svého strýce patriarchy jerusalémského Scipiona Gonzagy, u jiných svých příbuzných, šel i s listem od svého otce ke sv. Otci Sixtu V. a dostal od něho k takovému kroku pozhnání.

Pak šel do kláštera tovaryšstva Ježíšova k otci generálovi (nejvyššimu představenému) Klaudiu Akvavivovi. Generál byl právě v zahradě kláštera (domu) professorů; jakmile jej Alois spatřil, hned před ním padl na kolena a prosil ho, aby ho přijal za syna, s takovou vroucností a pokorou, že se tomu generál velice divil. Potom navštívil sedm hlavních kostelů římských a jiná svatá místa. Na den sv. Kateřiny 25. listopadu 1585 šel do kláštera svatého Ondřeje a tam vstoupil do noviciátu (odbyval tam dvě zkušební léta, zdali se pro řád hodí). Když se loučil s těmi, kteří s ním do Říma přijeli, velice je napomínal, aby byli pamětlivi svého spasení. Vzkázal

matce pozdravení a svému otci po otci Ludvikovi Kataneovi: »Zapomeň na lid svůj a dům otce svého« (ze žalmu 44. 11. verš), chtěje dáti otci na srozuměnou, že musí na něho zapomenouti a na všecek statek, který byl opustil. Bratru Rudolfovi vzkázal: »Kdo se Boha bojí, bude dobře činiti.« Též se loučil se svým strýcem patriarchou jerusalémským a kardinálem Spinionem Gonzagou a onen vzácný muž Boží nemohl se zdržeti slz a pravil jemu, že mu závidí onoho štěstí, že si nejlepší stránku vyvolil. Když ho pak novicmistr do jeho cely zavedl, zdálo se mu, jakoby vkročil do ráje a zvolal: »To jest mé odpočinutí na věky věkův, tu přebývati budu, nebo jsem si je vyvolil.« (Žalm 131. 14. v.) V noviciátě Alois byl nesmírně šťasten, vedlo se mu velice dobře. Neměl sice ničeho, radostí světských ani nespátřil, všeho, co svět rozkoší nazývá, ani neokusil, ale zdálo se mu, jakoby byl v nebi. Více ještě v klášteře mluvil, jako když byl živ ve světě. Úsměv mu pohrával na jeho rtech, pro každého měl sladké a upřímné slovo, všecky miloval, protože Boha nadě všecko miloval. A všickni ho navzájem milovali, nazývajíce ho andělem. Kam jenom přišel, všude se velice radovali. Hle, takoví jsou svatí! Nemysli tedy, že svatost života záleží v ustavičném se mračení, v samém smutku a nevidnosti. V klášteřích právě najdeš lidi spokojené, ač jsou ustavičně kajícími evičeními zaměstnáni. Alois se také s radostí vedení svých představených poddával. Když na něm jeho novicmistr pozoroval, že chodí ustavičně s hlavou nachýlenou, dal mu udělati tuhý plátěný límec, aby hlavu držel vzhůru. A on ho s takovou radostí nosil, ač se mu všickni velice proto smáli, jakoby něco nevidaného nosil. Po nějakém čase noviciátu byli novicové posíláni do kláštera professorův, aby tam posluhovali

při mši sv. a nižší domácí práce konali. Aloisiovi bylo poručeno zametatí dům, nalévatí olej do lamp a je čistiti. A ten knížecí syn s takovou rozkoší ony práce konal, tak že byli všickni tím dojatí. Když slyšel, že nějaký vznešený pán na návštěvu do kláštera jde, vzal svoje kostě a právě před ním zametal, aby se před ním ponižil. Když posluhoval v zákristii, tak poniženě poslouchal, že zákristána (bratra kostelníka) za svého představeného pokládal. že se onen řeholní bratr tomu až divil. Jednou měl v Božím hrobě dávatí pozor na lampy a tak svědomitě poslouchal, že když se ho ptali, jak se mu Boží hrob líbil, odpověděl, že neví, jak vypadá, že se pouze na lampy díval! V pokoře tak vynikal, že se může nazývatí zrcadlem pokory. O pokoru nejvíce sv. anděly prosil, uznával pokoru základem dokonalosti. Nejvíce se z toho radoval, když mu vytýkali jeho chyby, a nejvíce se mrzel, když ho někdo pro jeho vzácný rod anebo jeho ctnosti chválil. Když byl chválen, celý se nad tím červenal, sklopil oči k zemi a nechtěl ničeho o tom slyšeti. Jednou chtěli Aloisia v jeho pokoře zkusiti. Prikázali mu, aby vše potřebné k jídlu na stole připravoval a bratr, jenž měl jídelnu na starosti, měl poručeno, aby všecko Aloisiovi zhaněl, ať to již dobře, či špatně udělá. Tak musil Alois jen samé výčitky a kárání poslouchati, ale ani slovem se neozval. Když měl nějaké veřejné pokání před otcí a bratry podstupiti, bylo to pro něho pravou pochoutkou. Řeholní pravidla tak svědomitě zachovával, že před smrtí vyznal, že se nepamatuje, že by i nejmenšího řeholního pravidla a předpisu v něčem přestoupil. S Bohem tak byl úzce spojen na modlitbách a rozjímání, že jen výlučně na Boha mysli. K Bohu takovou láskou hořel, že ustavičně si stýskal,

že ho nemůže tak milovati, jak toho zaslouží. Když o Bohu slyšel mluvití, všecek jen hořel, a když o něm mluvil, takový oheň z jeho tváře sáhal, že nemohl někdy ani dechu popadnouti, aby ho dostatečně chváliti mohl. Každý jen vyhledával příležitosti, aby mohl s ním mluvití o Bohu; zvláště když chtěli otcové hodně zbožně mši sv. sloužití, anebo bratři nábožně sv. přijímání přijmouti, vyhledali si Aloisia a rozprávěli s ním o Bohu a nejsv. Svátosti. Ach, co se naplakal, že Bůh je málo od lidí milován! Modlitby jeho byly tak vroucné, že jednou vyznal, kdyby všechny roztržitosti, co je v řádu, měl sebrati, nebylo by jich více, než co by se pomodlil jedno Zdrávas Maria Čistotou takovou se skvěl, že nepocítil ve svém těle žádného ostnu žádostivosti, byl zrovna andělem! Ale umrtvoval se též neslychaně! Tak svůj jazyk měl v moci, že žádného zlehčujícího slova neproněsl, chuť tak umrtvil, že ani necítil, jeli jídlo dobré či nechtutné. Vždyť si nejraději vybírával jídla nejnechtutnější a ani nevědel, že víno pije. Svě tělo velice sužoval, mrskával je častěji, ale poslouchal ve všem svého duchovního vůdce; když mu představení nějaké pokání nedovolili, byl s tím spokojen. Říkával, že místo menšího pokání, které si vyvoliti chtěl, činí větší pokání poslušnosti. Marii Pannu tak miloval, že ji matkou svou nazýval a k ní se se vším obracel. Již ve světě se velice v sobotu k její cti postíval (o chlebě a o vodě), ale v řádě ještě více pro ni podstupoval. Když skončil noviciát, začal studovati mudrosloví a pak bohosloví. Ve studiích tak vynikal, že byl vždycky prvním. Na přednášky dával bedlivý pozor a když něčemu nerozuměl, zeptal se na to, ale slušně, nikdy vyzývavě. Byl tak bystrého ducha, že měli mu co učitelé jeho na námítky odpovídat. Když prostudoval mudrosloví,

měl složit z něho veřejnou zkoušku a mnoho vzácných pánů, mezi nimi tři kardinálové a několik knížat mělo být přítomno. Jakmile se to Alois dověděl, zarmoutil se nad tím, myslil si, že ho budou velice pro jeho slavný rod a ctnosti vychalovati. Proto raději chtěl špatně odpovídati, aby ušel chvále. Nicméně uposlechl rady svého představeného a odpovídal na všechny otázky tak důkladně a hbitě, že všichni nad tím zaslí.

Když ho však jeden učený doktor vychvaloval, tak se za to styděl, že ani nepozvedl svých očí, byl všecek červený a mrzutý. Aloisiovi však zdraví ubývalo čím dále tím více. Obávali se již o jeho živobytí a proto ho poslali na zotavenou do Neapole. Ale ani dosti málo tam nepookřál. Zvláštním řízením Božím dali ho do společné světnice, aby druhé svým svatým příkladem k dobrému nabádal, a když nemohl pro ustavičné bolení hlavy spáti, dali ho do osamělé světničky, kde mu nebylo lépe, poněvadž veškeren hřmot slyšel, když druzí vstávali a kolem jeho světničky chodili. A on též žádné zvláštnosti nežádal. Když mu chtěli v něčem uleviti, snažně prosil, aby nečinili s ním žádné výjimky. Alois sám láskou k Bohu schnul. Nemohu též milým čtenářům opomenouti podati zprávu, jak Alois svého bratra Rudolfa se strýcem, vévodou mantovským, Vincencem Gonzagou, usmířil. Když Rudolf nastoupil po otci (který dne 13. února 1586. v Miláně zemřel) markrabství, dostal se se strýcem do prudkého sporu pro císařské léno Solferino. Vévodovi Vincencovi bylo neprávem po strýci Horácovi doporučeno, ač podle lenního práva Rudolfovi náleželo. Rudolf nedovedl se k tomu ani mírniti, mluvil všelicos se strýce Vincence, a tak se řeči ony ještě více překrouceny k němu dostaly, že nebylo ani naděje na usmíření.

Mnoho pánů pokoušelo se oba rozvaděné příbuzné usmířiti, ale nadarmo.

Když si nevěděly už matky jejich, paní Eleonora a Marta, obě svaté to paní, jiné porady, psaly Aloisiovi, aby přijel a oba usmířil. Alois obdržel od generála dovození a vydal se na cestu. Nejprve zastavil se v Mantui u své tety a pak jel se svým průvodcem dále do Kastiglione. Když byl Kastiglion na blízku, požádal jednoho člověka, by dal jeho bratru Rudolfovi zprávu, že již jede. Všichni na onu zvěst, že se Alois blíží, tlačili se k oknům a ke dveřím, vyzváněli Aloisiovi a v zámku stríleli z děl, mnozí padali před Aloisem na kolena a prosili ho o požehnání, ale Alois se rděl studem, že mu takovou slávu dělají. Když do zámku přijel, žádal Rudolfa o vysvětlení celého sporu, na všecko se vyptával a o všem se přesvědčil. A podstoupil i daleké cesty do Mantui a do Brescije a potom celý spor zase Pánu Bohu odporoučel. Od Vincence byl též milostivě přijat a rozmlouval s ním půl druhé hodiny a zcela obměkčil srdce jeho. Vincenc Rudolfovi odpustil a Solferin jemu ponechal. Za několik dní jel Rudolf s Aloisem na smírnou hostinu ke strýci Vincencovi. Alois však měl ještě jinou práci s Rudolfem. Zamíloval se totiž Rudolf do dcery svého mincistra, Heleny Aliprandiovy, a se svolením biskupovým se dal s ní tajně oddati; aby se nemusil od své rodiny pro onen nerovný sňatek velikých příkoří obávat, nezjevil toho nikomu. Ubohá matka nevěděla o onom poměru, a když na to přišla, myslila, že Rudolf je s ní v hříšném svazku, a proto se ze zámku vystěhovala do městečka, kde bydlela v jednom paláci. Poddani se nad tím též horšili, nevěděli, že jest jejich pán s ní oddán. Alois byl nad tím všecek zarmoucen. Měl konati k lidem ve chrámu Páně řeč, ale za takových okolností to nešlo. Uspořádal tedy ony

poměry. Rudolfův sňatek byl prohlášen, jemu odpuštěno a příbuzní se na něho již nehoršili. Pak Alois měl k lidem řeč a 700 přistoupilo k jich ke stolu Páně a mezi nimi mnozí, kteří již dlouhá léta svatých svátostí nepřijali. Pak studoval Alois dále v koleji v Miláně a tam měl jednou od Pána Boha zjevení, že životy jeho na světě je již na krátko. Ó jak se z toho těšil! Když pak byl do Říma povolán, vypukl tam za nedlouho velký hlad a následkem toho i mor. Hlad byl právě největší v Římě, poněvadž tam všichni chudáci potravu hledali. Mnozí padali zmoření hladem mrtví k zemi. Jiní byli nakaženi ranou morovou. V té obecné bídě dal generál řádu tovaryšstva Ježíšova, O. Kladius Akvaviva, vlastním nákladem vystavěti nemocnici a sám tam chudáky obsluhoval. Za jeho příkladem i jiní otcové a bratři ubohým pomáhali v bídě a soužení. Vyhledávali nemocné na ulicích, donášeli je sami do nemocnic, svlékali je s jejich bidných šatů, dali jim čisté prádlo, umývali je, krmili je, ustlali jim postel, těšili je v nemoci a na smrt nemocné připravovali na šťastnou hodinku smrti. Mnozí z tovaryšstva zase chodili s pytlek na zádech a prosili dům od domu o almužnu pro hladové a nemocné.

Náš sv. Alois též chodil v otrhaných šatech s pytlek a žebrał pro chudáky. Ano i nestyděl se jiti pro almužnu ku pánům, kteří jej osobně znali. Jaký to krásný příklad sv. knížete!

Jak velice miloval chudobné! Když mor víc a více zuřil, také Alois prosil o dovolení, aby směl jiti do nemocnice a nemocným posluhovat.

Po dlouhých prosbách a vytrvalých modlitbách si tu milost vyprosil. Ach, s jakou svatou radostí tam spěchal! Jak byl v obsluhování bedlivým, jak velice svědomitým, že se až otcové sami cítili jeho příkladem velice povzbuzeni!

Právě ty nejhnusnější a nejpouštěnější nemocné vyhledával, k těm byl nejlaskavějším. Když jednou chudáka na ulici ležeti uviděl, vzal ho spěšně na svá ramena a nakazil se ranou morovou! Ale nic si z toho nedělal. Radoval se z toho, že může jako oběť lásky umřít. Nakazil se 3. března 1591.

A tak se nemoc na něm práva domáhala, že se zdálo, že za týden již zemře. Byl zaopatřen sv. svátostmi a čekal již smrt. Ale nastojte, žádá, aby se mohl ještě naposledy mrskati, a když mu to nepovolili, prosí aspoň, aby ho někdo od hlavy až do paty mrskal! Když mu praveno, že není dovoleno klerika bít (přijal nižší posvěcení), prosí, aby ho položili na zem, aby na zemi jako hříšník umřel. Ale ani to mu nepovolili. Z oné nemocnice se však zotavil a za to ho trápila po tři měsíce zimnice. V nemoci byl až ku podivu trpělivý a mnozí chodili k němu se učiti trpělivosti. Bez přestání se buďto modlil anebo rozjímal; mluvil jen o věcech nebeských. Konečně jednou ocitl se u vytržení myslí a Bůh mu zjevil, že v oktávu Božího Těla umře. Když ten den nastal, zdálo se všem, že právě okřeje. Bratr opatrovatel nemocných mu pravil, že neumře, že lépe vypadá, ale odvětil, že ještě této noci umře.

Když ho navštívil jeden známý kněz, přivítal ho slovy: »S radostí jdeme, s radostí jdeme,« mysle tím, že jde do nebe. Celé půldne prosil o nejsv. Svátost, ale nechtěli jeho prosbě vyhověti, nemyslíli, že umře. Na večer přece mu přinesl P. rektor, doprovázen jsa 150 členy kláštera, knězi a bratry, Pána Ježíše a Alois radostí záře přijal nejsv. Svátost. Po sv. přijímání pomodlil se dlouhou chvíli na poděkování Pánu Bohu za sv. přijímání a pak se se všemi rozloučil, líbal je, a oni ho navzájem na čele líbali, a dával každému: »S Bohem, na shle-

danou na věčnosti! Každý se mu odporučel, aby na něho v nebi nezapomněl a on všem sliboval, že je bude zase v nebi ještě více milovati. Po klekání musili všichni od něho odejít, jakkoliv si toho velice přáli, při jeho sv. smrti být, a velice plakali, že už ho nevidí. Ale zůstali u něho jen dva nebo tři otcové.

Alois ustavičně šeptal modlitby, hleděl na kříž, který měl na prsou, a otcové též se za něho modlili. Ještě si přál, aby ho obrátili na druhou stranu, ale bylo viděti, že na jeho čele už vystupuje chladný pot, že ztrácí barvu v tváři a smrtelná bledost jeho tvář pokrývá. Báli se ho obrátit, aby neurychlili jeho smrt, proto mu připomněli, jak tvrdé lůžko měl Pán Ježíš na kříži, když za naše hříchy umíral. Po těch slovech ještě hleděl na kříž a nemoha

výjádřit slovy, ukazoval aspoň rukama, že jest hotov z lásky k němu ještě více trpět. Stále si šeptal slova: »V ruce Tvé, Pane, poručím ducha svého,« posléze nemohl více mluvit, přestal se hýbat; ihned rozžehli hromničku, dali mu ji do ruky, dávali mu libati svatý kříž, ještě vyrazil ze sebe slovo »Ježíši,« ale dále nemohl. Kolem jedenácté hodiny před půlnocí vypustil svou andělskou duši, aby ji odevzdal v ruce Stvořitelovy. Zemřel v oktáv Božího Těla, když počínal pátek; podivno, že se právě v pátek slaví svátek Srdce Ježíšova, které On tolik ctil a miloval. »Drahocenná před obličejem Páně smrt svatých jeho.« Ó ctěmež toho sv. mládencečka všickni! Uposlechněmež napomenutí sv. Otce našeho Lva XIII., k větší účtě jeho nás vybízejícího! —

Různé zprávy a drobnosti.

Z Chvalčova. (O chrámu svatohostýnském.) Milé čtenářky, nemohu potlačit radost v srdci svém ze svatého Hostýna, abych vám ji těmito řádky neprojevila, které jsem já a my venkovské dívky z milosti Boží se dočkaly. Zajisté při čtení starých zpráv musejí se oči mnohého slzami zarusiti nad tím, jak byl ten hostýnský chrám Páně podroben mnohé porobě. Nyní však může každý zvolati s radostí: Bohu díky z tak veleslavného vítězství svatého Hostýna! — Opět zasvitla hvězda nad praporem vítězným svatého kříže k zahanbení nepřátel jeho a k rozšíření úcty Panny Marie, kdežto se svým milým synáčkem zachránila své citele před ukrutností Tatarů na temeni svatě hory. Podala síly k mučnické koruně za viru tēm. kteří skropili svou krví tēm svatého Hostýna a nyní vzdávají díky před trůnem Beránka. K oslavení mistečka toho musí naše srdce radostí zaplesati při upomínce na ten radostný zázrak, ze kterého můžeme útěchu i pravou duši získati, a

srdce může zahofeti větší zbožností k Marii Panně, když si pomyslíme, jak zachránila časný život tak mnohých ctitelů; doufejme, že po tomto vezdejším putování může tím více rozestřiti ochranný plášť nad námi, aby nás ochránila před ukrutností Tatarů pekelných.

Bohu díky za vítězství tohoto chrámu Páně, neboť se dostavuje na stupeň slávy letošní doby jubilejní. Velebný chrám Páně čili basilika jest okrášlena jako nevěsta a přichází vstříc svému ženichu — Ježíši Kristu, kterýž zavítá při slavném svčení (konsekraci) na svátek Nanebevzetí Panny Marie na posváty Hostýn. Sívá se jako krásné lilium ve svém novém rouchu na temeni svatě hory a oblažuje srdce v utěšeném pohledu jako nadhvězdny ráj. Na mohutných zděch prokvétá krása růží a svatých křížů, nad nimiž září vítězství slavných korun, na něž s úsměvem patří sbor svatých a světic Božích. Nade vším trůní Královna nebes, kterouž můžeme nazývatí beze vsí oslychavosti Máti naší, jež tu stojí nad

jasnosti měsíce, jako cedr na Libanu vyvýšená, oděna jsouc rouchem veškerých milostí, žehnající četným průvodům z požeňnané Moravy sem putujícími. »Věru, Hostýn jest horou, na níž odpočinul duch Páně,« může zvolati mnoho duší obtížených břemenem hříchu. Zde jest místečko, aby odpočinula sobě duše má! Nelze pověděti, jak mnoho kajicníků přivítala již Matička Hostýnská a zjedнала jim pokoj duše a odpočinek, a s jakou neunavností spěchají k tomu sladkému odpočinku zástupy lidu moravského.

A nyní, milé čtenářky, podržme v křesťanské lásce dobrodince chrámu Páně hostýnského. Odplatí jim Bůh a Máti Boží za tak velemocný příspěvek na ten dům Boží. Odplat Bůh i velectihodným otcům tovaryšstva Ježíšova, jižto přidali lásku, snahu a práci k tomu chrámu Páně jako horliví strážcové Panny Marie; neboť rozsévají s mnohými snahami sítě slova Božího, ze kterého mnoho duší požívá duchovních radostí, putujících ctitelů k Máti Boží, která na tom svatém chlumu divy tvoří.

Milodary božského Srdce Páně.

Dikůvzdání. Svatému Josefu, příteli božského Srdce Páně, huďtež vroucí díky za vyslyšení v jisté velmi důležité záležitosti.

N. N.

Z Prahy. Vzdávám veřejně nejvroucenější díky božskému Srdci Pána našeho Ježíše Krista a nejbl. Matce jeho Panně Marii za obdržení dobrodini a milosti, a prosím o přimluvu za zdraví a ještě v jedné záležitosti.

F. H.

Ze Strážnice. Minulého roku vzal jsem v jisté záležitosti, když jsem mnoho trpěl, a prosby mé zůstávaly nesplněny, útočisté k božskému Srdci Ježíše Krista a k nejčistšímu Srdci Rodičky Boží, a byl jsem vyslyšen. Že jsem slib svůj veřejně poděkování, neuveřejnil hned, až když mne dvakráte Bůh ztrestal, posledně citelně trestal pravici moji,

kteřou jsem psáti měl. lituji hříchu svého skroušeně. Prosím ctitelů božského Srdce Ježíše Krista a nejčistšího Srdce Marie Panny o malou modlitbu. Za vyslyšení mého útočisté vzdávám těmto dvěma Srdcím své vroucí a nejpokornější díky.

V. W.

Z Moravy. Loňského roku nacházela jsem se ve veliké bídě, i prosila jsem nejbl. Pannu Marii, božské Srdce Páně a sv. Josefa, a slíbila jsem uveřejnění. Byla jsem skutečně vyslyšena, avšak na slib jsem zapoměla. Nedávno do téže bídě uvedena jsouc, vzpoměla jsem si, že jsem nevděčníci. Prosila jsem zase a modlila jsem se mimo to také ke sv. Janu Nep., sv. Antonínu Pad. a bl. Klementu Dvořákoví, a došla jsem zase vyslyšení. Plním tedy slib svůj.

D. M.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Doplnovací obecní volby v Římě, konané v polovici měsíce června t. r., skončily vítězstvím katolíků. Jednalo se o 16 míst obecních starších. Katolický volební výbor »Unione romana« vstoupil s oprávněnými nadějemi v boj volební. Postavil osm kandidátův a z těch zvoleno bylo sedm. Vůči zuriřnému boji liberálů, kteří se zasazovali o zvolení všech 16 liberálních kandidátů, sluší nazvati tento katolický úspěch utěšeným. — Vlašské listy oznamují, že v jednom z posledních zasedání poslanecké sněmovny poslanec Nikolini svou řeč o nesmírných výdajích

pro Řím zakončil těmito slovy: »Miluji zajisté město Řím, více však miluji Itálii, a Itálie může býti i bez Říma.« Slova tato nebyla pronesena snad od nějakého arciklerikála »papežence«, nýbrž od poslance liberálního od kosti, s nímž stejného jsou mínění i jiní poslanci vlašské sněmovny. Z události té vidno, jak požeňnána jest Itálie nestydatá loupež, kterou spáchala na hlavě celého křesťanstva!

Rakousko. Krakovský »Czas« se dovidá z Říma ze spolehlivého pramene, že biskupství krakovské bude povýšeno na arcibiskupství. — Katolicko-politické

spolky na Moravě sejdou se v kongressu na Velehradě, aby radily se o zřízení katol. učitelského spolku na Moravě. Zprávu tu přinesl brněnský časopis „Hlas.“ — Po třetí v krátké době půl roku zaznamenáme úmrtí uherského kardinála. Arcibiskup kalocký, Dr. Ludvík Haynald, třetí a poslední z trojice uherského kardinálského kolegia, rozloučil se se životem dne 4. července t. r. Zesnulý v Pánu narodil se dne 3. října 1816 v Sečenu; arcibiskupem stal se r. 1867., na kardinála povýšen sv. Otcem r. 1879. Kardinál Haynald byl štědrým podporovatelem všech snah lidumilných a požíval všeobecné vážnosti. Byl také výborným botanikem a jeho odborná knihovna jest snad v Evropě největší.

Na Rusi zaveden právě zákon, jenž ustanovuje, že sňatky mezi příslušníky pravoslavného a katolického vyznání smějí býti prohlášeny jen ve chrámech pravoslavných, když katolický snoubenec podá na místě vysvědčení o duchovního policejní zprávu, že jest svobodným a že k uzavření sňatku jest oprávněn.

Francie. Spolek k zahájení katolické akce ve Francii jest hotovou událostí. Následkem provolání kardinála arcibiskupa pařížského msgra. Richarda utvořil se v Paříži výbor, sestávající ze 20 členů, který 19. června t. r. měl za předsednictví téhož arcibiskupa první svoji schůzi. Spolek jmenuje se: „Jednota křesťanské Francie“ (Union de la France chrétienne). — Jest známo, že jedná se na žádost katolíků francouzských v Římě o to, aby Jeanna d'Arc. známá pod jménem panny Orleanské, prohlášena byla za svatou. Všechny spisy processu nacházejí se již delší dobu v Římě, avšak rozsudek o nich nebyl ještě pronesen Francouzům; kteří netrpklivě očekávají výsledek posledního processu, oznamuje zpráva z Říma, že kongregace byla tolik zaměstnána podobnými záležitostmi, že dosud věc rozhodnouti nemohla, a podotýká, že záležitost co nejdříve vezme ve vyšetřování a sv. Otcí předloží. Zajímavé jest, že zednář velice známý podle jménem Leo Taxil studováním processu o beatifikaci (prohlášení za blahosl.) Jeanny d'Arc, jehož chtěl použiti k útokům na církev, byl asi před šesti lety obrácen, a nalézá se nyní

v řadách nejlepších mužů katolických, ano že kandidoval i jako katol. poslanec do sněmu. — Finanční bezohlednost republiky vůči církvi katolické dokazuje snižování výdajů na katolické instituce. Od r. 1877. snížila republikánská vláda výdaje ty ze 52 milionů na 42. Tohoto roku pak škrtnuto bylo z rozpočtu pro katolickou církev dalších 163.000 frankův, a sice 100.000 fr. škrtnuto bylo z částky 400.000 fr., jež určena jest na podporu chorých kněží. Tak vláda bere a škrtí katolické jmění, kdežto protestanty a židy podporuje.

Švýcars. (Smutný stav katolíků v Ženevě.) Republika švýcarská pracuje již od 20 let na tom, aby přivedla všechny katolíky svého území ku protestantismu. Prostředky, kterých k tomu užívá, putno nazvatí násilnickými. Po válce r. 1870. zdvižen proti katolíkům boj, který v Německu nazván byl bojem kulturním. Všecky kostely mimo tři byly katolíkům vládou uzavřeny a vydány starokatolíkům, ačkoliv jest jich počet nepatrný. Poněvadž katolíci jsou po většině Francouzi, upírá Francouzům republika práva občanská, zvláště právo býti volenu, aby svobodu svou nemohli si vynutiti. Katolíci, kteří od viry odpadnouti nechťejí, ač k tomu všemožně jsou nuceni, musejí si sami stavěti ve všech farách svobodné kaple na místě krásných kostelů, které jim byly jednoduše vzaty. Ano více ještě, katolíci musejí se ročně skládati na výživu svých kněží, anaf protestantská vláda napolo odepřela služné kněžím katolickým. Sluší poznamenati, že katolíci patří více ku třídě chudší; neméně oběti, které pro bohoslužbu přinášejí, jsou veliké. Každým rokem seberou na své kněze kolem 40.000 frankův. Ale mohl to musejí si sami vydržovati katol. školy ve čtyřech farnostech města, čítajícího více než 29.000 obyvatelstva. Rozumí se ovšem, že proti všemu právu musejí přispívati na školství státní, protestantské a starokatolické. Celkem musejí katolíci sebrati ročně více než 130.000 fr. na potřeby svého náboženství, od příspěvků státních na potřeby náboženské státní nejsouce vyjmuti. Na chudé katolíky sebere mimo to Spolek sv. Vincence ročně kolem 25.000 fr. A to všecko konají katolíci, než aby zaprodali duše své

kacířství nebo od víry odpadli. Mohou sloužiti za vzor nám, kteří na ústavy katolické, vychovávající mládež v duchu opravdu katolickém, skrblíme se zlatým.

Asie. Mezi tím, co v našich křesťanských zemích krutě pronásleduje se církev svatá, v posměch uvádějí se ustanovení její a spílá se řádům církevním, milo slyšeti o skvělém vyznamenání, jakého dostalo se katolickým řeholnicím, sestřám lásky, na dalekém východě v městě Jerusalemě. Světen jim totiž úřad ošetřovati nemocné ve veřejném ústavě jednomyšlným souhlasem mohamedánův i židův. O oslavě, jaké dostalo se jim, šířejí se rozepsati, nedovolují úzké meze řádků těchto, proto obmezujeme se toliko

na uvedení slavnostního uvítání »Ať žijí sestry lásky!« kterým pozdravovány byly od jásajícího lidu nevěřícího na veřejných ulicích. Prámem věru se říká teď, že církev se svými řády a ústavami jest nejvolnější v Americe a teď i v Turecku. Naši liberálové převzali úlohy bývalých surových Turkův, a denní listy liberální, přinášející vymyšlené lži a utajující pochvalné zprávy — obstarávají úkol smutně proslulých janičářů. Nadšeného tohoto projevu chvály a uznání, jakým vpravdě zasypany byly řeholnice katolické od lidu nevěřícího, mohli by si povšimnouti všim právem ti, kdož horlí u nás pro světskou posluhu v nemocnicích.

V měsíci srpnu modleme se o všeobecný pokoj.

aký to krásný zpěv nebeských duchů, jenž se rozléhal při narození Páně nad luhy betlémskými! Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Ano, pokoj lidem dobré vůle! Toho pokoje všeobecného jest především potřeba, neboť nebudeli mezi lidstvem zjednan pokoj, veta bude po nás. K dosažení pokoje jest však potřeba dobré vůle, a té se nedostává přemnohým. Jako v sopce uvnitř to napřed bouří a zemi otřásá, až pak z jicnu svého vychrlí oheň a lávu; jako na obloze s černým mrakem bouře přichází, o níž blesky se křížující znamení dávají: tak asi jest nyní mezi lidstvem. Svěcení prvního máje, jako dělnický svátek, jest takové blýskání nastávající bouře. Ta hlučná shromáždění socialistův a časté »távky dělníků, což to jiného. Jako hučení nastávající bouře a převratu velikého. Nepokoj nyní panující není nic nového. Již revoluce francouzská dala k němu podnět, a zednáři pilně oheň rozdmýchují. Ode sta let jest boj mezi kapitálem a prací, mezi majetníkem a nemajetným. Jaká tohoto boje jest asi příčina? První a hlavní příčinou tohoto nesmířitelného boje jest nerozumné zrušení společenstev před r. 1789., která dělníka chránila a která duch křesťanský založila a zachovávala. Od zrušení těchto křesťanských společenstev stojí tu dělník sám a sám, bez ochrany, bez moci; též nyní po všelikých pokusech jest stav jeho bídný. Jinou příčinou tohoto všeobecného boje jest vzcházející se lichva, kterou jest chudobný vydan boháči na milost i nemilost. Nejhlavnější příčinou všeobecného nepokoje jest ztráta víry a náboženství u lidu a tím i ztráta křesťanské lásky k bližnímu. A zednáři právě nejurputněji bojují proti víře a proti křesťanské lásce. Z nedostatku lásky pochází společenská bída, lakota, necitelnost, tvrdost srdce a všeliká prostopášnost boháčův, odtud všechna zášť chudáků, kteří o viru oloupení, schopní jsou i nejhorších prostředků se uchopiti. Proto nyní horečná jejich práce, aby domohli se jakési moci, a touto mocí práva svého. Blýská se již a bouře není daleko; bouře, která hrozí zničití všechno, jako zničí ledové mračno veškeru úrodu rolníkovi.

Církev o sebe se nebojí. Již přislíbena trvání až do skonání světa. Církev i nyní po porážce odporců vyjde jako vítězkyně z boje, jako v minulých stoletích se stalo. Ale jsou mnozí i dobrého srdce lidé svedeni a strženi od toho proudu nepokoje, a proto jest povinností naší všemi silami pracovati o dosažení pokoje. Po boji pak budeme hojiti již rány. Nyní pak hleděti máme k tomu, aby zámožní konali povinnosť křesťanskou »hledati nejprve království Božího a spravedlnosti jeho,« a chudáci aby našli spravedlnost a lásku křesťanskou. Jen křesťanství

jest opravdovým pokojem; kde je ctěno a váženo, tam jest láska a spravedlnost, tam jest pravý pokoj. Sám sv. Otec Lev XIII. napomíná v encyklice o dělnické otázce všech, jimž záleží na blahu všeho lidstva, by se přičinili, aby otázka dělnická ve křesťanském smyslu rozřešena byla. Právě: »Nechť každý povoláný přičiní ruky své, a to bez průtahu, aby zhojení zla, mohutně vzrůstajícího, otálením nestalo se ještě obtížnějším. Vlády a státy nechať předcházejí zákony a nařízením, dělníci, o jichž osudu právě se jedná, nechať hájí zájmy své na zákonitě cestě, a jelikož náboženství jest jediné oprávněno, aby úplně a vnitřně odpomohlo nešťarům oněm, tož nechať se vždy víc a více rozšíří přesvědčení, že především záleží vše na obrození křesťanského smýšlení a mravů, bez nichž žádná sebe moudřejší a mnohoslibnější opatření nemohou žádného blaha způsobiti Co se však církve dotýče, tož nebude nikdy otáletí svou všestrannou pomocí. Činnost její bude tím působivější, čím větší volnost v jednání bude jí poprána. To nechať mají zejména ti na paměti, v jichž rukou spočívá blaho státu. Nechať veškerí členové duchovenstva věnují svou úplnou sílu a veškerou horlivost veliké úloze, nechať pod Vaším vedením a podle Vašeho příkladu, důstojní bratři, neunavně zásady sv. evangelia všem stavům na paměť uvádějí a v myslí jim je vstěpují, nechať všemi možnými prostředky pracují o blaho lidu, především však nechať v sobě chovají lásku, korunu to všech ctností, a v jiných vyšších i nižších spolublížních nechať ji roznučují. Vždy dlužno spásu očekávati právě od dokonalého prokazování lásky, totiž od oně křesťanské lásky, jež se souhrnem všech příkazání svatého evangelia, jež jest vždy ochotna obětovati sama sebe pro blaho bližního, jež jest zázračným protijedem proli pýše a sobectví světa a jejíž božský obraz a dílo vylíčil apoštol Pavel slovy: Láska jest trpělivá, jest dobrotivá, nehledá svého; trpí vše a snáší všechno.« (I. Kor. 13, 47.)

Především hlasejme účinně evangelium lásky a pokoje nejsv. Srdce Ježíše Krista, obraz tichosti a pokory, aby věřící horlivě je následovali. Již Pius IX. pravil tato památná slova: »Církev a společnost nemá žádné naděje, leč v Srdci Ježíše; Ono zahojí všechny naše rány.« Z toho srdce prosme: Uděľ nám, Pane, pokoje, jehož nám svět dátí nemůže, aby srdce naše Tvým příkazáním poddané i časové naši beze strachu nepřátelského pod ochranou Tvou pokojní byli!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa. obětuji Tohě po celý dnešní den. ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obnovení pokoje všeobecného, který jsi na svět přinesl a který ve spravedlnosti a lásce pozůstává, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastríž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte* za nás!

Úmysl v srpnu: Pokoj mezi křesťanskými národy.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V srpnu modleme se o všeobecný pokoj.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Petra v okovech. (439). — Za milost rozlhnouti pouta hříchu. Za sv. Otce. Za živé rodiče a přízeň. Za dobré exercicie. Za matku.	
2.	Neděle XI. po sv. Duchu. Sv. Alfonse Lig., bisk. a učít. cirk. (1748). — Za dar pravé pobožnosti. Za nemocného kněze. Za nemocného otce.	
3.	Nalezení ostatků sv. Štěpána, m. (415) — Za lásku k nepřátelům. Za zdar duch. cvičení. Za obrácení 2 osob. Za † rodiče. Za nemoc. manžela.	
4.	Sv. Dominika, zakl. ř. (1221). — Za rozšíření pobožnosti sv. růžencě. Za bratrstva růž. Za milost odevzdání se do vůle Boží. Za odvrácení pokušení.	
5.	Panny Marie Sněžné (366). — Za dětinou důvěru v Matku Boží. Za mládka při vojsku. Za napravení manžela. Za polepšení rodiny. Za sestru.	
6.	Proměnění Páně. — Za obnovení ducha. Za ducha pravé horlivosti řeh. sestrám. Za obrácení rodičů. Za dar rady. Za duše v očistci.	
7.	Sv. Kajetána, zakl. ř. (1547). — Za lásku k nejsv. Srdci Páně a P. Marie. Za horlivost pro spásu duší. Za rozšíření dívčí školy a pensionátu.	
8.	Sv. Cyriaka a soudr. m. (303). — Za ducha obětavosti. Za pokoj v domě. Za dar kajcnosti. Za mravnost mládeži. Za 2 bratry a pokoj v rodině.	
9.	Neděle XII. po sv. Duchu. Sv. Emidia, bisk. a m. v III. st. — Za úctu k nejsv. Svatosti. Za 2 kněze a na úmysl jejich. Za zdar exercicií.	
10.	Sv. Vavřince m. (258). — Za lásku k chudým. Za dobrodince chudiny. Za spolky sv. Vincence Paul. Za více let nemoc. kněze. Za † rodiče.	
11.	Sv. Filomeny, p. a m. (300). — Za dar čistoty. Za jednotu panen. Za rozšíření dívčí školy a pensionátu. Za zdar slavnosti na sv. Hostýně.	
12.	Sv. Kláry, zakl. ř. (1257). — Za ducha skromnosti. Za obnovení řehole. Za ženské kláštery ve vlasti naší. Za nemocnou osobu. Za více osob.	
13.	Bl. Gertrudy, ab. ř. prem. (1297). — Za dobrého ducha v bratrstvu růž. Za stálost v dobrém předsevzetí. Za zdar slavnosti na sv. Hostýně. Za bázeň Boží.	
14.	Sv. Eusebia, kn. m. v III. st. — Za putující na sv. Hostýně. — Za úctu ke kněžím. Za ducha pravé horlivosti. Za uzdravení 2 nemoc. kněží. Za přízeň.	
15.	Nanebevzetí Panny Marie. — Za vrchní pastýře naše. Za všechny na sv. Hostýně shromážděné. Za pravé následování ctnosti Marie Panny.	
16.	Neděle XIII. po sv. Duchu. Sv. Joachima. — Za úctu tohoto světce. Za sv. Otce a jeho rádce. Za křesť. rodiny. Za duchovenstvo svět. i řeholní.	
17.	Sv. Rocha, poust. (1327). — Za císaře a krále našeho. Za trpělivost v souzení. Za zdar kněžských cvičení. Za lásku k nepřátelům. Za polepšení rodiny.	
18.	Sv. Hefeny, cis. (328). — Za naši panovnickou rodinu. Za pravou zbožnost v rodinách. Za křesť. matky. Za zdárné vychování dítek. Za dar rady.	
19.	Sv. Ludvika, bisk. (1297). — Za vrchní pastýře naše. Za křesť. školy. Za duše v očistci. Za pokoj v domě. Za staříkého kněze. Za napravení muže.	
20.	Sv. Bernarda, op. a uč. cirk. (1153). — Za vroucnou úctu k Matce Boží. Za řeholný dům. Za požehnání kat. podniků. Za ředitele a jeho poddané.	
21.	Sv. Františky ze Chant., zakl. ř. (1641). — Za úctu nejsv. Srdce Páně a P. Marie. Za pravou horlivost řeh. sestrám. Za † přátely a dobrodince. Za matku.	
22.	Sv. Timothea, bisk. — Za ochranu před vlašností. Za biskupy a jich kněžstvo. Za stálost v dobrém. Za kat. spisovatele. Za rozšíření dobrého čtení.	
23.	Neděle XIV. po sv. Duchu. Sv. Filipa, Ben. ř. (1285). — Za úctu k nejsv. Svatosti. Za kat. misie. Za spolek sv. dětství. Za křesť. školy. Za jubilanta.	

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost':	Úmysly:
24.	Sv. Bartoloměje, ap. (71). — Za sv. trpělivost. Za ducha apošt. všem kněžím. Za apoštolát modlitby. Za pokoj mezi dělnictvem. Za bohoslovce.	
25.	Sv. Ludvíka, krále (1270). — Za císaře a krále našeho. Za křesť. ducha ve vojsku. Za rodinu. Za více let nemoc. kněze. Za spolupracovníky naše.	
26.	Sv. Genesia, m. (286). — Za blaho katolictva. Za ústavy vychovavací. Za osvězení ducha katol. Za jistou rodinu. Za trpělivost. Za kat. misie.	
27.	Sv. Josefa Kalas, zakl. ř. (1648). — Za lásku k mládeži. Za křesť. školy. Za křesť. učitele a vychovatele mládeže. Za křesť. ducha na vysokých školách.	
28.	Sv. Augustina, bisk. a uč. cirk. (430). — Za obrácení hříšníků. Za kajinnost lehkomyšlným. Za obhájce sv. víry. Za církev kat. na východě. Za matku.	
29.	Stěti sv. Jana Křt. (31). — Za odvrácení pokušení. Aby zásady církve katol. uznány došly. Za milost dokonalého života. Za umírající v Pánu.	
30.	Neděle XV. po sv. Duchu. Sv. Andělů Strážných. — Za úctu sv. Andělů Stráž. Za ochranu mládeže. Za mravnost a bázeň Boží studujícíim.	
31.	Sv. Rajmunda, kard. (1240). — Za křesť. lásku k bližnímu. Na poděkování za všechna dobrodíní. Za zemřelé údy katol. bratrstev. Za dar osvěcení Duchem sv.	

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Jako v moři to napřed uvnitř bouří než povstanou nebetyčné vlny na povrchu; jako v sopece to vaří než počne chrliti oheň a lávu; jako v povětří jest nejprve velmi dusno než počne hřimati a blýskati se: tak i nyní ve společnosti lidské to uvnitř bouří až konečně vypukne boj světový. Svěcení prvního máje jako dělnický svátek, ty časté a bouřlivé stávky, ty socialistické schůze křiklavé, což to jiného, jako rušení pokojů a řádu všeobecného a příprava k velikému převratu světovému. Proto ustanoven hlavní úmysl modlitba za znovuzřízení všeobecného pokoje, jehož jest nad míru potřebl. Církev se ovšem nemá čeho báti, ona má příslibeno od Spasitele trvání až do skonání světa; ale starati se má o blaho a spásu lidstva. Tohoto blaha a věčné spásy dosáhne lidstvo, až se zase vrátí k zásadám pravdy Boží a k církvi Kristově. Jinak vše ztraceno. Jen křesťanství jest oním slíbeným a darovaným pokojem lidem dobré vůle. V té příčině zůstane vždy památným výrok Pia IX.: »Církev a lidstvo nemá jiné naděje, leč v Srdci Pána Ježíše! Jen ono zahojí rány a neduhy všeho lidstva!«

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc). za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkrvněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpušky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obnovení pokojů všeobecného, který jsi na svět přinesl a který ve spravedlnosti a lásce pozůstává a na všechny úmysly. jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolů modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše. učin. abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpušky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpušky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie. budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe. příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpušky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle. sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v září: Pokoj mezi křesťanskými národy.

ChVaL, jazyku, jMéno skVouCí, Vyryté V pekLo hrázou, V hVézDy
Vryté Láskou Panny neposkVrnéné!

UsMrCený LstIVé stÁLe žIjes k štěstí kraje Vítěz, štít knížat Vznesený,
VáCLaVe, VÉVoDo náš!

Balbínova modlitba k sv. Václavu

za zachování řeči české.

Nad mraky, jež bouřně nad námi se ženou,
v blesku ty se sluníš, kníže vítězné,
v říši věčné, jejíž kraje bezmezné
vlastní krví dobyl's svatě vycezenou.

Na vlasť svou však, slavnou kdys, teď zuboženou,
hle, jak těžká chmýra padla, v hrob div neklesne,
odvěká zát mizí v bídě bezplesné,
lidu tvému, řeči teď již hrobku klenou.

Zmizí lid, jenž v dětské důvěře tě ctíval,
zmlkne jazyk, jímž dech modliteb tvých zníval,
tyli, štíte nás, v boj za nás nevzpilš.

Jsmo tvým dědictvím, ač v nebi tvá teď Hš,
nedej utonout nám v cizím moři dravcím,
„Budiž, Václave, nám, budiž Vratislavem!“

Jsmeli my tak zvrhlí, dítky pobloudilé,
že nás plác v tvé srdce svatě nevzniká,
že tvá láska hojná, věky veliká,
odvrací svou tvář té slzoplné chvíle;

vyslyš prosby otců, jejichž ctnostné sile
přimlůva tvá hvězdné brány odmyká,
pro zásluhu jejich, nedej nepyká
bédné potomstvo, ač těžce provinilé.

Pro budoucí vyslyš nás, i jejich syny,
smažou oni rukou sterou otců viny,
česť svou rozlaholí hymnem horoucím;
nezhyne tvá sláva nikdy v české vlasti,
nedej nám jen klesnout mrtvé do propasti,
„Nedej zahynouti nám i budoucím!“

P. Š. Senický.

(Bohuslav Balbín, učený jezuita, narodil se rok po bitvě na Bílé Hoře (1620) v Hrudci Králové v Čechách. Pečoval o povznesení a oslavení národa českého hlavně spisy dějepisnými. Sepsal též „Obranu řeči české.“ Zemřel v Praze 1688.)

Triatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz Mat. L. (Č. d.)

Srdce Ježíšova laskavá útrpnost
s nešťastnými.

1. Útrpnost Ježíšova s naším tělesným trápením. 2. Útrpnost s nemocmi duše. 3. Útrpnost s trápením duševním.

1. Srdce Ježíšovo jest plno útrpnosti
s lidmi, na těle trpícími. Cheešli

zvěděti, čím po velikou část svého veřejného života Ježíš se obíral? Poslyš, kterak to písmo svaté v krátká pojímá slova: »Chodil dobře čině.« (Sk. ap. 10.) Kdož dovedl by spočítati nemocné, jež on uzdravil? Velicí zástupové lidu, laěníci po slovu jeho, jdou za ním na

ponuť, aniž by se byli zaopatřili pokrmem; při pomýšlení na nedostatek jejich hned útrpností jsa jat, řekl: »Lito mi zástupu; neboť již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli.« (Mat. 15.) všemohoucnost pak jeho ku pomoci přichází jeho dobrotivosti. Uviděl matku zarmoucenou, oplakávající jediného syna, a srdce jeho milosrdenstvím pohnulo se: On máteři hořem sklíčené opět dává jejího syna. Hle, jak hrob Lazarův slzami skrápí. I židé pravili: »Hle, kterak ho miloval.« Umiš milovati jako Ježíš? Utiráš také slzy zarmouceným a účastníš se na bidě nešťastných? Právý křesťan nemůže a nesmí býti srdce tvrdého!

2. Stává jiného zla, jímž Srdce Ježíšovo jestě mocněji pohnuto bývá; bida duševní, neduhy duševní bratří jeho. »Nemámě nejvyššího kněze,« praví sv. Pavel, »kterýž by nemohl mítí litoš nad mdlobami našimi, ale zkušeného ve všem, podobně (nám), kromě hříchů.« (Žid. 4.) Kdož mohl by pocítiti, co vytrpěl Ježíš, vida neblahý stav přemnohých lidí, po cestách bludných chodících? Kdož vypoví, jakou bolest posud v nejsvětější Svátosti pocituje u pohledu na tak mnohé křesťany, jichž svědomí hříchů smrtelnými obtíženo jest? Jak často obětuje on Otci nebeskému své modlitby a slzy za spásu nešťastníků těch! Co se v jeho velebení hodném Srdci dělo, ukázal nám, když uviděl nešťastné město Jerusaleúm, jež pro hříchů své tak hroznému trestu vstříc kráčelo. »Vida město, plakal nad ním řka: Ó kdybys bylo i ty poznalo a to aspoň v tento den tvůj, co tobě jest k pokoji: ale nyní jest to skryté před očima tvýma.« (Luk. 19.) Nemohl by Ježíš i tobě říci:

»Ó kdybys byl poznal,« mou milost přijal, hlasu mého slyšel, vnuknutí má nezavrhoval a mou lásku odpálcel! Neměl posud příčiny i nad tebou plakat? Ó staloli se to, navrat se k Ježíši a potěš ho, jsa jemu budoucně hodně věrným!

3. Srdce Ježíšovo účastní se také duševních trápení svých přátel. Čím více duši miluje, tím bolestnější jest pro něho její utrpení; neboť prorok dí: »Blízko jest Hospodin těm, kteříž souženého jsou srdce.« (Žlm. 33.) Ó ty, jenž vnitřním trápením a mučením navštíven jsi, potěš se, potěš se! Slys Pána v dobrotivosti své mluvícího: »Na koho vzezřím, leč na chudického a skroušeného duchem a třesoucího se před řečmi mými.« (Is. 66.) A dále: »Hory pohnou se, a pahrbkové zatřesou se: ale milosrdenství mé neodstoupí od tebe, a smlouva pokoje mého se nepohne: praví slitovnick tvůj Hospodin. Ó chudička, bouři vyvráčená, beze všeho potěšení. Aj já klásti budu řadem kamení tvé a založím tě na safířích.« (Is. 54.) Ó sladká slova! Usuš tedy slzy své a počkej ještě krátký čas, i pro tebe přijde útěcha! Zatím za zkoušky buď věrný, snašej zdánlivou přisnost Boha svého! Blízko jest on; doufej. »S ním budu v soužení: vytrhnu jej a oslavím jej.« (Žl. 90.) Přidrž se Srdce Ježíšova, jež soužení tvé zná a útrpnost s tebou má: tu nalezneš pokoje. »Ó jak potěšitelno jest,« volá sv. Bernard, »v Srdci tvém, ó Ježíši, přebývati; v té svatyni, v tom chrámu chci se Bohu svému klaněti!«

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha 1V. hlava 47. a 59.)

(Příště dále.)

Devatero služeb k uctění božského Srdce Ježíšova.

(Ostatek.)

Sv. Stanislav Kostka

jakožto patron „Prositelův.“

noho může u Boha modlitba spravedlivého,« praví pismo svaté, a výrok ten se osvědčil tak skvěle v životě sv. Stanislava Kostky, že se vším právem stává světec tento za vzor »Prositele.« Jakkoli zemřel mlád, vyznínul se nicméně v duchu modlitby k výši nadobyčejné. Uvedu ti zde, milý čtenáři, z jeho života jen několik tahů tohoto ducha modlitby, z nichž bys poznal ony tři hlavní vlastnosti modlitby křesťanské, kteréž jsou: pokora, horlivost, důvěra.

1. Pokora modlitby. Asi před 300 lety chodili obyvatelé města Vidně do chrámu bývalé kolleje jesuitské na zvláštní, neobyčejné podívání. Ve zmíněném kostele bylo totiž v letech 1564. až 1567. každodenně vidati jinocha 15—17letého, an v některém odlehklém koutku po celé hodiny klečel. Oči k zemi skloněny, ruce sepjaty a k nebi zdviženy; svěží tvář mladistvou obléval nadpřirozený lesk, který neklamně vydával svědectví o vnitřním ohni v srdci planoucím; z očí pak rinuly se horké slzy. Dojem, jaký tento modlíci se jinoch na kolem stojící činil, byl tak veliký, že praví jistý očitý svědek: »Jeho skromnost, nábožnost a láska k Bohu byla jako nějakého anděla z ráje.« Sem tedy přicházeli každodenně lidé, aby se pohledem na modlíciho se mládence vzdělali; sem rodičové přiváděli své ditky, aby jim ukazovali vroucí zbožnost, s jakouž tento modlíci se světec Boha svého miluje; sem přicházeli i jeho spolužáci a vyhledávali si zúmýslně takové místo, odkudž jej — nejsouce vidění od něho — nepřetržitě pozorovati mohli, a s láskou a nadšením pohlíželi po celou dobu na andělskou jeho tvář.

Tento neobyčejný mládenec nebyl nikdo jiný než sv. Stanislav Kostka, který tehdy s bratrem svým Pavlem na kolleji jesuitů konal studia gymnasiální. Kdyby neobyčejná, nebeská zář na tváři jeho nepřesvědčovala diváka o tom, že se tu modlí čisté, nevinné a svaté srdce, myslil bys věru, že tu leží nějaký starý hříšník ve strachu a bázni před svým soudcem; tak nepohnutě a nesměle, tak ostýchavě a skromně klečel Stanislav před svým Pánem, ukazuje tím svou živou viru v majestátnost a velebnost toho, k němuž se modlil.

Zde, milý čtenáři, otaž se nitra svého: Byla tvá modlitba, kterou jsi dnes v kostele konal, také taková, že mohla jiné vzdělati a k pobožnosti povzbuditi?

S touto pokorou spojoval pak Stanislav spolu dokonalou a úplnou odevzdanosť do vůle Boží. Když onemocněv kladl se s předtuchou své smrti na lože, s něhož vskutku již neměl povstati, pravil: »Libíli se Pánu Bohu, abych s tohoto lože již nepovstal, staniž se vůle Boží!« A když se ho ještě krátce před jeho smrti tázali, jeli úplně do vůle Boží odevzdán, odpověděl radostně: »Připraveno jest srdce mé, ó Pane! Srdce mé jest připraveno!« — Ó křesťane, zdaliž i ty jsi úplně ponechal Pánu Bohu na vůli, kdy, kde a jak prosbu tvou vyslyšeti chce?

2. Horlivost v modlitbě. »Ustavičně se modlete!« tak píše sv. Pavel svým věřicím Thessalonským, a slovo to bylo sv. Stanislavu pravidlem, dle něhož odměřoval hodiny svých modliteb.

Stanislav se narodil v Polsku na otcovském statku Rostkově r. 1550. Až do svého 14. roku žil v domě otcově, kde zároveň se svým bratrem Pavlem byl pod dohledkou vychovatele Bilinského. Již zde jako malé pachole jevil Stanislav ne-

obyčejnou horlivost ve službě Boží. I bylo vidati toto sotva 4leté pacholátko leckde stranou klečeti, své nevinné ručky zdvihati a k Bohu tiše se modliti. Na zábavách a dětských hrách svého bratra nebral mnoho podílu, za to však největší radost svou nalezal v modlitbě, ve čtení nábožných knih a jiných pobožnostech. Obzvláštní lásku a něžnou úctu choval k nejblah. Rodičce Boží Marii Panně, kterouž nejinak, nežli svou milou matkou nazýval.

Ve 14. roce svého věku poslán jest Stanislav s bratrem svým Pavlem a vychovatelem do Vidně na studie. Zde bydlel nejdříve v šlechtickém konviktě vl. Otců jesuitů. Po vyzdvižení téhož řádu přebýval v domě protestanta Kimbergra blíž chrámu bývalé kolleje. I zde pokračoval dále ve svém dosavadním životě horlivých modliteb. Co zatím Pavel se svými soudruhy pohodlně hodoval a pak vypravováním starých bajek a hrou v karty nebo kostky čas si krátil, spěchával Stanislav po střídém, krátkém jídle do blízkého chrámu, kdež se mezi lavicemi ukryl tak, že ho nikdo neviděl, a tu v postavě, jak výše vypsáno, po dlouhý čas se modlil. K ostatním svým domácím modlitbám za dne a u večer uměl si v prostranném domě vyhledati rozličné skryté kouty, a to byly jeho samoty a poustevny. Ale ani na tom nemaje dosti vstával i v noci často potají se svého lože a trávil dlouhý čas na modlitbách. Ráno pak vstával již zase velmi časné a každodenně obcoval ve chrámě dvěma mším svatým. Obzvláštní pobožnost choval však k nejsv. Svátosti oltářní. I bylo jej každodenně vidati, kterak dříve než do školy šel, vykonal návštěvu svému Pánu ve svátosti lásky skrytému, aby si od něho, jenž jest »Moudrost věčná,« vyprosil požehnání ke svým studiím. V předsvědčení pak, že právě tato nejsv. Svátost poskytuje obzvláštní moc k zachování čistoty srdce, přistupoval každých osm

dni ke stolu Páně. Také jeho úcta a láska k Matce Boží každým dnem rostla víc a více. Jeho řeč byla nejčastěji o Marii Panně, jeho nejmilejší úkoly školní velebily slávu její, a kdykoli sám o ní rozmlouval nebo jiné mluviti slyšel, zalévaly se ihned slzami očí jeho a na tváři zářila neobyčejná radost; zpívali však někdo »Salve Regina« (Zdrávas Královno), ó tu se všecek rozplýval rozkoší nebeskou! Také rříženec nepřicházel téměř ani z jeho rukou, a z knih nejvíce miloval ty, které o Marii Panně jednaly. Když se ho jedenkrát kdosi tázal, milujeli od srdce Marii, odpověděl se slzami v očích: »Ach, dojísta že ji miluji! Vždyť ona jest mou milovanou matkou!«

Milý čtenáři, uvaž: tolik, tak často, tak vroucně a tak vytvále se modlival tento bohatý, nevinný, svatý a na sebe sama tak přísný šlechtic Stanislav! A ty, ó křestane?!

3. Důvěru konečně, s jakou svatý Stanislav své modlitby a prosby Bohu a nejl. Panně přednášel, nelze lépe vylíčiti, než uvedením účinků jeho modliteb. A tu nenalezám v životě jeho ni jediné prosby, ni jediného přání, jejichž vyslyšení by si nebyl dříve nebo později na Bohu nebo blah. Matce Boží vymohl. Poněvadž pak vyslyšení přislíbeno jest toliko modlitbě důvěrné, lze tedy z vyslyšení všech jeho proseb vším právem souditi na jeho neobmezenou důvěru, s jakouž své modlitby konal.

Oč přede vším jiným sv. mládenec Boha vroucně prosíval, bylo zachování křestní nevinnosti vystřiháním se každého smrtelného hříchu a uchováním andělské čistoty. A obé jest mu v míře neobyčejně poskytnuto. Měl Stanislav nepřemožitelný odpor a osklivost ke všemu, co jen dost málo bylo na úkor svatě čistotě. Když některý z hostův u stolu otcovského dovolil si pronésti nějaké dvojsmyslné nebo nekalé slovo, za-

hořel ihned Stanislav všecek studem a sklopil oči i tvář k zemi, a jestliže smelec nedbaje patrných úzkostí pacholete v nekalé řeči své dále pokračoval, pozvedl Stanislav zrak svůj k nebi a sklesl bez vědomí ve mdlobách k zemi. Protož jeho otec poučen jsa takovými zkušenostmi napomínal raději záhy za podobné příležitosti své hosty a říkával: »Nechte řeči takových, sice můj Stanislav zvedne oči k nebi a hlavou padne na zem.« Tato Bohem samým mu vstípená osklivost ku vši nečistotě naučila jej zachovávatí přísné posty, bdítí často po celou noc na modlitbách, všelikých rozpustilých zábav se straniti a Marii Pannu ustavičně vzývati, a jen tím se stalo, že Stanislav, tento povahou tak živý a ohnivý, zevnějškem svým tak spanilý mládenec ve všech pokušeních, vnitř i zevnitř jej ohrožujících, čistotu těla i duše zachoval si neporušenou až do smrti.

Vedle této osklivosti ke hříchu dosáhl Stanislav svou vytrvalou modlitbou zvláštní dar lásky k Bohu, a to lásky rovněž tak něžné a vroucí jako silné a neohrožené. Jeho bratr Pavel i vychovatel Bilinski, jimž čistý a svatý život Stanislavův byl ustavičně výčitkou světského a lehkomyšlného života jejich, chovali se k němu velmi necitelně a krutě; posmívali se mu, tupili a haněli jej, ano i bitím a jinými surovostmi mu ubližovali, aby jej tím od jeho modliteb a pobožností odvrátili. Ale láska božská, která v srdci mládenčově plála, dodávala mu i v tom síly a trpělivosti ku snášení všelikého protiventství a příkoří, a naplňovala jej takovou neohrožeností, že pravil jedenkrát: »Chci žítí tak, jak vím, že to Bohu milé jest, necht' se to bratru mému líbí nebo nelíbí!« A když jej přemlouvali, aby se také dle vůle a podle chuti světa bavil, odpovídal Stanislav: »Jsem k vyšším věcem zrozen!«

Třetí milost, jejíž dosažení svědčilo o důvěře, s jakou se modlival, byl podivuhodný jeho pokrok ve studiích. Nastoupiv ve Vídni do rhetoriky byl Stanislav co do vědomostí neli docela poslední, tedy jistě mezi posledními žáky. Doma jej bývalo — dle výslovného svědectví domácích lidí — málo kdy viděti s učením se obíratí, za to však tím častěji čtením nábožných knih nebo tichým rozjímáním. Ale Stanislav v krátkém čase všechny své spolužáky ve studiích nejen dohonil a jim se vyrovnal, nýbrž brzy předčil i ty, od nichž dosud sám překonán býval. Z toho souzeno, a to vším právem, že Bůh sám zvláštní milostí mu vstípil vědomosti, jež vlastní píli si vydobytí nemohl. Tuto obzvláštní milost měl hlavně co děkovati přímluvě Rodičky Boží a své pravidelné návštěvě nejsv. Svátosti před školou.

Ale horlivému »Prositeli« mělo se dostati i jiných ještě a podivuhodnějších milostí.

Následkem špatného s ním nakládání se strany bratryvozněmohl se Stanislav nemocí těžkou a povážlivou. I žádal tudíž domácí své, aby mu kněze katolického povolali, aby z jeho rukou přijal svátosti umírajících. Ale nebylo nikoho v domě, kdo by mu pro kněze došel. Luterán, v jehož domě bydlel, nechtěl ani takový obřad katolického náboženství ve svém domě dovoliti; Pavel pak i vychovatel byli ke sv. náboženství příliš neteční, než aby se o podobné věci starali. Avšak Stanislav, jemuž se od lidí žádné pomoci nedostalo, nezoúfal si a nemalomyslnil, nýbrž obrátil se s modlitbou svou k Pánu Bohu, od něhož nikdy nebyl oslyšen; a hle, i tentokrát vyslyšena modlitba jeho. Dva andělé v průvodu sv. Barbory přinesli mu k lůžku Tělo Páně ke sv. přijímání. Když pak takovýmto způsobem poslední přání jeho bylo vyplněno, jal se Stanislav připravovati na smrt; ale Bůh

nebeský tentokrát jinak usoudil. Zjevilat se mu blah. Panna Maria a pravila mu, že jest to její vůle, aby vstoupil do řádu Tovaryšstva Ježíšova, a proto že se brzy uzdraví. Tato poslední milost se skutečně brzy dostavila, a Stanislav opustiv lože chystal se, aby vyplnil napomenutí Královny nebeské. Ale nastojte, tu teprve mu bylo překonati veliké obtíže, podstoupiti tuhé boje a neměnsí oběti! Ale ani tu neztrácel Stanislav myslí. Chopil se opět své obvyklé zbraně — modlitby, a tou zvitěžil i nad úklady a odpory svého bratra, i nad hněvem a hrozbami svého otce, i nad obtížemi 300 mil daleké cesty do Říma, kterouž sám a pěšky vykonal. Přijat jsa sv. Kanisiem, tehdejsím provinciálem v Německu, do řádu, vstoupil v Římě dne 28. října 1567 do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Tak byla jeho důvěra v Marii Pannu hojně vyslyšena a odměněna, avšak ještě střeději měla býti korunována na konci kratičkého jeho života. Modlil se totiž a prosil, aby tak dokonal život svůj, aby na svátek Nanebevzetí Panny Marie mohl býti u své milované Matky v nebi. Brzy na to splněna jest i tato poslední prosba jeho. Dne 10. srpna 1568 ulehł nemocen na lůžko, a dne 15. srpna mezi 3. a 4. hodinou ráno vypustil tiše duši svou, aby zalétla k místu svých tužeb k oslavě Královny nebeské.

Ale musím uvéstí ještě jednu milost, již se moc důvěrně modlitby Stanislavovy obzvláště jeví. Slyšeli jsme totiž, jak tvrdě a nelaskavě nakládal s nim ve Vídni jeho rodný bratr Pavel. Stanislav se mu za to mstil po způsobu svatých, modle se ustavičně k Bohu za bratrovo obrácení. Vyslyšení této prosby mělo se státi až po

smrti jeho. Poslyš, milý čtenáři, jakým podivuhodným způsobem.

V jisté nemocnici v Římě klečí na zemi v úzké a těsné komůrce domácí sluha, chudičkův a věkem sestárlý. Tvář jeho jest tuhými posty, nočním bděním a jinými kajícími skutky bledá a vpadlá. Před ním na stěně visí obraz sv. Stanislava. Tu stařec obnažil si záda, pravici uchopil bičinky, a co zatím zaslužené oko upírá k obrazu a prudkými ranami rozšlehává do krve rámě svá, volá s výrazem nejhlubší bolesti: »Stanislave, svatý bratře můj, pros Boha za mne hříšníka a buď již milostiv tvému stálému sužovateli a mučitelí!«

A viš, milý čtenáři, kdo jest tento staříčkův, přísný kajcíník? Jest to Pavel, rodný bratr Stanislavův! Po smrti svatého bratra svého zasvětil i Pavel nejen veskeré jmění, ale i všecky síly své skutkům křesťanské lásky k bližnímu. Na své útraty založil a vydržoval v Římě nemocnici, v níž sám zastával místo pokorného sluhu. Nejvroucnějším přáním jeho bylo přijatu býti do řádu Tovaryšstva Ježíšova. Ale právě, když se mu žádoucího přijetí dostalo, zemřel vysílen přísnou svou kajcíností ve stáří 60 let v pověsti svěťce.

Hle, jak podivuhodně splnilo se zde slovo sv. Jana, evangelisty Páně: »Kdo ví, že jeho bratr hřešil hříchem, ne k smrti, modli se, a bude pro něho dán život hřešícímu, ne k smrti.« (1. Jan 5, 16.) — Protož, »apostole modlitby« a všickni věřící křesťané: »Modlete se za sebe vespolek, abyste spaseni byli.« (Jak. 5, 16.)

Fr. Herzog.

Božské Srdce Páně na svadbě v Káni Galilejské.

(Ostatek.)

8. Řekla Matka Ježíšova k němu: Maria nežádala na Synu svém zázraku z jakési tuzižlosti, jako jednu příbuzní její činili, řkouce k němu: »Zjev se světu!« (Jan 7, 4.); neboť to by nebylo důstojno Matky takového Syna. Spíše žádala toho, jsouc láskou a milosrdenstvím k chudým snoubencům hnuta, a to, aniž by o to byla žádána. Sama ze sebe řekla: »Nemají vína!« Promluvila pouze dvě slova, ale slova velmi významná, ukazujíc, jak my máme k božskému Srdci mluvit. Jsou to slova plna důvěry, jelikož nehledá u lidí, nýbrž u Pána pomoci! Jsou to slova lásky nezištné, která nehledá svého! Jsou to slova, jež dokazují, že Maria nepochybuje o moci Syna svého; pročez neřekla jako otec hluchoněmého chlapce: »Můžezli co, spomoz nám, slituje se nad námi.« (Mark. 9, 18.) Též nepochybovala o jeho dobré vůli; pročez nepravila jak onen malomocný: »Páne, chcešli, můžez mne očistiti.« Věděl, že stačí prostě žádanou věc naznačiti, jako učinily sestry Lazarovy, řkouce: »Páne, aj, jehož miluješ, nemocen jest!« (Jan 11, 3.) Také věděla, že Bůh zdá se někdy býti nepovědom našich nedostatků, jež mu přednášíme, a proto žalnísta (36, 5.) Páně napomíná: »Vyjev Hospodinu cestu svou a měj naději v něm: On zajisté (všecko dobře) učiní,« a sv. Pavel: »Ale ve všeliké modlitbě a prosbě s důvěrou žádosti vaše přednášeny buďtež Bohu.« Konečně svědčí slova Panny Marie o velké opatrnosti, jakoby byla slyšela předpis Páně: »Však modliče se, nemlůvte mnoho jako pohané; nebo se domnívají, že pro mnohé mluvení své budou vyslyšáni.«

9. A co odpověděl jí Ježíš? »Co jest mně a tobě, ženo? Jestě nepřišla hodina má.« Nezdá se tobě, milý čtenáři, jakoby Pán v těch slovích se zapomenul nad obvyklou dobrotou a vlídností svého milujícího Srdce, ano jakoby Marii odepřel materskou důstojnost, nazývaje ji »zenou«?

Předně, jmenujeli Ježíš Marii »zenou,« netrdí, že není jeho Matka, aneb že není neporušená l'anna, nýbrž naznačuje pouze, že vůbec jest ženského pohlaví (γυνή jest dle sv. Jeronyma uxor et mulier). Slovo »ženo« dávalo se počestným a vznešeným dámám za stara. (Sušil.) Aby žádný kacíř nemohl pro ona slova Marii vyčítati, že není Matka Ježíšova, praví evangelista: »A byla tam Matka Ježíšova,« podobně jako před slovy Páně: »Ženo, hle syn tvůj!« stojí psáno: »Stála pak blízko kříže Matka Ježíšova. Tehdy uzřev Ježíš matku a učeníka.«

A zdáli se komu, že Pán káral Matku svou, stalo se tak, aby poučil nás a ne ji. Poučil nás, že rodiče a příbuzní u věcech božských a spásy naší se týkajících nemají nám překážeti. Také chtěl příkladem svým ukázati, kterak Boha a uloženy nám úřad nade všeliké poměry rodinné výše si vážiti a ceniti máme. Jest tedy, jakoby řekl: »Milá Matičko, ač Srdce mé k tobě dětinnou láskou lne, nejsi mi v této věci Matkou, nýbrž jako cizí žena; od tebe obdržel jsem toliko tělo, nikoli božství, jimž nekonečně výše nad tebou stojím. Božství pak mému náleží konati zázraky, a to dle vůle nebeského Otce a ne příbuzných. A dle této vůle vykonám zázrak, jakmile nadejde hodina má.« Z toho tedy vidíme, že slova: »Což jest tobě a mně, ženo?« nemajíce zhola žádné trpkosti

do sebe, dobře se shodují se sladkou a vřídlnou povahou božského Srdce. Také Maria neshledala v nich žádné trpké domluvy, nýbrž spíše přípověď, že jí vyslyší, jak poznati z toho, co byla potom sluhům řekla.

»Ještě nepřišla hodina má;« to jest: ještě nenadesla příhodná chvíle ku konání zázraku. Posečkám ještě, až víno úplně dojde, a všichni hosté nedostatek tento pocítí. Potom bude zázrak všem patrnější, a poznají, že já jsem jej vykonal, i uvěří ve mne a oslaví dobrotu mého Srdce. Nebo kdo by napřed nepocítil nedostatku, také zázraku pak si nepovšimne. (Jan Zlatoústý.)

10. Dí Matka jeho k služebníkům: »Cožkoli vám řekne, učíte!« Maria tedy skutečně vyrozuměla ze slov: »Nepřišla ještě hodina má,« že jest vyslyšena. Také se zdá, že prorockým duchem poznala, jakým způsobem Pán zázrak učini. Proč by byla sluhům řekla: »Cožkoli vám řekne, učíte!« kdyby nebyla věděla, že Kristus rozkáže stoudev vodou naplniti. Vždyť mohl zázrak také jinak a bez služebníků vykonal!

Znamenej, milý čtenáři, kterak Rodička Boží ráda pomáhá. Jednak oznamuje Synu svému, že víno došlo; jednak napomíná služebníky, by vše poslušně vykonal, co Syn jim řekne: Ať to bude snadno či nepadno, odporno či milo; ze Srdce Syna mého nemůže, než co dobrého jest, přijíti — tak smýšlí! Bálat se, aby nedůvěra nebo nechota jich zázraku nepřekážela, obzvláště kdyby něco neobyčejného poručil!

11. »Bylo pak tu šest stoudví.« Evangelista proto veškeré podrobné okolnosti vypsal, aby všem patrné bylo, že zázrak, který se stal, byl veliký, a že v něm láska a dobrota božského Srdce znamenitě se osvědčila.

Zázrak byl zajisté veliký a zřejmý.

a) Tomu nasvědčuje velký počet stoudví; bylo jich šest a takových, které podle tamního zvyku výhradně jen vodou plněny bývaly a židům k umývání rukou a ramen před jídlem a po jídle sloužily (pročež v evangeliu řeckým jménem »hydriae« nazvány jsou). Nikdo nemohl tedy mít podezření, že by v nich bylo víno skryto. Mimo to židé umývali si ruce jen vodou, nikdy vínem.

b) Tomu dále nasvědčuje obsahlost stoudví »beroucíh v sebe jedna každá míry dvě nebo tři.« Míra (métréta) dá se jen přibližně určití; ale sotva se zmýlíme, vezmemeli, že jedna stoudev okolo vědra našeho, spíše více než méně, v se brala. Jak stědrým se tudíž ukázalo Srdce Páně! Dal vína v hojnosti, jak na Krále slušelo, a bylo vína toho více než na svadbě se užítí mohlo!

Píseň národní pje:

Hody, hody, hody!
Učinil Pán víno z vody
v Káni Galilejské
na svadbě andělské.

Víno, víno, víno!
Nikdá's tak dobré nebylo,
v Káni Galilejské
na svadbě andělské!

(Mor. nár. pí. 433.)

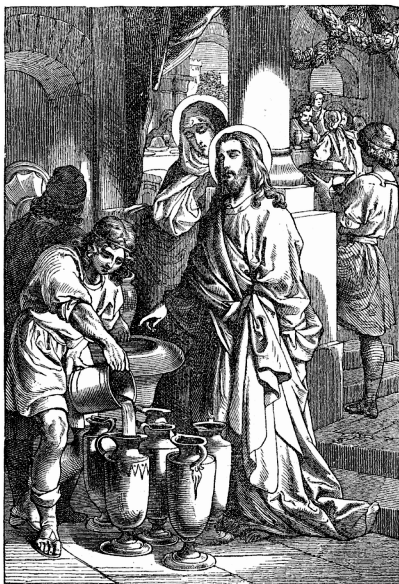
c) Tomu nasvědčuje konečně i ta okolnost, že služebníci sami naplnili stoudev, ne Pán, aby nikdo nemyslel, že víno podvodem se tam dostalo; neboť řekl:

12. »Naplnítež stoudev vodou!« Snad tobě, milý čtenáři, případně myšlenka: proč pak Pán, jenž svět z ničeho stvořil, neručil beze všeho podkladu i víno tu učiniti? Proto: aby zázraku snáze se věřilo. Kdyby z ničeho byl víno učinil, mohlo se zdáti výtvořem obrazotvornosti (přeludem). Ale, že všichni tutéž vodu, kterou napřed vlastněma očima spatřili, pak ve víno proměněnou

shledali, nemohli zázraku popřít. Proto di svatý Ireneus : Kristus zázraku nekonal bez všelikého podkladu, aby ukázal, že jest Pánem všech stvořených věcí, z nichžto může libovolně jedny v druhé přeměnit a »že jest týmž, jenž na vinice vodám a rosám padati dává a z nich

ve prodlení času v lozích (loza = sazenice vinná) víno vyvodí.« (Sušil.)

Snad se otážeš, proč učinil právě z vody, ne z jiné hmoty víno? Proto, že voda jest vínu podobna i nepodobna. Podobna : že obojí jest nápoj; nepodobna : poněvadž mají veskrz sobě odporující vlastnosti,

Pán Ježíš na svadbě v Káni Galilejské.

jako barvu, chuť, vůni a j. Nepodobnost působí, že zázrak zdá se býti větším; podobnost, že se snáze věří. Tudiž praví Cyrill Jerusalemský, že Kristus vykonal větší div, přeměniv vodu ve víno, než přeměniv víno ve svou krev, jelikož (prý) víno jest krví bližší (podobnější).

13. »I naplnili je až do vrchu,« dokládá evangelista, by všem povědomo

bylo, že toliko voda ve víno proměněna byla, a že nic jiného tam nebylo. Jestliže stoudu až do vrchu naplněny byly, nebylo možná, aby někdo podvodně trochu vína přilil, a nemohl se tudíž zázrak v ni žádné podezření vzíti.

14. »I díjím Ježíš: »Načerpajte teď a neste stolníkovi!« Pán káže nalévat, aby zázrak ihned zřejmým byl,

a by se vědělo, že proměna v jednom okamžiku se udála. My lidé potřebujeme ku všemu, co konáme, času; Bůh na čas nezávisí, nýbrž okamžitě koná, co chce konati. Proto patří také k zázraku, aby okamžitě se stal. Za tou příčinou pravil Pán ke sluhům, že mají »téd,« to jest v okamžiku načerpati, aby nikdo nemyslí, že voda průtahem času nebo uměním, nebo nějakou přirozenou silou ve víno přeměněna byla. Tak starostlivým bylo Srdce jeho, abychom tím jistěji v jeho božství věřili!

15. »I nesli.« Jak velel Pán, uposlechli ho sluhové a zanesli stolníkovi načerpané víno, jehož ryzost již dle barvy a vůně tušili. Jest pravdě podobno, že Kristus přeměnil vodu v červené víno, aby zázrak zřejmější byl, a poněvadž se v Palestině pivalo jen červené víno. (Cornel. a Lap.) Sluhové zajisté radovali se, že svou ochotou a poslušností k zázraku spoluúčinkovali! Alys, milý čtenáři, úmyslům božského Srdce Páně lépe porozuměl, povíme také, jaký úřad »stolník« zastával Stolník nebyl pánem svadby, nýbrž vrchním správcem jejím. On řídil a spravoval svadební hostinu, všude dávaje pozor, aby hostům nescházelo ani na jídle, ani na pití. Nesedal při stole (či lépe řečeno, neležival, poněvadž židé při jídle jako na lůžku odpočívali), nýbrž stál, aneb obcházel hosti a poroučel sluhům, co jim bylo činiti. Zvláště mívá péči o víno; zkoušel je a nařizoval, kolik vody by se s tím nebo oním vínem smíchati dalo, ježto výhodnané silného vína svého bez příměsí vody nepožívají. (Sušil.) Když okusiv vína, shledal, že ku svadbě se nehodí, nepřipouštěl ho. Úsudek jeho v této věci byl spolehlivým, poněvadž ničeho nejedl, ničeho nepil a tudíž měl chuť nepokazenu. Teprve po ukončené hostině jídal a byl podělen věncem a hojnými dárky (jimž Řekové »ἀποφύριτα« říkali, což bychom my na-

zývali »výsluhkou« či »výsluhou«). Kristus Pán dal tedy víno stolníkovi okusiti, poněvadž to bylo jeho úřadem, a že byl nejlepší posuzovatel vína.

16. Stolník »okusil,« co mu bylo podáno, nebo nedůvěřoval ani barvě, ani vůni, že by to mělo býti víno; jelikož chuť jistěji svědčí o ryzosti vína než zrak a čich. Okusiv vína, shledal, že jest převýborným; ovšem nevěděl, odkud přišlo, zdaž bylo z nějaké věci učiněno, zdaž odněkud váženo nebo přineseno.

Snad se otážeš, milý čtenáři, jak to mohlo stolníkovi býti nepovědomo, neboť přece býval všude přítomen a na sluhu dával pozor? Musíš věděti, že nestál ustavičně jen na jednom místě, nýbrž běhal sem a tam, aby povinnost svou konal. Proto mohlo se státi, že ani neslyšel, co Matka řekla Kristu Pánu, ani co Kristus odpověděl Matce, ani co rozkázal sluhům. Bezpochyby, dí svatý Jan Zlatoústý, stalo se tak podle rady Boží, aby podivením a dotazem stolníkovým a odpovědí ženichovou zázrak na jevo přišel. Zajisté, kdyby stolník nic nebyl řekl, mohli si hosté mysliti, že víno nebylo učiněno z vody, nýbrž odjinud přineseno, a služebníkům sotva by byli uvěřili, byť i opak toho byli svědčili. Krom toho stolník by snad ničeho nebyl řekl, kdyby byl věděl, odkud víno přišlo. Všecko se tedy tak přihodilo, aby zázrak úplně zřejmým byl a tím božská moc Pána uznána, láska a dobrota jeho božského Srdce patrna a ode všech přítomných oslavena byla. Proto evangelista vše do podrobnosti vypravuje, nepomenuv ani sebe menších okolností.

17. Stolník okusiv vína, podivil se dobrotě a výbornosti jeho, zavolal ženicha a pravil k němu: »Každý člověk napřed dobré víno staví, potom když se podnapili, špatnější.« O podnapilosti v pravém smyslu není tu řeči; nebo písmo svaté často užívá toho

slova o hojnějším pití, jež sice obveseluje mysl, ale nezbavuje rozumu, což by bylo hříchem. Svadebníci se toliko dost na pili, ale neopili, jinak by Kristus Pán zajisté nebyl vodu ve víno proměnil, poněvadž by byl schválil a podporoval hřích, což nikterak se neshoduje se svatostí jeho božského Srdce; spíše by pití zamezil a je domů poslal. »Potom když se podnapili, špatnější,« nebo žaludek již dobrým vínem dostatečně naplněný, má pak i špatné víno za dobré a předešlému podobné. He, milý čtenáři, tu máš trefný obraz toho, co svět anebo hřích s námi dělá. Svět nejprve poskytuje na oko pěkných a dobrých věcí, pak ale ponenáhlu podstrkuje špatných a takto klame. Podobně má se to s hříchem; zpočátku obveseluje, potom však zarmucuje a trápí; zde svědomí a na věčnosti tělo i duši hubí. Opak toho činí božské Srdce Páně: zpočátku cvičí nás v křížích a bolestech, potom však tyto bolesti a kříže obrací ve víno radosti a blaha. Toho zakusili svatí apoštolé, o kterých skulkové apoštolští (5, 41.) praví: »Oni šli z toho shromáždění radující se, že hodni učinění jsou trpěti pohanění pro jméno Ježíš.«

Stolník mluví tedy všeobecně a téměř zertem a nemíni zhola říci, že by hosté se byli opili, nýbrž, že lidé, když dosti pili, jenom jako ze zvyku dále pijí, o chuť vína mnoho nezbájeje. Konečně dle úřadu svého úsudek o víně vydáváje, dokládá: »Ale ty jsi zachoval víno dobré až dosaváde.« Ano, bylot to víno nejlepší, červené z hroznů drobných, ale přelahných, ze sorků, jak jim Židé po hebrejsku říkali, vylišované. Panoval tedy tam zvyk oběcujům našim zcela se přičísti, an u nás naposled nejlepší víno při hostinách se donášá.

18. Dále sv. Jan neuvádí, co se ještě dělo, ale můžeme se snadno toho sami domyslit. Ženich nemálo se tomu podivil a pravil, že neví, odkud víno se vzalo. Tu hned byli vyslýcháni služebníci, kteří upřímně a radostně vyprávěli, co se stalo. Všichni spěchali ke stouvlím a shledali je až do vrchu plny dobrého toho nápoje.

Div byl nepochybně usvědčen; všem bylo zřejmo, že božské Srdce Páně smi-lovalo se nad nouzi chudých snoubencův a zázračně jim pomohlo. I jali se chváliti a velebiti lásku, blahosklonnost a slitování toho božského Srdce. Vzdávali mu vřelé díky a vyprávěli i jiným, jak štědrým byl Pán na svadbě. Ježíš však nedbaje marné slávy světské, přátelsky se s nimi rozloučil, napomenuv je, by vína toho mírně užívali a Bohu děkovali.

Možná také (jak dříve jistý vykládač), že každý z přítomných jsa pln radosti a podivení, trochu vína s sebou domů vzal, aby je dal i jiným okusiti, aneb na dlouhou památku si je uschoval.

Již tenkrát začal Pán Ježíš plnit, co byl později blahoslavené Marii Markétě Alacoque a všem, kdož božské Srdce jeho vzývají, přislíbil: »Dám jim veškery stavu jejich potřebné milosti.« — »Udělim pokoj svůj rodinám jejich.« — »Ve všech protivenstvích potěším je.« — »I domům těm požehnám, kde obraz svatého Srdce mého vystaven a ctěn bude.«

Ovšem nebyl žádný obraz božského Srdce ve svadebním domě v Káni Galilejské vystaven; za to však — což nekonečně více jest — bylo tam skutečné Srdce Páně přítomno, a proto tak hojně požehnání, začožť mu budíž věčná chvála! Amen.

Fr. X. Zimmerhackel T. J.

Maria!

(Ku slavnosti Jména Panny Marie.)

o nejsvětějším Jménu Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista není jména, které by nám křesťanům katol. více lahodilo nad jméno neposkvřené Rodičky Boží Marie. Maria, jak sladký to zvuk pro ucho naše! Maria, jak veliká to útěcha pro srdce naše! Maria, jaká rozkoš pro život náš! Vždyť ve jménu tomto soustředěno jest vše, co zbožnou duši křesťanskou těší, občerstvuje, posiluje, co útěchy dodává; ve jménu Maria soustředěna jest moc, láska, dobrota Matičky naší nebeské. Jaký div tedy, že dnešního dne zaznívá chvála Marie Panny z úst tolika milionů zbožných křesťanů; vždyť jsou to jmeniny drahé Matky, na něž se celá rodina křesťanská těší, vždyť jsou to jmeniny Královny, již poddání úctu svou projevují, vždyť jsou to jmeniny mocné u Boha prostřednice, již ubozí hříšníci za pomoc a přimluvu žádají. Proto jest Maria nám katolíkům jménem sladkým, jménem drahým, jménem velesvatým. »Jméno Maria,« pravi sv. Richard, »vyšlo z pokladu božského, neboť nejsv. Trojice Boží sama dala přesvaté Panně toto jméno, které po jméně božského Syna nade všechna jiná jména povzneseno jest.« Ano, jméno Maria vyšlo z božského pokladu, neboť které jméno, která lidská bytost asi tanula na myslí nejsv. Trojici, když tato, ono záslibné, milosrdenství a slitování plné slovo k padlým rodičům pravila: »Jeden z potomků ženy potře hlavu hadovu.« Koho zde minil asi Duch sv. jiného, nežli Marii, svatou Matku Spasitelovu?

Maria, ó jméno plné sladkosti a něhy! Sv. Bernard volá: »Nemohu jméno tvoje, ó Maria, vyřknouti, aniž bych novou horlivost v sobě necítil; nemohu na tebe mysliti, aniž bych vnitřní radostí a plesáním uchvácen nebyl. Všichni, kdož tebe milují, nemohou při vzpomínce na jméno tvé necítili v srdci svém onu nebeskou sladkost, kterou od Boha obdařeno jest jméno tvé!«

Maria jest jméno tak mocné, že při něm nebesa plesají a země se raduje, duchové andělští v nebi chválu vzdávají a ubozí poutníci na zemi s důvěrou je vyzývají.

Ano, Maria, pomoz, to jest výkřik, jenž ozývá se od jednoho konce světa ke druhému z tolika stisněných prsou. Maria, pomoz, ozývá se z tolika srdcí chudých na štěstí, bohatých na bolesti. Maria, pomoz, volá zajisté i dnes tak mnohé ditko Mariánské; neboť ke komu má se spíše utéci v trápení svém a kříži nežli k matce?

Maria, pomoz, volá úpěnlivě ubohý sirotek, klečící na čerstvém rově rodičů svých. Pochovali mu nedávno rodnou matičku, jako kůl stojí na světě osamocen, nemá rodičů, nemá přátel, jen Matka nebeská mu zbyla, k níž matka pozemská modlí se jej učila; k té volá: »Maria, pomoz! K tobě se utíkám, v tebe skládám celou důvěru svou! Buď mi vším na světě: otcem, matkou, rádkyní a vůdkyní, pak klidně mohu patřiti budoucnosti ve tvář.«

Maria, pomoz, volá křesťanský jinoch a křesťanská panna, když těžké na ně doléhá pokušení světa zkaženého a svůdného; když zlý duch běže na sebe podobu anděla, by okradl je o perlu čistoty a nevinnosti, tuto nejkrásnější ozdobu věku mladistvého. Maria, pomoz, volají, a blaze jim, jestli volají, neboť ve prosbě této již vězí záchrana; kdo vzpomíná v pokušení na Matku nebeskou, Pannu nejčistější, neklesne zajisté, Matka Boží ochrání jej.

Maria, pomoz, volá v srdci svém i křesťanský muž, jenž domácnost si zařizuje, obchod otvírá, službu nastupuje; pomoz mně, abych obezřetně, s pilností a vytrvalostí konal povinnosti své, vypros mi na milém Pánu Bohu sv. požehnání, vždyť Matka jsi, a štěstí dítek leží tobě na srdci. A nevolá nadarmo.

Maria, pomoz, volá ne jednou, ale nesčetněkrátě křesťanská žena a matka, když srdce plno zármutku a starostí, když pod tíží touto jižijž klesá. Maria, pomoz, volá, a prosba tato silí volající a k novému, čilému životu vzpružuje. A když milé dítko na loži bolestném stěná, když již anděl smrti perutěmi svými je ovívá, nebo když syn či dcera rodný dům opouští, aby v cizině štěstí své si hledali, tu v hodině loučení s drahými dětmi, kdy skoro puká srdce její bolestí, obrací zrak zarosený k Marii Panně a volá, volá s celou silou lasky mateřské: »Maria, pomoz mně i jim, zachovej mně ditky moje, at nezahynou!« Blaze matce, která takovou důvěru má k nebes Královně; blaze dětem, za svůj matka pozemská prosí Matku nebeskou. I matku i děti pojme Maria pod ochranný svůj plášť.

Maria, pomoz, ó pomoz mně, Maria! prosí ubohý nemocný, když prudká bolest údy jeho proniká, když pomoci nenalezá ani úlevy u lidí; tu důvěrná prosba k Matce nebeské, která ne nadarmo se nazývá »Uzdravení nemocných,« balsámem jest nemocným jeho údům a vzbuzuje novou naději, posiluje trpělivost a oddanost do vůle Nejvyššího.

Maria, pomoz, volá i křesťanský voják, když ve vřavě válečné se všech stran mu smrt hrozí. »Ó pomoz mně, Matko nebeská, bych vytrval, jeli možno, zachraň mne; chraň a opatruj moje milé v dálné otčině! Tebe jsem ctíl, tebe miloval, tvým synem chci býti i ve smrti; umruhli na tomto poli válečném, alespoň vypros duši milostivého odpuštění u trůnu nejmilejšího Syna svého!« Ó přešťastný vojine, život svůj obětuješ za císaře a vlast svou, duši svou odevzdáváš do rukou mocné Matky nebeské; bojuj dále, bojuj srdnatě, Bůh a Maria tě nepustí!

Maria, pomoz, volá i hříšník, jenž obzvláštní milostí Boží ku poznání nebezpečného stavu svého přišel. Za sebou vidí spoustu hříchů, před sebou přísného soudce. Jediná jen kvitne mu naděje: »Útočiště hříšníků,« milostí plná Panna. Ano, k té se utíká, tu úpěnlivě prosí za prostřednictví a přimluvu, neboť není hoden milosti Boží, kterou tolikrátě od sebe odpuzoval. Ó jak dobře jsi volil! »Nebylo ještě slycháno, že by někdo odmrštěn býval, kdo se k Marii utíkal, za pomoc a přimluvu ji žádal,« praví ze zkušenosti sv. Bernard. Vždyť největší radostí jest pro Marii Pannu, můželi hříšníky k Synu svému vésti, hříšníky kající, kteří cestu hříchu opouštějí a po jiné, po cestě ctnosti k Bohu a k nebi putovati chtějí.

Maria, pomoz, volá i stařec a stařenka jednou nohou v hrobě stojící. Pomohla jsi nám již tolikrátě v životě našem, tolik dobrodiní obdrželi jsme z ruky tvé, jen jednu ještě milost prokaž nám, stůj při nás v hodině smrti naší! Kež klidně a ve stavu milosti Boží budeme moci vypustiti ducha svého, majíce nejsvětější jména Ježíš a Maria na rtech; pak zajisté dovedeš duše naše k soudu a představiš nás Synu svému: »Ejhle, ditky moje jsou to, které mne milovaly, mne ctily, ke mně se v životě pozemském utíkal! Promiň, Synáčku milý, milostivě. cokoliv snad ještě hříšného na sobě mají, promiň a odpusť pro lásku mou k tobě!« Ó blaze všem, kdož Marii za Matku sobě zvolili v životě, kdož ctí ji a velebí, kdož jí k radosti žijí a pracují; jednou poznají, jak mocná, jak laskavá, jak dobrotivá jest ta jejich milá Matka Maria!

Tak zaznívá úpěnlivá prosba: »Maria, pomoz!« po celém světě, po všechny časy, a zajisté proniká volání toto nebesa a dolétá až k Srdci Marie Panny. Jméno Maria jest nám hvězdou vůdčí v plavbě po rozbourřeném moři života vezdejšího; k ní zřeme, ji milujeme, ctíme a v životě následujeme, abychom za její pomoci a přímluvy došli cíle svého, jenž jest blaženost věčná ve slávě Boha našeho, kdež uzříme Matičku naši ve slávě a velebnosti, kterou oděl jí božský Syn její a Spasitel náš Ježíš Kristus, jehož nejsvětější jméno požehnáno a velebeno budíž se jménem přečisté jeho Matky na věky věkův! Amen.

P. Bohumír Ilendl.

Pouť života.

R do seďte ty nepřehledné davy zbožných poutníků, kteří v měsíci září, v němž jest tolik Mariánských svátků navštíví, naše milá, drahá Mariánská poutní místa! Kdo seďte ty Zdrávasy, růžence, litanie a libé písně, jimiž bude Rodička Boží od svých vroucích ctitelů pozdravena! Kdo seďte ty milosti, jichž nejdobrotivější Pán nebeský rukama Panny Marie hodným poutníkům udělí!

Proto vzhůru, vzhůru na milou pouť k Matce nejdraší, k té krásné Hvězdě jitřní, k tomu mocnému Uzdravení nemocných, k tomu Útočišti hříšníků, k té vítězné Pomocnici křesťanů, k tomu laskavému Potěšení zarmoucených! Ó jak zaplesá srdce naše, až spatříme věže svatyně Mariánské, až poklekne na stupních oltáře!

Avšak, milý čtenáři, co jest ona radost na Mariánském poutním místě u porovnání s onou radostí, kterou se naplní srdce tvé, až — dále Bůh — spatříš Rodičku Boží tváří v tvář tam v nebesích? Ó kéž bychom už tam byli! Ale tato pouť k nebeskému trůnu Panny Marie jest dlouhá, jest daleká; možná, že budeme museti ještě 10, 20, 30, 40, ba ještě více let putovati, až se nám za chladným hroblem otevře pohled na nebeský Jerusálém. Až do té doby potrvá tedy naše pouť života, až do té doby budeme putovati a vzdychati: »Zdrávás

Královno, Matko milosrdenství, živote, sladkosti a naděje naše, buď zdráva! K tobě voláme, vyhnaní synové Evy. K tobě vzdycháme lkající a plačící v tomto slzavém údolí. Pročež, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči, a Ježíše, kterýž jest požehnaný plod života tvého, nám po tomto putování ukaž. Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

Kéž bychom se brali na této své životní pouť vždycky pravou cestou, kéž bychom měli nějakého spolehlivého průvodce! A ejhle, Rodička Boží, která už na nebesích trůní, skýtá se nám sama za vůdkyni; ona šťastně pozemskou pouť dokonala, ona nám zde na světě své šlépěje, své stopy zanechala: jen do nich vstoupněme, jen podle nich krácejme, a bude šťastno i naše putování.

Ty pak šlépěje, ty stopy jsou ctnosti Panny Marie; jest jich ovšem mnoho, přemnoho, jedné však si zvláště všimněme; jestli ona předležitá pro naši pouť života.

Ve starých zbožných knihách čteme, že když Panna Maria měla tři leta, byla poprvé se svými svatými rodiči, Annou a Joachimem, na pouť v Jerusálémě. Tam hledala jediné Boha; vědělať, že on jest její Stvořitel a nejvyšší Pán, ona že jest jeho tvorem a služebnicí, její úlohou že jest Bohu sloužiti, vůli Boží plniti. Vyznala to všecko zřejmě, když později pravila: »Aj, dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého!«

Byla tedy první pouť Panny Marie cesta do chrámu jerusalémského, kdež chtěla do služby Boží vstoupiti, dívkou Páně se státi.

I vykládá se dále, že když Panna bez poskvrny hříchu počáteho do chrámu přišla, představila se sama Pánu a zasvětila se mu pro celý život; slavíme každoročně památku tohoto svátku Obětování Panny Marie dne 21. listopadu.

Tato pak obětavost, tato pevná vůle, tento pevný úmysl, celý život jedině Bohu a z lásky k Bohu, dle vůle Boží i bližnímu sloužiti — tato obětavost provázela Rodičku Boží po celé pouti tímto slzavým údolím, kterážto pouť se ukončila slavným nanebevzetím. »Kdo se ponižuje, bývá povýšen,« pravil božský Spasitel.

Chceš i ty, milý příteli, do nebe se dostat? Zajisté že chceš; proto zasněť se pokorně Bohu po příkladě Panny Marie.

Musí věru každému poutníkovi nejvíce na tom záležeti, aby byl na pravé cestě. A tak musí i nám všem na tom záležeti, abychom jako poutníci do slávy věčné skutečně kráčeli cestou, která vede do nebe. Kráčíme pak vpravdě tou cestou, když jsme Pánu Bohu pokorně zasněti, když Pánu Bohu pokorně sloužíme, když myslíme, milujeme, chceme, mluvíme, konáme, co Bůh chce a jak Bůh chce. Služebník, služebnice nedělá, co sama chce, nýbrž co pán, co paní poručila; protož i my křesťané, služebníci Boží, musíme plniti vůli Pána svého, Boha všemohoucího. Tuto vůli Boží známe; jestiž obsažena v desateru Božích a v pateru církevních příkázáních. Ó kéž bychom se nebyli nikdy uchýlili od těchto příkázání, a jestliže se tak stalo, kéž bychom se co možná nejdříve řádnou svatou zpovědí k nim vrátili; sice by všecka naše klopotná cesta, všechno naše putování bylo pochybeno, bylo nadarmo.

Budíž však Bohu žalováno, že mnozí lidé nechťejí a nechťejí této pravdě roz-

uměti. Když přijal služebník službu v domě pánově, jest si vědom, že tam není jenom proto, aby jedl a pil, nýbrž aby pánu svému pracoval, jemu svědomitě sloužil. Avšak vzhledem ke službě Boží jsou mnozí lidé, kteří jakoby ani nevěděli, že též jim, tvorům Božím, platí slovo Páně: »Pánu Bohu svému se klaněti a jemu samému sloužiti budeš!« Takoví lidé ovšem, byť i do únavy v potu tváří pracovali, at nečekají odměny od Boha; vždyť nepracovali k jeho cti a chvále. vždyť se pokorně jeho službě nezasvětili. Takový život není poutí do nebe za Rodičkou Boží; oni ovšem také putují, ale jak a kam?

Mnohdy se stává, že i mezi poutníky, putujícími na naše milá Mariánská poutní místa, nalézají se lidé, kteří nezasluhují toho pěkného názvu »poutník.« Mnohý přijde, aby na tom posvátném místě kradl; jiný, aby se tam pobavil jako na nějakém výletě; v kostele se prochází, obrací, dívá, hovoří, jakoby byl někde na výstavě; pak si v hostinci popřeje, nesfédmě se nají, napije. Přijdou ovšem, bohudíky, mnozí dobří poutníci; ti se vtroucně modlí, ti své srdce ve svátosti pokání očistí, ti se tělem Páně posilní, ti ochranu Boží, ochranu Panny Marie s nebe na sebe i na své miláčky svolávají. Tito vrátí se pak domů lepšími než přišli, klečto onino první vrátí se horšími než byli.

A tak se děje i na té naší všeobecné, veliké pouti na věčnost. Mnozí se ubírají tímto životem, okrádají Boha o povinnou čest, lásku a službu, nestarajíce se o Boha a hromadíce hřích na hřích, jakoby proto byli na světě. Kde se octnou konečně, kam se dostanou, neobrátili se včas? Tam, kde jest věčný pláč a skřipění zubův. Ó jak se liší od těchto lidí ten zbožný zástup hodných křesťanů, kteří plnice vždy a všude vůli Boží, j-ou den ze dne netoliko

starší a starší, nýbrž též světější a spravedlivější; jsou den ze dne netoliko vždy bliž a bliž hrobu, nýbrž též brány nebeské, kterou konečně vejdou tam, kde trní trojjediný Bůh a Matka naše nejdražší, blahosl. Panna Maria! Na zemi se ponížovali, a na nebi budou povýšeni. Jak si budou blahořečiti, že na své pouti pozemské nasledovali příkladu Matky Boží, kterouž tak rádi opěvují poutníci zpívající:

Maria, nejdražší Matko Páně,
studně útěchy a sladkosti,
Bohem dána světu ku ochraně,
ty jsi nebes chloubou, radostí!
Ten, před jehož tváří vše se sklání,
tebe ctí a zve tě nebes Paní,

tebe chválí rajští duchové,
tebe slavte všichni tvorové!

Přijmi mile, dívko Páně blabá,
též i naši chválu a náš vděk;
tebou naše naděje se zmahá,
tebou zkvetl světu šťastný věk.
Co nám Eva v ráji potratila,
ty's nám porodem svým navrátila,
zaplacen je velký světa dluh,
s hříšníkem je opět smířen Bůh.

Ty jsi hvězda, ježto jasně svítí
pocestným na pouti vezdejší,
skutky tvé nad vonné jarní kvítí
vydychují vůni libější.
Ty jsi růže, ježto krásně květla,
i kdy záha zardmutku tě hnětla;
čistým je zrcadlem život tvůj,
tebou sám Bůh zdobí stolec svůj!

Fr. Janovský.

Klášteří zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (7.)

Na neděli 16. po sv. Duchu.

Pokorným Bůh dává milost,
pyšným však se protiví . . .
Že mně známa mluva zvonků,
mnohý se as podívá.

Pravda však, že také zvuky
bilo srdce v zvonku lem:
na svadbě si na poslední
místo sedni za stolem.

Hospodář sám řekne tobě:
Příteli můj, sedni výš!
Pokornými vezdy budeš,
cti a slávy dojdeš spíš.

Na slavnost Narození Panny Marie.

Ó Maria, Kněžno nebes,
blahoslavený tvůj rod
veškerému světu přines
radost velkou, duše hod.

Nevím věru, jakou chválou
povznel bych tebe dost,
že ti taká uchystána
od věčnosti důstojnost.

Ó Maria, hvězdo mořská,
bouřemi nás světa vod,
až kdys nebes ve přístavě
zakotvíme žití loď,

Na neděli 17. po sv. Duchu.

Dobře jak a příjemno jest
bydleť v jednom stavení,
jednota kde, shoda vládně,
láska pak se pramení.

Stavení to církev svatá,
jeden duch i tělo jest,
jediný Pán její hlavou,
jedna víra, jeden křest.

Ty zda, synu, pro věc svatou
jediné máš smýšlení,
jež i v bouři světa toho
svého cíle nemění?

Na den Jména Panny Marie.

Blah, kdo v bouři světa toho
do stanu se ukryje,
na němž z dále drahokamem
září jméno Marie.

Hodné dítě, kteréž věnec
z květů čerstvých uvije,
by jím doma ozdobilo
obraz Panny Marie.

Vzácnější však Hospodinu
Beránkova hostie,
kterouž s knězem obětující
ke cti jména Marie.

Na neděli 18. po sv. Duchu.

Řekl Mistr přelaskavý
nemocnému: Vstaň a chď!
Hlas tak mocný kazatelův
v chrámovou se vlnil loď.

Kdy snad tebe, synu milý,
porazila hříchu saň,
volal k tobě slovem mocným:
Z poblouzení rychle vstaň!

Povstaň, synu — volá dosud —
po lepších již cestách choď!
I ten zvonek kárně zvoní:
Pouta hříchu dolů shoď!

Na neděli 19. po sv. Duchu.

Největší ples v líci, zraku
svadebčanům právě vzplál,
hostitel když v ozářený
večeřadla vkročil sál.

Však tu s přísným okem stanul
veselého u davu,
z pozvaných kde člověk seděl
svadebního bez hávu.

„Vyvrzte jej do tmy noční
rychle z brány hradební!“
Pečuj, bys měl k stolu Páně
vždycky roucho svadební.

Na den sv. Václava.

Spěchá tajně kněžic Václav,
spěchá v noční hodinu,
v chatrčích by slovem, darem
těšil zbožnou chudinu.

Skýtá pomoc truchlé vdově,
skýtá pomoc roběti,
jindy zase chléb a vino
k svatě chystá oběti.

Kéz i tebe, synu, vodi
za příkladem Václava
při všech činech bližních blaho,
zvlášť pak Boží oslava.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 37.

„Však já budu později také povinnosti náboženské plnit, až budu mít více času. I zpovídati se chci před smrtí; bez zpovědi a sv. přijímání nechci zemřít. Nyní však mám jiné starosti — až později.“

edy až později? Ovšem, myslím to opravdu. Ó jak sama sebe klameš nebezpečným odkládáním věci nejdůležitějších! Pravíš: »Později« chci pokání činiti, a zapomináš při tom, že jediná minuta to tvé »pozdějí« v »pozdě« proměnit může.

Ó jak mnozí již podobně jako ty říkali »zítra,« »pozdějí,« ale přepočteli se, smrt je překvapila, a po smrti soud a po soudu věčnost. Jaká? Bůh to ví! Zajiště taková, jaké si byli zasloužili. Jak mnohý zameškal sv. zpověď, pokud ještě zpovídati se »mohl«; přišla nemoc, ztratil

řeč nebo smysly, a zpovídati se již »nemohl« i při nejlepší vůli.

Chceš se zpovídati před smrtí, praviš; kdo pak ale ti dal jistotu, že smrt na zpověď počká? Což není možná, že smrt tě dříve uchvátí, nežli se vyzpovídáš? Ovšem namítneš mi: »Bůh jest milosrdný.« Ano, jest milosrdný, a to jest také naší největší útěchou; milosrdný jest Pán, proto nabízí tobě dnes již odpuštění hříchů, kterého nezaslужuješ. Ale pomni, že tentýž pravdomluvný Bůh, jenž kajícím hříšníkům odpuštění přislíbil, o »zítra« a »pozdějí« prazádné zminky neučinil. Naopak on varuje nás, abychom s pokáním neodkládali, nýbrž hned u vědomí hříchů svých se ho chopili. Neboť jaký pak jiný účel měla slova Kristova: »Bděte, neboť nevíte hodiny, kdy Pán přijde.« (Mat 24.) A zase: »Buďte hotoví, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kterou nevíte.« A

jinde: »A Pán přijde v den, kdy služebník jej nečeká, a v hodinu, kterou neví, a služebníka nevěrného zavrhně... A potom bude pláč a skřípění zubů.« Nuže, co říkáš k těmto výrokům Spasitelovým? Jistoty nemáš, jedině bys mohl říci: »Snad« se mně to podaří. Avšak lehkomyslně jest na slůvko »snad« celou věčnost vsaditi.

Kdybych ti tak radil: »Prodej vše, co máš, a všechny stržené peníze vsaď do loterie na jedno číslo, »snad« právě toto vyjde a budeš velkým boháčem.« Co bys mi řekl? »Byl jsem blázen, abych jistě dal za nejisté; což pak kdyby nevyšlo, jsem učiněným žebrákem.« Ejhle, pozemský statek nechceš vydati v šanc, ale spásu duše své, věčnost celou sázíš na slůvko »snad«, na nejisto? Není to nerozumné?

Jistý mladík zanedbával povinnosti křesťanské již po delší dobu. Viru sice ještě měl, a kdykoli cítil výčitky svědomí, těšil sama sebe: »Vždyť se nevzpírám, chci se zpovídati, až jen budu mít poněkud volno. Ó chraň Báh, bez zpovědi nechci zemřít!« Náhle však těžce onemocněl. Matka mluví k němu o věčnosti, o smíření se s Bohem; syn ještě otálí, odkládá na zítra. Nemoc se horší; konečně se odhodlal ku zpovědi; i běží posel pro kněze, kněz však právě dlel u jiného nemocného, ve vzdálené vesnici; nežli přišel, bylo pozdě. Prudké křeče učinily životu mladíkovu konec; zemřel v zoufalství.

Konečně nemusíme o příklady choditi daleko. Což nevidíme a neslyšíme denně: »Ten či onen zemřel náhle?« Kdyby ti tak někdo s jistotou říci mohl: »Dnes k večeru, až půjdeš spát, rani tě mrtvice,« zdali bys také řekl: »Zpovídati se budu až zítra?« Zajisté nikoli! Nevíme dne ani

hodiny, pročež co učiniti chceš »zítra,« »později,« učiň raději hned.

Jistý chudý učeň byl nedávno u prvního sv. přijímání, a tu učinil slib: »Buduli tak nešťasten, že se dopustím těžkého hříchu, chci téhož ještě dne se zpovídati, a dříve nepůjdu spát, až zpověď vykonám.« Nestěští toto jej skutečně stihlo. Byla právě sobota a počasí osklivé; ku knězi měl daleko. Ovšem myslil sobě zpočátku: »Vždyť pro den nebude zle, zítra jest neděle, budu se moci vyzpovídati,« ale vzpomínka na první sv. přijímání a učiněný při tom slib byla přece mocnější. Vzpomínáš si ještě, jak jsi byl tehdy šťasten? A co jsi ve šťastné oné chvíli slíbil? Jdi a vyplň slib svůj! Učeň ještě se rozmýšlí, tu však padl zrak jeho na obraz Panny Marie, i vrhne se na kolena a modlí se vroucně Zdrávas Maria. Modlitba ošvěcuje rozum a posiluje slabou vůli; učeň vstal a vydal se hned na cestu ku knězi. Teprve pozdě vrátil se domů upokojen a rozradostněn. V neděli nechávala jej matka obyčejně trochu déle spát, když však se jí již tuze pozdě zdálo, šla a volala; po nějaké chvíli volá zase — nikdo se neozývá. I jde k lůžku a budí ospalce, avšak — ó hrůza! — hoch byl v posteli mrtev! Ó šťastný hochu, že's poslechl hlasu Maticíky své Marie Panny a sv. anděla, a vyplnil svědomitě slib učiněný! Jak hrozná by pro tebe bylo umřítí ve hříchu smrtelném!

Neodkládej ani ty, milý příteli, plň věrně povinnosti křesťanské, neboť zanedbášli je, nedají se nahraditi; jsili sobě vědom hříchu smrtelného, nečekej na nemoc, nečekej na smrt, nýbrž hned slož břímě ve zpovědnici, a spokojeně poplyne život tvůj, až Pán zavolá; pak bez přílišné bázně budeš se moci postaviti před soud jeho.

(Příště dále.)

Posvátné roucho Kristovo v Trevíru.

Načátkem měsíce září vystaveno bude na několik dní v biskupském chrámě trevírském v Německu posvátné roucho Kristovo, ona totiž sukně, již Spasitel náš nosil a o níž svatý evangelista Jan praví, že »nebyla sešitá, nýbrž všecka od shora až dolů setkaná« (19, 23), totéž roucho, o něž zoldnéři pod křížem metalí los, komu by připadnouti mělo. Prastaré podání praví, že císařovna Helena posvátnou tuto reliquií biskupskému chrámu v Trevíru darovala, kdež až posud u veliké účte se chová. Od XVI. století stalo se zvykem roucho toto veřejně k uctění vystavovati, což obyčejně biskup trevírský za obzvláštních jen okolností nařizoval. V době francouzské revoluce, když i v Německu nepokoje začínaly, odneseno sv. roucho do Augsburku (r. 1794.), odkud však ve století našem (r. 1810.) zase na původní místo své do domu trevírského vráceno jest. Posledně vystaveno bylo veřejně biskupem Arnoldem r. 1844. od 18. srpna až do 6. října, v kteréžto době více než milion poutníků do Trevíru k uctění posvátného roucha Kristova připutovalo.

Když r. 1887. odbyván byl obecný sjezd katolíků německých v Trevíru, tu projeveno i vřelé přání, aby posvátná památka na pozemský pobyt Spasitele našeho opět veřejně vystavena byla lidu katolickému na potěchu a posilu. Biskup trevírský, Dr. Baum, odpověděl tehdy, když přání toto mu přednesli: »Budoucnost neleží v ruce lidské; až posud určil vždycky Bůh sám dobu, kdy roucho posvátné vystaveno býti má.« Tím chtěl říci, že, poněvadž účelem výstavy takové nic jiného nemá býti nežli úcta Boží a spása lidí, že Bůh sám určí si čas, kdy taková pocta mu příjemnou bude.

Dne 1. června t. r. konečně vydal tentýž biskup pastýřský list, v němž výstavu onu ohlašuje a vysvětluje, 1. proč vůbec se tak děje, 2. proč právě nyní, 3. jaké ovoce slavnost přinese, a 4. co dlužno věřiti ohledně pravosti posvátného roucha.

Co se týče prvního oddílu, praví biskup v pastýřském listě svém: Od nejstarších dob jest zvykem v církvi Páně uctívati posvátné ostatky svatých. Pozůstatky těl jejich a předměty, jichž v životě užívali, cenili křesťané výše nad zlato a drahokamy. Vždyť již sama přirozenost lidská to s sebou nese, že člověk oněch věcí, které milým a drahým osobám náležely, si na výsost váží a v památce chová. Bůh však sám osvědčil, že mu taková pocta svatých reliquií příjemna jest, neboť oslavil je četnými a velikými divy a zázraky. Skutkové apoštolští vypravují nám, kterak křesťané církve prvotní pánské a potnice Pavlovy na nemocné vzkládali, čímž tito zdraví nabývali, ba i zlí duchové následkem toho z nemocných vycházeli. Církev Kristova, »jež jest sloupem pravdy,« vždy schvalovala úctu posvátných ostatkův, a obecný sněm církevní v Tridentu veřejně prohlásil, že úcta taková věřícím dovolena jest a prospěšna.

Jestliže však dovoleno a užitečno jest ostatky svatých uctívati, protože byly nástrojem Ducha sv. a že skrze ně svatí s pomocí Kristovou koruny věčné slávy dosáhli, větší ještě úcta zajisté náleží předmětům posvátným, jež kdysi Spasiteli samému náležely a dotknutím svatého těla jeho posvěceny jsou. Jesle, v nichž Syn Boží stav se člověkem ležel, plénky, v něž jej byla panenská Matka zavinula, roucha, kteráž byl za života nosil, sloup, u něhož byl bičován a který

přesvatou krví jeho poltřísněn byl, koruna trnová, která svatou jeho hlavu zranila, hřeby, kterými na kříži přibit byl, posléze kříž sam, na němž za nás ducha svého vypustil: všechny tyto památky po Spasiteli našem byly u křesťanů povždy u veliké úctě a vážnosti.

Dobře p.še o tom Jonáš, biskup orleanský, v IX. století: »Nikoli kříži klaníme se, nýbrž Pánu našemu Ježíši Kristu, jenž smrtí svou na kříži zničil vládu smrti... Libámeli kříž, neděje se tak k vůli dřevu, nýbrž z lásky k Tomu, jenž nám zase získal to, co jsme stromem v ráji byli ztratili. Všecka pocta, již kříži prokazujeme, pochází z lásky a úcty k Tomu, jenž na kříži za nás pněl.»

Ovšem zanechal nám Pán v lásce své ještě větší posvátnosti, nežli jsou ostatky svatých a i samo roucho jeho: především sv. svátosti jako zdroje hojných milostí, sama sebe v nejsv. Svátosti oltářní, avšak poněvadž den co den zázraky tyto moci jeho a lásky ztíme, potřebujeme čas od času zvláštního povzbuzení, kterého se nám dostává svátky svatých a jejich posvátnými ostatky; takovým povzbuzením má nám býti i pohled na svaté roucho Spasitelovo.

Které pak srdce křesťanské by hostejným zůstalo při pohledu na svatý ostatk, který tak dojemně a důrazně nás upomíná na život a utrpení Spasitelovo! Toto svaté roucho nosil Syn Boží, když putoval městy a dědinami palestýnskými; roucho toto pilo pot jeho, pilo i svatou jeho krev. Z roucha tohoto šla podivuhodná síla a moc, tak že žena krvotokem po tolik let trpící, dotknuvši se jen lemu roucha tohoto, okamžitě uzdravena jest.

V dile druhém vysvětluje nejd. p. biskup, proč právě nyní svaté roucho vystaveno býti má, a praví, že často již projeveno mu bylo přání věřících o tom, ba že on sám hned, jakmile nastoupil na stolec biskupský, toužil po takové slavnosti, že však okolnosti posud nebyly příznivy. Nyní však, kdy s Boží pomocí klidnější pro církev nastaly časy, nechce déle odpirati touze věřících a zadržovati lidu požehnání, které zajisté ze slavnosti té plynouti bude; proto ustanovuje měsíc září ku pouti do Treviru k uctění posvátné sukně Kristovy, veřejně vystavené.

Účelem výstavy této nemá býti však nic jiného, nežli aby oživila se víra, rozplamenila se láska ku Spasiteli, aby upevnil se křesťanský život, aby ubývalo hříchův a rozhojnily se ctnosti. K tomu napomíná nás posvátné roucho, neboť vypravuje nám, že Syn Boží sestoupil s nebe k nám, že člověkem se stal z lásky k nám, že z milosrdenství podstoupil za nás nejhroznější muka i přehorkou smrt, aby od věčné smrti nás vysvobodil. Protož má býti slavnost svatého roucha skakností víry, vděčné lásky, má býti voláním »Sursum corda — Vzhůru srdce!« — srdce i mysl k Bohu na nebesích! Aby pak hojnost požehnání s hůry ku slavnosti vyprosil, nařizuje nejd. p. biskup: »Po tři poslední dny před začátkem výstavy nechať odbývá se všude pobožnost před nejsv. Svátostí oltářní, poslední pak den jest dnem přísného postu a újmy, v celé diecési.«

V dile čtvrtém odpovídá nejd. p. biskup na otázku: »Co dlužno věřiti ohledně pravosti posvátného roucha v Treviru?« a praví: »Abych všem dotazům vyhověl a pochybnosti rozptýlil, nařídil jsem znova přísné zkoumání naší svaté reliquie, z něhož vychází na jevo, že nic uvedeno býti nemůže, co by prastarému podání církve trevirské o pravosti našeho skvostu na odpor bylo. Předehůzce můj na stolci tomto, biskup Arnold, prohlásil v dómě přede vším lidem, ba i věrojatná svědectví to dokazují, že Bůh sám skrze mnohé zázraky, obzvláště podivuhodná

uzdravení mnohých nemocných, svaté roucho uctívajících, na jevo dal, kterak počta tato jemu libá a příjemná jest. Protož s dobrým svědomím a úplnou jistotou mohu vás, milí diecéšané, k pouti do Treviru zváti, abyste zde pravé, nesešité roucho Páně uzřeli, uctili, a tak hojnosti Božích darův účastnými byli.«

Velikolepá to bude zajisté slavnost, kterou zbožní katolíci němečti slaviti budou. Přejme jim jí ze srdce a radujme se s nimi, neboť po mnoho let bylo jim trpěti a strádati pro svatou víru svou; Bůh sám silil je a těšil, tak že vytvářeli, až konečně i nepřátelé od boje ustáti musili a klidnější dnové pronásledovaným nastali. Nechat radují se a děkují Bohu při pohledu na tak vzácný ostatek, nechat čerpají z něho novou sílu k boji za Boha a svatou víru svou! *Boh. Hendl.*

Obšírnější zpráva

o mešním spolku k uctění nejbhahosl. a neposkvrněné Panny a Matky Boží Marie v Ingolstadtě zřízeném.

čísle 6. letošního roku upozor-
nila »Škola B. S. P.« své čte-
náře několika řádky na »Mešní
jednotu Ingolstadtskou.« Po-
něvadž pak jednota tato nejen pro svůj
podivuhodný vznik a vysoké stáří své přes
100 let čítající, ale i pro veliké duchovní
výhody a výsady, jež údům svým po-
skytuje, jest spolkem pro křesťany kato-
lické nad jiné prospěšným a blahodárným,
doufám, že se čtenářům »Školy B. S. P.«
zavděčím, podámli jim obšírnější vypsání
tétož spolku. Ano, jsem již napřed pře-
svědčen, že ne jeden zbožný čtenář a čte-
nářka o své spasení pečující zatouží po
přečtení těchto řádků zabezpečiti i sobě
těch velikých milostí pro život, pro po-
slední hodinu smrti a snad pro utrpení
své v očistci.

Poslyšte tedy především několik slov.

I. O vzniku mešního spolku v Ingolstadtě.

Staré přísloví, že »Největší věci z ma-
ličkých počátků povstávají,« osvědčilo se
pravdivým i na tomto, nyní tak úžasné
vzrostlém spolku.

Bylo to za neblahých dob tak zvané
»Reformace,« kdy Martin Luther, tento
věrolomný mnich a kněz odpadlík, se

svými rovněž od církve katolické od-
padlými soudruhy nevýslovné zhouby a
zkázy na vinici Páně naplodil. I zdálo se,
že v říši německé již všecko vymyká se
z kolejí svých a všecken řád se v trosky
rozpadá; neboť hrozná porušenost a
zkáza mravů dobře byla připravila půdu
všeobecnému rozrušení a porušení víry.

Tu zdá se, že — vedle jiných hrází,
jež prozřetelnost božská té zhoubné po-
topě mravní byla postavila — i nepo-
skvrněná Panna a Královna nebes, vždy
bděla »pomocnice křesťanů,« přispěti
chtěla k zamezení dalšího odpadávání
od víry; avšak k účelu tomu vyvolila si
nástroj, kterýž dle lidského soudu nej-
méně k dílu tomu schopným býti se
zdál, aby se s prospěchem opřel vzná-
hající se zkáze mravní a z toho po-
cházející netečnosti u víře. Ale i tu platí
slovo apoštola Páně: »Co jest u světa
bláznivé, vyvolil Bůh, aby zahanbil
moudré, a co jest u světa mdlé, vyvolil
Bůh, aby zahanbil silné.« (I. Kor. 1, 26.)

Nástrojem tím v očích lidských opo-
vrženým byl jistý chudý bratr řeholní
v klášteře sv. Františka v Ingolstadtě.
Jan Nas jest jméno tohoto frateru (ne-
kněze), k němuž se první počátkové

mešního spolku táhnou. R. 1552. vstoupil Nas do řehole jako krejčovský učeník, ale i jako takový pozoroval s největší bolestí, jak děsně pekelný koukol role Boží hubí a jak úžasné se na něm jedovatě bejlí kacířstva rozšiřuje a vzmáhá. Ó jak z toho srdce rád by byl přispěl ku pomoci nesčíslným duším nešťastným, jež svedeny byvše hludy kacířů střemhlav padaly do záhuby věčné! Ale kterak by mohl on, jenž toliko jehlou a nití pracuje, přemýšletí, ku pomoci přispěti u věci této!?

Jsa cítelem Marie Panny nad míru horlivým pojal najednou, bezpochyby ze zvláštního vnutnutí Matky Boží, odvážlivý úmysl vzdělati se vlastní pílí na kněze, aby tak pro česť a chválu Boha a neposkrvněné Matky jeho více podniknouti a konati mohl než nyní.

Ale kterak provéstí úmysl tento, když stav a povolání jeho po celý den k jiné práci jej poutaly? Avšak i v tom uměl si poraditi.

V ingolstadtském klášteře otců františkánů nacházel se v chodbě, jež vedla k celám bratrů řeholních, zcela prostý a neumělý obraz Matky Boží, před nímž z nařízení papežského po celou noc musilo hořet světlo. Co učinil zbožný frater? Kdežto po celý den se oháněl v dílně své jehlou a nůžkami, přicházel v noci, když všickni ostatní bratři řeholní byli usnuli, s knihou v ruce k oné lampičce na chodbě a zde studoval. Dosáhl tím dvojího cíle. Předně nalezl zde, byl i nuzné jen světlo, jež by mu jinak klášter velmi chudobný poskytnouti nemohl, a za druhé měl tu před očima milovanou Matku Boží se Synáčkem jejím v náručí, a každý zbožný pohled na ni nadchnul jej vždy novou horlivostí pro svatou věc jeho. Takovým způsobem popráv tělu jen nejnnutnějšího odpočinku, pohlížel každé noci, buďto stoje nebo kleče, s důvěrou k Marii Panně, této »Stolici moudrosti,« aby dosáhl, čeho mu k vytknutému cíli třeba

bylo, totiž moudrostí duchu snaživému a síly srdci slabému.

Tato snaha, v níž zbožný bratr s horlivostí neúpornou a vroucností neumdlévající pokračoval, byla konečně korunována kýženým výsledkem, když roku 1557. bývalý frater krejčí posvěcen byl na kněze. Od té chvíle vystupoval v boji za pravdu katolickou netoliko jako horlivý, duchaplný a výmluvný kazatel, ale i jako věhlasný spisovatel četných knih, jimiž vítězně potíral tehdejší kacíře, a mnohé již svedené duše vytrhl z temnosti zhoubných bludů. Za to jmenován jest od arcivévody Ferdinanda rakouského »dvorním« a brzy na to od papeže Pia V. »apoštolským« kazatelem a generálním komisařem řádu františkánského pro celé Německo. Veliké jeho zásluhy, jichž si o řád svůj a celou katolickou církev dobyl, odměnil též papež Řehoř XIII. r. 1580. tím, že jej jmenoval světicím biskupem v Brixenu, kdež také r. 1590. zemřel a v Innomostí ve chrámu františkánském pochován jest.

Avšak obraz Marie Panny, před nímž se zvěčnělý horlivel pro česť Matky Boží tolik modlíval, že mu mocnou svou přímlovou u božského Syna nevýslovných milostí vyprosila, nezůstal zapomenut, nýbrž stal se od toho času předmětem úcty všeobecné, tak že požehnání finoucí se z tohoto zřídla, jež dříve jedinou jen duši svlažovalo, stalo se nyní velikým proudem, z něhož nesčíslní zástupové věřících sobě i jiným čerpali posilu na příkré stezce k životu věčnému. Zmíněná socha Matky Boží učiněna jest totiž titulárním obrazem mešního spolku ingolstadtského.

Z počátku totiž sjednotili se toliko řeholní bratři téhož kláštera v tom, že na poděkování za milosti na přímlovu Rodičky Boží obdržených konali před obrazem pravidelně mše svaté a počesť neposkrvněné Matky Boží a za živé i

mrtvé své bratry. Když pak roku 1754. socha ta do nového klášterního chrámu jest přenesena a zde na zvláště zřízeném oltáři k veřejné účtě vystavena, shromáždily se tu četné osoby všech stavů a povolání a přistoupily ke zbožné jednotě řeholníkův ingolstadtských za tím účelem, aby pod záštitou a pomocí panenské Matky Boží, pro spásu svou a svých soudruhů živých i mrtvých těmi nejvydatnějšími prostředky působiti mohly. Mešní tato jednota šířila se velmi rychle a čítala brzy veliké množství členů všech stavů, uchovala se i přes všechny náboženské bouře a zmatky, a vzrůstá se zvláště v době nynější tak úžasnou měrou, že čítá letos již 500.000 členů ze všech zemí a počet spolkových mší na jeden den obnáší 1370, důkaz to, jak mnozí ještě věřící znají oceniti blahodárny účel spolku, kterýž jest: živým spoluúdem vyprosovatí šťastného vykročení z tohoto světa, zemřelým pak brzkého vykoupení z očištcových muk. Co také může býti pro nás smrtelníky v posledním boji, v němž se o celou naši věčnost jedná, žádoucnějšího a po-

lěšitelnějšího nad pomýšlení: v tomto přehorkém okamžení přispívá mi veliký zástup věřících, kteří se snaží za mne na váhu spravedlnosti Boží položití nemírnou cenu vykoupení našeho, totiž přesvatou krev našeho Prostředníka u Otce, Ježíše Krista, by zmenšena byla vina má!

Ale mimo to jest zajisté přebohatým pramenem milosti a požehnání tento veliký počet mší sv., jichž každý člen spolku mešního denně po celý rok a pak ještě i po své smrti účasten se stává!

A které jsou ty úmysly, na jaké se tyto mše sv. slouží?

a) ke cti neposkvrněné Rodičky Boží Panny Marie;

b) za dosažení sobě šťastné hodiny smrti a zvláštní ochrany Marie Panny v největší této nouzi člověka;

c) zvláště za onoho člena jednoty, který nejdříve, snad téhož dne zemře, jakož i za toho, který nejposledněji zemřel;

d) spolu pak za všechny živé a ony zesnulé spoluúdy, kteří snad ještě v očištcí trpí.

(Příště dále.)

Slavnost sv. Aloisia v Římě.

L zvěstujte ve vlastech svých, že v Římě dosud nevymizela pravá nadšenost katolická, že, ač mnoho jest zvrhlých a protivníků sv. víry, přece daleko větší množství jest, a sice stkvělý výkvět mládeže a věřících všech stavů, kteří pevně lnou k sv. náboženství. Tak vybízel důstojný kazatel v sobotu po svátku sv. Aloisia přítomné alumny z cizích krajin. A skutečně slavnosti andělského panice byly slov těch důkazem nejlepší. Chrám sv. Ignáce, jeden z největších po basilikách patriarchálních v Římě, byl stále v tyto dny četně navštěvován a při

kázáních a bohoslužbách plný. Divadlo víry a pobožnosti, které ty dny skýtal Řím katolický, bylo vznesené a dojemné. Před oltářem sv. Aloisia klečelo stále množství jeho ctitelů, prosících o přimluvu a zastání; mezi věřícími nescházeli ani členové vysoké slechty, dívky, jinoši i starci stejný dávali příklad vroucí zbožnosti a hluboké víry.

Týden před svátkem již počaly dnové přípravy, duchovní cvičení; znameniti kazatelové z Tovaryšstva Ježíšova dovedli jako vždycky pohnouti srdce všech přítomných, a těch tu bylo velmi mnoho, ano jednou unešení slovy jednoho kazatele

počali ve chrámu tleskati; živá povaha italská i na místě posvátném nezdrží se projevů svého přesvědčení. Kázání byla třikrát denně. Mezi tím ozdobován byl prostranný chrám, sloupy pokrývány červeným plátnem se zlatými portami, vše vkusně bylo zakryto, jen umělecké mramorové okrasy krásné vystupovaly z červené půdy, k tomu pojily se výtečné malby na stropě ze XVII. stol., na poškozené kupoli třpytily se zlaté hvězdy na modré půdě. A k tomu ještě řada lustrů táhnoucích se podél celé lodi a před hlavním oltářem v trojí oblouk seřazených. Oltář sv. Aloisia jest v pravém křidle příční lodi i tu oblouky lustrů, jakož i na protější straně, u oltáře sv. Jana Berchmanse. Nahoře na římsách kolem dokola bělaly se řady svíček ve skupinách — kdož by je spočítal! Přibližně prý jich bylo kolem 2500.

Den slavnosti se blížil. V sobotu večer J. Em. kardinál vikář Parocchi slavil nešpory. Chrám byl pln lidu a pohled ode dveří na osvětlení prostory chrámové byl překvapující. A oltář andělského našeho oslavence zářil ještě více. Uprostřed oblouků zmíněných již lustrů světlo kolem rozlévajících jaksi slavněji a mileji než jindy vynikal veliký vypouklý obraz svatého Aloisia, pod nímž na oltáři zářily svíce na uměleckých zlatých svicích i kolem vystaveného sv. ostatku v reliquiáři. Na oltáři byly květiny uměle seřazené a po stranách dvě vysoké pyramidy z růží. Jen komu se podařilo dostat se na blízko k zábradlí, mohl spatřiti rakev andělského panice z modrého kamene (lapis lazuli), dnes bez obyčejně ji zakrývající a od prachu chránící skleněné desky. Zbožní čtitelové dávali si na rakvi této dotýkati růžence a obrázky, v čemž jim posloužili ochotní členové »Kroužku neposkvrněného Početí.« Na straně epistolní byla za rámcem podobizna s podpisem malého arcivévodkyně Alžběty, vnučky Jeho Veličenstva, a na straně evangelní podobizna s podpisem

malého krále španělského, kteří takto jaksi stáli v čele všech dítek, které v oprávněné důvěře v mocnou přímluvu sv. Aloisia podpisy svými se mu v ochranu poroučely a jejichž podpisy ve velké knihy (z každé diecése jedna) svázané, později, když došly poštou, tvořily ozdobu u oltáře nebeského ochránce svatě čistoty. Mezi nimi viděli jsme i knihy z arcidiecése pražské a diecése královéhradecké. Nahoře v přiléhající části bývalého kláštera, dosud ponechané OO. Tov. Ježíšova, kapličky sv. Aloisia, sv. Jana Berchmanse byly též velmi skvostně připraveny a ozdobeny, ale návštěvníků po čas slavných nešpor bylo málo, byliti všichni upoutáni hudbou a zpěvem zaznívajícím ze dvou chórův od velikého množství zpěvákův (asi 300). Skladby byly překrásné, zvláště prvního zalmu »Rekl Pán Pánu mému« a čtvrtého »Chvalte, služebníci, Pána,« při kterém hlasy malých zvěváků z třetího chóru u oltáře sv. Aloisia se nalézajících misily se ve sbor druhých dvou chórů. Zpěv řídil znamenitý Mustaffa, od sv. Otce do říma k zavedení některých oprav ve zpěvu povoláný. Časem, když přestal na chvíli zpěv, zdálo se, jakoby z dalky se ozývaly lidské hlasy, ale byl to jen zvuk znamenitých varhan, kterými před třemi roky chrám sv. Ignáce byl obohacen.

Čím více se stmívalo, tím větší dojem působilo osvětlení kostela, skoro jako v pohádce, a přece byla to pravda skutečná. Ale již bylo osm hodin, nešpory počínají o šesté (dříve pro velké horko nemožno), nutno pomýšleti na návrat! Vystoupili jsme ven, a náměstí plno lidu dívajícího se na osvětlení kostelního průčelí. Na okně zářilo mezi světelnými oblouky dvojité W. a pod nim S. L. ano evviva San Luigi, vše to jest k oslavě sv. Aloisia! Četné řetězy různé zbarvených lampiónů, modrých a červených lampiček, jinde bílých, zvyšovaly krásný dojem ještě více, tak že skoro neradi

jsme se loučili od kostela a spěchali domů v naději, že zítra, totiž v neděli, dostane se nám radosti té zase. Na cestě bylo několik domů osvětleno na počtu sv. Aloisia, který slouže morem stíženým nakazil se, a tak láska k bližnímu otevřela mu cestu k Láscé v nebi bytující.

Přiblížil se svátek — neděle! V kostele sv. Ignáce přistoupilo toho dopoledne více než 13.000 lidí k sv. přijímání, a tak spojili se s Králem nebes a země, kterého sv. Alois stále vidí v blažené vlasti, jeho miluje a k němuž všechny ctitele své mocnou svou přímluvou přivádí. A kdo vypočítá, kolik věřících toho dne v jiných kostelích oblažil Spasitel náš svou převážnou návštěvou! Ve čtvrtek před tím přistoupilo kolem 300 dítek po duchovní přípravě poprvé k sv. přijímání u sv. Petra na Vatikáně při mši svaté, kterou obětoval J. Em. kardinál vikář u oltáře sv. Stolicce (cattedra) sv. Petra. Ano, jest pravda, že mnozí tupí a opovrhují sv. náboženstvím, ale mnohem více jest těch, kteří k němu lnou a je ctí, pravda jest, že mnozí svedeni zlým příkladem a otráveni špatnými a lživými naukami v porobě hříchů hynou, ale více, a to pravý květ, který vypučel na půdě krvi sv. mučeničků zrozené, k víře svaté lne a tím vřejeji ve spolek a jednotu se spojují, čím více proti nim nájezdy nepřátel se množí pod korouhvi sv. kříže, kterou třímá sv. Otec, náměstek Pána Ježíše. A jak slavil sv. Otec tento den?

V tu dobu asi, kdy počala slavná pontifikální mše sv. u sv. Ignáce, kterou obětoval J. Em. kardinál vikář, sv. Otec po mši sv. ve vatikánské kapli před vystavenou nejsv. Svátostí poslouchal u přítomnosti posvátné kongregace sv. obřadů a četných poustníků dekrety, v nichž oznamuje se o heroických ctnostech a tudíž že se může počítati jednání o blahověčení ctihodných sluhů Božích: Františka Ant. Fasani a Nuntia Sulprizia. Poslední na-

rodil se v Pesculu, diecése penninské, r. 1817., a jeho život, ač během krátkých 19 let a bez zvláštního světla u lidí dokonáný, byl bohat zásluhami a jako balsám nesmíšený před Bohem. Mladický sirotek, řemeslník, byl od děda svého trápen, soudruhy suzen, nemocemi těžce navštěvován; ale nové a tužší návaly nemocí, denně se množící, rozdmýchovaly v jeho srdci vroucnější plamen lásky, který živen byl modlitbami k Bohu, Panně Marii, kterou sladce Matkou nazýval, k sv. Aloisiovi, jehož život s láskou a dychtivostí čítával a čistotu a pokoru ducha jeho s úspěchem v sobě nápodoboval tak znamenitě, že snad za nedlouhou dobu i ctihodného Nuntia za svatého budeme ctiti. Ejhle, jak mocně působí příklad a přímluva sv. Aloisia, kolik ctitelů svých ochránil od záhuby a do nebeské vlasti přivedl, ano i ke koruně ctihodných, blahoslavených a svatých, k nimž s důvěrou se utíkáme! Tak určil sv. Otec tento den k prohlášení dekretu tohoto o nadobyčejných ctnostech vroucího ctitele sv. Aloisia, ctih. Nuntia, chtěje nás víc a více povzbuditi k horlivému následování ctností andělského panice, zvláště jeho čistoty a pokory. Při mši sv. u sv. Ignáce bylo zpěváků na 500. Odpoledne slavnostní nešpory měl arcibiskup trapezuntský, Msgr. Stonor, jehož nákladem a dílem zbudována bude v Lateráně kaple sv. Jana Nepom. Následující dny byla pontifikální mše sv., odpoledne slavnostní kázání některého preláta neb arcibiskupa, pak požehnání s nejsv. Svátostí od některého v Římě meškajícího kardinála, ve čtvrtek (25. června) od J. Em. kardinála Dunajewského; při bohoslužbách střídaly se po řadě kolleje v Římě založené. V neděli na to slavnost slavně ukončila. Sv. Otec dovolil po celý týden sloužiti mši sv. k sv. Aloisiovi ve chrámu sv. Ignáce, vyjímaje pouze svátek sv. Jana Křtitele. V neděli tedy slavnou pontifikální

mši sv. měl státní sekretář J. Em. kardinál Rampolla, který přinesl s sebou dar sv. Otci, zlatý kalich ve slohu byzantském, tyrkisy ozdobený, který vystaven byl na výstavě vatikánské (dar diecése Huesca). Odpol. po tolika znamenitých kazatelích oslavil sv. Aloisia svými výmluvnými ústy J. Em. kardinál Parocchi, jehož řeči jsou chvalně známy; líčil blaženost svatých a zvláště sv. Aloisia v nebi, dle učení sv. víry naší. Jak povznášející to pohled pohlížeti na kardinála, v nachový oděv oděného, na kazatelně oslavujícího andělského pokorného panice! Každý s pozorností naslouchal slovům vznešeného kazatele, po jehož řeči vystavena byla nejsv. Svátost na hlavním oltáři uprostřed množství svéc ladně sestavených; vše obrátilo se nyní tam, kde trůnil Pán nebeský. Ze zakristie vyšel průvod nejdříve bíle oděných chlapečků s voskovicemi v rukou, pak bratrstvo jinochův a mužů Neposkvrněného Početí s bělomodrým odznakem na prsou, za nimi po dvou chovanci skoro všech řádův a kollejí římských, pak přísluhující kollejí lombardská sv. Karla a česká. Svaté požehnání uděloval děkan posv. sboru kardinálského J. Em. Monaco la Valetta. Před požehnáním zapěl „Te Deum,“ a kdož popíše onu nadšenost a vzrušení každého, když z hrdel všech přítomných věřících zazníval tento velebný zpěv díků, při

němž zdálo se, že uvolnila se pouta k zemi nás táhnoucí, vždyť hlasy naše misily se s hlasy sv. andělův a svatých, kořících se témuž Bohu, jenž na nás s oltáře, pod svátostnou rouškou skutečně přítomen jsa, hleděl. Po velebném chvalo zpěvu Ambrosiánském zazpíval kněz „Tantum ergo“ a J. Em. udělil trojím křížem monstrancí učiněným nad přítomnými svaté požehnání. Při návratu průvodu lépe mohli jsme pozorovati nevinné tváře chlapečkův a všech těch, kteří s radostí přijali úkol v průvodu přičinit k oslavě sv. Aloisia.

Dlouho trvalo, než vyprázdnil se chrám, za to náměstí bylo plno diváků, na osvětlení průčelí nyní ve způsobě sloupův a průčelí uspořádaném hledících.

Tak skončily se slavnosti sv. Aloisia, jenž v těchto dnech dvojím zázračným uzdravením, jak sděleno bylo, v Luce a Trevisu ctitelkyň svých ukázal, jak mocnou jest jeho přimluva u Boha. Ale v záti ještě budou opětovány slavnosti, až sem zavítají mladiství poutníci francouzští a snad i jiní, a s nimi spojena bude i slavnost posvěcení základního kamene kostela sv. Jáchyma, který má býti vystaven a hotov na oslavu jubilea biskupského sv. Otce Lva XIII. r. 1893. Bože, Ty Lva Třináctého zehnej a nám zachovej!

Zprávy z misí katolických.

Čína. Apostolské vikářství Pečeli. P. Becker, tov. J., představený této misie, podává následující statistickou zprávu, která jest výmluvným obrazem dobrého prospěchu sv. víry. Křesť. obcí jest 525. Kostelů a kaplí 433. Pokřtěných 37.921. Katechumenů 2867. Křtů dítek narozených z rodičů křesťanských 1453. Křtů dítek z rodičů pohanských 11.160. Posledního roku bylo 646 biřmováno,

211 sňatků požehnáno. U sv. přijímání bylo 95.783. Ve 221 školách bylo 2730 dítek vyučováno. — Modlete se, aby království Boží na zemi víc a více se šířilo a upevnilo!

Přední Indie. Biskupství Nagpore. Před několika lety povstal v Paříži spolek apoštolátu modlitby pod ochranou neposkvrněné Panny Marie. Účelem jeho jest modlití se za obrácení pohanských žen.

Spolek tento jest sv. Otcem schválen a odpustky obdařen, 16 kardinály a 180 biskupy schválen a zehnan. Hlavní část spolku tohoto lidumilného tvoří oddělení »katechistek misijních« pod ochranou neposkrvněného početi se sídlem v Paříži. Dne 12. září 1889 sedly poprvé čtyry paní této kongregace v Marseillu na loď, aby se odebraly na určené místo do Nagpore v Přední Indii. O působení jejich podává P. Tissot, představený misionářů v Ancey, následující zprávu. Prvním místem horlivé činnosti těchto paní byl chudobinec v Nagpore. Než nespokojily se jen ošetřováním lidské bídy i malomocných, ale hlavní účel svůj nespouštěly se zřetele, totiž ujmouti se pohanských žen. K tomu cíli povolaly ještě tři jiné paní z též kongregace, které minulého roku z Paříže odejely. Těžko jest jim zvyknouti si na podnebí, na mravy a na řeč v Nagpore panující. Ohledně založení ústavu pro hlavní účel svůj dorozuměly se již s biskupem nagporským. Jedná se totiž o útulnu pro pohanské vdovy. Poměry těchto ubohých vdov jsou hrozná a čtenářům zpráv již s dostatek známé. Jestliže žena pohanská jest tak snížena, že jen víra katol. jí hledí pravé postavení vedle muže zjednatí, tím více snížena jest vdova; ona jest terčem všeliké potupy a hanby. Často se stává, že bývají holky již v mládí, třeba 3—4 leta staré, provdány a nesmí se již provdati, když jim muž umře. Jejich náboženství a národní podání jim ukládá vdovství za přísnou povinnost. V zákoníku jejich stojí psáno: »Nikdy nesmí jméno jiného muže vysloviti; která druhým sňatkem zemřelého muže potupí, má hanbou zasypána a po smrti naprosto od společenství s ním odloučena býti.« Dlouho trval obyčej, a dej Bůh, aby brzy přestal — že na hranici, na které mrtvola muže spálena byla, také vdovu za živa spálili; měli dítky, musely tyto hranici zapálit. Za odstranění tohoto

ukrutného obyčeje sotva poděkují ženy anglické vládě, protože vidí, že nyní vdovství jejich daleko horší jest než smrt. »Vdovy,« praví dále zákoník, »mají se mrskati a dobrovolně se zavázati, že nyní jen zeliny, kořinky a ovoce jísti budou.« Jídávají jen jednou za den, dvakrát za měsíc mají půst. V takový den nepožijí ničeho, ani hltu vody. Jeli velmi horko a následovně velká žízeň, dovoluje jim zákon, že se smí jim naliti trochu vody do ucha. Krášlit se nesmí; hrubé, sestarlé plátno jest oděvem jejich.

lhned po smrti manžela dostanou se v moc některého příbuzného z jeho rodu, kde musí otročiti. Musejí všecko pracovati, o celou domácnost se starati a za to bývají hrozně týrány. Ano slovo »vdova« užívají za nadávku, když už neví jak nadávati. Nenlí taková vdova z domu vysvobozena a uschována, a utečeli z bázně před otroctvím, pak je s ní ještě hůře. Stane se z ní tulačka a může upadnouti ve hroznou nemravnost. Potkámeli takovou vdovu na cestě, píše představená katechistek v Nagpore, není jako zahnaná Agar, která přece měla lásku k ditku svému, nýbrž jako tvor nejbídnější, až k uleknutí. Nemravnost vryla známky do tváří jejich, samá špina, samá hadra. A když neví, co má bidou dělati, zoufá sebevraždou.

Již po několik roků pomýšlel biskup v Nagpore se svými knězi na zachránění bídných těchto tvorů. Jest jich velmi mnoho. Jen v městě samém žije okolo 4000 vdov. (V Kalkutě jest jich 55.000.) Katechistky se nabídl, kde a jak mohou přispěti je zachrániti, a k tomu jest jejich chudobinec. Jen že nemají peněz. Celá diecése nestačí zaplatiti dosavadní potřebné výlohy. Pán Bůh zajisté tak dobročinný ústav požehná. Snad šlechetné, křesťanské vdovy v Evropě pohanským sestrám v Indii budou nápomocny. Příspevek jejich byl by opravdu »penízem chudé

vdovy. Mnohé z těch vdov jsou ještě velmi mladé, že snadno se dají zachrániti a obrátiti, ale i starší rády přijmou pomoc dobrých sester. Před lety potkala jedna ze sester v Nagpore, kdež vyučují ve škole, tři vdovy, které již hluboko poklesly. »Proč vedete takový život?« ptala se jich útrpně. »My jsme vdovy,« odpověděly, »žádný nás nechce přijmouti a živiti. Přece musíme něco jísti.« — »A když vás přijmeme do svého domu, zanecháte pak nepravosti?« — »Ó, a jak rády!« daly za odpověď. Bohužel neměly jsme tehdy pro ně dosti místa. Ale budoucně bude jinak. Útulna v Nagpore bude otevřena. Podle možnosti a prostředků bude útulna časem rozšířena, a tak podá křesťanské náboženství útěchy a pomoci ubohým vdovám indickým.

Arcibiskupství Verapoly. Dp. P. Bonifác Kurz, představený semináře malabarského, píše o pokroku svého podniku:

»Kněžský seminář byl konečně 28. října minulého roku potvrzen pro Latinky a syrsko-chaldejské kleriky a podrizen propagandě. Veliká budova leží asi 20 minut od Verapoly, v osadě Putémpally, což znamená »nový kostel.« Již dříve od r. 1865. byl v Putémpally Latiníkům a Syřanům společný seminář, jenž však byl považován za verapolitánský; kromě něho nacházelo se ještě několik syrských seminářů. Když byl loňského roku pro oba rity potvrzen, bylo zároveň nařizováno, že každý ucházeč musí již předběžně filosofické a theologické vzdělání míti, především však musí znáti latinu, syrštinu a angličtinu, bez níž se člověk nyní v Indii neobejde. Koncem března bylo 108 seminaristů, z nichž 13 nedávno vysvěceno na kněze. Většina kleriků jest syrsko-chaldejského ritu, Latinků bývá velmi málo; přece jsme letos poprvé konali obřady v pašijový týden v naší kapli dle ritu latinského. Syřané nebrojí již

proti ritu latinskému jako dříve, ano s radostí assistovali jako jáhen a podjáhen, jiní zpívali pašije a ti, jimž se žádného zaměstnání při obřadech nedostalo, byli velmi truchliví. Tím ovšem není řečeno, že by k ritu latinskému přestoupili, to se nikdy nestane, a všechna námaha byla by marnou. Píšu tyto řádky na cestě k jihu, kde se ještě málo misionářů nalezá; každý z nich má několik misionářských stanic na starosti, musí putovati od dědiny k dědině, křesťany ve víře upevňovati, pohany pak na přijetí svátosti křtu připravovati. Zde, jakož i v celé Indii platí pravidlo, že domorodci jakožto kněží dovedou sice jednotlivé cirkve fidiiti, nikdy však pohany na víru katolickou neobráti. Ještě několik slov o schopnosti Indiánů ke studiu filosofickému a theologickému; zabývají se velmi rádi maličernostmi neb věcmi zcela neobyčejnými, vážné a důkladné vnímání jest u nich něco úplně neznámého. Myslím, že misionáři ještě mnoho let mezi nimi víru hlásati musejí, než národ sobě samému přenechati mohou.

Západní Afrika. Apošt. prefektura da homejská. Válka, promisie katolické tak osudná, jest již ukončena. Sprostředkovatelem míru byl P. Dorgère. Na prosbu admirála Cavalliera de Cuverville poslal ho představený jeho P. Pied do Kotonu, aby vojsko francouzské aspoň jednoho kněze mělo. »Minulý týden,« píše P. Pied 23. července, »obdržel jsem od P. Dorgèrea psaní, v němž mne prosí, abych do Kotonu nového zástupce poslal, neboť jemu světil admirál těžký a důležitý úkol. Obávám se, že dahomejský král misionáře u sebe podrží; admirál věděl koho poslal, neboť jiný by se nebyl k tomu odvážil. P. Dorgère přinesl Bohu svůj život v oběť.« V pozdějším psaní čteme: »P. Dorgère píše, že byl jakožto zástupce admirála přijat s velikou poctou; pět dní trvala slavnost, a on mohl mši

sv. sloužití a asi 80 osobám tělo Páně podati. P. Dorgère nebude prositi o mir, nýbrž bude před králem Behanzinem důrazně žádati o vyslance, jež velitel Fournier poslal a o nichž není nikde památky. Král otálí, nechce podmínky miru přijati, netroufá si otevřeně jednati. Vojsko francouzské chce postupovati v boji, nebudeli v brzku vyjednání ukončeno. •

Nad očekávání jest výsledek vyjednávání misionáře s králem Francií příznivý. Král uznává Kotonu jakožto francouzské území a protektorát francouzský na Porto-Novo, smlouvy dřívější zůstanou v platnosti. Mir takto uzavřený byl od vlády francouzské potvrzen a P. Dorgère byl vyznamenán křížem čestné legie.

„Katol. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Ze Všechnov. Spěchám, abych zadost učinil slibu svému, který jsem ve velkém neštěstí učinil. V tísní své obrátil jsem se k božskému Srdci Pána Ježíše a nejbližšímu Srdci Panny Marie a k svatému Josefu, velikému přimlůvci se slibem uveřejnění ve „Škole.“ A hle, byl jsem vyslyšen. Začez budiž velebeno nejsv. Srdce Pána Ježíše a neposkrvněné Srdce P. Marie a sv. Josef. *D. T.*

Ze St. Louis Mo. v Americe. Vzdávám nejsrdcečnejší díky božskému Srdci Páně, Panně Marii a sv. Josefu za vyslyšení mé prosby: Má dcera byla tak nemocna, že, ačkoli byla u několika lékařů, žádný ji nemohl uzdravit; tu jsem si umínila, že budu konati denně jistou pobožnost, a hle, dcera se tak dalece uzdravila, že již může pracovati. *R. K.*

Od Uh. Brodu. V naší rodině onemocnělo dítě. Povolany lékař pravil, že tu není žádné pomoci, jedině Boží. Prostředky užívané proti té nemoci byly marny. Tu jsem vzal útočiště k božskému Srdci Páně, neposkrvněnému Srdci Panny Marie a sv. Josefu s úmyslem, buduli vyslyšen, že to uveřejním ve „Škole.“ Vykonal jsem třikrát devítidenní pobožnost, a ejhle, dítě okřálo. Protož plním slib svůj a vzdávám nejvroucnější díky nejsv. Srdci Páně, Panně Marii a sv. Josefu. *K. M., otec.*

Z Troubska. Tisíceř díky vzdávám božskému Srdci Páně, Panně Marii vždy trvajici pomoci, sv. Aloisiovi a svatému Tomáši Akvinskému za šťastný výsledek zkoušky. Ó budiž vždy poznáno a ode všech milováno božské Srdce Pána Ježíše a neposkrvněné Srdce Panny Marie! *B. Š.*

Z Krásného Března. Před dvěma roky byl jsem raněn na levé ruce. Myslel jsem, že již nebudu moci pracovati a jsem dělníkem a otcem četné rodiny. Bida by byla veliká. Dvakráte jsem byl na ruce operován, a sice ve všeobecné nemocnici pražské. Zdalo se, že všechna pomoc marna. Ale kde je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. Opatrovnice v nemocnici daly mi do rukou „Školu B. S. P.“, abych se čtením bavil. Napřed se mi to čtení nelíbilo. Ale když jsem četl, že to božské Srdce Páně tolik lidí vyslyšelo a tolik pomohlo, tu nabyl jsem i já naděje a prosil je vroucně o zdraví, abych mohl zase pracovati. Slibil jsem, že veřejně vzdám díky, buduli vyslyšen a že budu též ten krásný časopis odbírat i a pilně čítati. Prošba má byla vyslyšena. Já jsem zdráv nyní nejen na těle, ale i na duši jsem vyléčen. *Jeden dělník.*

Od Jaroměře v Čechách. Loňského roku onemocněl těžce můj bratr, tak že každou chvíli se jeho smrt očekávala. Uminil jsem si vykonati devítidenní pobožnost k Panně Marii Lůrdské na úmysl, aby Matka Boží mu uzdravení vyprosilá. Pobožnost jsem vykonal, a bratr se uzdravil. Po uzdravení jeho padla jeho manželka, moje švakrová, do téže těžké nemoce, která takové výše dosáhla, že nemocná již více na onom nežli na tomto světě byla. Opět jsem si umínil devítidenní pobožnost k Panně Marii Lůrdské vykonati na úmysl vyprošení uzdravení. Pobožnost jsem vykonal, a švakrová se uzdravila. Pobožnost tu jsem konal já se svou neteří, dcerou nemocných. Zároveň na tytéž úmysly jsem sloužil mše svaté.

Poněvadž jsem si umínil, že vyslyšení uveřejním ve »Škole B. S. P.« a posud jsem to neučínil, činím tímto dlužnou povinnost. Díky Bohu, božskému Srdci a Panně Marii.

Od Domazlic. Naše zbožná osada mnoho a mnoho let toužila po horlivém duchovním pastýři. Trpěli a strádali jsme mnoho duchovním nedostatkem. Tu loňského roku neočekávaně jako zázrakem vyslyšel Bůh mnoholetou prosbu a vyplnil naše vřelé přání. Místo p. faráře

se u nás uprázdnilo, a Bůh nám poslal duchovního otce, kterého jsme sobě z celého srdce přáli, a který také horlivě pečuje a stará se o všemožný rozkvět náboženského života našeho. Protož tímto, jak jsme slibili, zasíláme božskému Srdci Páně, v jehož lásku a milosrdenství jsme duševní nedostatek náš odporučili, vroucí poděkování s vřelou prosbou, by zachovalo nám našeho p. faráře a roznitilo jej božskou láskou svou. by zůstal vždycky otcem a pastýřem podle Srdce Rožího. J.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. V Římě založen byl poslední dobou nový demokratický a »antiklerikální« spolek. Liberální tisk rozhláší, že účelem toho spolku jest býti předstráží moderních italských snah proti Vatikánu. — Komise pro uspořádání slavnosti XIII. stoleté památky Řehoře Velikého vypsalá tři ceny za dějinnou, liturgickou a archaeologickou práci o Řehoři Velikém. Sv. Otec dá tři nejlepší pojednání svým nákladem tisknouti. — Bývalý ministerský předseda italský Crispi článkem svým v londýnské »Contemporary Review,« ve kterém obviňoval Vatikán z piklé proti míru evropskému, zavadil liberálními listům vitanou příležitost, aby papeže vylíčil jako podporovatele evropské války a spojence evropské revoluce. Avšak časopisy vatikánské nezůstaly nikterak odpovědi dlužny a důrazně vyvracejí útoky Crispiovy, který z nevráživosti proti katolické církvi neleká se ani ošemetné lži. Papež jest si své důstojnosti jako hlava katolické církve až příliš vědom, než aby připustil zasahování některé zahraničné vlády v otázky, jichž rozhodnutí jen dle svého svědomí může učiniti a při nichž se musí řídití výhradně zájmy církve a pro poslední jmenovanou okolnost ani sám nikdy rušivě nezasahuje v obor otázek mimocírkevních.

Rakousko. Pčiněním vlasteneckých konservativních mužů založen byl v Dol. Rakousích nový důležitý spolek, jemuž dán byl název Katolicko-hospodářský spolek pro lid. Působnost spolku tohoto má se vztahovati na Vídeň a okoli.

Účelem jeho jest: hájení a zabezpečení zaručené kat. svobody svědomí, vzdělávání a osvěcování lidu v duchu křesťanském, péče o hospodářské zájmy všech stavů, zvláště však vydatné podporování vhodných opatření směřujících ku zvelebení hmotného blahobytu řemeslného a dělnického obyvatelstva. Stanovy spolku byly již místodržitelstvím schváleny. Dobrému spolku tomuto zajisté požehná Bůh. — Poslední číslo ordinariátního listu. kníž. arcib. konsistoře pražské uvádí na paměť rozhodnutí sv. Otce Lva XIII. ze dne 16. ledna 1886, kterým se udělují plnomocné odpustky novosvěcenému knězi první mši sv. konajícimu a jeho pokrevným přátelům až do 3. stupně, jakož i všem těm křesťanům, kteří první mši svatě přítomni byli, odpustky sedmi rokův. — Jako každoročně tak i letos shromáždili se katolici slezští ve dnech 6. a 7. července. Z mnoha dobrých usnešení zvláště zmínky zasluhují napomenutí vpravdě časová, jimiž klade se katolickým obchodníkům na srdce, aby v katolických listech hojně inserovali, a katolikům vůbec doporučuje, aby žádali v lázeňských místech, v hotelích, restauracích, čtenářských besedách za listy katolické. Posledního zvláště naši vlastenci mohli by si bedlivě povšimnouti, aby neopakovaly se neustále křiklavé věru poklesky proti této povinnosti každého katolika, záležející v rázném podporování katolického tisku i na venek. Tím dobrá naše věc nad míru trpí, a liberální poživostlě bejí časopisecké roztahuje se na škodu naši po vlastech čím dále tím více. — **V Uhrách** vešel

již v platnost zákon o nedělním klidu, k čemuž podotknouti dlužno, že zákon pro naši polovici říše platí a jest poněkud lepší, jelikož se jim zakazuje v neděli každá práce řemeslná kromě nevyhnutelné potřeby. Nejvíce ovšem záležeti bude na tom, budeli nový ten zákon lépe zachováván než u nás.

Německo. Z Berlína ohlašuje se, že všem nunciaturám dán byl papežskou kurií pokyn, aby se přičinily, by v generálních katolických schůzích, které letos budou pořádné, uvedena byla na přetřes sociální otázka na základě poslední encykliky. — Bavorsko předložilo spolkové radě německé návrh, aby řád redemptoristův byl do Německa opět připuštěn. Jaký osud návrh ten stihne, nelze ještě předvídati. Zastancové dobré věci a řádu tohoto

doufají, že jim bude časem vyhověno. Tomu nasvědčovati by se také zdály zimníčné skoro obavy, jakými se protestantské listy stran věci této nyní jen hemží.

Švýcarsko. V druhé polovici července t. r. odbyván byl katolický sjezd ve Freiburgu. Schůzi zahájil nový biskup Dernaz delší řečí, v níž poukazyval na lásku křesťanskou jakožto klíč ku sociální otázce. Státní rada Python mluvil o obtížích rozvinouti prapor katolicismu v diaspoře a okresích, kde jsou továrny. Rada Denutius vykládal obsah poslední papežské encykliky o sociální otázce. Sjezd vydal resoluce o pojišťování nemocných, o svobodě vyučování, o prostředcích agitačních a založení listů. Dělnici mají býti osvobozeni od nuceného přispívání do nemocenské pokladny.

V měsíci září modleme se o pokoj mezi křesťanskými národy.

ředešlého měsíce prosili jsme božské Srdce Páně, aby se smilovalo a udělilo pokoj všeobecný, který rušen jest nevěreckými zásadami a hrozí bouří velikou. Protože však jest toto nejsv. Srdce útulnou archou, prositi chceme tohoto měsíce o pokoj mezi křesťanskými národy zvláště. Pokoj všeobecný pozbývá půdy víc a více štvanicemi národnostními. Jeden národ chce býti nad druhý, jedna říše staví se proti druhé, chtěc nadvlády se zmocniti nad jinými, nebo aspoň hledic brániti sebe. Při takových poměrech což jiného hrozí, než válka světová? Ovšem máme mír, ale mír ozbrojený. Tento mír může okamžitě proměnit se v ukrutnou válku; potřebí jen jiskry, příčiny nejmenší. Toť všecko dílo svobodných zednářů, zbudováno na základech největšího liberalismu. Štvou jeden národ proti druhému, a pak — pak budou lovití se sebe. Nynější mír jest více méně strojený; vyssává země až do krve, což nemůže dlouho trvati, aby státové nezbankrotěli. I nejdokonalejší státnické umění není s to, aby vyvrátilo z kořenů nebezpečnou situaci. Rychlým krokem blíží se Evropa k válce ukrutné. Pravíme »ukrutné« válce; neboť nynější dovednost co do zbraní dostoupila téměř vrcholu. Všeobecná povinnost branná jest s to, aby postavila miliony vojnů do pole. Ale kdo je bude živiti, kdyby válka déle trvala? Proto budeli válka, bude trvati krátký čas, ale bude hrozná. Děla a pušky zdokonaleny tak, že zabijí lidi i v takové dálce, již by naši předkové ani neuvěřili. A ta rychlost střelení! Máme mír, ale kolik vojska přichystáno! Za nynějšího míru stojí v Evropě na 3,092.000 mužův, a kdyby vypukla válka, bude jich na 16 milionů, s domobranami až na 26 milionů mužů. Co pohlcuje vojsko peněz v »míru« a co teprve bude potřebí peněz v čas války! V čas míru je potřebí ročně okolo 3500 milionů k vydržování, nečítaje 4000 milionů roční ztráty tím, že zdraví a silní mužové odtrženi jsou od práce. A což teprve v mravním ohledu, jakou tu má celá Evropa škodu neblahým militarismem. Vidíte, toť vymoženost revolucionářův od r. 1789. Může býti něco horšího, než tato vzájemná nenávisť národův a tento ozbrojený mír? Dokud bude trvati tento neblahý stav národů? Dotud, dokud nepřestane jejich vzájemná nenávisť, dokud se nevrátí národové ku spravedlnosti, k učení Ježíše Krista, Spasitele všeho lidstva.

Člověk, který neuznává nad sebou Boha jako nejvyššího Pána, jest sám sobě bohem, a protože totéž domnívá se o svém bližním, hned jest boj. Otud

surovosť, sobeckosť jednotlivcov, a poněvadž z jednotlivců sestávají rodiny a z rodin národové, proto ten ohavný boj, jimž národ proti národu, říše proti říši na bojiště se staví. Sladké jho Krista Pána národové po většině svrhli se sebe, setřásli břímě lehké učení Kristova, chtěli a chtějí býti svobodnými, ale skutečně stali se otroky toho, jenž jest vražedníkem od počátku. Tomu nasvědčuje ozbrojený mir jednotlivých národů evropských. Lék proti této neblahé stvanici národů udává sv. Otec Lev XIII. Pozůstává v tom, aby národové vrátili se ku křesťanství. Zásady, učení křesťanského náboženství, mají do sebe zvláštní hojivou moc pro všecky nemoce nynější doby. Ono učí, že všickni lidé, všickni národové jsou vespolek dítkami jednoho Otce na nebesích, jenž jsa nejvyšším Pánem všech, bdí se spravedlností nad tím, aby dítky jeho také plnily povinnosti svobody, rovnosti a bratrství ve smyslu křesťanském. O tom však revolucionáři věděti nechtějí. Ovšem přiznati musíme, že jeden národ vyniká v tom neb onom nad druhý, jeden se vyznamenal uměním, jiný obchodem, jiný válečnou slou a opět jiný vzdělaností, jeden vírou, druhý nevěrou, jeden křesťanstvím, jiný pohanstvím, ale proto nemá nikdy pohrdati jeden druhým, nýbrž v míru žíti vespolek jako dítky jedné rodiny. Toto jest jen obrazem; ale mohlo by tak skutečně býti, kdyby se vrátili všickni ku křesťanství. Kdo tomu nechce věřiti, ať otevře dějiny kteréhokoli národa a sledá, že tenkrátě nadešla mu zlatá doba, kdy kvetla pravá víra a upřímná zbožnosť. Jen vzpomeňme na svůj národ česko-slovanský a dějiny jeho, a máme doklad patrný. Ku zjednáni míru mezi křesťanskými národy potřebí jest zvláštní milosti od Boha. K dosažení milosti Bcží jest potřebna modlitba. Proste, a bude vám dáno! A proto prosme z toho srdce Boha dobrotivého o jednotu říši a panovníkův, o jednotu králův a národů jejich, abychom tichý život vedli ve vši zbožnosti a čistotě srdce.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevýjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkrvněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za jednotu a svornost národů křesťanských, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v říjnu: Misie na Madagaskaru.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V září modleme se o pokoj mezi křesťanskými národy.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Jilji, op. (547). — Za pokoru. Za dar pravé kajcnosti a setrvání v dobrém. Za řeholný dům. Za 2 nemocné osoby. Za rodiče a přízeň.	
2.	Sv. Stěpána, krále uh. (1038). — Za horlivost pro spásu duší. Za panovníky křesť. Za dar ustavičné modlitby. Za obrácení syna. Za mládež.	
3.	Sv. Serapie, p. (120). — Za dar čistoty. Za panenské jednoty. Za výchovavací ústavy ženské. Za vícero osob. Za lásku k nepřítelům.	
4.	Sv. Rosalie, p. m. (1333). — Za ducha hdělosti. Za lásku k nejsv. Srdci Páně. Za pomoc Boží v jisté záležitosti. Za zdraví a bázeh Boží.	
5.	Sv. Vavřince Just. biskp. (1155). — Za důvěru v prozřetelnost Boží. Za vrchní pastýře naše a jich duchovenstvo. Za napravení rodiny.	
6.	Neděle XVI. po sv. Duchu. Sv. Magna, op. (655). — Za duchovenstvo řeholní. Za přimluvu Matky Boží u vyřízení důležité věci. Za otce.	
7.	Sv. Reginy, p. m. (253). — Za ducha sebezapření. Za zbožná bratrstva. Za zachování mravnosti mládeže. Za šťastnou smř. Za dobrou radu.	
8.	Narození Panuy Marie. — Za milost dokonalého obrodu duševního. Za zvelebení poutních míst marianských. Za kongregace marianské.	
9.	Sv. Petra Claver. (1654). — Za obrácení pohanů. Za kat. misie v zemích pohanských. Za 2 nemocné osoby. Za dobrodince chudých. Za sv. dětvti.	
10.	Sv. Mikuláše Tolet, řeh. (1309). — Za ducha obětavosti. Za milost dokonalého života. Za napravení manžela. Za odvrácení pohoršení v obci.	
11.	Sv. Pulcherie, p. (453). — Za mladíka a pannu. Za pokoj v rodině. Za vice let nemoc. kněze. Za šťastnou smř. Za dobré volení stavu.	
12.	Sv. Valeriana, m. — Za stálost v dobrém. Za obrácení 2 osob. Za odvrácení malomyslnosti. Za křesť. školy. Za mladíka při vojsku.	
13.	Neděle XVII. po sv. Duchu. Jména Panuy Marie. — Za živou a pevnou víru. Za ochranu Boží. Za vítězvti cirkve nad nepřátely.	
14.	Povýšení sv. kříže. (629). — Za úctu ke sv. kříži. Za napravení mnohých. Za trpělivost. Za rozkvět 3. řádu sv. Františka. Za pokoj a mir v zemi.	
15.	Sv. Cypriana, m. (258). — Za vítězvti moci papežské. Za obrácení nevercův a bludařů. Za bratrstva růžencová. Za jistou rodinu. Za školy křesť.	
16.	Sv. Ludmily, patr. země České. (927). — Za úctu sv. patronů našich. Za křesť. matky a vdovy. Za zachování sv. víry proti zmáhající se nevěře.	
17.	Sv. Hildegardy, abat. (1179). — Za ducha pravé horlivosti řeh. sestřám. Za studující a jich učitele. Za ženské ústavy výchovavací ve vlasti naší.	
18.	Sv. Tomáše z Villanovy (1555). — Za sv. Otce a zdar jeho apóst. pracím. Za apoštolát modlitby. Za dar poslušnosti. Za napravení neblahých poměrů.	
19.	Sv. Januaria a spolumuč. (303). — Za šlechetnost křesť. Za ducha křesť. ve vojsku. Za zachování cirk. postu. Za obrácení hříšníků. Za katol. misie.	
20.	Neděle XVIII. po sv. Duchu. Sedmero bolesti Panny Marie. — Za rozšíření pobožnosti k bolestné Mačce Boží. Za bratrstva růžencová.	
21.	Sv. Matouše, apóst. P. (90). — Za porozumění sv. evangelia. Za apoštolát modlitby. Za pravou horlivost v dobrém všem zbožným křesťanům.	
22.	Sv. Mauricia a spolom. (330). — Za neohrožené vyznání víry. Za obhajee víry. Za křesť. ducha ve vojsku našem. Za pokoj společenský. Za † kněze.	
23.	Sv. Tekly, p. m. v I. stol. — Za sv. Otce a vítězvti jeho nad nepřátely. Za křesť. mládež. Za mravnost a bázeh Boží. Za dar kajcnosti.	

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost':	Úmysly:
24.	Sv. Jaromira, bisk. m. (1046). — Za dar ustavičné modlitby. Za vysvobození z rukou nepřátelských. Za 2 nemoc. osoby. Za zdar dobrého tisku.	
25.	Sv. Pacifika, řeh. (1721). — Za vítězství moci papežské. Za zdraví a bázeň Boží. Za pokoj v domě. Za odvrácení pokušení. Za napravení mužů.	
26.	Sv. Justiny, p. m. (304). — Za vzbuzování dobrého úmyslu. Za dar rady. Za duše v očistci. Za vícero osob. Za svornost v rodinách. Za kněze.	
27.	Neděle XIX. po sv. Duchu. Sv. Kosmy a Damiana, lék. m. (286). — Za uzdravení duše naší. Za křesť. učence. Za obrácení mnoha nevěrců.	
28.	Sv. Václava, patr. země České (935). — Za císaře a krále našeho. Za zachování víry ve vlasti naší. Za bratrstvo nejsv. Svátosti. Za sestru.	
29.	Sv. Michaela archand. — Za sv. Otce. Za bratrstvo sv. Michaela. Za ponížení nepřátel církve sv. Za statečné obhájce víry. Za katol. spisovatele.	
30.	Sv. Jarolima, cirk. uč. (420). — Za oživení památky na poslední věci. Za duchovenstvo světské i řeholní. Za zemřelé údy katol. bratrstev.	
<p>Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.</p>		

Prosili jsme předešlého měsíce o pokoj všeobecný, který nynější socialisté ruší. Utíkali jsme se k nejsv. Srdci Páně jako do archy před hroziící bouří, která nabývá ještě hrozivější tvárnosti třenicemi národnostními. Zdá se, jakoby pokoj tak žádoucí úplně zmizeti chtěl ze společnosti lidské. Národ povstává proti národu, říše proti říši, čímž se připravují hrozná a ukrutná války. Třeba jen jiskru a již vypukne oheň doutnající. Běda pak národům! Jeden bude potírat druhého, nastane vraždění, jímž tisíce životů lidských padne za obět. Dobře činíme modlice se s církví sv. za jednotu a svornost knížat křesťanských a jich národův, aby dobrotivý Bůh odvrátil všechny války, nepokoje a sváry, aby věřící v úplně svobodě víry mu věrně sloužití mohli. Prosme i nyní božské Srdce Páně, aby zapudilo všelikou zášť mezi národy, by jedenkaždý hleděl blaha svého a druhému přál všeho dobrého. Všichni jsme dítky jednoho Otce, jenž jest v nebesích.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpušky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Decr. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za jednotu a svornost národův křesťanských a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpušky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeli se to denně, odpušky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpušky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle. sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v říjnu: Misie na Madagaskaru.

Ze k Vítků V tlišně V srDCI VzrostLýCh LiboVonné Vínky zapLéteJMe
Panně neposkVrněné!

Ríjnové růže.

Znám já růže vzácné krásy,
ve sychravé kvetou jeseni,
slunce květ jich nerozvírá,
sad jich nesnoubí evé zeleni.

A přec žár jich libodechý
plní svět od země k nebesům;
v zbožném srdci vykvétají,
nebes Královno, tvým ctitelům.

V stejné krásě věky celé
bude hářati jich vonný vděk,
vždyť pak v srdci dítek vděčných
vypučel jich čistý kalíšek.

Nezničí jich mraz ni sněhy,
rozkvétati budou šíř a dál,
stejně žírné na lučině,
jako v nehostinné poušti skal.

Guirlandy z nich na tvém trůnu
rozblašovat budou vesmírem
lásku, již tvé dítky planou,
milosť, jižto uštěďruješ všem.

Věčně, odznak Tvoji slávy,
pouto pevné nebe se zemí,
pouto Matky k svým dítkám
těmi tkáť se bude růžemi.

Třiatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeci československé podává kněz Mat. L. (Č. d.)

Milosrdenství Srdce Ježíšova
ke hříšníkům.

Ježíš milosrdenství své ke hříšníkovi na jevo
dává: 1. ho trpělivě očekáváje, 2. ho vy-
hledáváje, a 3. laskavě přijímaje.

1. Ježíš na jevo dává milosrden-
ství své, trpělivě očekáváje ná-
vratu hříšníka. Slyš božského Mistra:
»Aj, stojím u dveří a tluku.«
(Zjev. 3.) Jakže, ó Pane, ty stojíš u dveří
srdci našich! Nejsi ty jich Panem?

Hodnoli to tebe? Avšak, já pochopuji,
ty chceš dobrovolně vpuštěn býti do toho
svého chrámu. Ó a jak často musíš tu
hodně dlouho čekati! »Aj, stojím u dveří,«
a čekání neomrzí se jemu! Léta ubí-
hají, a Ježíš jestě pořád čeká! Pozoruj
ho v nejsvětější Svátosti! I tu čeká. Ve
dne i v noci podává nám otevřené jeho
Srdce nejbohatší poklady; ale marně
čeká; nikdo na něho nepamatuje! »Blaho-
slavený člověk, kterýž slyší in ne

a kterýž bdí u dveří mých na každý den a strřeže u veřejí dveří mých.« (Prís. 8.) Ano, Spasitel náš si nás ubohé hříšníky milostí svou nadchází a čeká pak, abychom jemu a jeho milosti své srdce otevřeli; na nás jest, abychom hříchů se odfekli, před ním srdce své docela zavřeli, aby ono důstojným příbytkem nebeského ženicha našeho bylo. Nečeká také již dlouho Ježíš, abys i ty jemu otevřel konečně své bidné, hříšné srdce? Zdali jsi jemu celé je daroval?

2. Ježíš netoliko čeká na hříšníka, on ho i hledá, on volá, tluče častokrátě na dvéře srdce jeho, aby jemu otevřel. S nebe sestoupil, aby hříšného člověka hledal a na cestu spasení nazpět uvedl. A hlavní jeho prací za vezdejšího života bylo vyhledávati ztracené ovce israelské; neboť přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. A co činí tam v nejsvětější Svátosti? On očekává ovečky své a chystá jim bohatou hostinu. Avšak nedosti mu na tom, jich očekávati; on je zve osobně a skrze služebníky své. On vysílá anděly své, své apoštoly, aby hříšníky vyhledávali. On sám jich milostí svou volá, aby odvrátili se od cesty záhubné, a jemu se oddali. Či neslyšíš hlasu jeho? Netluče na dvéře srdce tvého? »Aj, stojím u dveří a tlnku.« Ano, tluče... On žádá od tebe oběti, kteréž mu odpiráš; on žádá více obětivosti od tebe, více důvěry, více skromnosti, pozornosti a mlčení; on vytýká ti roztržitost tvou a nedbalost; on stěžuje si na tvé zadržení a nedověření! Slyšíš hlasu toho a nezatvrzuj svého srdce! Tluc, můj Bože, tluc a nepřestávej na mne volati! A buduli se hluchým stavěti, tluc tak silně, abych otevřiti musil. Tluc, pakli jinak to nejde, meloun kárnou. Vždyť já jsem zbloudil jak ovce

nevěrná; hledejž, ó Bože můj, služebníka svého! Ano, v tvou dobrotivost a v tvou lásku důvěřuji se!

3. K těm, kteříž hlas jeho slyší a jemu dvéře srdce otvírají, jest božský Vykupitel pln štědroty. Slyš, co praví: »Jestliže kdo uslyší hlas můj a otevře mi dvéře, vejdu k němu a budu s ním večeřeti.« (Zjev. 3.) Zdálo by se, že dlouhým čekáním srdce jeho schladne a zadržovati bude dary své; ale nikoliv: »budu s ním večeřeti.« Hle, jak zachází se synem marnotratným: Vine ho v náruč svou a k srdci ho tiskne. »Milosrdenstvím hnut jsa, přiběhna padl na šíji jeho a políbil ho.« (Luk. 15.)

Ó duše má, o jaké milosti se připravuješ, pakliže Spasiteli svému srdce neotvíráš! Proč protivíš se láskyhodnému Pastýři, jenž za tebou chodí? Čeho se bojíš? Navrať se v náruč jeho a popřej mu toho potěšení, aby tě do ovčince svého nazpět přivedl. »Otevři mi, sestro má, přítelkyně má.« (P. S. 5.) Ty však máš netoliko hlas jeho slyšeti, nýbrž také se od něho naučiti hříšníky vyhledávati a nazpět přiváděti. Uč se od Ježíše zacházeti s těmi, kteří ti hoře způsobili, na př. se svými podřízenými, anebo s lidmi nevzdělanými, anebo s takovými, kteří pro své chyby nebo pro nevděčnost svou zdají se ti opovrženlivými býti. Ó jak rozdílné jest Srdce Ježíšovo od srdce našeho! Jak veliké jest jeho milosrdenství, jak umí odpouštěti a milovati! Jak nemilosrdní a tvrdí jsme my však ke druhým! Ó rozvažuj tedy dobře, co učinil Ježíš pro hříšné srdce tvé, a nauč se, jak i ty k bratřím svým chovati se máš!

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kniha III. blava 20.)

(Příště dále.)

Kardinál Bellarmin¹⁾ o sv. Aloisiovi.

(Dozvuky ku třistaleté památce jeho drahé smrti.)

„Pokořte se tedy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v čas navštívení.“ (I. epíst. sv. Petra 5, 6.)

I.

1. Maje mluvit o blahoslaveném Aloisiovi, vzal jsem průpověď z první epístoly sv. Petra: »Pokořte se tehdy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v čas navštívení.« Slova tato lze velmi vhodně obrátiti na bl. Aloisia. Nejprve krátce vložím jich smysl, potom ukáži, kterak se srovnávají se životem a ctnostmi tohoto oslavence Božího.

Když svatý apoštol Petr praví: »Pokořte se tehdy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v čas navštívení,« připomíná všechně nám, že jednou nastane všeobecné navštívení či soud, kterýž vykoná Kristus Pán. Souzení budou všichni lidé, svědomí jejich jako svědkové povstanou proti nim, aby účt vydávali ze všech činů svých. Účelem tohoto navštívení nebude obnova, polepšení a vydávání nových zákonů, nýbrž povýšení pokorných k nejvyšší cti a ponížení pyšných k největší potupě; z této příčiny napomíná: »Pokořte se tehdy pod mocnou rukou Boží, aby vás povýšil v čas navštívení.« Uvažme však blíže každé slovo:

2. Předně praví sv. Petr: »Pokořte se,« a takto krátce udává vše, co jest nám činiti, chceme-li spásy věčné dosáhnouti. V širším smyslu jeví se pokora paterým způsobem.

První z nich jest: pokora rozumu, kteráž osvědčuje se věrou. Není snadno skloniti kolena, jakož i ostatní údy, které poslouchají naší vůle, ale více podrobí rozum nejhlubší pokorou jest. Věrou přijímá rozum za pravdu věci, jichž nechápe, a které zdánlivě

smyslům jsou na odpor, jako: když má věřit, že v nejsvětější Svátosti přítomen jest Ježíš Kristus, jehož nevidí, a že v této Svátosti není již chleba a vína, jejichž způsoby spatruje. O této pokoře dí apoštol: »Neboť zbraň bojování našeho není tělesná, ale mocná v Bohu ke zkažení ohrad; jízto kazíme rady i všelikou vysokost povyšující se proti umění Božímu a jímáme všeliký rozum v službu Kristovu.« (II Korint. 10, 4—5.) Svatý Pavel chce tímto říci: Hlásání slova Božího jsouc božskými zázraky stvrzeno, potlačuje vysokou pychu lidské mysli, která se vypíná nad zjeveným učením, a sice potlačuje tuto pychu tak, že jímá rozum v službu Kristovu. Víra jest tudíž pokora rozumu, jenž podvoluje se zjevené pravdě, kteréž nechápe a nevidí, poněvadž hlásaná autorita Boží drží jej jako poutem u vazbě.

3. Druhá pokora jest ve vůli lidské a záleží v nedůvěře ve vlastní síly a pevné naději a důvěře v Boha.

Ten člověk má zajisté velikou pokoru, kterýž jsa učený, mocný a ctnostmi ozdoben, svým vlastním silám a schopností nedůvěruje, nýbrž naději svou jediné v pomoc Boží skládá. Doufá sice, že dosáhne vítězství nad všelikým pokušením, jakož i potom korunu věčné blaženosti, ale nenaděje se toho do sebe, nýbrž toliko od Boha.

4. Třetí cesta pokory jest poslušnost, která rovněž jest ve vůli lidské. Poslušnost v tom záleží, že člověk vůli svou podrobuje vůli Stvořitelově, jsa ochotným ku všemu, co káže, dle příkladu

¹⁾ Kardinál Bellarmin byl zpovědníkem sv. Aloisia, zároveň přítomen byl jeho smrti.

Kristova, o němž sv. apoštol Pavel píše: »Ponížil sebe samého, učiněn jsa poslušným až ku smrti, a to smrti kříže.« (Fil. 2, 8.) Tato poslušnost nemůže však v pravdě býti pokorna a dokonalá, není spojena s láskou dle slov Spasitelových u sv. Jana: »Milujíeli kdo mě, řeč mou zachovávají bude. Kdo nemiluje mne, řečí mých nezachovává.« (Jan 14, 23—24.)

5. Čtvrtý způsob pokory jest trpělivost, kteráž hlavně bývá ve vůli, ale nese se k úrazu a ujmě buď těla, buď cti, buď majetku vlastního neb našich příbuzných. Tato ctnost má skutek dokonalý, jak dí sv. Jakub. Klidnou myslí snášeti urážky a krivdy a takto našim nepřátelům se podrobiti a před nimi se ponížiti stojí větší přemáhání, nežli poslušně poddati se Bohu a jeho náměstkům. Proto svatý Pavel, když řekl: »Ponížil sebe samého, učiněn jsa poslušným,« přidal: »až ku smrti, a to smrti kříže:« to jest: byl také poslušným ve snášení bolesti nejtravnějších. Tentýž sv. apoštol píše Židům: »Naučil se poslušenství z toho, co trpěl;« totiž z ukřižování a smrti; naučil se dokonalé poslušnosti ze zkušenosti vlastní.

6. Poslední pak pokora jest: ctnost pokory v přisném smyslu slova, kteráž v tom se jeví, že člověk opravdu se poznává, sám sebou pohrdá a místem posledním se spokojuje. Tudíž opravdu pokorný člověk jest si vědom, že ze sebe není ničím; že to, co má, jest darem od Boha, jenž tak dává, že opět vzíti může; konečně také ví, že vnitřní dary milostí a ctností mají mnohonásobně větší cenu nad zevnitřní důstojenství a bohatství. Člověk poznává se, pohrdá sebou, jelikož vidí, že ničím není; nad nikoho se nevyvíjí, ale všem dává přednost, neboť neví: zdaliž ten, kterýž před lidmi zdá se býti nízkým a chudým na jmění,

hodnosti a vědy, jest u Boha v lásce a milosti; neví: zdaž ten, kdo dnes v hříchu smrtelném jest, nebude zítra svatým a předurčen k veliké milosti a slávě nebeské. Pro tyto příčiny neodvažuje se pokorný vypínati nad někoho, ale milerád spokojuje se posledním místem, jemu jako nej-
příslušnějším; také se nikdy nehádá o nějakou přednost i u nižších sebe. Co jsem však tuto řekl, že pokorný rád se spokojuje s místem posledním, rozumí se vždy o přípravě a ochotnosti mysli k tomu; o skutečném provedení jen potud, když slouží to ku slávě Boží; jinak musí každý s tím místem se spokojiti, kteréž jeho úřadem a stavem se srovnává. Proto pravil Pán: »Učte se ode mne, nebo jsem tichý a pokorný srdcem.« (Mat. 11, 29.) Tedy v srdci a mysli má se člověk přede všemi lidmi ponížovati, ale podle zevnějšího jednání jest mu spokojenu býti s tím místem, kteréž mu přísluší, arciv. v tichosti, tak že se neuráží, jeli poněkud odstrčen, nibrž zlé odplácí dobrým.

Kdo se tedy opravdu před Bohem a lidmi ponízuje, cvičí se ve víře, naději a lásce, v poslušenství, trpělivosti a v pokoře. Tyto ctnosti jsou pak potřebny a dostatečny, aby člověk povýšen byl v den navštívení.

7. Další slova: pokoře se pod mocnou rukou Boží, udávají důvod, proč člověk může a má se bezpečně podrobovati. Nebo kdyby apoštol napomínal, abychom rozum svůj podvolili pravdám, jimž učí mudrcové, anebo vůli svou poddali lidem, na ně naději skládající a jich poslouchající, přišli bychom ne bez příčiny v rozpaky, zdali máme jim věřiti a důvěrovati. Ale poněvadž svatý Petr praví: »Pokořte se pod mocnou rukou Boží,« není již nižádných rozpaků; zcela bezpečně můžeme rozum svůj podrobiti těm pravdám, jež předkládá Bůh, kterýž může větší věci působiti,

než chápeme; můžeme také bezpečně v něho důvěřovati, ho poslouchati, z lásky k němu protivenství snášeti a úplně se tomu poddati, jenž jest nejmocnější a nejlepší, a jemuž nikdo odpirati nemůže.

8. Mimo to znamenají slova »Pod mocnou rukou« nevyhnutelnou potřebu pokořiti se před Bohem, jenž má moc i nechtějící k poslušnosti donutiti. A kdo po jistý čas nechtějí se mu dobrovolně podrobiti, buď nevěřice, buď nedoufající. buď nemilující, buď netrpějící, buď s místem posledním se nespokojující, ty donutí jeho všemohoucí ruka, aby ne na čas, ale po celou věčnost proti své vůli se pokořovali. Kdo tedy v tomto čase nechtějí (kacíři, nevěřící katolíci) rozum svůj víře podrobiti, po smrti budou jako ďáblově věřiti a se trásti. A kdo nyní nechtějí se pokořiti, důvěřující svým silám a nekladouce naděje své v Boha, po smrti poznají, jak opovázlivost jejich byla marna, a že bez úspěchu na své síly spoléhali. Kdo pak nechtěli Boha poslouchati z lásky, donuceni budou ze spravedlivé pomsty Boží poslouchati: nebo nebudou již více moci krásti, smilniti, vražditi atd. A kteří nechtěli na zemi pro spravedlnost snášeti útrapy a tresty, budou museli za nepravosti své trpěti v pekle nejhorší potupu Konečně, kteří se nechtěli z křesťanské ctnosti ponížiti pod vládu duchovní neb světskou, budou nuceni z božské pomsty uznávati nadvládu zlých duchů. Z toho vysvitá, jak zaslepeni jsou lidé, kteří se zpěčují na krátký čas s jistou nadějí na věčnou

odplatu se pokořiti; nechť vědí, že najisto budou v pekelných mukách věčně poníženi!

9. Na konci svatý Petr vyslovuje odplatu, kteréž se dostane těm, kteří se před Bohem pokořují, řka: »Aby vás povýšil v čas navštívení.« Jako slovem »Pokořte se« naznačeny jsou všechny ctnosti, kterých jest nám potřebi k dosažení spásy, tak výrokem: »Aby vás povýšil« udány jsou veškeré stupně slávy a blahoslavenství. Kdo tedy věřiv slovům Božím pokoř se, povýšen bude k patření na bytnost Boží; patřiti a poznati Boha jest nejvyšší moudrost, nad níž rozum lepší dosíci nemůže. V Bohu jest pramen moudrosti, v němž se vyplňuje touha, o níž mudřec píše: »Každý má vrozenou touhu po vědomosti.« Kdo se pokoří, nedávěruje ve své síly a klada všelikou naději svou na Boha, bude povýšen k nejvyšší moci, takže ani do hříchu neupadne, aniž k němu bude pokoušen. Kdo se pokoří, poslouchaje Boha a náměstků jeho, povýšen bude k vláde nade všim nižším tvorstvem a všecko se mu poddá. Kdo se pokoří, snášeje bolesti a smrt pro slávu Boží, povýšen bude k životu nesmrtelnému a bezbolestnému, takže již nic mu nebude škoditi. Kdo se konečně ponížil, spokojuje se posledním místem, povýšen bude nade všechna nebesa, ano účast bude míti na trůnu božském dle slov zjevení sv. Jana: »Kdo zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém: jako jsem i já zvítězil a sedím s Otcem svým na trůnu jeho« (3, 21).

(Příště dále.)

Pomocnice křesťanů.

stoupiv na památnou horu svato-hostýnskou při letošní pouti a vída krásně obnovený chrám Matky Boží, ku které náš lid tak vroucím srdcem lne, četl

jsem nad hlavní branou nápis: »Pomocnice křesťanů.« V té chvíli mimoděk vynořily se v duši mé děje vlasti naší, při nichž zvláště Rodičce Boží za ochranu mocnou děkovati má veškeré křesťanstvo.

Tu viděl jsem v duchu ukrutné Tatary u Vidně roku 1683., jichž bylo počtem okolo 160.000 mužů, kdežto armáda rakouská čítala toliko 21.800 mužů pěších, 10.800 jízdních a 56 děl. Dle výpočtu lidského sotva byla naděje, aby odneslo vítězství vojsko křesťanské. Posádka Vidně obnášela 10—16 tisíc mužů. Velitelem byl Starhemberg a rádcem jeho Kaplíř ze Sulevic, duši však všeho konání byl biskup Kolonič. Turci strašně řádili v okolí Vidně, pálili, plenili a vraždili, kudy jen zavítali.

Viděň byla od Turků sevřena a dne 16. července počaly lítati pumy do města, ale již tu se ukázala ochrana Rodičky Boží; neboť za tisíců pum, kteréž do města vhozeny byly, sotva jedna se roztráštla.

Ubývalo bojem nepřátel, ubývalo i obhájců křesťanstva. — Nebezpečenství v městě každým okamžikem rostlo. Zuřil hlad, řádila červenka mezi vojskem. Když však byla nouze největší, přišla pomoc.

Dne 11. září slyšeli obležení hlomoz a hřmot děl od Kahlenbergu. Na bojiště přibyl král Sobieski s udatným vojskem svým až do 34.000 mužů. S heslem: »Ježíš, Maria« započala bitva. Po jednodenním boji byli Osmané poraženi na hlavu.

Král Sobieski obcoval po dobytém vítězství ve Vidni v Loretě u sv. Augustina mši svaté a slavil tamtéž na poděkování Pánu Bohu a Rodičce Boží »Te Deum.« Korouhev, kterouž odevzdal padišah Kara Mustafaovi a jižto sebral Sobieski v ležení Turků, poslal do Říma papeži Innocencovi XI.

Za tímtež účelem modlil se papež s kardinály litanii loretánskou a zpíval »Te Deum,« aby jménem celého křesťanstva díky vzdal Bohu a Rodičce Boží za milostivou ochranu, a ustanovil, aby od této chvíle slavilo veškeré křesťanstvo

na celém světě na důkaz vděčnosti den Jména Panny Marie.

Mysl má zalétla do nejnovější doby, a tu vzpomněla doby zbožnější ve vojsku našem.

Vojska naší říše Rakouské dána jsou zbožnými panovníky našimi pod ochranu Rodičky Boží, a proto byli také ve vojsku hojně ctitelové její. Pod ochranou její vedl věhlasný vojevůdce a maršál Radecký vojsko naše ku mnohým vítězstvím.

Bylo před bitvou u Novarry. Již byl svrchovaný čas, aby dal maršál znamení k bitvě, a hle, on otáčí a úzkostlivě něco hledá a konečně nalezá. A co to asi bylo, po čem maršál tak úzkostlivě dychtil? Byl to růženec. Jakmile byl nalezl růženec svůj, jež stále při sobě nosíval, dal znamení k bitvě a porazil na hlavu armádu krále sardinského Karla Alberta.

Ale stoje na vrcholu posvátné hory, kamž po tolik set let věrní Moravané putují a kdež Máti Boží dívky tvoří, zvláště připomenul jsem sobě slavné vítězství, jehož dobyli křesťané pomoci Mateře Boží nad Tatary r. 1241. A kdo by nevzpomínal těch trudných dob naší drahé vlasti, jakých zažila od sveřepých Tatarů? Kdo by nevzpomínal vděčně dobytého slavného vítězství nad nimi na sv. Hostýně a u Olomouce? Kde bylo tehdy křesťanstvo Evropy, nepřispělali Máti Boží? Toho vážíme si nade všecko a nezapomeneme nikdy Máti Boží díky vroucí vzdávati.

Důkazem úcty a důvěry k Rodičce Boží na svatém Hostýně jest krásný, velebný chrám, daleko široko po rovinách Moravy vévodící. Zvláště letos dostalo se mu koruny slávy posvěcením, o němž tuto čtenářům svým podáváme zprávu, aby všickni, kdož nemohli se osobně účastniti slavnosti té překrásné, aspoň obraz si učinili o zbožnosti lidu našeho a o slávě svato-hostýnského chrámu. Ku

slavnosti té velepamátné (650letá ročnice vítězství nad Tatary) připutovali na svatou horu: J. Em. nejd. p. kardinál-arcibiskup olomoucký, J. M. nejd. p. biskup brněnský J. M. světící biskup G. hr. Belrupt, obě kapitoly, olomoucká a kroměřížská, asi 100 kněží a nesmírné zástupy zbožného lidu.

O slavnosti té podáváme zde krátkou zprávu.¹⁾

Po Velehradě není místa Moravanu vzácnějšího a milejšího nad sv. Hostýn! Velehrad všemu světu slovanskému drahým jest slavnou památkou apoštolův a prvoučitelů našich ss. Cyrilla a Methoda, než také Hostýn světodějným jest po-

Porážka Tatarů r. 1241.

mníkem a takofka obrazem úkolu velikého, jež slovanští národové v dějinách vykonali, odrážejíce po celé věky záplavu divokých barbarův asijských a přispívajíce takto celému západu udržovati a pěstovati křesťanskou osvětu a vzdělanost. Letos konal sv. Hostýn 650letou památku dobytého vítězství křesťanů nad Tatary.

Za mocné ochrany Matky Boží, které se důvěrně odporoučeti naučili Moravané od apoštolů, poražení jsou nepřátelé Kristovi i naši, a proto vším právem s veškerou slávou konala se jubilejní památka toho vítězství posvěcením dostavené a nádherně upravené svatyně hostýnské.

¹⁾ Dle „Obzoru.“

Již dne 13. srpna odebral se J. E. nejdůst. pan kardinál olomoucký Bedřich z Fürstenberků doprovázen jsa svými ceremoniáři na sv. Hostýn. U vysokém stáří neštítal se nepohody a přinesl opravdu oběť velikou a vzácnou. Ač si přál ve vši tichosti doraziti na sv. Hostýn, přece všude radostně vítán, což důkazem, jaký význam cestě této podkládán.

Když zastavil se vlak na nádraží bystřickém, a nejdůst. kardinál s vozu sestupoval, propuklo množství vitajících v nadšené volání »sláva.« Zde očekávan a uvítán od duchovenstva, obecního zastupitelstva, císařských úřadů, »Besedy bystřické,« katol. tovaryšského spolku, od zástupu družiček a droužek v národním kroji, bandierem ze Křtomil, Rychlova a Lipové, načej jel za jásootu a provolávání slávy doprovázejících zástupů vkusnou a vzácnou slávobranou do Bystřice, kdež na domech vlály přečetné prapory; po vykonané krátké pobožnosti v kostele bystřickém odebral se do zámku. — Odpoledne o 4. hod. odebral se nejdůst. p. kardinál na sv. Hostýn. Banderia z Blazic, Osička, Žakovic, Hlínska, Slavkova, Lhotky, Brusného a Bilavska v malebném kroji doprovázela ho na horu. — Ve Lhotce u školy uvítaly jeho Eminenci školní děti, družičky a lid, taktéž ve Chvalčově, načej v průvodě za hlaholu zvonů doprovázeli p. kardinála až na sv. Hostýn. Byl to dojemný průvod, lidé radostí slzeli, a samo nebe jakoby se zaradovalo z toho všeho, kdežto před hodinou s mračen hustý déšť byl se chrllil, nyní slunce vyběsklo a průvod ozářilo.

U chrámu Páně svato-hostýnského uvítán provolávaním »slávy« od zástupů shromážděných. Dojemná byla skupina zedníků, tesařů, malířů, stolarů, nádeníkův a nádenic pracujících při chrámu svato-hostýnském, kteří se svým náčiním v rukou na vyzvání svého dozorce Kořínka jásosem »slávy« svého arcipastyře vítali.

U nového kláštera uvítán od duchovních svato-hostýnských. Po té shromáždili se banderisté se zástupy před kostelem, zapěno »Chval jazyku důst.« a ve dveřích chrámových uděleno svaté pozhnání. Matce Boží ku počtí zapěna sloka »Tisíckrát pozíravujeme tebe.« Banderista Jemelík, starosta z Osička, předstoupil před dp. P. Cibulku, superiora svato-hostýnského, poděkoval mu srdečně ve jménu všech, že v tak krátké době svatyni svato-hostýnskou tak krásně vyzdobil, a vyzval přítomné, aby kněžím svato-hostýnským za veškerou ochotu, péči a starost provolali slávu. — Superior P. Cibulka vzdal díky srdečnými a dojemnými slovy, jakž vůbec od něho vždy slychati, svato-hostýnským sousedům bytujícími ve stínu sv. Hostýna a přál, aby s posvěceného chrámu Páně tím hojněji stékala milost Boží. — Provoláním slávy sv. Otci, císaři a králi slavnost toho dne ukončena.

Staričký p. kardinál vyznal, že tělem z této cesty nemálo jest unaven, za to ale duch jeho že pookřál, a že nesmírně je dojat zbožností našeho lidu, jakož i důkazy jeho upřímnosti a lásky.

Chrám svato-hostýnský, kaple sv. Jiljiho (bl. Jana Sark.), sochy sv. Cyrilla a Methoda, klášter, ambity a všechny ostatní budovy překrásně dekorovány a prapory okrášleny. Mohutné jehlance prápory ozdobené stály před průčelím chrámovým s transparenty, a v průčelí chrámovém upraven převzácně a významně nápis: »Pomocnicé křestanů, oroduj za nás! L. P. 1241—1891.«

Záhy ráno v pátek po různu poutnici přicházeli, k poledni již již oživoval se kopec, po poledni se všech končin drahé Moravy přicházeli tu u větších tu u menších procesích a houfcích poutníci, a brzy celá hora jenjen se hemžila zbožným lidem překrásně prozpěvujícím vzácné písně mariánské — O 4. hodině doprovodili poutnici jeho Eminenci nejd.

p. kardinála do kostela; u hlavní brány osloven ve jménu okolního duchovenstva panem arciknězem Bartákem, farářem z Kostelce u Holešova, a p. superiorem P. Cibulkou, načež uděleno sv. požehnání.

Zatím přijel nejdůstojnější p. biskup brněnský, Dr. Fraut. Bauer, uvítán byv poutníky nadšeně provolávajícími „sláva“ a nelíčeně radujícími se z toho, že nviděli biskupa, o němž tak mnoho již četli a slyšeli. K 5. hodině přeneseny od nejd. p. biskupa brněnského ostatky svaté do kapele, modlony při nich hodinky; poutníci zatím se modlíti. zpívali a v pravém smyslu slova zpovědnice obléhali. Vyzvání byvše shromáždili se v nescetném počtu u kazatelnice venku, kdež usnešeno, požádati jeho Eminenci, aby zaslali ráčil hlavě velké rodiny, z jížto členů přemnoho zde shromážděno, sv. Otci do Říma telegram, kterýž by tlumočil hold a úctu sv. Otci, s ujistěním, že u pravé víře chtějí žiti i zemřítí. Únesení toto stalo se s nelíčenou radostí a rozhodným, ze srdce a odhodlaně projádfvením a daleko v lesích sv.-hostýnských se rozléhajícím: „Chceme.“ Po učiněném návrhu zvolena od poutníků trojčlenná deputace, která ihned odebrala se k nejd. kardinálu, jenž hluboce dojat tímto projevem, deputaci poděkoval a ihned telegram do Říma odeslal, což poutníkům ku veliké jejich radosti sděleno.

A nyní následovala řeč uvitací dp. superiora P. Cibulky, jenž při známém svém řečnickém nadání a vroucí úctě k Panně Marii poutníky rozehřál a nadehnl; připomenul tak mnohou událost z dějin svato-hostýnských, jakož i onu noc, kterouž na modlitbách probděl před prvním posvěcením chrámu Páně předkové naši. — Ku konci kázání dostavila se deputace Mariánské kongregace z Prahy s novým praporem, čímž mezi poutníky způsoben radostný rozruch.

Poutníků víc a více přibývalo, ale zároveň víc a více mračen na nebi, tak

že po 8. hod. začalo rositi, mračna zrovna po Hostýně se proháněla. Když se setmělo, vzplanul na valech sv.-hostýnských na hranici slavkovské ohromný oheň, jenž vyslehoval plamen i 10metrový; současně zapálen oheň na opačné straně. Pan lékárník z Kroměříže J. N. Harna pili neúpornou zhotovil různé ohňostroje, ač deštivé počasí valně provozování nepřálo, nicméně podařily se ohňostroje nad očekávání.

Nastala noc; z počátku ovšem poutníci nedbali toho, kde prosedí a probdí noc, neboť o spaní nemohlo býti ani řeči. Tolik poutníkův asi nikdy ještě nebylo přes noc na sv. Hostýně, jako tentokráte. Poutníci se skupili v houfce, zpívali nebo modlili se; kam se člověk obrátil, všude kupy poutníků. Kostel přeplněn. Brzy však započal vitr buráceti, přihnala nová mračna a s nimi i déšť. Nyni ovšem bylo se uchýlovati poutníkům pod střechem, do různých výklenků, ke zdím atd. Bolestně ovšem dojímalo člověka, když viděl, kterak poutníci zrovna v loužích ležeti musí; avšak zároveň až k slzám radosti pohnut byl, když viděl, kterak trpělivě a vše z lásky poutníci snášejí. Něco podobného jen možno tam, kde láska v srdci mocně hárá a plápolá. O půlnoci mocně zaburácela bouře, s oblaků se jenjen lilo, a tu opět podán důkaz zbožnosti našeho lidu; na všech stranách zavzněla píseň: „V ochranu kdož Nejvyššího — Vůbec třeba vyznati, že komu popřáno projiti kostel, sakristii, spárny, ambity atd., k slzám dojat byl přerůznými zpěvy, které různé skupiny poutníků po celou noc pěly.

Po půlnoci stále přšelo a déšť ani k ránu neustával. Následkem nepohody již o půl třetí hodině začaly se mše sv. sloužiti. Venku bylo sice postaráno o oltáře, ale s nebe se jen lilo, a tu bylo nemožno použití oltářů těch. Kostel musil býti brzy vyklizen, an měl býti svěcen.

I musily se zříditi oltáře leckde, a tu třeba vyznati, že nepohoda měla svou dobrou stránku. Co čítáváme o mších sv. u prvňích křesťanů nebo v katakombách, to poněkud zde znázorněno. Mše sv., jak čítáváme v písmech, obětována z počátku ve chrámě, v domech, žalářích, skryších a všude, neboť Jenž při ní se obětuje, z lásky k nám ve chlévě se narodil. Ve spárnách stoly proměněny v pravdě primitivní oltáře, přineseny ostatky, postaven kříž s dvěma svíčkami a obětována mše svatá. A přece takou vroucnost, takou pobožnost bylo lze spatřiti u poutníků! I mužům slzy do očí vstoupily a stékaly po licích. Jakmile déšť jen trochu přestával, ihned venku slouženy mše svaté, avšak brzy opět spustil se déšť. A přece s deštěm přibývalo víc a více poutníků, tisícové a tisícové kopec pokrývali, zástupy stávaly se mohutnějšími a mohutnějšími. O 7. hodině, o které svěcení chrámu Páně započítí měl nejdůst. pan kardinál olomoucký, opětně znova začal burácti vichor, přšelo a okolo kostela byla všude učiněná louže. Za takých okolností nebylo možno nejdůst. panu kardinálu kostel světiti, a musel s těžkým srdcem — neboť stále se těšil, že bude moci sám posvětili svato-hostýnskou svatyni, svatyni to moravskou — ponechati svěcení nejd. panu biskupu brněnskému. I započalo svěcení, velebný a významný to obřad, kterýmžto církev sv. na rozum dáva, jaký význam kostel má, že vpravdě jest domem Božím, že domu tomuto přisluší všeliká svatost a uctivost.

Jakmile déšť poněkud ustal, svolávání poutníci na kázání, a tu opět jiné dojmy a výjevy se udály. Tisíce a tisíce poutníků kupilo se okolo kazatelů. I kázali: vp. P. Cibulka, superior sv.-hostýnský; JUDr. A. Gruda, farář a zemský poslanec v Mokřých Lazcích ve Slezsku; Dr. Fr. Srbecký, farář v Blansku; J. Studený, děkan v Boršicích; Fr. Weber, farář a

říšský poslanec v Miloticích. Německé kázání měl P. Egger, prof. z Kalksburgu. Ačkoli šest kazatelů kázalo, nieměně nestačilo to pro tolik poutníků, kteří v procesích větších a větších stále docházeli, nedbajice ni deště, ni blata, ni kluzké cesty. Tolik poutníků vyžadovalo dobře ještě aspoň 8 kazatelů, ale nebylo možno při velikém větru a nepohodě najiti místa vhodného — Při kázáních a po nich ponenáhlu se vyjasňovalo nebe a doprálo sloužiti mše sv. venku při oltářích Zároveň udělováno sv. přijímání, jež přijalo přes 5000 poutníků se zbožností velikou. Po 11. hod. svěcení chrámu Páně ukončeno, kostel do posledního koutku přeplněn, ale pro tolik poutníků nestačil by ani svato-Petrský chrám římský. J. Em. p. kardinál sloužil první slavnou mši sv. v posvěceném chrámu Páně za přečetné assistence. Při slavné mši svaté zpíval mužský sbor kostelní z Holesova za řízení dovedného p. ředitele kůru J. Kretze; mocně dojmali jejich zpěv a nemálo zvelebil služby Boží. Jednotlivé části mše svaté salvami označoval kroměřížský sbor ostrostřelců s hudbou, což rovněž první události na sv. Hostýně. Přítomnost jejich jakož i jejich výkony nemalého dodaly lesku slavnosti. Vůbec dlužno vyznati, že Kroměříž měrou přehojnou ku povznesení slavnosti přispěl. — Venku při oltářích slouženy mše sv., při nichž zpívány písně Mariánské; hora svato-hostýnská byla jeden zpěv, jenž oživoval celý kraj. Při poslední zpívané mši svaté hudba chropinská zpěv doprovázela.

Po slavné mši sv. Jeho Eminence nastal přepamatný a přeslavný okamžik »udělení apoštolského požehnání.« Na pravé straně hory svato-hostýnské shromáždění poutníci, hlava na hlavě, hora nechtěla stačiti. Poutníkům oznámeno, že před apoštolským požehnáním mají všickni »Věřin« se pomodliti, aby takto všickni sjednocení vyznali veřejně viru svou. Byl

to úchvatný okamžik, když nejdůst. pan kardinál s nejdůst. panem biskupem brněnským v průvodu církevních hodnostářův a přečetného duchovenstva u oltáře stanul s berlou v ruce, přijímal před tváří milé Moravěny vyznání víry. Morava tu s biskupy svými city nepopsatelnými modlila se »Věřím.« Byla to manifestace katolického jména a víry, která nevymizí z paměti. Na to pozvednul ruku nejdůst. p. kardinál a udělil papežské požehnání shromážděným nejméně 70 tisícům, načež zapěno »Bože, chválime Tebe.«

Nejdůst. p. biskup brněnský ku podivu všech, kteří vědí, co jest vykonati konsekrační obřad, ale i ku nezměrné radosti poutníků vystoupil na kazatelnu venku připravenou a měl kázání. Radosť zazářila na tvářích všech, když shlédli nejdůst. p. biskupa. Ve vřocím a pře-srdečném kázání doličoval, že dnešní slavnost jest mohutným pomníkem vděčnosti, skutkem zadosťčinění, manifestací katolické víry a pomníkem slibu věrnosti pro budoucnost. Není to lichocení, ale pravda pravdivá, že slova tak velikého cítěle Matky Boží svato-Hostýnské nevidaného ohlasu nalezla v srdcích poutníků, kteří po veškerých útrapách a unavenosti oka s kazatele nejdůstojnějšího nespustili, by ani slovo jim neuniklo. Nejdůst. p. biskup blahopřál shromážděnému duchovenstvu k této nevidané manifestaci katolického vědomí lidu svěšeného. Když dojemně se loučil s Matkou Boží svato-Hostýnskou, tu vše slzelo. Jednomyslně projevovalo přání a prosba, aby mohli dostati kázání toto na památku. A tak splnilo se, což si přáli poutníci — když již tak mluvití máme — ne obyčejní, ale inteligentní, když žádali pořadatele, aby Jeho biskupské Milosti přednesl prosbu, aby venku kázati ráčil, ano nemožno do kostela se dostati, že slova jeho je povznesou, povzbudí a převelikou útěchou naplní, když jen několik slov z úst jeho

uslyší. Tolika tisícům a tak různým posluchačům Jeho biskupská Milost ještě asi nekázala. — Když dal nejdůst. pan biskup lidu mocně dojatému srdečně »s Pánem Bohem,« ještě jednou zavzněla hora a lesy okolní od tonoucího v slzách lidu odpověděným »s Pánem Bohem!«

I začali se loučiti poutníci s Matkou Boží svato-Hostýnskou, s místem třikrát posvátným. Okolo 3. hod. nejdůst. pan sväticí biskup G. hrahě Belrupt, kterýž rovněž připutoval na horu sv., měl slavné »Bože, chválime Tebe« se svatým požehnaním. Byli tudíž při slavnosti té tři biskupové, zajisté řídká událost. Poutníci přicházeli a odcházeli. O zaznamenání duchovenstva, deputací a procesí bylo postaráno v poutní kanceláři, ale nepohoda vše zvrátila, proto záznam tento neúplný jest. Co bylo možno zachytiti, uvádí se v »Hlasu.«

Slavnosti účastnila se nejdůst. král. kapitula olomoucká, a sice byli přítomni: p. t. n. p. prelát V. rytíř Holle. kanovník Dr. A. Klug, kanovník J. Wache, kanovník B. rytíř Premerstein; nejd. kol. kapitula kroměřížská zastoupena byla p. t. pány kanovníky: proboštem J. Weinlichem, Fr. Hanákem, V. Blažkem, J. Chodníčkem, J. Droběnou. Dále bylo dle záznamu postupného slavnosti přítomno přes 100 kněží. — Kolik duchovních si přálo dliti na sv. Hostýně! Služby Boží, které jim bylo doma odbývati, jim toho nedovolovaly. Procesí naznačeno asi z půldruhého sta farností.

Přemnozi již vypravení na cestu nemohli se vydati pro nepohodu na pout. Počet poutníků nemožno udati určitě. Poutníci přicházeli a odcházeli; daleko přes 100.000 poutníků slavnosti se účastnilo; mezi 10. a 11. hodinou bylo nejvíce poutníků pohromadě, a to dle úsudku mnohých přes 80.000. Při pohodě bylo by jich ovšem bývalo snad ještě jednou tolik. Třeba podotknouti, že týž den byla

slavnost i na Velehradě. — Přemnozi zaslali, nemohouce se sčastniti, telegramy, jako: Exc. p. baron Pražák, ministr ve Vídni, Eg. hrabě Belcredi, pán na Lišni, hr. Felix Vetter z Lilie, zemský hejtman, hr. Jaroslav Thun, anebo vzácné dopisy.

Kolik tisíc ctitelů Mariánských, nemohouce tělem býti přítomni duchem dleli s poutníky na sv. Hostýně! Na slavnosti té sjednotila se Morava a byla jedno srdce, jedna mysl.

Jak se hájí rázný katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 38.

„Katolici nemají pravého citu vlasteneckého.“

Trpká jest výčitka tato, kterou metáš nám ve tvář; trpká proto, že se v ní skrývá podezření, jakoby katolík již proto, že katolíkem jest, nepřitelem byl lidu svého a vlasti své; trpká proto, že jest úplně bezdůvodná, lživá, která se ani z dějin minulosti, ani příklady přítomnosti dosvědčiti nedá. Výčitka tato namířena jest proti církvi katolické, majíc za účel lichým podezříváním v nenávisť ji uvésti u všech, kdož pravým citem vlasteneckým se vychloubají, při tom však málo soudného ducha mají, aby rozeznávali, v čem vlastně tento cit záleží a jak se jeviti má. Že právě za našich dob mnoho se mluvívá o vlastenectví a o těch, kdož dobrými se zovou vlastenci, že mnoho se chválí a haní, nebude zbytečno pronésti některé náhledy o věci tak důležité a na obranu církve katolické v ohledu tomto.

Náklonnost k národu, ve kterémž člověku živu býti uložil Bůh, anebo láska k vlasti smí se počítati netoliko za znamení dobré, nýbrž za celou, svatou povinnost katolického křesťana.

Mluvíli se o vlasti, může se slovem tím vyznačovati buď země, ve které jsme se zrodili čili případnějším jménem „otčina,“ buď země, ve které žijeme, buď lidstvo obývající tuto zemi. Vlasti jest nám tedy země s všelikou zvláštností její, kde máme

stálého bytu; vlasti jest nám občanská společnost, jejížto jsme údové. Můžeme milovati rodnou půdu, kde kolébka naše stála, můžeme s láskou pohlížeti na místo, kde prožili jsme sladkého mládí čas, kde jsou hroby našich milých; mluvili se však o pravé lásce k vlasti, tu rozuměti sluší k lásce k osobám, k lidu, jehož část tvoříme. V tomto toliko ohledu budíž zde o vlastenectví řeč.

Láska k vlasti může dle citu a náklonnosti nebo dle vůle a činnosti vážena býti. V ohledu prvním jest to zalíbení osobní v té zemi, jež nám sluje vlasti; v ohledu druhém pak jeví se účinnou snahou o zdar a blaho její. Láska musí se vždy jeviti skutky, sice jest lichou a planou. Proto jest láska k vlasti oddanost občanskému spolku, ku kterémuž náležíme, jevíci se zároveň účinnou snahou o prospěch jeho. Příčiny oddanosti naší mohou býti obecné a zvláštní.

Jestliť to zajisté vůbec přirozené puzení sebelásky a soucitu, které tu bývají základem. Neboť každý více méně bere podíl v blahu a žalu vlasti, a milujeli tu, miluje tudíž i sebe sama. Mimo to spoluobčané naši jsou lidé, s nimiž v úzkém spojení žijeme, jichžto dobro i zlo zároveň cítíme, jelikož se nás obé přirozeným během věci dotýká a tudíž nás k činnosti vybízí.

Výhradní jakési přednosti vlasti, budtež si již pravdivé nebo jen zdanlivé, bývají zvláštní příčinou oddanosti naší.

Sem náleží úrodnost země, příjemnost podnebí, krása přírody; sem patří soustava vlády a zákony, které se výtečností a užitečností vyznamenávají; sem patří osobní vlastnosti vládaře, které srdce naše jimají úctou a důvěrou; sem patří konečně i láska k sobě samému, pro kterou rádi všechno, co náleží nám, nad jiné více vynášíme a chválíme. Jedno i druhé dodává vlasti některé ceny, mnohdy i jen smyšlené a velmi chatrné, odkudž rodí se národní pýcha, posměch z krajin sousedních a mnohé jiné podobné nešvary.

Nesmíš si však mysliti, že takováto přítulnost k vlasti, byť i byla sebe silnější a ohnivější, jest již také pravým vlastním ilustvím; ba není, neboť láska k vlasti má a musí býti ctností; přítulnost a cit, byť i sebe čilejší, není ctností ještě ani známkou pravého vlastenectví, neboť zkušenost nás učí, že i bez nich může někdo býti dobrým a s nimi leckdes i špatným vlastencem.

Láska k vlasti jako ctnost křesťanská přýstiti se musí z jednoho pramene, a ten jest úcta a vážnost k poznané vůli Boží nebo totéž, co svaté evangelium nazývá prostě »láskou.« Krásně o lásce této hovoří sv. apoštol Pavel v prvním listu svém ku Korintským (kap. 13.), označuje neužitečnosť a neplodnosť všech darů duchovních bez »lásky« a vypisuje zároveň krásné vlastnosti, kterými pravá »láska« ozdobena jest.

Láska k vlasti, kterou se tak mnozí vychloubají, která jest bez Boha, zakládajíc se na pouhé nahodilé, zevnější přítulnosti a oddanosti, není ani pravou ctností, aniž je stálá, mizí totiž ihned u těch, kteří ve vlasti trpí nátisky a pronásledování nebo nenalezají v ní zasloužené uznalosti, a přece má pravá láska k vlasti trvati povždy v každých okolnostech.

Proto musí míti pravé křesťanské vlastenectví vyšší podnět, a ten jest vážnosť křesťanské povinnosti,

kteřou se velí: pro Boha milovati bližního. Láska tato, Spasitelem hlásaná, může se nejlépe jeviti a osvědčovali tam, kde s jinými vzájemně obcujeme, v jedno s nimi sjednoceni jsme, tedy zase nejlépe ve vlasti. Toť jest ono místo, kdežto nám lze o dobro obecné nejsnáze, nejlépe jakož i bezprostředně působiti, a tudíž nepochybně jest v tom vůle Boží, aby se ve vlasti jevila naše láska k bližnímu.

Mimo to i poměrův občanské společnosti šetřiti sluší. Společnosť tato zakládá se na společné téměř potřebě, samým již rozumem kázané, aby každý poddán byl jednotě a řádu. Z toho plyne povinnost spravedlnosti, a sice tu k spoluobčanům ohledně obecných zájmů, bezpečnosti života a jmění, hájení práva, vzájemné podpory a pomoci atd., tam k vládě a zeměpánu, jehožto zákonům podrobiti se sluší. Tento úvazek spravedlnosti žádá přísně sv. evangelium, které zřejmě velí: dávatí každému, což jeho jest, které všeliké bezpráví zatracuje a nespravedlivého vylučuje z království Božího. Pravé vlastenectví jeviti se má tedy skutky, dle vůle Boží zařízenými, a nikoli jen planými slovy, které ovšem snadnější jsou a lacinější.

Co se týče nás jednotlivců, láska k vlasti žádá od nás, abychom duševní mohutnosti své vzdělávali a cvičili tak, až bychom dosti schopnými byli, službu svou obětovati vlasti. Uprávná láska k vlasti podněcuje tedy k ustavičné pili; nesmíme zahálčivě skládati ruce, nýbrž řádně a pilně plniti úkol stavu a povolání svého. Z ohledu na spoluobčany žádá na nás láska k vlasti, abychom vždy a všude přísně se drželi pravidel spravedlnosti a lásky bliženské. Co se týče vrchnosti zemských, vyžaduje láska k vlasti, abychom zákonů daných pod autoritou mocnáře a vrchnosti jimi zřízených poslušni byli; abychom dané požádané odváděli a k tomu

ještě i život svůj za obranu vlasti nasadili, ba i kromobyčejné posluhy, dávky a oběti k zachování vlasti a k jejímu zvelebení ochotně poskytovali.

Svaté evangelium tyto občanské závazky zvláště schvaluje a všem věřícím bez výminky nařizuje. Ono velí vynakládati síly a množství svěřené hřivny, z nichžto Pán bude účet žádati (Mat. 25, 14); ono velí věrnost v povolání, aby každý udělenými jemu dary druhému sloužil a prospíval, a komu svěřen jest úřad, aby jej zastával jako z moci Boží (I. Petr 10, 11); ono velí poslušnost vrchnostem, poněvadž od Boha zřízeny jsou, a kdož se mocnostem protiví, zřízení Božímu se protiví, dobýváje sobě odsouzení (sv. Pavel k Řím. XIII. 1—5; I. Petr II. 13, 14); ono velí dávat denně za krále se modliti, abychom pod jejich vládou pokojně a bohabojně žili; ono konečně přikazuje, aby všichni, kdož ve vlasti jsou, jako údové jednoho těla k pospolitému blahu jejímu pomáhali. (Sv. Pavel k Řím. XIII. 7; k Tim. II. 1; I. Kor. XII. 12—27.)

Všechny tyto zásady potvrdil sám Spasitel náš Ježíš Kristus krásným svým příkladem. Ačkoli žil uprostřed zatvrzelého a nevděčného národa, ačkoli stál pod vládou nespravedlivou, ba ukrutnou vladařů římských, přece sloužil za dokonalý vzor lásky vlastenecké. Jeho všeliké snažení k tomu se zvláště neslo, aby mravní nápravou dostalo se spásy a oblažení veškerému lidstvu. Avšak zároveň věnoval péči svou, lásku svou milé vlasti. Procházaje všechny končiny země své hlásal nejprve ve vlasti království Boží; uzdravoval nemocné; měl útrpnost nad zástupy lačnicemi krajanů svých; vyléval hořké slzy nad městem Jerusalemem a tvrdošijností rodáků svých; cítil lítost nad nastávajícím nestětím národa svého. Pán, jehož poslouchaly moře a větry, podroboval se milerád zákonům zemským, odváděl daně; on zvěstoval a

učil odporné krajanům pravdě, že »sluší daň dávatí císaři.« Vše to činil a hlásal beze všeho strachu a ostýchání, ba i při nespravedlivém soudeci Pilátovi uznával, že moc jeho soudcovská jest od Boha. Na poslední cestě své na Golgotu pomyslel na trest, jenž národ jeho stihne, a na smutný osud vlasti své. Neboť co jiného mají znamenati slova: »Dcery jerusalémské, neplačte nade mnou, ale nad sebou a syny svými.« A co byla bolestná a potupná jeho smrt, nežli dobrovolná oběť, ovšem že za veškeré pokolení lidské, zvláště pak přece též i za vlastní národ? Dobrý Pastýř dal život svůj za ovce své.

Tímto způsobem jest právě vlastenectví ctností křesťanskou, stvrzenou učením Ježíše Krista a posvěcenou příkladem jeho.

Církev katolická vždycky hlásala a hlásá posud učení toto; vždy se držela příkladu zakladatele svého, a přece osměluje se odpůrci meřati jí ve tvář výtiku nevlastenectví. Ovšem v jistém ohledu dá se výtika tato vysvětliti, neboť láska k vlasti, jak se jeví u těchto lidí a jak se jeví u pravých katolíků, jest rozdílná. Oni chtějí stavěti lásku tuto nad lásku k Bohu, ba staví ji i proti Bohu; k takové lásce se ovšem katolíci nikdy nepřizná. Která však blahodárnější jest, vidno z účinků. Postavme nynější velikáše, jejichž ústa přetekají samou láskou k lidu a vlasti, kteří však vskutku jen viru a zbožnost lidu kradou, kapsy své plní, veřejných míst se domáhají, slovem svým všude rozhodovati chtějí, náhledy své za jediné platné a správné vydávají, jiných nepřipouštějíce, postavme je vedle našich vzorných křesťanských vlastenců: sv. Václava, sv. Prokopa, sv. Anežky, Karla, otce vlasti, a j., a uvidíme, které vlastenectví národu našemu více užítku přináší, vlastenectví s Bohem či bez Boha. Kdož to byl, jenž národ český pozvedl,

zuselechtil, vzdělal, tak že se ctí zaujal místo mezi vzdělanými národy evropskými? Kdo povznesl blahobyť vlasti, tak že pověstným se stal a že král její »zlatým« nazýván byl? Byli to muži nadšení láskou k Bohu, muži víry pevné, kteří s upřímností a zápalem věnovali služby své vlasti a národu, věduce, že takto plní vůli Boží. To byli muži víry katolické, prodchnuti jejími zásadami, sileni příkladem tak mnohých veleduchův a světců církve katolické. A na muže tyto kydají nyní tak zvaní vlastenci všelikou hanu, činy jejich neplatí u nich pranic, za to vychvalují a do nebe vynášejí nepřátely církve, stavíce je za vzor pravé lásky k vlasti. Záležili láska k vlasti a k národu ve vzpouře proti Bohu a náboženství jeho, v odporu proti ustanovené jim církvi, záležili láska k vlasti v boření a ničení toho, co katolická láska byla zbudovala, záležili láska k vlasti v opičení se po špatných vzorech cizáckých — pak ovšem musíme se v prsa bít a říci: Takové lásky nemáme, takovou neměli ani naši katolictví předchůdce.

Vizme, jak asi láska tato vypadá. Za našich dob nepovažuje se na př. za pravého vlastence, kdo by nebyl stoupencem či velebitelem Husa, kdo by neviděl v husitismu pravou víru, kdo by husitské války nepokládal za skvělou hvězdu na obzoru našich dějin minulých. Nuže, co přinesla, čím prospěla tato po husitsku zřízená láska k vlasti? Putuj po vlasti naši české a moravské, každým skoro krokem přijdeš na pomník takové lásky. Zbořené hrady, vypálené do základů kláštery a kostely, sežehnuté vesnice a města, zničené památky historické po dávných předcích, ukrutným způsobem zavražděné kněze, řeholníky a věrné katolíky, zničený na dlouhý čas blahobyť v celé zemi, úpadek náboženství a křesťanských mravův a jiné ještě smutné věci, na ty přijdeš; to jsou účinky lásky

této nyní tak velebené. Vzpouře proti pravé církvi, kterou hlásal v pýše ducha svého Hus, prohlašuje se za »uvolení ducha«; poblouzení jeho ve víře Kristově vydává se za »pravé učení Páně«; voje husitské, bojiční a ničící, co jim do ruky padlo, vychvalují se jako praví vlastenci, ba jako »Boží bojovníci«, kteří slávu jména českého daleko za hranice rozniesli. Ó můj Bože, ta sláva válečná přišla zemi, národu tuze draho! Doha husitská svítila sice, ale ne světlem osvěcujícím, nýbrž zárem sežirajícím, byla pochodní, ne však svítilní, nýbrž podpalující, není ctí, nýbrž skvrnou, která lpěla dlouho na národě našem v očích ostatního světa. Husitismus podvrátil pevné základy pravé víry, s níž i česká národnost úzce byla spojena; on otevřel bránu učení bludnému z Němce k nám donesenému, protestantismu, s nímž i v zápětí šlo poněmčování a odnárodnování. Díky Bohu, že bylo tehdy ještě několik pravých vlastenců na základě katolickém a tedy i vpravdě českém, kteří hleděli jak víru katolickou opět v lidu rozšiřovati, tak i jazyk a mrav český před zkázkou zachovati.

Katolíci to byli, a po výtce kněží katolictví, kteří skoro jedině řečí českou lidu kázali, v této řeči jej vyučovali, s ním obcovali; katolíci to byli, kteří i literárně počali v českém jazyku pracovati v dobách, kdy již skoro za vymřelý se považoval. A Bůh požehnal práci jejich nezištné. Víra v lidu našem nezhylna, národ náš obrozen jest jako Foenix, na základě katolíky položeném budovalo se dále a buduje se tak, že národ náš skvělými se může honositi výsledky v každém oboru lidského vědění. Ovšem nyní, kdy zabezpečen jest život národa, kdy vlast naše ctěna jest a vážena, tu lehkou jest dále pracovati; stydno však a nevděčno kydati hanu na chrabrě začátečníky, protože byli katolíci, nespravedlivou výtčati církvi, jakoby nepřítelkyni byla rozvoje a blaha vlasti a

národu. Láska k vlasti, nemá-li pevného podkladu v lásce k Bohu, zvrhne se na pouhé křiklounství, na pouhé chvástání, které sice po nějaký čas panuje, v čas zkoušky však a potřeby nikterak se neosvědčuje. Láska k vlasti vyžaduje klidnou soudnost o pravém blahu národu, které záleží v uslechtní duha, ve vzdělanosti a zvelebení všeobecné blaženosti. To však není možné bez Boha, bez náboženství. Není pravým vlastencem, kdo lidu viru krade, bezbožnost rozšiřuje, neboť ten kazí lid, kazí mrav, podkopává ctnost a otvírá hříchu dvéře dokořán. Duch Páně však praví v písmě sv.: »Spravedlnost vyvyšuje národy, ale hřích bídné činí národy.« Pravý křesťanský vlastenec přičiní se, aby místo planého mluvení vždy přisně dostátí ml všem povinnostem, a tudíž i občanským. Sevřenali vlast nehodou, tu místo neplodného hořekování přičiní se raději ze vsí síly, aby odvráceny byly strasti, a proto nikdy neopře pomoci své. Místo přepjatého jásání nad šťastnou příhodou, kterou se povznáší vlast, bude spíše vzdávati vroucí díky prozřetelnosti božské, z jejíhož dopuštění, z jejížto vůle pochází vše na zemi, což jest a co se děje dobrého.

Křesťanský vlastenec musí býti spravedlivým i k jiným národům, neboť nesmí zapominati, že právě vlastenectví spojeno jest se všeobecnou láskou k bližnímu. U starých bylo řečeno: »Miluj občany své, nepřítelů pak měj v nenávisti.« Tak to bývalo u starověkých národů, již se milováním vlasti proslavili; tak jest to po

dnešní den u divochův a bohužel i u všech přepjatých silenců mezi vzdelanými národy. Ježíš však praví: »Milujte nepřátelů své a dobře činite těm, kdož vás nenávidí.« Jaký tu rozdíl! Jaký to vznešený zákon! Proto vlastenec-křesťan, katolik není nespravedliv, není prázden lásky ani k těm, kteří snad vlast jeho tupí a haní. Vlastenec-křesťan nechce prospívati vlasti na úkor jiných, on raduje se, slyšeli, že i jiným národům dobře se daří, neboť i tito jsou jeho bližní.

Konečně doložiti náleží, že právě, křesťanské vlastenectví jest ohradou před vášní a slepým horlením. Jak mnoho zlého natropily již ve světě vášně! Slepi horlivci, u kterých láska k vlasti zvrhla se ve vášně, jak nesvědomitě chápou se obyčejně sebe špatnějších prostředkův a nástrojů k dosažení cíle svého! Slepá tato vášně převracuje všechny pořádky jinak klidných a blažených zemí, a hned každého, kdož tolikéž není slepým přivržencem, kaceňuje a za nepřítelů vlasti prohlašuje. Před takovouto příšerou ostříhá nás právě vlastenectví křesťanské, kteréž ve zdravém rozumu a v povinnosti všeobecné lásky křesťanské jest založeno. Blaze obci, zemi i státu, kde toto vlastenectví věvodí! — Skutky dokazují po všechna století, že pravý katol. křesťan pravým také a celým byl a jest vlastencem, že tedy lživá a nespravedlivá jest výčitka, jakoby katolik nemohl míti citu vlasteneckého. Spíše pravdou jest, že čím více pravých katolików, tím větší že jest počet dobrých vlastenců!

(Příště dále.)

Kláštérní zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (8.)

Na slavnost Panny Marie Růžencové.

Jaká kvítka, Panno svatá,
mám ti vplésti do věnce?
„Tajemství mně nejmilejší
přesvatého růžence.“

Toť i zbraň, již každý, synu,
nade světem zvitězí,
před níž se i rozpoutají
hříchu těsné řetězy.

Kytka to, již nejradš bývá
 děva Páně zdobena —
 tak se zvonků v blízkých horách
 tratí jemná ozvěna.

Na neděli 20. po sv. Duchu.

Ohlas zvonku postříbřený
 rozléhá se v les i dol,
 a mně zdá se, jak by z něho
 mluvil svatý apoštol:

Po zlých stezkách špatných druhů
 nikdo z vás ať nepílí,
 počestně však, ve střídmosti
 spějte svému ku cíli.

Zvonku hlas se v dáli tratí,
 až jen šeptá potichu:
 Blaze umřeš kdysi, synu,
 zůstanešli bez hříchu.

Na neděli 21. po sv. Duchu.

„A odpusť nám naše viny,
 jakož my svým vinníkům!“
 Zvonek také napomíná:
 Odpuštějte dlužníkům.

Ovšem Boží milosrdnost
 mezi nikdy nečítá,
 s milostí kdy stkvělým zdrojem
 v srdce tvoje zavítá.

Ty však rovněž spolubližním
 usmíření palmu nes —
 zvonků bravých na klášteře
 ozvěnou se vlní les.

Na den sv. Hedviky.

V koruně se knížat polských
 stkvěje perla veliká —
 ctností všech to leskem září
 svatá kněžna Hedvika.

Oroduje nyní v nebi
 za svůj věrný polský lid,
 by mu vzplál zas na obzoru
 svobody a míru klid.

Polsko drahá, jež jsi matkou
 stala se mně novou teď,
 až tě budu v písni chválit,
 moje péro říd' a ved'!

Na den Posvěcení chrámu Páně.

Na základech pevné skály
 stojí cirkve svatý dům —
 takou řečí zvonek jasný
 vyrušil mne z těžkých dum.

Hlasu jeho stříbrnému
 naslouchal jsem na chvíli:
 pekel moc že cirkve chrámu
 nikdy k zemi nechtělí.

Také ty jsi, synu milý,
 chrámu toho kamenem,
 tvoje srdce — věčného zas
 světla rudým plamenem.

Na neděli 22. po sv. Duchu.

Zatvrzelým Farizeům
 žádná leš se nedaří,
 otázka ni, zdali sluší
 dávatí daň císaři.

Ukažte mi peniz daně!
 Či ten výraz ve tváři? —
 Nuže, co je císařovo,
 oddávejte císaři.

Bobu však co přináleží,
 Bohu zase vracejte,
 bližnímu též spravedlivě,
 což mu vlastním, splácejte.

Na neděli 23. po sv. Duchu.

Třebas mnozí hodováním
 zahánějí všecken čas,
 tvojim cílem budiž, synu,
 ono město věčných krás.

Z oně vlasti očekávej
 laskavého Ježíše,
 až tvé tělo v nové kráse
 vzlétne k němu do výše.

Připravený jenom čekej
 velký onen lidstva svod,
 abys jednou v síni hvězdné
 slavil s Kristem věčný hod.

O výstavě posvátného roucha Kristova.

ti vystavení posvátného roucha nejsv. Vykupitele v Trevíru měl biskup Dr. Korum následující promluvu: »Ne bez významu zahájili jsme vzácnou slavnost dnešní překrásným hymnem »Vexilla regis prodeunt, fulget crucis mysterium.« Obsahují slova jeho plný smysl řídké slavnosti této. Korouhev Kristova slavnostně rozvinuta jest ve chrámě sv. Petra v Trevíru, který dnes nejzáčnejší skvosty, posvátný hřeb, části sv. kříže, především pak posvátné roucha čili dle slov sv. evangelia sukni onu nesešitou veřejně vystavné chová, aby věřící lid v hojném počtu k uctění ostatků těch drahocenných se sešel a v lásce k Vykupiteli svému, Kristu Ježíši, se rozohnil a upevnil. Ničeho jiného nepřejeme si slavností touto dosáhnouti, nežli co veliký apoštol národů, sv. Pavel, předmětem kázání svých činil, řka: »Kázáme Krista ukřižovaného.« Představme si, křesťané věrní, Krista, Krále svého, tak živě, jakoby skutečně před zrakem naším byl ukřižován. Kristus, tento Král duchovní, jest osvoboditelem od zoufalství, bludu a nevěry. Kristus jest nám Králem lásky, kterou v nejvyšším stupni ukázal, když na kříži za nás ukřižováti se dal, a korouhev tohoto Krále našeho dnes opět jest rozvinuta, ukazuje srdcem našim cestu do vlasti nebeských.

Tajemství Spasitele nejsvětějšího září před zrakem naším. Světu jest utajeno, zjevno však dle slov apoštolových vyvoleným, oněm, kteří pokorní jsou srdcem a jimž ku pohoršení není polupa Krista ukřižovaného. Klaníme se Kristovi a dobrořečíme jemu, který nejsv. krví svou svět vykoupil. Křížem smíření jsme opět s Otcem, kříž navrátil nám opět hodnost dítek Božích. Proto všim právem drahým jest nám vše, co nám přesvaté to znamení spásy zpřítomňuje a na mysl uvádí. Vždyť tak sám Spasitel před oči se nám předvádí.

Když vypuzen byl člověk z ráje, kde z nejužšího přátelství s Bohem se těšil, utkvěla v srdci jeho vzpomínka na stav onen přebálený, člověk toužil po patření na Boha. Ale jak ho dosíci? Bůh bydlí ve světle nám nedostupném, a třeba ukazuje velebnost svou mnohými divy a zázraky, člověk přece ještě dále touží, chtěje Boha viděti a makavého nějakého důkazu nabýti, že opět jest přítelem Božím; člověk skutečně jakoby hmatem zmocnil se chtěl Boha svého, jak čísti ve skutecích apoštolských: »Bůh učinil, aby národové hledali Boha, zda by snad se ho domakali neb ho našli, ačkoli není od jednoho každého z nás.« (Sk. ap. 17, 27.)

Bůh slitoval se nad lidmi ubohými a sestoupil v podobě lidské na svět. Právem praví se o Spasiteli: »Non rapinam arbitratus est, esse se aequallem Deo.« (Nepoložil sobě za loupež, že jest rovný Bohu. Filip. 2, 6.) Podobu služebníka přijal, aby měli lidé Boha svého ve středu svém, aby z božských zraků jeho čerpati mohli naději, čisti odpuštění. Proto jástem nevýslovným chvěje se srdce naše, patřímeli na předmět živě na smrt kříže upomínající. A co lépe věru připamatovati nám může smrt Krista Ježíše, než posvátné toto roucho? Cisařovna zbožná darovala je před časy kostelu trevirskému, kde dosud jako skvostný klenot v uctivosti se chová. Dnes po 47 letech ponejprv mohlo svaté roucho opět vystaveno býti. Hlásá pak drahocenná památka tato utrpení a lásku Krista Ježíše, radujte se proto, ovečky moje, že opět veřejně může býti uctěna,

jako já vroucně raduji se s vámi. Vy radujete se, poněvadž milujete Spasitele svého, poněvadž rádi katolickou víru svou veřejně vyznáváte, byť se i svět pohoršoval nad tím, že v tak hojném počtu k uctění roucha Páně se scházíte. Klenot tento svažen byl potem nejsv. Vykupitele, který pro nás se svatého těla jeho se řinul, zbarven drahocennou krví jeho. o památku tuto skvostnou metali vojáci los. když hledali Spasitele na kříži umírajícího; a přece neporušená dochovala se až na doby naše. Nesešitý oděv tento jest náznakem jednoty naší svaté církve. ó děkujeme proto Spasiteli svému. že záruku tuto drahocennou zde na světě nám zanechal. Vy, ovečky moje, i vy, cizinci četní, kteří zdaleka přišli jste rouchu Kristovu se poklonit, popatřte na ono místo oděvu, pod nimž bilo božské Srdce Páně, a rcete: Tu bilo Srdce Bohočlověka, tu trpělo, tu obětovalo se, tu přineslo se jako výkupné za mne! Tu jasně vidí se vždy trvajícím znamením nejvyšší lásky Boha vtěleného, jak vyjádřil to biskup jeden již ve století devátém: Ne proto snad uctíváme posvátnou reliquií tuto, že jest oděvem, nýbrž proto, že Spasitel nás oděv ten nosil. Kéž udělil by nám Bůh dobrotivý té milosti, abychom věrnou lásku božského Vykupitele v pokoře uznati a s dikččiněním opětovatí mohli!

Nechci býti v slovech rozvláčným, aby se slavnost přes míru neprodlužovala, a nemohu také pronlukvit k Vám tak, jak bych si přál. Chci v krátkosti několik slov propovéděti. Slavnost tato jest dobou radosti pro město Trevir, pro diecési trevirskou, ano pro celou katolickou církev. Pravilo se, že má býti jakousi zkouškou, jak silnými jsme. To není však účelem ani podstatou její. Doznáváme, že jsme slabí, proto však žádných obav v srdcích nechováme, neboť moc Boží jest s námi. Také není nyní příhodná doba ke zkoušení sil, které dávno jest již vykonáno. Sv. Pavel praví to slovy: »Nestydím se za evangelium; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu.« (Řím. 1, 16.)

Zkouška síly vykonána jest od dob, kdy kříž počal se hlásati. Svatý kříž pak do dnešního dne osvědčuje: moc svou nad srdci lidskými. Slavností touto máš, lidé můj, mocně býti pobídnut, abys vždy s větší horlivostí počínal si ve vyznávání svaté víry své.

Posvátné roucho Páně jest náznakem jednoty, neboť jak ono povždy celým, jednotným zůstalo, tak má i církev na věky zůstati neroztrzenou. Nic nemá odlučovati nás od papeže, který jest středem církve, nic stavěti se nemá mezi lid a biskupa jeho, chceme býti jednotným lidem Kristovým, neboť jen jednota tato zaručiti může nám moc a sílu. Nic neodloučí nás od Krista. Kéž stal by se tento den počátkem hojných darů milosti! Za milosti tyto prositi chceme v pokoře. Kdysi vyšla z roucha tohoto moc síly božské. Zbožná žena toužila v pokoře po okamžiku, kdy bude moci dotknouti se roucha Spasitelova, a ejhle, Kristus sílu záračnou dal vyvinouti šatu svému. I nyní požehnání hojného ať dojdou všichni, kdož posvátné roucho uctívají. Mnozí prosí o uzdravení tělesné. Víme, že Bůh v nevyzpytatelné moudrosti své často sesílá na nás útrapy tělesné, které každému trpělivě snášeti jest i oddaně ve svatou jeho vůli nebeskou. Božské této vůli také ponechati musíme, budeli chtíti neduhy naše uzdraviti: avšak duševní sílu v boji proti hříchu, větší lásku k Spasiteli obdržeti může jistě každý, kdo roucho Páně tuto uctívá. Ať svítí skutky Vaše dobré před světem, aby poznal své ovoce svaté víry naší. Dobrotivý Spasitel kéž oděje nás šatem milosti a jednou v nebi korunu slávy kéž vstaví na hlavy naše! Otevřiž, Bože, v době této posvátné všechny

poklady přehojných milostí svých! Vy pak, dítky moje, dávejte dobrý příklad poutníkům přichozím a prokazujte se vždy a všude věrným lidem katolickým. Kež přinese slavnost tato také hojného požehnání celé naší veliké vlasti a ať žádoucí jednota zavládne ve všech končinách jejich! — Klaníme se Ti, Kriste, a dobrořečíme Tobě, poněvadž drahocennou krví svou svět jsi vykoupil!*

Pohnutím chvělo se srdce posluchačům po slovech těchto a zrak bezděky vlnul. Po promluvě napomenul ještě vrchní pastýř přítomné k pořádku a požádal, aby dům Boží opustili a tak návalu poutníků prohlednutí sv. roucha umožnili. Od 11 hodin až hluboko do noci přicházely průvody k uctění převzácené památky. Čestná stráž z 30 měšťanů sestávající udržovala všude náležitý pořádek.

Obsírnější zpráva

o mešním spolku k uctění nejlahosl. a neposkvrněné Panny a Matky Boží Marie v Ingolstadtě zřízeném.

(Část další.)

2. Stanovy mešního spolku ingolstadt- ského.

1. Údem spolku státi se může každý živý katolický křesťan, kněz i. nekněz. Osoby zemřelé nemohou býti již zapsány. Údem se stává, kdo své jméno a příjmení do hlavního seznamu údů v Ingolstadtě zaznamenati dá. Může se však přihlásiti i prostřednictvím jiného, nikoho však nelze zapsati bez jeho vědomí a proti jeho vůli.

2. Všickni členové bez výminky zavazují se ročně jednu mši svatou v ustanovený jim den na úmysl **Mariánské mešní jednoty** buď sami sloužiti, jsouli kněžími, nebo nechat sloužiti.

Úmysly pak, na jaké se tyto mše svaté sloužiti mají, jsou svrchu uvedeny.

Majíť pak všickni údové svědomitou péči míti o to, aby tato mše sv. na tyto úmysly a v ustanovený jim den (ve případě nemožnosti nejbližšího dne) sloužena byla. Ostatně postačí úplně, řeknouli knězi, aby sloužil mši sv. »na úmysl mešního spolku v Ingolstadtě.« Kdo povinnou mši sv. sloužiti nedá, nedopouští se sice hříchu, avšak

nestává se účasten milostí a duchovních dobrodiní tohoto spolku.

3. Mimo to mají členové mešního spolku chovati zvláštní úctu k nejlahoslavenější Rodičce Boží a ve vznešené přednosti jejího neposkvrněného Početí ji obzvláště uctívati, a na důkaz toho alespoň osvátcích Mariánských jakož i v den sobotní. Marii Panně zasvěcený, modlitbu spolkovou nábožně říkati; hlavně pak horlivým následováním etnosti její na jevo dávatí, že jsou dítkami a svěťenci Matky Boží.

4. Nad to jest mešní spolek ingolstadtský přivtělen velikému arcibratrstvu neposkvrněného Početí Marie Panny, jež při chrámu Páně »Ara Coeli« v Římě založeno jest. Údové pak tohoto arcibratrstva modlí se buď každodenně neb alespoň několikráte v týdnu k počtě dvanácti hlavních předností Matky Boží tak zvanou »malou korunku« čili »růžencek k neposkvrněnému Početí,« kterýž v tom záleží, že se modlí třikráte: 1. Sláva Otcí i Synu atd., 2. čtyry Zdrávasy a 3. »Pochváleno budiž povždy svaté a neposkvrněné Početí nejlahoslavenější Panny Marie.«

5. Členové mešního spolku mají ctíti a za ochranu v hodině smrti vyzývati jako zvláštní patrony šťastné smrti: sv. archanděla Michaele, sv. otce Josefa, sv. pannu a mučenicí Barboru a ony svaté, jež sobě za ochránce při smrti zvolili.

6. Nejpřednější však jejich povinností jest na smrt se připravovati a za tím účelem sv. svátosti často přijímati, a sice vždy se srdcem plným víry, lásky, kajivosti i čistoty, tak, jakoby to byla poslední v životě jejich zpověď a sv. přijímání. Aby se pak vždy víc a více od všeho pozemského odličovali a ku vkročení do věčnosti stále připraveni byli, mají denně rozjímati o posledních věcech člověka a přehořkém umučení Páně; též se mají bedlivě cvičiti ve vzbuzování víry, naděje, lásky a litosti.

7. Když se umíráčkem zvoní, mají se údivě spolku za umírající nebo již zemřelou osobu nějaký Otčenáš a Zdravas pomodliti a na zemřelé spoluúdy pamatovati.

8. Konečně má každý úd několik krejcarů (40 feniků čili 20 kr.) zápisného složití, ročně pak v den neposkvrněného Početí Panny Marie nějakou oběť zaslati, a to dílem na uhrazení výloh tiskových, dílem pak na důstojnou oslavu titulární slavnosti, na výroční zádušní mše atd. (Kdo však složí 1 zl. 60 kr. najednou, nemusí již žádných příspěvků zaslati, toliko postará se každoročně o sloužení jedné mše sv. v ustanovený mu den na úmysl mešního spolku.)

3. Odpustky členům mešního spolku v Ingolstadtě udělené.

Následkem přivtělení spolku k arcibratrstvu neposkvrněného Početí v Římě mohou členové mešního spolku přečetných odpustků získati sobě nebo po způsobu přimluvy duším v očištění přivlastniti, a sice:

1. Plnomocné, s podmínkou, že

prijmou sv. svátosti a na úmysl sv. Otce se pomodlí:

1. V den přistoupení.

2. O následujících slavnostech: velkonoční hod Boží, nanebevstoupení Páně, na svátek nalezení sv. kříže, svatodušní hod Boží a nejsv. Trojici, o hodu Božím vánočním jakož i v první a poslední den devítidenní pobožnosti před tímto Božím hodem.

3. Na tyto svátky Mariánské: očisťování, zvěstování, nanebevzetí, narození a neposkvrněného Početí Rodičky Boží.

4. Na svátky následujících Svatých: sv. Josefa, sv. Jana Křtitele, sv. Petra a Pavla, sv. Augustina, sv. andělů strážných a sv. Michaele, archanděla.

5. Mimo to i v následující dny: 24. března, 17. července, 7. srpna, 14. září, 10. listopadu a 13. prosince.

6. Jednou za rok, na př. při pobožnosti 40hodinné, při duchovních cvičeních, v den, který si sami zvolíme, a v den od představeného spolku ustanovený, totiž 4. října.

7. V hodině smrti, kdežto, nenili již možno přijati sv. svátosti, postačí pravou litošť vzbuditi a vyzývati ústy nejsladší jméno Ježíš, aneb, nenili ani to možné, alespoň srdcem.

K získání těchto plnomocných odpustků jest také dovoleno přijati svaté svátosti již den před ustanoveným svátkem odpustkovým.

II. Neplnomocné, a sice:

1. Odpustky 60 let na každý den, v kterém jsme půl hodiny rozjímavé modlitbě byli věnovali.

2. Odpustky 20 let, kolikrátkoli nemocné jsme navštívili a jim duševně nebo tělesně ku pomoci přispěli, nebo, nemožouce to, aspoň za ně pětkrát Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci se pomodlili.

3. Odpustky 20 let na všechny dny oktávy svátků Páně, a tolik též

4. na všechny dny, v nichž se slavi svátek světců z řádu sv. Augustina, sv. Dominika, řádu Karmelitánského, Servitův a Trinitářů.

5. Na všechny svátky nejblahoslavenější Panny, a kolikrátkoli členové spolku mešního svátost sv. pokání a nejsv. Svátost oltářní hodně přijímají, odpustky 7 let a 7 kvadragen. (1 kvadragena jest 40 dní.)

6. Odpustky 5 let a 5 kvadragen, kolikrátkoli některý chrám Páně navštíví a při tom pětkrát Otčenáš, Zdravas a Sláva Otci nábožně se pomodlí.

7. 300 dní každého dne v oktávě svatodušní.

8. 200 dní, když jsou přítomni kázani.

9. 60 dní za jakýkoli vykonaný skutek křesťanské pobožnosti.

10. 50 dní za uctivé vyslovení nejsvětějších jmen »Ježiš« a »Maria.«

11. Rovněž 50 dní, kolikrátkoli se v některém kostele »Otčenáš« a »Zdravas« za živé a mrtvé pomodlí.

12. Odpustky sedmero hlavních chrámů v Římě, pak chrámu Porciunkule, Božího hrobu v Jerusalémě a sv. Jakuba v Compostelle ve Španělsku mohou získati údobí mešního spolku, kolikrátkoli v pravé kajcnosti a zbožnosti se pomodlí šestkrát »Otčenáš«, »Zdravas« a »Sláva Otci«, kořice se nejsv. Trojici, uctívající neposkvrněné Početí Panny Marie a modlice se za rozšíření sv. víry na zemi, za obrácení kacířův a nevěrců, za zachování pokoje mezi křesťanskými národy, jakož i za sv. Otce.

Všecky výše uvedené odpustky mohou na způsob přimlvy ubohým duším v očistci býti věnovány.

Konečně propůjčeno jest všem mším svatým, které se za zemřelé členy bratrstva mešního slouží, privilegium oltáře, které v tom záleží, že duši zemřelého, drženi ještě v očistci, udělují se od církve sv. na způsob přimlvy odpustky plnomocně.

4. Způsob zaslibiti se mešnimu spolku v Ingolstadtě.

Při vstoupení do spolku a pak o slavnosti neposkvrněného Početí Panny Marie, jakož i častěji v roce má se nábožně říkati:

»Svatá Maria, Matko Boží, bez poskvrny počatá, povždy neporušená, milostiplná Panno! Já N. N., tvůj (tvá) něhodný(á) chovanec (chovanka) volím tebe dnes za svou pani, ochranitelku, přimlůvkyni a svou nejmilejší matku. Činím také pevně předsevzetí, že tebe nikdy se nespustím, aniž dopustím, aby kdy ode mne nebo mých podřízených se něco stalo, co by tvému panenskému, přečistému oku nebo mateřskému zalíbení odporno bylo. Prosim tedy tebe, ó milostiplná Matko Maria, pro tvé neposkvrněné Početí, přijmi mne za svého chovance (svou chovanku) a za věčný svůj majetek, a ochraňuj mne po celý život můj. Neopouštěj mne nikdy, zvláště pak při mně stůj v hodině smrti mé. Amen.«

(Příště dále.)

Hora Kalvaria v Jaroměřicích u Jevíčka.

Sýcháváme, s jakou horlivostí vykopávaly a vykopávají se staré památky, starozitnosti, budovy předků, na př. divadla Římanů, chrámy pohanské; máme my také nyní památky, a to skutečně věru pa-

mátky na povrchu. Jsou to krásné budovy, domy modlitby, jež nám zanechali otcové naši jako drahé klenoty, domy, v nichž pospolu přebývali pějice chválu Pannu... jsou to chrámy Páně zvláště starší. Prvním tímto a středem jest náš

Velehrad, po něm staroslavný, vítězný Hostýn... Po něm a snad ještě některém jiném čítal bych horu Kalvarii. Leží na cestě, kterou, jak stopujeme¹⁾ dle nejnovějších badatelův, ubírali se sv. Cyrill a Methoděj, otcové a učitelové naši, z Velehradu do Čech.

V místě uprostřed vesnice nachází se kříž sv. Cyrillo-Methodějský a pak stará zachovaná pověst, že stával na hoře Kalvarii za starodávna kříž. Prostý kříž stavíván býval od pradávných dob, od dob snad sv. učitelů Cyrilla a Methoda, kteří první zarazili dole a snad i na hoře sv. kříž, maják zářící, pramen živý křesťanské vzdělanosti a osvěty. Vesnice Jaroměřice pod horou Kalvarii ležící pamatuje dle dějepisce našeho Šembery²⁾ léta 1086.—1089., kdy prý založena byla biskupem pražským, Přemyslovcem Jaromírem. Od toho času náležela vesnice biskupství pražskému, potom pak byla majetkem rozličných pánů. Mezi nimi jest zvláště Jan z Linhartic, jenž pochován jest ve starodávném filiálním chrámu Páně na straně epistolní oltáře. Druhý pán, o němž se později šíjeji zmíníme, byl František Julius Šubiř, svobodný pán z Chobyně a jeho syn Frant. Michael Šubiř. O tom svědčí památky a i psaná kniha dosud uchovaná.

Poloha hory Kalvarie jest velmi vzácná a v létě místem rozkoše přírodní. Pod horou vine se potůček od vesnice Ůsobrna krásným údolím. Vesnici tuto krásně viděti s hory Kalvarie v létě mezi stromy rozvíjmi; jako vyvolený hrádek vidíme Ůsobrna, zvláště skleně hutě z pozadí skoro už z lesa vystupují. Tož potok, pravíme, teče až z té strany přímo k hoře Kalvarii a ovinuje ji jako umořený had. Běží vesnicí Jaroměřicemi,

¹⁾ „Časopis olom. musea“ 1884, str. 56., a 1886, str. 32. „Sv. Kliment“, str. 18. a 19.

²⁾ Šembera, „O úkladném útoku kněžete Kuuráta na biskupa Jindřicha Zdělka.“

někdy jen jako nit lesklá, po bourích však jako roztavené železo ubírá půdy a zemi jej obmezující. Kalvaria vystupuje jako vítěz nad poníženým světem a volá laskavým hlasem vystupovati vzhůru k místu, kde vítězil Vítěz nejvyšší, nejsvětější Vykupitel. Zvoleno místo toto a nazváno Kalvaria, poněvadž velkou podobu má s místem pravým, s pravou horou Kalvarii, na níž Pán Ježíš. Vykupitel lidí, umíral.

Podobná jest poloha s polohou pravé Kalvarie; neboť i potůček zván bývá Cedron, jež nejsv. Pán překračoval tam na východě, když šel modlit se k poslednímu boji na horu Olivetskou. Není divu, že pravá, svatá, živá víra ve vykoupění, víra upřímná v Ježíše Krista, Vykupitele, jež dává útěchu v utrpení a opuštěnosti, taková věru živá víra vzbudí v srdci křesťana i představu onoho místa pravého, kde trpěl nejnevinější, nejsv. Vykupitel. Rád by totiž zašel na ta místa posvěcená krví nejsvětější, ale nemůže touze své učiniti zadosť, proto hledá podobné místo, hledá Kalvarii ve vlasti své. A našelli místečko takové, pak rád je navštěvuje.

Místem takovým, kam duše zbožné, ovšem jak uslyšíme po mnohých zázračných úkazích přicházivaly a i ještě podnes vždy přicházejí a Vykupitele nejsvětějšího uctívají, jest hora Kalvaria v Jaroměřicích, asi $\frac{3}{4}$ hodiny vzdálená od města Jevíčka. Jest na Kalvarii chrám Páně nejsv. Vykupitele čili všeobecné sv. Salvátora. Při něm jest velké nádvoří a několik kroků jest farní dům s kaplí loretánskou.

Chceme o počátcích pouti na hoře Kalvarii a něco o počátku chrámu Páně dle pramenů zaznamenati.

Pamětní kniha o počátcích pobožnosti vykládá následovně. Na hoře jest prohlubeň, nyní lesem zarostlá, o níž lidé vypravovali, že jest sídlem zlého, na-

zývali ji »Kadrmana.« Kadrman znamenalo zlého ducha nebo nějaké strašidlo vůbec. »Buď potichu, nebo přijdeš pro tě kadrman!« Zlý duch prý přebýval v »čertově hrádku« a během času mnoho zla působil zvláště obyvatelům jaroměřickým. Obec jaroměřická ve zvláštním spisu podepsaném jmény celého zastupitelstva a pečeti obecní stvrzeném vyjádření dala před tehdejší biskupským úřadem následovně: »Všemu lidu vesměs jest povědomo, jak naši rodičové a jejich předkové zminku a potvrzení toho činili, která blíže kaple nově na kopci Kalvarii postavené nachází se zmla, ve

kteřé na způsob nějaké jeskyně místo zřetelně se spatřovalo a podnes »čertův hrádek« se jmenuje, a odtud původ jména toho má, že nepřítel pokolení lidského, zlostný satan, obydlí v té jeskyni mival, jakož mnohdy krátě okolodějící lidé od toho zlost-

níka přestrašení bývali...« Obec jaroměřická nalezla ve 14. a 15. století (dle nově nalezeného spisu) pod úřad i správu

duchovní biskupskou. Jest tedy zajisté v té době psáno první zaznamenání a smysl má vše asi následující. Obyvatelé byli zajisté trápeni od zlého nepřítele, usnesh se, že pořídí na hoře ochranu proti němu, totiž od starodávna stavěný svatý kříž. O svolení k tomu žádali tehdyž nejd biskupa olomouckého. Svolení obdrželi, a sice znamenáno, že svolení obdrželi od biskupa Karla z Liechtenštejnů. Kříž stával pak na místě, kde nyní jest chrám Páně. Listina stvrzující od obce jaroměřické sestavená zní takto: »Pro vypuzení zloštného sataně z jeho jeskyně ustanovilo se obyvatelstvo

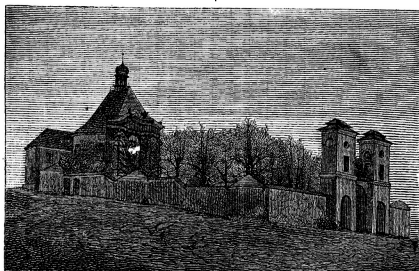
s obzvláštním dovolením tehdyž regirující vrchnosti nad Jaroměřicemi, aby ukřižovaného Spasitele a Vykupitele celého světa na útrpném dřeva kříži rozpjatý a přibitý obraz se vši vroucí pobožnosti a obyčejnou procesí na kopci jmenovaném vy-

zdvížen apo-

staven byl. Což jak se rychle ve skutek uvedlo... živý člověk žádného více pokusení nezakusil.« Na poděkování Pánu

Obraz sv. křížové cesty.

Chrám Páně na hoře Kalvarii, portál i nádvoří.

Bohu slavně slibili, že každoročně po půl dnu svétiti budou svátky: Nalezení a Povýšení sv. kříže. a ve průvodu půjdou vždy na horu, na tyto svátky uctíti Vykupitele. Závazek ten plnili a plní obyvatelé až po dnešní den.

Když pak r. 1683. nakažlivé nemoci navštívily vlast naši, pocítila nemoce i ves Jaroměřice. Aby Pán Bůh odvrátil meltu hněvu svého, rozkázal tehdejší dědičný pán na Jaroměřicích, František Julius Šubiř, aby poddaní v jisté všední dny putovali ku kříži na kopec. Stalo se tak, a lid zkroušeně se modlil 7 žalmů kajících, vstupoval se svým zbožným pánem na horu. Tam slíbil Fr. J. Šubiř, že, odvrátí milostivě Pán Bůh náказu od jeho poddaných, vystaví na hoře kapli ku cti a chvále ukřižovaného Vykupitele, jakož i ku cti sv. Fabiána a Šebestiána, sv. Rocha a sv. Rosalie. Slib zajisté zbožný,

modlitba vroucí proráží nebesa; neboť ihned ustala nemoc, ačkoli před tím 42 lidé zemřeli. Proto též nemeškal svobodný pán Šubiř vystavěti kapličku. S dovolením opět nejd. pana biskupa Karla z Liechtenštejnů vystavěl kapličku. Dovoleno zároveň, že smí se v kapli třikráte do roka mše sv. sloužiti, a to na svátky jmenované: Nalezení a Povýšení sv. kříže a sv. Rocha.

Toť tedy první počátek pobožnosti a počátek též postavení nynějšího chrámu. V pamětní knize jest zaznamenáno, že první mši sv. sloužil tam v nově postavené kapli veledůst. opat rytíř Norbert Zelecký. Zdá prý se, jakoby byl tenkrát teprve zlý duch opustil bývalé sídlo své; neboť za první mše sv. za jasného dne náhle strhla se bouře strašná, tak že celá kaple se trásla.

(Ostatek přístě.)

Zprávy z misí katolických.

Norvéžsko. •Verdens Gang,« časopis v Christianii vycházející, přinesl dne 4. dubna zprávu o činnosti sester svatého Josefa:

•Kdo by u nás v Christianii neznal několik cizích dám. postavy vážné. černě oblečené od hlavy až k patě, na prsou veliký bílý šátek, na hlavě černý závoj? Jsou to katolické sestry sv. Josefa, jež se 25 let v zemi naší zdržují. Ačkoliv jsou katoličky, nepňsobí toliko mezi katolíky, jichž se u nás malý počet nalézá. nýbrž práce jejich i nám protestantům velmi prospívá.

Mnozí se domnívají, že sestry — nebo, jak je též jmenují — že jeptišky celý den nic jiného nedělají, nežli že se ustavičně modlí; ovšem že vykonávají modlitby a jiné skutky kajicné. ty je však od práce nezdržují. Máloukterá žena jest tak pilná, tak praktická jako sestry

sv. Josefa, kteréž celý svůj život zasvětily práci, jak tělesné tak duševní. Sotva by kdo uvěřil, že tyto paní, mezi nimiž se nalézají dámy z rodů šlechtických, každodenně o 5. hodině ráno vstávají a až do 9. hodiny večer pracují; žádná práce není jim nízkou. žádná neznámou.

Do Norvéžska přišly čtyry sestry sv. Josefa r. 1865., pov lány byvše zvláště k vůli chudobným dítkám katolickým; brzy však počet jejich vzrostl na 50. Jedna z prvních jest nynější představená celé provincie, sestra Marie Josefa, jež roku minulého 25leté jubileum své činnosti v Norvéžsku za velikého účastenství katolíkův i protestantů slavila

Kromě pensionátu pro chudé dítky katolické, v němž několik set dětí, mezi nimiž bylo mnoho sirotků, vzdělání přiměřeného dosáhlo, mají sestry na starosti katolickou školu dívčí a dětskou opa-

trovnu. Kromě předmětů školních učí se děvčata práti, žehlití, šiti šaty atd., vůbec všechněm domácím pracím. Většina katolických dětí vydrží a vyučuje se bezplatně; neboť katolíci zdejší jsou chudobní dělníci.

Podpory dostává se sestrám s různých stran, a sice od katolického duchovenstva, od katolických spolků ženských, ano i protestanti dávají často sestrám dary, uznávajíce takto blahodárnou jejich práci; vypomáhají jim též příbuzní a známí. Avšak podpory tyto nejdíly by nestačily, kdyby sestry samy neobvyčejnou pílí a zručností si živobytí samy nezaopatřily. Tak na příklad sestra, kteráž řídí školu francouzskou, každodenně privatně učí několik protestantských mladších dám frančtině. Jiná sestra vyučuje opět vlastině atd. Sestry pro sebe spotřebují velmi málo, jsouť ony zosobněná skromnost, někdy se jim však i nejnnutnějších věcí nedostává.

Kromě škol již zmíněných zařídily též školu francouzskou, kterouž navštěvují většinou dívky protestantské, ačkoli se přijímají děti kteréhokoli vyznání, jež šestý rok již překročily. Učivo školy této jest totéž, jako na lepších školách dívčích; hlavní předměty jsou však řeči živé, zvláště frančtina a němčina. Dívky, jež několik let školu navštěvují, mluví plyně jak francouzsky tak německy; menší pak aspoň rozumějí. Že frančtina jest řeči vyučovací, má svůj důvod; sestry jsou většinou Francouzky, řeč sama jest pro nás dosti obtížná, a proto od útlého mládí učíme se frančtině. Němčina naopak jest příbuzná naší řeči, a proto se jí za krátký čas přiučíme.

Jestě něco o ošetrování nemocných. Nebožka Marie Jenofa, zakladatelka nemocnice, v celém kraji proslulá, rodem Francouzka, byla 18 let stará, když vstoupila do kláštera v Chambéry. Hned po noviciátě byla poslána do Dánska a

pak na to do Norvézka. »Zřídte mi nemocnici« pravila jednoho dne, a na poznámku, že k tomu velmi mnoho peněz potřebí, pravila usmívajíc se: »Myslete, že Pán Bůh nemá peněz? Hleďte tyto peníze,« a při tom otevřela malou skříňku. »jsou našim základním kapitálem; to jsme naspořily, moje spolusestry a já prodejem kostí, hader, papíru, poštovních známek atd. Bůh nám jistě pomůže, přivede nám dobré lidi, již mají dobrou vůli a prostředky, aby nám podpory udělití mohli.« A netrvalo dlouho, zakoupila malý domeček vedle katolického kostela, do něho čtyry postele pro nemocné a přivedla s sebou čtyry sestry k obsluze nemocných. Marie Jenofa při svěcení nové nemocnice uspořádala malou slavnost a pozvala jak katolíky tak protestanty. Tamější katol. prefekt, P. Bernard, nemocnici posvětil a v krátké řeči upozornil, že nemocnice není jen pro katolíky, nýbrž pro každého, ať jest jakéhokoli vyznání. Protestanti tomu jaksi nevěřili; Marie Jenofa však nepozbyla naděje v Boha, a jak zářila radostí, když první protestant do nemocnice se přihlásil! Brzy získala dva lékaře, kteří zdarma do nemocnice docházeli. Dobrá pověst nemocnice rozšířila se po celé Christianii. Nemocnice nestačila; Marie Jenofa přikoupila sousední dům a zahradu, brzy na to vedlejší dvůr a konečně dvůr na druhé straně, tak že nemocnice dosti veliký prostor zaujímá; všechna stavení byla stará a již započala Marie Jenofa stavbu nové nemocnice, v níž jistě pokračovati budou sestry a dokonají dílo, jež sama dokončiti nemohla.

Tážeme se, jak mohla slabá žena něco takového provésti? Dovedla, že každý, s nímž přišla do styku, se o její podnik zajímal, a tak se dary jen sypaly, zvláště když podnikla stavbu nové nemocnice. Jedni dali cihly, druzí kamení přiváželi, jiní zase písek a opět jiní dali

penize; město odpustilo nemocnici polovičku přírůzek. Často dostala o l bohatých nemocných menší obnosy. Nedávno opět jistá paní Mariho zanechala nemocnici 7000 korun (přes 4000 zl.). Takové dary jsou opět podporou chudým nemocným, jimž se buď zdarma nebo za malý poplatek strava dává. Každý nemocný může si vzítí kteréhokoliv lékaře, a kněze buď katolického nebo luteránského dle svého vyznání. Marie Jenofa zemřela před 2 lety a zanechala nemocnici v dobrém stavu. Po její smrti zvolena za představenou Vlaška, jež také nedbajíc drsného podnebí, sněhu a zimy, hned na cestu se vydala. Dle všeho bude i ona pokračovat v duchu nebožky. V nemocnici zřídila malou kapli, v níž se koná mše sv. pro sestry a pro katolíky z nemocnice; mohou tam i ostatní nemocní chodit a svou pobožnost vykonat.

Výchova mládeže a ošetřování nemocných, to hlavní úloha sester svatého Josefa, kterou si nejen u katolíků, nýbrž i u protestantů velikých zásluh získaly.

Západní Afrika. A pošt. vikářství na pobřeží Beninu. Milánský rodák P. Josef Barbaglia z lyonské kongregace pro misie africké zaslal rodičům svým psaní 17. ledna 1891. z něhož následující zprávy bérme: »Divočejší a hloupější lidí než obyvatele království Jerubského nelze si mysliti, přece však jsou přesvědčení, že jest Bůh. Ovšem představují si Boha svým způsobem a ačkoliv ho jmenují stvořitelem a pánem světa, přece ho nijak neuctívají, nýbrž jen ďáblovi oběti přinášejí. Jako jiní národové požívají masa z obětí; celá oběť pozůstává v tom, že krev zvířete vylíje na posvátný strom neb kámen, ostatní pak nepotřebné pozůstatky, jako peří, střeva, pazoury a j. spálí.

Avšak ještě horší oběti se přinášejí, totiž lidské. Asi před týdnem byli opět

obětováni na rozkaz krále dva muži a jedna ženská. Tři dni napřed se po celém městě rozhlásí, že v den popravý žádný obyvatel nesmí na ulici vyjiti; neboť hned ráno obcházejí otroci královi, aby zabili každého, kteréhož by na ulici potkali. Kolem 10. hodiny přijdou jiní otroci a vykopají jámy pro nešťastné; za poledne přijel král na náměstí. Brzy na to přibyli též tři ubozí v těžkých okovech; muži byli hned do jám vhozeni a za živa pohřbeni; ženská však byla ještě trápena. Modlářský kněz slíbil totiž, že ji třikrát vzkřísí z mrtvých. Přistoupili k ní katani a bili ubohou železnými pruty, až polomrtvá k zemi klesla. Na to přikázal onen kněz, aby ji zdvihli a v trápení pokračovali; když pak po třetí na zem padla, rozbil ji jeden z katanů prutem lebku, mrtvola pak vhozena do třetí jámy, nad níž vystavěli malou kapli, kdež prý kněz hlas mrtvé, kdykoli chce, slyšeti může.

Jiná pověra jest uctívání blesku, jež mají za mocného ducha. Uhodili do člověka, nesmí se pochovati; kromě toho musejí pozůstatí hrozné peníze platiti knězi, aby ducha usmířil. Zapálili blesk obydlí, může každý vzítí co chce, oheň nesní nikdo hasiti, neboť jest to oheň s nebe. Když pak všechno shofelo, strčí všichni hlavy své do popele a klání se duchu, jež dům onen potrestal. I v tomto případě musí nešťastná rodina knězi blesku peníze dáti. — Něco málo o ústavě. Říše se jmenuje Yoruba, hlavní město jest Oyo. V zemi vládné doživotně z královské rodiny zvolený král. Jen prvorozený princ jest od vlády vyloučen, jelikož musí zároveň s otcem svým zemřítí, avšak za živobytí otce má velikou moc, všichni ostatní princové jsou mu poddáni; žádný princ nesmí býti trestán, byť se dopustil jakéhokoliv přestupku. Dcery krále mohou si zvoliti, kolik mužů chtějí, a třeba i ženaté si vzítí. Král má

přes 500 žen; ty, které zapudí, a které nechtějí s novozvoleným králem žítí, obývají zvláštní dům, z něhož nikdy nevyjdou; žádný muž, ani král, nesmí do příbytků jejich vkročití. Ženy, jež bydlí v královském paláci, vycházejí jen na veliké svátky a všechny pohromadě. Kdyby se jich nějaký muž při procházce třeba jen loktem dotkl, byl by těžce potrestán.

Král jest pánem celého města; kdo potřebuje pozemky, musí se přímo na něho obrátiti; neplatí se žádné nájemné, nýbrž jen malá daň. Zdroj příjmů králových jsou soudní řízení, neboť dostává jakožto nejvyšší soudce mnoho peněz od boháčů, kteří se rádi soudí. Život obyvatelstva jest jednoduchý. Otroctví průměrně mírné, neboť zeptejte se takového otroka, jak dlouho musí denně pro svého pána pracovati a on vám odpoví: »Čtyry hodiny.« Kromě toho má každoročně

14 dní, a jeli vzorný, třeba celý měsíc prázdno. Kdyby však nějaký otrok chtěl utéci, pak bude dlouhá léta v těžkém žaláři. Když se však dobře chová, může po čtyřhodinné práci povinné pole pro sebe obdělávati, ano může tolik vydělati, aby si mohl koupiti dům v městě, kdež potom žije lépe než mnohý svobodný.

Zvláštní jest též jejich posvátná úcta před mrtvými; mrtvolky totiž bývají pochovány v domech, zároveň se pochovají někteří otroci a koni, aby prý sloužili zesnulému v podsvětí. Slavnosti pak trvají třeba několik měsíců; všichni příbuzní musejí plakati, a kdyby někdo třeba až za několik let z ciziny domů se navrátil, musí plakati. Po pláči následuje hodování a zpěv; několik lidí pak představuje ducha zemřelého, běhají po městě a nápodobují zesnulého.«

„Katal. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Ze Starých Hamer v Rak. Slezsku. Před nedávnem tak se mně rozholely zuby, že kde jaký prostředek marným se býti zdal. I umínil jsem si konati 9denní pobožnost k nejsv. Srdci Páně a k sv. Josefu. Hned holesti ulevily, ale 9. dne s největší prudkostí se zase vrátily. tak že jsem myslil, že pobožnost má byla marnou. Ale ještě toho dne holesti najednou pomínuły, jakoby mně ani nie nebylo bolelo. Za toto uzdravení vzdávám díky nejslad. Srdci Ježíše Krista, jenž praví: »Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já občerstvim vás.«

F. R.

Z Hrubých Prosenic. Dne 6. září vystoupila vdova Františka Kalužova z Hrubých Prosenic se svým čtrnáctiletým chlapcem Josefem na sv. Hostýn, nesouc dárek Matičce Boží Hostýnské. »To nesu,« pravila, »na poděkování Hostýnské Panence Marii, že na její příměluvu tento můj synek uzdraven byl. Chodil jsa chromý po sedm let na berlách a nyní jest zdrav a vyběhne rovně a hbitě až na horu

hostýnskou. Jindy bylo hůře: třikráte bidně vybelhal se na berlách až k oltáři Matky Páně na Hostýně, prosili jsme úpěnlivě, a hle, nyní jest zdrav a silen jako jini chlapci jeho věku. Dám ho učiti. Za to zdraví děkují příměluvám Rodičky Boží na Hostýně, a proto jsme přišli poděkovat se jí a dárek tento položit u jejího svatého trůnu. Až budu mítí více, přinesu zase. Prosim, přijměte tento dárek, dejte zprávu o uzdravení do »Šk. B. S. I.« a vdejte díky Bohu a Panně Marii Hostýnské a Filipisdorfské, kteréž jsem chlapce též doporučila.«

J. C.

Z Opavy. J. L. vroucně děkuje sv. Antonínu Paduanskému za vysvobození z trapného postavení svých dělnických poměrů.

Z Vidně. Díky tisícové vzdávám božskému Srdci Páně, Panně Marii ustavičné pomoci, sv. Josefu a sv. Janu Křtiteli za dvoje dobrodini, jednou, že jsem našel práci u katolického mistra a podruhé, že jsem byl vysvobozen z nesnáze peněžní.

Řemeslník.

Od Přerova. Jistá rodina vzdává své nejvroucnější díky nejsvětějšímu Srdci Páně, nejčistějšímu Srdci Panny Marie, sv. Josefu a sv. Antonínu za své uzdravení. Zároveň prosí laskavé čtenáře »Školy B. S. P.« aby jí byli při svých modlitbách pamětlivi, jakož též i ona chce na ně v modlitbách vzpomínati. *V. M.*

Z Příbora. Svě nejvroucnější díky vzdávám přelaskavému Srdci Páně. Panně Marii Lúrdské a sv. Josefu za vyslyšení prosby ve velké záležitosti a v soužení. Konala jsem 9denní pobožnost s úmyslem, jestli se božské Srdce Páně nade mnou smiluje a přijme pod svou ochranu, aby zloba lidí nad námi nezvítězila a nás v záhubu neuvrhla. že veřejně vzdám jemu díky. Mocnější je přelaskavé Srdce Páně, jemuž tisícere díky buďtež vzdány za laskavé vedení božskou jeho Prozřetelností. Zároveň díky vroucí vyslovuji tímto Matce Boží a sv. Josefu za jejich mocnou přímluvu. *A. G.*

Z Kelce. Tímto plním svůj slib a vzdávám tisícere díky božskému Srdci Páně a blah. Panně Marii, vždy trvajícím pomoci, za prokázaná dobrodíní, zvláště za šťastnou zkoušku. *A. M.*

Od Zďanic. Vroucí díky vzdáváme nejsv. Srdci Páně a nejsladšímu Srdci Matky Boží za obdržená dobrodíní v jistých potřebách po vykonané 9denní pobožnosti. vědouce s jistotou, že to není pouhá náhoda, ale vůle toho, jenž všecko dobře řídí a spravuje. Budiž poznáno a milováno sladké Srdce Pána Ježíše a nejčistší Srdce Panny Marie. *J. a A.*

Z Klimkovic ve Slezsku. Ve velkém zármutku se nacházejíc, utekla jsem se prosebně k božskému Srdci Páně, k nejsv. Panně Marii a sv. Anně, a slíbila jsem, budouli vyslyšena, že to uveřejním. Proto vyslovuji tisícere díky za brzkou pomoc v zármutku mém. *Čtenářka „Školy.“*

Z Nákla. Díky vzdávám božskému Srdci Páně a neposkrvněnému Srdci Panny Marie a bl. Marii Elektě za šťastnou smrt a za jedno uzdravení. *M. N.*

Z Vidně. Již jednou obrátil jsem se v jisté důležité věci k božskému Srdci Páně, neposkrvněnému Srdci Marie Panny a k čistotnému panici sv. Aloisiovi. A ejhle, již po osmidenní pobožnosti dosáhl jsem pomoci. I po druhé jsem byl vyslyšen. Proto vzdávám vroucí díky. *A. M.*

Z Prostějova. Srdečné díky vzdávám božskému Srdci Páně, sv. Blažejí a sv. Josefu za vyslyšení v mé nemoci krční. Dostí dlouho jsem otálel s poděkováním, ale nemaje pokoje činím tak nyní. Čteno, chváleno a velebeno budiž na věky nejsv. Srdce Pána Ježíše. *S. F.*

Z Charvátska. Již po mnohá léta, jsemli v jaké tísní, vždycky jsem se svou rodinou prosil sv. Josefa a Rodičku Boží, aby na přímluvu jejich přesladrké Srdce Pána Ježíše ráčilo odvrátit všeliké zlo od nás, jelí to svatá vůle jeho. A vždycky jsme byli vyslyšeni. Slíbil jsem kolikrát, že veřejně poděkuji za to ve »Školce,« ale nespínil jsem toho. Až nyní konám povinnost svou, když nám hrozí nové neštěstí. Ale i nyní pevně doufám v pomoc Boží. *J. M.*

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Dle pařížské zprávy připravuje sv. Otec novou encykliku, jež má za předmět rozličné formy vlády a dokazuje, že církev jest věřitelem, nikoliv dlužníkem mocnářství. Francouzský konkordát dokazuje smířlivost papežství ve styku s vladaři jednotlivých národů. Novověká společnost se napomíná, aby se obnovila. Hnutí socialistické dokazuje, že spor mezi kapitálem a prací může býti vyřízen jen na půdě křesťanské společnosti, mimo ni zůstane jen neplodnou a zhoubnou anarchií. — »Moniteur de

Rome« oznamuje vzhledem k novinářské polemice mezi katolickým tiskem německým a římským stran politiky trojspolku, že sv. Otec bez ohledu na trojspolek a na Itálii státi bude na svém požadavku, aby mu byl vydán Řím. — Dne 13. září t. r. byla otevřena v Římě slavnostním způsobem výstava památek týkajících se sv. Aloisia, která se pořádá na oslavu 300leté památky úmrtí téhož andělského svátce. Výstavu zahájil vzletlou řečí Kardinál Lucido Maria Parocchi, gen. vikář sv. Otce. — Dne 14. září t. r. zahájén

byl ve Vicenci devátý sjezd katolíků vlašských. Zahájil jej vicenský biskup msgr. de Pol, jenž jest čestným předsedou sjezdu. Přítomno bylo 7 biskupův a několik se jich ještě očekávalo; mnoho biskupů vlašských zastoupeno jest delegáty. Návštěva sjezdu velmi četná.

Rakousko. Světícím biskupem v Praze jmenován nejdůstojnější pán Monsignor Ferdinand Kalous, Jeho Svatosti Lva XIII. domácí prelát, Jeho Eminence nejd. pana kardinála hr. Schönborna, kníže-arcibiskupa pražského, tajemník, starobýlé kollegiální kapitoly sv. Kosmy a Damiana ve St. Boleslavi kanovník, skutečný kníž-arcib. konsilovní rada atd. Nově jmenovaný světící biskup narodil se roku 1836. v Čechách, v obci zvané »Černý Vůl.« čtvrt hodiny od Ounštic vzdálen. Po dokonáních studiích gymnasiálních, v nichž vyznamenával se po celý čas nelícenou zbožností, příkladnou pilností, obětavou dobročinností a vzornými veskrz mravy, vstoupil po odhyté maturitní zkoušce do kníž-arcib. semináře v Praze r. 1862. Že právě vzpomenutých dobrých vlastností svých vstoupiv do semináře nejen neumenšil, nýbrž s vroucím nadšením připravuje se k ideálu svému, stavu duchovnímu, vždy víc a více je zdokonaloval, svědčí výpovědi jeho spolu-alumnů, kteří o něm říkali: »Kalous vpravdě kráčí v slépějích sv. Aloisia.« Na kněžství vysvěcen byl dne 15. července v bouřlivém roce válečném 1866. Dokonal tedy letošního roku 1891. právě čtvrt století po zehnaného svého kněžství, osvědčiv se vždy knězem vzorným, obětavým v pracích a okolnostech nejrozmanitějších. Třikrát navštívil město Řím a třikrát zehnan byl od náměstků Kristových. Jest tedy zcela oprávněna naděje, že uprázdněný stolec světícího biskupa v Praze zadán jest mužůi bezelstí a hany, knězi podle srdce Božího a neuváženému pracovníku na vinici Páně. — Dne 8. t. m., tedy na slavný den Narození nejb. Panny Marie, dalo české katolické město Plzeň **dědíti** nejživější ulici, kudy se po celý den ubírají proudy lidu do kostela a z kostela. Téhož dne konala se také pilně **zemnická práce** v »Národním domě« v Olomouci. První zprávu přinesl katolický denník »Čech,« druhou čteme v brněnském »Hlasu.«

S odporem a nevolí odhodlali jsme se zaznamenati vzácné tyto projevy »také katolického« ducha mezi zpravami týkajícími se zájmů sv. víry naší a strážkyně její, katolické církve. Což pak se skládá naše národní intelligence — kdož jiný měl moc a dohled nad pracemi těmi — ze židů, světi snad sobotu, nohama šlapou ustanovení církve i posvátné city katolíků?!! Jest jednání takové vůbec důstojno člověka vzdělaného, jemuž náboženství nesmí zůstatí něčím vedlejším, natož pak cizím, náležejíc k podstatě člověka dokonalého? A intelligence taková chce potom býti vůdcem národa na cestě k pokroku a lepší budoucnosti, národa, který převážnou většinou přiznává se k víře svato-václavské! Rozumíme dobře takovému pokroku. V neočekávaném světle jeví se nám tu řadení a štvání některých českých časopisův olomouckých proti tamější divčí škole klášterní a stavění na pranýř českých rodičů, kteří dítky své do školy té posílají, jakoby prohřešovali se proti národnosti své a hřešili na českém národu. Podotýkáme, že na škole oně vyučují zkoušené učitelky české i německé jazyku českému i německému, a že dívky, což nade vše jest, vychovávají se tam nábožensky-mravně. A proti této škole štvou jménem **dobré věci lidé**, kteří hostejně vedou si k bezpříkladnému znesvěcování velikého svátku katolického, a poněvadž národ náš jest katolickým, a o Moravanech píše se nyní, že jsou dobrými, zachovalými katolíky, také svátku národního. Doufáme, že několik slov těchto dostačí, aby zdravý rozum lidu našeho učinil si náležitý úsudek o celé události, jakož i poznal, co jest mu k dobru a pokoji.

Dle »Kath. Kirchenzeitung« jmenován prý bude primasem uherským horlivý biskup z Kamence, njdp. K. Hidassy. Biskup Hidassy narodil se roku 1827. v Komárně. Po skončeních studiích a vysvěcení na kněze působil nějaký čas jako kněz výpomocný, načež záhy jmenován professorem uherského jazyka při arcib. konviktě v Trnavě a později ředitelem téhož ústavu. Roku 1873. stal se kanovníkem v Ostrhomě a titul. opatem a nedlouho na to odborným radou v ministerstvu kultu a vyučování. Po delším zdráhání a na nalahání svých

příznivců svolil s těžkým srdcem státi se biskupem v Kamenci, kde za osm roků biskupování svého velmi blahodárně účinkoval. Budeli zvolen Hidassy primasem uherským, zmařený budou plány vlády uherské, která se namáhá dostat na první kníže-arcibiskupský stolec osobnost jí nakloněnou.

Německo. Horlivost katolíků německých došla zaslouženého uznání již dávno. Stala se všude takofka již příslovím. Svědčí o ní mimo jiné celá řada velkolepých veřejných sjezdů. Nejnověji přibyl k nim sjezd v Gdanskú, jenž slavnostně zahájen dne 31. srpna t. r. Sv. Otec udělil všem účastníkům sjezdu apoštolské pozhánání. Z návrhů, o nichž došud rozpřálo se časopisectvo, povšimnutí a uznání zasluhuje návrh přijatý sjezdem, dne 1. září. I. Osmatické shromáždění katolíků německých vyslovuje přesvědčení, opětně též novější udalostí odůvodněné a upevněné, že totiž obnovení teritoriální svrchovanosti sv. Stolice jest nepopíratelnou nutností pro její samostatnost, její úplnou svobodu a neodvislou správu církve a že každá Bohem ustanovená moc světská jedná ve vlastním zájmu a pro obnovení porušeného občanského pořádku, podporují účinně právní nároky sv. Stolice. II. Dále vyslovuje pevnou naději, že světové postavení sv. Stolice náležející vždy více bude

uznáváno a jest přesvědčeno, že toto světové postavení ku zachování míru, jakož i projednávání sporných zájmů národův a tříd společenských prospěje více, než kterákoli moc světská. Sjezd usnesl se dále o svolání mezinárodního katolického kongressu, kterýž by se zabýval znovuzřízení církevního státu, pak o stoleté důstojné oslavě památky narozenin papeže Pia IX. dne 15. května 1897. a postavení pomníku † Windhorstovi v Meppenách. Příští sjezd katolíků německých konán bude r. 1892. a sice v Mohuči.

Následování hodno. Připojujeme tentokrátě ku zprávám svým na naše poměry připadující a vskutku následování hodný zjev. Ve Furlanii v italských krémách mají chvalitebný zvyk. V hostincích totiž všude jest spatřiti tisknutá napomenutí, aby nikdo neklel, a zároveň přičinu, proč křesťan nemá lháti, zvláště ne bráti jména Ježíš, Maria nadarmo. Taková a to mnohdy řádně důkladná a pro arcinezvedenou začasté mládež i citelná (!) napomenutí nebyla by tušine u nás věci zbytečnou. Slychávati zajisté na veřejných místech mládež třeba škole ještě neodrostlou s velikou opravdovostí pronášeti slova, nadávky a klení, že by se za ně ani proslulý v tom oboru starý husar stydětí nemusel!!

V říjnu modleme se za misii na Madagaskaru.

elmi utěšeně vzkvetla misie na ostrově Madagaskaru, jež má plochu 50.000 □ kilometrů, se 4—5 miliony obyvatelův. Ačkoli se katolickým misionářům po mnoha marných pokusech teprve dne 16. srpna 1861 podařilo řádnou misii založiti, čítá ostrov nyní 398 obcí křesťanských, 112.000 věřících a 540 škol s 15.033 dítkami. Dle posledního výkazu ročního bylo 2097 křtív odrostlých, 3327 křtív dítek, 308 snatků, 105 posledních pomazání, 1348 břimovanců, 85.206 zpovědí, 58.573 přijímání. Apoštolští mužové této misie na Madagaskaru děkují pozhánání práci svých obzvláště apoštolátu modlitby.

Roku 1875. visitoval nejd. p. biskup Delannoy ze S. Denis po tři měsíce na velkém ostrově Madagaskaru. Ku konci asi 8. září na slavnost Narození Panny Marie promluvil ku shromážděným věřícím hlavního města Tananariva asi takto: Zdá se, že při pohledu na toto veliké město, kteréž téměř celé se nachází v moci bludařství a nevěry, že na myslí klesáte, vidouce, že vás tak málo. Avšak, moji bratři, vzpomeňte na apoštola Petra. Když on druhý přišel do světového města Říma, byl uprostřed potomstva jediným věřícím křesťanem, obkličěn samými pohany

a modlami. A po několika letech mohl již křesťanský spisovatel do očí říci římským císařům: »Včerejší jsme a již naplňujeme všechno, co vám patří. vaše náměstí, vaše soudní síně, vaše pluky; jen chrámy vaše vám necháváme.« Modlím se k Bohu, aby také vás rozmnožil jako první křesťany, a stane se tak, vždyť jste téměř všickni »apostolové modlitby.«

Ano, bratrstvo nejsv. Srdce Páně tuto misií odporučilo zvláštní modlitbě apoštolátu a nespustilo ji se zřetele. Opět a opět odporučeno ostrov Madagaskar a misie na něm apoštolům modlitby, a že prosby byly vyslyšeny, dosvědčuje okolnost, že dne 27. března 1868 nemocná královna Rahoserina dala se pokřtiti francouzským konsulem Labordem. Zemřela dne 30. března Misie prospívala, byla slavně zasvěcena nejsv. Srdci Pána Ježíše, a když r. 1883. nastalo pronásledování následkem války francouzsko-madagaskarské, byla misie dne 1. června zvláštním slibem odevzdána pod ochranu božského Srdce Páně. A nestalo se tak nadarmo. Křesťané madagaskarští prokázali se velikou stálostí a srdnatostí po celá tři leta, co jejich misionáři byli vypuzeni. Přes všechny překážky trvala návštěva kostela a školy pravidelně, pravidelně byla shromáždění v neděli, denní a týdenní modlitby pravidelně se konaly a rovněž tak křty, křesťanské pohřby, mešní zpěvy, nešpory a jiné odpolední pobožnosti. Což slouží ku chvále těchto věřících. Nyní pomínuli dnové kulturního boje na ostrově a nastávají bohaté žně apoštolské práce. Jsou ovšem i nyní rozličné obtíže a překážky, zvláště citíme nedostatek misionářův a podpory. Za to nepřátelé mají po ruce mnoho prostředků, kterými bloudící lákají do svých tenat. Jak snadno bychom je mohli získati Ježíši Kristu, kdyby se nám dostávalo moci a prostředků, jako nepřátelům! Proto tuto krásnou a nadějnou misií odporučíme zvláštním modlitbám a ochraně nejsv. Srdce Páně. aby věřící zůstali stálými a bloudící aby uvedeni byli do ovčince Kristova.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestáni vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar a zachování misie na ostrově Madagaskaru, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zadrž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímele se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode. orodujte za nás!

Úmysl v listopadu: Misie v Číně (Aunam).

Úmysly apoštolátu modlitby.

V říjnu modleme se za misie na Madagaskaru.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Remigia, bisk. (533). — Za setrvání ve víře. Za apoštolát slova a dobrého tisku. Za katol. biskupy a jich duchovenstvo. Za řeholníka.	
2.	Sv. Leodegara, bisk. m. (673). — Za úctu nejsv. Svátosti. Za obrácení rozkolných Slovanů. Za bohoslovecké ústavy v Čechách a na Moravě.	
3.	Sv. Diviše, bisk. m. (272). — Za sv. Otce a požehnáni jeho šlechtěným snahám. Za rozkvět katol. života ve vlasti naší. Za katol. učence.	
4.	Neděle XX. po sv. Duchu. Panny Marie Vítězné (sv. růžence). — Za ochranu celé říše Rakouské. Za císaře a krále našeho. Za růženc. bratrstva.	
5.	Sv. Placida a spolmuč. (546). — Za ducha chudoby. Za celý řád benediktinský. Za benedikt. misie za mořem. Za † P. Placida Mathona.	
6.	Sv. Brunona, bisk. (1102). — Za trpělivost. Za řeholný dům. Za nemocného manžela. Za katol. misie v zemích pohanských. Za vysoké školy.	
7.	Sv. Justiny, p. a m. (1. stol.) — Za důvěru v Boha. Za obhájce katol. církve. Za vychovávací ústavy ženské. Za mládež, by si nevinnosti vážila.	
8.	Sv. Brigity, vd. (1373). — Za dar účelivosti. Za křest. matky a vdovy. Za mnoho zpustlých rodin. Za dar pravé kajcnosti mladiku. Za sestru.	
9.	Blh. Gunthera, poust. (1045). — Za lásku k samotě. Za řád benedikt. v Čechách a na Moravě. Za požehnáni katol. podniků. Za † opata.	
10.	Sv. Františka Borg., řeh. (1572). — Za větší úctu k nejsv. Svátosti. Za pohrdáni světem. Za tovaryšstvo Ježíšovo na Moravě. Za křest. školy a učitele.	
11.	Neděle XXI. po sv. Duchu. Matěřství blah. P. Marie. — Za stálou důvěru k nejsv. Panně. Za jednoty mariánské. Za zvelebení poutních míst.	
12.	Sv. Maximiliana, bisk. m. (283) — Za pravou bázeň před hříchem. Za vrchní pastýře naše. Za vítězství sv. církve nad nepřátely. Za rodiče.	
13.	Sv. Eduarda, kr. (1066). — Za sjednocení knížat křest. Za pokoj všeobecný. Za jistou rodinu. Za živé rodiče a přízeň. Za spolupracovníky.	
14.	Sv. Kalixta, pp. m. (222) — Za ducha kajcnosti. Za sv. Otce a jeho rádece. Za obrácení 2 osob. Za větší úctu k posv. místům. Za katol. tisk.	
15.	Sv. Teresie, p. (1585). — Za úctu a důvěru k sv. Josefu. Za řád karmelitk. Za porozumění duchovnímu životu. Za vicero panen. Za rodinu.	
16.	Sv. Havla, op. (646). — Za apoštolát modlitby. Za obhájce víry. Za choromyslnou osobu. Za obrácení otce. Za 2 nemoc. osoby. Za sv. dětství.	
17.	Sv. Hedviky, vévodk. (1243). — Za větší úctu sv. patronů našich. Za dobrodince chudiny. Za křest. rodiny. Za ducha zbožnosti ve vznešených rodinách.	
18.	Neděle XXII. po sv. Duchu. Posvěcení chrámů P. Sv. Lukáše, evang. — Za úctu k domu Božímu. Za svěcení neděl a svátků. Za matku.	
19.	Sv. Petra z Alkant., řeh. (1562). — Za pravou kajcnost všem lehkomyšlným. Za obrácení hříšníkův a nevěřčů. Za odvrácení všeho pohoršení. Za sestru.	
20.	Sv. Jana z Kentu, vyzn. (1175). — Za ostražitost smyslů. Za hojně navrácení Angličanů do lůna církve katol. Za křest. dělnictvo. Za chudinu.	
21.	Sv. Uršuly a spolu p. (238). — Za srdnatost křestanskou. Za řád Uršulinek v Čechách a na Moravě. Za mládež ve školách národních. Za ochranu Boží.	
22.	Sv. Korduly, p. a m. (238). — Za dar následovati dobré příklady. Za jednoty panen. Za služběné v nekřest. rodinách. Za choromyslnou osobu.	
23.	Sv. Jana Kapistrána, řeh. (1456) — Za horlivé rozšiřování víry katol. Za hlasatele slova Božího. Za apoštolát tisku. Za kněžstvo česko-mor.	

Dne	Na slavnost':	Úmysly:
24.	Sv. Rafaela, archand. (Sv. Gilberta, op. ř. prem. 1152). — Za účtu k andělům strážným. Za řád prem. Za zeměleho otce. Za návrat všech hlouďicích.	
25.	Neděle XXIII. po sv. Duchu. Sv. Křiřpina a Křiřpiniana v III. století. — Za blahobyť živnostnictva křesť. Za náležité svěcení dne Páně.	
26.	Sv. Evarista, pp. a m. (112). — Za sv. Otce a vítězství jeho nad nepřátely. Za návrat rozkolných do cirkve katol. Za obráćení otce. Za dělnictvo křesť.	
27.	Sv. Frumencia, bisk. ve IV. stol. — Za biskupy česko-mor. Za rozšíření katol. jednot. Za překažení záměrů zednářských. Za obhájece víry Kristovy.	
28.	Sv. Šimona a Judy, apořt. — Za pevnou nadějí. Za ducha apořt. všem kněžím česko-mor. Za hojně rozšíření katol. spisů. Za misie katolické.	
29.	Sv. Narcisa, bisk. (212). — Za horlivost v dobrém. Za dar pravě pobožnosti. Za řastnou smřt. Za 2 nemocné osoby. Za dobrou volbu stavu.	
30.	Sv. Alfonse Rodrig. t. J. (1617). — Za dar modlitby. Za misie zámořské. Za rozšíření účty b. Srdce Páně. Za duře v očistci. Za pokoj v domě.	
31.	Sv. Volfganga, biskp. (994). — Za zachování sv. víry ve vlasti naší. Za nalezení ostatků sv. Methoda. Za zeměleé údy katol. bratrřtev.	

Odpustky 100 dní za kařdý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Milí čtenářové »Školy B. S. P.« a také řdové apořtolátu modlitby doćitají se častěji o misiích katolických, o ťetěných i také neblahých poměrech jejich v zemích pohanských. Tu kolikráte srdce zaplesá, čteme-li, jak království Boží na zemi se řiří, jak přibývá vyznavačů víry Kristovy. Ale často také až slzy prolévá oko věrného katolika, čte-li, jak křesťané a zvláště katolici misionáři pronásledováni bývají ano i usmrcováni. Tentokrát odporoučíme všem apořtolům modlitby ťetěnou misií na Madagaskaru. Ostrov tento čítá 4—5 milionův obyvatel. V krátkém čase křesťanství zapustilo tu hluboké kořeny. Od roku 1861. jest tu 398 křesťanských obcí, 112.000 věřicích, 540 křesťanských škol s 15.033 dítkami. Ostrov tento byl zasvěćen nejsv. Srdci Páně a rychlý rozkvět katolické cirkve dlužno připsati jen apořtolátu modlitby. Aby misie tato ťetěná zachráněna byla, modleme se vroucně k nejsvětějšimu Srdci Pána Ježíše a neposkvřněnému Srdci Marie Panny.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíři Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti ťtátní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dneřní den, ani sebe menři částky jeho nevyjimaje(ć), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvřněné Panny Marie všelike úmysly a myřlenky, všelike city a řadosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 ř. 11.)

Obzvlářtě Ti je obětuji za Tvou svatou cirkve a její nejvyšří hlavu, za zdar a zachování misie na ostrově Madagaskaru a na všechny úmysly, jeř odporoućeny jsou na tento mēřic a na tento den členům apořtolátu modlitby.

Pane Ježíři, zařtriř ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte cirkve, řiři rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, ućiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokařdž odpustky 300 dní; jednou za mēřic, modlímeli se to denně, odpustky pluomoćeně. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďiř mou spásou! (Pokařdž odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, píteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v listopadu! Misie v Číně (Aunam).

ČLoVěČe, poMní, že praCh jsa Ve praCh se V brzCe obrátíš!
Co Vřak hLíné Cizo, hLíný neVyrVe ťí Věk.

Na podzim.

Jeseň s tváří pochmurnou
v údolí se plouží,
haluz, roucho svlékajíc
po spánku již touží.

List za listem s koruny
k síře padá zemi,
pně a ratolesti ční
chudy, tichy, němý.

Jenom vích, divý host,
v suché stromu klestí
hvízdá píseň mrazivou,
která zimu věští.

Z opadáných lupenů,
s kterými se baví,
na uvadlém pažitě
mohly si státi

A kdo k hrobu pospicháš,
nenos jaro v duši,
černý rubáš jeseň
lépe smrti sluší.

Zdalíž je to předtucha,
jež jeseň zvučí? —
Jdeš k hrobu již blíž a blíž,
mi v uších jen hučí...

A.

Vzpomínejte na dušičky v očistci!

ty jsi katolickým křesťanem, milý čtenáři, a jako takový věříš v článek víry o »očistci.« Vira tvá tě poučuje, že jen duše úplně čisté a bez povinnosti pokání docházejí věčné blaženosti v nebi; že však jiné, které sice těžkého hříchu nemají, avšak posud pokání na světě nenaplnily, že takové duše hned slávy věčné dojiti nemohou, nýbrž na místo »očisty« se dostanou, kde jako zlato v ohni zkoušeny a ode všech skvrn hříchu čistěny bývají. V bolestech a trápení musí dušičky také tak dlouho v očistci setrвати, až »poslední haléř zaplacen jest« a spravedlnosti a svatosti božské úplně zadost učiněno. Útrapy ubohých duší v očistci jsou vině jejich přiměřené, mnohdy tak veliké, že si je ani mysliti nedovedeme. K tomu přistupuje okolnost, že dušičky úplně bez moci jsou, samy sobě totiž pranic pomoci nemohou, a tudíž jedině na milosrdenství Boží a přímluvu věřících odkázány jsou; při tom však nepřestávají býti dítkami, miláčky a přáteli Božími, majíce jistou a bezpečnou

naději na nebe. Jelikož tedy trpící duše v očistci pranic sobě pomoci nemohou, jest svatou povinností naší, abychom se jich ujímali a všemi možnými prostředky jim ku brzkému vysvobození z očistce pomáhali. Protož vzpomínejte na dušičky v očistci! Těžce spočívá ruka spravedlivého Boha na duších v očistci, neboť Bůh musí i nejmenší zlo nenáviděti a trestati. A duši těchto nebohých jest veliký počet, neboť kolik pak lidí opouští tento svět ve stavu úplné milosti Boží, aby na nich nepětl ani nejmenší hřích, aby za všechny spáchané hříchy dostatečné pokání již byly vykonaly!? Smrtí ukončen jest čas práce, po smrti nepomůže sobě žádná duše vlastní silou, a ačkoli na zemi jediná kající slza uliti může žár pekelný, po smrti nepomáhají celé potoky slz, nejsouce s to, aby v očistci jen poněkud bolesti duším zmírnily. Proto volají k nám z místa trudu s Jolem (19, 21): »Smilujte se nade mnou, smilujte se nade mnou alespoň vy, přátelé moji, neboť ruka Páně dotekla se mne.«

Jestli tebou však, milý křesťane, tento úpěnlivý hlas dušiček nehne, tu pomysli a uvaž, že tyto trpící duše jsou miláckové Boží, že mají posvěcující milost, a ty bys je nechtěl milovati? A miluješli je, jak pak bys mohl lhostejným býti k prosbám jejich a s nimi spolu necititi hrozné jejich útrapy? Proto ujmej se ubohých duší v očistci!

Nejlepší příklad dává nám sv. církev katolická sama. Sotva zavřel věřící křesťan ve smrti oči své, již začíná církev modliti se za spásu duše jeho. Církev dala sluhovi svému, knězi, do ruky zvláštní hodinky za zemřelé. Obětuje nejsvětější oběť mešní netoliko za živé, nýbrž i za zemřelé, ustanovila zvláštní den památky dušiček v očistci a končí každou církevní hodinku prosbou za pokoj duší zemřelých; třikráte za den volá tě k modlitbě »Anděl Páně« a po ní abys vzpomněl ubohých dušiček. Veškerá tato péče církve svaté, Duchem Božím vedené, vyzývá tebe: Ujmej se i ty ubohých duší v očistci!

A ty dušičky, ó jak jsou vděčné! Skutky lásky žijících věřících přinášejí jim úlevu, přinášejí jim potěchu, ba často úplné, brzké vysvobození z muk očistcových; mohou tyto svaté duše zapomenouti na taková dobrodíní? Ó nikoli, naopak ony budou ve slávě věčné, kamž se dostanou, prositi Boha tak dlouho a tak snažně, až spása dobrodinců jejich zajištěna bude. Bůh jediný to ví a na soudu obecném se to jednou objeví, kolik duší má děkovati věčnou spásu svou mocné přimluvě osvobozených dušiček, a tím tedy i své lásce k dušičkám v očistci. Protož ujmej se ve vlastním prospěchu ubohých dušiček v očistci!

Nuže, jakým pak způsobem?

»Modli se,« »odříkej se« a »obětuj za ně!« Toto tré jest, co Bůh, co církev, co vlastní spása tvá vyzáduje a čeho dušičky od tebe očekávají.

Modli se, neboť »spasitelno jest za mrtvé se modliti, aby od hříchův osvobození byli.« Modli se často onu modlitbu, již nás sám Spasitel učil a v níž vše obsaženo jest, čeho potřebí: modlitbu Páně »Otče náš.« Říkej často a s vroucností přimluvu: »Ó Pane, dej jim lehké odpočinutí, a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočinou v pokoji!«

Jdeš často vedle kříže; pod nohama Spasitele bývá tabulka s prosbou, abys pamatoval zemřelých; postůj a věnuj jim zbožnou, byť i kratičkou modlitbu.

Jdeš vedle pomníku, jenž vztýčen jest na místě úrazu a neštěstí; hle, zde skončil náhle život svůj bližní tvůj! Snad nebyl připraven! Ó jak potřebuje přimluvy

tvé! Postup a pomodli se za něho! — Hleď získati odpustků — kde možno — plnomocných, a v lásce nezištné obětuj je rád dušičkám, aby ukrácen byl čas jejich utrpení.

Vypovázíš tak často známé své na místo pokoje — na hřbitov; tam odpočívají i tvoji přátelé i příbuzní. Ó neodcházej bez vřelé modlitby za všecky, které jí tolik potřebují!

A kladeš se večer na lůžko k odpočinku, tu pomni, že duše v očišči nemají klidu, ač po něm baží; tu pokrop sebe i je svćenou vodou říkáje při tom stělnou modlitbu za zemřelé, a voda tato bude jim jako rosou ovlažující a ochlazující, tak jako tobě jest záštitou proti úkladům zlého ducha. Zbožným tímto obyčejem — vodou svćenou — dostává se duším v očišči veliké úlevy; proto říkej s církví: »Rosou nebeskou ovlažíš Hospodin duši tvou!«

Tak se ujímej modlitbou duší trpících.

Odříkej se jim k vůli, t. j. konej skutky odříkání se a obětuj zásluhu svou dušičkám. Nemíním snad, abys veliké skutky odříkání se a pokání konal, avšak něčím přece hleď jim přispívati i v ohledu tomto. Odřekni si tu a tam nějaké vyrazení, nějaký požitek, a obětuj zásluhu tuto dušičkám. Obzvláště můžeš jim velice prospěti obětováním denní své práce, starostí i útrap; to nestojí tě pranic, jen dobrý úmysl vzhůd: »Aby Hospodin odměnu, kterou by tobě za trpělivé a oddané snažení útrap pozemských udělití chtěl, duším v očišči milostivě propůjčiti ráčil.«

Uč se od svatých a světic Božích, kteří se velikým činům odříkání se a sebezapírání rádi podvolili z lásky k trpícím duším, jimž hrdinských skutků svých zásluhu celou věnovali.

Konečně obětuj za duše v očišči, t. j. dávej rád almužnu v úmyslu, aby dobrý tento skutek jim připočten byl u Boha. Almužna otvírá nebesa a přikrývá mnoho hříchů; zde halěr vdovy stává se bohatstvím nesmírným pro duše ubohé a chudické.

Obzvláště jeden poklad máš, poklad ceny ohromné, poklad nevyčerpateľný, jež můžeš dušičkám otevřítí, totiž poklad mše svaté. Obět tato, v níž sám Syn Boží se obětuje, jak to byl učinil na dřevě kříže, má cenu nesmírnou a poskytuje úplné zadostučinění a smíření spravedlnosti Boží za všecky hříchy i všecky tresty. Mše svatá jest nejučinnějším prostředkem pomoci trpícím duším v očišči, neboť skrze obět tuto nejlépe usmířen bývá Otec nebeský a k milosrdenství pohnut, aby odpustil zbývající ještě trest. Protož hleď, abys často sloužití dal mši svatou za zemřelé své, neb alespoň s pobožností jí přítomen býval a na úmysl tento jí obětoval. A přistupuješ ke stolu Páně a přijímáš chléb života, obětuj část milostí, jichž účastným se stáváš, ve zbožném úmyslu dušičkám trpícím.

Ó miluj tedy ubohé duše, které po lásce a pomoci dychtí, miluj je láskou účinnou! Modli se, odříkej se, obětuj za ně, a pak doufej, že i duše tvá, až v očišči trápití se bude, najde upřímného přítele, těšitele a pomocníka, jenž s láskou a věrností jí se ujme. Co činiš nyní jiným, doznáš později na sobě; dobrý skutek nezůstane bez odměny. Protož volám ještě jednou: »Vzpomínejte na dušičky v očišči!«

Boh. Hendl.

Triatřicet rozjímání,

uspořádaných dle 33 roků věku našeho božského Vykupitele.

V řeči československé podává kněz *Mat. L.* (O.)

Oběť Srdce Ježíšova.

Rozvažujme 1. o Ježíši jakožto o oběti,
2. jako o obětujícími knězi.

1. Srdce Ježíšovo bylo ustavičnou obětí. Pro hřích stížena byla veskerá země klebhou Nejvyššího; člověk sám měl se státi obětí trestající spravedlnosti Boží. Spravedlnosti té nemohlo však dostiučiněno býti, než oběti ceny nesmírné. Na Ježíši Kristu nalezl Bůh tu oběť nesmírné ceny. Srdce jeho vpravdě bylo oltářem obětním, či raději neskončeně vznešenou obětí samou. A proč právě lásky hodné Srdce Ježíšovo mělo nadmírným utrpením jako zápalnou obětí trestající spravedlnosti Boží býti? Aj, srdce lidské jest jaksi zdrojem a nástrojem dobrého i zlého, ctnosti i neřesti. Když tedy člověk srdce své nedaruje milému Bohu, když nezachovává hlavní ono přikázání, totiž přikázání lásky k Bohu a k bližnímu, jež zahrnuje v sobě zákon celý, a dle svého znění zvláště srdci lidskému uloženo jest; když člověk raději srdcem oddává se světu, hříchu a nepravosti, čímž srdce jeho sidlem a zdrojem hříchu se stává, pak docela srovnává se se spravedlností, aby lidské srdce, z něhož tolik zlého poslo, také celou tíží hněvu Božího neslo a všem hříchem zaviněným trestům a trápením se podrobilo. Jelikož pak Ježíš veskeré člověčenstvo zastupuje a za všechny lidi dostiučiniti měl, muselo také Srdce jeho trpěti tresty, jichž jsme my zasluhovali, všechny muky, které jsme my nesčetnými hříchy svými na oběť tu nevinnou nahromadili. To s dostatek ukazuje, co bylo Srdci Ježíšovu trpěti. Svým utrpením jesti ono obětí za celý svět. Oběť neustále bylo po celý svůj život a zůstává jí až do této chvíle v nejsvětější Svátosti... Ó vy, jimž

trpěti jest, pojdte a vizte! Můžeshi si ještě nařkati u pohledu na trpící to Srdce? Ó raduj se raději, duše moje, že dáno ti s Ježíšem trpěti a »doplňovati to, čehož se nedostává z utrpení Kristových na těle svém.« (Kol. 1.) Nezapomeň na to: jedno toliko tělo máš, jež Bohu v oběť přiněsti, jedno toliko srdce, jež jemu věnovati můžeš; zdraví tvé, síly tvé, vlohy, čas a život tvůj přináležejí tvému Tvůrci; všecko jemu věnováno býti musí! Nejsi stvořen pro sebe, ani pro sebe nejsi živ, nepracuješ a neumíráš: »Žádný zajisté z nás není sobě živ, a žádný sobě neumírá; nebo buď že jsme živi, Pánu jsme živi: buď že umíráme, Pánu umíráme. Protož, buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.« (Řím. 14.) Ó přeslavný losu, ó blahoslavený stave toho, jenž sebe i všecko, jmenovitě své srdce Bohu docela obětoval; blahoslavený ten, kdo i utrpením svým obětujícímu se Srdci Ježíšovu podoben jest v srdci svém! Avšak jak zřídka kdy uznávají toho a zakoušejí lidé!

2. Srdce Ježíšovo ukazuje se nám však také jako obětník. »Já život svůj dávám,« pravi on. »Žádný ho nebéře ode mne: ale já jej dávám sám od sebe.« (Jan. 10.) Ano, Ježíš dobrovolně podroboval se všem pracím a námahám svého skrytého i veřejného života, trýzním svého utrpení a všelikému pokoření až ke smrti kříže. Vkróčuje na tento svět, řekl: »Aj, já jdu!« ó můj Otče, a obětují se tobě; a na počátku utrpení svého řekl: »Aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otce, tak činím, vstaňte, pojdme.« (Jan 14.) A konečně ještě na kříži silným hlasem volal: »Do-

konáno jest! Otče! v ruce tvé poroučím ducha svého!« On umírá jako oběť lásky své; Srdce jeho samo dobrovolně Otcí nebeskému přineslo tu oběť života; on dobrovolně jako obětník obětoval na vykoupení naše krev svou; a by ani jediné krůpěje krve nezůstalo, jež by za nás vylita nebyla, volil, aby i to božské Srdce jeho kopím probodnuto bylo. Nyní jest všecko dokonáno a plameny lásky celou oběť ztrávily! Každý křesfan má jako Ježíš býti obětí a spolu obětníkem, t. j. má sebe sama v oběť přinášeti. Avšak, jak mnoho obětí vynucených stává na zemi a jak málo dobrovolných! Všichni musí trpěti, ale jak málo těch, kteří by pro Boha kříže na se brali a uměli se obětovati s Ježíšem a tak, jako Ježíš. A přece chce Bůh toliko dobrovolných obětí, on žádá srdce, naši lásku. Co láskou není okořeněno, toť se jemu libiti nemůže. I my máme

Bohu, jak on tomu chce, tolik převrácených a hříšných pochutí a žádostí srdce svého v oběť přinéstí mrtvením sebe. Mámeť se jich dobrovolně zřící, abychom tou měrou byli i obětníky, kteří z lásky k Bohu a ke ctnosti srdce své celé Bohu obětují a všecko nedovolené z něho vypuzují. Totě život křesfana: milovati a trpěti. Boha nade všecko milovati a lásce jeho všecko v oběť přinášeti. A nyní, duše má, taž se, jeli co, co bys v měsíci tomto Bohu nebyla obětovala? Žádá od tebe Srdce Ježíšovo ještě něco, čeho jemu odpirás? Pakli tomu tak, vejdi v sebe a ničeho neodpirej tomu, jenž všecko ti dal. Ježíš pro tebe se narodil, pro tebe živ byl i umřel; buď živa, trp a umírej také pro něho: neboť oběť pomine, ale užítky její jsou věčné.

Čtení. Z „Následování Krista Pána.“

(Kníha IV. hlava 8 a 9.)

Kardinál Bellarmin o sv. Aloisiovi.

(Dozvuky ku třistaleté památce jeho drahé smrti.)

(Ostatek.)

II.

Nyni promluvím o sv. Aloisiovi, v jehožto životě nalézám všelikou pokoru, tak že lze doufati, že dosáhl onoho mnohonásobného povýšení, o němž jsme právě jednali. Dříve však sdělím troji výsadu, již se mu dostalo a kteréž nám dosíci nelze.

Prvá byla, že byl od Boha k jeho službě povolán před první hodinou. Bývajíť mnozí dle podobenství o vinici« v první, neb třetí, neb šestou, neb devátou aneb jedenáctou hodinu povoláni; t. j. za věku dětinného, mládeneckého, mužského neb kmetského. Aloisius však byl téměř jako nemluvné povolán ke službě Boží, jelikož v sedmém

roce věku svého, kterýmž končí léta nedospělého dětinství, byl přiveden dokonalemu životu. Říkávalť mi (t. j. kardinálu Bellarminovi), že zmíněný rok byl rokem jeho obrácení, neboť ještě v předcházejícím roce jal se mysliti na vojenskou slávu; ale sedmého roku zvláštní milostí Boží pohnut, počal odříkati se všech žádostí světských a oddávati se životu dokonalemu. Toto jeho smýšlení a snažení nebylo lichým aneb dětským, nýbrž zcela vážným a dospělým, jak z toho patrnó, že v něm rostl a až do smrti setrval.

2. Druhá výsada byla: zvláštní dar čistoty. Byl čist od všeliké skvrny tělesné i duševní; totiž: nejen ve skutcích, ale i v myšlenkách. Jakkoli jest v církvi

Boží mnoho panen i mnoho takových, kteří byli po dlouhý čas čisti, nicméně neznám žádného z nich, který by byl prost ostnné těla jako tento svatý mládenec: snad jest několik takových, ale mně jsou nepovědomi. Tato výsada jest znamenita a mnohem větší, nežli dar odolati pokušením, což i z toho vysvitá, že Kristus Pán, chtěje býti ďablem pokoušen, přece nechtěl v této věci býti zkoušen, cítiti vnitřní ponoukání tělesných žádostí; ani nepřipustil, aby jeho nejsvětější Matka byla znepokojována necudnými myšlenkami a ostnem těla. Řeknes snad: Kdo necítí takových pokušení, tomu se za to nedostane koruny vítězství. Jest pravda; avšak, jeli milost a láska odjinud rozhojněna, dostává se za onu ztrátu šťastné náhrady. Zajisté i Kristu Pánu a jeho panepské Matce nedostávalo se daru a zásluhy pokání, avšak nedostatek takový jest šťastný, jelikož nahrazuje se darem nevinnosti a větší milostí.

3. Třetí výsada záležela v tom, že v modlitbách svých nebyval roztržitá mysl. Jaký to dar, vědi všichni, kteří často a mnoho se modlívali; neboť nic není trapnějšího, nic častějšího než roztržitost v modlitbách! Sv. Augustin v žalmu 85. pravi, že Bůh proto sluje dobrosrdečným, poněvadž snáší tolik roztržitých myšlenek, které ve svých modlitbách míváme. Sám David říká: »Invenit cor suum servus tuus, ut oraret te,« dosti zřetelně na rozum dává, žeť nesnadno mítí stále srdce obráceno k modlitbám, jelikož jest velice tékavým. Když jsem se ho jednou otázal, kterak může tak sebranou myslí na modlitbách trvati, tak že po celíčkou hodinu ducha od nich neodvrací, odpověděl: »Divím se, jak může člověk, který před Bohem stojí, myšlenky své jinam obrátiti.« Jako tedy kolena sv. Aloisia nepohnutě klečela na zemi, když se modlil, tak i srdce jeho bylo

neustále obráceno k Bohu, jehož v duchu tak přítomného viděl, že po celý ten čas nezpozoroval, co v pokoji se dělo, zdali někdo vchází nebo vychází. Dle řeholních stanov totiž chodí často někdo prohlédat pokojů, zdali každý v určitý čas koná modlitby; avšak Aloisius nepozoroval nikdy, že byl navštíven.

4. Než zanecháme těchto věcí, kterých nápodobiti nemůžeme a raději přikročme ku ctnostem, které ve slově »pokora« jsou obsaženy, jak již svrchu bylo řečeno. Přikročme ke ctnostem těmto: abychom se od dokonalého tohoto jinocha my nedokonalí starci učili, která cesta k životu věčnému vede. Neostýchejmež se poučenu býti od mládence, jehož rozum předčil rozum starců!

První z těchto ctností jest víra, o které jsme řekli, že jest pokora rozumu. Kterak Aloisius touto ctností vynikal, dovíme se ze dvou příkladů. Na nedělní svaté přijímání se tak pilně připravoval, že na to vynakládal celý týden; každého dne konal jisté pobožnosti, jimiž duši svou buď čistil, buď zdobil, aby byla přibytkem důstojným nebeského hostě. Takováto příprava jest nejbezpečnější důkaz jeho veliké a pevné víry, kterou měl v přítomnost Páně ve velebné Svátosti, jakož naopak příprava nedbalá bývala znamením malé víry. Co svatý apoštol pravi o těch, kteří vyznávají, že znají Krista, ale skutkem zapírají: toť svědčí obzvláště těm, kdo nehodně přijímají nejsvětější Svátost; neboť jak může někdo pevně věřiti, že velebnost Boží opravdu jest přítomna ve Svátosti oltářní a přece beze vsí přípravy ke stolu Páně přistupovati, roztržitě a chladně s tímto tajemstvím zacházeti?

5. Druhý příklad, jímž Aloisius ukázal svou víru, jest: že pohrdal všemi pozemskými věcmi. — Jenom ten vpravdě opovrhuje přítomnými věcmi, kdo dokonale věří ve věci budoucí. Kdyby

se řeklo, že někde skryt jest ohromný poklad, a přece mnozí, slyšice to, nespěchali by hledati jej, vyjmouc velmi málo lidí, kteří by ustavičně tam chvátali ho kopat: zajisté bychom soudili, že onino nevěřili na onen skrytý poklad, tito pak věřili. Podobně: kdo nesnaží se dosáhnouti věčného života, aneb dokonce naň nepomýšlí, nezdá se věřiti, aneb jistě ne valně věří, ne skutečně a ne opravdu věří, že po tomto životě nastane jiný, nade vše pomýšlení šťastnější život. Kdo tedy opustivše všechno, jak svatý apoštol praví, »všeho se zdržují,« a všemi silami se snaží, aby se Bohu líbili a »k těm věcem, které jsou s předu úsilně chvátající, k uloženému cíli, k odplatě svrchovaného povolání Božího běží« (k Fil. 3, 13—14.): ti a takoví lidé vpravdě ukazují, že věří, čemu katolická víra o blahoslaveném životě nebesťanův a o věčných mukách zavrženčův učí. Jak výtečně si v tom svatý Aloisius vedl, jest patrno z toho, že zanechav časného knížectví a všeho, co s ním spojeno bylo: bohatství, hodností a rozkoše, vyvolil sobě chudý a opovržený život. Na tomto mu však ještě nebylo dosti: aby opustiv světské knížectví nemohl dychtiti po nějakém duchovním knížectví; on vyvolil sobě takový řád, ve kterém není přístupu k církevním hodnostem, léda by poslušnosti k tomu donutilo, což zřídka se děje.

6. Aloisius velmi také vynikal důvěrou v sebe a důvěrou v Boha. Jakkoli slynl znamenitým, darem čistoty, jak svrchu podotčeno, nicméně neopovážil se vydati nížádnému nebezpečí. Ano tak přísně nakládal se svým tělem, postě se a konaje skutky kajicné, že se zdálo, jakoby takových přísností potřeboval k potlačování chůčů tělesných; ba tak bedlivě sřežil smyslů svých, zvláště očí, v obcování s druhým pohlavím, že se ani neodvážil hleděti matce své do tváře.

Konečně jsa v poslední své nemoci ode mne vybidnut, aby Boha o prodloužení života prosil, zdráhal se tak učiniti, poněvadž prý neví, zdalíž by v dobrém setrval, kdyby déle žil; tak málo spoléhal na své síly!

7. Svatý Aloisius velice vynikal také třetím způsobem pokory: to jest: poslušností na lásce Boží se zakládající. Předně zachoval příkázání Boží i církevní po celý svůj život tak zevrubně, že dle úsudku duchovních vůdců, z nichžto já jsem také jeden, nikdy se nedopustil těžkého přestupku a tudíž nezuřil žádného předpisu. Také došel všech stupňů dokonalé poslušnosti řeholní; po celý čas vespolného našeho obcování nespátril jsem jej pro rozkazy představených se rmoutiti aneb odmlouvati; leč když mu nedovolili vyžádaný kajicný skulek, tu někdy činil skromné námitky, žádaje naléhavěji pokání.

8. Což mám teprve říci o jeho trpělivosti, která též jest způsob pokory? Po dlouhý čas bolela ho hlava, což snašel s takou trpělivostí, že nikdy si nenařikal. Nebohým v nemocnici sloužil s takovou horlivostí a tak se namáhal, že sám podiviv se tomu, krátce před svou poslední nemocí mi řekl, že cítí nastávající smrt svou, a proto Bůh mu vnuká tak velikou touhu trpěti a pracovati pro nemocné, poněvadž mu zbývá již málo času, aby mohl v tomto časném životě Bohu sloužiti a býti účasten kalichu utrpení Kristova. Konečně dával také ve své dlouhé nemoci nejkrásnější příklad trpělivosti. Ač tělo jeho, jsouc sama kost a kůže, brzy se proleželo, nicméně byv otázan, jak se mu vede, s veselou tváří odpověděl, že dobře.

9. Ještě zbývá podotknouti, jak znamenitě se cvičil ve vlastním pokore. Volil sobě poslední místo, dáváje i bratřím laikům (nekněžím) v řadě přednost; těm, kteří ve světě sotva mohli býti jeho

služebníky, popouštěl přednější místo, když po městě se procházeli. Viděl jsem ho jednou po levé straně jistého bratra laika jíti po ulici, a jako jsem se obdivoval jeho pokoře, tak jsem potom bratry soukromě na jejich povinnost upozornil. Tenť jest toliko jeden příklad z mnohých jiných, neb všechen život jeho byl samá pokora. Přál sobě, by nikdo nevěděl o jeho vysokém rodu; přál sobě nositi nejchabnější oděv; žádal sobě konati nejnižší úřady, zvláště ty, jimž se jini vyhybali, jako: vyučovati děti v nejnižší třídě a p. A toho si vyhledával upřímně, tak že bylo znáti, kterak si přeje býti pohrdán, nikoliv za pokorného vyhlášenou.

10. Kromě těchto ctností měl neobvyčejnou touhu po životě v nebi, a to z pouhé lásky Boží. Býv jednou ode mne žádán, jak svrchu řečeno, aby o delší život prosil, poněvadž jsem myslil, že bude velmi užitečným čteně té mládeži, kterou v koleji máme, odpověděl: »Otče, Bůh nedává lidem větší milosti, leč volaje je z tohoto světa, když právě jsou ve stavu milosti. Já pak máje skrze jeho nevýslovnou milost velikou naději, že budu spasen, umruť nyní: kterak mohu prositi, abych déle zadržán byl na tomto světě, kde jest tolik nebezpečí a pokušení?« Za tou příčinou také rád mluvil o budoucím životě blahoslavenců, a když ode mne uslyšel, že může přímou cestou po smrti k Bohu se odebrati, byl následující noci takou radostí naplněn, že když po dlouhou dobu o blahoslaveném životě rozjímal, domníval se, že to bylo jen velmi krátké rozjímání a divil se nemálo, poznáv, že celou noc jim strávil.

11. Proto konečně smrti se nelekal. Když jsem ho prosil, aby připomenul, kdy se mají poslední modlitby před jeho skonáním říkati, zcela klidně upozornil. Já pak pronášel všechny předepsané modlitby, kdežto on na vše odpovídal, jako bychom duši některého jiného Bohu

odporučovali. Což divu, že duše tak čistá, která od útlého dětství tak pobožně Bohu sloužila, při smrti veselou byla; že se nebála umřítí a toužila býti s Kristem? Vskutku můžeme věřiti, že ten, který se tolik pokoril pod mocnou rukou Boží, povýšen byl v den navstivení, to jest při soudu soukromém, a že opět bude povýšen a chválen před veškerým světem v den všeobecného navstivení, při posledním soudu.

12. Že skutečně na nebe byl povýšen a v počet blahoslavených duchů vřaděn, o tom svědčí nejen jeho svatý život, ale také nescísné zázraky, kterými po celém oboru zemském oslaven byl. Po našem svatém Otci Ignaciovi a svatém Otci Františku Xav. nemáme žádného jiného, kterého by Bůh v Tovaryšstvu Ježíšově tak oslavil, jako tohoto svatého jinocha. a přeče bylo v tomto řádu přemnoho dokonalých mužů, ano i slavných mučovníků. Pán Bůh však zalibil si ve svém služebníku Aloisiovi: jako ho ráčil od narození sobě zasvětit, tak i po smrti ráčil jej povýšiti. Nikdo nemůže Bohu říci: »Proč takto činiš?« Snad ráčil ho proto nad jiné povýšiti, aby četná mládež, která nejen v Tovaryšstvu žije, ale také jeho školy navštěvuje, povzbuzena byla k dokonalosti a věděla, že není žádného věku, jenž by nemohl Bohu býti zasvěcen, a že i mladenci ku všeliké dokonalosti dospěti mohou.

13. Na konci nám nic jiného nezbyvá, než abychom Bohu předně děkovali, že za našich dnů dal vzejiti tak výtečnému světlu, abychom, k němu majice zřetel svůj ustavičně obrácený, po temné cestě života našeho ho následovali; posléze abychom nábožně jej vzývali, obzvláště my, kteří máme jeho svaté ostatky a s nim živi jsme byli, abychom jeho přímluvou tam došli, kam on nás předešel. Amen. (Takto mluvil Bellarmin 17 let po smrti svatého Aloisia.)

Podává F. X. Zimmerhackel T. J.

Jak se hájí rásný katolík.

Podává *Boh. Hendl.* (Č. d.)

Námítka 39.

„Jediným pramenem víry jest písmo svaté.“

outo větou, kterou proslavili tak zvaní »reformátoři,« stavis se proti učení církve katolické, která učí: »Dvoji jest pramen víry: písmo sv. a ústní podání.« Těší mne sice velice, že uznáváš božskou vážnost písma sv., jinak bys je za pramen víry nevydával, těší mne to tím více, že jsou mnozí, kteří vážnost a pravdivost písma sv. vůbec neuznávají, pravíce buď, že není »pravé« nebo že obsah jeho mezi »báchorky« patří. Tím, že písmo svaté za pramen víry uznáváš, stojíš ještě na půdě víry »kladné,« a proto doufám, že daš se poučiti a uznáš po důvodech, které ti uvedu, že mimo písmo svaté jiný ještě jest, ba býti musí pramen víry, a že tímto druhým pramenem jest dle učení katolického ústní podání. Poslyš tedy a uvažuj s myslí klidnou následující:

Písmo sv. neobsahuje celé evangelium, celé učení Ježíše Krista, Spasitele světa. Že však Vykupitel náš celé své učení nám zanechal chtěl, kdo by o tom pochybovatí směl bez urážky božské moudrosti, všemohoucnosti a lásky? Ó ano, moudrost Boží znala příhodné prostředky, aby tento klenot věčné pravdy zachován byl lidem, pro něž s nebe přinesen byl. Všemohoucnost Boží mohla toho dokázati, a láska Boží nemohla připustiti, aby dobro tak potřebné lidstvu se ztratilo. Ani čest Páně nemohla připustiti, aby dílo, sotva započaté, zase se rozpadlo, a světlo víry, s hůry rozžaté, zase tmou nevěry zapuzeno bylo. Proti těmto vývodům nemůže zajisté ničeho namítnati; ale tu se tě ptám: Jakým způsobem chtěl Pán nám

celé svaté učení své zachovati? K tomu odpovídá nám církev katolická: »Nětoliko písmem svatým, nýbrž i ústním podáním, t. j. živým slovem učitelky církve Páně.«

Důkazy tohoto tvrzení jsou:

1. Slova a činy samého Spasitele. Kdyby byl chtěl Spasitel náš jenom pouhým písmem sv. zachovati učení své lidstvu, zdaž by byl sám se nechopil péra a nesepsal učení své dle božské své moudrosti? Aneb alespoň by nám musil býti znám přísný rozkaz Ježíšův, aby apoštolé všecko, čemukoliv učil, bedlivě a svědomitě zaznamenali. Avšak z toho ze všeho nenalezáme pranicého; ani písmo sv., které protestanté za jediný pramen víry vydávají, nepraví o tom slova. Ba naopak vypravuje nám, že Spasitel po zemi židovské chodil, všude káže a dobře čině. Ani toho nejmenšího sám nesepsal. aniž apoštolům svým psáti rozkázal, nýbrž vysílaje je, poručil jim: »Jděte do veškerého světa a učte všechny národy.« Ovšem mohli svatí apoštolé i písmem učiti, avšak hlavním prostředkem víry sv. rozšiřovati a uchovávatí bylo vždy slovo živé, t. j. kázání. To uznávají i někteří učení protestanté; tak na př. vyznává Lessing: »Ústní podání jest skálou, na níž církev vzdělána jest, a ne písmo.« Podobně podotýká protestant Semler: »Nejeví se v tom nic jiného, nežli neznalost dějin, jestli se křesťanské náboženství s bibli stotožňuje, jakoby nebylo křesťanů již tehdy, když ještě bible nebylo.«

2. Pozorujeme-li jednání sv. apoštolů v ohledu tomto, vidíme i zde nauku církve katolické potvrzenu. Kdyby byli chtěli jenom písmem rozšiřovati sv. nauku, byli by zajisté některé k tomu určili, aby celé učení Mistrovno řádně a

pečlivě sepsali. ničeho neopomenoucí. Čteme však někde o takovém usnešení? Nikde! Naopak dočítáme se ve spisech jejich, že mnohdy jeden psal nevěda o druhém, buď aby zanechal památku na kázání svá posluchačům, buď aby poučil je v rozličných pochybnostech, buď aby posiloval ve víře a dobrých mravech, aneb aby hříšníky trestal atd. Kde že zde nějaká úmluva, kde jednotná osnova, kde úmysl, všecko bedlivě v písmě uložití? Uvážíme-li dále plodný, činů plný život Ježíše Krista, jeho bezpříkladnou horlivost v učení, jeho ustavičnou péči a péči o spásu lidstva, a na druhé straně krátká ona čtyry evangelia v písmě sv. zachovaná, která mimo to skoro totéž vypravují: nemusíme uznati, že není možno, aby na těchto skrovných písemných památkách vše obsaženo bylo, čemu Kristus Pán učil a co činil? Ostatně měli dle vůle Páně písmo svaté býti jediným jen pramenem víry, kterak bylo možno, že obce křesťanské již v život vešly, dle víry Kristovy se řídily, kdy ještě o bibli ani památky nebylo, neboť tato nepovstala najednou, nýbrž během času a dle naléhavé potřeby. Jak bychom si také vysvětliti mohli okolnost, že někteří sv. apoštolé, ba většina jich, pranic písemného nám nezůstavili? Z toho vyplývá, že nechtěli, aby písmo jediným bylo pramenem víry.

3. Jestliže však z tohoto, jednání sv. apoštolů ještě dosti zřejmě nepoznáváš úmysl jejich v ohledu tomto, tu odkazují tě na slova jejich, která zřejmě dokazují učení církve. Sv. apoštol Pavel táže se v listě svém k Římanům (10, 14): »Kterak uvěří v toho (Ježíše Krista), o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele? A kterak budou kázati, nebudou-li poslání?« A jinde praví tentýž apoštol (I. Kor. 1, 17): »Neboť neposlal mne Kristus kriti, ale evangelium kázati.« Nevysvítá ze slov těchto, že

svatí apoštolé hlavní těžiště kladli na kázání, na ústní podání?

Sv. apoštol Jan nad to zřejmě praví, že nechtěli všecko učení a skutky Kristovy v písmenech uložit, nýbrž ústně je rozšiřovati. Praví totiž v druhém listě svém (verš 12.) takto: »Maje vám více psáti, nechtěl jsem skrze list a černidlo; neboť mám naději, že budu u vás a ústy k ústům mluviti budu, aby radost vaše byla plná.« A chceme-li věděti, jaký byl úmysl sv. apoštolův ohledně rozšiřování víry, tu slyšíme sv. Pavla, napominajícího milého svého Timothea (II. Tim. 2, 2): »A co jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, to zase svěťuj věrným lidem, kteří způsobni budou i jiné učiti.«

Má tedy každý nástupce apoštolů jako hlasatel víry Kristovy sobě vychovávat i cvičiti učně, kteří by po něm pak slovo Boží v čistotě zachovávali a jiným hlásali.

A by k úřadu tomuto tím schopnější byli, přislubuje jim sv. Pavel pomoc a milost Ducha sv., řka: »Mějž příklad zdravých slov, která jsi slyšel ode mne u víře a v milování v Kristu Ježíši. Toho dobrého skladu ostříhej skrze Ducha sv., kterýž přebývá v nás.« (II. Tim. 1, 13.)

Pomijím mnohé výroky sv. apoštolů sem se hodící a uvádím jenom jeden ještě, jenž zvláštní má zde důležitost. Sv. Jan, miláček Páně, psal své evangelium v době, kdy všichni ostatní apoštolé již v Pánu odpočívali a kdy již ostatní knihy písma sv. Nového Zakona hotovy byly. Jeho sv. evangelium je tedy poslední dle času psanou knihou písma sv. A hle, zajiště ne bez zvláštního vnuknutí Ducha svatého končí sv. Jan evangelium své slovy: »Jestliž pak i mnoho jiných věcí, které učinil Ježíš; i kteréž kdyby měly každá obzvláště psány býti, mám za to, že by ani svět nemohl obsáhnouti těch knih, kteréž by měly psány býti.«

Slovy těmito ohraňuje se zajisté svatý apoštol a skrze něho Duch sv. proti mínění pozdějších bludařů, jakoby písmo svaté obsahovalo celé svaté evangelium Kristovo, a proto jediným bylo pramenem víry.

4. Jiný důkaz pro tvrzení církve katolické leží v souhlasném učení svatých otců. Tito svatí, pro pravdu učení Kristova nadšení mužové, kteří i život svůj za přesvědčení své obětovali, jsou dobou života svého Kristu i apoštolům velice blízcí, a tito učí nás právě tak, jako za dnů našich svatá církev katolická.

Již sv. Polykarp, učeník sv. Jana, napomíná křesťany obce Filippenské: »Upustme od klamného a falešného učení mnohých a vraťme se zase k oné nauce, která nám od počátku dána jest.«

Sv. biskup lyonský Irenaeus († 202) dosvědčuje: »Mnozí národové věří v Krista bez papíru a inkoustu, jelikož vedením Ducha sv. slovo spásy zapsali do srdcí svých a staré podání věrně zachovávají.«

Veliký biskup konstantinopolský sv. Chrysostom († 407) praví: »Zřejmo jest, že apoštolé ne všechno písemně, nýbrž mnohé i ústně vyřizovali; ale právě tak věrohodné jest toto jak ono. Proto držme i podání církve za pravé!«

Kterak církev od dob nejstarších i podání se držela, ví každý, kdo dějiny církevní zevrubněji zná. Starým křesťanům byly spisy sv. Otců tak vzácné a milé, že předčítány bývaly u veřejném shromáždění při bohoslužbě. Proč to, jakkoli písmo sv. celou nauku víry v sobě obsahuje? Svatí učitelé církve vydávají mnohé věci, které nejsou v písmě sv. obsažené, ve spisech svých za učení Kristovo; není z toho zřejmo, že měli ještě jiný pramen, z něhož nauku Kristovu čerpali, a sice ústní podání? A ačkoli za dob tehdejších obháje čistě

víry proti všem statečně bojovali, kdož se odvažovali lidské mínění za nauku božskou vydávati, přece přijímali díla sv. Otců s úctou, ba užívali jich jako zbraně proti bludným a podvrátným naukám. Tak necinili toliko jednotlivci, nýbrž všichni biskupové po všechna stáletí až po doby naše, kdykoli se v synodách anebo na sněmech obecných shromažďují, aby blud od pravdy rozlišovali, vedouce důkazy z ústního podání pro pravdu a proti bludům. Kdo tedy ústní podání zavrhne, staví se v rozpor se všemi biskupy, kněžími a pravověrnými katolíky, s celou církví od počátku až na doby naše a tone očividně v bludu.

5. I sama povaha písmá sv. vyžaduje nutně jiný pramen víry, ústní podání. Vždyť jest písmo sv. mrtvá litera, která teprve ožívuje dobrým a pravdivým výkladem. Nad to sepsáno jest písmo sv. v řečích nám neznámých, v dobách daleko zaslých, přišlo k nám z míst vzdaleness a vzalo počátek za okolností nám úplně cizích. Mnohdy jsou v něm tajemství předěležitá jen tak mimochodem uvedena, smysl slov jest přechasto velmi temný a mnohá místa připouštějí několikero výkladů. Teprve světlem slova živého nabýváme pravého porozumění. Mnohdy namanou se nám čtoucím nějakou stať z písmá sv. rozličné otázky, týkající se těch nejdůležitějších pravd víry a mravů, po nichž marně bychom v písmě sv. pátrali a jichž vědětí přece velenutno jest pro život; tu nám jen ústní podání svělla podává. I sami protestanté, kteří přece ústní podání jako pramen víry zavrhují, nuceni bývají k němu útočiště bráti. Uvedu příklad. Protestanté tak jako my katolíci učí: ty a ty knihy patří k písmu sv. Starého a Nového Zakona. Že však jen tyto knihy a jiné ne a jen právě tolik k písmu sv. patří, kde lze se toho v písmě dočísti? Důkazy lze vésti jen z ústního podání. Dále křtí i

protestanté nemluvnata, a přece v písmě svalém o takovémto křtu nemluvnátek není ani slova. Proč pak nesvětí sobotu se židy, proč světí s námi neděli? Vždyť v písmě sv. jen o sobotě jako dni svátečním jest řeč, neděle zavedena jen ústním podáním. Ve Skutcích apoštolských stojí zřejmě psáno (15, 20), že se křesťané mají zdržovati požívání »krve a udáveného.« Proč nezachovávají protestanté příkaz ten? Odkud asi vědí, že nemá již platnosti? Z písmá sv. to věděti nemohou, toliko z ústního podání.

Z toho vidno, že protestantismus sám sebou v odporu jest a chtěj nechťj svědectví vydává pravdivé nauce katolické.

Ústní podání, druhý to a závažný pramen víry naší, bylo však záhy ukládáno ve spisech, a sice ve spisech sv. Otcův a učitelů církevních prvních století křesťanských. Dle příkladu sv. apoštolů hleděti i nástupcové jejich, biskupové a kněží, i učení laikové víry pevně, spoluvěrce své buď ve víře utvřzovati, buď k dobrému povzbuzovati, buď bludy vyracetí nebo viru Kristovu před nájezdy židův a pohanův obhajovati, což se dělo buď ústně nebo písemně. Ve spisech těchto, jichž valný počet až na naše doby došel, nalzáme tedy velikou část ústního podání. Tak máme dva překrásné listy sv. Klementa, papeže římského, žáka a nástupce sv. Petra, sedm listů sv. Ignáce, mučéníka a biskupa antiochenského, jeden list sv. Polykarpa, biskupa smyrnenského (oba tito mučénici byli žáky sv. apoštola Jana), jeden list nejménovaného žáka sv. apoštolů k Diognetovi a knihu Heimasovu, která oplývá tajemstvími. Všecky tyto knihy pocházejí již z prvního století po Kristu, o pozdějších daleko četnějších se nezmiňuji. Ve všech těchto spisech slyšíme hlas svatých oněch mužův, osvěcených láskou k Bohu, plných víry a důvěry,

hlas, kterýmž nás poučují, povzbuzují, těší a do hlubin křesťanské pravdy a moudrosti uvádějí. Čtouce spisy těchto našich sv. Otcův vidíme je před sebou a nasloucháme slovům jejich jako děti, a s úctou a obdivem hledíme na tyto hrdiny víry naší, kteří raději vše i život svůj obětovali, nežli by jediný článek víry sv. byli zapřeli. Kdo pozorně čte krásné tyto spisy, musí až k slzám pohnut býti a ve víře své ještě více se utvřditi.

Tažes se mne snad, kterak lze pouze lidské mínění rozeznati od ústního podání? Tu odpovídám ti slovy sv. Ireneje († 202): »To musí býti pravým učením Kristovým, co nejstarší cirkve založené sv. apoštolu vždy a vsude pevně věřily.« Nebo s Tertullianem († 240): »V čem všickni souhlasí, není blud, nýbrž podání.« Nebo slyš sv. Augustina a Vincence Lerinského: »To ho se držíme, co vždy, vsude ode všech věřeno bylo; neboť to jest pravdivé a katolické.«

Shledáme-li tedy jedno a totéž učení, jehož se drží rozličné cirkve východní a západní, tu musíme uznati, že učení to jest učením pravým, poslym z jednoho pramene, z Krista, prostřednictvím sv. apoštolů. Kdo by o takovémto pochyboval, pochyboval by o pravdivilovnosti všech biskupův a kněží, všech věřících, pochyboval by o nadpřirozené pomoci Ducha sv., ježž přece Spasitel cirkvi své byl přislíbil.

Poslední a neomylný rozsudek, zdaž něco pravým jest ústním podáním, vynáší nejvyšší učitelská stolice cirkve, papež římský, za obzvláštního přispění a osvícení Ducha sv. Tak máme v cirkvi své jedno oko, které nemylně rozlišuje a rozeznává dílo lidské od díla Božího, slovo lidské od slova Božího — oko Ducha svatého. Proto mylný jest náhled, jakoby písmo sv. a podání sobě

odporovaly; vždyť jeden mají původ, jeden mají obsah, čisté totiž evangelium Kristovo, jen že podání doplňuje a vysvětluje, cokoli v písmě sv. obsaženo jest. Kdo tedy vykládá písmo sv. tak, že výklad odporuje ústnímu podání a neomylnému výkladu církve, ten věz, že v bludu vězí a že výklad jeho není taký, jak Duch svatý žádá, nýbrž že jest krátkozraký, falešný, a proto že dle pravítka ústního podání opraven býti musí.

Ústní podání jest onen živý pramen pravdy, který vyšel z úst Kristových a fine se neustále až na konec času, z něhož všickni, kdož pravdu poznati chtějí a skrze pravdu dojíti spásy, vodu sv. víry čerpati mohou.

Při tom ovšem ani ve snu nás nepadá snižovati písmo svaté nebo mu na vážnosti ubírat. I my katolíci vážíme si písma sv. na výsoť, my vidíme v něm snůšku spisů, muži svatými a pod zvláštní ochranou a pomocí Ducha svatého sepsaných, a proto uznáváme je rádi za pramen víry naší, ovšem dle neomylného výkladu církve Páně. Svo-

hodné bádání v písmě sv., které si dovolili »reformátoři,« nevede k pravdě, nýbrž k bludu, neboť kolik hlav, tolik rozličných výkladů, mnohdy sobě naprosto odporujících. Pravda však jest jen jedna, a tu stanoviti může jen ten, jemuž přislíbena jest obzvláštní, neomylná pomoc Ducha sv.. totiž církve katolické, a v té nejvyšší učitelství řád — papež.

Zavrhovati ústní podání jako pramen víry značí bráti písmu sv. světlo, ba vážnost písma sv. samu v šanc vydávati a dílo Ducha sv. činiti mičem vášní lidských, slovo pravdy vrhati na pospas nesčetným svárům a hádkám. Takový osud zažilo písmo sv. mimo církve katolické, neboť odtrženo bylo od druhé, nutně své polovice ústního podání.

Nuže, uvážíš všecko toto a shrneš-li v jedno, uznáš, že není pravdivá věta tvoje: »Písmo svaté jest jediným pramenem víry,« nýbrž že držeti se musíš učení církve katolické: »Dvojí jest pramen poznání a víry: písmo svaté a ústní podání.«

(Příště dále.)

Klášteří zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (9.)

Na slavnost Všeoh svatých.

Pohled, synu, nad oblaka,
duchem víry pohled tam,
jakým plesem zaznívá dues
nebeský ten hvězdný chrám.

Kůry vojska andělského,
apoštolů slavný sbor,
mučovníků zástup stkvělý,
lilijový panen chor:

Vše to chválí Tvůrce Boha
v neskonalém plesání...
Chvalte Boha v jeho svatých —
zvonky stále vyzvání.

Na neděli 24. po sv. Duchu.

Stěblu trávy život lidský
nápadně se podobá,
kterěž vadne, co se zatím
střídá časův obdoba.

Plynou léta řeky vlnou,
plyne celé století,
než se nadáš, poslední den
světa toho přileti.

Nuže, nes teď, synu milý,
dobrých skutků hojný plod,
připraven pak čekáť můžeš
velký onen lidstva svod.

Na den Věrných dušiček.

Žalné tóny s výkry štíhlé
zvou nás k svaté oběti
za dušičky, jež se trápí
ve plamenném podsvětí.

Na náhrobcích ověčených
svítí množství svičiček,
na klášteře truchle zvoní,
že dnes Věrných dušiček.

Mně se zdá, že píseň zvučí:
Odpočíňte v pokoji,
světlo věčné ať vám svítí,
věrné duše, po boji.

Na den Obětování Panny Marie.

Útlé mládí, Panno zbožná,
vzdala's Bohu obětí,
příkladem tak jsouc i tomu
nevinnému roběti.

Se zálibou patříš s bůry,
kdy své ručky rozpíná
ku modlitbě za matičku
dětská duše nevinná.

I vy, velcí, dětmi buďte
v prostotě a zbožnosti,
byste byli svaté církvi,
matce vaší, k radosti.

Na I. neděli adventní.

Což dnes zvonky na klášteře,
což dnes tklivě vyzvání?
Neslyšíte v žalné písní:
„Čiňte, číňte pokání“?

Rozumíte tajným zvukům,
dojemně jak žebroní,
ať se naše vůle, mysl
ku zlému víc nekloní?

Pamatujte na poslední
čtyry věci člověka,
ať se Božího kdys soudu
mysl vaše neleká.

Obširnější zpráva

o mešním spolku k uctění nejblahosl. a neposkvrněné Panny a Matky Boží Marie v Ingolstadtě zřízeném.

(Ostatek.)

Doslov.

Kdožkoli přečel pozorně tyto
řádky, musí vyznati, že účel
tohoto mešního spolku jest
nad jiné šlechetný a svatý;
rozmožuje čest a chválu Boží jakož
i oslavu Marie Panny, spásu bližního
jakož i vlastní spasení každého ůda.

1. Hlavní závazek všech členů totiž
jest obstarati jednu v roce mši svatou
v ustanovený den.

A zdali nejsme my všickni lidé jako
tvorové Boží především povinni Stvořiteli
svému největší čest a chválu? My bychom
však nikdy nebyli s to, bychom Bohu po-
vinnou a Boha důstojnou poctu vzdali,
kdybychom neměli obět mše svaté,
kteráž jediná jest tak čistou a vzácnou
obětí, jakou velebnost Boží požaduje.

Neboť vlastní obětí, již Bohu ve mši sv.
podáváme, jest náš Pán a Spasitel, sám
Ježíš Kristus, nejmilejší Syn Otce nebe-
ského, jemuž také ve všem roven jest.
Obětí touto přinášíme nebeskému Otci
všelikou čest, již mu sám Kristus Pán
byl přinesl. Proto se jedinou mši svatou
Pánu Bohu větší čest vzdává, než mu
všickni andělé a svatí svými chválami a
všemi svými zásluhami prokázati mohou.

Ovšem veliká jest sláva a čest, jižto
všickni nebeštané Bohu svému vzdávají.
Tu Serafini láskou cele hoří, tu Cherubini
v prachu se koří velebnosti Boží, tu
trůnové se uctivě sklánějí, mocnosti chvějí
se a třesou, panstva se klaní, archandělé
vonné kadidlo zapalují, andělé propěvují
své libezné a věčné: »Svatý, svatý, svatý!«
Tu sypou panny sněhobílě své lilie a mu-

čenci nevadnoucí své palmy před Boží trůn, tu apoštolové spleťají koruny, patriarchové na harfy libozvučně hrají, proroci pějí chvalozpěvy, předchůdce Paně ukazuje na Beránka Božibo, i sama nejlhah. Panna Maria oslavuje pozeňnaný plod života svého! Ó jaká to sláva. jaká to česť pro Boha nebeského, an sedí na trůnu věčnosti, slyší z tolika úst chválu svou od věků na věky! Ale kdyby uprostřed jásajících těch nebesťanů mohl kněz konati oběť mše sv., ó tu by po celém nebi v okamžení zavládlo úplné ztišení, všickni ti blahoslavených duchů řádové umkli by v úžasu nad posvátným tím výkonem a kořili by se pokorně svatě hostii v rukou kněze vyznávajice radostně, že ona jediná Bohu větší česť podává než veskerého nebe spojení chvály a holdování!

Ano, všechna díla Boží a všickni tvorové na světě zvětšují hlásitě chválu Boží — »nebesa i země vypravují divy Boží,« — ale žádné dílo způsobem takovým, jak ono nejvznešenější dílo jeho lásky, jež se ustavičně na oltářích obnovuje, oběť mše svaté. Neboť ona jest prazřídlem všeliké milosti, původem vsi svatosti, chlebem vyvolených, vínem, jež panny zplozuje!

Ó jak nesmírnou vinu uvalují na sebe ti, kteří mši sv. bez pobožnosti buď konají nebo bez pozornosti jí obcují, anif Boha zneuctívají právě v tom nejsvětějším úkonu, který mu k největší cti a slávě má sloužit! Ó budiž tedy každému katoliku nejvzácnější ona chvíle, kdy mu popřáno slyšeti mši svatou! Jsoutě zajisté chvíle tyto, jež strávime před oltářem, na němž se Syn Boží v tajuplné lásce ustavičně Otcí nebeskému obětuje, nejsvatějšími okamžiky našeho života zde na zemi, a Bohu samému nejmilejší počtou.

2. Ale mešní spolek ingolstadtský má za první účel uctívání nejlhahoslavenější a neposkrvněné Panny a Matky Boží; proto také mše sv., již údové v ustanov-

vený sobě den slouží nebo sloužití dávají. má být v první řadě obětována na počesť Marie Panny, t. j. mše sv. obětuje se Bohu na poděkování za veliké milosti, jež Matee Boží byl udělil a podnes uděluje tím, že prosby její za nás slyší a vyslyší; nebo, abych užil slov koncilu tridentského, »kněz prosí při mši svaté za její ochranu, aby orodovala v nebi za nás, jižto památku její konáme zde na zemi.«

A zajisté na Marii Panně máme Matku nás upřímně milující, která vždy ochotnou jest nám přispěti ku pomoci, ale zároveň také Matku, která má velikou moc nad Srdcem božského Syna svého, tak že vším právem zovou ji sv. Otcové »všemohoucnost na kolenou klečící« nebo »všemohoucnost v nebi orodující.« Ano, Maria jest tou »paní silnou,« »ženou statečnou,« jejimžž materskému žezlu nebe i země jsou podrobeny. Ona jest bez odporu mocnou ochranitelkou, kteráž svými milostmi, zásluhami a svou slávou nebeskou duše k ní se utíkající jako mocným náspem obepíná a v tělesných i duchovních nebezpečích, strastech a úzkostech jako hvězda mořská před utonutím je chrání. Ano, před štítem její materské ochrany prchají veskeři nepřátelé věrných její služebníků. Chráněnci její utekou šťastně sítí pekelného hada jakož i všelikým nástrahám lstivých svůdců; nad nimi zkvete lilijový věnec nevinnosti a zatřpytí se koruna svatosti! Ba ani Otec nebeský není s to, aby něčeho odepřel, zavznili z úst Marie Panny sladká prosba: »Čiň dobře, ó Pane, těm, kteří doufají ve mne, jichžto úmysl jest čist a prosby jejich jen k věčnému spasení duší se nesou!«

A právě důvěrujice v tuto velikou moc Rodičky Boží voláme my nuzně a hříšně ditky její k ní o pomoc, a to obzvláště v těžké a hrozné hodince našeho skonání, a bychom ochrany té sobě

zabezpečili, obětujeme výroční mši sv. na počest naší nebeské Ochránkyně!

3. Členové mešního spolku ingolstadtského jsou však také pečliví i o své bližní; milují po zákonu Božím bližní své a dle příkladu milosrdného Samaritána poznávají v každém nužném a trpícím člověku bližního svého. Nikdy však nenalezá se člověk ve větší nouzi, než v poslední své hodině, jsa blizek smrti, nebo trpěl jako ubohá duše v očistci. A hle, tu je zase v obojím případě vydatnou pomocí a záchranou oběť mše sv.

Alfons Albuquerque, muž rodem i slechetností mravů znamenitý, plavil se r. 1505. s celým válečným loďstvem po moři, když se tu strhla tak zuřivá bouře, že ani nejzkušenější plavci nic jiného již neočekávali, než jistou smrt v vlnách. V tomto největším nebezpečí chopil Alfons Albuquerque malé, nevinné pacholátko do svých rukou a pozdvihnuv je k nebi takto se modlil: »Všemohoucí na nebi, jestliže my pro hříchy naše v tomto nebezpečí zahynouti máme, ó vzhlédni aspoň na toto nevinné dítě! Ó Pane, nenech nás zahynouti, zachraň nás pro nevinné dítě toto!« A hle, pokorná modlitba vůdce a pohled na dítě bez hříchu pohnuly Boha na nebi. Bouře ztichla a na místo strachu a zděšení naplnila radost a vděčnost duše zachráněných.

A podobně tone i umírající v největším nebezpečí ztratit život věčný; hůře než zuřivé vlny mořské obklopují jej pokušení ďábelská, hříchy minulé děsí jej a naplňují duši strachem a úzkostí před přísným soudem Božím. Má tu ubožák zoufat? Nikoliv! Členové mešního spolku obětují v týž den, snad v téže chvíli za umírajícího bratra svého Otci nebeskému ve mši sv. božské dětátko a volají: »Pane, hřešil sice bratr náš, ale shlédni na lásku nevinného, jednorozeného Syna svého! Ó buďž mu mi-

lostiv a popřej mu pokojného a šťastného zesnutí!«

4. Když pak dokonal pouťník pozemskou svou pouť, duše jeho však pro pozůstalé některé časné tresty nebo pro neodpuštěné dosud všední hříchy nemůže být ještě přijata k blaženému patření tváře Boží, hle, tu zase mešní spolek pomáhá vydatně duši v očistci trpící velikým počtem mši sv., jež se každodenně slouží za údy spolku v Pánu zesnulé. Jest pak učením svaté církve, že se obětováním mše sv. ubohým duším v očistci co nejvydatněji napomáhá, a svatí Otcové jsou toho názoru, že nesmírné zásluhy mše sv. trpícím duším poskytují velikou útěchu a nevýslovnou úlevu v mukách jejich. Ano, domnívají se se sv. Jeronymem, že po celý čas, kdy se mše sv. koná, ona duše, za níž se obětuje, ničeho netrpí, a že právě mezi sv. obětí bývají duše z očistce vykoupeny! Povážimeli tedy, že již nyní každodenně průměrně se slouží 1370 mši svatých na úmysl mešního spolku ingolstadtského a že zásluhy každé mše sv. jsou k prospěchu poslední zemřelému spoluúdu: zdaž nepodává nám toto vědomí blaženou naději, že krev Ježíše Krista v den úmrtí našeho tolikrát ve mši svaté k našemu očistění obětovaná co nejdříve duši naší z muk očistcových vysvobodí?! A ta jistota: býti i po smrti účastnu zásluh tolika mši sv., jest zajisté potěšitelná pro každého člena, obzvláště pro chudasa, jenž nemůže doufat, že někdo jiný dá sloužiti mši sv. za duši jeho!

5. Konečně pak přispívá tento mešní spolek i ku vlastnímu posvěcení údů; neboť rozumí se samo sebou, že ovoce oné mše sv., již každý člen nechává jednou v roce sloužiti, obzvláště jemu samému ku prospěchu slouží; ano, že jako úd podílů běže na ovoci všech mši svatých, jež se po celý rok na úmysl spolku slouží (nyni 500.000!), a že láska,

již tímto umírajícím a zemřelým spolu-
 údům prokazuje, pohne jistě Boha
 nebeského, aby i jemu jedenkrátě lásku
 svou a hojně milosrdenství prokázal.
 Mimo to však má ještě každý člen i po-
 dílu na modlitbách, dobrých skutcích a
 zásluhách veškerých spoluúďů. Poněvadž
 pak každým dobrým skutkem se roz-
 množuje budoucí blaženost a sláva v nebe-
 sích, zdaž tedy neslouží účastenství v ta-
 kovém velikém spolku k posvěcení kaž-
 dého úda? Vedle toho jsou však ještě
 četné a rozsáhlé odpustky, jichž údové
 spolku mešního snadno mohou získati;
 neboť náleží spolek ten k oněm bratr-
 stvům, jimžto neskonalejší poklad zásluh
 Kristových a jeho svatých co nejštědřeji
 se otvírá přečetnými odpustky plno-
 mocnými i neplnomocnými, z nichž mnohé
 i vícekrátě za den lze získati. Používali
 člen spolku pilně těchto milostí duchovních,
 může se sprostiti časných trestů tohoto
 života i očisticových útrap, jež by ho po
 smrti čekaly. Mimo to však může od-
 pustky ty i ubohým duším v očistišti při-
 vlastniti, a tak mnohým trpícím duším
 sám k požívání nebeské blaženosti do-
 pomoci. Tento jediný dobrý skutek pak
 postačuje člověka svatým učiniti dle vlast-
 ních slov sv. Alfonse Liguoriho, jenž
 praví: »Aby se člověk svatým stal, není
 ničeho již potřebí, než aby hleděl získati
 všech odpustků, jichž jen získati může.« A
 sv. Ignác dokládá: Těm, kteří lásku Boží a
 nebe hledají, jsou odpustky neocenitelným
 pokladem a převzácným drahokamem.«

Nechť tedy kratičká tato úvaha po-
 vzbudí všechny již stávající spoloudu
 »Mešního spolku Mariánského« k tomu,
 aby závazek spolkový svědomitě plnili a
 každoročně v určitý den jednu mši sv.
 obstarali, aby tak nesmírných pokladů
 duchovních jsouce účastni v životě i také
 v poslední hodině své se kojiti mohli
 blahou nadějí, že již v okamžení jejich
 úmrtí obětuje se za ně mše svatá a po
 jejich smrti každoročně 500.000 mší sv.
 za pokoj duše jejich!

Nechť pak i ostatní zbožní čtená-
 řové, jimž řadky tyto do rukou se do-
 stanou, cítí se povzbuzeni přistoupiti
 k jednotě tak blahodárné a milostiplné;
 ano, nechat i svým milým příbuzným a
 známým přátelům, kteří o mešní této
 jednotě dosud ničeho neví, dopřeti účasti
 v takových neocenitelných milostech.

Ten jediný byl účel článku tohoto.

Ku členství této jednoty mešní vy-
 žaduje se nutně zápis v bratrské hlavní
 knize v Ingolstadtě. Kdo tedy přistoupiti
 chceš, napiš na lístek své jméno a pří-
 jmění, stav a bydliště, vlož 1 zl. 60 kr.
 jakožto doživotní obět, asi 10 nebo 20 kr.
 zápisného a 10 kr. známku poštovní na
 odpověď, a zašli vyplacené na adresu (lépe
 německy): Důstojný P. Valerian, quardian
 v klášteře frantiskánském v Ingolstadtě
 (Bavorsko).

P o z n á m k a. Pro účastníky ze západních
 Čech sprostředkuje ochotně zápis Fr. Herzog,
 fund. kaplan v Plzni.

Hora Kalvaria v Jaroměřicích u Jevíčka.

(Ostatek.)

Drává stavba chrámu Páně na
 hoře Kalvarii stala se od dě-
 dice svob. pána Frant. Julia
 Šubiře, od syna jeho Fran-
 tiška Michaela. Zdědil panství po otci,
 zdědil však i pobožnost po něm. Za man-

želku si vzal Konstancii roz. Sackovou
 z Bohuňovic, paní tídké důvěry a odda-
 nosti v Pána Boha a lásky ku bližnímu.
 Zbožná paní modlivala se s lidem svatý
 růženec po celý měsíc března ve filiálním
 chrámu Páně jaroměřickém; ve svátek

Všech svatých počítala vždy 100 žebračků všemi potřebami. Těmto dvěma manželům tedy děkuje nynější chrám Páně za původ svůj. Podnět k tomu a příčina byl opět slib, a to zvlášť urozené paní Konstancie. Byla v pozeňnaném stavu a po tři dny ve strašných bolestech. Když všecka pomoc lidská marná byla, utekla se v trápení svém k božskému lékaři Pánu Ježíši, aby jí pomohl, a uradivši se s chotěm svým, učinila slib, že, budeli jí pomozeno, rozšíří kapli nejsv. Vykupitele, dosud postavenou na hoře jaroměřické. Na to šťastně porodila. Příslušné zaznamenání a stvrzení v knize pamětní o tom vypravuje:

„Já Johanna Konstancie Šubřová, rozená Sacková z Bohuňovic, nalézajíc se v očitém nebezpečení smrti, ana jsem nemohla porodit, z Božího vnuknutí učinila jsem slib, že, porodím šťastně, rozšířím kapli na hoře se nacházející ku slávě sv. kříže a hořkého utrpení a smrti Krista Ježíše. Sotva že jsem slib učinila, pozeňnal mi Bůh šťastným porodem deerský. Manžel můj vida božskou pomoc, ihned se přičinil, aby byl slib splněn. Že tomu tak a ne jinak jest, dosvědčuji svým dobrým svědomím ke cti a slávě Boží a hořkého utrpení Spasitelova.

Actum 12. září 1736.

Johanna Konstancie.
(Misto pečeti.)

Urození manželé pamětlivi učiněného slibu, ujednali, že vystaví chrám po způ-

sobu chrámu Páně v Jerusalemě. Za tou příčinou pozvali P. Jarolima Veitha, kněze z řádu sv. Františka, jenž před tím po dlouhý čas dlel v Jerusalemě. Pozvali ho, aby zvěděl vše na kopci jaroměřickém a rozměřil cestu od filiálního chrámu Páně jaroměřického až na horu pro jednotlivá zastavení křížové cesty v poměru a shodě k jednotlivým zastavením jerusalémské cesty křížové. Učinil tak a určil místo také pro chrám, jakož i pro

ostatní tajemství umučení Páně. Roku 1712. (když byl kardinálem olomouckým pan W. ze Schrattenbachů) položen dne 4. května základní kámen k nynějšímu chrámu Páně. Za velké slávy kladen u přítomnosti celé rodiny Šubřů a nescíslného počtu lidí. Co staven byl chrám Páně, pracovalo se o to, aby chrám Páně byl připojen ku kapli na hoře »Sancta Sanctorum« v Římě a zároveň aby mu byly uděleny výsady, odpustky, milosti atd. jako kapli »Sancta

Sanctorum.« Vroucí a zbožné žádosti bylo vyhověno a i bratrstvo »Nejsvětějšího Vykupitele« zavedeno. Z Říma doručen byl i obraz »Sv. hlava Vykupitele Ježíše Krista.« Zároveň však udány podmínky, za jakých chrám Páně může se těšiti odpustkům. Jenom když podmínky ty vyplněny budou, bude mítí chrám Páně, hlavně totiž křížová cesta, milosti, odpustky. Obraz, jenž malován podle originálu, visí ve chrámu Páně nad hlavním oltářem. Spasitel patří vážným

Obraz nejsv. Vykupitele nad oltářem.

a přece milým okem na všechny poutníky. V září r. 1713. zavznělo slavně »Te Deum« na poděkování Pánu Bohu dobrotivému, že šťastně stavba dokonána. Dne 14. září téhož roku byl slavně vysvěcen chrám Páně za přítomnosti mnohých vznešených a urozených pánův a nepřehledného davu lidstva od Vojt. Liebštejnského, hraběte Kolovrata, děkana kapituly olomoucké. Od té doby jmenována jest hora jarměřická horou »Kalvarií« s dovolením p.

kardinála Wolfganga ze Schrattenbachů, biskupa olomouckého.

Ze zázraků, jež se staly před tím, než postaven chrám Páně, uvedli jsme první a nejdůležitější. Zázrak dosvědčen samou zakladatelkou, dobrotivou paní Konstancí ze Šubířů. Kromě tohoto jsou ještě jiné, jež se udály i tenkrát, když chrám sv. Salvatoru byl postaven. Zvlášť ještě jest, že i manžel paní Konstancie, zakladatel chrámu Páně, Fr. Michaelze Šubířů, dne 12. září 1736 dotvrzuje ve vlastnoručně

listině ze dne 12. září 1736 podobný zázrak. Býval často a nebezpečně nemocen a od lékařů docela již opuštěn, ale, jak sám praví, utekli se k sv. Salvatoru, byl vždy vysvobozen ze smrtelné nemoci. Nelze si představit, když čteme slova vznešených dobrodinců, vznešené rodiny ze Šubířů, že by něco snadno nebo lehkou byli uznali za zázrak. Svědomitě vše, proti všem pochybnostem věrohodně, slovy upřímnými dosvědčují. — Kromě těchto jsou i jiná věrohodná svědectví

o zázračném působení a milostech vnitřních, jež obdrželi upřímní křesťané na hoře Kalvarii. Zázraky ty ovšem jak se v době udály, tak časem roznesly se do světa, a proto podívali se někdo do knihy pamětní, podívali se velkému počtu lidí, kteří na hoře Kalvarii přijímali sv. svátosti, zvláště spasitelnou svátost pokání a živou nejsv. Svátost oltářní, chléb, kterýž s nebe sestoupil, vodu živou. U sv. přijímání bylo na př. r. 1727. 22.800 lidí,

r. 1732. 24.500 a r. 1736. 29.000 lidí. Zajisté že věřící přesvědčení býti museli o účincích zázračných modliteb na sv. místě konaných. Hlavně mnohé odpustky dosáhli po sv. zpovědi a sv. přijímání.

Ale po této době největšího rozkvětu následovaly neblahé poměry, které seslabily velmi návštěvu sv. místa Kalvarie. Hlavně ve známých letech 1780—1790, za nichž chrám Páně zbaven svého vlastního jmění.

Chrám Páně zůstal státi i se svými vzácnými památkami. Co bylo vystavěno, stojí podnes, ale čas ubírá kráse a ukazuje čím dále více potřeby. Stojí památky zanechané: chrám Páně, jenž jest zároveň chrámem farním. Stojí přední část s hlavním oltářem a s uměleckým obrazem sv. Salvatora. Po bocích oltáře visí velké obrazy, představující poslední zastavení křížové cesty, uměleckou rukou pracované. Stojí zahrada gethsemanská, v ní oltář druhý, nad oltářem pak modrá zář a Ježíš Kristus klečící, modle se před

Na hoře olivetské.

svou smrtí v trojnásobné úzkosti smrtelné. Jest i krásně uchována představa svatých apoštolů, zemlenných zármutkem, ponořených v občerstvující spánk. »Spětež již a odpočivejte!« tak psáno nad překrásným obrazem, jenž naznačuje obzvláštní hrůzoplnou náladu sv. apoštolů. Vedle jest ve stěně zasazený umělecký obraz neposkvrněné Královny nebes Panny Marie, jak vstupuje na nebesa. Stojí nádvoří s kapličkami dokola učiněnými. Jest i kaple loretánská jako byla dříve. Vše stojí, jak vystavěno bylo upřímnými křesťany, ctihodnými dobrodinci, ze slibu a lásky vše učiněno. Tak každý, kdož čteš, můžeš viděti a pozřiti na skutky pravých křesťanů, vznešených pánů ze Šubiů.

Ale jak obyčejně vše do času a jen Pán Bůh na věky, při veškerém pohledu a obdivu na krásné a účtyhodné památky volá vše ve přítomném stavu o pomoc a obnovu nejnnutnějšího, aby to, co jest drahého, vzácného a krásného, nezhylo, nýbrž z rumu a zanikání obnoveno bylo. K tomu všemu potřebí na prvním místě obživení víry svaté, víry živé v srdci všech pravých křesťanů. K tomu tohoto potřebí více nežli peněz. Neboť i dnes jsou rodiny vznešené a statky oplývající, a proto i dnes by bylo možná totéž, co bylo před několika lety. Třeba jen obživení právě víry zvláště v srdci těch, jimž

možno hmotně skutky ukazovati, co věří v srdci. Ano, potřebí toho nejdříve, aby vzpomněl nejsv. Vykupitel sám a dobré opět vzbuzoval k hojně návštěvě a přispění a žehnal brzké opravě.

Kdo čteš, vykonej si pont na místo z dávné doby známé, na »Kalvarii,« zvláště našemu milému lidu slováckému přesvaté. Lid slovácký ještě nejvíce spěchá a ukazuje, jak váží si místa tohoto jako jiných, poněvadž jejich otcové a matky jim sv. víru ke Kristu vstúpili, a s tímto darem také zhožnost k místům svatým a milým Pánu Bobu zasadili v srdce prosté, avšak upřímné. A to věru v nás vzbuzuje velikou naději, že tyto cesty nebudou nadarmo a že vyslyšeti musí Všemohoucí modlitby želané lidu spěchajícího na Kalvarii a vzbuditi musí dříve nebo později přítele domu Božího, jenž by Kalvarii opravil, zvelebil a snad dokončil. Toť ovšem daleký cíl, ale možný, že by nádvoří a nynější chrám Páně jako jeden velebný chrám postaven byl. Kdo znáš přátely pravdy, krásy, velebnosti, sprostředkuj takové dobrodince místu svatému, a tím prospěješ dosti. Takto časem, když bychom obnovili opět jedno místo na Moravě, našim otcům drahé, zbudujeme vlasti své opět pomník, vykopáme drahou památku, jež zůstane drahou a svatou našim potomkům.

V den sv. Otců Cyrilla a Methoda 1891.

Dolžanský.

Divy Pána Ježíše v Lúrddech.

vláště podivuhodné skutky, které již po 32 let se přiházejí v Lúrddech. způsobené od neposkvrněné Panny, od tří let dostávají nový tvar, protože triumfy milosrdenství Panny Marie splétají se tam s triumfy Pána Ježíše. Ejhle, jak se přihodil počátek. Roku 1888. napadla vůdce francouzské národní pouli smířovací myšlenka, zaříditi veliký průvod k počtě nejsv. Svátosti, jež by aspoň poněkud nahradilo Pánu Ježíši křivdy, kterých se mu dostalo po celé Francii zákazem veřejných procesí o Božím Těle. Návrh jeho byl s jásotem přijat. Dne 22. srpna poprvé nesena byla nejsv. Svátost, provázená 6000 poutníků se svícemi, korouhvemi a prapory z basiliky po prostranném schodišti

nového kostela přesvatého růžence a přecházela před jeskyní, kdež okamžitě uzdraveno bylo všech osm nemocných, kteří v různých polohách tam očekávali, aby se Pánu Ježíši klaněli a za milost žádali. Vypsati výkřiky, jež se po tomto zázraku odevšad k nebi vznesly, není snadno. Volání »Hosanna!« nepřestalo, dokud průvod nevstoupil do chrámu, za to však rozšířilo se přesvědčení, že od té chvíle v jeskyni lúrdské ku slávě milostné Maticky Páně přidruží se i sláva všemohoucího jejího Syna.

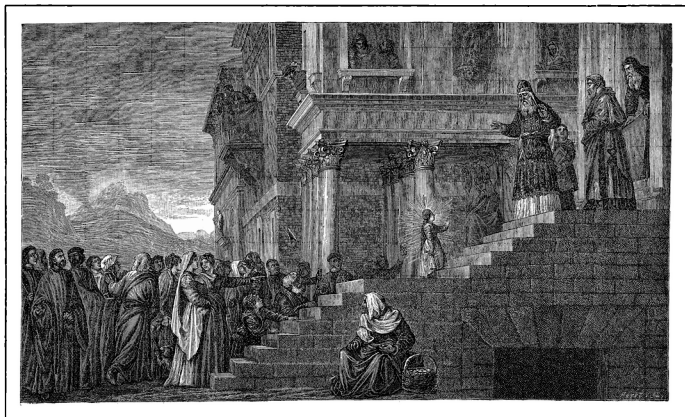
Abyste mohli, laskaví čtenáři, si představit velikost těchto skutků, přineseme částečně několik zpráv z časopisu »Civiltà cattolica,« jež tam uveřejněny byly z delšího dříve očitého svědka o událostech roku následujícího, t. 1889.

Dne 21. srpna odpoledne počalo se řaditi nesmírné procesí. Více tisíc duchovních předcházelo nádherná nebesa, pod nimiž biskup obřadu řeckého, Msgr. Potokof, apoštolský vikář z Bulharska, nesl nejsv. Svátost. Tato uprostřed skoro neproniknutelných věricích nesena se nepřiblížila ještě k jeskyni, když tu množství z nenařazení propuklo ve výkřiky: »Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nad námi! Ó Pane, neustaneme volati stále více, smiluj se nad námi!«

Celý prostor před jeskyní a u rybníčků naplněn byl neméně než 1200 nemocných. Nikdy ještě město Lúrdy nevidělo takové množství. V obličeji nemocných zřítí bylo stopy nemoci; jedni leželi na nosítkách, jiní seděli na židlích s kolečky. Kolem nich kupilo se 15 až 20 tisíc poutníků, volajících hlasitě: »Pane, chceme, můžes je uzdraviti! Uzdrav tyto nemocné!« Toto divadlo plnilo srdce city nevy-slovitelnými. Viděli jsme tam jako v dlouhé chodbě veliké nemocnice jakýsi druh všeobecné výstavy veškerých béd lidských, jež přenesena byla z Paříže do Lúrdů, z města radovánek do údolí zázraků na břehy Gava, k úpatí jeskyně před oči Pánni neposkvrněné, aby nemocným dostalo se uzdravení od Královny nebeské, Uzdravení nemocných, když pyšná věda našich dnů prohlásila se za nedostatečnou jim pomoci. Jakmile biskup nesa v rukou nejsv. Svátost vkročil s duchovenstvem do jeskyně a uložil monstranci na oltář, tu prosby a vzývání lidu se zdvojilo. Muži, ženy, děti, kněží, nemocní i umírající rozohnění týmž svatým zápalem víry opětuji stále: »Pane Ježíši, věříme v Tebe, klaníme se Tobě, doufáme v Tebe; Pane Ježíši, Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!«

Jest nemožno vypsati účinek těchto krátkých výkřiků, které vycházely zvučně z tolika tisíc hrdí, jako střely lásky vypuštěné k Srdci Božimu. Slyšeti je opěťovány hlasem stále silnějším vzbuzovalo posvátný odpor: odevšad slyšeny vzdechy, z očí všech viděti slzy něžného dojmu. Jaká rozmluva nevyslovitelná mezi tímto lidem a jeho Králem, mezi nemocnými a lékařem všemohoucím, mezi tvory a jich Bohem! Kdo nebyl přítomen, nikdy neučíní si pravého pojmu.

Když nastalo požehnání, měl jsem po levici těsně u sebe čtyři nemocné, ležící na nosítkách, pokryté bílými vlněnými pokrývkami. Řekli byste, že to jsou čtyři náhrobní kameny z bílého mramoru. Při požehnání kloně svou svíci, aby nekapala na pokrývku nemocné mně nejbližší, vidím, že se hýbe, sedá na lůžku a pravi k sobě: »Ó jest to pravda!« Hned odhazuje příkrývku, skáče na zem a dere se mezi řady duchovních, křičíc: »Jsem uzdravena! Jsem uzdravena!« A byla by běžela obejmout monstranci, kdyby od lidu nebyla zadržena. Klečící množství se zdvihne a počne pravou bouří: »Sláva Bohu! Sláva Pánu Ježíši! Sláva božskému Srdci! Hosanna!« — bouře, která provází nejsv. Svátost z jeskyně

Obětování Panny Marie.

až k rybníčkům, a kterouž udílil se požeňnání mnohým nemocným, kteří nalézají se u vchodů. — V tomto okamžiku jiná nemocná, mrtvici raněná, pojednou vstává se židle o kolečkách, kde byla takořka přibita, přidruhuje se ke družce nedávno uzdravené a pospolu za nebesy podávají si ruce a následují pevným krokem, vytrženy v pocitu vděčnosti, Boha, vítěze nad nemocí i smrtí. Tento druhý zázrak tak vzbuzuje pohnutí a nadšenost množství, že nikdo nedovede vypsatí vznešený nepořádek a směn. Pláč, vzdechy, výkřiky nekončí. Průvod jest obstoupen vlnou věřících, kteří jej obklopují a zastavují. Každý se chce přiblížit k nejsv. Svátosti, poklonit se Pánu Ježíši, oslavovati ho a diviti se dvojí kořisti vítězné, které za sebou táhne. Z této husté tlačence byl jsem zanesen až pod nebesa, a hledě na Mnsgra. Potokofa, jenž v rukou tiskl předrahy poklad, maje čelo poseté perlami potu a obočí porosené slzami zbožnosti. Ještě průvod nemohl pokračovati, když nové výkřiky ožívají se odjinud. Slepá dívka nabyla nenadále zraku. Nebyl jsem svědkem při skutku tom, ale za nedlouho zpozoroval jsem ji za řadou duchovenstva tak jásající, že byla skoro bez sebe, a kdyby nebyla bývala přinucena sestoupiti, byla by se vmísila mezi duchovenstvo a přivedena do presbytáře basiliky.

Zdá se mi, že ji ještě vidím s okem tak se dívícím a jasným, čerstva ve tváři a v prostém oděvu venkovanky. Přiblíživ se k ní učinil jsem tento malý výslech: »Dceruško, odkud jsi?« — »Z Alençonu, pane!« — »Jak se jmenuješ?« — »Maria Luisa Moreau.« — »Kolik je ti let?« — »Devatenáct.« — »Jest to pravda, že's byla slepa?« — »Ano!« — »Jak dlouho?« — »Dvě leta.« — »A nyní vidíš?« — »Ano, zcela dobře!« — Laskavý kněz z její visky, jenž ji stál po boku, podotkl: »Vysvědčení lékařovo, jenž ji léčil, dosvědčuje, že poranění jest v ústrojí samém, a proto slepota nezhojitelná.«

Krátký výslech byl výmluvný. Dověděl jsem se později od lékařů, kteří mají povinnost rozhodovati o nemocech, že uzdravení této dívky z Alençonu bylo jedním z nejpodivnějších a zároveň z nejlépe dotvrzených z těch, která se v Lárdech stala. Ale radostný obličej dívky, zrak poněkud podivný, nevinný podiv, s jakým hledíc na klenutí chrámové, jakoby byla přišla z jiného světa, divila se lesku basiliky, dobře dosvědčovaly pravdu události. Dle mého zdání umělec, jenž by chtěl představití postavu v podivu nic jiného nečině, než vypodobně obličej této dívky, vykonal by dílo mistrovské. Večer setkav se s biskupem feckým, jenž ve průvodu nesl nejsv. Svátost, řekl jsem mu: »Monsignore, to byl obřad, na který budete dlouho ještě pamatovati!« — »Ano,« odvětil se slzami v očích, »kdybych staletí žil, nikdy naň nezapomenu. Netoliko nikdy jsem neviděl, ale ani nepomyslí na podobné události. Jsouť to věci k neuvěření! Ó jaká víra jest ještě ve Francii!«

Když druhého dne setkal jsem se s lékařem, baronem Sain-Maclou, předsedou úřadu a tak znamenitým svou moudrostí a vědomostmi, a otázal jsem se ho na uzdravení dne předešlého. »Co mohu říci,« řekl s laskavou jednodušeostí, »jest pouze, že včera se přihodila tři uzdravení, dle mého soudu hodná, aby byla předložena kongregaci posvátných obřadů ku procesu svatořečení.« (Tento sbor kardinálů, jimž rozhodovati sluší o zázracích některého svatého, počíná si totiž s takovou přísností a obezřetností, že neuzná událost nějakou za zázrak, dokud nevyhoví všem požadavkům církve sv. měrou nejhojnější. Jednou předloženy byly Angličanu nekatolíkovi spisy o činu za zázrak považovaném, po jichž přečtení pravil: »Pak věřím, že se dějou skutečně zázraky.« A přece právě tato událost zázraken nebyla uznána.)

(Ostatek přístě.)

Slovo o věrných zemřelých.

(Ke dni 2. listopadu.) V řeči mateřské podává *Placidus B.*

Našeho sv. náboženství pravdy učí nás, že říše Boží až k okamžiku, kdy bude jeden ovčinec a jeden pastýř, dělí se ve tři veliké zástupy, které dohromady jednu rodinu tvoří: v církvev bojující, to jest, v shromáždění všech pravověrných křesťanů, kteří pod praporem božského Mistra a Pána v tuhé zkoušce věrnosti v boji zde na světě trvají, — v církvev vítěznou, to jest, v shromáždění všech duchů blažených, kteří po přestálé zkoušce a dobytém vítězství koruny života věčného dosáhli, a s Ježíšem Kristem v nebi spojeni jsouce v blaženosti neskonale kralují, — a konečně v církvev trpící, již rozumí se shromáždění všech věrných zemřelých, kteří pozemskou pout svou v spravedlnosti dokončivše klidně v Pánu sice zesnuli, k patření na Boha do nebe však dříve připuštění nebudou, dokud každou, byť i sebe menší skvrnu duše své utrpením v očistci nesmyjí a všechny dluhy, s nimiž duše jejich na onen svět odešly, do posledního halíře Spravedlnosti božské nesplátí. Poněvadž pak Ježíš králem a vrchní hlavou říše této jest, a všichni, kteří v něj věří, věřili a věřiti budou, ve spojení s ním jedno duchovní tělo tvoří, trvají andělé a blažení duchové nebeští netoliko s námi pozemšťany, nýbrž také s dušemi věrných zemřelých v očistci se nalézajícími v nejuzší spojení. Že poměr tento ubohým těm duším, jak jsme je nazývati uvykli, pramenem nevýslovné radosti býti musí, poznáme a vycítíme jasně z úvahy o stavu jejich v mukách očistcových, jakož i k objasnění poměru našeho k nim.

Nepochybnou jistotou jest dle zásad sv. víry naší, že duše věrných zemřelých v očistci ve stavu utrpení se nalézají,

trest podstupující za své těžké hříchy, které sice dle víny jim odpustěny byly, za něž však pokáním a láskou v tomto životě dosti nenčinily; také menší neodpuštěné ještě víny a poklesky musejí mukami očistcovými, jichž miru a často dlouholeté trvání Spravedlnost božská určuje a vyžaduje, až do nejmenší maličkosti jimi odpykány býti. — Jisto jest, že po čas pobytu svého v mukách očistcových vyloučeny jsou z patření na Boha, že štěstí nesmírné z patření toho vyplývající znají a po něm nejnroucenější touhou baží; — jisto jest, jak svatí Otcové jednomyslně tvrdí, že útrapy jejich v očistci neskonale převyšují všechny tělesné i duševní bolesti, jež člověku na tomto světě snažeti jest, a že muky tyto, třeba s dokonalou trpělivostí a odevzdaností do vůle Boží podstupované, zásluhy zemřelých nijak zvýšiti nemohou, že postrádají tedy blaživé té naděje, která nám živoucím každý bol a každé utrpení oslazuje a snesitelným činí; — jisto jest i neklamným výrokem církve na sněmu tridentském potvrzeno, že my křesťané, — členové církve bojující, ubohým těm duším modlitbou, almužnami, dobrými skutky, obětováním za ně odpustků dosažených zvláště pak nejsv. obětí mše svaté pomáhati a u Milosrdnosti božské vysvobození i uspění prominutí trestu vymoci můžeme; — konečně také spojení církve bojující s vítěznou, s anděly a svatými v nebi, žádné pochybnosti nepodléhá.

Pohlížíme-li tedy na milé zemřelé okem víry, nezdají se nám býti tak nešťastnými, jelikož všichni, kteří s Bohem smířeni z tohoto života vykročili a nyní ohněm očistcovým očišťováni jsou, z úst Ježíše Krista, soudce živých i mrtvých, uslyšeli oblažující onen výrok, že nebe jistě bude jednou jejich domovem, a

jelikož z té příčiny v nejužším spojení s vůlí Boží trvající, klidné a pokojně všechny bolesti snášejí, ano ani nechtějí opustit dříve šířící plameny očistcové, dokud úplně očištění před tvář Boží předstoupiti moci nebudou; ale přes všechnu tu jistotu jednou blaženosti neskonalé poživati, zůstává stav jejich nad všeliké pomyslení ubohým, zvláště považimeli, že utrpení jejich dlouho, snad deset nebo dvacet nebo dokonce sto let ano i déle potrvati může. Tato okolnost naplňuje zajisté srdce milující soustrasti nejhlubší.

Jak veliké, jak nevýslovné jsou jejich muky, znázorníž nám několik obrazů, na něž okem duchovním pozorovati chceme.

Viz tu dítě malíčké, opuštěné a bez pomoci. Jest to sirotek, nema již otce ani matky; žádného srdce není, které by mu pomoci a útěchy poskytlo. Již myšlenka na takového ubohého tvora hluboce nás dojmá. Ještě v pokročilejším věku trpce pocituje člověk ztrátu matky dobré neb otce drahého; tím bolestnějším jest to pro ubohé, útlé ještě dítě, již v jaře života svého odloučenu býti od těch, které nejvíce milovalo a jichž srdce také navzájem se neupřímněji láskou k němu se nesla. Přece však zůstává mu alespoň útěcha, kterou víra sv. podává: »Otec a matka mne opustili, Pán však ujal se mne.« Mluví Bůh ústy proroka svého: »Neplač, dítě mé, já budu otcem tvým i matkou tvou, já pečovati budu o tebe a slzy s očí tvých stírati.«

Ach takovému ubohému dítěti podobna jest duše v očistci. Ježíš byl na zemi jejím otcem, Maria Panna její matkou. Nyní odtržena jest od těch, které nejvíce a nejsrdčejněji milovala. Otec jest v nebi, rovněž i matka, ubohý sirotek však trápí se v očistci. Překročitelná sice propast jest mezi nimi, avšak pokud

ta není vyrovnána v cestu schůdnou, žádná touha, žádná láska nepřenese duši tam, kde otci tváří v tvář patřiti a matce své v náruč laskyplnou sklesnouli může.

Jiný obraz. Ubohá duše podobá se uvězněnému zajatci. Ó jak krutý to údel, od vši společnosti lidské odloučenu býti! Stokrát ubohý, jemuž usouzeno jest ve vězení strádati, bez svobody, bez světla, beze vši činnosti! Žádné srdce proň nebije, nikdo necití soustrasti s ním, nikdo neslyší vzdechů jeho, nikdo neví o něm. Sám čítá dny i hodiny, které celou věčností se mu jeví. — Vypravuje se o muži jednom, který v naději na blízké osvobození, z velmi známého vězení následující slova napsal vysoce postavené dámě, jejíž slovo mnoho zmohlo na dvoře knížecím: »Urozená paní, pětadvacátého dne tohoto měsíce r. 1760. jest tomu jedenkrát sto tisíc hodin, co již ve vězení strádám, a ještě dvakrát sto tisíc hodin zbývá, než útrapy moje se ukončí.« — Zda možno vystihnouti slovy náladu uvězněného, který hodiny osamělosti své počítá? Zda může ještě hlouběji dojati srdce lidské? Ach, co říkají teprve ti vězňové na onom světě neviditelném, kde neměří se čas ručičkami hodinovými, kde hodina stává se dnem a den ve staletí se proměňuje!

Jako třetí obraz objevuje se oku našemu hořící dům. Rodina, jej obývající, jest zachráněna. Otec i matka úzkostlivě čítají své milé. Ach, jedno dítě schází a dům jest již v jednom plameni. Schody se sřítily, žádného východu již není. Jak hrozný to okamžik! Kolkolem moře plamenův a uprostřed ubohé dítě.

Vypravuje se o jednom biskupovi francouzském, že nalézáje se v podobném případě mezi hasiči a vidí hořící dům, v němž ještě dítě jedno se nalézalo, zvolal: »Pětadvacet luisdorů tomu, kdo dítě to zachrání!« Nepřihlásil se však nikdo.

I zvolal opětně: »Padesát luisdorů!« Opět však neozval se nikdo. Tu sám chopil se žebříku, vniknul oknem do domu, a zachrániv šťastně dítko z plamenů, řekl: »Vyzískal jsem padesát luisdorů, daruji ti je!« — V takové tísní jsou ubohé duše. Hoří v plamenech, avšak neshoří. Plamen ten páli zajisté, avšak neztravuje svých obětí, které v něm toliko se očisťují, jako zlato ohněm pozemským tříbeno bývá.

Snesitelnější a ne tak hrozný jest obraz vyhnance, ač velmi trpce pocítuje uslechlité srdce i toto neštěstí. Vyhnanství odnímá člověku vše, co miluje, vlast, přátely, rodinu — vůbec celé jeho štěstí životní.

Ó krásné nebe! ty jsi pravou vlasti duší našich, a z rozkošné vlasti této jsou ubohé duše vyloučeny; tam jsou radosti života věčného, tam bydlí Ježíš, předmět lásky jejich, a touha po patření na Boha, touha po společnosti Ježíše, Marie i všech Svatých, touha po radostech nebeských a blaženosti věčně trápí věrné zemřelé více než jakákoli muka.

Sv. biskupu Malachiáši zjevila se jednou duše zemřelé jeho sestry úpěnlivě volajíc: »Hladovím, hladovím!« — Tak lačnější a žízňejší ubohé duše po vlasti nebeské, nemohouce nijak trapného hladu a žízň palčivě ukojiti, nevyvede-li je ruka pomocná z místa opuštěnosti jejich a útrap.

Co však kromě strastí, několika obrazy právě naznačených, neobyčejně také věrné zemřelé soužití musí, bude u mnohých zajisté ta okolnost, že opuštění jsou od všech a že nepamatují na ně ani ti, které za živobytí svého nejvíce milovali. Ach, s pláčem trvají dítky u lože umírajících rodičů svých, věrná choť naposled horoucně libá chladnoucí ruku milovaného manžela, slibující nikdy na něj nezapomněti; chudí slzice volají za umírajícím dobrodincem svým: »Památka tvá potrvá od věků na věky.«

Než duch lidský tak snadno zaujat bývá událostmi novými, tak lehkou strhnutí se dává v proud okolností právě přítomných! Srdce lidské tak rychle mění náklonnosti své, že ani nevyrostla ještě tráva na rovu dražého zesnulého, již chladně znenáhla vroucí upomínka naň a po roce, po desíti, dvaceti letech ani již malinkou vzpomínku nevěnují lidé tomu, jemuž věčné vzpomínky příslibovali a na konec i postava jeho, život ano snad i jméno zapomenuto jest na vždy! Mnohdy ozve se sice hlas v srdci jakoby z onoho světa přicházel: »Dítě, příteli, družko života mého! Když na smrtelné posteli loučil jsem se s vámi, slibovali jste věčně na mne pamatovati, a vizte! Již deset let trápím se v hrozných mukách a vy jste na mne zapomněli. Ó smilujte se a podejte ruky pomocné, umírněte bolesti, jež trpím. — Než, řici dlužno, bývá hlas tento vždy vyslyšen? — Ó Bože, jen srdce církve katolické zůstává nám věrným až za hrob. Ta na nikoho nezapomíná, i po stu letech vzpomíná na každé dítko své. Materské srdce její bije pro všechny; každodenně modlí se a přináší oběti za ně, a tento upřímný soucit s trpícími dušemi na věky z ní nevymizí. —

Z prostého líčení tohoto patrné, že stav věrných zemřelých, pokud v očistci, v tomto předdomí nebeském, okamžik úplného očistění svého očekávají, jest nade vše pomýšlení trapný a politování hodný. Věřící zde na zemi ještě meškající mohou dle výslovného učení církve svaté pomáhati ubohým těm bratřům svým trpícím, kterým nelze vlastním přičiněním žádoucího vysvobození dosíci, modlitbami, dobrými skutky na jejich úmysl konanými, a konečně nejdražší oběti mše svaté. Totéž ano ještě u vyšší míře platiti musí i o církvi vítězné, o andělech a Svatých v nebi.

Kdo osmělil by se tedy tvrditi, že

tento poměr duchů blažených k trpícím duším pro tyto není pramenem nevýslovné blaženosti? Jeli útěchou a radostí milujícímu srdci, mohli přímluvou u panovníka milost zlcčinci a pohnoc nešťastníku vyprositi — jakou rozkoš jest asi Marii Panně a Svatým v nebi zapřísáhnouti Boha trojjediného při drahocenné krvi a zásluhách Ježíše Krista a vymoci takto milost a prominutí duším v očistci strádajícím?

A jaké radosti v pravdě rajske zakusi teprve, když buď na Královnu nebes, buď na anděla strážného nebo jiného, některého svatého vložen bude úkol, odebrati se do vězení onoho, kde strádají členové církve trpící, a zvěstovati jim omilostňující výrok lásky božské!

S jakou radostí vyvedou ubohou duši z míst utrpení a hrůzy a doprovodí do říše věčné slávy a blaženosti! Jaká radost vzejde andělům a Svatým, až ve sbor jich zavzní hlasy nového zástupu bratří a sester jásavé hymny chvály a diků propěvujících Bohu Slitovníku?

Nebeská tato radost dá se poněkud alespoň porovnat s city milujícího srdce, jimiž toto ovládáno jest ve chvíli, kdy uvádí zajatce na svobodu, sirotka do kruhu rodinného, bratra nebo sestru zachraňuje ze zhoubných plamenů nebo vyhnance zpět do drahé vlasti vede.

Jak oblažujícím jest ten svazek svaté lásky, který církev vítěznou a bojující s církví trpící, který nás s drahými v Pánu zesnulými spojuje a trvale poutá!

Zprávy z misí katolických.

Východní Afrika. Madagaskar. P. Cadet píše o visitační cestě apoštolského vikáře:

• Začátkem května r. 1890. nastoupil apoštolský vikář msgr. Cazet v průvodu P. Taíxa svou visitační cestu. První místo, kde se zdržel, bylo Ambositra, hlavní město malé provincie. Ačkoliv Ambositra svým skrovným kostelem žádného nepoutá, a škola, jež pro 100 chovanců je zřízena, pro nedostatek učitelův a příspěvků jen 20 žáků čítá, přece předčí ostatní města tím, že má guvernérem katolika, a sice dobrého katolika, jemuž ani protivníci účty upřiti nemohou. Když byl jmenován, mysleli protestanti, že budou od něho pronásledováni a utlačováni; obava však byla marnou; ponechal je úplně při starém právu a nikdy nedal podnět k nějaké stížnosti. Přece však ho někteří protestanti osočovali; ale jemu žaloby jejich neškodily, naopak před nedávnem byl opět povýšen. Na slavnost Nanebevstoupení Páně přišel guvernéř

se svou manželkou ke sv. zpovědi a pak přistoupil s ostatními věřícími ke stolu Páně.

V Alarobii Befetě nemohl se msgr. Cazet zdržeti, jelikož právě vypukla nakažlivá nemoc, a proto odebral se do osady Natao, kde 58 dospělým svátost sv. křtu, 178 svátost birmování udělil a 30 přijal poprvé Svátost oltární. V neděli dorazil do Fianarantzoj, hlavního města provincie. Asi na půl hodiny cesty vyšli svému představenému vstříc misionáři, školní dívky, dlouhé procesí křesťanů jakož i mnoho zvědavých pohanů. Ve svatodušní svátky udělil apoštolský vikář 138 osobám z města a 139 z venkova svátost birmování a sloužil pontifikální mši svatou. Odpoledne pak bylo procesí, jehož seúčastnilo 3000—4000 katolíků.

Následující týden pak navštívil P. Cazet opět jiné osady a birmoval asi 187 katolíků v Ambalavau, kdež i slavil svátek nejsvětějšího Srdce Pána Ježíše.

Cestou velmi nebezpečnou, kolem svatého kopce Ambondrombe, v jehož blubokých lesích prý sídlí duše zemřelých, vrátil se opět do Fianarantsoy, odkud podnikal kratší cesty, na nichž udělil 190 osobám svátost biřmování. Největší radost mu způsobili v Ambohitrandrazaně, i sadě, kteráž leží při vchodu do krásného úrodného údolí. Z Fianarantsoy musíme přejíti tři za sebou vystupující kopce, pak přebrodit nebezpečnou řeku Sandru a konečně vystoupiti na kopec. Před námi rozkládají se zříceniny Antsangi a dále obydlí Ambohitrandrazaný. Když 1. července apoštelský vikář na poslední kopec vystoupil, viděl asi 1/2 hodiny daleko mnoho vojáků, hudebníků, školní mládež, kteříž tvořili jaksi přední stráž celé osady. Když k nim došel, pozdravil křesťany a katechumeny, a pravil jim, že ještě nikde tolik křesťanů v takovém pořádku neviděl. Na druhý den pak udělil 38 dorostlým sv. biřmování a 57 dítkám svátost sv. křtu, načež se vrátil opět do Fianarantsoy a dále do Ambositry. pokřtív na cestě 36 osob a uděliv svátost

biřmování 127 osobám. Když navštívil okolní vesnice, odebral se na severozápad do krajiny Vakinankaratra; končiny tyto mají málo obyvatelstva. Po dvoudenní cestě dorazil do Ambohimandsaky, jejíž tři bratry každý večer se zavírají, tak že nemožno dědinu tuto přepadnouti. Obyvatelstvo jest nadané a jemných mravů, a nesmíme je míti za divochy, když se před Evropanem dají na útěk; neboť staří se bojí bělochův, aby jim nečarovali, a dítky myslí, že běloši je uloupí a snědí, v této domněnce je upevňují vpáry Sakalavů, kteří i 200 lidí odvedou a do otroctví prodají.

Poslední stanice, kterou nejdůst. P. Cazet navštívil, bylo Betafo, kdež udělil 39 osobám svátost sv. křtu a 71 sv. biřmování. Dne 30. července vrátil se opět do Tananariva. Na celé apoštolské cestě udělil 264 svátost sv. křtu a 1120 svátost biřmování. Až dosud nepracovali tedy misionáři nadarmo, a kdyby jich bylo desetkrát tolik, ještě by jich bylo málo pro tak veliký ostrov.*

„Katol. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Od Božího kopce v Prusku. Vzdávám božskému Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Panny Marie, sv. Josefu, příteli nejsv. Srdce, a sv. Janu Křtiteli vroucí díky za vyslyšení prosby v důležitě záležitosti a v nemoci. Pochváleno a zveleboeno budiž nejsv. Srdce Pána Ježíše a nejčistší Srdce Panny Marie! *W. S.*

Z Jilemnice. Jistá zbožná paní vzdává vroucí díky Pánu Bohu a nejblah. Panně Marii, že na přímluvu sv. Josefa, sv. Františka a sv. Antonína byla vyslyšena a na novo v ochranu těchto světců v mnohých křížích se nalézajíc se odporoučí, a prosí za vroucí modlitbu pro své milé a drahé. *A. P.*

Z Olšovce. Dle učiněného slibu vzdávám tímto veřejně vroucí díky nejsv. Srdci Pána Ježíše, Panně Marii Filipsofské a sv. Josefu, pomocníku ve všech potřebách, za vyslyšení prosby v jisté záležitosti. *M. B.*

Z Turnova. Jistý otec děkuje nejsv. Srdci Páně za vyslyšení prosby v důležité záležitosti ve přičině volby stavu dcery jeho. Po dobrém a křesťanském vychování dostala se do kláštera a složila slavné sliby. *P. Ř.*

Od Rajhradu. Jistá rodina děkuje za vyslyšení prosby své nejsv. Srdci Páně, neposkvrněnému Srdci Panny Marie a jiným svatým a mocným přímluvčím u Boha.

Z Vídne. Plním tímto slib svůj vzdávám nejvroucenější díky božskému Srdeci Páně, neposkvrněnému Srdeci Panny Marie a sv. Josefu za odvrácení neuhnu po vykonání dvoji devítidenní pobožnosti. Ó božské Srdece Ježíšovo, dejž, at Tě miluji vždy více!

Jedna služebná.

Z Moravy. Před šesti lety slibil jsem Panně Marii, že, pomůželi mi tento rok z bída a nesnáze, do níž inu přivedla nemoc oční, a pomůželi mi vůbec někdy od krční skrofulosity, že to veřejně oznámím. Dlouho jsem otálel slib splnit; teprve asi před třemi lety jsem tak učinil, ale, pokud se pamatuji, jen z části: zmínil jsem se pouze, že mi nemoc oční pomínila. Dodávám tedy bohužel teprve nyní, že mi Panna Maria pomohla nejen od nemoci oční, nýbrž mne ochránila i zlých následků této nemoci, jež mohly pro studenta před přijímací zkouškou na

jiný ústav povstati. Mimo to i skrofulosa již před lety ustála a malá po ní zbyla stopa. Prohlížeje denník z onoho roku, znova jsem byl upozorněn na svou povinnost. Konám ji k úctě Matky vždy trvajících pomoci, aby i jini v ni důvěřovali.

Od Král. Hradce. Po celý měsíc byla jsem velmi důležitou věcí hrozně sklíčena. I vzala jsem útočiště k devítidenní pobožnosti k božskému Srdeci Páně, k neposkvrněnému Srdeci Panny Marie a s velikou důvěrou utíkala jsem se k sv. Josefu. Též jsem slíbila, budeli prosba má vyslyšena, že to uveřejním ve »Škole B. S. P.« A hle, nejen že při této pobožnosti naplněna byla duše má nevýslovnou útechou, nýbrž již osmý den dostala jsem zprávu nad mé očekávání velice příznivou, ano ještě více jsem obdržela, nežli jsem si žádala. A proto plním svůj slib.

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. V druhé polovici září zavítali do Říma poutníci francouzští v počtu přibližně 2000 hlav přijat byl sv. Otcem dne 19. září v hořejším vestibulu chrámu svatopetrského. Po nadšeném uvítání nejvyšší hlavy církve předčítány dvě adresy. v nichž se pravilo, že 20.000 francouzských dělníků přichází projevit svoji vděčnost papeži, jehož hlas od národa k národu se bude rozléhati a dokáže světu dělnickému, že třeba zraky obrátiti k papeži, poněvadž v jeho slovech je spása. Rozřešení otázky sociální bez spolupůsobení církve prohlašovaly obě adresy za holou nemožnost. Z pozoruhodné odpovědi sv. Otce vyjímáme hlavně následující: »Jest jisto, že sociální dělnickou otázkou nikdy nebude lze rozřešiti občanskými zákony, byti byly nejlepšími. Řešení otázky

této vyhrazeno jest předpisům dokonalé spravedlnosti, která žádá, aby mzda práci byla přiměřena. Zakonodárství lidské, které hledí bezprostředně jen k zevnějšmu jednání člověka, nemůže pojeti v sebe výkon svědomí. Otázka ta vyžaduje také spolupůsobení lásky k bližnímu, která jde dále než spravedlnost. Náboženství samo se svými zjevenými dogmaty a božským učením má právo uložit svědomí úplnou spravedlnost a lásku k bližnímu s celou její oddaností. Musí se tedy tajemství každého sociálního problému hledati v akci církve spojené s pomocí veřejné moci a v lidské moudrosti.« Zvláště pak odporučujeme kruhům dělnickým vlastní naší drahocenné rady, které připojila nejvyšší hlava církve k řeči své slovy: »Používejte svobody a klidu, kterých vám vaši zaměstnavatelé přejí, k plnění

náboženských povinností. V práci buďte pilní a učeľiví, vyhbejte se bezbožným, kteří zvláště vystupují pod jménem socialistů, aby sociální pořádek k vaší škodě zvrátili. Utvořte pod patronátem biskupů spolky, v kterých jako v druhé rodině řádnou zábavu, světlo v tžkostech, sílu v boji, podporu v chorobě a stáří naleznete. Vychovejte dítky své mravně křesťanský, pojistěte jim moudrými úsporami pokojnou budoucnost, a řekněte jim po svém návratu do krásné vaší vlasti, že srdce papežovo stále jest s opuštěnými a trpícími! Tak mluví hlava církve, tak mile otcovsky a se snahou upřímnou, skutečně, trvale a platně prospěti dělnictvu a všem strádajícím. Čím může se naproti tomu vykázati podvratná internacionála, čím odůvodniti a ospravedlniti podlé a nestydaté útočení na veskeru autoritu a náboženství? Kdyby nic jiného neznamenala první tato pouf dělnická k Otci křesťanstva — ač význam její jest dalekosáhlý — již jako pouhý protest proti podvratnému působení internacionály hodna by byla povšimnutí a zaznamenání zvláštního! Rušivě zasahuje ve významu pouli právě popisované událost a ji v zápětí následující výtržnost, kterou zaviniili nerozvážní tři mladí poutníci. Vepsali totiž do pamětní knihy vložené u náhrobku Viktora Emanuela v Pantheonu místo podpisu slova: »At žije král papež!« (Uvádějí se sice ještě slova: »Pryč s Viktorem Emanuelem! Smřť králi Humbertovi!« o čemž však každý list jinak píše, tak že oprávněno jest pochybovati o nich.) Skutek jejich byl prý hned poznán a oni zatčeni. Nastala ohromná vřava, francouzští poutníci po ulicích luzou přepadání a až do krve stlučení. Hlučné a divoké demonstrace proti sv. Otci a poutníkům prováděny do noci městem. Katolické

listy chlapecké jednáni oněch tří mladíků vesměs odsuzují, a s nimi zajisté každý rozvážný a rozumný člověk. Divoké ony demonstrace však proti papeži namířené nedají se omluviti nijak. Zvláště na resoluce, které brzy na to přijaty byly mnoha spolky, v nichž žádá se za zrušení garančního zákona, bez toho chatrnou ochranu sv. Otci poskytujícího, a za odstranění náboženství katolického (které jest náboženství státním), poněvadž prý obě odporuje právu národním. Jest pochopitelno, že postavení sv. Stolice stalo se za takových okolností ještě nesnesitelnějším nežli dosud bylo. — Proslýchá se, že sv. Otec zamýšľi založiti v Římě na Prati di Castello velký průmyslový závod pro mnoho tisíc dělníkův, aby ukázal tak i skutkem, jak mají křesťané zacházeti s dělníky. Továrna má zůstati majetkem Vatikánu. — Zmínky zasluhuje ještě list sv. Otce o souboji, kterým rozhodně vyjádřila se hlava církve proti nelidskému, ničím neodůvodněnému a na převrácených názorech spočívajícímu zvyku, na vlastní pěst hleděti si získati dostiučinění a cti. Souboj zakazuje již přirozený zákon a neméně pozitivní zákon Boží.

Francie. Nepřátelství liberální obecní rady pařížské ku všemu, co katolického, je známo. Odstranilo z nemocnic i ošetrovatelky, jež byly členy řádů katolických, ale jaký toho následek? Žádný jiný, nežli ten, že za to musejí pykati poplatníci obecní velikými daněmi. Ale nejtěžší postižení vypuzením řeholnic ošetrovatelek z městských nemocnic nemocní sami, poněvadž nalézají u »vědecky vzdělaných« ošetrovatelek spíše všecko jiné nežli péči obětavou a oddanou lásky plnou. Kdežto byly dříve nemocnice ty přeplněny, jsou nyní celé jejich ložnice prázdný, poněvadž nemocní obávají se ústrkův a náitkův všelikých. A přece

musí městská chudobinská správa platiti nyní na nemocnice 18 milionů fr. ročně, kdežto platila roku 1875. jen 9 milionů franků. —

Anglie. Dne 26. září položil biskup southoartský základní kámen k novému chrámu v jižní části Londýna. Biskup kráčel ve slavném průvodu s mitrou a berlou biskupskou ulicemi města až ku staveništi. Druhy položen na něco po-

dobného těžký trest. Dotčený zákon je sice posud ještě v platnosti, nevykonává se však nikdy. Hned po zavedení reformace stanovena smrt na tak těžký »zločin« a ještě před 5 lety obžalován jistý kněz irské obce v Poplaru proto, že »vedl katolický průvod veřejnou silnicí.« Byl pokutován na penězích a dostal rozkaz, »mír po šest měsíců nerušiti.«

V listopadu modleme se za misii v Annamu.

louho trvalo pronásledování křesťanů za císařů římských, všeliká muka vymyšlena pro křesťany, aby jméno jejich vyhlazeno bylo se země; ale marně hledáme tak hrozné muky v dějinách církve, jaké jest trpěti křesťanům v Tongkingu (části Annamu), aby »tálost jejich u více zlomena byla. Jako druhy pravil Tertullian, že krev mučovníků jest semenem křesťanů, tak i nyní naplnilo se v dalekých od nás zemích. Annam má desetkrát méně obyvatelů než nesmírná říše čínská, ale za to počítá daleko více křesťanů. Zprávy z misii katolických praví: »Dějiny církve v Tongkingu jsou skvělou hvězdou v dějinách církevních netoliko v době novější, nýbrž i v době utrpení a pronásledování, jakých kdy církve Kristova zakusila. Více než dvoustaleté pronásledování největší a nejprohnanější ukrutností slavně přetrváno, sta, ba tisíce křesťanů obětují s radostí za víru statky i životy, žalářem a mečem ztencené řady neustále se doplňují, tak mocně působí příklad mučovníkův a milost Boží přes všecko úsilí pohanů — toť palmy vítězné, toť nevadnoucí věnce, kterými se nyní církve v Tongkingu vykázati může a pronásledované církvi za první doby dobře přirovnati se může. Po lidsku řečeno, všecko bylo připraveno církve v Tongkingu tak zničiti, jako v Japonsku. Vzteklost a rozhořčenost pronásledujících králův, ukrutnost mandarinův i katů, hrůza a nelidskost bolesti a muk, ďábelská vynalézavost nových a nových muk — to všecko vytrpěla církve v Tongkingu jako v Japonsku. Všílky způsobem mělo tam křesťanství zničeno býti. Obyvatelé Tongkingu jsou již od přírody slabí, bázlivi a nestálí, a proto zbývala malá naděje na zachování křesťanstva. Dobrotivý Bůh však nedopustil, aby půda potem a krví tak mnoha mučovníků zůstala neúrodnou; dal jim domácí kněze plně horlivosti a síly v utrpení i apoštolské práci. Vzbudil jim celou řadu biskupů pověsti svaté, kteří po dvě století byli pozhnáním a hlavní oporou křesťanstva. Portugalsko, Itálie, Španělsko a také Německo poslalo obětavé misionáře, aby hlásali tam víru Kristovu.«

Zurivě pronásledování trvalo až do našeho století. Člověk myslí, že slyší hlas zurivého blázna, když přečte rozkaz tyra Minh-Manga jeho mandarinům: »Bijte bez milosrdenství, mučte je a zabijte všechny, kteří nechťejí kříž nohama šlapati. Vězte, že takové zdráhání jest již velezrádou. Chopte se sekery nebo šavle, nebo čehokoliv a zničte tyto zatvrzelé zločince, aby ani jeden neuniknul.«

Marný hněv, marná zuřivost! Křesťané zmužilostí svou překonávají všecek hněv pronásledovatelů. Při smrti Minh-Manga r. 1841. bylo křesťanství mohutnější než dříve. Následovci tyрана nedosáhli žádných větších úspěchů.

Neslýchané ukrutnosti na křesťanech páchané přiměly vládu Francie, že se ujala pronásledovaných. Vydobyla Cochinchinu a usadila se také v Tongkingu. Tím byla vzteklost nepřítelů ještě větší, kterou dali cítit všude, kam moc Francie nesáhala. Opět bylo 40.000 křesťanů a později 50 000 usmrceno nebo neslýchanou bídou utrápěno. I to nepomohlo. Dnes jest tam více než 620.000 křesťanů, a »kdybychom měli dostatečnou pomoc a podporu, mohli bychom ročně v mém vikářství 20.000 pohanů pokřtiti,« tak di misionář msgr. Puginier, odporoučaje misi svou modlitbám našim. Jako druhy pronásledování, tak nyní náboženská lhostejnost překáží rozšíření se křesťanstva v Annamu; také překáží mnoho zlý příklad Evropanů. K pohanům přidávají se zednáři, kteří jak u nás tak všude církev Kristovu nenávidí a protiví se učení jejímu. Ale doufejme a modleme se, aby tyto překážky brzy odstraněny byly, aby církev v Annamu za všelikých bouří víc a více rostla, kvetla a hojně přinesla ovoce.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkrvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu a zachování misie v Annamu, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnohodnotné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode. orodujte za nás!

Úmysl v prosinci: Misie v Africe.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V listopadu modleme se za misii v Annamu (Čína).

Ustanoven a řehněn Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Neděle XXIV. po sv. Duchu. Všech Svatých.	— Za důvěru ve přímlyvu Svatých. Za obrácení 2 osob. Za živou viru v obcování Svatých.
2.	Památka všech věrných zemřelých.	— Za lásku k duším v očistci. Za nejvíce opuštěné duše. Za ř otce a bratry. Za úctu ku křesť. hřbitovům.
3.	Sv. Malachiáše, bisk. (1148).	— Za trpělivost. Za domácí mir a pokoj. Za křesť. zvedenost studující mládeže. Za duchovenstvo světské i řeholní.
4.	Sv. Karla Borrom, bisk. (1584).	— Za lásku a oddanost k církvi svaté. Za obnovu ducha křesť. ve společnostech. Za jistotu obec. Za kněze.
5.	Sv. Juty, hrab. a poust.	— Za ducha pravé zbožnosti. Za vznešené rodiny. Za lásku k samotě. Za uzdravení 2 osob. Za 4 zemřelé osoby.
6.	Sv. Leonarda, poust. (559).	— Za odloučení se od světa. Za napravení opilce. Za pokoj v jisté rodině. Za všechny utiskované a pronásledované.
7.	Sv. Engelberta, bisk. m. (1225).	— Za lásku ke spravedlnosti. Za vrchní pastýře naše. Za obrácení nevěrcův a hříšníků. Za odvrácení pokušení.
8.	Neděle XXV. po sv. Duchu. Sv. Bohumira, řeh. (1118).	— Za dar časté upominky na nebe. Za bázeň Boží v jednom domě. Za horlivého kněze.
9.	Sv. Theodora, voj. (306).	— Za císaře a krále našeho. Za ducha křesť. v našem vojsku. Za jednotu a svornost mezi národy. Za kat. duchovenstvo.
10.	Sv. Ondřeje Avel, řeh. (1608).	— Za dar bázně Boží. Za ponížení nepřátel ctnosti. Za obrácení zpuštělého muže. Za katol. misie mezi pohany.
11.	Sv. Martina, bisk. (400).	— Za lásku k chudobným. Za dobročinné ústavy. Za spolek sv. Vincence. Za bohoslovce české koleje v Římě. Za mládež.
12.	Sv. Kristina a spol. patr. morav. (1005).	— Za úctu sv. patronů našich. Za ponížení nepřátel církve svaté. Za spolubratra. Za katol. jednoty.
13.	Všech Svatých řádu benedikt a premon.	— Za stálost ve víře. Za duchovenstvo řeholné. Za dar osvěcení Duchu sv. Za studujícího. Za přátely.
14.	Sv. Josaphata, bisk. m. (1623).	— Za ducha obětavosti. Za návrat rozkolníků do církve katolické. Za šťastné nalezení ostatků sv. Methoda.
15.	Neděle XXVI. po sv. Duchu. Sv. Leopolda, markr. (1136).	— Za panovníckou rodinu. Za blaho katolictva. Za křesť. školy. Za výchovu mládeže.
16.	Sv. Otmara, op. (759).	— Za lásku k nevinnosti. Za představené řádu. Za jistotu obec. Za apoštolát tisku. Za odvrácení všeho zlého. Za rodinu.
17.	Sv. Gertrudy, abat. p. (1292).	— Za vroucí lásku k Srdci Páně. Za ženské kláštery. Za panenské jednoty. Aby si mládež vážila nevinnosti a ctnosti.
18.	Sv. Odon, biskp.	— Za spolek k vysvobození duší z očistce. Za dar kajcnosti. Na poděkování za mnohá dobrodini a za ochranu Boží. Za manžela.
19.	Sv. Alžběty, vdovy (1234).	— Za dar skromnosti. Za řád Alžbětinek. Za jednotu sv. Alžběty. Za dobrodince chudých. Za více rodin. Za otce.
20.	Sv. Felix z Val. (1212).	— Za dar pohrdati světem. Za obrácení 2 osob. Za rozšíření dobrého čtení. Za domácí mir a pokoj. Za obrácení otce.
21.	Obětování blah. Panny Marie.	— Za dar obětovati se Bohu. Za bratrstva růžencová. Za zvelebení poutních míst mariánských. Za uzdravení 2 osob.
22.	Neděle XXVII. po sv. Duchu. Sv. Cecilie, p. a m. (230).	— Za lásku ke chvále Boží. Za jednoty pro zvelebení posvátného zpěvu. Za více osob.
23.	Sv. Klementa, pp. a m. (110).	— Za sv. Otce a vítězství jeho. Za křesť. zvedenost studující mládeže. Za uzdravení 2 osob. Za bohosl. ústavy.

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Sv. Jana z Kříže, řeh. (1591). —	Za dar trpělivosti. Za řády karmel. Za údy bratrstva sv. škapulife. Za 4 zemělé osoby. Za křest. školy a učitele.
25.	Sv. Kateriny, p. m. (307). —	Za dar umění. Za vysoké školy a právě křest. ducha. Za vychovávaci ústavy ženské. Za odvrácení pokušení.
26.	Sv. Konráda, bisk. (976). —	Za vrchní pastýře naše. Za bázeň Boží v jednom domě. Za náležité svěcení neděle a svátků. Za horlivost ve službách Božích.
27.	Sv. Virgilia, bisk. (784). —	Za horlivost v dobrém. Za napravení zpusťlého muže. Za ponížení nepřátel etnosti. Za katol. spisovatele a obhájce.
28.	Sv. Štěpána, op. (768). —	Za sv. Otce a jeho rádce. Za obrácení nepřátel cirkve svaté. Za neohrožené vyznání víry. Za obrácení hříšníků.
29.	Neděle I. adventní. Sv. Saturnina, bisk., m. (65). —	Za touhu po spáse duši. Za dar kajicnosti v čase adventním. Za touhu po nebi.
30.	Sv. Ondřeje, apošt. (62.) —	Za lásku k sv. kříži. Za ducha apoštolského. Za studujícího. Za zemělé údy katol. bratřstev. Za duše v očistci.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Tentokrát obracíme pozornost čtenářů svých, zvláště pak apoštolů modlitby, na Východní Indii na misi v Annamu (Čína), kdež od založení misie křesťané mnoho pronásledování vytrpěli, snad ještě více než první křesťané za císařů pohanských. Přes to všecko počet křesťanů rostl očividně, tak že i zde lze říci s Tertulianem: Krev mučedníků jest símě křesťanů. Mimo pronásledování od pohanů musejí mnoho trpěti od zednářův, úhlavních nepřátel všeho křesťanského. Tím a pak zlým příkladem Evropanů mohli by snad ochabnouti ve vyznávání víry a tudíž potřebyj pomoci Boží. Tě pak se jim dostane, budeme-li za ně prositi nejsvětější Srdce Pána Ježíše a neposkvřené Srdce Panny Marie, aby misie ta tolik zkoušená netoliko zachována byla, ale ještě více království Boží po celé Číně rozšířeno bylo.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvřené Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za ochranu a zachování misie v Annamu, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlímeji se to denně, odpustky plnoocené. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v prosinci: Misie v Africe.

Vítej k nám, Vítej, květe nás, v jeslích Jezu Látko, Lepší stan v srdci
upravený si Vyber!

ezíšek přijde, —
v ručince malé
jablíčka sladká,
oříšky zralé.

Přijde a zlehka
k okénku kročí,
popatří dovnitř,
kabelku zočí.

Pohlédne v seznam,
jsouli tu hodní,
otevře tiše
otvirku spodní.

S úsměvem štědře
v kabelku vloží
nebeské dary
robátko Boží.

* * *

Zbudí se dítko,
k okénku běží,
radost mu září
na líci svěží.

Vybírá, jáás,
do klínku skládá,
vděkem se plní
dušinka mladá:

— Však budu hodný,
Ježíšku malý,
uhlídáš, budu —
statně se chváli.

* * *

Ježíšek.

Což my, my velcí?
Na jitřní záhy
vítat Tě spějeme,
Ježíšku drahý.

Vzrušená srdce
vznášíme k Tobě:
nalož nám, nalož,
přesvaté robě!

Nalož nám, nalož
oříšky zlaté —
odvěčné pravdy
tajemstvím spjaté.

Jádro jich sladké
nechať nás silí
mrazivou poutí
k rajskému cíli.

Nalož nám sladký
mls lásky svoji,
ať vábí duši
k věčnému zdroji.

Milostí hojnou
v památném čase
očist' nás hříchův,
obrod' nás zase;

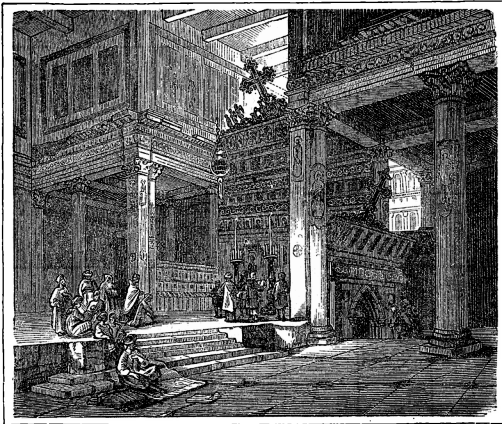
Nechať i my dnes
smíme se skviti
znovuzrozeni
k novému žití;

Nevinné s Tebou
zplesáme děti,
hodny Ti chvály
u jeslí pěti.

U jesliček Kristových.

Nuer natus est nobis, filius datus est nobis — Malický narodil se nám, Syn dán jest nám. (Is. 9, 6.) Těmito slovy svatého proroka Isaiáše začíná třetí mše sv. slavného hodů Božího vánočního a následují ihned slova žalmisty Páně: »Cantate Domino canticum novum, quia mirabilia fecit — Zpívejte Ho-

spodinou píseň novou; neboť jest divné věci učinil!« (Žalm 97, 1.) Právem věru pozývá nás církev svatá, bychom o slavnostech vánočních radostně zpívali písně, abychom svatým veselím se radovali; vždyť i sborové andělští oslavovali narození Páně, propěvující nad nivami betlémskými překrásné, přeněžné »Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus

Vnitřek chrámu narození Páně.

bonae voluntatis — Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Právem věru pozývá nás církev svatá, bychom radostně zpívali písně, abychom svatým veselím se radovali; vždyť se nám narodil Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v Betlémě, v městě Davidově; vždyť »Verbum caro factum est et habitavit in nobis — Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.«

Který jazyk lidský vysvětlí toto přezázračné tajemství? Které péro vylíčí

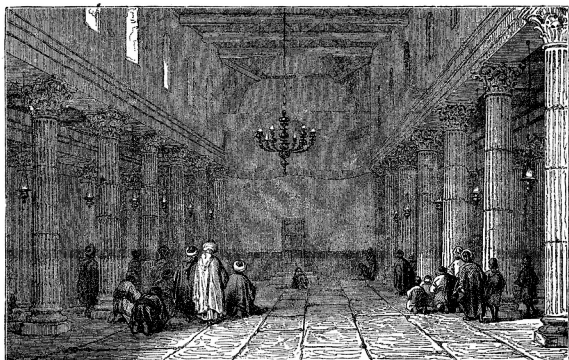
tuto přezázračnou událost? Veliký to byl zajisté zázrak, když slunce na prosbu Josuovu nezapadalo; avšak o vánocích zříme věčné Slunce spravedlnosti, jedno-rozeného Syna Božího, s nebe na zemi sestupovati, vidíme jej v chudičkém chlévě betlémském v jesličkách spočívati. Veliký to byl zajisté zázrak, když Mojžíš u hory Horebu viděl keř, an hoří a přece neshoří; avšak o vánocích zříme Pannu Marii, ana jako Matka Syna Božího porodila a přece pannou zůstala. Veliký to

byl zajisté zázrak, když se prut Aronův zazelenal, vyrostl, vypučel květ, přinesl ovoce; avšak o vánocích z kořene Jesse vzešel Spasitel, po němž tak vroucně byli toužili spravedliví Starého Zákona, volající stále a vroucně vzdychající: »Rorate coeli desuper — Rosu dejte nebesa s hůry a oblakové deštěte Spravedlivého; rozpukni se země a vpuč Spasitele!« Ký div tedy, že nám zaznamenal sv. Lukáš: »I divili se všichni, kteří slyšeli.« — co se stalo v Betlémě. I my se divíme, i my jsme jati svatým podivěním. A že nedo-

jest jazyk náš, abychom sami vylíčili tajemství vánoční, pojďme v duchu do betlémského chléva, poklekněme u jesliček Kristových a poslechněme, co nám božské Pacholátko svým pouhým zjevem praví.

Především zajisté připadají nám slova sv. apoštola národů: »Kristus Ježíš sebe samého zmařil, přijav způsobu služebníka, k podobnosti lidí učiněn a ve způsobě nalezen jako člověk. Ponižil sebe samého.« (Filip. 2, 7. 8.)

Jaká to pokora, jaké to ponižení! Pán Bůh, jenž pouhým slovem svým

Vnitřek kaple v basilice betlémské.

stvořil veškeren svět, jenž všechno všemohoucí vůlí svou zachovává, všechno co nejmoudřeji řídí a spravuje. tento Král věčné slávy, jemuž miliony duchů nebeských slouží, jej ctí a velebí prozpěvujícíce neustále zpěv nebeský: »Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů, plna jsou nebesa i země slávy a velebnosti jeho« — jednorozený Syn Boží. Soudce věčný, stal se člověkem, přijal přirozenost lidskou. Kdo jest člověk? Kdo jsme my proti velebnosti Boží? Dobře praví starozákonní trpitel Job: »Člověk narozený ze ženy,

krátký živ jsa čas, naplněn bývá mnohými bidami. Kterýžto vychází jako květ, a setřen bývá, a utíká jako stín, a nikdy v témže stavě nezůstává.« (Job 14, 1. 2.) Dobře praví sv. prorok Isaiáš: »Všeliké tělo jako tráva, a všeliká sláva jako květ polní. Ushla tráva a spadl květ, protože duch Hospodinův povanul na něj.« (Is. 40, 6. 7.) A ejhle, tuto tak zuboženou, tolika strastmi stíženou přirozenost lidskou ráčil přijati jednorozený Syn Boží. Jaká to pokora, jaká poniženost!

První Adam, praotec hříšného po-

koleni lidského, vyšel z rukou Stvořitelových jako dospělý muž, všecek silen a mocen; druhý však Adam, Pán Ježíš, praotec spravedlivého pokolení lidského, ráčil přijíti do tohoto slzavého údolí jako slabé, mdlé, nepatrné děťátko, jemuž bylo potřebí všeliké péče nejsvětější Matky, blahosl. Panny Marie, všelikého ošetřování dobrotivého pěstouna, sv. Josefa. Byl i božský Spasitel jako jiné ditko lidské plénkami ovinut, a že místo ve příbytku lidském v chudičkém chlévě se narodil, v jesličky položen.

»Hospodine, Pane náš, jak předivno jest jméno Tvé po vsi zemi! Což jest člověk, že jsi naň pamětliv? nebo syn člověka, že jej navštívuješ?« diví se žalmista Páně (Žalm 8, 2. 5), pozoruje, kterak se Pán Bůh člověku zjevuje, jemu dobrodiní prokazuje. Aj, jak by se byl divil tento královský pěvec, David, kdyby mu bylo dopřáno klečeti u jesliček betlémských, viděti v nich Pána nebes i země v přepokorné podobě lidské, v podobě dítky, dítky prachudičké! Zde leží Pán, o němž týž svatý David pěl: »Hospodinova jest země i plnost její, okrsek země, i všichni, kteří přebývají na něm.« (Žalm 23, 1.) »On do vlastního přišel, a vlastní ho nepoznali.« (Jan 1, 11.) Betlémská nedopřáli noclehu nejsvětější rodině; »lišky mají doupata a ptačtvo nebeské hnízda; ale Syn člověka, božský Spasitel, nemá, kde by hlavu sklonil.« (Mat. 8, 20.) Příbytkem Boha nejvyššího, Pána nejdobrotivějšího jest bidný, chatrný chlév, jeho kolébku sešlé jesle; zde spočívá na skrovničké slámě, vetchými plénkami ovinut; zde se mu kofí panenská Matka a zbožný pěstoun, oba bohatí etnostmi, ale chudí, prachudí, co se týče statků pozemských.

Uvažuje tuto chudobu, pokoru, poníženost novorozeného Spasitele, praví sv. Karel Boromejský: »Přenáramným nákladem zbudoval Šalomoun chrám je-

rusalémský; a když pomněl zaslibení, že Bůh v tom chrámě chce přebývat, zvolal pln úžasu: Hospodine, Bože Israelský! Což tedy máme se domnívat, že vpravdě Bůh bydlí na zemi? Neboť jestliže nebe a nebesa nebes obsáhnouti tebe nemohou, čím méně dům tento, který jsem vystavěl? (III. Král. 8, 27.) Co by hyl řekl Šalomoun, kdyby byl viděl Hospodina — ne v převelebném chrámě, jenž se zlatem, stříbrem, drahokamy, slonovou kostí jen stkvěl, nýbrž v bidném, pustém chlévě; kdyby ho byl viděl v podobě lidské, v podobě plačícího pacholátka? Aj, toť zázrak, tu oněmi jazyk náš!«

Tato tedy nevystihlá pokora narozeného Spasitele učí nás, abychom se i my ochotně a rádi pokořovali. Jak pak by také slavil sváte vánoce člověk vypínavý, hrdý, nezanechali své pýchy, své hrdosti? Jak pak se může vůbec člověk opovážiti býti pyšným, chlubitvým, svévolným, pánovitým? Jak se může honositi, vychloubatí svým majetkem, svými důstojnostmi, svými vědomostmi, když vidí jednorozeného Syna Božího, an v největším sebezapření, v největší bidě, chudobě, poníženosti leží ve chlévě v chudíčkových jesličkách?

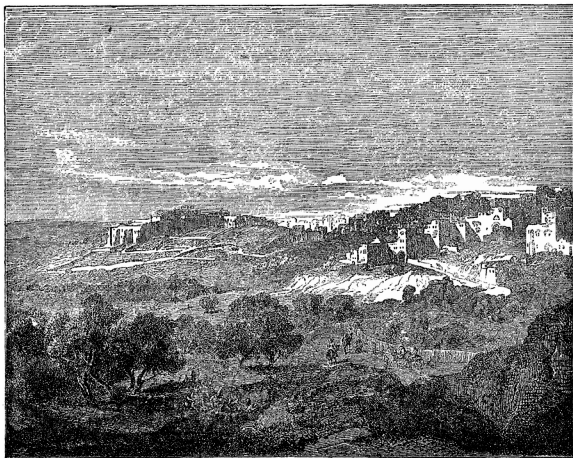
Proto nahlédněme u jesliček Kristových do srdce svého, a shledáme-li tam třebas jen nějaké zárodky pýchy, vytrhněme je, vrzme od sebe, a vstřipme místo nich svatou pokoru, svatou poníženost; pyšným se Bůh protivi, ale pokorným dává svou milost. Tuto pak svou pokoru ukážeme vzhledem k Bohu tím, že budeme ochotně plniti všecka jeho svatá přikázání, jakož i přikázání nevěsty Kristovy, cirkve svaté; jsmef právě proto na svět poslání, abychom plnili vůli Otce nebeského. Tato vůle Boží jest nám oznámena v přikázáních Božích i církevních; jest oznámena všem, bohatým i chudým, urozeným i prostým, učeným i neučeným, starým i mladým; všem bez rozdílu platí

slovo Páně: »Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane. vejde do království nebeského, ale kdož činí vůli Otce mého, jenž v nebesích jest, ten vejde do království nebeského.« (Mat. 7, 21.)

Tímto slovem božského Spasitele věrně se řídili všichni svatí a světice Boží, tímto slovem máme se i my řídit.

Dne 1. listop. 1890 zemřel v Mnichově po delší nemoci slovatný učenec a věrný katolik, slechtic Dr. Jan Nep. Nussbaum,

generální lékař armády bavorské a professor chirurgie na universitě mnichovské. Zemřel maje 61 let věku svého. Celý jeho život byl zasvěcen službě Boží a službě trpícího lidstva. Pro svou obětavost, jakož i pro svou činnost spisovatelskou byl různými vyznamenáními a rády téměř zasypán; na tom si však nezakládal, tím se nechlubil. Ženat nebyl, ale jako pravý otec pečoval o nesčíslné chudé studující, podporoval je, platil za

Betlém.

ně stravu, byt; mnozí jenom jemu mají děkovati, že se domohli čestných úřadů, vzácných důstojenství. Tisíce chudých nemocných léčil zdarma, léky, oděv, potravu i peníze jim dával. Po poslední válce dala vláda Nussbaumovi 40.000 zl. čestné odměny; celou tu summu věnoval spolku invalidů. Vždy a všude rozdával plným rukama, aby si takto jako hodný křesťan nashromáždil pokladů nebeských podle rozkazu Páně: »Neskládejte sobě

pokladů na zemi, kdežto rez a mol kazí, a kde zloději vykopávají a kradou; ale skládejte sobě — totiž dobrými skutky milosrdenství — poklady v nebi, kdežto ani rez, ani mol nekazí, a kdežto zloději nevykopávají, aniž kradou.« (Mat. 6.) Byl Nussbaum přes všelikou svou učenost a slávu upřímným, věrným katolíkem, a lišil se takto od mnohých »tak zvaných učenců« naší doby, kteří jen pohrdavě a s jizlivým úsměskem hledí na církev

svatou a její zákony. Nussbaum obcoval den ze dne o 6. hod. mši sv. v kostele sv. Kajetána, často se zpovídal, často Tělo Páně přijímal. Ve své nemoci modlil se často růžencem, s rukou ho ani nespouštěje, a k duševní posile přijal několikrát nejsv. Svátost oltářní. Jeho poslední slovo bylo: »Pochválen buď Ježíš Kristus!« To pověděl, a skonal.

Ejhle, tak žil, tak umřel slavný muž! Ten jistě pochopil pokoru a poniženost jednorozeného Syna Božího, ten vpravdě porozuměl, že cesta pokory, poslušnosti k Bohu jest ta zlatá cesta, jež vede do nebe. Že se pokořoval před Bohem, pokořoval se i před svým bližním, miloval svého bližního jako sebe samého, pomáhal mu, ujímal se ho. Protož i my se pokořujme!

Čemu pak nás ještě učí pokora, poniženost, chudoba narozeného Spasitele?

Sv. Tomáš Akvinský praví: »Kristus přišel, aby lidi v pozemské věci pohřízené od země odvrátil a k Bohu obrátil.« Čím pak mohl tuto svou úlohu lépe začítí, čím nám mohl lépe ukázati, že nejsme zde na světě pro statky pozemské, pro rozkoše tělesné, pro radosti a zábavy světské, než tím, že se narodil v největší poniženosti, bídě a nouzi?

Všichni chceme býti šťastni; to však právě jest mnohdy naše největší neštěstí, že hledáme svého štěstí místo ve Stvořiteli ve stvořených věcech. Smutné to zajisté divadlo, jež se skýtá zrakům za našich dnů. Jedni spěchají do divadel, druzí ke slavnostem, na výlety, třetí ke hře a tanci, jiní hoví hříšnému tělu, páchající hříchy nečistoty, jež by se dle sv. Pavla mezi křesťany neměly ani jmenovati; druzí oddávají se nestřídmosti, jiní otročí jiným hříchům. Po těchto nešťastných cestách chtějí dojiti svého štěstí. Ó toho bludu, toho klamu, té zaslepenosti!

Kéž by poznali lidé tito, že zbloudili, kéž by se vzpamatovali a vrátili se

ke studnici pravého štěstí, pravé blaženosti; kéž by roztrhali ve svátosti pokání pouta hříchu, kéž by nasýtili srdce své nejsvětější Svátostí oltářní, aby pak v tom srdci milý Pán Ježíš tak milostivě spočíval, jako spočívá v jesličkách betlémských!

Konečně pozdravme milého Spasitele slovy dávné písně vánoční:

Zaplesej každý země tvor,
jak plesá svatých druhů sbor:
Přeslavný nastal světu den,
Pán Kristus jesti narozen.

Syn Boží s nebe přichází,
sbor andělů ho provází
tam ku betlémským krajinám;
tam nebe snížilo se k nám.

A s nebe v bídné jesličky
životem svaté Rodičky
předivné dítě přišlo sem,
by oblažilo naší zem.

Aj Tvůrce — v tvorů podobě,
aj Poklad leží v chudobě,
aj Světlo — v noční mráčetě,
aj andělů Pán — v samotě.

A není v celé krajině,
kdož by přijal to Nevinné;
jen Josef, tesář prostičký,
ostříhá jeho jesličky.

Jen Matka jeho spanilá
chudobné plény podstýlá,
a v mech a měkké kytičky
ukrývá slabé údičky.

Aj, s nebe světlo zasvítá,
k pastýřům anděl zavítá,
a hlásá v širou krajinu
podivnou tuto novinu:

„Teď narodil se Kristus Pán,
již světu Spasitel je dán;
čest Bohu v nebes výšině,
buď pokoj lidské rodině!

Betlémskou chudou svatyni
za svou si zvolil jeskyni,
na místě slávy stolice
tam vyvolil si jeslice.“

Tož pastýři hned k Betlému
běželi k Pánu milému,
a vítali to Pachole
v slzavém světa údole.

A divná hvězda z východu
vybízí krále k pochodu.
I vzali ze svých pokladů,
šli hledat Krále k západu.

Tak od pastýřův, od králů
svou první chtěl mít pochvalu
Ten, který s nebe přišel sem,
by Králem byl a Pastýřem.

Tak, dítky, pojďme k Dítěti,
a vděčně máme v paměti,
jak Bůh se pro nás použil,
člověčenstvím se obtížil.

A prosme, ať duch pokoje
k nám z jesli jeho zavěje;
ať zpívá Kristu slávu, vděk
tvor každý po všeliký věk.

Fr. Janovský.

Ukončení jubilea 300leté památky sv. Aloisia.

O účtě sv. Aloisia.

otva že sv. Alois v pověsti svatosti zemřel, začala se jeho účta šířiti nejen mezi jeho přátely, ale i mezi všemi, kam pověst o jeho svatosti došla. Nedlouho po jeho svatě smrti začali lidé navštěvovati jeho hrob ve chrámu Páně sv. Ignáce v Římě a zvláště, když ho Bůh sám na jeho hrobě oslavoval zázraky rozmanitými. Sv. Alois se stal brzo mocným orodovníkem svých ctitelů ve všech záležitostech jak časných, tak ještě více věčných. Abychom více ctitelů s pomocí Boží sv. Aloisia získali, vyložíme tu některé zázraky na jeho přimluvu učiněné. A pak vyložíme v krátkosti, jakých milostí ctitelé jeho letošního roku a vůbec vždycky, když ho ctíti budou, získali mohou.

Antonin Urbion, krejčí ze Sieny, 16 let star, měl takové bolení hlavy, že mu až oči opuchly, a nemohl ani vzduchu ani světla snést; ke všemu tomu dostal ještě horkou nemoc. Již trpěl více než měsíc a léky mu nic nepomáhaly, naopak ještě větší bolení mu způsobily, že ubohý od nesmírné bolesti neustále plakal a zuby skřípal. Na levém oku měl bělmo a zhola ničeho na ně neviděl; již se obával, že i na druhé viděti nebude. Jednoho dne, když se už o uzdravení docela pochybovalo, spatřil strýc jeho náhodou u svého přítele papírový obrázek sv. Aloisia a prosil ho, aby mu něco

o životě toho světce vyložil, vili něco o něm. Přítel věděl o rozmanitých zázracích, které se na přimluvu toho svatého staly, a když mu o některých zázracích pověděl, radil mu, aby svého bratrovce na hrobě sv. Aloisia zaslubil. Rada jeho se mu líbila; i umínil si, že bude hledati pomoci u toho, u kterého již tolik lidí pomoci došlo. I kázal své sestře, aby onen obrázek nemocnému donesla, a by se nemocný ochránil sv. Aloisia odporučil. Jakmile ona žena obrázek spatřila, hned pojala velikou důvěru ke sv. Aloisi a pevně věřila, že přimluvou jeho se nemocný jistě uzdraví. ano i zdálo se jí, jakoby jí cosi říkalo, že z té nemoci docela vykřeje. Tak tedy přinesla nemocnému obrázek již pozdě na večer, vyložila mu zázraky, které se na přimluvu svatého Aloisia staly, a radila mu, aby se jemu odporučil. Nemocný bře pobožně obrázek a hned povstává v něm naděje, že se na přimluvu sv. Aloisia uzdraví; s tou živou důvěrou v jeho pomoc kleká na lůžku a drže obrázek v ruce slibuje, že se bude ke cti Svatého každého dne po celé živobytí své modliti pět Otčenašů a Zdrávasů, jestliže se mu jeho přimluvou ztracený zrak navrátí. Ihned pomodlil se též pět Otčenašů a s věrou v pomoc skrze jeho zásluhy se třikráte tím obrazem pokřižoval, dával si ho na hlavu a za chvíli usnul. Ve snu se mu zdálo, že se uzdravil a že se zase dal do svého

drívějšího řemesla. Po tom snu se probudil a poněvadž žádné bolesti v očích necítil, myslel, že se již uzdravil, ale protože ležel ve tmavé světnici, nemohl se o tom přesvědčiti. Zavolal tedy z postele na strýce a pravil jemu: »Strýčku, mně se zdá, že jsem zdrav, už necítím žádné bolesti v očích.« Když se rozednilo, poznal Antonín, že se mu opravdu zrak navrátil, i zavolal vesele na přicházející tetičku: »Tetičko, už vidím, už vidím, jsem Bohu díky zdrav!« Strýce a teta se na něho podívali, ale jak se podívali, když viděli, že oči jeho jsou docela čisté, po opuchlině ani památky, a blána, která zřítelnici zastírala, se na levou stranu oka posunula! I sdělali jí beze vsí obtíže a beze vsí bolesti. A hned za tolikou milost Svatému velice děkovali. Ale i mládenec, který před tím ani vzduchu ani světla slunečního nemohl snést, vstal docela zdrav, silen a ku práci docela schopen. První jeho cesta byla do kostela, kdež byl na mši svaté, na poděkování za obdržené dobrodini. Tento zázrak byl úředně prozkoumán od arcibiskupského církevního soudu v Sieně a mnoho lékařů potvrdilo přísahou, že se to uzdravení mohlo státi jen zázračným způsobem.

Jan Filippini v Římě měl synáčka Františka, kterého po celý rok horečka nesmírně tránila. K té horečce přidalo se ještě jiné trápení. Vyzrily se mu na celém těle vředy. Ubožák vypadal jako nějaký málomocný a dostal tak prudkou běhavku, že se lékaři docela vzdali veškeré naděje na uzdravení. Vida otec, že lidská pomoc je marná, hledal pomoci u Svatých Božích a zvláště u sv. Aloisia. Měl u sebe zub svatého Aloisia, vzal ho s velikou uctivostí a zavěsil ho nemocnému na krk. Od toho dne nastala v nemoci změna; dítě počalo jísti, opuchlina na prsou opadla, horečka pominula, a dítě k velikému podivení lékařů ozdravělo.

Avšak Bůh ukázal na tom dítěti

ještě více moc sv. Aloisia. Onen chlapeček dostal po dvou měsících ještě prudší horečku, opuchl mu krk a na zádech se mu udělaly pod kůži dva vředy. Jakmile to lékař všecko seznal, tvrdil, že dítě nemůže vyžítí, a kladl matce na srdce, aby dala pozor, že takové vředy jsou tak nakažlivy, že i nejsilnějšího člověka sklátí do hrobu. Otec však přece nezoufal. Hledal znova u sv. Aloisia pomoci. Učinil se svou manželkou ke cti sv. Aloisia slib a položil na dítě jeho svaté ostatky. Ráno přišel lékař, ale shledal, jakoby dítě ani nebylo nemocno. Všecek udiven pravil: »Už mne nepotřebujete.« Na poděkování za ten zázrak přivedli uzdravené dítě ke hrobu svatého Aloisia a pověsil tam děkovačí tabulku. Tento zázrak potvrdili dva lékaři.

Málokdo ctil tak sv. Aloisia a tolik od něho milosti obdržel jako Jindřiška Attissimi v Tivoli. Podle její výpovědi dala by se o tom napsati celá kniha. Když se r. 1608. na svátek sv. Aloisia modlila, zdálo se jí, jak je sv. Alois ve veliké slávě v nebi a jak prosby svých svěřenců Bohu přednáší. Ano, slyšela i to, jak se Bohu jeho přimluva líbila, a častěji ho ujišťoval: »Tvá prosba jest vyslyšena.« Jsouc takto v důvěře ke sv. Aloisiu posilněna, dostávala víc a více důkazů jeho lásky a moci, a vyprosila mnohým nadobytčejná uzdravení v rozličných nemocech. Největší však milost jí sv. Alois vyprosil, že velice litovala a oplakávala svých hříchů. Když se totiž r. 1611. v říjnu před oltářem téhož světce na sv. přijímání připravovala, rozpomenula se na ony slzy, které sv. Alois při sv. přijímání proléval, a prosila ho, aby jí udělil aspoň část té bolesti, kterou při sv. přijímání cítil. Prosba její vyslyšena. Cítila takovou bolest, že se jí zdálo, že jí srdce žalem pukne, a v té úzkosti volala: »Již dosti, milý sv. Aloisi, již dosti na té bolesti.« Ale zastechla slova:

»Ale tvá bolest jest ještě malá, tvé hříchy jsou daleko větší.« A taková bolest sevřela její srdce, že upadla do mdlob. Tu zase viděla sv. Aloisia, jak jí olejem, který před jeho oltářem v lampě hořel, mazal tepny a spánek, a tím se probudila ze mdlob. Milostf litosti a dar slz byl tak hojný, že jí oči od pláče velice bolivaly. Ale i v tom utrpení ji sv. Alois velice pomáhal. Těšil ji a povzbuzoval k důvěře v Boha a chránil ji před nástrahami ďablovými, který ji pokoušel, aby už svých hříchů nelitovala. Po několika dnech totiž dne 11. listopadu měla silnou horečku a nesmírné bolesti; avšak svatý Alois ji ukázal bolesti zatracenců v pekle a muky duší v očistci a pravil: »Hleď, jak málo trpíš; srovnej jenom tato trápení s bolestmi tvými!«. Nad tím se Jindřiška velice zastýděla a od té chvíle velice toužila po utrpení, aby si něco za své hříchy odkála.

Nemůžeme též nepodat zprávy, jak sv. Alois pomohl v bídě jedomu krejčímú a jak se ujal jednoho velice slabého žáka. V městě Neapoli žil r. 1653. krejčí, který měl zaplatiti dluh 40 dukátů a nemohl nijak ony peníze sebrati. Již měl seděti za to v žaláři, nezaplatili jich; mělo to býti po svátku sv. Aloisia. Než šel k soudu, zastavil se v kostele otců Tovaryšstva Ježíšova. Přitáhl ho tam obraz, který na dveřích chrámových visel. U onoho obrazu se zastavil, velice ho ona postava mladičkého svätce na onom obraze dojmala, ale nevěděl, který svatý by to byl. Nicméně pohnut důvěrou k onomu svätému, takto se modli: »Přesličný mládenečku, co by ti to udělalo, kdybys můj dluh za mne zaplatil?«. A pak šel svou cestou dále. Na druhý den jde do chudinské pokladny, kde měl zaplatiti svůj dluh. Najednou ho potkají dva známí, kteří o jeho dluhu věděli a pravili mu, že už tam nemusí choditi, že tam byli, a přišel tam jakýsi mladý jesuita a zaplatil místo něho onen dluh. Všecek udiven

nad tím táže se, kdo to byl ten svätce, jehož obraz na dveřích chrámových visel a ho o zaplacení onoho dluhu prosil. Když se dověděl, že to sv. Alois, začal ho vrouceně uctívati. Než svätce mu však pomohl i po druhé z bídy. A když byl zase po třetí ve veliké nouzi, taková zoufalost se ho zmocnila, že si chtěl udělati smrf. Ale ani tenkrát neopustil ho sv. Alois. Ukázal se mu a pravil jemu: »Neposlouchej ďabla, já jsem Alois, pomohl jsem ti už dvakrát, neopustím tě ani teď, buď zbožný a bohobojný, konej vždycky své povinnosti a modli se každého dne pět Otčenášů a pět Zdrávasů k pěti ranám Krista Pána.« — V jednom ústavě v Římě byl jeden mládeneček, který se nemohl ničemu naučiti. Když dostali ve škole úlohy, a přinesl je učitel nazpět, byl vždycky posledním. A tak říkali pokaždé jeho spolužáci: »Kdo bude prvním nevíme, ale posledním bude ten...«. Ubohého chlapce to již velice bolelo. Šel ve svém zármutku ke hrobu sv. Aloisia, poklekl si tam a prosil svätého mládence, aby se ho za-tal, aby mu pomohl, aby se mohl dobře učiti. Ale nastojte! Jak byli velice jeho spolužáci překvapeni, když učitel donesl úlohy, a ten byl prvním! Od té doby se mu již nevy-smívali. Vždycky se dobře učival. — Moc sv. Aloisia se i za našich dob na jeho ctitelích vydatnou ukazuje. Tak uzdravil roku 1863. jistou Rosu de Carolis v Umbrii a téhož roku Donnu Marii Casale v Římě. Ke zprávě o uzdraveních podaných v minulém čísle doplňujeme, že svatý Alois náhle uzdravil jistou pannu z diecése lukké, která byla po několik let mrtvicí raněna, a jistou učitelku blízko Trevisu, která ztratila hlas a tak byla nad tím již zarmoucena, že si téměř zoufala, ale jakmile vykonala ke cti svätého Aloisia devítidenní pobožnost, vrátil se jí hlas a zármutek se jí proměnil v radost.

Tyto příklady, jak sv. Alois pomohl

svým ctitelům, podali jsme ze samých hodnověrných pramenů, majice při tom úmysl ukázati, jak účta sv. Aloisia jest Bohu milá.

Svatý Alois pomohl již mnohým a mnohým i v duchovních záležitostech, tak v pokušeních proti sv. čistotě a ve volbě stavu; zvláštním orodovníkem jest též za lásku k Bohu a bližnímu. Jeho přímluvou vrací se i do domácnosti pokoj. A když ho někdo za milost obrácení se od hříšného života prosí, jest přímluva jeho zrovna neklamná. Velice miluje sv. Alois duše čisté a duše po dokonalosti toužící.

Chemeli si přímluvu sv. Aloisia zasloužit, musíme ho v životě a ctnostech následovati, v životě mu býti podobni. Avšak co se týká kajících skutků, prosíme všechny, aby se tázali svého zpovědníka o radu. Není to dáno každému tak tuhé pokání činiti. Mnozí v tom poslouchali své libovůle, a přišli na bezcesti. Když takový potom poznává, že tím mnoho vytrpí, brzy a lehko se mu to vše omrzí. Pobožnost se mu nelíbí, a chytá se zase světa. Nejlepší umrtvování sebe, praví sv. František Saleský, jest: umrtvovati a přemáhati svou hříšnou vůli a své zlé žádosti. Varujme se nade všecko hříchův, a nejenom těžkých, i co nejvíce lehkých, často nábožně přijímejme svaté svátosti, uctivejme vroucně nejsv. Svátost oltářní a Matku Boží, a čtámež s pravou dychtivostí život sv. Aloisia. Již od prvopočátku působilo čtení jeho života pravé divy milostí Boží, a tuto znova milé čtenáře k tomu vybízíme. Jak se nám oznamuje, bude letošší podíl v Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje v Brně »Život sv. Aloisia« s novějšími zprávami.

Svatý Alois má býti zvláště letos vroucně uctíván, jeť to jeho rok. K horlivě jeho účtě vybízi nás i nynější sv. Otec Lev XIII. Mnohému snad bude možno vykonati šestinedělní pobožnost ke sv. Aloisovi;

prosíme každého, kdo může, aby ji vykonal. Jest to pobožnost velice krásná. Záleží v tom, že se má každý, kdo ji vykonává po šest neděl ke cti sv. Aloisia vyzpovídati, přijati nejsv. Svátost oltářní s kajícím srdcem, a buďto chvíli rozjímati nebo se ke cti sv. Aloisia něco pomodliti, nebo i nějaký dobrý skutek vykonati. K dosažení odpustků kromě přijetí sv. Svátosti postačuje pomodliti se šest Otčenášů, šest Zdravasův a šest Sláva Otci atd. Každou z oněch neděl možno získati plnomocné odpustky.

Jaká to tedy veliká milost! — Odponštějí se všechny časné tresty, které bychom za hříchy zasloužili; když někdo takové odpustky získal a umře v takovém stavu, dostane se hned do království nebeského. Dle dekretu (sv. Stolica) kongregace odpustků ze dne 6. října 1870 lze získati i zmíněné odpustky, když vykonáme sv. zpověď a přijmeme Tělo Páně již v sobotu, ale ony modlitby, rozjímaní nebo dobré skutky dovoleno jen v neděli vykonati. Pobožnost onu lze vykonávati kdykoli v roce před svátkem sv. Aloisia nebo po svátku. Vždycky musí býti vykonána ona pobožnost bez přetržení. Kdyby se jen jedna neděle vynechala, potřebí začítí znova. Zpovědník nemůže to zaměnití uložením dobrých skutků! Ony modlitby také nutno vykonati, nebo místo toho rozjímaní nebo jiné dobré skutky. Velice se odporučuje vykonávati onu pobožnost v kostele společně. Všichni účastníci na oné pobožnosti mohou při tom zpívatí hodinky a modliti se příslušné modlitby. Na svátek sv. Aloisia lze získati plnomocné odpustky, když se vyzpovídáme, přijmeme Tělo Páně a navštívíme oltář sv. Aloisia zasvěcený, modlice se tam za potřeby svaté církve na úmysl sv. Otce.

Ó modleme se vroucně ke sv. Aloisii, navádejme všechny ke vroucí jeho účtě a zvláště naši mládež, mládence a panny.

To je může přivésti k dobrému a na dobré cestě je udržeti. Jak to bylo poetičitelné, když sv. Alois byl dříve tolik

u nás uctivan! Kež by se ony krásné časy navrátily!

J. C. Koudelka.

Klášteřní zvonky.

Napsal J. St. Pavlík. (10.)

Na 2. neděli adventní.

Rosu dejte, oblakové,
rosu přste, nebesa,
ať již dojde země spásy,
ať již lidstvo zaplesá.

Ejhle, čistá Panna počne,
Synáčka nám porodí,
jenž svět celý hříchem ztmělý
v milosti své obrodí.

A již celá vížka zvoní:
Přijde na svět světů Pán!
Upravte mu svoje srdce,
upravte je v hodný stan!

Na slavnost' Neposkrvněného Početí blahosl. Panny Marie.

K čemu žc tak, moje zvonky,
radostně dnes zvoníte,
zbožným duším radosti až
slzu z oka roníte?

Tázavě co hledím na ně,
ony, hle, tu odvěti:
„Vyzváníme ke cti, chvále
přechistého Početí.

V čistotě víc následujte
nebeskou tu nevěstu,
s radostí pak zazvoníme
do chrámu vám na cestu.“

Na 3. neděli adventní.

S bílé vížky na klášteře
stříbrný hlas proudí ven:
Rozzáří se nad Betlémem
světlo velké v onen den.

Kořen Jesse porozkvete,
vzejde hvězda z Jakoba,
sestoupí k nám s výšiu nebe
druhá božská Osoba.

Kež i vás dnes světlo s hůry
spasné víry osvíti,
naděj vzpruží mysl kleslou,
láška srdce rozníti!

Na 4. neděli adventní.

Spravte cestu Hospodinu,
čiňte pravé pokání!
Na poušti to kárným hlasem
Janovo zní volání.

Snižte hory, zvyšte doly,
cesty křivé vzpřimte zas,
ozdobte se perlou ctivosti —
napomíná zvonku hlas.

A na kůře mniši sborem
pějí: Přijde Pán Bůh náš,
radujte se, prorokové,
přijde, přijde Messiáš.

Na štědrý den.

Osvět' se, Jerusáléme,
plesej, dcero Sionu —
radostí se rozbušilo
srdce dnes tak ve zvonu.

Král se blíží, v ruce štědré
nese hojnosť milostí,
zvláště těm, již k jeho přísti
z pout se hříchů vyprostí.

V chrámu blýská věčné světlo,
matně oknem proudí ven,
s kůru chorál zas, že světlo
velké bude v onen den.

Na Boží Hod Narození Páně.

K j i t ě ř n í .

Radujme se, veselme se,
narodil se Kristus Pán,
jenž byl dávno v Staré Smlouvě
od proroků slibován.

U Betléma v jeskyni tam
leží malé robátko,
andílci je kolíbají,
hřejí vůl a oslátko.

Radujme se, veselme se,
narodil se Kristus Pán —
tak zní plesně zbožným lidem
přeplněný Boží stan!

K e mši pastýřské.

Sláva na výsostech Bohu,
vroucí jemu vzdejte dik! —
nad Betlémem prospěvuje
nebeského vojska šik.

Vstaňte, vstaňte, pastuškové,
do Betléma pospěšte,
Marii tam s nemluvnátkem
slovem, darem potěšte.

Nad jeskyní záře svítí,
v jeslích dítě spočívá,
z pohledu naš zbožná duše
raduje se, okřívá.

K velké mši svaté.

Na počátku bylo Slovo,
Slovo bylo u Boha —
takou řečí rozpráví dnes
s námi nebes obloha.

Od toho, jenž na sebe vzal
služebníka porobu,
už se, lidé, trpělivě
snášeť strasti, chudobu.

S vízky též se zvonků hraní
vlní všemi otvory:
Za příkladem Ježíškovým
cvič se v etnosti pokory.

Na den sv. Štěpána, prvomučenika.

Kěž by láskou k Spasiteli
rozplálo se srdce všech —
tak zas šumí líhá píseň
v bílé vízky štihlých zdech.

Takou láskou, z jaké prolil
svatý Štěpán vlastní krev —
odpovídá sborem z chrámu
vážných mnichů mocný zpěv.

Modlitbou jen odplácejte
nepřátelů vašich zlost,
Ježíšek vám malý za to
nebeskou dá blaženost.

Na den sv. Jana Evangelisty.

Hleďte, jak se na vás směje
z jeslí božský Synáček:
kež ho máte tak as rádi
jak Jan, jeho miláček.

Ozvěna tak malých zvonků
rozléhá se se všech stran:

V lásce Krista, v ctnostném žiti
vzorem buď vám svatý Jan.

Žijte zbožně, ale nejvíc
svatou ctěte čistotu;
Ježíšek že vám to splatí,
pevnou mějte jistotu.

Na den sv. nemluvnátek.

Rachelin pláč slyšet z Ramy,
zvonek také truchle lká . . .
která z matek dnes se zlosti
Herodesa neleká?

Nemluvní vy mučeníci
vzati hvězdám do říše,
ne sic řečí, ale krví
vyznali jste Ježíše.

Rovněž my tak v nevinosti
dětské žijme pro Krista,
umřeme i — on nám jistě
slávu za to uchystá.

Na neděli po Narození Páně.

Z Davidova kmene, hle, již
vzácný květ se rozvíjí,
v prostém chlívě Panna čistá
božské Dítě povíjí.

Andílci je uspávají,
notí hezké písničky . . .
Pojďte k němu, zvonček volá,
i vy, dobré dětičky.

Pojďte k němu na návštěvu
s maminkou i s tatičkem,
reete: Milý Spasiteli,
budiz našim bratříčkem!

O posledním dnu v roce.

Vlnou řeky uplynul nám
v moře času starý rok,
a blíž, blíže ku věčnosti
spěje lidský matný krok.

Co jsi nasil, budeš žiti
v onen den žně veliké,
až se zjeví v pravém světle
skutky tvoje všeliké.

Nuže hled, ať dobré simě
vzroste na tvém záhonku —
tak zni ještě naposledy
káravý hlas ve zvonku.

Jak se hájí různý katolík.

Podává Boh. Hendl. (Č. d.)

Námítka 40.

„Církev katolická jest nesnášlivá.“

ýtka tato jest jednou z nejčastějších, které se církvi katolické vrhají v tvář. — Snadno se ovšem řekne: „Církev katolická jest nesnášlivá k jinověrcům,“ ale těžko se to dokáže. Kdo nezná dějin církve nebo kdo je zná dle knih nepřátelských, myslil by opravdu, že církev katolická všechny jinověrce napořád hubila, že však jinověrci jako beránci katolíkům nikdy ani stéblo přes kříž nepoložili. Nuže vizme, jak se to má s tou kaceřovanou nesnášlivostí církve katolické!

Co pak je to vlastně snášlivost čili »tolerance«? Vsadím se, že z tisíce lidí ani polovice neví vlastně, co slovo toto znamená a jakých povinností vyžaduje. Ale právě tací lidé, kteří nejméně tomu rozumí, rádi o toleranci mluví, ovšem myslíce, že sami tolerantními jsou, kdežto katolíci vždy opakem toho býti musí.

Slovo »tolerance« jest jedno z těch, o nichž papež Pius IX. pravil: »Vraťte slovům jejich význam!« Znamenatí pak má v češtině: snášlivost, shovívavost, mírumilovnost. Zřídka kdy užívá se slova toho o snášlivosti občanské, častěji však o snášlivosti náboženské, o níž nám tuto především běží a o které hodláme pojednatí.

»Buďte tolerantními,« volají jedni, »nač se hádali o viru a náboženství a kaziti mír a pokoj mezi sebou!« Vlastně však chtějí říci: »Nestarejte se vůbec o viru a náboženství, nestojí za to, nechte si svou viru tupiti a haněti, jak kdo chce; mlčte, ať máte svatý pokoj!«

»A co se budete o viru hádati,« volají druzí, »nechte každému viru jeho,

jaká se mu líbí, vzdáv všichni věři v Pána Boha; vy katolíci mějte úctu před jinými vyznáními.« Zatím však jinověrci nemusí míti úctu před vyznáním katolickým. — Od katolíků se žádá, aby byli tolerantními, ale stejnou měrou se jim s druhé strany nespláci.

Pravou křesťanskou snášlivostí rozumíme onu samaritánskou lásku, kterou všechny lidi bez rozdílu vyznání milujeme, poněvadž jsou naši bližní, všem, kdykoli v potřebách jsou, dle možnosti pomáháme. nikým neopovrhujeme, a to vše pro Boha. Netolerantním byl onen židovský kněz a levita, jenž vida polomrtvého Samaritana nepomohl mu, domnívaje se, že by dotknutí jinověrce jej znečistilo. Křesťan vpravdě tolerantní koná všechny skutky tělesného i duchovního milosrdenství na všech, kdož jich potřebni jsou. To jest pravá »tolerance lásky.« Jako však pravá láska miluje i hříšníka, nenávidí však hřích, tak i křesťanská snášlivost miluje a ctí lidi — jako takové — i jinověrce, ale blud, ježž Bůh a církev svatá zavrhlá, zavrhuje i ona, a lituje těch, kdož vědomky či nevědomky v bludu tomto vězí. Pravý křesťan zná »toleranci lásky,« ale toleranci ve věcech víry, která se vlastně nazývá má »hospitálnost« (indifferentismem), takové tolerance pravý katolík znáti nesmí. nechceli se na víře své těžce prohešiti.

Na příkladech ti to objasním. U tvých dveří prosí tři jinověrci za dárky: jeden pro chudé, druhý na nemocnici, třetí ku stavbě modlitebnice. Kterému máš dáti? I chudý jinověrec musí jisti, přistřeší a oděv míti, i nemocný jinověrec touží po ošetřování a pomoci, aby zase zdraví nabyl. Dej oběma prvním, ale třetímu, ku stavbě domu, jenž již tím, že stojí,

nepráteleství hlásá víře tvé, nedej ani krejcaru.

Jsi ve společnosti a vidíš, že katolíci smích si tropí z jinověrce, jenž příčiny nedal. Ujmi se pronásledovaného a pokárej souvěrce, neboť není to katolika důstojno, vysmívatí se jiným; jestliže však jinověrce spustí celé stavidlo hany a láteří na tvé kněze, kláštery, bohoslužbu, svatě atd., tu nechližej se ani na přátelství, ani na prospěch, jedná se o čest Boží a vážnost víry, tu není možná snášelivost. Takováto snášelivost ve věcech víry byla by proradou na království Božím, zradou na svém vlastním svědomí, jest nedůstojná povahy mužné, jest nekatolická. Proto však nezasluhuje církev katol. výtky, jakoby byla netolerantní, nesnášlivá k jinověrcům, jakoby je pronásledovala již proto, že jsou jinověrci. Církev od počátku až do naší doby vždy učení své rozšiřovati hleděla cestou mírnou a ne násilnou, cestou poučování a příkladu a ne mečem a ohněm. Byli ovšem králové a knížata křesťanská, kteří hovicé choutkám výbojným za záminku si brali rozšiřování křesťanství, zatím však dobývali cizích zemí; to však nepadá na vrub církve, která nikdy s takovýmto způsobem nesouhlasila.

Církví katolické vytýká se dále inkvisice španělská, která mnoho obětí z jinověrců si vybrala; avšak tu nesmí se zapomenouti, že inkvisice španělská byla ústavem čistě státním, nepodléhající církevní vrchnosti, že i papežové proti ní hlasu svého pozvedali, a že konečně zprávy o její ukrutnosti jsou přehnané. Papežové Sixtus IV., Lev X., Řehoř XIII. a Pavel III. stavěli se často proti inkvisici španělské, přijímali odvolání se pronásledovaných, vymáhali mírnější tresty, tak že často s mocí královskou v rozpor přišli. I sami spravedliví protestantští dějepisci, jako Ranke, Leo a Quizot nečiní církev katolickou

zodpovědnou za přechmaty inkvisice, vědouce a připouštějice, že tato byla zařízením a ústavem čistě státním, neboť inkvisitory jmenoval král a jen králem zase mohli býti sesazeni.

Dále vytýká se církvi katolické nesnášlivost vůči francouzským kalvincům, zvaným Hugenottům, zejména ukrutnosti na nich spáchané v noci sv.-Bartolomějské r. 1572. V noci této totiž přepadeni jsou Hugenotté za příčinou svadby Jindřicha Navarského s princeznou Markétou, sestrou krále Karla IX., v Paříži shromážděni, a na 700 jich zavražděno. Podobné pronásledování nastalo i po ostatní zemi, tak že tehdy asi 4000 Hugenottův o život přišlo. Církev katolická však jest ve případě tomto úplně nevinná. Král Karel IX., beztoho k Hugenottům nedůvěřivý, obával se přepadení se strany jejich, v čemž jej matka jeho, Kateřina Medicejská, úhlavní nepřítelkyně Hugenottů, podporovala. Proto vydal rozkaz na přepadení jinověrců, neměl však v úmyslu, aby vraždění dosáhlo takového rozsahu, jak se skutečně stalo. Cizím mocenstvem i papeži se namluvilo, že král Karel IX. šťastně vyvázl z velikého nebezpečí, proto jedině a ne na oslavu vraždění odbyval papež slavné »Te Deum« v Římě. Celý tento osklivý skutek, spáchaný v noci sv.-Bartolomějské, byl jen následkem zášti strany vládní k Hugenottům; náboženství a církev neměla s tím pranic společného, neboť ani jediný kněz nebyl při tom účastněn, ba někteří mezi nimi — biskup z Lifleux — ujímali se pronásledovaných, mnohé z nich zachránili a za ně u samého krále Karla IX. orodovali.

Církví katolické nedá se dokázati, že by jinověrce pronásledovala pro viru jejich, ale naopak mnoho máme příkladů, že jinověrci katolíky pro viru pronásledovali a vraždili. Vzpomeňme si jen na dobu nyní zase tak slavenou, na dobu husitskou. Kolik kněží, mnichů, jeptišek

a horlivých katolíků bylo v dobách těchto zavražděno, spáleno od husitův, od Žižky, Prokopa atd., a sice jen pro víru! Kolik chrámů, klášterů, hradů, měst bylo sežehnuto a vyvráceno, a to jen pro víru! Až posud ční leckde zříceniny chrámů, hradův atd. k nebesům a hlasají tu vychvalovanou »snášelivost« jinověrců ke katolíkům.

Hugenotti sami nebyli také nevinnými beránky, vždyt dříve ještě, nežli je zastihla pohroma noci sv. Bartolomějské, zavraždili v městě Nimesu 80 vznešených katolíků, kterýžto příklad i v jiných městech následován byl, kde Hugenotté vládli.

A jak chovali se tak zvaní »reformátoři« ke katolíkům? Vizme tu jejich »toleranci.«

Sám zakladatel sektářství zvaného »reformovaná církev evangelická,« Calvin, netrpěl žádného protivníka u víře. V samém protestantském slovníku Mayerově (1875) čteme na důkaz toho slova: »Calvin nemaje jiného cíle, nežli šířiti panství víry své, nikdy se neštilil žádného prostředku, jenž k tomu vedl.« K těmto prostředkům náležely však nejen pomlvy a tupení, nýbrž i, jak z vlastních dopisů Kalvinových na jevo jde, též pronásledování a vraždy.

Jak byl Calvin shovívavý k jinému mínění, vidno z následujícího příkladu.

Španěl Servet, dříve katolík, přijal sice »nové evangelium,« avšak opovážil se pismo jinak vykládati, nežli Calvin, a popíral Božství Kristovo. Ač Calvin sám volně bádání v písmě a svobodný výklad jeho zastával, přece poručil Serveta listivě zatknouti a odsoudil jej k upálení. Marrně prosil Servet o milost: chybilli přý, že to učinil z nevědomosti, že však hotov jest to napravití a odvolati. Avšak to vše nic nepomohlo. Křičel, vzlykal, aby jej aspoň nepálili, ale mečem stali, avšak vše marně. Aby muka jeho déle trvala, vzato ku hranici dříví syrové a

mokrě. Na hlavu Serveta vložen věnec, nasycený sírou, a zapálen; spis jeho byl mu přivázán k tělu a zapálen. Calvin sám přihlížel z okna k hroznému divadlu a pásl krvelačné zraky své na mukách svého protivníka u víře. Nezavřel okno dříve, až nešťastný Servet mrtev sklesl se sloupu.

Jestliže Calvin takto zacházel s protestantem, jenž poněkud u víře jiného byl náhledu, jak teprve asi zuril proti katolíkům! Ve směru tom zachoval se nám významný výrok Kalvinův v náboženském rozhovoru v Poissy, kde kalvince důvtipně potřeli důvody svými jesuité Laynez a Polanco. Po té dopsal Calvin dne 30. září 1561 markýzovi du Poet, vůdci kalvinců na dvoře navarském. taktó: »Především nemeškejte osvoboditi zemi od oněch přehorlivých lumpů, kteří vyzývají národy, aby se nám vzepřely, kteří naše chování očerňují a naši víru za blouznilství vydávají. Takové obludy dlužno udušiti, jak jsem to učinil popravou Španěla Michaela Serveta.«

Calvin slovy i příklady ukázal, jak dlužno zacházeti s jinověrci, a sice jen pro víru jejich. Žáci jeho si to zapamatovali, a ukrutnosti jejich, páchané ve Škotsku, v Anglii, Holandsku, v Německu a ve Francii na katolicích i na luteránech, dokazují, jak dobře porozuměli katanovi nebohého Serveta.

A co trpěli naši předkové katoličtí za dob války třicetileté ve vlastech našich od protestantů? Vzpomeňme si jen na blahosl. Jana Sarkandra! Jak utiskováni byli katolíci v Německu až do dob nejnovějších, kdy konečně s pomocí Boží podařilo se jim volněji oddechnouti. Celé knihy by se napsati daly o utrpeních církve katolické v zemích protestantských nebo jinověreckých, a přece opovažují se mnozí církvi vyčítati »nesnášelivost.« —

Ovšem staré přísloví praví: »Kdo v té peci bývá, jiného tam hledá,« a starý neznaboh a nejuhlavnější nepřítel církve, Voltaire, psal markýzi d'Argento: »Jen notně církev katolickou tupte a haňte; přece něco uvízne.« Zdali však jest to boj počestný, lidstva a pravdy důstojný, to jest jiná. Církev katolická nikdy boj takový neschvalovala a nechválí, ona trpí, ale stejným neoplácí. Neunavně stará se o spásu lidstva; její zásadou jest: »Na cestě lásky a dobrými skutky získati srdce pro pravdu Boží«; neboť vždy a všude dříve než podává učení víry, poskytuje skutky lásky. To vidno od nejstarších dob až posud. Misionáři katolictví přicházeli a přicházejí k divochům, mýti lesy, odvodňují luka, staví přibytky, vzdělávají pole, ošetřují nemocné, vykupují zajaté, ošacují nahé, krmi hladové, starají se o dítky, ba nebojí se ani smrti, jen aby jiným zabezpečili život věčný a oslavili život časný.

Kde, pro Bůh, jsou v zemích katolických církvi katolickou pronásledování jinověrci proto, že jsou jiné víry? Katolici

milují pokoj, jen když se jim s druhé strany dá; katolíci jsou snáseliví. ba o mnohých by se spíše říci mohlo, že ve snáselivosti své tuze daleko jdou.

Protož odmítáme výtku: »Církev katolická jest nesnáselivá« jako nespravedlivou a pravdě odporující, která se nedá dokázati ani z minulosti, ani z přítomnosti. Milujeme všechny a pomáháme všem. Blud ovšem zavrhujeme a s ním se nikterak nespřátelíme, neboť vážíme si víry své jakožto pravdy Boží a jedině; za víru tuto jakožto náš největší poklad chceme bojovati, chceme trpěti i zemřítí. Jinověrcům víry jejich násilně nebéřeme, aniž se jim posmíváme; pro víru jejich je nepronásledujeme, naopak v pokoji s nimi žiti chceme, jen ať i oni podle takové spravedlnosti se řídí a naši víru nám na pokoji nechají, neboť jinému pro víru se posmívati, víru tuto tupiti a haněti, a přece chtíti, aby přikyvoval, to jest netolerantní, to jest nesnáselivost spojená s nespravedlností a krivdou, a té ať se každý varuje!

(Přístě dále.)

Divy Pána Ježíše v Lúrdech.

(Ostatek.)

o jasném úterku dne 21. srpna následovala deštivá středa. V Lúrdech bylo nahromaděno 20 až 30 tisíc poutníků, dychtivých opětovatí toho dne slavnostní průvod s nejsv. Svátostí. Po dlouhém rozmyšlení bylo potřebí vyhověti všeobecnému přání, a průvod v lijáku kračel z basiliky do jeskyně. Nesmírný průvod sestupoval bez bázně, bez ochranných deštníků. Divadlo věcerejší opětovalo se i dnes. Nemocní nalézali se v jeskyni v nosítkách, na židkách a lavičkách s rukama sepatýma, s růžencem mezi prsty, nebo vztaženými k nejsv. Svátostí, jež pod nebesy se blížila; tisíce a tisíce hlasův opětovalo prosby věcerejší k Bohu v nejsv. Svátostí. Viděti vše to a neslyeti, bylo nemožno.

O 1/25. hodině pod nebeským obrazem Panny Marie, stojící mezi růžemi a osvětlené leskem tolika svéc, uděleno bylo svaté požehnání nesmírnému zástupu přítomných. Tu nedaleko byla nemocná, jež zdála se býti v posledním tažení. Dány jí vdychevati silné voňavky, aby se zotavila. Byla z Pont à Mousson, 44letá, matka 10 dítek, po 5 let již mrtvici raněná dle vysvědčení lékařova. Chtěly ji právě pohroužiti do rybníčku, a právě jedna sestra lásky volala: »Nepomůželi Panna

Maria, je ztracena.* Osm paní, v čas pouti sloužící nemocným, ji spustily do vody, vzývajíce Pannu neposkvrněnou v jeskyni. Ale nemocná má pysky zmodralé, zdá se, že chroptí smrtelně — umírá. Jakmile však zavzněl hlas zvonku, jenž ohlašoval příchod nejsv. Svátosti po svatém požehnání, umírající byla zdvižena z rybníčku, v rychlosti oděna, od sester a posluhovaček byla přenesena v nosítkách ven do deště pod širé nebe. Kolem stojící klekají do bláta, a jedna sestra volajíce ji jménem snaží se zdvihnouti ji hlavu; ale hlava padá zpět s očima zavřenýma. Nejsv. Svátost za jáso tu lidu byla již před ní. »Já,« píše týž svědek, »byl jsem po levé straně nebes několik pidi od monstrance a několik od nosítek, a proto jest mi dovoleno tvrditi, že jsem ji viděl přejíti z náručí smrti k životu.«

Náhle se zdvihá hlava, oči se otevírají a hledí k nejsv. Svátosti, ruce se vztahují k ní. Umírající se zdvihá, již stojí na nohou, žehná se velikým znamením sv. kříže a jde vstříci nejsv. Svátosti, nesené od jejího vlastního pastýře, biskupa z Nancy. — »Na kolena!« volá k ní jedna z paní, která za ní běžela. Ona padá na kolena, a mezi tím, co se klaní Spasiteli, cítí, že ji biskup postavil monstranci na hlavu. Pak se zdvihá, a polooblečena a bosá, nohy v blátě, unesena radostí a slzic následuje blízko mně dosti daleko nebesa. Když se jí tázali později, co cítila tenkrát, pravila: »Necitila jsem ničeho; viděla jsem však Pána Ježíše, jenž mi řekl: Vstaň a chod! Vstala jsem a šla.«

Co následovalo po tomto divu, oheň, s jakým zástupy lidu, opojeného radostí, propuklo v tleskot a chvály Pánu Ježíši, nelze vysloviti. Snad nedostoupilo tak svatého nadšení ono »Hosanna!« které přivítalo božského Mistra při slavném vjezdu do Jerusalema. Doznám pouze, že kdybych mohl vypravovati, co jsem viděl, opětovali, co jsem slyšel, vypsati stý díl toho, co se mnou zakusilo více než 20 tisíc poutníků v Lúrděch přítomných, nikdo by nemohl čísti řádky moje suchým okem.

S tohoto místa průvod nemůže ku předu. Zástup se hromadí, obklopuje, vzývá, chce nésti u vítězoslávě nejsv. Svátost. Kněží a muži tvoří kolem řetěz, aby ji ochránili před mořem lidu. Hledím na slechetného biskupa, jenž tiskne nejsv. Svátost k prsům; jest bledý jako vosk a bohaté slzy mu tekou po tvářích. Hledím na okolo stojící a nevidím žádného zraku, jenž by nebyl skropen slzou. Ó kdyby v oné tlačenci byli nevěřící, jak by byli cítili padati pá-ku nevěry s očí!

V ony okamžiky zdá se, jako bychom nebyli v 19. století, ale souvěci s Pánem Ježíšem, za času jeho pozemského života. Nejsme již v Lúrděch na březích Gave, ale v Palestině na břehu Jordánu nebo u jezera Tiberiadského, když zástupy uneseny jeho dobrotou jej obklopuvaly, aby ho mohly viděti, slyšeti a býti přítomny zázrakům, které tvořil. Zde jest též tlačence kolem něho v nejsv. Svátosti skutečně přítomného, podobné výkřiky, podobné opovrhování nepohodou a vlastním pohodlím. Každý závodí tu dotknouti se okraje šatu, políbíti tráseň vela, jež pokrývá bedra biskupova, nesoucího Pána Ježíše pod způsoby svátostními. Tak cítí každý, že Pán Ježíš živ a vpravdě jest přítomen a že od něho vychází moc nadlidská.

Nevěřím, že kdyby božský Spasitel se byl zjevil v plnosti své vznešenosti a zřejmě se objevil v podobě nejpoutavější své laskavosti, by byl vzbudil ohnivější nadšenosť. Věčná a skutečná přítomnost jeho v nejsv. Svátosti v onom okamžiku stala se tak zřejmou, všichni cítili v duchu, že jest přítomen pod způsobou chleba sladký, krásný, milosrdný, jako když žil mezi lidmi, tak že každý nehledě na

marný stud a ohledy lidské hlasitě veřejně ho prosil a odlehčoval srdci svému, jakoby byl samotěn s ním. Tak jsem slyšel vzývání: »Pane Ježíši, uzdrav mi syna!« »Pane Ježíši, zachraň Francii!« »Pane Ježíši, dejž. abych Tě miloval!« Mezi těmito tak různými výkřiky dojalo mne však zvláště volání muže vzezření panského, v dlouhém vousu, pohledu vojenského, jenž hlasem vzdechy přerývaným volal: »Ježíši Kriste! Jsem veliký bidák; obrať mne!«

A by nic nechybělo k podobě časův oněch, toho dne jako tehdy ústa dítek a rty nemluvnátek doplňovaly chvály a korunovaly vítězoslávu Ježíšovu v nejsvětější Svátosti. Když nesena byla tato, na místě méně natlačeném byly četné dítky, jež držely se krku chův anebo v náruči matek byly chovány. Když objevovala se nebesa, celý tento zástup dětský dal se do pláče. křiku, vztahoval ručky k monstranci, stkvíce se zlatem a drahými kameny. Zdálo se, že v bělostné posvátné hostii malé dítky viděly Ditko božské, Krále nevinných, a toužily pohrání si s ním. Nebylo možno jinak je ukonejšiti, až biskup velmi dojat se přiblížil a za slz přítomných každému z dítek na bělostnou hlavinku postavil monstranci.

Těž při poslední národní pouti francouzské k posvátné jeskyni lúrdské v srpnu roku minulého udály se tytéž divy, vykonané na orodování neposkvrněné Rodičky od Pána Ježíše, skrytého v nejsvětější Svátosti. Ejhle zprávy »Letopisů lúrdských,« popisujících průvod nejsv. Svátosti, při oné pouti vykonaný:

»Asi tisíc kněží toužilo po cti, aby mohli provázeti Krále králů s voskovici v ruce a pokud možno v obleku kostelním. Průvod byl vznešený. Když sv. hostie procházela těsnou řadou nemocných, lidé počali volati k ní s virou hory přenašející. Mluvíli k Pánu Ježíši, jakoby ho viděli v lidském těle. A Spasitel milosrdný nebyl překonan. V okamžiku, kdy nebesa se vzdalovala od rybníčka, dívka z Vire, jež již po 7 měsících nemohla se hnouti, vystoupila z vody uzdravená tak, že mohla připojiti se k průvodu. Nadšení množství stalo se téměř šílenstvím.«

S nápisem »Co lze viděti v Lúrdech« očitý svědek divů, při této pouti se přihodilých, takto je popisoval v »Universu« pařížském, v listu psaném dne 26. srpna 1890:

»Ejhle, nejsv. Svátost nesena ve slavném průvodu, jež se mezi nesčetnými zástupy lidu blíží k jeskyni, sestupuje s hořejší hasiliky navštívití »nemocné své Matičky.« Tito, mezi jejichž dlouhými řadami jest kračeti Pánu Ježíši, aby je viděl a z blízka potěšil, jsou rozloženi v nosítkách a židlich, tak že od rybníčka dosahují až k soše neposkvrněné Panny, která v bělostné říze, opáána blankytným pásem, s růžencem v rukou a růžemi u nohou stojí před nimi v jeskyni. Hned jakmile zlatý trůn, zastiňující Krále nebeského, se zjevil, zdvihla se z tisíce hrdel bouře žádostí, útok modliteb tak mocný a dojemný, že slzy soustrasti vytryskují z očí všech. Cit víry, lásky a naděje jest největší měrou probuzen. Očím nemocných a zástupů stává se Pán Ježíš v hostii Bohem člověkem živoucím, k němuž utíkají se slovy slepce: »Ježíši, Synu Davidův (křičí vespolek), smiluj se nad námi!« Nevyslovitelný jest dojem, jež tvoří v mysli tento křik z tolika ztísněných srdcí. Zdá se vám, že žijete za dnů smrtelného života Spasitelova, že ho vidíte oslavována od zástupů v Palestině, od lidu z Jerusalema, když přecházejí uzdravoval nemocné. Roušky svátostné zdají se, že pomalu mizí, a nemocní provázeti 15 až 20 tisíci přítomných, kteří je obklopují, pokračují ve vznešené samomluvě s Pánem Ježíšem, vyslovující výkřiky a modlitby nejrůznější.

Tato veřejná, hlučná, jednomyslná modlitba trvá půl druhé hodiny po celou cestu. A Pán Ježíš a Panna Maria ji slyší a vyplňují. Uzdravení se při příchodu nejsv. Svátosti množí. Jedni v okamžiku uzdravení zahazují berličky a následují jásající Spasitele, jiní se zdvihají na lůžkách a židlích a jdou radostně za průvodem. Těm, kterým se polehčilo, pomáhají, a oni zkouší jíti za pomoci sluhů nebo dávají se táhnouti za procesím ve svých židlích o kolečkách. Berly jsou zdviženy do výše a vozíky uzdravených jsou postrčeny do předu, jako kořist vítězná v tomto podivuhodném, vítězoslavném průvodu. Za těchto úkazů všeobecné radosti nejsv. Svátost po posledním požehnání zástupu udělenému ztrácí se v basilice.

Od začátku až do konce divadlo toto má cosi nebeského. Nic podobného nelze viděti na zemi, nic, co by dojmalo tak duši a pozdvihovalo ji v zápal svaté víry.

Mnozí se ptají na počet uzdravení tělesných, jež se denně v Lúrdch přiházejí. Kolik jich však zapomíná na uzdravení mnohem podivnější, ač skrytější uzdravení duší? Tato právě považovati jest za důležitější a za které se má dostati Panně Marii díků nejvšelejších.

Připojuji novou událost, již slyšeli jsme vypravovati v Lúrdch. Loňského roku jakýsi muž při průvodu vida množství, jež s takovou vírou provázelo nejsvětější Svátost a klekalo na zem, pravil u sebe hledě na monstřanci, která chovala svatou hostii: »Něco tam uvnitř zajisté musí býti!« Potom se ptá souseda: »Kde se dělá nejsvětější Svátost?« — »Při mši svaté,« zněla odpověď. Šel tedy na mši svatou. Vrátil se příští neděli, a každé neděle toho roku byl přítomen službám Božím. S národní poutí vrátil se do Lúrdů. Vida množství uctívajících a modlících se k nejsv. Svátosti, zvolal: »Nemohu takto již zůstat!« Šel a vyhledal si kněze. »Jest tomu 45 let, co jsem se nezpovídal,« pravil mu. Kněz ho přijal velmi laskavě a vyslechl jeho zповěď. Ubohý hříšník skončiv vyznání svých hříchův a obdržev rozhřešení vrhá se na prsa muži Božímu, objímá ho a s nevýslovnou radostí jde, aby přijal chléb života nebeského. Panna Maria Lúrdská uzdravila zcela tuto ubohou duši.

Modleme se, aby tato uzdravení duševní množila se stále víc a více i ve vlastech našich, kdež úcta Panny Marie tak hojně se šíří a blahodárně působí na rozkvět života katolického.

S.

Ještě něco o posvátném rouchu Kristově.

Ného se letos namluvilo, mnoho také napsalo o vystavení posvátného roucha Spasitelova v německém městě Treviru. Radostné a nadšené hlasy ozývaly se z kruhů katolických, slova posměšného rouhání a zlehčování čísti bylo v listech svobodářských a nekatolických. S bolestí rozpomínáme se tu zvláště na liberální časopisectvo české, na listy naše domáci, které vydávají se za strážce a obhájce

národa a statků jeho, v pravdě však drže po pravém prospěchu jeho šlapou, zlehčující, co národu jest nejdražší, svatou totiž víru jeho svato-václavskou a vše s ní jakkoliv související. S bolestí, pravíme, rozpomínáme se na neblahou činnost jejich, protože jedná se tu o zneuctění a zlehčení ostatku drahocenného, památky převzácné, o zneuctění totiž roucha božského zakladatele svaté víry naší, Krista Ježíše. Nevystihlá dobrota Boží

uchovala skvost ten převzácný až na doby naše, aby zástupy věrných stoupců říše Boží na zemi mohli zřejmým způsobem osvědčiti lásku a věrnost svou k Bohu Stvořiteli i Vykupiteli utěšením šatu, kterým oděno bylo před věky Slovo Otce věčného pro spásu duší lidských na zem sestoupivši. A skutečně přicházely tisíce synů katolické církve do města toho šťastného, které poklad onen v sobě chová, aby utčili v posvátném rouchu Syna Božího a zároveň veřejně osvědčení podali, že věrně stojí k matce své, církvi římsko-katolické. Počinání toto stalo se však kamenem úrazu lidem víře naší nepřátelským, tak že neoslýchali se veřejně vystoupiti v listech svých proti uctívání roucha posvátného, viníce lid zbožný z obmezenosti, duchovní správce z tmářství a převrácenosti, a nedosti na tom, v listech protestantských a liberálních objevily se také zpravy v pochybnost beroucí pravost vzácné památky a totožnost její s rouchem Spasitelovým. Protestantům nedivíme se, že překypují nenávistí a hněvem při projevu ducha ryze katolického, od něhož bezdůvodně a s největší škodou svou se odtrhli. Není zajisté spásy kromě církve jediné pravé, kterou jest církev katolická. Více však divíme se liberálům našim, kteří přece alespoň dle jména platí za katoliky, že neváhali s nevidanou ochotou vrhnouti se nepřátelsky na ostatek katolikům nad jiné dražší. Nebude od místa posvítiti si blíže na tu svobodomyšlnost jejich a tak do pravého světla postaviti veškeru jejich v tomto oboru řádění a konání. Jest dokázáno, že liberálnost, jak rozumějí ji naši liberálové, hotovou jest protivou katolictví; tak praví již zdravý rozum, plynké a bezpodstatné zásady jejich důsledně probírající, tak praví výroky sněmu vatikánského a papežů římských, liberalismus jakožto protivu všeho katolického odsuzující! Nejpádnejším však důkazem

pro tvrzení naše jest liberální jednání samo, které jeví se protivou ducha katolického venkoncem. Jsouce nepřátely ducha katolického, nemohou listy liberální přece čerpati zpráv svých z listů katolických, sahají proto tam, kam smýšlení jejich je láhne. k směru snahám svým nejbližšímu a vypůjčují si zprávy své z listů židovských a protestantských, ponejvíce pak z poslednějších, poněvadž se to v té víře protestantské liberálněji myslí a ještě liberálněji žije. Tak smutně dopadá ta svobodomyšlnost našich liberálů. Chvástajíce se vsude svobodomyšlností a volností vpravdě v žalostném trvají područí ducha i smýšlení protestantského, a to ve věcech a zájmech nejdůležitějších, v otázkách náboženství, které určuje podstatu člověka a dává směr celému životu lidskému. A v jak důstojném to poddanství trvají vzhledem k snahám národnostním! Znám přece, že protestantství z Němec k nám přivandrovalo a všech pohrom, které ubohou vlast naši zastihly, hlavní příčinou že bylo jediné ono. Takovým lidem, takovým směrům pracuje se tedy u nás do rukou nerozumným a šíleným skoro švaním proti sv. víře, církvi a všemu k ní náležejícímu. Tak nízkého tedy původu také jsou ony útoky na posvátné roucho Kristovo, které s bezpříkladnou otrlostí a drzostí pronášely listy naše liberální jako slavnou nějakou vymoženost osvíceného ducha nové doby nad zastaralými a pošetilými předsudky tmářského středověku. Tak daleko dospěje člověk, opovrhne pokladem sv. víry a chytili se zprvu jen lhostejností, potom však znenáhla právě protivou toho, co mu v letech blaženého dětství bylo nejsvětějším a nejdražším.

Než přikročíme již k vlastnímu drahému předmětu krátké rozpravy svoji! Nehodláme tu široce se rozepisovati o pravosti a osudech posvátného roucha,

milí čtenářové dosti o tom zajisté letos četli i slyšeli, chceme tu podati toliko skromnou zprávičku, vyňatou ze spisu staršího, tehdy možná úplně nepovšimnutou, nyní pak docela zapomenutou. Nalézá se zpráva ta v denníku známého spisovatele německého Albana Stolze, vydaném pode jménem »Witterungen der Seele« roku 1867. Jakožto upomínku vepsal ji však spisovatel do svého denníku již v měsíci září roku 1844. Jakkoliv maličká, přece doufáme, že bude milým čtenářům »Školy« milá, poněvadž dotýká se jednak úcty roucha Páně, jednak zajímavou a věrohodnou podrobností obsahuje z osudů památky všem na výsost drahocenné. Slyšme ji tedy!

»Na cestách svých,« praví spisovatel, »dověděl jsem se, že i mnoho židů putuje k posvátnému rouchu Páně, aby si prsteny a jiné klenoty na sv. ostatku tom dotýkali dali. Udržela se mezi židy zvěst, že těm, kteří bývali popraveni, roztrhlo se roucho na levém rameni. Tázali se tedy, zda skutečně i na tomto rouchu roztržení takové se nalézá, a jeli tedy roucho ono pravé; a skutečně roztržení takové na posvátném rouchu se našlo. Považují proto sv. roucho Páně za skvostnou památku dávné slávy židovské a za drahocennou kadeř ustříženou s hlavy nešťastné, odumřelé vlasti své a časů blažených. Pohled na posvátné roucho zajisté tedy i v srdcích židů budí pohnutí mocné a hluboké.«

Hned na to zmínka děje se o zázraku, který stal se u posv. roucha, následovně: »Mladá hraběnka, která uzdravena byla, měla nohu tak zakřivenou, že sedadlo obyčejné stolice bylo s chromým údem úplně rovnoběžným. Lékaři pravili sice, že jest možnou pomoc rozřiznutím některých svalů, že však hraběnka operaci takovou pro útlé složení tělesné sotva vydrží. I prosila ona hraběnka Boha,

by neuменšoval ji bolestí jejich, ale aby dopřál jí alespoň chrám Páně navštívit. A co se nestalo? S bolestí jsou do domu Božího donesena, vesela vracela se sama do přibýtky svého, zdráva a čila jako nikdy před tím. Přítomný lid plakal radostí.«

»Minulou neděli,« dokládá spisovatel ještě, »navštívilo dóm trevírský na 30.000 osob. Sám biskup prodléval denně několik hodin v kostele, aby, jak sám říkal, na vřocnosti poutníků se občerstvil a potěšil.«

Kromě toho slyšel spisovatel denníku z úst farářových, že prameny a zprávy týkající se roucha svatého daleko více a určitěji svědčí pro pravost jeho nežli proti ní.

Tolik zaznamenal o posv. rouchu Kristově roku 1844. znamenitý a učený muž, kněz Alban Stolz. Jak dnešního dne osměluje se o něm a učivateli jeho psáti každý pokoutní plátek rázu kolikrát více ještě jak pochybného, z nedávné zkušenosti s dostatek známá. Posouzení nějaké zlotřilé té činnosti pokusili jsme se načrtnouti v úvodu k malé zprávě své, který že poněkud delším vypadl nad očekávání, laskavý čtenář vysvětlí si i omluvi jak z povahy předmětu projednávaného tak z neblahých, rázného všude zakročení a vystoupení vymáhajících poměrů doby přítomné. Končíme vroucí prosbou, aby Vykupitel nejsvětější ráčil shlédnouti na vlast naši svato-václavskou, bohopustým štváním proticírkevním v posledních dobách tak neblaze rozežiranou, a dal synům jejím ducha pravé víry a pravé zbožnosti, aby svaté jméno jeho po krásných nivách našich v nové, vroucí úctě se zastkvělo a národu našemu požeňnaní a zdar budoucnosti stkvělé dopřálo a přineslo. Jen ty lidé dobří nezapomeň se sám nad sebou a za falešnou liberálnost a nepravou lidskost nedej pokladu sv. své víry, pamatuje

vždy na slova proslulého apolety | werden. « Pravými a celými lidmi budeme
P. A. Weisse: » Wir sollen ganze Menschen | jen tehdy, budemeli pravými a upřímnými
dadurch werden, dass wir echte Christen | křesťany. P. X. B.

Šťastná rodina.

Obrázek ze skutečnosti. — Píše J. Chalupecký.

Milo, příjemno bývá odpočinouti sobě v chladném stínu stromův. Unavený člověk nabývá nového občerstvení, oko jeho bloudí po modravém nebi a duše zalétá ve zbožných myšlenkách k Tomu, jenž veškeru tu krásu k radosti člověčenstva stvoriti ráčil.

Za tichého, letního večera odpočíval pod věkovitou lipou pan Mikuláš Prášek, městan čáslavský, jenž se synem Josefem s procházky právě se byl vrátil.

Po cestě poučoval otec syna a vykládal mu o všemohoucnosti Boží. Malý Josef horlivě naslouchal a mnohému se divil. Malý jeho rozum nemohl vše dobře ještě pochopiti, a otec proto mnohé výklady přiložiti musel. Byl pan Mikuláš muž vzdělaný a těšil se v městě všeobecné přízni. Dům svůj vedl zcela po křesťansku a velice pečoval o zdárnou výchovu svých dětí. Rovněž i manželka starala se o duševní potřeby miláčků svých, a tak spatřujeme v rodině té neobyčejnou svornosť a požehnání.

Leč dnes byl malý Josef jaksi smuten, těžký jeho dech oznamoval blížící se nemoc. Marně starostlivá matka hledala úlevy, marně zavolán k pomoci lékař. Josef ulehnu a neznámá nemoc v okamžení zlomila síly mladého těla.

Rodina pana Mikuláše byla v zoufalství. Pečlivý otec povolal nejslavnější lékaře, leč i ti velmi málo naděje poskytnouti mohli zarmouceným rodičům.

« My léčíme, leč Bůh uzdravuje, » byla poslední odpověď jejich.

Pan Prášek se zamyslí a vzpomněl si, že i on někdy slyšel o divech svatohorské Panny Marie. V myslí své učinil si zvláštní předsevzetí, které když své věrné manželce sdělil, odhodlal se na cestu. Věda, že umění lékařské u konce jest, odebral se na tu světoznámou Svatou Horu u Příbrami, aby zde, u trůnu Rodičky Boží, vyprosil opětné zdraví pro milované dítě.

V pevné důvěře, že pomoc Matky Boží jej nesklame, přišel r. 1703. na Svatou Horu a zde vroucně se modlil. A Matka Boží, potěšení zarmoucených, posílila naději jeho, vyslyšela vroucí modlitbu svého ctitele a neobyčejná blahost rozlila se v jeho duši. Pan Mikuláš však neodcházel. Nemoha se rozloučiti s milostným obrazem Marianským, modlil se ještě vroucněji a drahé dítě do ochrany Marie Panny poroučel. Mezi tím zdálo se mu, že by potřebí ho bylo na blízku synově. I odhodlal se na zpáteční cestu a ve zbožných myšlenkách vracel se k domovu. Cesta zdála se mu nekonečnou, čas pak věčností. Na důkaz úcty k Marii Panně podniknul cestu k domovu pěšky, při čemž stále se modlil. Z Příbrami do Čáslavi pak hodný kus cesty. Leč pan Mikuláš, posílně blahou nadějí, obtížě cesty ani nepoznával. Doufal, že Matka Boží vyslyšela prosbu jeho, a proto ani dočkatí se nemohl toho okamžení, až opět v rodinném kruhu zasednouti a nemocnému synu bude moci vypravovati o svatohorském velechrámu.

Konečně uviděl Čáslav. I zrychlil kroky své, a hle, co vidí? Na smrt nemocný Josef běží mu vstříc. « Jest to možná? » přemýšlí zbožný mřšťan. « Snad mne mýlí zrak. » Leč malý Josef běží rychleji, a jižjiž objímá šťastného otce. A pan Mikuláš tiskne uzdravené dítě na otcovská nádra a z úst jeho vinou se zbožné vzdechy dikův. I spěchá do domu svého a zde blažená manželka se táže, kdy že modlil se před trůnem Marie Panny? Šťastný měšťan pak dovidá se, že právě v tu hodinu, kdy před obrazem Marianským poklekl a za uzdravení syna prosil, povstal nemocný Josef s lože a k podivení všech najednou úplně uzdraven byl.

Šťastná rodině, zazrakem tím ku věčnosti povzbuzena, stala se v Čáslavi nejhorlivější ctitelkyní svatohorské Rodičky Boží.

Různé zprávy a drobnosti.

Z farnosti moravské. Léta Páně 1890. Farnost moravská jest úplně mezi horami. Nevidět tu leč nebe a vysoké hory. Krajina tu chudobná, ale lid zachovalý a zbožný. Důkazem toho buďtež tyto řádky, které nám poslal jeden čtenář »Školy B. S. P.« Na nejkrásnějším místě uprostřed lesů a hor, odkudž čarovná jest vyhlídka po okolí, postaven nový obraz nejčistšího Srdce blah. Panny Marie. Stojí na místě, okolo něhož množství lidu každodenně se ubírá po pracích svých. Dne 15. července o 3. hodině odpoledne byl postaven na vyhlédnutém místě dubový sloup od... Lidu při tom nebylo, protože měli plné ruce práce sušením a svážením sena. Jediné pastýři pasoucí stáda na stráních hor se dověděli o tom. Snad Pán Bůh všemohoucí sám dal jim dobré vnuknutí. Se všech stran přicházeli malí pastýřové, aby byli přítomni postavení sloupu, na němž měl býti upevněn obraz nejsv. Srdce Panny Marie. Bylo tu jako v Betlémě. Jako pastýřové přišli do Betléma poklonit se nově-narozenému Spasiteli, tak i naši pastýři přichvátali, aby utílili nejblah. Rodičku Boží. Jakmile byl obraz ten vyzdvihnut a na sloupě upevněn, tu padali na kolena, volajíce: »Potěšení zarmoucených, oroduj za nás, Maria!« Mnohem krásnější byl pohled na obyvatele okolí. Jak uslyšeli rány z hmoždířů, nechali práce, obrátili se tváří k obrazu, smekali klobouky, padali na kolena svá a pozdravovali blah. Rodičku Boží. Byla to radost! Jak se začalo stmívatí, ubíral se lid z lesní práce domů. Jdouce okolo obrazu nového, jedni smekali klobouky, mnozí se zastavili a krátkou modlitbou pozdravili Marii Pannu. Večer se mnozí u obrazu shromáždili a vykonali tiché modlitby.

Dne 23. srpna o 6. hod. shromáždili se okolní obyvatele a slavili den nejsv.

Srdce Marie Panny. Dne 31. srpna přišly velké průvody s tamějším zpěvákem F. H., aby utílily a pozdravily Matku Boží. Dne 2. února 1891 přinesl někdo památnou desku s nápisem: »Daruji Marii Panně na věčnou památku.« Ve svátek nejsv. Srdce Pána Ježíše letos shromáždili se obyvatele potoka Slaviča, aby u obrázku se pomodlili. Ačkoliv nebyl ještě posvěcen církevně, již bylo u něho 5krát modlení. Letos dal někdo udělati schody, mříži dala udělati jedna služebná. Ačkoliv fundator nemá svého pozemku, nalezl dobrodince, který dal tomu obrázku místo na věčné časy. Nadešel den svěcení toho obrázku milého. V neděli 19. po svatém Duchu t. r. bral se průvod od kaple sv. Marii Magdaleny, veden Ond. Vr., do farního chrámu Páně v Moravci. Po odpoledních službách Božích vysel průvod z farního chrámu Páně, k němuž se přidali obyvatele celé M. a všichni jako jedněmi ústy zpívali: Tisíckrát pozdravujeme tebe! Obrázek byl posvěcen veledušt. panem farářem Ant. Humplíkem. Kázání bylo velmi krásné o lásce k Matce Boží. Ačkoli vitr bouřil, nestěžovalo se našemu stáříčkému velebnému Pánu tam cestovati, čímž nám všem velikou radost způsobil, jakož i ostatní velební páni z okolí. Byl to den radostný. Místo okolo obrazu bylo plno lidu. Na oslavu napletly panny mnoho věnců, a mládenci zase se postarali o hudbu, aby co nejvíce oslaveno bylo nejčistší Srdce Marie Panny. Prál bych ti, laskavý čtenáři, býti přítomnu naší slavnosti. Na osamělém místě mezi horami, kde toliko viděti nebe a zemi, stojí utěšený obraz nejsv. Srdce Marie Panny.

Ještě něco. Dali nám Pán Bůh dočkatí, tak ještě vystavíme obraz nejsv. Srdce Pána Ježíše; má býti posvěcen budoucího roku 1892, 26. června. Budiž česť a chvála

nejsv. Srdci Pána Ježíše a milosrdnému Srdci Panny Marie, že nám chudým dělníkům milosti takové popřáli v tak smutných časech. Laskavý čtenáři, pomodli se za nás!

F. S.

Z Polešovic. (Svěcení sochy božského Srdce Páně.) Na slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla konalo se odpoledne svěcení nové sochy božského Srdce Páně, která na bočním oltáři naproti soše Panny Marie Lúrdské umístěna byla. Téhož dne při velmi příznivém počasí shromáždilo se veliké množství lidu jak domácích tak přespolních, mezi nimi více než 200 družiček bíle oděných u farní budovy, odkud průvod se ubíral do chrámu Páně. Na kazatelnu vystoupil P. rektor z Tovaryšstva Ježíšova na Velehradě a vysvětlil výmluvným jazykem zbožným posluchačům význam božského Srdce Páně a povzbuzoval věřící, by ve všech potřebách, domácích starostech a útrapách brali s plnou důvěrou útočiště k božskému Srdci Páně, že nikdy oslyšeni nebudou. Po kázání přes hodinu trvajícím vykonal posvátný úkon posvěcení vdp. arcikněz a děkan bzenecký za assistance vdp. děkana z Boršic, jeho kaplana, pak dp. faráře z Domanína a místních duchovních správců. Po skončeném svěcení byla litanie k nejsv. Srdci Páně, a svátostním požehnáním byla krásná tato slavnost ukončena, která dlouho v paměti zůstane těch, kteří se jí účastnili. Pěknou sochu božského Srdce Páně zařídila zbožná ctitelka, která ze skromnosti nepřeje sobě býti jmenována. Božské Srdce Páně budíž jí hojnou odměnou za slechetný její skutek.

B. K.

Zachránění ctitelů svatého růžence. V železničním vlaku, s kterým se stalo veliké neštěstí u Mönchsteinu u Basileje ve Švýcarsku, nalézaly se také dvě katolické ženy z okolí Pruntrutu, vracející se s pouti z proslulého místa poutnického Einsiedelnu. Hned při vstoupení do vlaku

v Basileji počaly obě modlit se růžencem, což potupení a posměch se strany veselých cestujících, k pěvecké slavnosti jedoucích, vyvolalo. Přišel do vozu konduktér s potupným úsměvem, žádaje jízdní listky. V okamžiku tom za hrozného praskotu sbohl se most, a vůz železniční sklétl do do hlubiny. Při odklizení trosek nalezeny obě ženy. Neměly sice následkem pádu a leknutí vědomí, i šaty na nich byly roztrhány a krví potřísněny, avšak neutrpěly ni sebe menší poranění. Okolnost ta byla tím nápadnější, jelikož ostatní cestující byli vesměs buďto mrtvi, nebo docela zohaveny mrtvoly jejich. Jednomu pánu a paní, kteří seděli vedle oněch dvou nábožných žen, nejen byly nohy zlomeny, ale i rozdrčeny.

Čeští krajané v Americe. Mnohé čtenáře bude zajímat úsudek amerického přítele o tamějších poměrech náboženských mezi Čechy krajany. Praví: »Nevím, co bych ti tentokráte více psal o amerických poměrech. Jedna však smutná pravda jistě zarmoutí tvé srdce. Většina Čechů (z království) jsou nevěrci nebo málověrci. Tak na příklad v New-Yorku jest dle sčítání 40 tisíc Čechů a přece nemají ani jediného svého kostela. Jest tam jen několik zbožných žen, které chodí ke sv. zpovědi do německého kláštera, kde jeden kněz umí trochu česky. Všudejinde ovšem jsou poměry lepší, ale přece zlé. Moravané jsou obyčejně trochu lepší nežli Čechové; často stydí se jmenovati Čechy (Bohemian), raději zovou se Moravany (Moravian), protože slovo Bohemian velmi často se vyslovuje s pohrdáním. Nevěrecký český spolek se střediskem v Chicagu, jenž jest rozšířen po celých Spojených Státech, píše se zkrátka: »Č. P. S.« (t. j. Český Pomocný Spolek). Pod záštitou lidumilnosti šíří nevěru a zednářství. Poláci ho nazývají Český Pes (t. j. Český PeS). Poláci neztrácejí své náboženství, leč snad tu a tam v menší míře.

Předivná svatá. Interdikt. Církev katolická se vytýká často od nepřátel, že každý trochu neobyčejný zjev považuje za zázrak a každou osobu, která má nějaké vidění, že prohlašuje za svatou. Bohužel neschází takových lidí, kteří buď z pýchy nebo z prospěchářství chlubí se svými zjeveními a hraji si na svaté. Ale církev katolická není přece tak lehkověrná, jak se o ní tvrdí, a někdy si na takové domnělé svaté rádně posvítí, třeba to dělalo zlou krev u lehkověrných lidí, kterým jest líto, že se nedoví ničeho o svých milých zemřelých. Jak jest církev katolická opatrná při posuzování všelikých zjevení, lze dočísti se v knize o prohlášení za svatého ku př. sv. Jana Nep. nebo blah. Jana Sarkandra, nebo blah. Hofbauera, nebo jak počínala si církev opatrně při zjevení se Panny Marie v Lúrdch pastýřce Bernadettě. (Viz Panna Maria Lúrdská.) Tím opatrněji jedná s „předivnými svatými,“ t. j. s takovými, kteří se neprávě za svaté považují. Následující příběh toho důkazem. V Tyrolsku v Radeinu, v biskupství tridentském, žije dívka jménem Anděla

Daroccova. Před dvěma roky se o ní rozhlásilo, že má zjevení a vidění, že po dlouhý čas může žiti beze všeho pokrmu a že v pátek jest stigmatizována na rukou. Mnozí, kteří ji navštívili jen z pohné zvědavosti a pozorovali ji zrakem učeným, vyjádřili se, že jest to přece jen „něco divného.“ A jaká jest celá ona „předivná svatá,“ a jaká jsou její vidění, můžeme posouditi z listu nejdůst. biskupa tridentského. V listu tom jest veřejně dokázáno, že ona Anděla Daroccova klamala lid. Byla u vyšetřování v Římě pod přísnou dohlídkou kongregace sacri officii, byla pak pod přísný dohled odezdána biskupu, a ejhle! žádné vidění se nejevilo u ní, nýbrž ukázala velikou nespokojenost a neposlušnost naproti nejvyšší moci církve, což ovšem nesvědčí o svatosti děvy té. Proto vyřknut nad ní interdikt od biskupa tridentského, totiž záповěď přijmutí sv. svátostí kromě hodinky smrti. Raději přejeme oné dívce, by se pokorila a nečinila se sama svatou prve, než Bůh sám to dosvědčí a církev svatá prohlásí.

Zprávy z misí katolických.

Jižní Amerika. Misie v Makasu (Ecuador). Apostolský prefekt P. Jun Magall piše o stavu nové misie: „Tímto psaním plním svůj slib, podati vám totiž zprávu o stavu misie v Makasu. Makas jest malá dědina, v níž bydlí asi 350 bělochů; poloha osady jest malebná, zvláště krásně se vyjímá klášter na malém pahorku blízko široké řeky Upana, jež teče od severu k jihu, a při jejíž březích bydlí divoký národ Jibarosů. Hlavní příčinou, že se misie v Makasu tak nedaří, jsou špatné cesty. A bys se dostal ze Suñy do Makasu neb z Bañosu do Kanelosu, musíš aspoň deset dní po

úzkých, bahnitých stezkách putovati, při čemž můžeš velmi lehkou v nějaké prudké řece utonouti, nebo v pralesi hladem zemřiti. Jelikož dále veliká zkaženost mravní mezi bělochy panovala, museli misionáři nejdříve na tyto zřetel svůj obrátiti a vpravdě ničeho neopomenuli, co by prospěšně býti mohlo: kázání, mimořádné misie, vyučování dítek, zavedení bratrstva sv. růžence, spolku sv. Josefa, katolických společenstev atd. Zvláště dva naposled jmenované spolky čelí hlavním neřestem, opilství a znesvěcování svátků.

Jelikož pak staré lidi přemluvití nedovedli, aby od hříšných svých zvykův

ustali, obrátili všechnu svou pozornost na ditky, aby takto aspoň pokolení budoucí zachránili. Škola dosti dobře zařízená dodělala se uspokojivých úspěchů. Při tom všem nezapomínají misionáři, že hlavním jejich účelem jest obrácení pohanů. Jestliže dosud úspěchů žádných zaznamenati nemohou, neleží vina na nich, nýbrž příčinou špatného pokroku jest divokost, tvrdšínost a dětinská lehkomyšlnost Jibarosů.

Tak r. 1888. zřídil znovu P. Lasplanes, první vikář z řádu dominikánského, misii v Arapikosu. Asi 20 dítek navštěvovalo jeho školu, do níž je lákal malými dárky, jež dával dítkám nebo jejich rodičům. Jednoho dne však stál uprostřed žáků s prázdnými rukama a na prosby jejich odvětil: »Nemám ničeho více, všechno jsem vám již dal.« Na to odpověděl mu nejdříve ze žáků: »Nemáte-li pro nás nic, pak můžete jíti, kam chcete; chudého kněze nepotřebujeme.« Hned opustili všichni školu, a misionář musel odejít, načež odebral se do území náčelníka Timazy. Timaza, ačkoliv z rodu nízkého, předčil všechny své soudruhy nadáním, tak že Jibarosi ho zvolili svým náčelníkem. Když pak misionáři ho chtěli naučiti čísti a psáti, s radostí návrh ten přijal a pravil: »Chci se státi křesťanem a přivedu vám několik dítek, abyste je v pravém náboženství vyučili.« A dostal slovu; když byl dům misionářský dostaven, přišel Timaza a 15 dítek, s nimiž jsme začali vyučování; avšak nestěti zhatilo naše plány. Roku 1889. vypukla nakazlivá nemoc; v Suñě a v Hatillu onemocněla buď celá rodina nebo skoro celá; zároveň řádily v Makasu neštovice. Obyvatelstvo utíkalo do pralesů a zanechávalo nemocné o samotě, jen misionáři těšili a pomáhali, kde mohli. Když pak se nemoc ztrácela, vraceli se Jibarosi, a první donesl zprávu, že Timaza 27. ledna 1890 zemřel. Příčiněním misionářů zvolen náčelníkem

bratr zesnulého, jež misionářům přeje, a doufáme, že dílo jejich v brzku se potká s dobrým výsledkem.»

Egypt. »Již osm let tomu,« píše P. Xaver Geyer z Kaira, »co byla naše misie ze svého území v Sudanu vypuzena; zůstala jen jediná stanice Suakin u Rudého moře, kdež působí dva kněží a řídí tamější školu. Nedobrovolného vyhnanství našeho použil nejdůst. apoštolský vikář msgr. František Sogaru k tomu, abychom v Egyptě působitiště nové si našli. Před třemi lety otevřeny v Heluanu zároveň dvě školy; chlapecká, řízená misionáři, již navštěvuje asi 40 chovanců, a dívčí pod správou sester. Heluan leží již úplně v poušti, má sirnaté lázně a proto každoročně mnoho domů se staví, tak na př. roku minulého bylo místo rozmnoženo o 200 domů. Prírůstáním obyvatelstva vzrůstá i živel katolický. Minulého roku byl též otevřen nově vystavěný kostel. Stavba krásná slohu románského vzbudila žárlivost Mohamedánů, tak že žádali mistokrále egyptského, aby jim dal postaviti mešitu, kteráž byla nedávno dokončena. Vstoupíme-li do kostela, hned zpozorujeme dvě krásná barevná okna s nápisem: »Věnováno od J. V. mistokrálovny.« Podívno, kněžna mohamedánská věnuje do katolického kostela drahocenná okna; stalo se to na přimluvu francouzské dámy, jež jest vychovatelkou princezen. Za krátkou dobu zniti budou zvony po daleké poušti s věže katolického kostela. Na slavnost Božiego Těla bylo první procesí; kostel, do něhož se vejde 600 osob, byl přeplněn. Pořádek mezi zvědavými Mohamedány udržovala egyptská policie.

Hlavní zřetel máme však na kolonii černochů v Déziretu asi hodinu od Heluanu, kdež se vyučují Negři z otroctví vysvobození mimo náboženství i rozličným řemeslům a orbě. Od mládí musí si

Negři zvykají na práci a spořádaný život, neboť jsou jako všichni Afričané velmi leniví; proto musí před křtem svatým již úplně dle pořádku křesťanského život svůj zaříditi. Nalézá se v kolonii 34 děvčat, která pomáhají sestřám, 52 chlapců, z nichž někteří ještě navštěvují školu, jiní se učí řemeslu, 57 rodin a 18 dítek, kteréž 5. roku ještě nedosáhly. Většina obyvatelstva jsou bývalí otroci z rozličných kmenů sudanských, již v mládí rodičům svým ukradeni byli a snad několikrát prodáni, tak že málokterý si na svůj domov vzpomene. Teprve nedávno vzali Vlaši v Massavě otrokářům 20 dítek ve stáří mezi pátým a sedmým rokem a odevzdali je do naší misie. Skoro každý den přichází nějaký propuštěný otrok neb i celá rodina a prosí za přístup do naší kolonie. Nejradyji však přijímáme dítky, neboť staří, kteří dlouho byli v otroctví, bývají obyčejně zkažení a skoro blbí. tak že se nám málokdy podaří takového člověka na řádného křesťana vzdělati.*

Přední Indie. Arcibiskupství bombayské. Již druhý misionář bombayské stanice odebral se letos na věčnost. První byl P. Fibus, druhý P. Hubert Schumacher, jenž dne 15. srpna v Pooně v Pánu zesnul. P. Schumacher spatřil v Kolině nad Rýnem dne 24. února 1841 světlo světa jakožto syn rodiny katolické. Po ukončených studiích gymnasiálních vstoupil dne 5. října 1860 v Monastýru do Tovaryšstva Ježíšova, jemuž starší bratr Antonín již náležel. Vysvěcen na kněze následoval r. 1875. Bratra svého do misie bombayské, kdež si svou činností získal úctu a lásku svých spolupracovníků jakož i domorodého obyvatelstva. Od posledního května trpěl mnoho hořečkou, tak že po pohřbu P. Fibusa byl poslán z Bombaje do zdravější krajiny. Po delším pečlivém ošetřování okřál trochu a chtěl se navrátiti do Bombaje,

byl však dne 15. srpna zachvácen cholerou a za 24 hodin v krutých bolestech vypustil duši. Zaopatřen byv svátostmi umírajících, obětoval Bohu život svůj a posledních 12 hodin ustavičně se modlil a prosil za odpustění hříchů svých. Jak za živa pln pokory a zbožnosti tak též zemřel, a jeden spolubratr, jenž při smrti jeho byl, píše, že neviděl ještě s takovou odevzdaností umíratí. Mnoho domorodců doprovázelo tělesné pozůstatky jeho k věčnému odpočinku.

Čína. Apoštolské vikářství v severní Sensi. Ani přítomnost válečných lodí evropských nezjednála úplný klid a pokoj v údolí Jang-tse-kiangu; trvá stále obava, že povstání znova, ale ve větším rozsahu vypukne. A přece ani misionáři, ani křesťané až do srpna ani jeden život neztratili. Nebezpečnější je stav misie v provincii hunanské a šensiské, kdež povstání ještě není potlačeno, jelikož evropská děla tak hluboko do říše nevnikla. Dochází nás z Říma zpráva, že v severním Sensi tři členové řádu sv. Františka byli zavražděni; bližší podrobnosti nejsou ještě známy. »Jsme též,« píše P. Viktor Bernardin, »v úplně nejistotě o osudech apoštolského vikáře msgra. Pagnucciho, jeho spolupracovníků, sester a 90 sirotků.« — Počet katolíků ve zmíněné provincii převyšuje 19.000; misie má 14 hlavních a 20 vedlejších stanic, 116 kostelův a kaplí, 17 škol se 300 žáky a seminář, v němž jest 28 chovanců. Devět evropských a 19 domorodých kněží pracuje na spásu svěřené misie, při čemž jim 24 katechetův vypomáhá. Doufejme, že brzy dostaneme potěšitelnější zprávy z Číny.

Západní Tongking. Msgr. Pugnier píše dne 25. června t. r.: »Nemohu za to, že po delší čas přicházejí zprávy o nestěsí, jaké nás potkává. Také tato zpráva není potěšitelná. Kéž by byla aspoň poslední! V neděli dne 21. června

dostal jsem následující telegram: »Kostel a fara v Bàu Nôu od loupežníků zničeny, kněz do zajetí odveden.« Druhého dne došla obšírnější zpráva. Farář z Hung-hoy přišel do Bàu Nôa, aby se vyzpovídal; za tímže účelem dostal se vikář, jenž vzdálenou osadu řídil. Když pak tito tři kněží pospolu seděli, byli najednou přepadeni od loupežníků, dobrými ručnicemi ozbrojených, kteří faráře tamního zajali, faru, kostel a přes 10 stavení vyplnili a zapálili. Ostatní dva kněží jen s nouzí dostali se do blízké osady. Loupežníci, jichž bylo přes 100, vybrali si nejpříhodnější čas. Obyvatelé Bàu Nôa byli většinou na poli a tak nebylo na odpor ani po-

myslení. Katechisté a několik lidí, kteří v dědině zůstali, museli přesile loupežníkův ustoupiti. Zajatý farář je stařec 65letý, jenž po 16 let farnost spravoval a v poslední době několikrát v nebezpečí života se nalézal. Bezpochyby chtěli se loupežníci na něm pomstíti za to, že je udal úřadům. O jeho dalším osudu nemáme posud žádné zprávy. Oddíl vojska z Viet-tri byl vyslán na zvědy, avšak bez výsledku, neboť lupiči po zdařeném přepadnutí hned se rozprchnou. Pět farností je skoro úplně v moci loupežníkův, a já jsem připraven i na horší zprávy, jestli Bůh od nás nebezpečí neodvrátí.«

„Katal. misie.“

Milodary božského Srdce Páně.

Z Prahy. Vroucí dík vzdávám Panně Marii za dosažení pomoci v jisté záležitosti, a vyzývám zároveň všechny cítěle Mariánské, aby v potřebách svých utíkali se k Pomocnici křesťanův, u níž zajisté vždy pomoci najdou. *C. M.*

Od Židlochovic. Svě nejvroucenější díky vzdávám přelaskavému Srdci Páně, nejmilostivějšímu Srdci Panny Marie a sv. Josefu, že jsem po dvoji devítidenní pobožnosti byla vyslyšena, již jsem konala za napravení svého lehkomyšlného manžela. Budiž za to nejsv. Srdce Páně a neposkvřněné Srdce Marie Panny víc a více ctěno a chváleno!

Čtenářka „Školy.“

Od Miletína v Čechách. Byl jsem velmi nemocen s nohou. Dlouhý čas jsem nemohl pracovati, ba ani na nohou nemohl jsem státi. Užíval jsem lékův, ale zdálo se všecko marným. Jen zdlouha se noha hojila. I umínil jsem si, že se budu modlití po 9 dní litanie k nejsv.

Svatosti oltářní a ke sv. Josefu, patronu dělníkův, a že to dám uveřejniti, buduli vyslyšen. Ještě neuplynulo 9 dní a já jsem již zase pracoval. Proto skládám srdečné díky Kristu Ježíši v nejsv. Svátosti skrytému a sv. Josefu za jeho mocnou přímluvu. *J. M.*

Z Hartíkovic. Vroucí poděkování božskému Srdci Páně a přesvatému Srdci Panny Marie za zachránění dítky od časného zahynutí. *F. S.*

— Skýřen jsa těžkou nemocí a maje podstoupiti zkoušku umínil jsem si, ulevili mně nemoc a udělámi šťastné zkoušku, že výsledek ten ve »Škole B. S. P.« oznámím. Tomu slibu činím tímto zadost.

Z Prahy. Tisícere díky vzdávám božskému Srdci Páně a nejbl. Panně Marii, pomocnici naší, za odvrácení velikého neštěstí a za šťastný výsledek záležitosti obchodní. *J. S.*

Zájmy Krista Pána v různých zemích.

Řím a Itálie. Způsob, jakým chová se italská zednářská vláda ke katolické církvi jako k »náboženství státnímu«, osvěcuje opravdu pohoršlivé nařízení její: »Velitelé sborovi jsou zavázáni. potlačovati hned při prvních známkách konkubinát, jenž jest pramenem neslušných svazkův a bývá až příliš často příčinou pohoršení veřejného. Církevní sňatek (kterému předcházeti má podle vůle vlády sňatek občanský), nemůže nikterak považován býti při konkubinátu (!) za okolnost polehčující, nýbrž má spíše býti posuzován jako těžké provinění proti povinné poslušnosti, jež budiž po svém úředním zjištění ihned potrestáno.« V tomto vládním nařízení se tedy před Bohem jediné platný a církevně uzavřený sňatek nejen za právoplatný neuznává, nýbrž klade se na jeden stupeň s konkubinátem, t. j. divokým spolužitím. Takové opatření zavádí královská vláda proti katolické církvi, předstírajíc, že chrání mravnost! I mnohé listy liberální, které přece snesou bez nevole i sebe větší dávku nevázanosti a bezbožné zpustlosti, pozastavují se nad touto mravoukou královského výnosu. — Poslední dobou odbyval se v Římě tak zvaný »meziparlamentární kongress míru«, jehož účelem mělo býti zříditi jakýsi »mezinárodní parlament«, na němž by se rozhodovaly všeliké sporné otázky mezi jednotlivými státy. Nejprostší rozum však uzná, že tak, jak věci stojí, podnikají přátelé míru dílo marné a bezúčelné. Vždyť především nikdo neví, koho na kongressu zastupují. Žádná sněmovna a žádná vláda je nespłnomocnila, aby šli do Říma a tam jejím jménem jednali o míru. I kdyby tedy ustavený parlament některou spornou otázkou rozhodl, nebude žádná vláda, žádný stát rozhodnutím tím vázán, po-

nevadž žádný jménem svým o zřízení soudu smířícího vyjednávatí nedal. Povaha kongressu míru zdá se však býti docela jinou, než aby pouze ke smíru národů zření měla. Dobře zpravené noviny oznamují, že za příležitosti tak hojného počtu členů z různých zemí se bude konati v Římě velká schůze zednářská, na niž byli pozváni všichni členové cizozemských sněmoven, kteří jsou údy loží zednářských. Účelem schůze té jest, aby zřízeno bylo v Římě jakési stálé jednatelství zednářstva celého světa, aby tím více mohlo útočiti na sv. Stolicí a církev katolickou. Zednářské zámysly tedy tají se za zvučným a lákavým jménem kongressu míru, jak poznati jest také z okružního listu, rozeslaného poslední dobou velmistrem zednářstva vlášského Adrianem Lemmim všem ložím vlášským, z něhož v pravdě srší ďábelská zášť proti církvi a sv. Stolicí, a v němž hlavně popouzí se proti zákonu garančnímu, jimž chráněno prý nejhorší zlo (!) Itálie, církev katolická. Tak smutné jsou poměry v Itálii, a slabá vláda nemá proti tomu podvrtnému ruchu moci pražádné a také, sama jsouc zednářská, jí ani míti nechce!

Rakousko. J. V. císař František Josef přijal v Celji ve Štýrsku převora Lazaristův a tázal se ho, čím se rád zvláště zabývá. Uslyšev, že missiemi pro lid a duchovním cvičením, císař spokojeně pokynul hlavou a pravil: »Ó, tyhle missie pro lid, totě věc velmi požehnaná a užitečná!« Jak obyčejně málo povšimnul si denní tisk výroku panovníkova, z něhož poznati hluboké katolické jeho přesvědčení, ačkoli o bezvýznamných začasté podrobnostech sáhodlouhé přináší úvahy. — Nedávno nesl kaplan fary sv. Leonarda ve Štýrském

Hradci velebnou Svátost k nemocnému po rozemleté destěm silnici. Uprostřed cesty dohonil jej panský povoz s přemovaným kočím na kozlíku; v povozě seděly dvě dámy. Uzřevše kněze zastavily, opustily kočár poklonivše se velebné Svátosti. Na to pravila starší dáma: »Prosím, velebný pane, cesta jest velmi zlá, račte do mého vozu vstoupiti; kočí vás k nemocnému zaveze a my zatím zde na louce posečkáme.« Čin v nevěrecké naší době zajisté na výsosť šlechetný. Kdo ony dámy jsou, zjištěno nebylo.

Uhry mají opět svého primasa. Plných osm měsícův uprázdněn byl arcibiskupský stolec ostráhomský, poněvadž uherská vláda chtěla jej stůj co stůj obsaditi knězem liberálním. Vůbec panovaly v Uhrách stran obsazení prvního stolce v zemi rozmišky velmi neladné, v nichž i vzájemně očerňování a osočování hrálo úlohu ne poslední. Více kandidátů bylo jmenováno, jména mnohých, — mezi nimi také Hidassiho, o němž stala se již jednou v řádcích těchto zmínka, — jen pro zmatení šiků do veřejnosti puštěna. Věci konečně tak se vyvinuly, že zůstal kandidátem liberální biskup jagerský Samassa, který však přes přání vlády uherské ani v Římě ani ve Vídni schválení nedošel. A tak jmenován primasem království uherského opat sv. Martinský Klaus Vaszary z řádu sv. Benedikta. Narodil se 12. února 1832, do kláštera vstoupil roku 1854. Někaký čas byl professorem, pak roku 1869. stal se ředitelem gymnasia v Raðu, Arciopatem na Hoře sv. Martina zvolen byl v roce 1885. Nový primas v době učitelování svého vyvinul rozsáhlou činnost literární na poli dějepisném, paedagogickém, kritickém i církevním. Ducha jest prý velice zbožného a ač tělesně churav, bude prý církev spravovatí rukou pevnou a vůbec se snažiti,

aby v uherském veřejném životě šířil náboženské, mravní a národní vychování a dále uherského vlasteneckého ducha.

Francie. Dohra bezpotřebného škanďálu, který schválně nastrojen byl o návštěvě francouzských poutníků v Pantheonu římském, zaznívá nyní došti strastiplně ve Francii. Francouzský ministr vyučování Fallières, chtěje příhody oně využítkovati ve prospěch radikalismu, vydal k biskupům a prelátům francouzským zvláštní okružník, kterýmž jim další pořádkání pouli do Říma zapovídá. Okružník ten vzbudil, jak přirozeno, mezi biskupy a preláty zasloužené rozhořčení. Arcibiskup z Aix Gouthe-Goulard odpověděl naň ministrovi mezi jiným takto: »Vašemu vyzvání nevyhovím. Učiním, co chci, a to v zájmu své diecése. List Váš byl zbytečným, štváčským nesmyslem. Mír máte na rtech, zášť a pronásledování ve svém jednání, poněvadž dítě satanovo, svobodně zednářství, vládne dnes a rozkazuje ve Francii.« List tento nebyl ovšem vládě francouzské po chuti, a proto pohnán statečný arcibiskup před appelační soud pařížský. Policejním soudem stihání budou ještě jiní biskupové, poněvadž řady protestujících stále se množí. Toto pronásledování pastýřů církevních vzpruží snad francouzské katoliky, na něž čeká práce pro víru a církev množství úžasné. Neustále šťve a brojí se ve Francii proti církvi ze všech stran, při čemž neobyčejnou drzostí vyznamenávají se zvláště — židé. Tak usnesla se na př. nedávno rada města Marseillu 12 proti 11 hlasům, ze 7 nemocnic a jiných dobročinných ústavů vyhnati řeholní sestry. Taktéž zrušena byla místa duchovních správců při těchto ústavech. — Slavný kardinál Lavigerie povážlivě omeocněl a byl zaopatřen svátostmi umírajících.

Německo. V Badensku dobyli při nedávných volbách katolici vítězství nad stranou liberální, která po mnohá desetiletí měla vládu v rukou a ač země má 2 třetiny obyvatelstva katolického a jednu třetinu protestantského, užívala moci své proti všemu právu a spravedlnosti na úkor katolíků věrných a upřímných. — Arcibiskupem poznaňským jmenován byl probošť Stablewski, od r. 1876. poslanec na říšském sněmu, kdež náležel ke klubu poslanců polských. Sv. Stolice zastupovala naproti pruské vládě požadavek,

aby arcibiskupem v Poznani stal se Polák a vytrvalostí svou také toho dosáhla.

Belgie. Belgický ministr komunikace a železnic rozeslal oběžník všem poštovním úřadům, na kterých všichni listonoši musejí prohlásiti, kdy a do kterého chrámu Páně chodí v neděli a svátky na mši svatou. V Belgii, jak známo, zaveden jest řádný nedělní klid. U nás máme také nedělní klid zákonem ustanovený, ale ze státního úřednictva na chrám Páně vzpomene si málokterý.

V prosinci modleme se za misie v Africe.

tomto dílu světa musela křesťanská víra hned na počátku přátely naléztí, vždyť Egypt tak blízko Palestiny a v městě Alexandrii scházeli se lidé ze tří dílů světa za obchodem. Již ve Skutcích apoštolských činí se zmínka, že byli v Jerusalemě o letnicích lidé z Egypta a Cyreny, z nichž mnozí od sv. Petra pokřtěni byli. Muž z Cyreny pomohl Panu Ježíši nésti kříž, a když vypuklo pronásledování křesťanů pro sv. Štěpána, rozprchli se tito do Fenicie, na ostrov Cypr a do Antiochie, čímž přišla víra Kristova zase u větší známost v Africe. Podobá se pravdě, že sv. Marek, evangelista, byl biskupem v Alexandrii, že byl ustanoven od sv. Petra. Skrze sv. Frumencia rozšířila se víra Kristova též v Abyssinii a v Arabii. Ku potvrzení učení křesťanského povstaly také učené školy, jež řídili mudřec Pantenus, Flavius Klemens a zvláště Origenes (203). Povstaly také rozličné bludy, nenalezly však pevné půdy v Alexandrii. Nelze nezmíniti se o důležitém městě Karthagu, kteréž na místě starého zbudováno a sídlem primasa (prvního z biskupů) církve africké bylo. Církev tato zvelebena též krví mnohých mučedníků a zvláště neunavnou horlivostí velkého učitele a biskupa církve sv. Augustina (395). Byl biskupem v Hippo. Ovšem dlouho se myslelo, že Afrika jest zemí nepřístupnou pro veliké pouště, nesnesitelné vedro a neproniknutelné lesy, ale i to přemoženo. Afrika procestována a prozkoumána odvážnými lidmi, tak že nyní máme téměř úplný obraz země i života národů v ní přebývajících. Všech těchto obtíží nelekali se láskou k Bohu nadšení misionáři z rozličných řádů, a vydali se mezi národy divoké, aby jim přinesli svaté učení Kristovo a křtem svatým přijali je do lůna církve římsko-katolické. Co tito misionáři museli a musí dosud vytrpěti, to ví jedině Bůh sám, který jim zajisté práce jejich stonásobně odmění. Zvláště působí blahodárně misionáři z tovaryšstva Ježíšova, z kongregace Ducha sv., Otcové Trappisté v jižní Africe; a též uznati dlužno veliké zásluhy ženských kongregací, zvláště pak milosrdných sester, které působí na vychování ženské mládeže mezi černochoy. Kdož by neuznal nesmírné zásluhy kardinála Lavigerieho o zrušení otroctví, které v Africe tak drze prováděli

Arabové, přepadajíce osady, loupíce muže i ženy, aby je odvedli a na trhu jako dobytek prodávali! Ostatně čtenáři naši často se dočetli v časopisu našem o poměrech katolíků v Africe.

Avšak neunavné činnosti misionářů stavi se mnohé překážky do cesty. Horko palčivé, jemuž mnoho kněží evropských padlo za obět. Protestanté dělají svou propagandu a rozsévají koukol, podporování jsouce od souvěrců z Evropy. Hrozně škodí též vzrůstu cirkve katolické pohoršlivé živobyti mnohých nehodných křesťanů. Též hanebný fetišismus turecký mnoho překáží, a konečně ti lidé, kteří provozují hanebné otroctví, brojí proti cirkvi katolické, která se ovšem snaží přerušiti jim hanebné to řemeslo.

Prosme nejsv. Srdce Páně a neposkvrněné Srdce Panny Marie za tyto misie v zemi africké, aby všechny překážky odstraněny byly a království Boží bylo rozšířeno a upevněno. Prosme co nejvroucněji, modlice se Otčenáš: Posvět se jméno Tvé, dejž, ať Tě poznají, jediného, pravého Boha svého. Přijď království Tvé! Ať rozvine se svatá víra naše po celém území africkém, náhradou za nevěru a chladnost v zemích západních.

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozšíření víry Kristovy po celé Africe, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, říši rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za n. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

—————
 Úmysl v lednu: Pravá úcta k Bohu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V prosinci modleme se za misie v Africe.

Ustanoven a žehnán Jeho Svatostí Lvem XIII.

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
1.	Sv. Eligia, bisk. (695). — Za ducha kajicného v čase adventním. Za ponížení nepřátel církve. Za obnovení řehole. Za choromyslnou osobu. Za umírající.	
2.	Sv. Bibiany, p. a m. (363). — Za dar síly. Za osvícení mysli nevěrců. Na jistý úmysl za duše v očistci. Za domácí mír a pokoj. Za 4 † osoby.	
3.	Sv. Františka Xav. (1552). — Za horlivost apoštolskou. Za pronásledované křesťany v Číně. Za tovaryšstvo Ježísovo. Za týdenň sv. zповěď. Za otce.	
4.	Sv. Barbory, p. a m. (236). — Za neohrožené vyznání víry. Za panenské jednoty. Za dar síly v těžkém postavení. Za obrácení 2 osob. Za matku.	
5.	Sv. Petra Chrysolog., učít. cirk. (450). — Za sv. Otce a ochranu jeho. Za horlivé kazatele. Za křesť. zvedenost studujících. Za obhájce katol. víry.	
6.	Neděle II. adventní. Sv. Mikuláše, bisk. (524). — Za křesťanskou lásku k mládeži. Za dobrodince chudých. Za ochranu nevinnosti a čistoty srdce.	
7.	Sv. Ambrože, bisk., učít. cirk. (395). — Za útrpnost s hříšníky. Za uzdravení dvou osob. Za milost dokonalého života. Za pomoc Boží v jisté věci.	
8.	Neposkvrněného početí Panny Marie. — Za lásku k čistotě a nevinnosti. Za bratrstva Mariánská. Za odvrácení pokušení. Za matku.	
9.	Bl. Petra Kanisia, kn. — Za úctu ku kněžstvu. Za zmaření útoků nepřátel na církev Boží. Za choromyslnou osobu. Za svaté misie. Za † rodiče.	
10.	Sv. Eulalie, p. a m. (304). — Za dar srdnatosti. Za křesť. mládež. Za duše v očistci na jistý úmysl. Za milost odevzdání se do vůle Boží. Za sestru.	
11.	Sv. Damasa, pap. (384). — Za lásku ke službám Božím. Za ochranu sv. Otce a vítězství církve svaté. Za katol. spisovatele. Za představené. Za sirotky.	
12.	Sv. Ottilie, abat. (720). — Za dar moudrosti. Za obnovení řehole. Za ženské kláštery ve vlasti naší. Za obrácení 2 osob. Za trpělivost. Za umírající.	
13.	Neděle III. adventní. Sv. Lucie, p. a m. (302). — Za dar čistoty a stálosti v dobrém. Za mládež, aby si nevinnosti vážila. Za uzdravení 2 osob.	
14.	Sv. Spiridiona, bisk. (347). — Za svobodu dítek Božích. Za vrchní pastýře naše. Za bohoslovce česko-mor. Za bázeň Boží v jednom domě. Za 4 † osoby.	
15.	Sv. Irenea, bisk. — Za rozšíření vroucí úcty Bohorodičky. Za ponížení nepřátel ctností. Za obrácení otce. Za dar osvícení Duchem sv. Za studujícího.	
16.	Sv. Adiéty, vd. (999). — Za křesťanské matky a vdovy. Za milost dokonalého života. Za svornost v rodinách. Za choromyslnou osobu. Za bratra.	
17.	Sv. Lazara, bisk. (75). — Za obnovu života. Za živé rodiče a přízeň. Za odvrácení malomyslnosti. Za mravnost a bázeň Boží mládeže. Za rodiče.	
18.	Očekávání porodu Panny Marie. — Za pevnou důvěru v Boha. Za nemocného manžela. Za zbožnou výchovu dítek. Za † přátele a dobrodince. Za dítky.	
19.	Sv. Nemesia, m. (250). — Za horlivost křesť. Za zdar katolických bratřev. Za odvrácení všeho zlého. Za kněžstvo česko-moravské. Za matku.	
20.	Neděle IV. adventní. Sv. Petra Klav., mision. (1654). — Za misionáře mezi pohany. Za blaho katolictva. Za pronásledované křesťany. Za dítko.	
21.	Sv. Tomáše, apošt. P. (73). — Za dobrou přípravu na vánoce. Za horlivé kazatele a zповědníky. Za dar setrvání v dobrém. Za obrácení nevěrců.	
22.	Sv. Servula, žebr. (570). — Za spolky sv. Vincence. Za dobročinné ústavy chudých. Za dělnictvo křesť. a upravení poměrů jeho. Za dar pokory.	
23.	Sv. Viktorie, p. m. (253). — Za lehkomyšlnou mládež. Za dar čistoty a nevinnosti. Za ponížení nepřátel ctností. Za jistou rodinu. Za matku.	

Dne	Na slavnost:	Úmysly:
24.	Adama a Evy, prarodičů našich. — Za dar kajcnosti. Aby svátost pokání nalezla četných kajcníků. Za hodné přijetí Spasitele. Za zachování postu.	
25.	Narození Páně. — Za znovuzrození naše. Za spolek sv. dětství a jeho přátele. Za mravnost a bázeň Boží studující mládeže. Za křest. školy.	
26.	Sv. Štěpána, prvomuč. (35). — Za křest. lásku k nepřátelům. Za vítězství sv. církve. Za horlivé kazatele. Za bohoslovce česko-moravské.	
27.	Neděle po Narození Páně. Sv. Jana, evang. (101). — Za dar čistoty a nevinnosti. Za křest. mládence. Za lásku ke zbloudilým. Za sv. misie.	
28.	Sv. mládětek. — Za důvěru v Boha. Za nevinné dítky. Za křest. školy. Za odvrácení pohoršení. Za ponížení nepřátel církve svaté. Za studující.	
29.	Sv. Tomáše, bisk. m. (1170). — Za horlivé obhájce církve sv. Za obrácení Anglie. Za návrat rozkolníků k církvi katolické. Za osvěžení ducha katol.	
30.	Sv. Davida, krále. — Za dar kajcnosti. Za obrácení hříšníků. Za horlivost pro čest a slávu Boží. Za duše v očistci na jistý úmysl. Za matku.	
31.	Sv. Sylvestra, pap. (355). — Na poděkování Bohu za všechna dobrodiní jeho. Za napravení urážek Bohu učiněných. Za zemřelé údy katol. bratrstev.	

Odpušky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Věnujme všemku pozornost svou a všechny dobré skutky, které tohoto měsíce vykonáme, za misie mezi pohany v Africe. Především modleme se za odstranění obchodu s lidmi, aby Bůh zehnal podniku šlechtného kardinála Lavigerieho, který se ubohých otroků tak vřele ujímá a jenž sám nyní nemocen jest. Modleme se za OO. Trappisty v jižní Africe, kteří tak blahodárně působí mezi Zulu-Kafry a jim s učením křesťanským i pravou vzdělanost vštěpují. Prosmě nejsv. Srdce Páně, aby celá tato země od severu až k jihu, od východu až k západu obrácena byla na víru Kristovu. Posvěť se jméno Tvé, ó Bože náš! Přijď království Tvé!

Obětování čili úmysl denní.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě po celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a nikdy neposkvrněné Panny Marie všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpušky 100 dní jednou za den. Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozšíření víry Kristovy po celé Africe, a na všechny úmysly, jež odporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! zachraňte církev, řiší rakouskou a vlast naši česko-moravskou! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpušky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme se to denně, odpušky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odp. 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, příteli nejsv. Srdce, oroduj za nás! (Odpušky 100 dní jednou za den. Pius IX. 1874.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Josefe, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Úmysl v lednu: Pravá úcta k Bohu.